

Ai Nói Xuyên Qua Hảo

Contents

Ai Nói Xuyên Qua Hảo	2
1. Chương 1: Bị Vứt Bỏ	3
2. Chương 2: Phải Lập Gia Đình	4
3. Chương 3: Học Bản Sự	7
4. Chương 4: Tuyển Lão Công	9
5. Chương 5: Đêm Động Phòng	10
6. Chương 6: Lại Bị Đùa Bỡn	13
7. Chương 7: Nổi Bão	15
8. Chương 8: Quyết Định	16
9. Chương 9: Chảy Máu Mũi [Thượng]	19
10. Chương 10: Chảy Máu Mũi [Hạ]	20
11. Chương 11: Nàng Cũng Là Cao Thủ	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13: Gia Quy Chúng Ta [Thượng, Hạ]	30
14. Chương 14: Nàng Muốn Làm Thần Y [Thượng]	33
15. Chương 15: Nàng Muốn Làm Thần Y [Hạ]	37
16. Chương 16: Nhân Sinh Chính Là Thoải Mái Phập Phồng	40
17. Chương 17: Nguyên Lai Ta Thái Điều Như Vậy [Thượng]	44
18. Chương 18: Nguyên Lai Ta Thái Điều Như Vậy (hạ)	46
19. Chương 19: Đóa Hoa Đào Thứ Hai Của Nàng [Thượng]	48
20. Chương 20: Đóa Hoa Đào Thứ Hai Của Nàng (hạ)	50
21. Chương 21: Bàn Tử Rất Đáng Ghét [thượng]	52
22. Chương 22: Bàn Tử Rất Đáng Ghét (hạ)	53
23. Chương 23: Tìm Nha, Tìm Nha, Tìm Nương Tử	55
24. Chương 24: Chán Ghét Con Chuột Cùng Bàn Tử	58
25. Chương 25: Nguyên Lai Hắc Mối Là Nam Chủ Của Nàng	61
26. Chương 26: Rốt Cục Gặp Lại	63
27. Chương 27: Đình Dụ Dỗ Ta	65
28. Chương 28: Nương Tử, Nàng Vượt Tường [Thượng]	67
29. Chương 29: Nương Tử, Nàng Vượt Tường [Hạ]	69
30. Chương 30: Rời Khỏi Quỷ Vực Môn	70
31. Chương 31: Hắc Điểm Trải Qua Nguy Hiểm [Thượng]	73
32. Chương 32: Khách Điểm Trải Qua Nguy Hiểm [Hạ]	74
33. Chương 33: Chân Tướng	76
34. Chương 34: Sát Thủ, Sát Thủ, Có Sát Thủ	78
35. Chương 35: Hôn,hôn!	80
36. Chương 36: Hai Kẻ Ngốc Tử Luyến Ái	82
37. Chương 37: Ước Định	84
38. Chương 38: Hơi Hơi Gì Kia	86
39. Chương 39: Haiz! Lại Gặp Sát Thủ!	88
40. Chương 40: Viễn Tu...	90
41. Chương 41: Người Phía Sau Màn Độc Thủ Xuất Hiện	92

42. Chương 42: Bị Giam	94
43. Chương 43: Đại Boss Biến Thái	96
44. Chương 44: Cứu Viện Chuẩn Bị	98
45. Chương 45: Vương Tử, Chờ Người Tới Cứu Ta	101
46. Chương 46: Vương Tử Giá Lâm	103
47. Chương 47: Khúc Chiết Không Ngừng	105
48. Chương 48: Tướng Công Của Nàng	107
49. Chương 49: Một Lần Nữa Bắt Đầu	109
50. Chương 50: Luyện Kiếm	112
51. Chương 51: Nam Nhân Chất Phác	114
52. Chương 52: Lại Không Thành	117
53. Chương 53: Quân Cách Ta Thiên Nhai	120
54. Chương 54: Hội Đèn Lồng Đêm Thất Tịch [Thượng]	122
55. Chương 55: Hội Đèn Lồng Đêm Thất Tịch [Hạ]	125
56. Chương 56: Nhận Thấy Rõ	127
57. Chương 57: Vu Lão Cha Đến Đây [Thượng]	129
58. Chương 58: Vu Lão Cha Đến Đây [Trung]	131
59. Chương 59: Vu Lão Cha Đến Đây [hạ]	133
60. Chương 60	136
61. Chương 61: Ái Đức Ngự Thư: Không Thể Buông Bỏ Tình Yêu [Thượng]	138
62. Chương 62: Ái Đức Ngự Thư: Không Thể Buông Bỏ Tình Yêu [Trung]	140
63. Chương 63: Ái Đức Ngự Thư: Không Thể Buông Bỏ Tình Yêu [Hạ]	142
64. Chương 64: Ái Đức Ngự Thư: Lữ Trình Đẹp Nhất Sinh Mện	146
65. Chương 65: Định Nghĩa Hạnh Phúc	149
66. Chương 66: Hòa Hợp, Chúng Ta Lại Hòa Hợp	150
67. Chương 67: Tướng Vong Cho Giang Hồ [Thượng]	153
68. Chương 68: Mạt Nhất, Viễn Hạ: Bằng Hữu!	154
69. Chương 69: Tướng Vong Cho Giang Hồ [Trung]	158
70. Chương 70: Tướng Vong Cho Giang Hồ [Hạ]	160
71. Chương 71: Đại Kết Cục	163
72. Chương 72: Phiên Ngoại 1: Cung Viễn Hàm	165
73. Chương 73: Phiên Ngoại 2: Cung Viễn Tu	167
74. Chương 74: Phiên Ngoại 3: Vu Thịnh Ưu	168

Ai Nói Xuyên Qua Hảo

Giới thiệu

Người qua đường Giáp: Vu Thịnh Ưu là người thế kỷ 21. Người qua đường Ất: Nói bậy,nàng sống ở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-xuyen-qua-hao>

1. Chương 1: Bị Vứt Bỏ

Hôm nay thời tiết không tệ, ánh mặt trời thực nhu hòa, gió thổi cũng thực thoải mái. Vu Thịnh Ưu nằm trên tảng đá ở đỉnh núi có chút buồn ngủ, híp mắt nhìn trên đỉnh đầu, cây đại thụ cành lá rung động theo gió núi, tùy tay bắt lấy một mảnh lá cây bay xuống đặt ở trong tay xoa xoa qua lại. “Ngũ sư tỷ — ngũ sư tỷ —” Xa xa truyền đến một thanh âm thanh thúy! Vu Thịnh Ưu nhắm mắt lại miễn cưỡng lên tiếng, nghe thanh âm hẳn là lục sư đệ. “Hắc hắc, ngũ sư tỷ, chỉ ta biết tỷ ở đây hóng mát! Sư phụ đang tìm tỷ đó!” Trong rừng cây một thiếu niên đáng yêu mười bốn, mười lăm tuổi bay ra, không tiếng động dừng ở trước mặt nàng.

“Ừ.” Vu Thịnh Ưu mở to ánh mắt vô thần nhìn phía trên, trong con mắt tối đen hiện lên ảnh của lục sư đệ Vu Tiểu Tiểu trưng ra một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. “Ngũ sư tỷ, tỷ làm sao vậy? Tinh thần kém như vậy?” Bàn tay nho nhỏ đẩy đẩy người nào đó đang nằm ngay đơ. “Ai — phiền a!” “Phiền cái gì?” “Nói với người, người cũng không hiểu.” “Tỷ không nói ta đương nhiên không hiểu!” Vu Tiểu Tiểu kháng nghị, chu chu miệng dùng sức lắc nàng: “Tỷ nói đi! Tỷ nói đi! Nói đi! Nói a —” “Được được được —” Vu Thịnh Ưu đầu hàng ngồi xuống, thở dài nói: “Ta đang phiền có phải mục tác giả đã bỏ quên ta hay không?” “A?” “A cái đầu người a!” Vu Thịnh Ưu hung hăng gõ đầu Vu Tiểu Tiểu, “Đã nói người sẽ không biết mà! Đi nhanh đi, phụ thân không phải đang tìm ta sao!” Nàng bật người đứng lên như cá chép đánh, chậm rãi đi về hướng chân núi, ngẩng đầu nhìn trên trời mây trắng bay, trí nhớ quay trở lại mười năm trước..... Sự tình xảy ra như thế này: Nửa đêm nào đó năm 2008, Vu Thịnh Ưu sau khi phấn đấu n ngày n đêm xem xong truyện xuyên không rồi Vàng Đại Cây Nho Đại Yêu Đại Thực Khách Đại Mạc Hề Đại Sau khi xem xong n truyện xuyên không, rốt cục chịu không nổi học theo nữ chủ truyện Yêu Đại cắn ngón tay cái, hướng ngoài cửa sổ ngửa mặt lên trời thét dài: “Ta cũng muốn xuyên qua! Ta cũng muốn xuyên qua!!! A ngao ngao ngao ngao ngao ngao —” Đợi n phút sau, ngoài cửa sổ trừ bỏ hai con chó hoang kêu to hai tiếng, không có tiếng đáp lại!

“Đúng thật là! Chuyện tốt chẳng thấy ~ trứng thối linh tinh đến ứng hợp với tình hình a! Một chút động tĩnh cũng không có ? Ai! Sự thật xã hội rất tàn nhẫn, niềm vui thật ít ~!” Người nào đó lắc đầu đóng cửa sổ, trở lại trước máy tính tiếp tục xem truyện. Bỗng nhiên QQ phát ra thanh âm “tít, tít, tít” ! Ồ? Có tin tức? Cư nhiên có người giống ta, nửa đêm ba giờ còn chưa ngủ? Cũng không sợ mất ngủ? Xem tin tức, Mỗ Nguyệt [kích động]: “Ta nghe được! Ta nghe được! Cô mãnh liệt kêu gọi!” Ta trả lời: Cái gì vậy? Mỗ Nguyệt: Cô muốn xuyên qua a! Sóng điện não mãnh liệt của cô cùng ta sinh ra siêu cấp cộng hưởng! Ta biết cô chính là người muốn xuyên qua nhất năm nay! Ta [kích động]: Đúng ! Đúng ! Chính là ta a! Mỗ Nguyệt: Tốt lắm! Không cần nói thêm gì nữa! Ta bắt đầu xuyên qua đi! Ta: Gì? Bà có thể giúp ta xuyên qua? Mỗ Nguyệt: Đương nhiên, ta có gì mà không làm được a! Ta: Bà là thần tiên? Mỗ Nguyệt: Không phải! Ta: Ma quỷ? Mỗ Nguyệt: Không phải! Ta: Bà là tác giả đang tìm kiếm linh cảm? Mỗ Nguyệt: Chuyện này cô cũng có thể đoán được? Thật tài tình! Ta: Trong tiểu thuyết có tiền lệ Mỗ Nguyệt:..... Ta:..... Mỗ Nguyệt: Cô rốt cuộc muốn hay không muốn hả? Ta: Muốn! Đương nhiên muốn! Ai không muốn là kẻ liệt nào! Mỗ Nguyệt: Vậy bắt đầu đi! Ta: Từ từ, ta có yêu cầu! Mỗ Nguyệt: Nói đi! Ta: Ta muốn mỹ nam! Ta muốn n 5 mỹ nam, ta muốn bọn họ yêu ta yêu chết đi sống lại! Ta muốn trở nên siêu đẹp, siêu lợi hại, siêu Cấp Lợi Ba Đặc (1) ! Ta muốn làm nữ chủ trong hậu cung văn !!

(1*phiên âm tiếng hán của Harry Potter)Mỗ Nguyệt: Đi! Không thành vấn đề! Ta viết chính là hậu cung văn! Mở đường! Ta [hưng phấn]: Yeah— vạn tuế! Kết quả là, ta xuyên qua. Mục tác giả tìm kiếm linh cảm kia đem ta an bài tại một nơi mất quyền lực thời không, trở thành đệ tử Thánh Y phái phong cách nhất để cho người ta chiêm ngưỡng! Là nữ đệ tử duy nhất! Chú ý! Là duy nhất ! Chính là cái gọi là: Lang nhiều thịt thiếu, tăng nhiều chúc thiếu (2), tại đây, tại hoàn cảnh này, heo mẹ cũng có thể thắng Điều Thuyền! Ta cười, ta cười — ta cười xem hồng trần vĩnh không lão — fu fu fu fu fu — ta mỗi ngày đều cười khê chờ nhóm mỹ nam quý gồi ở dưới váy ta!

(2* Sói nhiều thịt thiếu, sư nhiều cháo thiếu.)Ta có bốn sư huynh một sư đệ, quả nhiên mỹ nam lớn hơn hoặc bằng năm a! Lúc ấy ta vui vẻ hướng lên trời rống to: Tác giả! Ta yêu người! Đại sư huynh của ta: Vu Thịnh Thế siêu cấp khốc ca, chính là loại hình tượng xuất hiện nhiều trong n truyện xuyên không, loại này một ngày nói chuyện không quá ba câu, một câu không vượt quá ba chữ, soái đủ làm cho nam nhân toàn thế giới tự ti về hình tượng nam nhân của mình! Nhị sư huynh của ta: Vu Thịnh Bạch siêu cấp phong lưu hồ ly phúc hắc, thỉnh tham chiếu n bộ truyện xuyên không, loại này nhìn một cái khiến người ta mất hồn,

cười một cái lấy mạng người ta, là mỹ nam như hồ tiên! Tam sư huynh của ta: Vu Trung Hạ, ta không cần nói gì nữa, tham chiếu n truyện xuyên không, mỹ nam mỹ tới mức làm cho toàn thể nữ nhân đều then muốn tự sát! Tứ sư huynh của ta: Vu Thịnh Văn, so với người đàn ông tốt nhất của thế kỷ 21 cũng vẫn tốt hơn, nam nhân ôn nhu! Là hình tượng nam nhân ôn nhu sẵn sóc ta thích nhất. Lục sư đệ của ta: Vu Tiểu Tiểu, tiểu hài tử siêu cấp đáng yêu. Oa ca ca ca ca! Bọn họ từng người đều là cực phẩm trong cực phẩm a, mỹ nam trong mỹ nam! Ca ca ca ca ca ! Hạnh phúc chết ta mất ![ừ – lau nước miếng trước!] Ân fu fu fu fu — ngay tại lúc ta che miệng cười trộm, phiền não muốn chọn nhất hay là tuyển nhị, tuyển tam hay là tuyển tứ, là 3p ,4p hay là np, đại sư huynh của ta thành thân ~ Ta hôn mê một hồi! Nháy mắt mấy cái, không sao! Ta không thích băng sơn, thiếu một người cũng không sao cả! Ta tiếp tục phiền não tuyển nhị hay là tuyển tam, tuyển tứ hay là tuyển lục, là 3p,4p hay là np, hai năm sau, nhị sư huynh của ta cũng thành thân! Ba năm sau, ta không thể tin được ở mắt mình, tam sư huynh của ta cũng thành thân~! Vì thế ta an ủi chính mình, hoàn hảo, ta thích nhất hình tượng ôn nhu, tứ sư huynh không thành thân, ta liền thích ôn nhu nam nhân, ta ủy khuất một chút cùng hán one by one cũng tốt lắm!

Ngay tại thời điểm ta nghĩ phải bắt lấy một thân cây cuối cùng này, tứ sư huynh vô cùng ôn nhu của ta cùng lục sư đệ vô cùng đáng yêu của ta hoa hoa lệ lệ thành một đôi đồng tính luyến ái phi thường ân ái! Nhìn hai người bọn họ tay cầm tay đi về phía trước, ta ở trong lòng lớn tiếng la lên:“Oh-no- ta không cần 3p! Mang ta một người!”

Vì sao? Vì sao? Một rừng mỹ nam của ta lại bỗng nhiên trở nên trụi lủi ? Vì sao tứ sư huynh tình nguyện muốn làm đồng tính luyến ái cũng không muốn ta? Vì sao ngay cả một bụi cỏ nhỏ cũng không chữa cho ta? Vì sao, vì cái gì, này rốt cuộc là vì cái gì? Ta học Mã Cảnh Đào ngựa mặt lên trời thét dài: Vì cái gì, a a a a a! Khi đó lòng ta vẫn tồn tại ảo tưởng: Có lẽ tác giả có an bài khác! Nói không chừng nàng ta lại sắp xếp ta tai họa vô lâm, hoặc là tham gia tuyển phi, họa loạn cung đình! Không đồng đảo như vậy cũng có thể rơi vào kỹ viện trở thành tiểu mỹ nhân người người theo đuổi? Vì thế, ta chờ — ta tiếp tục chờ — ta chờ — ta chờ — ta chờ đằng đằng – Mặt trời mọc mặt trời lặn, mặt trời lặn mặt trời mọc, xuân đi thu đến, đông đi hạ đến, một năm, một năm lại một năm nữa! Sau mười năm, ta không thể không ở giữa gió lạnh run người đối mặt với sự thật tàn khốc! TMD! Cái đồ vô lương tác giả khí hổ ! Lão nương cả đời cũng không tìm được ai để gả! Đừng nói mỹ nam, ngay cả nam nhân soái bình thường cũng đừng nghĩ tới! Còn phải chịu đựng cảnh không bồn cầu tự hoại, không giấy vệ sinh, không máy tính, không điện thoại, cái gì cũng không có, TMD thế giới mất quyền lực chết tiệt! Vì cái gì a? Vì cái gì?? Vì cái gì ?? Vì cái gì? [lại học Mã Cảnh Đào quỳ xuống đất, đấm ngực, ngựa mặt lên trời thét dài!] ————— Vu Thịnh Ưu: Đại nhân! Ngài trở về nha! Ta ở đây thăm tình kêu gọi người! Mỗ Nguyệt: Ăn ngon ăn no nga — ngủ kỹ – trong hạnh phúc — lỗi tai có hơi ngứa, gãi gãi !

2. Chương 2: Phải Lập Gia Đình

“Ai u — ta nói Tiểu Lục a, chậm một chút, chậm một chút! Biết ta khinh công tốt thế nào rồi còn phi nhanh như vậy! Muốn ăn đòn hả?” Đối với nam nhân đã cướp đi tứ sư huynh vô cùng ôn nhu âu yếm của mình, Vu Thịnh Ưu ta tuyệt đối không có sắc mặt hòa nhã cho hán xem, trở về ta đánh người đừng nói ta lấy lớn ức hiếp nhỏ! “Hắc hắc! Ngũ sư tỷ, tỷ đánh không lại ta.” Vu Tiểu Tiểu nhìn Vu Thịnh Ưu cười hắc hắc. “Cho dù là lời nói thật cũng đừng nói ra chứ! Ta là sư tỷ người, chữa cho ta chút mặt mũi đi.” “Tỷ sĩ diện làm gì, không thể ăn, mặt mũi cần thiết sao?” “Tiểu tử! Ta thấy ngươi thật là da mặt dày!” Vu Thịnh Ưu tức giận đến phát hỏa đi tới nhéo mặt hán. Đáng giận a! Vu Thịnh Ưu nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, đúng vậy! Sáu sư huynh đệ trừ nàng ra võ công đều cao cường, y thuật vô cùng cao siêu! Nhưng chuyện này có thể trách ta sao? Bọn họ đều là ba, bốn tuổi đã bắt đầu tập võ, học y, ta thì sao, thời điểm nàng xuyên qua tới thân thể này đã tám tuổi! Còn có thể học gì? Học võ công, xương cốt đều đã cứng rắn, học y thuật, không biết chữ. Huống hồ lúc ấy chính mình cũng không hề muốn học tập, đã nghĩ tác giả sẽ an bài tình tiết thế nào, nghĩ các vị sư huynh sẽ như thế nào, như thế nào theo đuổi mình, vì mình mà nặng tay với nhau, sau đó chính mình sẽ khóc lê hoa mang vũ, khiến người đau lòng nói: “Các huynh muội đều thích, a — muội nên làm gì bây giờ? Không bằng chúng ta 6p đi!” Nếu không thể cũng sẽ an bài cho ta linh đan

diệu được gì đó, ăn một lần liền trở thành thiên hạ vô địch..... vì thế cứ từ từ chờ..... Chết tiệt!yy vô tội! Ai! Đây chính là do tư tưởng không làm mà muốn hưởng hại chết người a!! Đúng rồi, quên giới thiệu ọi người một chút về Thánh Y phái của Vu Thịnh Ưu. Thánh Y phái này tuy rằng nói tên nghe thực dọa người, nhưng kỳ thật là một môn phái nhỏ, tuy rằng trước đây cũng từng huy hoàng, nhưng trải qua mấy đại bại gia tử đã xuống dốc. Vu Thịnh Ưu nghĩ a, chờ lão cha đem Thánh Y phái truyền vào tay ta, qua một thế hệ, đại khái sẽ không có thời đại tiếp theo đi! Đúng vậy! Lão ba của thân thể này của nàng chính là Thánh Y phái truyền nhân thứ hai mươi ba. Không đến một khắc sử dụng công phu, hai người liền từ đỉnh núi đi vào đại sảnh của Thánh Y phái, chỉ thấy chính giữa đại sảnh, một nam nhân hơn bốn mươi tuổi đang ngồi. Đứng bên tay phải nam nhân là một nam tử anh tuấn trên dưới hai mươi tuổi, đứng bên tay trái là một tuyệt thế mỹ nam. Vu Thịnh Ưu nhìn hai mỹ nam, ôm trái tim nghĩ, lão Thiên! Vì cái gì nhiều năm như vậy, thấy hai người bọn họ vẫn cảm thấy hai người này ở cùng nhau giống như tỏa sáng? Tỏa sáng a! Kỳ thật, so với việc một đám bọn họ thú lão bà, Vu Thịnh Ưu càng hy vọng là bọn họ “đam mỹ” a! Bằng sơn công, nữ vương thụ, thụ bất thường, ôn nhu công — nga! Lão Thiên ơi! [lau nước miếng trước] “Sư tỷ? Tỷ làm sao vậy?” Vu Tiểu Tiểu đẩy cửa đi vào, thấy sư tỷ ngăn người, ánh mắt kỳ lạ bèn hỏi. Vu Thịnh Ưu nhìn hần cười hắc hắc, ca ca ca! Tiểu thụ đáng yêu! Vu Tiểu Tiểu thấy vẻ tươi cười của nàng, nhin không được chà xát cánh tay, thật lạnh! “Cha, đại sư huynh, nhị sư huynh mọi người tìm con?” Vu Thịnh Ưu thu hồi một đầu tư tưởng đáng khinh đi vào. “Người nhìn người xem! Mặc cái dạng gì? Người như vậy sao có thể gả ra ngoài a? Ai!” Vu lão cha chỉ vào nàng nhíu mày nói. Vu Thịnh Ưu nhìn bộ dạng của chính mình, áo dài màu lam làm bằng vải bông, đai lưng màu đen, tóc dài tùy tiện cài cái đạo cô đầu, làm sao vậy? Rất tuấn tú nha! Chính mình mỗi ngày đều mặc như vậy, nàng hừ một tiếng không sao cả, nhìn đại sư huynh Vu Thịnh Thế nói: “Gả không được thì thôi khỏi gả, cùng lắm thì cấp đại sư huynh làm tiểu thiếp, có cái gì nha!” Vu Thịnh Thế liếc mắt nhìn nàng một cái, thực khốc, thực rõ ràng lắc đầu: “Không cần.” Vu Thịnh Ưu khước miệng run rẩy, tức đầy bụng, đại sư huynh rất không cho ta mặt mũi! Đáng chết! Thối bằng sơn! Vu Thịnh Ưu ở trong lòng đem đại sư huynh nguyên rửa tám trăm lần, sau lại đem ánh mắt liếc về phía nhị sư huynh Vu Thịnh Bạch. Vu Thịnh Bạch nhìn thấy ánh mắt của nàng, xuất ra mị hoặc mỉm cười với nàng, nụ cười khuynh quốc khuynh thành, cười khiến Vu Thịnh Ưu rớt nước miếng. Nắm tay! Nguyên rửa: “Tác giả đáng chết, ta hận ngươi! Vì cái gì hần không phải của ta! Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì, a a a?” [Mỗ Nguyệt: Ngủ no rồi, ăn cơm ăn cơm, lỗ tai lại ngứa, gãi gãi gãi!] Vu Thịnh Bạch nhìn nàng mở miệng nói: “Ngủ muội, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được, ca ca ta nhìn muội đã nghĩ như vậy.” Vu Thịnh Ưu phi một tiếng với hần: “Muội tìm chị dâu cáo trạng, nói huynh trong lòng nhớ thương muội!” “Đủ, đủ!” Vu lão cha vung lên bàn tay to, tức giận run run: “Người...nha đầu kia, ban ngày ban mặt lại nói sẽ đi làm thiếp người khác, nữ nhi của Vu Hào Cường ta sao có thể đi làm thiếp người khác? Người định khiến cha người mất hết mặt mũi a?” Vu Thịnh Ưu nhìn phụ thân tức giận đến râu dựng đứng, an ủi cười: “Cha, người yên tâm. Con sẽ không làm thiếp cho hai người bọn họ.” Vu lão cha nghe xong hơi bình tĩnh lại chút, Vu Thịnh Ưu sáng lạn cười, tiếp tục nói: “Không bằng cha để hai người bọn họ làm thiếp của con đi! Như vậy lão cha người không phải rất có mặt mũi sao?” Vu lão cha vốn râu vừa mềm lại, lại dựng đứng lên, lão cầm roi trong tay quát qua: “Nha đầu chết tiệt kia! Ta đánh chết ngươi! Hôm nay không đem ngươi diệt, về sau cũng sẽ khiến Thánh Y môn chúng ta mất mặt!” “A! Đại sư huynh cứu mạng a!” Vu Thịnh Ưu vừa dùng khinh công chạy khắp phòng, vừa cầu cứu, Vu Thịnh Thế nhìn ra xa, nhìn ra xa... “A — nhị sư huynh cứu mạng a!” Vu Thịnh Bạch cười đến vân đạm phong khinh: “Vẫn là diệt thì hơn, ta cũng không muốn cấp cho người ta làm thiếp.” Vu Thịnh Ưu tức giận trừng bọn họ, một đám không có tình huynh muội, chân trước phi thân nhảy đến một bàn trà, lão gia tử roi sắt sau lưng đã đem bàn trà đánh thành tám cánh hoa, Vu Thịnh Ưu tránh ở trên xà nhà không dám thò đầu ra, biết lão cha thật sự phát hỏa: “Cha, cha — con sai lầm rồi, con sai lầm rồi còn không được sao? Cha, cha, người đừng đánh con!” “Người xuống dưới cho ta.” “Cha không đánh con, con đã xuống rồi.” “Không đánh người? Lão tử nếu không quần giáo người, người đã có thể lên trời!” Vu Thịnh Ưu lộ ra nửa ánh mắt nhìn lão cha nàng, bắt đầu nói sang chuyện khác: “Cha, người tìm con vào để làm gì nha, người đừng quên chính sự.” “Ta tìm người..... Ta tìm nó làm gì nhỉ?” Lão cha bị tức đến nổi có chút hồ đồ, quay đầu hỏi đại đệ tử của lão. Đại sư huynh ngăn gọn sáng tỏ trả lời: “Gả nàng đi.” Nhị sư huynh gật đầu cười. “Sao —” Vu Thịnh Ưu tò mò ở phía sau xà nhà thò đầu ra hỏi: “Phải gả con đi? Tốt quá! Gả cho ai? Có tiền không? Có quyền không? Bộ dạng soái không? Tính cách được không? Cho phép con tìm 23456789 người tình bên ngoài không?” Đứng ở phía dưới, ba nam nhân đầu đầy hắc tuyến trầm mặc a trầm mặc, ở trong lòng bóp chết nàng một vạn lần a một vạn lần! “Thịnh Thế, Thịnh Bạch, đem nha đầu chết tiệt kia lôi xuống dưới, đưa cho thê tử các người giáo huấn nó cho tốt, ba tháng sau kiện hoa tám người khiêng đóng gói tiền

bước!” Vu Thịnh Thế cùng Vu Thịnh Bạch đồng thời thi triển khinh công bay lên xà nhà, mỗi người một bên tựa như bắt con gà con lôi nàng xuống dưới, đưa cho Vu Tiểu Tiểu ngoài cửa: “Đưa đến nhà sau giáo dục đi.” “Buông ra, mọi người còn chưa trả lời vấn đề của con!! Ít nhất nói cho con biết tên của hấn a! Phản đối ép duyên, con muốn tự do yêu đương!” Trong phòng, ba nam nhân đồng thời lấy tay bịt lỗ tai, biểu tình giống nhau như đúc — phản đối không có hiệu quả, mọi sự đã định! Qua một hồi lâu mới không nghe thấy tiếng thét chói tai khủng bố kia của Vu Thịnh Ưu, Vu lão cha ngửa đầu nhìn trời: “Phu nhân, ta thực xin lỗi nàng! Ta nuôi nữ nhi thành như vậy! Nàng dưới tuổi vàng có biết trăm ngàn chớ có trách ta a!”

Vu Thịnh Bạch cười nhạo: “Sư phụ, ngài làm cái gì vậy nha, sư muội tuy rằng miệng nói khó nghe không cần được, nhưng bản tính thuần lương lại hoạt bát sáng sủa, lại vô cùng nhu thuận, thật là cô gái tốt hiếm có a.” Vu lão cha nhìn nhị đồ đệ: “Người thật sự cho rằng như vậy?” Vu Thịnh Bạch thực khẳng định gật đầu, cười vẻ mặt thành khẩn. Vu lão cha đi lên trước vỗ vỗ bả vai Vu Thịnh Bạch: “Không then được người giang hồ xưng ‘Thiên Thiên Bạch’, công phu nói dối không chớp mắt quả thật không người nào có thể so sánh!” “Này đều bị người nhìn ra? Không then là sư phụ con a!” Vu Thịnh Bạch thở dài khen tặng nói. Hai người cười ha ha tự khen tặng nhau, Vu Thịnh Thế phi thường bình tĩnh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, trong mắt tràn ngập khinh bỉ. “Ai —” Vu lão cha lắc đầu giận dữ nói: “Người nói sư muội người trước đây rõ ràng là đứa nhỏ vô cùng đáng yêu a, lúc còn nhỏ nhu thuận lanh lợi, thông minh, người gặp người thích, từ khi mẫu thân nó qua đời nó liền thay đổi tính tình, đầu tựa như bị lừa đá vậy, trở nên điên điên khùng khùng ngơ ngác ngây ngốc! Người nói xem, ta thân là một thần y, sao lại không có cách gì với nó?” “Sư phụ..... Sư muội tuy ngốc nhưng sẽ có phúc của người ngốc.” Vu Thịnh Bạch an ủi nói. “Hy vọng như thế đi, Thịnh Thế, Thịnh Bạch, trước khi Tiểu Ưu xuất giá, nhất thiết không được để việc phái ta nhận được Quỷ Vực Thành sát thiếp lộ ra ngoài.” Vu lão cha nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, vẻ mặt nghiêm túc, Quỷ Vực Thành sát thiếp vừa ra tất diệt môn, đem Tiểu Ưu gả đến Cung gia, có lẽ có thể bảo toàn cho nàng một mạng. Cho dù nàng đầu óc không tốt, nhưng cũng là chân truyền huyết mạch của Thánh Y phái a!

“Vâng, sư phụ.” “Thê nhi các người ta đã nhờ người chiếu cố, có thể tránh thoát đại kiếp nạn lần này hay không đành tùy thuộc tạo hóa.” “Tạ ơn sư phụ.” Vu Thịnh Thế, Vu Thịnh Bạch cảm kích hành đại lễ. Vu lão cha nhìn ngoài cửa sổ có chút mệt mỏi nói: “Các người đi xuống đi.” Hai người liếc mắt một cái, chậm rãi thối lui đến cửa, cung kính lui ra. Vu lão cha xoay người nhìn linh bài vị thê tử, biểu tình chậm rãi trở nên ôn nhu: “Vân Nhi, Thánh Y phái ta quyết không thể không chiến mà hàng, nếu đánh không lại ta sẽ đi xuống đó cùng nàng, nàng nói được không?” Tia tịch dương cuối cùng chiếu lên linh bài vị, khiến cho linh bài hiện lên một đạo ánh sáng, ánh sáng kia như là đáp lại lời lão. Mà bên kia, “Ưu nhi, biết nữ nhi gia tam tông tứ đức thế nào không?” Đại tẩu hỏi. “Muội biết nam nhi tam tông tứ đức.” Vu Thịnh Ưu lắc lư hai đùi, cắn hạt dưa gian trá cười nói. “Nam nhi tam tông tứ đức? Đó là cái gì?” Nhị tẩu nghi hoặc hỏi. “Nương tử xuất môn phải theo, nương tử mệnh lệnh phải phục tùng, nương tử nói sai vẫn phải theo mù quáng; Nương tử trang điểm phải đợi, nương tử sinh nhật phải nhớ, nương tử đánh chửi phải nhẫn, nương tử tiêu tiền phải chi, đó là nam nhân tam tông tứ đức.” (Oa, quá đúng, ghi lại, ghi lại) Vu Thịnh Ưu nói xong rung đùi đắc ý, nhìn các chị dâu cười, đã biết ba vị tẩu tử tuyệt đối là nhất đẳng mỹ nhân, còn vẻ đẹp mỗi người một vẻ bất đồng, đẹp như là nữ thần mùa xuân, nữ thần mùa hạ, nữ thần mùa đông, dù sao cũng chính là một phòng thần tiên tỷ tỷ! Đứa nhỏ Vu Thịnh Ưu này trình độ văn học hàng ngày rèn luyện không cao, nàng hình dung nữ nhân xinh đẹp chỉ có một câu: Đẹp như nữ thần. Hình dung nam nhân anh tuấn cũng chỉ có một câu: Thỉnh tham chiếu nam chủ hoặc nam xứng nào đó ở đâu đó trong truyện gì đó. Vu Thịnh Ưu cho rằng: Thân là nữ nhân, bại bởi ba người các nàng không oan uổng, cho nên quan hệ với các chị dâu vẫn không tệ! Vì thế nàng bắt đầu ra sức giáo huấn tư tưởng ba vị tẩu tử, tính cách của nữ nhân hiện đại, cùng với chủ nghĩa nữ quyền, vv.vv..... Nhìn các vị tẩu tử còn thực sự học tập, Vu Thịnh Ưu vô cùng đắc ý! Ha ha, ta chính các sư huynh không được, ta còn không thể dạy hư sư tẩu sao? Oa ca ca ca ca! Các người không cần ta! Các người không cần ta! Ta muốn các người hối hận, hối hận, hối hận! Hối hận cả đời! Cho nên nói, có thể đắc tội một trăm kẻ quân tử, cũng không nên đắc tội một kẻ tiểu nhân, tỷ như Vu Thịnh Ưu vậy! ————— Vu Thịnh Ưu [cười lạnh]: Hừ hừ, còn có mục tác giả kia! Đừng cho là ta sẽ bỏ qua người! Ta mỗi ngày đều ngồi xổm ở góc tường chăm chỉ nguyên rửa người một trăm lần a một trăm lần! Mỗ Nguyệt [nghi hoặc]: Vì cái gì bỗng nhiên cảm giác một trận gió lạnh vù vù thổi qua vậy?

3. Chương 3: Học Bản Sự

Sáng sớm, vầng thái dương vừa mới dâng lên, có chút cảm giác ẩm áp mát mẻ. Thánh Y phái sáng sớm đều phải tập trung lại, tập thể thảo luận chuyện y lý, hôm nay cũng y theo lệ thường tập trung. Chỉ thấy ở điện chính của Thánh Y phái, mi nam như rừng, mi nữ như mây, người người mi mạo, tuấn mỹ vô cùng, Vu Thịnh Ưu đứng ở bên phải chính điện, nhìn một phòng mỹ nam mỹ nữ, trong lòng vừa khổ sở lại vừa vui vẻ, khổ sở là: Sau khi lập gia đình rồi cuộc không thể nhìn được nhiều mỹ nam mỹ nữ như vậy, há có thể không thương tâm? Nhưng lại vui vẻ là: Về sau không cần chịu cảnh ‘xem được không sờ được, sờ được không ăn được, ăn được không sống được’ này dày vò ! Nàng rất cực cũng được giải thoát từ trong ác mộng ! Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu nhìn trời, hưng phấn mà dùng sức gật gật đầu, đúng vậy! Người ta soái với mình một chút quan hệ cũng không có a, hiện tại nàng quan tâm không phải chuyện đã qua, mà là tương lai của nàng. Nghe nói lão công tương lai của nàng là người Cung gia, lão cha hẳn chính là võ lâm minh chủ, lão nương hẳn chính là muội muội hoàng đế. Thúc thúc hẳn đương nhiên chính là hoàng đế trong truyền thuyết! Đại bá, Nhị bá, Tam bá, Tứ bá đều là cái gì cái gì tướng quân, cái gì cái gì phú hào, dù sao để một câu có thể khái quát, thì phải là: Có quyền thế, tài mạo song toàn a! Di hi hi! [lau nước miếng trước!] Xem ra lão cha đối với mình vẫn là thực không tệ, ít nhất cũng đem mình gả cho nam nhân tốt! Nghe đại tẩu nói Cung gia nguyện ý cưới nàng là bởi vì Cung gia thiếu Vu lão cha ân cứu mạng kia! Mười lăm năm trước Cung gia phu nhân mang theo ba nhi tử trên đường hồi kinh thăm người thân, bị người ám sát, hộ vệ đi theo toàn bộ hi sinh vì nhiệm vụ. Ngay tại thời điểm chỉ mảnh treo chuông, Vu lão cha xuất hiện, còn ra tay cứu bốn người nhà nàng. Cung gia hứa hẹn, vì báo ân cứu mạng có thể đáp ứng yêu cầu của Vu lão cha. Vì thế, mười lăm năm sau, yêu cầu duy nhất của Vu lão cha chính là đem nữ nhi của mình gả vào Cung gia. Cung gia quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn, không nói hai lời, trực tiếp đến hỏi. Xem đi! Muốn đem Vu Thịnh Ưu gả ra ngoài thật không dễ dàng a! Một cái ân tình lớn như vậy của Vu lão cha liền trở nên lãng phí! Những chuyện quan trọng cần thảo luận nhất nhất được giải quyết, Vu lão cha ngồi ở vị trí chủ thượng hơi uy nghiêm nói: “Hôm nay tới đây thôi, những chuyện còn lại, Thịnh Thế, người xử lý.” Đại sư huynh Vu Thịnh Thế đạm mạc gật đầu nói: “Vâng, sư phụ.” “Được, không còn gì, mọi người lui đi.” Vu lão cha phát tay, mọi người hành lễ cúi đầu, nhát nhát lui ra. Ánh mắt Vu lão cha nhìn chung quanh đại sảnh một vòng, cuối cùng dừng ở trên người Vu Thịnh Ưu, trong mắt đầy lo lắng. Lão nghĩ đến Cung gia gia quy thâm nghiêm, mà nữ nhi của mình đối với quy củ lại không biết gì cả. Nếu như chính mình còn trên đời, dựa vào uy danh Thánh Y Phái, nữ nhi ở Cung gia cũng không đến mức bị người ta khi dễ. Nhưng vạn nhất, bốn môn thật sự bị Quỷ Vực diệt môn, Tiểu Ưu về sau thật sự là làm cho người ta lo lắng a..... “Ưu nhi, con theo cha lại đây.” Vu Thịnh Ưu vừa muốn đi ra cửa, Vu lão cha gọi lại, vẫy tay với nàng, dẫn nàng về phòng mình. “Cha? Chuyện gì a?” Vu Thịnh Ưu theo ở phía sau tò mò hỏi. Vu lão cha đi tới trước giá sách, xoay một cái bình hoa, cùm cụp một tiếng, giá sách chậm rãi mở ra hai bên, lộ ra một mật đạo tối đen. Vu lão cha cầm ngọn đèn, dẫn Vu Thịnh Ưu tiến vào mật đạo. Vu Thịnh Ưu tò mò đồng ý xem tây xem, hóa ra nhà mình còn có mật thất a? Oa, thật đúng là khốc! Vu lão cha dẫn Vu Thịnh Ưu vòng trái phải đi chừng năm phút, đi sâu vào bên trong mật thất, từ trên tường mật thất lấy ra một quyển sách cùng một cái túi, lão cầm sách ở trong tay quý trọng lau vài cái, sau đó nói với Vu Thịnh Ưu : “Ưu nhi, con lại đây.” Vu Thịnh Ưu đi vào vài bước, nhìn quyển sách trong tay Vu lão cha, trên sách dùng lối viết thảo đề bốn chữ to “Thánh Y Bảo Điển”. “Ưu nhi, con xem.” Vu lão cha mở quyển sách và cái túi ra trên bàn: “Đây là y thư tối cao thâm của Thánh Y phái chúng ta, là bảo điển võ lâm nhân sĩ đều khát vọng sở hữu, y thư này góp nhặt phương thức chữa các bệnh kỳ nan cùng các loại phương pháp trị liệu độc được, còn hộp ngân châm này, là trấn phái chi bảo của Thánh Y phái chúng ta, hiện tại ta đem hai loại bảo bối này toàn bộ truyền cho con, cẩn thận học tập, tương lai tất có lúc dùng tới.” Vu Thịnh Ưu tiếp nhận sách cùng túi, cẩn thận nghiên cứu, cuối cùng ngẩng đầu cười nói: “Cái này có vẻ không tệ! Nhưng mà cha, người đưa chúng cho con, chẳng phải là lãng phí sao? Y thuật của con lại không inh, truyền cho đại sư huynh hoặc nhị sư huynh có tốt hơn không?” Lời này của Vu Thịnh Ưu thật ra là lời nói thật, y thuật của nàng chẳng những không inh, ngược lại, lại cực kỳ dọa người, chỉ cần được vào tay nàng, mặc kệ là thuốc tiên chữa thương cũng đều có thể biến thành độc được ăn vào chết người. Nếu nguyên bản chính là độc được, ở trên tay nàng chuyển hai vòng lập tức có thể biến thành độc được thăng cấp, độc được làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong! Cho nên các tiểu hài tử của Thánh Y phái nếu dám không nghe lời, người lớn đều dọa chúng: “Nếu con không ngoan, ta bảo Tiểu Ưu tỷ tỷ cho con ăn được”. Vu lão cha nhìn nữ nhi, đầu đầu nhíu mày: “Con cũng biết y thuật của mình không tốt a? Ưu Nhi, về sau cha cùng các sư huynh không ở bên cạnh con, chính con phải tự chiếu cố bản thân mình, con chiếu cố tốt ỳnh và mọi

người, như vậy ở nhà chồng sẽ được tôn trọng. Lại đây, cha dạy con một bộ ngân châm di độc mười tám thức, bộ châm pháp này dùng để trị những loại độc không thể dùng thuốc giải, con phải dụng tâm học.”

“Đã biết, cha!” Vu Thịnh Ưu gật đầu, nàng cảm thấy lão cha nói đúng, nàng hiện tại là nữ chủ không được tác giả bảo hộ, chuyện gì cũng đều phải dựa vào chính mình dụng tâm học! Cho dù chính mình muốn trở thành người giang hồ, tốt xấu gì cũng nên học chút bản sự đi! Vì thế suốt ba tháng Vu lão cha thật sự dạy, mà Vu Thịnh Ưu thần kỳ dụng công học. Cũng không biết là vì Vu Thịnh Ưu dụng tâm có kết quả, hay là nàng vốn còn có loại thiên phú này, một bộ châm pháp chỉ học nửa tháng là xong, Vu lão cha lại dành thời gian, đem y thuật trên Thánh Y Bảo Điển dụng tâm dạy cho Vu Thịnh Ưu, Thịnh Ưu học thuộc từ trên xuống dưới, sau Vu lão cha đem bảo điển đưa vào hỏa lò, thiêu thành tro tàn. Vu lão cha nhìn lửa chậm rãi thiêu bảo điển thành tro, nghĩ: Thánh Y phái bảo vật cho dù đốt thành tro cũng không thể rơi vào trong tay Ma giáo! Mà Vu Thịnh Ưu nhìn bảo điển biến thành tro bụi, tâm phi thường tức giận: Dựa vào! Thiêu làm chi nha! Ta hiện tại nhớ rõ, qua hai ba tháng sao còn nhớ được! Không được, vì bảo hiểm trước mắt, tốt hơn hết vẫn là về phòng tự chép lại một quyển đi! Phụ tử hai người đồng thời vì ý tưởng phòng ngừa chu đáo của mình mà vừa lòng gật đầu, sau đó nhìn nhau cười! Mà bọn họ không biết là, bản bảo điển Vu Thịnh Ưu viết chính tả kia, không lâu sau ở võ lâm tạo lên nhiều sóng gió a! Tục ngữ nói thời gian qua mau, thời gian như nước, nhoáng một cái đã qua ba tháng. Vu Thịnh Ưu mặc gả y đồ thẩm do các vị tẩu tử làm cho nàng, đầu mang mũ phượng, thân mang khăn quàng vai, khó lắm mới giữ được im lặng ngồi ở trong khuê phòng. Các vị tẩu tử mang theo vẻ mặt chúc phúc mỉm cười nhìn Vu Thịnh Ưu, các nàng thiết tình hy vọng tiểu muội muội của mình có thể hạnh phúc. Ngay tại thời điểm ngoài cửa vang lên tiếng pháo trúc hỗn loạn, kèn Xona thổi nhạc nghênh đón, đại tẩu cuống quýt hạ hồng khăn voan ở trên đầu Thịnh Ưu, nhị tẩu cầm lấy ngọc như ý trên bàn đưa cho nàng. Vu Thịnh Ưu tay trái cầm như ý, tay phải cầm quả táo đỏ đại biểu bình an, được người săn sóc dâu đưa ra khỏi phòng. Phòng ngoài, một đám nam nhân nhìn Vu Thịnh Ưu mặc đồ cưới đồ thẩm, trên mặt đều mất đi vẻ thản nhiên, tuy rằng nàng có chút ngốc nghếch, khiến người ta tức giận, nhưng rốt cuộc vẫn là cô bé mình vẫn yêu thương mười mấy năm, hiện tại nàng lập tức sẽ gả đi, sao có thể bình thản được. Vu Thịnh Ưu trước tiên đi đến trước mặt các vị sư huynh, nhìn bọn họ nhẹ nhàng cười. Không thể không nói, hôm nay Vu Thịnh Ưu rất đẹp, lửa đỏ sắc gả y như khiến nàng phát sáng, xinh đẹp động lòng người. Gương mặt của nàng mang theo ba phần vui sướng, ba phần then thưng, ba phần diêm lệ, cùng một phần nỗi buồn ly biệt, giống như các cô gái khác, ngày kết hôn là thời khắc nàng đẹp nhất. Vu Thịnh Ưu hành một lễ, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Các vị sư huynh, Ưu Nhi đi rồi.” Đại sư huynh mặt không chút thay đổi nói: “Ừ, đi đi.” Vu Thịnh Ưu run rẩy nói: “Đại sư huynh, huynh không thể nhiều lời hơn vài chữ sao? Sao lại cứ phải giống nam chủ trong mơ văn, khóc như vậy?” Nhị sư huynh cười giống hồ ly tinh: “Ưu Nhi, đừng khi dễ tướng công muội, biết không? Vu Thịnh Ưu vui vẻ nói: “Nhị sư huynh, đúng là huynh hiểu muội!” Tam sư huynh vẻ mặt ưu thương: “Ưu Nhi.....” Vu Thịnh Ưu mở miệng: “Tam sư huynh, huynh muốn nói cái gì?” Tứ sư huynh vẻ mặt ôn nhu ý cười: “Ưu Nhi, đây là táo ỏ mặt ta uội, muội thích nhất phải không? Đến, làm uội một túi to, trên đường từ từ ăn.” Vu Thịnh Ưu cảm động: “Tứ sư huynh.....” Lục sư đệ vẻ mặt ghen tuông lôi kéo tứ sư huynh: “Không cho, không cho, đệ cũng muốn ăn! Tứ ca, đệ cũng muốn, không được cho nàng!” Vu Thịnh Ưu nhắc chân, khó chịu hung hăng đá một cước: “Tiện thụ, lui ra!” Lục sư đệ cư nhiên không tránh thoát một cước này của nàng, nhìn bộ dáng lục sư đệ lăn lộn trên mặt đất, Vu Thịnh Ưu vui vẻ cười ha ha, nàng rốt cuộc đã báo mối hận đoạt ái! Vu Tiểu Tiểu đứng lên, phỉ phỉ bần đắt trên người, nhìn Vu Thịnh Ưu cười vẻ mặt sáng lạn nói: “Sư tỷ, tỷ sống hạnh phúc.” “Hừ! Đương nhiên là thế!” Vu Thịnh Ưu biết hẳn cố ý để cho nàng đá, nàng thôi cười: “Đệ cùng tứ sư huynh cũng vậy, các vị ca ca cũng vậy.....” Không khí có một chút ưu thương, thời điểm giờ lành, kèn Xona thổi lên, Vu Thịnh Ưu quỳ xuống đất bái Vu lão cha ba bái: “Cha, con đi rồi.” Vu lão cha hốc mắt hồng hồng nâng nàng dậy, gật gật đầu, không nói gì. Con cháu đều có phúc của con cháu, mình lo lắng cũng vô dụng. Ai..... Luyến tiếc a! ————— Tiểu kịch trường: Vu Thịnh Ưu [đắc ý cười]: Ta muốn lập gia đình ! Ta rốt cuộc phải lập gia đình ! Oa ca ca ca ca ca ca! Vẫn là gả ột người có quyền thế, có tài, có mạo, cực phẩm nam nhân! Hâm mộ ta đi, hâm mộ ta đi! Oa ca ca ca ca ca ca! Tác giả, đừng cho là ta không có người sẽ không thể sống được, ta sống rất khoái nhạc a, rất khoái nhạc! Người là đồ ngu ngốc %\$\$&%\$&*%\$\$&%\$&*%! Mỗ Nguyệt [vô tội nhìn trời]: Vì sao gần đây lỗ tai luôn ngứa chứ? Rốt cuộc là ai đang mắng ta đây? Lại gãi gãi gãi ~!

4. Chương 4: Tuyển Lão Công

Vu Thịnh Ưu ngồi ở kiệu hoa đi tới chỗ ở mới, đối với chuyện mình phải gả cho ai, gả cho cái dạng nam nhân gì, nàng tuyệt không lo lắng, tuyệt không chống cự! Đúng vậy! Nàng muốn gả! Nàng chính là một kẻ cuồng kết hôn! Nhớ ngày đó trước khi xuyên qua nàng đã 20 tuổi, lại bị tác giả viết thành tiểu cô nương tám tuổi, ở cổ đại lặn lội mười năm, nàng hiện tại đã xem như 30 tuổi! 30 tuổi, bà lão a! Vậy mà ngay cả luyện ái cũng chưa nói qua! Thật sự là bi ai a bi ai! Nghĩ đến đây, Vu Thịnh Ưu oán hận cắn khần tay, mắt lộ ra hung quang. Đều là mụ tác giả kia hại ta! Lại lấy bù nhìn dán giấy ra, diễn cuồng đánh mắng một trăm lần a một trăm lần! Nữ nhân ở đây 18 tuổi đã không còn sớm, đối với Vu Thịnh Ưu tâm lý tuổi đã 30 tuổi mà nói, hận chưa gả được đã không phải chuyện ngày một ngày hai, hiện tại mục tiêu duy nhất của nàng chính là tìm một nam nhân không tệ lắm để gả đi! Chỉ cần người này bộ dạng bình thường, tính cách không tệ, nàng đều nguyện ý cùng hắn bồi dưỡng cảm tình sau. Ai! Thân là nữ chủ như nàng lại không được chọn nam nhân, thật sự là xưa nay chưa từng có! Nàng nghe các tẩu tử nói, nam nhân Cung gia toàn bộ đều võ nghệ cao cường, anh tuấn tiêu sái, gia tài bạc triệu, phú giáp thiên hạ. Nghe một chút, nghe một chút, nghe thấy như thế cũng đủ khiến Vu Thịnh Ưu chảy nước miếng. Gì? Người nói ép duyên không có cảm tình? Ai u! Không có cảm tình có sao đâu, có thể bồi dưỡng sau hôn nhân mà! Hiện tại có nhiều cảm tình kết hôn cũng vẫn ly hôn đó thôi! Gì? Người nói phu quân đối với ta không tốt thì làm sao bây giờ? Ai u! Hắn dám sao? Hắn dám ta liền cho hắn một bao thạch tín, thạch tín độc không chết hắn, ta còn có nhiều loại khác, độc rồi độc nữa, tuyệt đối sẽ chết, người không chết ta lại chế một loại kịch độc nữa! Hừ hừ! Đối xử với ta không tốt, đến lúc đó cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt! Dù sao vấn đề nào cũng không phải là vấn đề, khoảng cách nào cũng không phải là khoảng cách! Mặc kệ bất luận là kẻ nào, việc gì, tình huống gì, đừng hòng nghĩ đến việc ngăn cản Vu Thịnh Ưu này gả chồng! Cứ như vậy, Vu Thịnh Ưu mang theo vẻ tươi cười sáng lạn, một đường theo phương bắc, đi tới Cung gia bảo tọa lạc tại Giang Nam, đi mất hai mươi ba ngày. Tại thời điểm tính nhẩm nại của Vu Thịnh Ưu hoàn toàn bay mất, cổ kiệu rốt cục ngừng lại. Pháo nổ nổ bùm bùm ở bên tai, Vu Thịnh Ưu trên đầu che hỉ khăn, được người săn sóc dẫu chậm rãi đỡ từ trong kiệu ra. Vu Thịnh Ưu cũng không nhìn thấy đường đi phía trước, chỉ có thể để người săn sóc dẫu dẫn đi vượt qua một đám cửa, chạm trán với mấy thứ linh tinh gì đó! Sau khi đi qua cái cửa cuối cùng, người săn sóc dẫu dừng lại, Vu Thịnh Ưu dừng lại theo. Bên tai bỗng nhiên im lặng, Vu Thịnh Ưu mở to hai mắt nghe động tĩnh bên ngoài, nhin không được oán giận. Trung Quốc cổ đại thực nhảm chán, vì sao tân nương từ đầu phải trùm khăn, gì cũng không nhìn thấy, thật sự là tức chết a! Muốn nhìn lão công mình bộ dạng thế nào một chút mà cũng không được! “Ưu Nhi, người bỏ hỉ khăn ra đi.” Một thanh âm nữ nhân ôn nhu truyền lại. “A?” Vu Thịnh Ưu có chút không rõ, bất quá nàng vẫn rất là ngoan, nhấc hỉ khăn lên, giương mắt nhìn về phía thanh âm kia, chỉ thấy một phu nhân quý phái, đẹp đẽ ung dung ngồi ở vị trí chủ thượng trong đại sảnh nhìn nàng ôn nhu cười. Phu nhân kia mặc cung trang màu vàng sáng, mái tóc đen dài dùng trâm phượng cài lên, tao nhã lại không mất đi vẻ xinh đẹp, trang trọng lại mang theo phong tình. “Đứa nhỏ ngoan.” Phu nhân nhìn Vu Thịnh Ưu vừa lòng gật đầu. Vu Thịnh Ưu trong lòng cười ha ha nghĩ: Phu nhân này vừa thấy là biết ngay chính là bà bà tương lai của mình, bà bà cổ đại đều thích tức phụ nhu thuận, hôm nay là ngày đầu tiên ta vào cửa, giả trang ngoan ngoãn cho bà ta xem thật là quá đúng!

(bà bà: mẹ chồng; tức phụ: con dâu) Vu Thịnh Ưu hạ quyết tâm xong, nghiêng người nhún nhún, bộ dáng giống tiểu cô nương đỏ mặt ngọt ngào nói: “Tạ phu nhân khách lễ.” “Ha ha, còn gọi ta phu nhân?” Cung phu nhân một tay che miệng cười khẽ. Không gọi phu nhân thì kêu gì? Bà bà? Lão mẹ? Mẫu thân? Vu Thịnh Ưu dùng cái đầu không được thông minh cho lắm lo lắng một chút, vẫn không biết là kêu bằng gì, không có biện pháp, chỉ còn một tuyệt chiêu: Ta thẹn thùng cúi đầu mặt đỏ hồng! “Ha ha, ông xem đứa nhỏ này, còn thẹn thùng sao.” Cung phu nhân chỉ vào Vu Thịnh Ưu nói với nam nhân trung niên ngồi bên tay phải. Nam nhân lạnh lùng kia trong mắt bỗng nhiên ý cười, chậm rãi gật đầu. Vu Thịnh Ưu lại một lần nữa — ta tiếp tục thẹn thùng cúi đầu đỏ mặt! Cung phu nhân ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ thượng, vừa lòng nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Ưu Nhi, phụ thân con Vu thần y từng cứu tính mạng chúng ta, ân tình này Cung gia không thể không báo đáp, lần này cưới con vào cửa, đương nhiên không thể bạc đãi con! Cung gia có ba đứa con trai, thật không biết nên gả con cho đứa nào a! Vu Thịnh Ưu vẻ mặt xấu hổ khẽ khàng nói: “Hết thấy xin phu nhân làm chủ.” “Thế này đi, phu quân của Ưu Nhi phải do chính Ưu Nhi tuyển mới tốt nha!” Cung phu nhân ha ha cười xua tay: “Người tới, kêu ba vị thiếu gia ra đây.” Vu Thịnh Ưu vừa nghe lời này vui như điên! Cảm thấy vận khí của mình đang tốt lên, ba nam nhân để nhìn lại đây cho ta! Nếu ba huynh đệ Cung gia tất cả đều là cực phẩm số một, ta có nên học theo Trư Bát Giới tuyển vợ, bịt mắt vào mà chọn

? Di hi hi — Vu Thịnh Ưu trong lòng dâng trào đầy suy nghĩ đáng khinh, nhưng bên ngoài còn đang giả trang giống tiểu thư khuê các, đỏ mặt im ắng chờ. Chốc lát sau, Cung gia hạ nhân truyền: “Ba vị thiếu gia đến!” Vu Thịnh Ưu vụng trộm quay đầu thoáng nhìn lại, chỉ thấy dẫn đầu vào là một thiếu niên tầm tuổi nàng, mặc trang phục màu đen, cao gầy, mái tóc đen mềm mại, rất tuấn tú, toàn thân lộ ra một loại khí chất cương mãnh mà thiếu niên mười tám tuổi hoàn toàn không thể có được. Đây ta thích!! Vu Thịnh Ưu điên cuồng gào hét trong lòng. “Đây là lão tam, Cung Viễn Hạ.” Cung phu nhân vui vẻ hơn hử giới thiệu với Vu Thịnh Ưu. Chỉ thấy Cung Viễn Hạ xoay người, nhìn Vu Thịnh Ưu thờ dài. Vu Thịnh Ưu lúc này mới nhìn rõ toàn bộ hân, nhiệt tình vừa rồi nháy mắt lạnh xuống! Hóa ra chỉ soái có một nửa mặt a! Còn một nửa bên mặt tất cả đều là những vết đao đáng sợ, mỗi cái đều giống như sâu, méo mó khúc khúc ở trên mặt hân, quả thực muốn bao nhiêu ghê tởm thì có bấy nhiêu! Xấu xí không tưởng được! Vu Thịnh Ưu lập tức rời mắt khỏi hân, trong lòng tuyệt tình nghĩ: Người đừng nhìn ta! Nhìn ta, ta cũng sẽ không yêu người! Ta không muốn buổi tối không ngủ được. Cung phu nhân khoát tay, hạ nhân lại truyền: Nhị thiếu gia đến! Vu Thịnh Ưu lại một lần nữa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nhị thiếu gia bộ dạng tuấn tú tuyệt luân, khoe mắt mang cười, tao nhã, hoàn toàn chính là hình tượng nam nhân ôn nhu Vu Thịnh Ưu yêu thích nhất a! Đây được, đây được!! Vu Thịnh Ưu lại kích động ! Ta liền thích hân! Cung phu nhân lại khẽ cười nói: “Đây là lão nhị nhà chúng ta, Cung Viễn Hàm.” Vu Thịnh Ưu mê mẩn nhìn khuôn mặt tươi cười của Cung gia lão nhị, nga nga, đẹp quá a! Tuyệt đối không kém so với nhị sư huynh, bất quá – dễ nhìn như vậy, vì sao lại ngồi xe lăn để hạ nhân đẩy vào? Vu Thịnh Ưu lại cuống quýt thu ánh mắt lại, né tránh đối diện cùng Cung gia lão nhị ! Gì kia, nếu ta gặp hân, hoa hoa lệ lệ luyến ái trước khi hân tàn phế, có lẽ ta sẽ không để ý chuyện đó ! Bất quá, hay là thôi đi! Tin tưởng nhị thiếu gia sẽ tìm được một nữ nhân tốt hơn ta! Lúc này Vu Thịnh Ưu có chút lo lắng, lão đại liệu có gì không tròn vẹn không ? Ngay tại thời điểm nàng vạn phần khẩn trương, Cung gia hạ nhân lại truyền: Đại thiếu gia đến! Một nam nhân đi đến, Vu Thịnh Ưu quay đầu liếc mắt nhìn hân một cái, nhất thời hai mắt đại ra, nước miếng chảy loạn, tim đập thình thịch liên hồi! Chỉ thấy người vừa tới một thân trường bào xanh ngọc hoa lệ, thân hình cao ngất thon dài, mày kiếm bay xéo nhập tấn, sống mũi đoan chính thẳng thắn, một đôi bạc thần giống như đao tước, lông mi dài, đôi mắt đen sâu như nước hồ, thâm thúy như bầu trời đêm, càng hơn ngàn hà đêm hè. Vu Thịnh Ưu nhìn không chớp mắt, rốt cục trong cái đầu không có bao nhiêu văn hóa cũng tìm được một câu thành ngữ có thể hình dung hân: Nhân trung long phượng a! “Ưu Nhi! Ưu Nhi!” Cung phu nhân gọi ngốc Vu Thịnh Ưu đang há miệng nhìn mê mẩn một hồi, nói: “Đây là trưởng tử của nhà ta, Cung Viễn Tu.” “Văng văng.” Vu Thịnh Ưu ngây ngốc gật đầu, mắt sớm biến hình trái tim hồng. Cung phu nhân che miệng cười khẽ: “Thật ra con lựa chọn ai ?” Vu Thịnh Ưu ‘bang’ một tiếng thanh tỉnh ! Quay đầu trong mắt đầy hoa nhìn Cung phu nhân kêu: “Mẫu thân!” Xem ra nha đầu Vu Thịnh Ưu kia cũng không ngốc, xem! Đã bắt đầu kêu mẫu thân ! “Từ xưa đến nay, dài ấu có tự, trong nhà nếu có trưởng tử, trưởng tử thành hôn trước, thứ tử thành hôn sau, đây là quy củ tổ tiên truyền xuống, Ưu Nhi đương nhiên không thể phá hỏng quy củ nghìn năm qua a.” Ngụ ý thật có thể hiểu rõ ràng ! Mau đưa lão đại nhà người cho ta đi! Cung phu nhân cười: “Nhưng dù quy củ là quy củ, Cung gia chúng ta cũng không thể bởi vì quy củ mà ủy khuất con a.” “Không có — không có ủy khuất a.” Vu Thịnh Ưu nói xong lại lén liếc mắt nhìn Cung Viễn Tu một cái, trái tim bùm bùm kinh hoàng đập, thiên, sao lại có thể soái như vậy a. Khóe miệng Cung phu nhân lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Con xác định chọn lão đại rồi?” “Xác định!” “Tự nguyện gả cho Cung tộc trưởng tử — Cung Viễn Tu?” “Rất tự nguyện !” “Nếu đổi ý?” Vu Thịnh Ưu trầm ổn tiếp lời: “Con nếu đổi ý, trời giáng thiên lôi đánh chết!” “Như thế, quyết định vậy đi! Người tới, giúp đại thiếu gia thay hỉ phục, bái đường thành thân!” Cung phu nhân ra lệnh một tiếng, Cung gia nháy mắt lại náo nhiệt, tấu nhạc, phóng hỉ pháo, náo nhiệt chúc mừng không dứt bên tai, cúi đầu, cúi đầu lại cúi đầu! Vu Thịnh Ưu hoan hỉ vui mừng được đưa vào động phòng! ———— tiểu kịch trường ———— Vu Thịnh Ưu: Ai da ~ động phòng ! Động phòng ! Ta được đưa vào động phòng ! Ta rốt cục đem chính mình gả đi rồi! Cung phu nhân: Ai da ~ động phòng ! Động phòng ! Ta được đưa vào động phòng ! Ta rốt cục đã cưới được vợ cho con trai lớn rồi ! Vì thế.....

5. Chương 5: Đêm Động Phòng

rong phòng hỉ, Vu Thịnh Ưu quy củ ngồi ở bên giường. Trong phòng nền đỏ long phượng bùm bùm cháy, nàng mở to đôi mắt trong veo như nước, tròng mắt đen loạn chuyển, chú rỏ sao còn chưa tiến vào? Vừa nghĩ đến tượng phu anh tuấn phi phạm, Vu Thịnh Ưu cư nhiên cảm thấy mặt mình nóng lên. Nga ha ha — vận khí thật sự là quá tốt – vớ được một nam nhân soái như vậy! Nga ha ha – đã qua rồi cái vận cứt chó

(ôi da, đây là nguyên văn tác giả =) ! Không đúng, ta trời sinh mệnh tốt oa ca ca! Lại một lát sau, ngoài cửa truyền đến một trận huyền não. Cửa phòng hử bị đẩy mạnh ra, một đám người vây quanh chú rể đi tới cửa, đẩy chú rể vào động phòng, sau đó cười ha ha khóa cửa phòng. Vu Thịnh Ưu có chút khấn trương, nàng có thể cảm giác được có người đi về hướng nàng. Nàng cúi đầu, cắn môi, liều mạng áp chế tim mình đang đập dữ dội. Nam nhân kia từng bước một chậm rãi đi tới, cuối cùng đứng ở trước mặt Vu Thịnh Ưu. Bên dưới khăn voan, Vu Thịnh Ưu có thể thấy một đôi chân của nam nhân kia, hần mang một đôi giày đỏ thẫm, chân hần rất lớn, mọi người đều nói nam nhân chân lớn sẽ rất thương yêu thể tử, không biết mình có phúc khí như vậy không? Ừm, khẳng định có ! Xoát một tiếng, khăn voan màu đỏ bị người ta nhấc lên, Vu Thịnh Ưu lúc này mới nhìn được mọi vật. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nam nhân sẽ làm bạn đời của mình từ giờ về sau, chỉ thấy hần tuấn tú phi phàm, tóc đen dài tới thắt lưng, vài lọn tóc như tơ lụa xòa trên vai, một thân hỉ phục đỏ thẫm, càng khiến hần anh khí bức người, khí chất phi phàm! Nam nhân này chính là trượng phu của nàng — Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu cười khanh khách nhìn Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu có chút ngượng ngùng nhìn lại hần. Cung Viễn Tu cúi gập thắt lưng, cùng nàng mặt đối mặt, mắt đối mắt, nhìn nàng, dùng thanh âm trầm thấp gọi: “Nương tử.” Vu Thịnh Ưu vừa nghe, mặt hiện lên một chút sắc đỏ, nhìn không được cúi đầu, ngượng ngùng kêu: “Tướng công!” Kêu xong tuy rằng chính mình ghé tởm nửa ngày, bất quá trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào muốn chết. “Nương tử.” Hần lại mỉm cười nhìn nàng kêu. “Tướng công.” Nàng nhanh chóng liếc mắt nhìn hần một cái, thẹn thùng đáp lại. “Nương tử, nương tử, nương tử, nương tử.” Cung Viễn Tu vui vẻ, liên tục kêu vài tiếng. Vu Thịnh Ưu buồn cười nhìn hần nghĩ: “Ai nha — tuy rằng mình trầm yển lạc ngư, bế hoa tu nguyệt (1), cưới mình nên cao hứng như thế, nhưng hần biểu hiện trắng ra như vậy thật sự là làm cho người ta — thực thẹn thùng nha! Ai nha — ta có nên biểu hiện một chút hưng phấn của mình khi được gả cho hần không? Biểu hiện thế nào? Nãy giờ có đủ rụt rè không? Hay lại có vẻ quá mức lạnh nhạt!”

(1* ở đây Ưu tỷ muốn miêu tả vẻ đẹp của mình ‘Trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa’ nhưng vì ‘đầu óc không có bao nhiêu văn hóa’ cho nên nói nhầm thành ngữ) “Tướng công.” Vu Thịnh Ưu cười khẽ, trong lòng lại tự buồn nôn một tiếng, còn mị nhãn nhìn Cung Viễn Tu đang cười với nàng! Như vậy liền đủ rồi! Vừa đủ rụt rè lại không quá lạnh nhạt, oa ca ca, ta quá thông minh. Cung Viễn Tu vừa nghe, trên khuôn mặt tuấn tú lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn như mặt trời, Vu Thịnh Ưu nhìn hần cười vui vẻ đến như vậy, rốt cuộc không thể làm bộ rụt rè, cũng cùng hần cười sáng lạn. Cung Viễn Tu phấn khởi, vỗ tay lớn tiếng cười nói: “Oa —! Có thể ăn cơm rồi!” Nói xong bỏ lại Vu Thịnh Ưu liền bỏ nhào về phía mặt bàn đầy thức ăn, bắt đầu ha ha ăn, cuồn ăn! “A? Ăn cơm?” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt nhu tình mật ý đột nhiên ngẩng ngốc, ngẩng ngốc nhìn Cung Viễn Tu đang vui vẻ ăn uống! “Đúng vậy! Mẫu thân nói chờ nương tử bảo ta ba tiếng tướng công xong, ta có thể ăn cơm rồi! Nương tử, nàng cũng lại đây ăn a! Ăn đi, ăn nhiều đi!” Cung Viễn Tu một tay cầm bột khiêm thảo, phóng miệng ra sức ăn ! Gương mặt anh tuấn bởi vì miệng nhét quá nhiều đồ ăn mà biến hình, một tay còn làm động tác vẫy vẫy “Đến a, mau tới đây” với Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu phục hồi tinh thần lại, trong lòng cảm thấy một sự bất an. Nàng bước từng bước nhỏ, đi tới một vị trí cách Cung Viễn Tu khá xa, nhìn hần cẩn thận kêu: “Cung Viễn Tu?” Cung Viễn Tu hồng hộc tiếp tục cắn thịt gà. “Cung Viễn Tu!” Vu Thịnh Ưu lớn tiếng gọi tên hần. Cung Viễn Tu dừng lại, lấy tay áo xoa xoa miệng, sau đó dùng ánh mắt tinh thuần mà vô tội nhìn nàng: “Nương tử nàng gọi ta?” Vu Thịnh Ưu bị ánh mắt của hần dọa phát sợ, đây tuyệt đối không phải ánh mắt một nam nhân hai mươi tư tuổi nên có a, đây là ...đây là có chuyện gì? “A! Mẫu thân nói, nương tử là lấy để thương, thứ tốt đều phải đưa nàng ăn trước! Viễn Tu quên ~ ừm! Nương tử, này cho nàng ăn!” Nói xong cầm miếng đùi gà, cười đến đáng yêu, đưa tới trước mặt Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu nhìn miếng đùi gà, lại nhìn lại vẻ mặt của Cung Viễn Tu, lại nhìn lại đùi gà, lại nhìn lại hần, không thể tin được chậm rãi lắc đầu cười: “Không thể nào.....” Cung Viễn Tu nhìn Vu Thịnh Ưu ngây người bất động, cẩn thận hỏi: “Nương tử, nàng không ăn sao? Không ăn có thể cho ta ăn không ? Ta thích nhất ăn đùi gà !” Vu Thịnh Ưu mạnh đứng lên, xoay người, mở cửa phòng hét lớn: “Người tới! Người tới a!” Không đến một hồi, Cung phu nhân mang theo một đại đội gia đình tì nữ cầm đèn lồng đỏ thẫm tiến lại. Cung phu nhân ý cười trong suốt nhìn Vu Thịnh Ưu hỏi: “Ưu Nhi, chuyện gì ồn ào vậy?” Vu Thịnh Ưu vung ống tay áo, có chút cá giận nói: “Cung phu nhân, cha ta Vu Hào Cường từng đã cứu tính mệnh một nhà bốn người Cung gia có phải thế không.” Cung phu nhân khẽ cười một tiếng nói: “Đương nhiên, đại ân đại đức bản cung tự nhiên khắc trong tâm khảm.” “Vậy các người..... Các người sao có thể làm cho hần..... Làm cho hần cùng ta thành thân chứ? Ta muốn là một trượng phu! Không phải một.....” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn vào trong phòng, Cung Viễn Tu cũng đang nhìn nàng ngây ngốc cười, TMD, lão nương có cuồng kết hôn nữa cũng không thể gả ột ngốc tử a! “Ưu Nhi

lời ấy sai rồi.” Cung phu nhân dáng vẻ ngàn vạn đi vào phòng, lấy ra khăn lụa mềm nhẹ lau sạch miệng cho Cung Viễn Tu: “Cung gia ba nhi tử đều có các tật xấu, thời điểm ngươi được gả tới, bản cung sợ ủy khuất ngươi, cho nên bỏ qua các quy tắc có sẵn, lệnh cho Cung gia ba nhi tử đều phải ra cho ngươi lựa chọn, ngươi đã chọn Viễn Tu nhà chúng ta, sao giờ lại trách bản cung đây?” “Khi đó..... bà không có nói hần..... hần là một kẻ ngốc!” “Cầm miệng!” Cung phu nhân trừng mắt phượng, hiển lộ uy nghiêm hoàng gia, bà có thể dễ dàng tha thứ người khác nói bà không phải, nhưng không thể dễ dàng tha thứ bất luận kẻ nào vũ nhục con trai của bà. Vu Thịnh Ưu bị uy nghiêm của bà áp chế đành yên lặng cầm miệng. Cung phu nhân nghiêm khắc nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Tướng công là người chính mình chọn, bái đường cũng đã lạy, động phòng cũng vào, lại chính miệng kêu Viễn Tu ba tiếng tướng công, cho dù phụ thân ngươi đến đây, việc này cũng không chấp nhận được bất luận kẻ nào đổi ý. Ngươi từ hôm nay trở đi chính là tức phụ của Cung gia chúng ta, thê tử của Cung Viễn Tu.” “Không được! Ta mặc kệ! Các người..... các người hãm hại ta!” “Ưu Nhi cũng đừng quên hôm nay ở trên đại đường đã phát lời thề.” “Không phải là sét đánh thôi sao! Bà làm cho sét đến đánh ta đi! Ta.....” Vu Thịnh Ưu chỉ lên trời, vẻ mặt kiêu ngạo còn chưa nói hết câu quyết tử, một tia chớp bùm bùm bổ xuống, vừa lúc đánh ngã một gốc cây hoa quế trước cửa. Cung phu nhân buồn cười nhìn Vu Thịnh Ưu, ngón tay Vu Thịnh Ưu đang chỉ lên trời cuống quýt rút trở về, không thể tin được trừng mắt nhìn cây hoa quế ngoài cửa. Cung Viễn Tu bị tiếng sấm dọa sợ tới mức oa một tiếng ôm lấy Vu Thịnh Ưu, đáng thương hề hề nói: “Nương tử, sét đánh ! Rất sợ đó!” Vu Thịnh Ưu bị ôm toàn thân cứng ngắc, trên trán gân xanh nhảy dựng nhảy dựng, hai tay bắt buộc chính mình đè nén ý nghĩ muốn bóp chết hần. “Xem ra Viễn Tu nhà chúng ta thực thích Ưu Nhi đấy. Kia.. bản cung sẽ không quấy rầy các con. Ha ha –” Cung phu nhân ý cười trong suốt tiêu sái ra khỏi phòng, lúc ra tới cửa phòng bỗng nhiên quay đầu nói với Cung Viễn Tu: “Viễn Tu, cơm nước xong hần là phải làm gì nha?” Cung Viễn Tu méo mó cúi đầu suy nghĩ, bỗng nhiên ôm lấy Vu Thịnh Ưu kêu to: “Cơm nước xong, động phòng thôi!” “A — ta không cần!” Vu Thịnh Ưu sợ hãi dùng sức giãy dụa. Cung phu nhân cười ha ha ra khỏi phòng, hai tì nữ áo xanh nhẹ nhàng đem cửa phòng khóa lại. Trong phòng, Cung Viễn Tu ôm Vu Thịnh Ưu bước tới hỉ giường màu đỏ, Vu Thịnh Ưu ra quyền đánh, ra chân đá, một chút tác dụng cũng không có, cuối cùng vẫn là bị hần gắt gao đặt ở trên giường mềm mại. Vu Thịnh Ưu nhìn Cung Viễn Tu nằm trên người mình, thực cảm thấy thời khắc nguy cơ lớn nhất đến! Được rồi! Tiểu tử ngươi dám động vào ta, ta liền cùng ngươi đồng quy vu tận! Cung Viễn Tu cởi quần áo chính mình, chỉ còn lại có một bộ quần áo trong bằng tơ lụa màu trắng mặc ở trên người, hần cởi xong quần áo của mình lại duỗi tay cởi quần áo Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu liều mạng chống cự lại: “Ngươi muốn thế nào? Đừng cởi! A! Đừng cởi a!” Mũ phượng, hần cởi! Khăn quàng vai, hần cởi! Gã y, hần cởi! Vu Thịnh Ưu hai mắt nhắm lệ mòng lung liều mạng chống cự, nhưng nàng làm sao có thể là đối thủ của Cung Viễn Tu đâu? Lúc Vu Thịnh Ưu bị cởi chỉ còn lại có một bộ quần áo trong màu trắng, nàng bi phần nghĩ : Ông trời a! Vì sao ngươi lại đối xử như vậy với ta! Vì sao a vì sao a!! Ta cũng không muốn có một ngốc tử tướng công sau lại có một đứa con ngốc a! Ngay tại thời điểm Vu Thịnh Ưu cảm thấy trinh tiết khó giữ được, Cung Viễn Tu cư nhiên dừng tay, hần kéo chăn đắp trên người mình cùng Vu Thịnh Ưu, sau đó hai tay gắt gao ôm Vu Thịnh Ưu, nằm xuống, nhắm mắt, ngủ! Vu Thịnh Ưu hai tay vẫn là bộ dáng giãy dụa, nàng đợi một hồi Cung Viễn Tu vẫn không có động tĩnh gì, lại đợi một hồi hần vẫn là không hề động tĩnh. Vu Thịnh Ưu nháy mắt mấy cái, sao lại thế này? Lương tâm phát thiện ? Phạm tội bỏ dỏ ? Nàng kỳ quái lay hần: “Này! Ngươi làm sao vậy? Ngươi..... Không phải muốn gì kia gì kia sao?” Cung Viễn Tu buồn ngủ mòng lung híp mắt, biểu tình gợi cảm mê người, choáng váng còn soái như vậy! Không ngốc sẽ soái tới mức nào a! “Cái gì gì kia gì kia?” Cung Viễn Tu hỏi. “Chính là cái kia..... Cái kia!” Vu Thịnh Ưu đỏ mặt nói. “Người nào?” Nghiêng đầu xem, ánh mắt thực thuần khiết. “..... Chính là..... Chính là..... Động phòng a.” Vu Thịnh Ưu rút cuộc không nhịn được rống. “A — động phòng a!” Cung Viễn Tu đáng yêu gật đầu, ngáp một cái nói: “Không phải như vậy sao? Mẫu thân nói cởi quần áo ra, ôm ngủ, chính là động phòng.” “.....” Không nói gì! Ta là ngu ngốc sao? Ta cư nhiên tích cực cùng ngốc tử ! Cung Viễn Tu cười hắc hắc, ôm chặt Vu Thịnh Ưu thỏa mãn nói: “Nương tử, ta rất thích cùng nàng động phòng! Nương tử trên người thơm quá chừng! Chúng ta về sau mỗi ngày đều động phòng được không?” “Động..... Động cái đầu ngươi!” Vu Thịnh Ưu nghiêng răng nghiêng lợi. Trời ạ..... Cứu mạng a a a! Ta không muốn gả cho ngốc tử! ————— tiểu kịch trường ————— Cung phu nhân [âm hiểm]: Ân fu fu fu ! Ân fu fu fu ! Cung lão gia [bắt đắc dĩ]: Phu nhân, nàng cười cả đêm, không mệt sao? Cung phu nhân [thống khổ]: Ân fu fu fu ! Thiếp mệt, nhưng không thể ngừng cười được. Ân fu fu fu ! Cung lão gia:.....

6. Chương 6: Lại Bị Đùa Bỡn

Vu Thịnh Ưu trải qua gần một tháng lặn lội đường xa, sớm đã mệt không chịu nổi, cho dù biết kẻ ngốc ngủ bên cạnh nàng đang gắt gao ôm nàng, nhưng nàng vẫn bị thần ngủ triệu kiến, ngủ không biết gì. Nàng mơ thấy mình trở lại hiện đại, đang bóp cổ mục tác giả báo thù, mục tác giả cũng ra sức phản kháng, bóp cổ lại nàng. A, mục tác giả khí lực thật lớn a, nàng bóp, bóp, ra sức bóp, bắt quá nàng, ngược lại, lại bị tác giả bóp cổ đến mức không thở nổi, đáng giận, nữ chủ quả nhiên không đấu lại tác giả! Vu Thịnh Ưu thống khổ từ trong mộng bừng tỉnh, vội vàng mở to mắt, chỉ thấy Cung Viễn Tu đang bóp mũi nàng, khuôn mặt tuần tú, nhào vào trước mặt nàng cười đến rất vui vẻ! Vu Thịnh Ưu hít sâu một hơi, vô lực chụp tay hắn nói: “Người làm gì vậy?” Cung Viễn Tu cười cười, phe phẩy tay trước mặt Vu Thịnh Ưu nói: “Nương tử, hừng đông rồi! Rời giường luyện võ nào!” “Hiện tại mấy giờ a, sao đã luyện võ, không luyện không luyện.” Vu Thịnh Ưu quay người tiếp tục hí mắt ngủ, luyện võ? Điên rồi đi! Lúc mình ở Thánh Y phái đều ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao ba con sào mới rời giường, luyện võ? Đó là chuyện khi nàng tâm tình tốt đi? “Nương tử, mẫu thân nói, mỗi ngày buổi sáng giờ dần sẽ phải rời giường luyện võ, không thể lười biếng!” “Giờ dần?” Vu Thịnh Ưu ở trong lòng lẩm nhẩm tính, tí, sừ, dần, mao..... Giờ dần? Ba giờ đến năm giờ? Hơn nửa đêm luyện cái khỉ gì chứ: “Không đi, không đi! Nương người gọi người luyện chứ không bảo ta luyện! Ngoan! Chính mình luyện đi.” “Nhưng mà mẫu thân nói, nương tử phải theo giúp ta luyện.” “Mẫu thân nói, mẫu thân nói, người chỉ biết mẫu thân nói!” Vu Thịnh Ưu giận dữ lập tức ngồi dậy, trừng mắt nhìn Cung Viễn Tu nói: “Người chưa từng nghe qua nam nhân tam theo?” “Tam theo là cái gì?” Cung Viễn Tu tỏ vẻ chăm chỉ học tập. “Chưa lập gia đình theo mẫu, ký thú theo thê, thê tử tự sát! Người hiện tại cưới ta, phải nghe ta! Biết không?” Vu Thịnh Ưu nhắm mắt lại mò mẫm. Cung Viễn Tu mở to mắt suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nghĩ ra được cái gì là tam theo, nhưng mà hắn muốn nương tử cùng luyện võ với hắn nha! Hơn nữa nếu không luyện võ sẽ bị mẫu thân phạt! Cho nên..... cho nên vẫn bảo nương tử cùng hắn luyện võ đi! “Nương tử, nương tử, dậy đi.” “Cầu người! Để cho ta ngủ tiếp một chút đi.” Vu Thịnh Ưu quay người trùm chăn che lên đầu, cả người cuộn chặt chẽ, chính là không dậy nổi giường. Nàng nhắm mắt lại, ở trong chăn nghe ngóng một hồi, người bên cạnh không hề động tĩnh nữa. Hừ! Ngốc tử này, khẳng định đã buông tha cho ta! Rốt cục có thể ngủ yên một giấc, đêm qua bị hắn ôm gắt gao, ngay cả xoay người cũng đều không được, cả buổi tối cũng chưa được ngủ ngon! Vu Thịnh Ưu ngáp một cái tựa đầu trên chăn, chuẩn bị ngủ ngon một hồi. Đúng lúc này, một chậu nước lạnh từ trên đầu nàng rót xuống. Vu Thịnh Ưu bị lạnh bổ nhào ngồi dậy: “A! Người làm gì!” Vu Thịnh Ưu tức giận đẩy chậu sắt trên tay Cung Viễn Tu! Cung Viễn Tu cười meo meo nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Nương tử, như vậy nàng sẽ không buồn ngủ nữa! Trước kia lúc nào ta lười rời giường, nương đều đánh thức ta như vậy.” Vu Thịnh Ưu lắc lắc một đầu nước đá rống giận: “Lúc trước mà người nói là lúc nào ???” “Ừm. Viễn Tu không nhớ rõ, nhưng mà Viễn Tu đứng bên hồ nước thấy hoa sen đều nở nha.” “Thì phải là mùa hè!!!” Vu Thịnh Ưu nghiêng răng nghiêng lợi nói. “A! Đúng rồi! Là mùa hè!” Cung Viễn Tu bừng tỉnh đại ngộ. “Hiện giờ là mùa đông!” Vu Thịnh Ưu nắm chặt chăn, đè nén ý muốn bóp chết hắn. “A! Ta biết nha! Nương tử cũng biết nha, hiện tại đương nhiên là mùa đông, hôm trước còn có tuyết rơi.” Cung Viễn Tu gật đầu cười, cười đến thực đáng yêu, thực đáng yêu. Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hắn, nặn ra một nụ cười, áp chế lửa giận trong lòng, mỉm cười với Cung Viễn Tu: “Không phải muốn luyện võ sao? Đi a!” “Nga..... Nga!” Cung Viễn Tu nhìn nàng tươi cười đầu tiên là sững sờ, sau đó cười nói: “Nương tử, nàng cười lên thật xinh đẹp.” “Ừ ừ.” Vu Thịnh Ưu ngoài cười nhưng trong không cười gật đầu. Đừng tưởng rằng người khen ta một câu ta sẽ tha thứ người! Hôm nay ta không đi không được! Luyện võ? Ta liền cùng người luyện cho tốt! Người cũng đừng trách ta ra tay quá nặng! Một khắc sau, Vu Thịnh Ưu thay một thân trang phục, tóc vẫn như một cái đuôi ngựa đâm tùy ý, cả người có vẻ sạch sẽ. Cùng Cung Viễn Tu đi đến Cung gia luyện võ trường, nơi luyện võ là bên trong một rừng trúc, trúc dày đặc không một khe hở, tầng tầng lớp lớp tựa như một đạo thiên nhiên bành chướng, chỉ có một con đường nhỏ thông vào phía sâu trong rừng trúc, từ rất xa Vu Thịnh Ưu đã thấy có một hắc y nam tử đang ở đó luyện kiếm, đến gần liền thấy, hắc y nam tử kiếm thế như gió, ra chiều sắc bén. Nam tử nghe được tiếng bước chân, lật cổ tay, kiếm phong hạ xuống phía dưới, bao kiếm thuận thế mà lên. Nam tử mảy kiếm khẽ rung, bảo kiếm nắm trong tay, xoay người nhìn hai người bọn họ nói: “Đại ca.” Nhìn thoáng qua Vu Thịnh Ưu tiếp theo kêu: “Đại tẩu.” Cung Viễn Tu vỗ tay cười: “Tam đệ, kiếm pháp của đệ vừa rồi thật là lợi hại nha.” Vu Thịnh Ưu nhìn gương mặt anh tuấn không tìm vết của hắn, tức giận đến uất ức! Đáng giận, trên mặt hắn đâu có thương tích gì chứ! Đúng lúc này, phía sau truyền đến một thanh âm ôn nhã: “Đại ca, đại tẩu, tam đệ, mọi người tới thực sớm a.” Cung Viễn Tu quay đầu, nhìn nam nhân ôn nhã tuấn mỹ kia cười: “Nhị đệ, đệ cũng đến đây.” Vu Thịnh Ưu quay

lại, nhìn hần hai chân thon dài, bộ pháp vững vàng, tức giận đến run người, họ Cung ! Cả nhà các người đều xem lão nương là ngu ngốc a! “Đại tẩu, sắc mặt của tẩu sao lại kém như thế ?” Cung gia lão nhị Cung Viễn Hàm có chút lo lắng nhìn Vu Thịnh Ưu gương mặt lúc xanh lúc đỏ. “Nương tử, nàng làm sao vậy? Muốn tìm đại phu tới xem hay không ?” Cung Viễn Tu cũng quan tâm hỏi. Vu Thịnh Ưu nặn ra một nụ cười: “Quả thật muốn gặp đại phu của Cung gia các người, ta vẫn nghĩ y thuật của Thánh Y phái chúng ta là inh nhất thiên hạ, không nghĩ đến Cung gia các người cư nhiên có thầy thuốc có thể chỉ trong một đêm chữa khỏi ột người hai chân bị tàn phế, một người nửa mặt bị hủy dung! Thần y như thế, giờ Thịnh Ưu mới được thấy.” Cung Viễn Hàm ôn nhu cười nghe Vu Thịnh Ưu trào phúng, chờ nàng nói xong còn thực lễ phép gật đầu: “Đại tẩu có thể là hiểu lầm ! Hôm qua ta vì thời tiết rét lạnh, bệnh viêm khớp tái phát không thể đi được, cho nên ngồi xe lăn, mà Tam đệ, cũng là bởi vì cùng người ta đánh cuộc thua, phải hủy dung ba ngày, tất cả chuyện này chỉ có thể nói là cơ duyên xảo hợp a.” Vu Thịnh Ưu trừng mắt liếc hần một cái, nhìn hần bộ dáng thành khẩn, trong lòng cả giận nói: Ván đã đóng thuyền, giờ người muốn nói thế nào chẳng được! Tưởng Vu Thịnh Ưu ta ngậm bồ hòn? Không có cửa đâu! Không đối phó được các người, ta chẳng lẽ không đối phó được Cung Viễn Tu? Vu Thịnh Ưu tôn chỉ chính là tìm quả hồng mềm mà bóp ! Dùng sức bóp! Ta bóp ~ chết người! Vu Thịnh Ưu quay đầu, cười với Cung Viễn Tu: “Tướng công, không phải muốn ta cùng người luyện võ sao? Bắt đầu đi.” Hừ, ta ở Thánh Y phái mười năm cũng không phải là ngốc ! Nói đến võ công, ta cũng đứng hàng thứ sáu trong Thánh Y Phái. [Mỗ Nguyệt: Hữu tình nêu lên: Thánh Y phái tổng cộng có sáu đệ tử.] “A! Tốt quá!” Cung Viễn Tu cười nói: “Chúng ta nhẹ nhàng mà đánh nga.” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt âm hiểm cười đi đến nơi để vũ khí, chọn một cây trường côn, thuần thục xoay tròn trong tay, vũ khí nàng dùng thuận tay nhất chính là trường côn! Vu Thịnh Ưu xoay người nhìn Cung Viễn Tu nói: “Sao có thể nhẹ nhàng đánh được? Người đi ra ngoài đánh nhau cùng người khác, người ta sẽ đánh nhẹ nhàng sao?” “Nhưng mà, nhưng mà..... Ta sợ.....” “Sợ, sợ cái gì!” Vu Thịnh Ưu gầm lên một tiếng ngắt lời hần: “Muốn đánh liền đánh, dùng hết sức mà đánh, không đánh ta trở về ngủ tiếp!” “Đánh, đánh, vậy bắt đầu đi.” Cung Viễn Tu cuống quýt gật đầu, nương tử tức giận thật đáng sợ nga. Vu Thịnh Ưu vút cây trường côn trên tay cho Cung Viễn Tu, chính mình xoay người lại cầm lên một cây, đột nhiên nhảy vọt lên, Cung Viễn Tu vừa nhận được gậy, Vu Thịnh Ưu đã đánh tới trước ngực, Cung Viễn Tu buông gậy, lui về phía sau một bước né tránh một chiêu này, trường côn trong tay Vu Thịnh Ưu vũ lộng, tiếng gió vun vút, chỉ thấy nàng đem trường côn cầm mạnh xuống đất, thân thể bay phía trên thuận thế tung một cước đá tới, Cung Viễn Tu thấp người tránh thoát, hai người lại qua lại mấy chiêu, Cung Viễn Tu chỉ tránh né cũng không xuất thủ công kích. Vu Thịnh Ưu rơi xuống đất một cái lại xoay người nhảy lên, đối với Cung Viễn Tu không lưu tình chút nào, hung hăng đánh xuống một gậy, Cung Viễn Tu cúi đầu đứng tại chỗ không nhúc nhích, như là bị dọa sợ ngây người, Vu Thịnh Ưu có chút do dự nhìn hần, hay là thôi đi, làm gì lại tức giận với một một ngốc tử đâu. Nghĩ vậy, cổ tay nàng khẽ nhích chuẩn bị thu chiêu, ngay trong nháy mắt đó, một chuyện quỷ dị đã xảy ra, Cung Viễn Tu bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén, song chưởng mạnh mẽ đẩy tới phía nàng. “Đại ca, dừng tay!” Cung Viễn Hàm phi thân ra, xuất chưởng đánh về phía Cung Viễn Tu, Cung Viễn Tu trấn định dùng tả chưởng ngăn lại công kích của hần, Cung Viễn Hạ cũng phi thân nhảy lên, nắm bả vai Vu Thịnh Ưu đẩy nàng ra ngoài, đồng thời xuất chưởng, tương đối cùng hữu chưởng của Cung Viễn Tu, ba người đối chưởng nhau, nháy mắt cuồng phong tàn sát bữa bãi, toàn bộ rừng trúc bị chấn động phát ra thanh âm chói tai, Vu Thịnh Ưu thét chói tai ngã xuống trên mặt đất, còn chặt vật lăn bốn năm vòng. Chờ nàng mặt xám mày tro đứng lên, chỉ thấy lấy bọn họ làm tâm điểm, trong vòng mười thước, rừng trúc xung quanh toàn bộ đều bị gãy, lá trúc đầy trời bay loạn, nàng mở lớn miệng, không thể tin được nhìn trừng trừng. Lão Thiên, thật mạnh! Chưởng này nếu đánh trên người nàng, không phải nàng đã nát bét như cám sao ? Ngốc tử này..... Ngốc tử này cư nhiên lợi hại như vậy! Chẳng lẽ hần là giả ngốc? ————— tiểu kịch trường ————— Vu Thịnh Ưu: Ta hận các người! Vì sao các người lại giả trang như vậy đi ra ! Cung Viễn Hàm: Đương nhiên là vì không muốn cưới người, đành phải ủy khuất đại ca. Cung Viễn Hạ: Ta không phải không muốn cưới người. Vu Thịnh Ưu [vẻ mặt hy vọng]: Thực sao? Cung Viễn Hạ: Ta không muốn cưới nữ nhân..... Bởi vì ta là Hạ tiểu thụ! Vu Thịnh Ưu:..... Lại là một tên tiện thụ! Vu Tiểu Tiểu: Hất xì! Hất xì! Có người đang mắng ta!

7. Chương 7: Nỗi Bão

“Người!” Vu Thịnh Ưu xoay người nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Cung Viễn Tu hỏi: “Người là khờ thật hay là giả ngốc?” Cung Viễn Tu ánh mắt vừa rồi sắc bén, giờ lại trở nên thuần khiết, ngơ ngác ngây ngốc nhìn nàng cười: “Nương tử, ta không ngốc a! Ha ha, mẫu thân nói ta thông minh nhất.” Vu Thịnh Ưu quay đầu, vẻ mặt hắc tuyến, vô lực than: “Quả nhiên, thực ngốc!” “Nương tử, nương tử, chúng ta tiếp tục luyện võ thôi.” Cung Viễn Tu chạy lại ôm lấy Vu Thịnh Ưu kêu vui vẻ. “Không luyện. Ta muốn về ngủ.” Trảm đỉnh tiết thiết (1) cự tuyệt, nói giỡn sao, võ công của nàng so với hắn, chênh lệch giống như Đường Tam Tạng so với Tôn Ngộ Không!

(1*chém đỉnh chặt sắt) “Nương tử, luyện thôi.” Cung Viễn Tu quần quít lấy nàng không cho nàng đi. “Ta nói không luyện! Người nghe không hiểu có phải hay không?” Vu Thịnh Ưu sống chết giãy dụa giãy dụa, chính là giãy dụa không được, tức giận cúi đầu cắn mạnh vào tay hắn. Cung Viễn Tu bị đau, a lên một tiếng buông tay. Vu Thịnh Ưu lập tức vùng ra, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Cung Viễn Tu ủy khuất nhìn nàng, tay trái xoa xoa chỗ tay phải vừa bị cắn, trong mắt nước mắt một vòng một vòng ngân ngấn, bộ dáng vô cùng đáng thương, giống như là chó nhỏ bị chủ nhân đánh. “Nữ nhân kia! Sao lại có thể cắn người?” Cung Viễn Hạ bước nhanh đến, kéo tay huynh trưởng xem, chỉ thấy một vòng dấu răng hồng hồng thực sâu, nữ nhân kia cắn cũng không nhẹ! Cung Viễn Hạ giận dữ: “Người..... Người là chó điên sao? Người gả cho huynh trưởng ta, phải nghe lời huynh ấy nói, huynh ấy muốn người luyện võ người phải luyện!” Vu Thịnh Ưu khinh thường hừ lạnh: “Luyện võ? Thật tức cười, người thấy ta có năng lực cùng hắn luyện võ sao? Ta a! Còn muốn sống lâu hơn chút nữa! Không muốn chết trên tay một ngốc tử một cách không minh bạch!” “Người sao có thể kêu tướng công mình là ngốc tử?” Cung Viễn Hạ hung hăng chỉ trích nàng. “Ta chỉ nói sự thật a” Vu Thịnh Ưu buông tay. “Người! Người rốt cuộc có hiểu cái gì là tam tòng tứ đức hay không!” “Không hiểu!” Vu Thịnh Ưu mắt tròn trố, tỏ vẻ ‘người có thể làm khó dễ được ta sao’. “Người.....” Cung Viễn Hạ tức giận chỉ mặt nàng, muốn dạy dỗ nàng một phen. Cung Viễn Tu nhảy đến giữa hai người nói: “Tam đệ! Ta biết cái gì là ‘tam theo’ nga!” “Đại ca biết?” Cung Viễn Hàm nghiêng đầu hỏi. “Đúng vậy!” Cung Viễn Tu hí mắt cười: “‘Tam theo’ chính là: Chưa lập gia đình theo mẫu, ký thú theo thê, thê tử tử sát! Buổi sáng hôm nay nương tử mới nói cho ta biết! Nương tử, ta nói đúng không?” Tất cả mọi người sững sờ, khắp rừng trúc trừ bỏ Cung Viễn Tu đắc ý cười hì hì, còn lại đều im lặng quỷ dị a quỷ dị. Vu Thịnh Ưu vụng trộm liếc nhìn Cung gia hai huynh đệ kia, chỉ thấy bọn họ khóe miệng run rẩy, vẻ mặt hắc tuyến trừng mắt nhìn nàng. Ánh mắt nàng vừa chạm ánh mắt họ, liền lập tức né ra, nhìn trời a nhìn trời, xem mây a xem mây, chính là không dám nhìn bọn họ! “Đại tẩu.” Hai chữ này cơ hồ là từ kẽ răng Cung Viễn Hạ rít ra. Vu Thịnh Ưu nhìn hắn, muốn như thế nào? Cung Viễn Hạ làm một động tác mời: “Mời ra đây nói chuyện.” Vu Thịnh Ưu kiêu ngạo xua tay: “Không cần, không cần, chị dâu em chồng không nên thân cận, nếu không, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Cung Viễn Hạ run người, tuần nhan hơi hơi trở nên trắng: “Người..... Người..... Cung Viễn Hạ ta là người như thế sao? Huống hồ ta đối với người tư sắc như vậy..... Hừ.” Câu nói kế tiếp không nói cũng biết! “Tư sắc ta làm sao vậy? Huống hồ, ta có nói người sao? Ta nói chính mình không được sao?” Nhìn hắn môi hồng răng trắng bộ dáng tuần tú, Vu Thịnh Ưu nàng cũng không cam đoan chỉ nhìn không động thủ a! Dù sao nàng hiện tại là phá bình phá suất (2), gặp một người áp một người.

(2*không còn gì để mất) Cung Viễn Hạ tuần nhan hơi hơi phiếm hồng: “Người không có chút nữ tắc nào vậy, nói ra không biết thẹn.” Vu Thịnh Ưu buông tay: “Ta chỉ là nói thật.” “Người.....” Dưới Càn Khôn (3) giữa ban ngày ban mặt, nữ nhân này cư nhiên nói cho hắn, nàng đối hắn có ý đồ gây rối. Nếu hắn nhất định muốn nàng qua nói chuyện, chẳng phải là chứng minh rằng hắn muốn..... Nàng đang đùa giỡn hắn sao? Cung Viễn Hạ mặt từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang tím, từ tím lại thành xanh, biến hóa rất nhanh chóng, xong một vòng, Cung Viễn Hạ vung ống tay áo xoay người cả giận nói: “Ta không so đo với người!” Nói xong nháy mắt biến mất ở trong rừng trúc.

(3* trời đất) Vu Thịnh Ưu lúc lắc ống tay áo nói: “Đi thông thả, đi thông thả.” Trong rừng trúc chỉ còn ba người, gió nhẹ thổi qua, tiếng trúc xào xạc. “Đại tẩu.” Cung Viễn Hàm này giờ vẫn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng, mỉm cười, ôn nhuận như ngọc dung mạo tựa thần thánh tỏa sáng khiến người ta không thể mở mắt, Vu Thịnh Ưu nhìn hắn, trong lòng vô cùng phần nộ! Chỉ với diện mạo của hắn, cho dù là tàn phế lúc ấy cũng có thể tuyển hắn nha! Đáng giận! Ta hối hận, hối hận, hối hận chết đi được! “Đại tẩu?” Cung Viễn Hàm kỳ quái nhìn vẻ mặt dữ tợn của Vu Thịnh Ưu, lại một lần nhẹ giọng kêu. “Gọi cái gì?” Vu Thịnh

Ưu trừng hần! Hần là mỹ nam đúng vậy! Nhưng không phải mỹ nam của nàng, giống như đám mỹ nam trên Thánh Y sơn, là nhìn được không ăn được nha, khác nào tra tấn a a a! Đối với nam nhân như vậy, Vu Thịnh Ưu phần nộ! Vô cùng phần nộ, tới mức muốn phá hư mọi thứ! Ngẫm lại đi, nếu tác giả bảo hộ nàng, đám mỹ nam này đã sớm quỳ gối dưới chân váy nàng, vì nàng ba huynh đệ ra tay tranh chấp không nương tình, tranh đến người chết ta sống, độc giả chia làm đại ca phái, nhị ca phái, tam đệ phái, ủng hộ, tranh cãi lú lú! Cuối cùng vì thỏa mãn nhu cầu đại chúng, tác giả không thể không để nọ cho xong việc! Mà nàng chỉ cần vô tội đứng một bên lúc lắc đầu, ngâm hai ba câu thơ, mỉm cười thực khuynh thành là được! Nhưng hiện tại thì sao, hiện tại thì sao, hiện tại thì sao!! Nàng tình nguyện để Nhị ca và Tam đệ kia già hơn, xấu hơn! Như vậy nàng sẽ không có cảm giác như đang từ thiên đường rơi xuống địa ngục, từ vai nữ chủ biến thành người bình thường thật có sự chênh lệch rất lớn a! Cung Viễn Hàm sắc mặt bình thản nói: “Đại tẩu, đại ca của ta tâm trí mặc dù không thành thực, cũng là một người tốt, hy vọng đại tẩu có thể cố gắng đợi huynh ấy.” “Ta sẽ cố gắng đợi hần như thế nào?” Cung Viễn Hàm nghiêng đầu nhẹ nhàng cười, trúc xung quanh đều bị vẻ đẹp của hần rung động đến nở hoa rồi! Vu Thịnh Ưu đương nhiên cũng xem ngây người. Cung Viễn Hàm dùng thanh âm nhẹ nhàng nói: “Tẩu đối xử với huynh ấy tốt, đó là phúc khí của đại ca ta. Tẩu đối xử không tốt, là do đại ca ta không có phúc phận” Vu Thịnh Ưu chẹn miệng, lại còn nói về ủy khuất như vậy? “Nhưng mà,” Cung Viễn Hàm trên mặt tuy còn mang nét cười, nhưng ánh mắt lại thập phần lạnh như băng, thanh âm vẫn nhu hòa, làm cho người ta có cảm giác bị áp chế không nói lên lời, “Đại ca nếu không có phúc khí, người thân là thê tử của hần, chỉ sợ là càng không có phúc phận.” Uy hiếp, là uy hiếp! Người này cư nhiên cười tủm tỉm uy hiếp nàng: Nếu nàng không đối xử cho tốt với đại ca hần, nàng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu! Vu Thịnh Ưu hí mắt nhìn hần: “Người nghĩ rằng nói vậy ta sẽ sợ các người?” “Có sợ không, đến lúc đó chẳng phải sẽ biết sao.” Nói xong hần mỉm cười, xoay người rời đi. “Này!” Vu Thịnh Ưu lớn tiếng gọi lại hần. Hần ngoái đầu nhìn lại, Vu Thịnh Ưu hỏi: “Ta hỏi người, nếu ngày hôm qua ta chọn người, người thật sự sẽ cưới ta sao?” Cung Viễn Hàm cười: “Đương nhiên sẽ kết hôn.” Vu Thịnh Ưu trừng hần: “Thật sự là đáp án đáng ghét!” Nếu hần nói không cưới, nàng còn có thể vui một chút. Cung Viễn Hàm nhìn nàng nhẹ nhàng cười: “Đại tẩu mau tới dùng điểm tâm, chờ người chân chính hiểu biết ca ca, người sẽ biết, ngày hôm qua lựa chọn của người là rất chính xác.” Nói xong câu đó, Cung Viễn Hàm không cần phải nhiều lời nữa, xoay người biến mất trong rừng trúc! Phải không? Vu Thịnh Ưu có chút hoài nghi. “Nương tử.” Thanh âm quen thuộc lại xa lạ vang lên, Vu Thịnh Ưu quay đầu lại chỉ thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ tuần láng, ở cách đó không xa nhìn nàng, muốn đi tới nhưng lại không dám. Vu Thịnh Ưu thở dài, vẫy tay với hần, Cung Viễn Tu sáng lạn cười, vội chạy lại ôm lấy nàng. Vu Thịnh Ưu cười nhẹ, người này tuy rằng ngốc, nhưng lại ngốc một cách đáng yêu. Coi như là nuôi một con chó nhỏ đáng yêu đi! Đối xử tốt với hần được thì làm đi! Dù sao đối xử tốt với hần cũng không mất đồng tiền vốn nào. “Nương tử.” Cung Viễn Tu mở to ánh mắt trong veo như nước nhìn nàng. “Sao?” Vu Thịnh Ưu đáy lòng có một tia mềm mại bị ánh mắt sạch sẽ của hần làm dao động. “Ta nghĩ thật to.” “TMD!” Vu Thịnh Ưu lại thô tục quát: “Lăn đi!” Muốn đối xử tốt với hần, thật sự rất khó a! ————— tiểu kịch trường ————— Cung Viễn Tu [vui vẻ]: Ta cưới nương tử. Người làm vườn: Chúc mừng đại thiếu gia. Cung Viễn Tu: Ta cưới nương tử. Đầu bếp nữ: Chúc mừng đại thiếu gia. Cung Viễn Tu: Ta cưới nương tử. Mỗ tác giả: Ta biết. Cung Viễn Tu [ngây ngốc cười]: Vì sao bà lại biết? Mỗ tác giả: [âm hiểm cười]: Bởi vì ta biết..... Nàng chính là sinh ra để cho người mà. Cacaca! ps: Tiểu kịch trường cùng chính văn không quan hệ, chỉ là viết cho vui!

8. Chương 8: Quyết Định

Hôm nay, ăn xong cơm chiều, Vu Thịnh Ưu không có việc gì làm, mang theo Cung Viễn Tu tản bộ trong đại viện Cung gia, Vu Thịnh Ưu đi từng bước, Cung Viễn Tu cũng đi từng bước, Vu Thịnh Ưu dừng, Cung Viễn Tu cũng dừng, Vu Thịnh Ưu ăn một hạt dưa, Cung Viễn Tu ăn một nắm hạt dưa! Vu Thịnh Ưu nhìn hần nhíu mày, nàng phiền, nàng phi thường phiền! Người này mấy ngày nay theo sát nàng như hình với bóng, mỗi ngày kề cận hần, ăn cơm cùng, ngủ cùng, đọc sách cùng, luyện võ cũng cùng, liền ngay cả đi đường cũng vẫn bộ dạng ngu ngốc tươi cười đi ở trong phạm vi cách nàng nửa bước. Nàng muốn bạo phát! Nàng chịu không nổi! Nàng muốn vứt bỏ hần, vứt bỏ càng nhanh càng tốt, dù một giây cũng tốt! Vu

Thịnh Ưu quay đầu nhìn lão đại đang ăn hạt dưa tùm tùm cười, con mắt lưu chuyển, nàng mỉm cười với hắn kêu: “Tướng công.” Cung Viễn Tu nhìn nàng tươi cười, cũng sáng lạn cười, vui vẻ kêu: “Nương tử.” Cung Viễn Tu bộ dạng vốn tuấn tú, cười lên lại càng giống thiên sứ tinh thuần, Vu Thịnh Ưu bị vẻ tươi cười của hắn làm cho nháy mắt có chút hoảng hốt, qua vài giây mới hồi phục tinh thần lại nói: “Tướng công, ta vừa rồi đi đường, không cẩn thận bị rơi mất vòng tai bảo thạch, đó là vòng tai khi xuất giá phụ thân đưa ta.” Vu Thịnh Ưu cúi đầu giả dạng thực bị thương, Cung Viễn Tu mở to hai mắt trong veo như nước nhìn nàng nói: “Vây... Viễn Tu giúp nương tử đi tìm.” Vu Thịnh Ưu nhẹ nhàng gật đầu, chỉ vào ao sen phía trước nói: “Rơi ở phía kia, tướng công đi giúp ta tìm xem, nếu tìm không thấy liền coi như mất.” “Yên tâm đi, ta nhất định có thể tìm được.” Cung Viễn Tu vỗ vỗ ngực cam đoan, xoay người vui vẻ chạy đi tìm vòng tai. Vu Thịnh Ưu làm một cái mặt quỷ với bóng dáng của Cung Viễn Tu, tìm được gì, hôm nay nàng căn bản không mang vòng tai. Thừa dịp hắn không chú ý, lặng yên xoay người, vụng trộm, chạy. Dứt được ra khỏi Cung Viễn Tu, nàng thực cảm thấy nhẹ nhõm, thở dài một hơi, giống như toàn thân đều thư thái, nàng vừa đi vừa ăn hạt dưa, bỗng nhiên nàng vô cùng muốn biết Cung Viễn Tu rốt cuộc là trời sinh ngọc hay là về sau mới ngọc. Trải qua một vòng hỏi thăm, Vu Thịnh Ưu rốt cục từ trong miệng lão làm vườn ở Cung gia nghe được, Cung Viễn Tu nguyên bản không phải ngọc tử, chẳng những không phải ngọc tử mà còn là người xuất sắc nhất trong ba huynh đệ Cung gia, hắn lúc mười lăm tuổi đã đánh bại vô lâm đệ nhất cao thủ, hơn nữa học thức cũng phi thường xuất sắc, chính là nam chủ vận năng trong tiểu thuyết, cái gì cũng thiên hạ đệ nhất, ta sẽ không nhiều lời. Nhưng hắn vì sao lại biến thành ngọc ? Đây là từ sáu năm trước. Sáu năm trước, Cung Viễn Tu mười tám tuổi, đúng là lúc hắn nổi danh nhất, khi đó Cung Viễn Tu, anh tuấn tiêu sái, võ nghệ cao cường, gia tài bạc triệu, điều kiện tốt như vậy, đương nhiên là nữ nhân nào cũng đều muốn gả cho hắn, năm đó cửa nhà hắn bị đám người đến cầu thân đập hỏng bảy, tám mươi cái, chính là một miếng mồi ngon, ai ai cũng muốn cắn một miếng, khi đó Cung phu nhân vô cùng khó xử, Cung Viễn Tu chỉ có một nha, cưới ai, không cưới ai thì tốt đây? Thật sự là khó xử a! Cung phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện huynh trưởng mình tuyển phi tần vào hậu cung, vui vẻ, đắc ý, quyết định ! Ta cũng tuyển phi một phen ! Vì thế, Cung phu nhân quyết định phát thiệp ra, lập tức khiến cho toàn bộ thiếu nữ khắp nơi một phen điên đảo, không đến một tháng, nữ tử tới tham gia thi tuyển phải tới mười vạn người. Trải qua tầng tầng lớp lớp nghiêm khắc sàng chọn cuối cùng còn lại hơn hai trăm người, Cung phu nhân lại khó xử, vì sao thiên hạ lại nhiều nữ tử tốt như vậy chứ? Hơn hai trăm nữ tử này, tất cả đều là muốn gả thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài tình có tài tình, nữ tử hoàn hảo muốn gì có nấy. Không có biện pháp, Cung phu nhân cuối cùng ra một đạo đề mục, chính là mỗi người các nàng làm một món ăn, hơn nữa cho các nàng mỗi người một canh giờ cùng Cung Viễn Tu ở chung một chỗ, vì thế đại hội dùng đồ ăn tuyển giai nhân này ước chừng tiến hành trong suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày! Cung phu nhân vốn tính toán tốt, để cho Cung Viễn Tu chính mình tuyển đi, nhìn trúng người nào liền cưới người đó. Cung Viễn Tu lúc ấy cũng không có ý thành thân, chỉ là hiếu kính mẫu thân, theo ý mẫu thân, cứ như vậy mà khách khí ăn mỹ thực suốt bốn mươi chín ngày. Vấn chuyện chọn đồ ăn này thật ra không có vấn đề gì, vấn đề là ở chỗ một canh giờ ở chung kia! Tất cả các nữ tử đều gắng hết sức, muốn làm đồ ăn ngon nhất, nhưng chỉ đồ ăn ngon là đủ rồi sao? Đương nhiên không đủ, kẻ nào cũng ngầm hạ thủ đoạn, đương nhiên ta cũng không thể lạc hậu a! Do đó, người hạ Bích Loa Xuân, hạ Đào Hoa Xuân, người tiếp theo Xuân Mộng, hạ Mộng Tam Thiên, người hạ Hồng Miên Dục, hạ Phi Yên, các loại xuân dược kia, chỉ có người không thể nghĩ được, không có chuyện các nàng không mua được ! Nhưng buồn bực là Cung Viễn Tu võ nghệ tu vi thật sự rất cao, đồng xuân dược đó hắn ăn vào giống như ăn hồ tiêu, lúc ấy một chút hiệu quả cũng không có, mà sau khi hắn ăn các loại xuân dược đó trong suốt bốn mươi chín ngày, cuối cùng xuân dược cũng bài xích nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, rốt cục sinh ra phản ứng hóa học kỳ diệu, biến thành độc dược trí mạng! Vì thế Cung Viễn Tu bắt đầu dục hỏa thiêu đốt người, toàn thân nóng lên, cả người giống như là bị nấu chín, cái mạng nhỏ tưởng chừng bị xuân dược thiêu hủy, may mắn Cung phu nhân đến Thánh Y sơn cầu Vu thần y đan dược giải độc, tính mệnh mới được bảo vệ, nhưng sau khi được lực dược hóa giải, Cung Viễn Tu đầu óc cũng bị thiêu đến choáng váng, chỉ số thông minh thành ra giống như tiểu hài tử mười tuổi bình thường, Cung gia mời vô số danh y cũng không thể trị hết bệnh cho hắn. Ai! Việc này thật sự là nghe mà thương tâm đến rơi lệ a! Nhìn xem, một thanh niên như thế bởi vì ăn quá nhiều xuân dược, từ đó về sau thành ngọc tử! Vu Thịnh Ưu thở dài một hơi, lắc đầu, hỏi: “Những nữ nhân đã cho Cung Viễn Tu ăn xuân dược sau này thế nào?” Lão làm vườn cũng thở dài một hơi nói: “Các nàng a, các nàng vừa nghe nói đại thiếu gia choáng váng liền một đường chạy thẳng thực mau.” Vu Thịnh Ưu không thể tin được hỏi: “Không phải chứ? Cung gia cứ như vậy buông tha các nàng ?” Lão làm vườn lắc đầu: “Hừ, nào có đơn giản như vậy, hơn hai trăm danh nữ này, không một ai gả được tốt cả, gả cho người ta làm tiểu

thiếp thứ 7,8,9,10 vẫn còn là may mắn, còn có người gả cho ông già 90, gả a bài bạc, gả cho tội phạm, gả cho đồ tể giết heo, đều có! Dù sao không một ai có kết cục tốt.” “Thực..... Thực ngoan độc! Nữ tử gả cho người không tốt quả thực chính là sống không bằng chết a!” Vu Thịnh Ưu lúc này có chút đồng tình với đám nữ nhân đó, nàng nghĩ nghĩ, tò mò hỏi:“Phương pháp trả thù độc như vậy là ai nghĩ ra được ?” Lão làm vườn cẩn thận liếc mắt nhìn chung quanh, thần bí nhỏ giọng nói:“Là nhị thiếu gia!” Vu Thịnh Ưu lập tức sắc mặt biến đổi, thật sự là người không thể chỉ xem tướng mạo a! Cung Viễn Hàm bộ dạng vô hại thiện lương như vậy, lại không nghĩ tới hắn tâm địa ác độc như thế a! Vu Thịnh Ưu cùng lão làm vườn tán gẫu, sau khi trở lại phòng, trời đã tối đen, trăng hạ huyền chiếu sáng tiểu viện. Vu Thịnh Ưu châm ngọn đèn trong phòng, nhàm chán cầm lấy một quyển tiểu thuyết xem qua. Ở cổ đại cũng ít lạc thú, đọc tiểu thuyết, cứ nhàm nhàm như vậy, nàng hoài nghi nàng sẽ phát mốc lên mặt. Thật nhàm chán a! Một quyển tiểu thuyết đã xem xong, trời cũng đã khuya, Vu Thịnh Ưu gấp một cái chuẩn bị cởi quần áo ngủ, nằm trên giường bỗng nhiên nghĩ đến, ách..... Có phải thiếu cái gì hay không? Vu Thịnh Ưu vội ngồi dậy ! Không tốt, nàng bỏ quên Cung Viễn Tu, còn chưa tìm về, ngay tại lúc nàng cuống quýt mang giày chuẩn bị chạy ra ao sen tìm Cung Viễn Tu, cửa phòng bị đẩy mạnh ra! Cung Viễn Hạ vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn, hắn toàn thân ướt sũng, nước trên tóc cùng quần áo còn không ngừng rỏ xuống. Tay hắn gắt gao lôi kéo Cung Viễn Tu, Cung Viễn Tu bộ dáng mất hứng bị hắn lôi kéo, toàn thân cũng ướt lướt thướt. “Ách, các người làm sao vậy, bơi lội à?” Vu Thịnh Ưu kỳ quái hỏi. Cung Viễn Hạ bị những lời này của nàng kích động, hắn vọt đến, đẩy Vu Thịnh Ưu từ trên giường xuống dưới:“Người.. nữ nhân này, còn ở đây nói mát, trời lạnh như thế, người cư nhiên bảo ca ca ta nhảy xuống ao sen nước lạnh như băng tìm khuyên tai cho người! Người nghĩ Cung gia chúng ta là ai, lại để người khi dễ đại ca ta như vậy!” Vu Thịnh Ưu cả kinh, nàng chỉ là tùy tiện chỉ bên bờ ao sen thôi, cũng không bảo hắn nhảy xuống tìm a! “Người nói bậy bạ gì đó! Ta không có!” Vu Thịnh Ưu ngã quỳ trên mặt đất, tức giận đẩy hắn ra. Cung Viễn Tu vội vàng kêu một tiếng nương tử, hoang mang rối loạn vội vã chạy tới muốn nâng nàng dậy, Cung Viễn Hạ kéo tay hắn lại nói:“Đại ca, huynh đừng giúp nàng ta, nữ nhân này cần dạy dỗ lại cho tốt, thê tử không nghe lời, không bằng hừ đi!” Vu Thịnh Ưu nổi giận, mạnh mẽ nhảy dựng lên:“Người hừ đi! Ta ước gì các người hừ ta!” “Người.....” Cung Viễn Hạ tức giận vung tay, lại bị Cung Viễn Tu ngăn lại: “Đệ đừng đánh nương tử ta.” Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, tỏ vẻ người dám đánh ta, ta sẽ liều mạng với người. Cung Viễn Hạ nhìn đại ca, lại nhìn Vu Thịnh Ưu, mạnh rút tay về, bất đắc dĩ nói:“Đệ chưa nói muốn đánh nàng a. Đệ sao lại đánh nữ nhân chứ. Đại ca..... Huynh..... Ai.” Hắn chỉ là muốn cuốn tay áo dọa nàng mà thôi a! Buổi tối hắn mới từ bên ngoài trở về, chợt nghe hạ nhân nói, đại ca ở ao sen tìm cái gì đó cả đêm, khuyên như thế nào cũng không đi lên! Tối khi hắn nhìn thấy, đau lòng muốn chết, đại ca toàn thân lạnh toát, lại vẫn cố chấp ở dưới ao tìm vòng tai cho nương tử y, nữ nhân chết tiết này, cư nhiên dám khi dễ đại ca hắn như vậy! Vốn định giáo dục nàng ta một phen, lại không nghĩ rằng đại ca lại che chở nàng như vậy, như thế hắn làm sao lấy lại công đạo cho đại ca đây! Cung Viễn Hạ hung hăng trừng mắt nhìn Vu Thịnh Ưu nói:“Người nhớ cho kỹ, người còn dám khi dễ đại ca, ta nhất định sẽ không bỏ qua người!” “Ta phải sợ người chắc !” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn lại hắn! Cung Viễn Hạ hừ lạnh một tiếng vung ống tay áo, bước ra khỏi phòng. Vu Thịnh Ưu theo ở phía sau, ‘bang’ một tiếng đóng sập cửa lại, quay lại nhìn Cung Viễn Tu toàn thân ướt sũng hỏi:“Người sao lại nhảy xuống tìm, không phải ta nói ở bên cạnh ao sao?” Cung Viễn Tu mân mê tay áo nói:“Bên cạnh ao không có, ta nghĩ có thể bị rơi xuống ao.” “Cho dù không có, người trở về nói một tiếng là được.” Vu Thịnh Ưu có chút áy náy, trời lạnh như thế, nước ao cũng sẽ rất lạnh a, hắn cư nhiên ở bên trong tìm cả đêm. Cung Viễn Tu cúi đầu, có chút ủy khuất nói:“Nương tử muốn ta tìm, ta nhất định phải tìm được.” Vu Thịnh Ưu hơi hơi thở dài, đi về phía trước nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Cung Viễn Tu nói:“Nhanh đi thay quần áo đi, ướt sũng hết rồi, cẩn thận bị cảm.” Cung Viễn Tu cười bỗng nhiên mở bàn tay vẫn nắm chặt này giờ ra, giơ lên trước mắt Vu Thịnh Ưu nói:“Nương tử, hôm nay ta không tìm được bảo thạch vòng tai, nhưng ta tìm được hai khối đá nhỏ này nga! Xem, phát sáng rất đẹp nha, tạm thời thay thế vòng tai của nương tử được không, ngày mai ta sẽ tìm lại cho nương tử! (ô,Viễn Tu đáng yêu quá) Vu Thịnh Ưu nhìn hai viên đá cuội trong suốt trong tay hắn, cúi đầu cười, trong lòng có chút ấm áp, cảm thấy thoải mái, cầm lấy, đặt ở trước mắt nhìn xem, sau đó nhìn Cung Viễn Tu nói:“Oa, thật xinh đẹp a, cảm ơn người.” Cung Viễn Tu nhìn nàng ngượng ngùng cười, hai tay nắm hai bên sườn áo nhẹ nhàng ma sát. Vu Thịnh Ưu nắm chặt trong tay viên đá cuội, âm thầm hạ quyết định.

9. Chương 9: Chảy Máu Mũi [Thượng]

Trời còn tờ mờ sáng, Vu Thịnh Ưu đã tỉnh, xác thực mà nói nàng là cả đêm không ngủ, bởi vì nàng hạ quyết định, chính là dùng y thuật của nàng để chữa khỏi cho Cung Viễn Tu! Ngoài cửa sổ, chim chóc đã bắt đầu kêu ríu rít, Vu Thịnh Ưu giật giật thân thể đã muốn cứng ngắc, đáng tiếc kẻ nào đó còn đang gắt gao ôm lấy nàng không buông tay, Vu Thịnh Ưu bắt đắc dĩ vắn vẹo vài cái, kết quả người nào đó tiếp tục không chút sứt mẻ ôm nàng ngủ say như chết, Vu Thịnh Ưu ra sức xoay người, đối mặt Cung Viễn Tu, chỉ thấy Cung Viễn Tu bộ dáng lúc ngủ cũng giống người bình thường, không! So với người bình thường soái hơn rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều lần! Vu Thịnh Ưu bị mê hoặc một chút, nước miếng chảy tới cằm, thậm chí nhử, bình tĩnh! Nàng vươn tay, nắm cái mũi tuần tú của hắn, không cho hắn hô hấp, quả nhiên, không đến một hồi Cung Viễn Tu buông nàng ra, hai tay quơ lung tung trong không khí, Vu Thịnh Ưu nhân cơ hội đó quay hai vòng sang bên phải, rốt cục thoát khỏi ma trảo của hắn, Cung Viễn Tu hô hấp lại được, than thở vài tiếng, hai tay hướng phía Vu Thịnh Ưu ôm tiếp. Vu Thịnh Ưu lập tức cầm cái gối của mình ấn vào lòng hắn, Cung Viễn Tu vừa lòng gắt gao ôm cái gối, dùng sức cọ vài cái, vẻ mặt hạnh phúc lại ngủ tiếp. Vu Thịnh Ưu day day thái dương, chậm rãi từ trên giường đứng lên, vòng qua người Cung Viễn Tu đi xuống, xuống giường, lấy từ trong ngăn tủ một bộ váy dài thêu hoa màu thủy lam mặc vào, quần áo của nữ tử nơi này cũng giống với thời Đường, mặc vào có một loại cảm giác hoa lệ phiêu dật. Vu Thịnh Ưu lại khoác một cái áo choàng màu trắng ở trên người, nàng nhẹ nhàng mở cửa chuẩn êm ra ngoài. Ngoài cửa, trời không còn đen kịt, xa nhất chỗ phía đông có một tia sáng, trong không khí còn mang theo hơi lạnh thấm vào da thịt, Vu Thịnh Ưu giương mắt đánh giá bốn phía, phòng của mình nằm ở một cái sân thuộc chính sảnh, hai bên mỗi bên có một gian sương phòng, phòng ở là phòng ở điển hình của kiến trúc Đường triều, sân hai bên đủ loại trúc xanh ngắt, đường hướng về tiểu viện dùng đá cuội lát, Vu Thịnh Ưu chậm rãi đi ra cửa viện, bên ngoài sân là một hoa viên lớn, ở giữa có một ao sen rất lớn, bởi vì sắc trời còn tối, nước trong ao có vẻ tối tăm lạnh như băng, nhìn qua sâu không lường được, tối hôm qua Cung Viễn Tu chính là ở nơi này tìm vòng tai. Vu Thịnh Ưu túm lấy một tì nữ áo xanh đi ngang qua hỏi: “Nơi này có hiệu thuốc không?” Tì nữ cung kính cúi đầu nói: “Hồi đại thiếu nữ nãi, Cung gia bảo có sáu hiệu thuốc, không biết đại thiếu nữ nãi muốn đi đâu?” “Gần nhất.” Tì nữ nghĩ nghĩ nói: “Vâng. Mời theo nô tì đến.” Vu Thịnh Ưu đi theo phía sau tì nữ, quả thật người của Cung gia cho dù là tì nữ bộ dạng cũng trong veo như nước, ngay tì nữ đang dẫn đường cho nàng kia, nếu thả ở hiện đại, so với các diễn viên trên tivi tuyệt đối xinh đẹp hơn gấp mười lần. Vu Thịnh Ưu lên tiếng hỏi: “Người tên là gì?” “Nô tì tên gọi Lạc Yến.” “Nga, tên này thật hay, trầm ngư lạc nhạn, bẻ nguyệt tu hoa, dung mạo cô nương muốn Lạc Nhạn cũng là không phải việc khó.” Vu Thịnh Ưu rung đùi đắc ý ra vẻ phong lưu. Lạc Yến đỏ mặt lên, cúi đầu hơi hơi ngượng ngùng trả lời: “Đại thiếu nữ nãi quá khen, nô tì không dám nhận tên Lạc Nhạn.” “Người không phải kêu Lạc Nhạn sao? Không gọi người Lạc Nhạn gọi là gì?” “Đại thiếu nữ nãi nãi..... Nô tì không dám nhận a.” Vu Thịnh Ưu nhìn vẻ mặt gấp đến độ đỏ bừng Lạc Nhạn, ha ha cười, không hề đùa nàng: “Ta đây gọi người là Lạc Nhạn.” Lạc Yến cúi đầu, nhu thuận nói: “Lạc Nhạn gặp qua đại thiếu nữ nãi.” Vu Thịnh Ưu nhìn cô gái này nhu thuận mềm mại xinh đẹp, trong lòng ngứa ngáy, nàng thích những người thế này, dễ khi dễ, động một cái liền đỏ mặt, nhìn lại thoải mái, Cung phu nhân cho nàng vài nha đầu, đều có vẻ thành thật lại khôn khéo, nhưng lúc nào cũng như giám thị nàng, khiến cho nàng căn bản là không dám sai sử các nàng làm việc. Vu Thịnh Ưu vụng trộm nhìn Lạc Nhạn hỏi: “Người làm việc trong phòng nào?” Lạc Nhạn nhu thuận trả lời: “Hồi đại thiếu nữ nãi, nô tì làm việc trong phòng phu nhân.” “Nga, như vậy a.” Vu Thịnh Ưu gật đầu, trong lòng tính toán khả năng kéo nàng về làm việc ỉnh có được không. “Đại thiếu nữ nãi, phía trước chính là hiệu thuốc.” Lạc Nhạn chỉ chỉ một căn phòng phía trong rừng trúc nói: “Nô tì chỉ có thể đưa người đến đây.” Vu Thịnh Ưu gật đầu, xua tay: “Đi, người trở về đi.” Lạc Nhạn hành lễ, xoay người rời đi. Vu Thịnh Ưu xuyên qua rừng trúc đi vào hiệu thuốc, đẩy cửa ra, một cỗ được hương xông vào mũi, Vu Thịnh Ưu nhắm mắt, mũi ngửi vài cái, ừm ừm, đã lâu không được ngửi mùi được thảo, thật hoài niệm a! Nhớ rõ trên Thánh Y sơn, đây khắp núi đồi đều là loại hương vị này, Vu Thịnh Ưu gật đầu, lấy ra một tờ giấy, mặt trên dùng bút lông xiêu xiêu vẽ vẽ viết rất nhiều tên thuốc, Vu Thịnh Ưu nhìn nhìn, nàng suy nghĩ một buổi tối mới nghĩ ra được phương thuốc, vừa lòng lại gật đầu, cuộc sống tựa như một trò đùa, nếu không thể phản kháng, vậy — hưởng thụ đi! Oa ca ca ca! Giờ dần vừa đến, đồng hồ sinh học trong người Cung Viễn Tu kêu vang. Hắn nhẹ nhàng mở to mắt, ánh mắt mông lung như vương ưu sầu, gương mặt tuần mỹ còn mang chút vẻ ngái ngủ. Hắn hơi hơi đứng dậy, y bào rộng thùng thình từ trên vai rơi xuống, lộ ra lồng ngực rắn chắc. Hắn cảm thấy môi thực khô, vươn đầu lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, đôi môi cánh hoa khô gợt lập tức ướt át, càng

thêm tiên diễm, như là yêu nhân phẩm. Vu Thịnh Ưu lấy được từ hiệu thuốc kia trở về, vừa lúc thấy một màn này, không thở nổi, ngậy ra nhìn Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu vừa thấy nàng tiến vào, lập tức lộ ra vẻ tươi cười so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn kều: “Nương tử.” Vu Thịnh Ưu cảm giác trong lỗ mũi đầu tiên là nóng nóng, sau đó lại là ngứa Cung Viễn Tu nâng tay, chỉ vào Vu Thịnh Ưu lo lắng nói: “Nương tử, nàng chảy máu mũi!” Vu Thịnh Ưu vội phục hồi tinh thần lại, đưa tay dùng sức xoa nhẹ hai cái trên mũi, cúi đầu nói: “Không có, không có chảy máu mũi!” Cung Viễn Tu xích chân đi xuống giường đến chỗ nàng, đưa tay nâng mặt Vu Thịnh Ưu lên, để nàng nhìn thẳng vào hắn. Chỉ thấy hắn ánh mắt hàm lượng, khóe miệng mỉm cười, tóc dài mềm mại như tơ nghịch ngợm lướt qua bên mặt nàng..... Máu mũi mỗi nữ chảy càng thêm hung mãnh! Soái a! Rất soái! Soái không có thiên lý! Vì cái gì lại soái như vậy a! Vì cái gì a vì cái gì! Gương mặt Cung Viễn Tu ở trước mắt nàng chậm rãi phóng đại, hai người càng dựa vào càng gần, Vu Thịnh Ưu nuốt nước miếng, khẩn trương nhìn hắn, hắn muốn làm gì, muốn làm gì, muốn làm gì! Nàng sẽ không cho hắn thân của nàng! Không có, sẽ không, kiên quyết sẽ không! Cung Viễn Tu nắm mũi Vu Thịnh Ưu nói: “Nương tử, mẩu thân nói chảy máu mũi không thể cúi đầu! Phải ngẩng đầu lên, nương tử, nàng vì sao lại chu miệng lại vậy?” Vu Thịnh Ưu lập tức ngậm miệng lại, đỏ mặt, hung tợn tránh khỏi tay Cung Viễn Tu, thối lui lại cách hắn một khoảng lớn tiếng nói: “Mấy thứ người nói, ta đương nhiên biết! Phải ngẩng đầu lên ai chả biết, ta chu miệng, là muốn nuốt hết máu mũi chảy xuống vào! Như vậy không lãng phí máu, không lãng phí, người hiểu hay không!” Cung Viễn Tu cái hiểu cái không, cũng đành gật đầu. Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên phát ra tiếng cười khê. Vu Thịnh Ưu cuống quýt quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa, nô bộc quét rác đang cố nín cười. Vu Thịnh Ưu sắc mặt hồng rục, chỉ vào nô bộc mắng: “Ai cho người quét rác ở đây? Mau cút mau cút!” Nô bộc cầm chổi, đầu cũng không ngoảnh lại, nhanh chân bỏ chạy! Cung Viễn Tu mỗi ngày buổi sáng đều bắt Vu Thịnh Ưu cùng hắn luyện võ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Hai người một đường đi về phía luyện võ trường, dọc theo đường đi Vu Thịnh Ưu đều có cảm giác kỳ quái, rất kỳ quái, tổng cảm thấy những người nàng nhìn thấy đều có vẻ cố nín cười đến khổ sở. Nghi hoặc, gãi đầu! Rất xa thấy Cung Viễn Hạ đi tới, hắn nhìn thấy Vu Thịnh Ưu liền cười hỏi: “Nghe nói tẩu tử sáng nay bị chảy máu mũi?” Vu Thịnh Ưu gượng cười trả lời: “Ừm..... Gần đây trong người hơi bị nóng.” Cung Viễn Hạ cười ha ha rồi đi. Vu Thịnh Ưu nhìn bóng dáng hắn mắng: “Thần kinh.” Đi chưa được mấy bước, lại gặp Cung Viễn Hàm, Cung Viễn Hàm vẻ mặt ý cười hỏi: “Nghe nói tẩu tử sáng nay bị chảy máu mũi?” “Gần đây trong người hơi bị nóng.” Cung Viễn Hàm cũng không nói chuyện, cười ha ha rồi đi. “Huynh đệ Cung gia bọn họ mắc bệnh gì sao?” Vu Thịnh Ưu tiếp tục đi phía trước đi, lại đụng phải tì nữ Lạc Nhạn, Lạc Nhạn vẻ mặt đỏ bừng cầm cái bọc nhỏ vội đưa cho Vu Thịnh Ưu nói: “Thiếu nữ nãi nãi, đây là phu nhân bảo nô tì giao cho người.” Vu Thịnh Ưu tiếp nhận quyển sách, mở ra, vừa thấy, mặt đỏ bừng lên. Cung Viễn Tu cũng tựa đầu lại phía nàng xem, Vu Thịnh Ưu cuống quýt gấp sách lại, trừng mắt nhìn hắn: “Không cho người xem.” Cung Viễn Tu thành thật đứng một bên, chớp mắt to nhìn nàng. Lạc Nhạn bưng miệng cười: “Phu nhân nói trong sách còn có một phong thư, thỉnh đại thiếu nữ nãi nãi xem qua.” Vu Thịnh Ưu mở thư ra, chỉ có một hàng chữ: Có một số việc, nữ nhân phải chủ động. Vu Thịnh Ưu có chút không rõ, làm cái gì nha, trước đưa một quyển xuân cung đồ, hơn nữa tất cả đều là tư thể nữ ở trên, sau lại viết cho nàng một câu ám muội như vậy! Bà bà có ý gì đây? Vô đầu, không rõ a không rõ!

10. Chương 10: Chảy Máu Mũi [Hạ]

Sáng sớm, hoa viên Cung gia bảo, hai gã sai vặt khe khẽ nói nhỏ: Gã sai vặt Giáp: Biết không? Biết không? Buổi sáng hôm nay đại thiếu nữ nãi nãi chảy máu mũi! Gã sai vặt Ất: Biết nha, biết nha! Toàn bộ Cung gia bảo ai chẳng biết. Gã sai vặt Giáp [dâm dăng cười]: Di hi hi! Gã sai vặt Ất [càng thêm dâm dăng cười]: Di hi hi! Gã sai vặt Giáp: Nhịn không được! Gã sai vặt Ất: Nhất định vậy! Một đôi tay chậm rãi từ phía sau rừng cây vươn đến, dè nặng đầu hai người bọn họ, dùng thanh âm phi thường trầm thấp, khủng bố, áp lực hỏi: “Các người rốt cuộc đang cười cái gì? Hử?” “Đại thiếu nữ nãi nãi!” Hai gã sai vặt kinh ngạc quay đầu! Hóa ra Vu Thịnh Ưu sau khi cùng Cung Viễn Tu luyện võ, trên đường trở về phòng chuẩn bị chế được, vừa lúc bắt được hai vị này trốn ở chỗ này nói xấu nàng! “Hừ hừ, nói, các người đang cười cái gì!” Vu Thịnh Ưu lộ ra hàm răng hổ, sắc mặt âm trầm ép hỏi. “Không có, không có, cái gì cũng không nói a.” Hai gã sai vặt dùng sức xua tay, tỏ vẻ đánh chết cũng không nhận tội. Vu Thịnh Ưu tà ác mỉm cười, ngẩng đầu, thở

dài một hơi, nhẹ giọng hỏi: “Không thừa nhận? Các người biết nhà ta làm gì không?” “Đại thiếu nãi nãi gia thế đều là thần y.” Gã sai vật Giáp cúi đầu, cung kính nói. “Ha ha, các người cũng biết a.” Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên lạnh lùng nói: “VẬY người cũng có thể biết, nếu các người không nói, ta có rất nhiều biện pháp khiến cho các người đời này không thể nói được nữa!” “Đại thiếu nãi nãi tha mạng a!” Hai gã sai vật sợ tới mức cuống quýt xuống cầu xin tha thứ. “Nói mau!” Vu Thịnh Ưu quát. “Vâng.” Gã sai vật giáp chỉ tiết bẩm báo, nguyên lai trò hề của Vu Thịnh Ưu buổi sáng hôm nay đã sớm bị gã sai vật quét rác kia truyền toàn bộ Cung gia bảo đều biết, nhưng càng truyền càng khoa trương, nói cái gì đại thiếu nãi nãi sớm áp lực không được trong lòng gì gì gì, nhìn đại thiếu gia đã sớm muốn gì gì gì, nhưng là ngại cho gì gì gì, chỉ dám chảy máu mũi nhìn gì gì gì, sau khi được gã sai vật đại lực tuyên truyền, hình tượng Vu Thịnh Ưu bất mãn, ở Cung gia bảo từ lão đầu tám mươi đến đứa trẻ năm tuổi, không người nào không biết, không người nào không hiểu! Vu Thịnh Ưu trừng lớn mắt, trong mắt phun ra hỏa diễm quả thực có thể thiêu trụi toàn bộ hoa viên. Thảo nào! Thảo nào sáng sớm hôm nay mọi người đều nhìn mình cười như thế! Chết tiệt! Thảo nào bà bà đưa quái thư ám muội như vậy, thảo nào a a a! Đáng giận!! Cái gã sai vật kia, tên hỗn đản kia, nằng muốn độc chết hần! Độc chết, độc chết, độc chết, độc chết!!! Vu Thịnh Ưu then quá thành giận xông đi! Dùng hết mã lực (1) phóng thẳng về tiểu viện của mình, muốn tìm gã sai vật kia độc chết, nhưng vòng đi vòng lại mấy vòng, vẫn không nhìn thấy tên đầu sỏ kia đâu, nằng vô cùng tức giận, lại chạy về rừng trúc nơi Cung Viễn Tu luyện võ, chỉ thấy giữa luyện võ trường, Cung Viễn Tu múa kiếm vù vù, tốc độ nhanh như quạt điện cỡ lớn, Vu Thịnh Ưu vọt vào, dọa Cung Viễn Tu vội vàng thu kiếm, thế mới tránh cho kiếm khí ngộ thương đến nằng.

(1* sức ngựa, cũng có thể hiểu là dùng hết sức) Cung Viễn Tu thu kiếm, ngẩng đầu nhìn Vu Thịnh Ưu tức giận tới mức bốc hỏa, vụng trộm lui về phía sau hai bước. Cung Viễn Tu tuy rằng đầu óc choáng váng, nhưng hần có ngốc cũng nhìn ra được, lúc này trăm ngàn lần đừng đi trêu chọc nương tử, gương mặt nằng lúc này như ác quỷ, ai tiến tới cũng đều bị cản, hần không muốn bị cản, hần hơi sợ, hần ngoan ngoãn cầm kiếm, lui ở trong góc đào đất. Đào một cái hố, vụng trộm liếc mắt nhìn Vu Thịnh Ưu một cái, đang tức giận. Tiếp tục đào một cái hố, lại vụng trộm liếc mắt nhìn nằng một cái, vẫn còn tức giận. Vì thế tiếp tục đào hố, dùng sức đào, không cần biết đào bao nhiêu cái, người hỏi hần vì sao thích đào hố như vậy? Nhàm chán thì đào thôi! [Mỗ Nguyệt: Sở thích của ta!] Vu Thịnh Ưu vốn lửa giận ngút trời, hùng hùng hổ hổ, quay đầu liếc mắt một cái, vừa lúc thấy Cung Viễn Tu giống như gặp cảnh khốn cùng ngồi xổm trong góc đào đào bới bới, trong đầu cái từ ngữ cấm kỵ kia lại mạnh mẽ tác động, lửa giận lại bùng bùng, nằng xông lên phía trước chỉ vào mấy cái hố đầy trên đất mắng: “Ai cho người đào hố?” Cung Viễn Tu bị tiếng quát của nằng dọa sợ tới mức bảo kiếm trong tay ‘keng’ một tiếng rơi trên mặt đất, xong rồi! Nương tử hần vẫn quay lại đây cản, Cung Viễn Tu vô tội sợ hãi quay lại nhìn nằng, không dám nói lời nào, ô..... Nương tử so với vừa nãy còn tức giận hơn! “Người đào hố ở đây làm gì, người đào hố muốn bắt người ta sao, người đào hố bắt người, lại còn đào bao nhiêu cái như vậy! Người có biết người bắt như vậy người ta sẽ phẩm thế nào hay không a! Người sao lại có thể không có đạo đức, không có trách nhiệm, không có lương tâm, không có tổ chất, không có văn hóa như vậy!” “Ta lấp, ta lấp, ta hiện tại liền lấp lại, nương tử đừng nóng giận.” Cung Viễn Tu sợ tới mức vội vàng dùng sức lấp đất đầy lại hố, vừa lấp vừa buồn bực nghĩ, ta đào hố cũng phải tội nằng sao? [Mỗ Nguyệt: Đào hố càng đắc tội nương tử nhà người] Vu Thịnh Ưu tức giận thở phì phì, chỉ vào Cung Viễn Tu lại mắng to một trận, đem hết oán hận đối với mỗ tác giả trong lòng phát tiết xong, nhìn Cung Viễn Tu gặp cảnh khốn cùng đang hoang mang rối loạn trưng ra vẻ đáng thương khúm núm, xuống tay nói: “Được rồi, đừng lấp nữa.” Cung Viễn Tu mở to đôi mắt thuần khiết trong veo nhìn nằng: “Không lấp lại nương tử không tức giận sao?” “Ừ.” Vu Thịnh Ưu, dùng sức thở ra một hơi, kéo Cung Viễn Tu đang ngồi xổm trên đất đứng dậy, phui phui bụi đất trên người hần nói: “Không tức giận.” “Nương tử vừa rồi thật hung dữ.” Người nào đó vẽ mặt ủy khuất. “.....” Được rồi, nằng vừa rồi có hơi hung một chút. “Dọa đến Viễn Tu.” Người nào đó ủy khuất nhu nhu cái mũi, vụng trộm nhìn nằng. “.....” Được rồi, nằng sai lầm rồi, nằng không nên chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, khi dễ tiểu bằng hữu. “Lần sau không thể như vậy! Tam đệ nói tướng công là lấy để hầu hạ!” Người nào đó nhỏ giọng nói. “Hử? Người nói cái gì?” Hơi hơi hí mắt, tỏ vẻ người lấp lại lần nữa thử xem. “Tướng công là lấy để..... Ừ ừm..... Khi dễ.....” dưới ánh mắt hung mãnh đáng sợ của nằng, người nào đó đành phải ủy khuất sửa lại mấy chữ cuối cùng. Vu Thịnh Ưu vừa lòng gật đầu, nhìn vẻ mặt đáng thương của Cung Viễn Tu nói: “Yên tâm, ta sẽ không khi dễ người.” “Thật sự?” Vu Thịnh Ưu đặc biệt thành khẩn nhìn hần gật đầu, sau đó nói: “Đến, cúi xuống, công ta đi nhà ăn ăn cơm.” Cung Viễn Tu chu chu miệng. “Không muốn?” Trừng. Dùng sức lắc đầu, xoay người, ngồi vững, làm tư thế công. Vu Thịnh Ưu giống như đại gia nằm úp sấp lên, Cung Viễn Tu vẽ mặt tươi cười

đứng lên nói: “Cổng nương tử đi ăn cơm!” Lúc này ánh mặt trời buổi sớm mới lộ ra khỏi sương mù, mềm mại chiếu vào người bọn họ, cảm giác thực ấm áp. Ở Cung gia điểm tâm và ăn tối rất được chú ý, toàn bộ thành viên đều phải đến, tiểu bối trước vấn an trưởng bối, người đến đông đủ mới ăn cơm, lúc Cung Viễn Tu cùng Vu Thịnh Ưu đến đại sảnh, những người khác đều đã đến. “Cha, nương, buổi sáng tốt lành.” Cung Viễn Tu cười đáng yêu. “Cha, nương, buổi sáng tốt lành.” Vu Thịnh Ưu cũng lễ phép thỉnh an. Cung phu nhân từ ái nhìn Cung Viễn Tu nói: “Tốt tốt, buổi sáng luyện võ có mệt hay không a?” Cung Viễn Tu dùng sức lắc đầu: “Không phiền lụy đâu!” Vu Thịnh Ưu dùng sức gật đầu: “Mệt.” “Ha ha ha ha.” Cung phu nhân cười vui vẻ, ánh mắt có thâm ý nhìn Vu Thịnh Ưu nói với Cung lão gia: “Ưu Nhi tức phụ này thật được, thiếp nhìn càng ngày càng thích.” Cung lão gia sờ sờ râu, thản nhiên gật đầu nói: “Ăn cơm đi.” Người một nhà bắt đầu ngồi xuống ăn điểm tâm, Cung Viễn Tu vừa ăn, vừa đem những món mình thích ăn gấp cho Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu nhìn buồn bực a, đều là những thứ nàng không thích ăn! Cung phu nhân nhìn nàng, trêu đùa: “Viễn Tu a, con thật đúng là có tức phụ đã quên nương a, cũng không thấy con gấp cho nương một miếng.” Cung Viễn Tu nháy mắt mấy cái, sau đó còn thật sự nói: “Con là học phụ thân a, con cũng không thấy phụ thân gấp thức ăn cho bà nội.” Vu Thịnh Ưu cười một tiếng, hai vị thiếu gia Cung gia cũng nhìn cha mẹ, Cung lão gia đang gấp cho thê tử một ít rau, tay ngừng ở không trung một giây, sau đó trầm ổn tiếp tục đưa tới bát lão bà, tiếp tục yên lặng ăn cơm. Cung phu nhân có chút ngưng ngưng, ánh mắt yêu thương nhìn trưởng phu, sau đó nhìn đồ ăn trong bát, cười xinh đẹp nói: “Ha ha, lão đại a, trở về đến phòng ta, mẫu thân có một số việc muốn dạy con.” Vu Thịnh Ưu vừa nghe lời này vô cùng khấn trương, bà ta muốn dạy cái gì? Sẽ không đưa một quyển xuân cung đồ nam ở trên cho hắn đi? Bữa cơm ăn cực kỳ không được tự nhiên, Vu Thịnh Ưu tổng cảm giác bà đang dùng ánh mắt đánh giá mình, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Nếu nàng không phải nữ, nàng nhất định sẽ hiểu lầm bà đang cường gian nàng bằng ánh mắt. Cung Viễn Hàm cùng Cung Viễn Hạ ăn xong, lục tục đứng dậy cáo lui, Cung phu nhân cùng Cung lão gia cũng đứng dậy, thuận tiện đẩy còi lòng thâm ý nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Ưu Nhi con từ từ ăn! Viễn Tu, con cùng nương đến thư phòng.” Cung Viễn Tu buông bát đáp ứng một tiếng, nhu thuận theo Cung phu nhân ra khỏi nhà ăn. Sau khi đám người kia tiêu sái rời đi, Vu Thịnh Ưu chậm rãi ngẩng đầu, đưa tay đặt bát lên bàn, khóe miệng lộ ra một tia cười giảo hoạt: “Hừ, ta muốn nhìn xem các người làm trò gì.” Vu Thịnh Ưu một đường nhẹ nhàng chạy đến thư phòng, ngồi xổm dưới cửa sổ, đưa tay lên miệng thấm chút nước miếng, chọc chọc vào cửa sổ dán giấy. Không thủng? Nước miếng không đủ? Nàng nghi hoặc nhìn ngón tay, dùng sức ói ra hai miệng nước miếng, lại chọc tiếp, vẫn không thủng. Vu Thịnh Ưu một đầu hắc tuyến nghĩ, phim truyền hình quả nhiên là lừa trẻ con! Từ trên tóc rút một cây ngân trâm, chọc mạnh vào cửa sổ, thủng, ha ha. Thủng rồi, bất quá cửa sổ là bị nàng dùng ngân trâm chọc thủng chứ không phải thấm nước miếng. Giấy dán cửa sổ là cái loại gì a, cũng quá chắc đi! Vu Thịnh Ưu ghé sát cửa sổ nhìn vào bên trong, chỉ thấy Cung phu nhân đưa lưng về phía nàng cùng Cung Viễn Tu nói cái gì. Cung Viễn Tu ánh mắt thẳng tắp nhìn hướng nàng, lúc thấy rõ người kia là nương tử, lập tức chuẩn bị lộ ra nụ cười như ánh mặt trời. Vu Thịnh Ưu so với hắn nhanh hơn, trừng mắt, vô cùng hung dữ nhìn hắn. Cung Viễn Tu là lạ ngậm miệng lại, trông mong nhìn nàng. Cung phu nhân kỳ quái, quay đầu nhìn lại, ngoài cửa sổ một mảnh yên tĩnh. “Viễn Tu, con vừa mới nhìn cái gì?” Cung phu nhân quay đầu ôn nhu hỏi. Cung Viễn Tu do dự nhìn Cung phu nhân, lại nhìn cửa sổ, sau đó lắc đầu: “Không thấy gì hết.” Vu Thịnh Ưu vừa lòng gật đầu, không tệ, thực ngoan. Cung phu nhân bắt mắt hơi hơi hí mắt, không tệ, nhanh như vậy đã nghe tức phụ. Ngay tại lúc Vu Thịnh Ưu ghé sát cửa sổ nghe lén một cách đáng khinh, một thanh âm trầm thấp thanh nhã từ phía sau truyền đến: “Đại tẩu — người đây là?” Vu Thịnh Ưu vội quay đầu nhìn, chỉ thấy Cung Viễn Hàm vẻ mặt nghi hoặc đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, Vu Thịnh Ưu xấu hổ đứng lên, mặt đỏ bừng. Vu Thịnh Ưu gãi đầu, nhìn hắn không nói lời nào. Cung Viễn Hàm hiểu rõ cười cười nói: “Đại tẩu, ta cảm thấy người hẳn là đã lớn rồi, nên hành động đúng mực, người nằm sắp nghe lén ở đây, không tốt lắm đâu.” “Ai nói ta muốn nghe lén!” Đánh chết không thừa nhận. “Vậy người đang làm gì?” “Ta chính là ở..... ở đây tìm đồ.” “Ồ.” Cung Viễn Hàm vẻ mặt tin tưởng, sau đó hỏi: “Cần ta giúp không?” Vu Thịnh Ưu thực không khách khí lắc đầu. Cung Viễn Hàm có lẽ gật đầu mỉm cười, xoay người cáo từ, đi được vài bước quay đầu cười nói: “Đại tẩu, ở thư phòng, mỗi khắc có một gã sai vặt quét tước, mỗi mười phút còn có một đội hộ vệ tuần tra, mỗi năm phút có người hầu đi ngang qua, mỗi ba phút có nha hoàn tiến thư phòng thêm trà. Nếu người không tìm thấy đồ, có thể gọi họ đến giúp.” “.....” Nàng đã ngây người ở đây bao lâu rồi? Một khắc, hai khắc? Hay một canh giờ? Rốt cuộc có bao nhiêu người thấy trò hề của nàng? Thiên, thực mất mặt! Vu Thịnh Ưu cúi đầu đi về hướng tiểu viện của mình, mất mặt, mất mặt, mất mặt a, vì cái gì, vì cái gì vừa đến Cung gia liền mất mặt như vậy chứ? Ta sao có thể như vậy chứ? Ta là nữ chủ xuyên qua! Ta là nữ nhân thế kỷ 21! Ta không thể dọa người như vậy! Ta phải bình tĩnh, ta phải thể hiện phong

phạm nữ chủ, ta phải cho các người thấy thế nào là kiến thức, thế nào là văn hóa, thi ca! Thế nào là hồng nhan họa thủy! Đúng vậy, ta phải bình tĩnh, phải bình tĩnh! Đầu tiên, ta không thể dùng tư thế như này để hành tẩu, nữ chủ đều tao nhã, trong suốt, đi đường như khiêu vũ, cho dù té ngã, cũng phải giống hoa bị gió thổi từ từ bay xuống. Đúng! Vu Thịnh Ưu ngừng lại, ta muốn thay đổi, bắt đầu từ dáng vẻ tiêu sái! Chỉ thấy nàng hít sâu một hơi, ngẩng đầu, ưỡn ngực, hơi hơi cười, nhẹ nhàng mà đi tới, đúng, cứ như vậy, chậm, chậm, chậm lại – ngẩng đầu lên – kiểm tra tóc – buông, hái một đóa hoa nhỏ – cài lên tóc, rồi – làm ra một bộ dáng thật đẹp. Ừm – rất thơm, rất đẹp, tưởng tượng thấy mình chính là đóa hoa đẹp nhất trong hoa viên này! Oa ca ca ca ca! Cách đó không xa, “Đại thiếu nữ nãi làm sao vậy? Sao dáng đi lại giật giật như vậy?” Người làm vườn Giáp vụng trộm hỏi gã sai vặt bên cạnh. “Đại khái vừa rồi chạy trốn quá nhanh, chân rút gân đi.” “Chân rút gân còn cười?” “Người không phát hiện nàng cười đến cứng ngắt sao?” “Ừ! Đúng!” “Chúng ta đi hỗ trợ?” Nhìn nhau, hai người gật đầu gật đầu lại gật đầu, Cung gia tân thiếu nữ nãi a, cần vô môn ngựa ngay! Hai người cùng tiến lên, khúm núm nói: “Đại thiếu nữ nãi.....” Đã sớm nghe được bọn họ đối thoại Vu Thịnh Ưu chậm rãi quay sang, âm ngoan cười. [Mỗ Nguyệt: Về mặt giống như ác ma] Hai gã sai vặt nháy mắt toàn thân cứng ngắt, ôm đầu, khóe miệng run run: “Oa..... Gương mặt thật đáng sợ!” Đương nhiên, kết cục của hai gã sai vặt này không cần nói cũng biết, bị cái người mà họ cho rằng chân bị rút gân kia đánh ột trận biến thành đầu heo! Từ nay về sau chuyện Vu Thịnh Ưu táo bạo, hung ác, điên cuồng, hù chết người ở Cung gia không người nào không biết, không người nào không hiểu a! Bên kia, Cung Viễn Tu sau khi nghe Cung phu nhân dạy dỗ xong, từ thư phòng trở về. Vừa mới vào sân: “Đại thiếu gia, ngài đã trở lại!” “Loảng xoảng loảng xoảng.....” “Phốc xuy –” Đây là câu nói đầu tiên của gã sai vặt khi nhìn thấy Cung Viễn Tu, cùng với thanh âm đánh vỡ ấm chén, cùng với một thanh âm kỳ quái khác. Tiến tiểu viện: “Đại thiếu gia, ngài đã trở lại!” “Phịch keng” Lại một lần “Phốc xuy –” Đây là câu nói đầu tiên của người làm vườn khi thấy Cung Viễn Tu, cùng với thanh âm vứt bỏ cái cốc trong tay, cùng với thanh âm quỵ dị phốc xuy. Tiến phòng khách: “Đại thiếu gia, ngài đã trở lại!” Ân cần thăm hỏi “Xoảng, xoảng!” Lại là vật gì bị đánh vỡ đi. “Phốc xuy –” Thanh âm vang lên đều đều! Tiến phòng ngủ “Người sao giờ mới trở về? Lão mẹ cùng người nói gì?” Nữ chủ hung ác quay đầu liếc mắt. Mở to mắt nhìn “Phốc xuy — phốc xuy — phốc xuy —!” Phun — máu mũi phun! Vu Thịnh Ưu ôm cái mũi, chỉ vào Cung Viễn Tu rống: “Ai cho người mặc thành như vậy! Người bại não a! Người bại não a! Phốc xuy — phốc xuy —” Trong tiếng chửi bậy hỗn loạn là thanh âm phun máu mũi. Cung Viễn Tu vô tội nhìn quần áo của mình, ánh mắt đơn thuần hỏi: “Ta làm sao vậy?” Vu Thịnh Ưu lại nhìn hắn, vừa thấy, ‘phốc xuy phốc xuy’ — ta là nữ chủ! Ta phải bình tĩnh! Không thể nhìn thấy mỹ nam liền phun máu mũi, không thể nhìn thấy mỹ nam quần áo hở hang liền điên cuồng phun máu mũi! Chỉ thấy Cung Viễn Tu lãng mầu như nước trên khuôn mặt tuần tú, mang theo nghi hoặc cùng lo lắng, hơi hơi nhíu mày lên lút nhìn nàng. Tóc dài đen như mực buông xõa, dưới đuôi tóc thắt một cái nơ con bướm, trên người chỉ mặc một kiện ngoại bào rộng thùng thình màu vàng, thắt một cái đai lưng long phượng đỏ thắm, đai lưng khảm vàng ngọc, đẹp dễ quý giá làm cho người ta không thể nhìn thẳng, ngực nửa che nửa lộ ra bộ ngực màu đồng rắn chắc, trước ngực hai điểm màu đỏ châu như ẩn như hiện, khi hắn đi, gió hơi hơi gợi lên, áo choàng tung bay, có thể thấy..... [Mỗ Nguyệt: Được rồi, không nói nữa, ta không viết sắc tình tiểu thuyết! Nhiều người tức giận: Là người viết, viết tiếp đi!! Mỗ Nguyệt: Khụ khụ, chúng ta tiếp tục xem nữ chủ.] Vu Thịnh Ưu một tay ôm mũi một tay đẩy Cung Viễn Tu đang định tiến lại giúp đỡ ra: “Người..... Người..... Người đừng lại đây!” “Nương tử, nàng làm sao vậy? Nàng chảy thiệt nhiều máu.” Cung Viễn Tu đau lòng a, nương tử bảo bối của hắn chảy máu không ngừng. Vu Thịnh Ưu giữa đầu, gương mặt đầy máu mũi: “Đừng tới đây, người mà qua..... Ta liền..... Ta sẽ chết!” “Vì sao lại chết?” Cung Viễn Tu mạnh mẽ ôm Vu Thịnh Ưu vào ngực, lo lắng kêu: “Vì sao lại chết? Vì sao, vì sao, vì sao!!” Chết tiệt! Người là Mã Cảnh Đào a! Vu Thịnh Ưu hai mắt tròn tròn, hôn mê! Mà bên kia, trong thư phòng, có hai người đang thưởng trà, Cung phu nhân nhìn về tiểu viện phía nam, phi thường vừa lòng cười a cười a, đắc ý cười. Cung Viễn Hàm nhìn mẫu thân nói: “Mẫu thân làm gì lại biến đại ca thành như vậy?” Cung phu nhân liếc mắt nhìn hắn một cái: “Như vậy mới có hiệu quả.” Cung Viễn Hàm trầm mặc thở dài: “Ai! Có một số việc không thể cưỡng cầu.” “Không được, ta muốn tôn tử, ta muốn tôn tử! Các người trưởng thành rồi, không dễ thương nữa rồi, nếu không người phải kiếm cho ta một đứa.” Cung Viễn Hàm nhìn mẫu thân ánh mắt bốc đồng như đứa nhỏ, chuyển tầm mắt, thối thối chén trà tao nhã uống một ngụm. “Báo cáo phu nhân!” Một gã sai vặt ở ngoài cửa nói “Thế nào thế nào?” “Báo cáo phu nhân, đại thiếu nữ nãi bởi vì chảy quá nhiều máu mũi, ngất đi rồi!” “Cái gì?” Cung phu nhân nhíu mày: “Nha đầu kia, thật vô dụng!” “Mẫu thân, con đã nói người làm như vậy là không đúng.” Cung Viễn Hàm về mặt chính nghĩa nói. “Cái gì mà ta không đúng! Quần áo kia cũng là người thiết kế mà! Người đừng tưởng chống chế.” Cung Viễn Hàm sờ sờ mũi, cười đến ôn nhu: “Mẫu thân,

ý con là mặc ít đồ cũng không phải là tốt, chúng ta làm thế này, thế này... như vậy mới được...” “Người là nói Ưu Nhi.....” Cung Viễn Hàm yên lặng gật đầu. Hai người nhìn nhau cười..... ———— tiểu kịch trường ————

Mỗ Nguyệt: Đã lâu không viết tiểu kịch trường ! Vui vẻ a! Viễn Hạ: Yên lặng đi. Mỗ Nguyệt: Di ~ Viễn Hạ, người đang làm gì. Viễn Hạ: Đọc sách. Mỗ Nguyệt [ghét bỏ]: Trên sách sao phủ nhiều bụi vậy, thư phòng bao lâu không quét tước rồi ? Viễn Hạ: Hai, ba năm đi. Mỗ Nguyệt: Viễn Hàm không phải nói thư phòng nhà các người mỗi nửa giờ gã sai vặt sẽ quét tước một lần, mỗi 10 phút còn có một đội hộ vệ tuần tra, mỗi 5 phút còn có người hầu đi ngang qua, mỗi 3 phút còn có nha hoàn vào thư phòng châm trà sao? Viễn Hạ [yên lặng xem]: Viễn Hàm nói, chỉ có gốc tử mới có thể tin. Vu Thịnh Ưu:..... Mỗ Nguyệt:.....

11. Chương 11: Nàng Cũng Là Cao Thủ

Đêm nay là đêm nguyệt hắc phong cao, thời gian tốt nhất để giết người phóng hỏa. Tiểu tì nữ Lạc Nhạn xinh đẹp như trăng hạ huyền, bưng một tô canh nhân sâm thập toàn đại bổ chân thành đi về phía Cung gia nam uyển. “Lạc Nhạn cô nương, sao cô lại tới đây?” Gã sai vặt phụ trách quét tước nam uyển hai mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm vào nàng, phải biết rằng, Lạc Nhạn là tì nữ xinh đẹp nhất ở Cung gia bảo, đám sai vặt cùng thủ vệ đều muốn được nói chuyện với nàng vài câu, nhưng Lạc Nhạn cô nương luôn ngượng ngùng nhìn người, lẳng lặng xem xét người, chờ người có cam đảm bắt chuyện, người ta đã đi thật xa. Lạc Nhạn đi đến phòng ngủ nam uyển, gõ gõ cửa, nhẹ giọng kêu: “Thiếu nữ nãi nãi, nô tì là Lạc Nhạn, phu nhân bảo nô tì đưa vài thứ đến cho người.” “Vào đi.” Trong phòng thanh âm nghe thực suy yếu. Lạc Nhạn đẩy cửa ra, đi vào, chỉ thấy trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Vu Thịnh Ưu nằm dựa vào ghế, bộ dáng thực suy yếu, Cung Viễn Tu ngồi ở trên giường, bọc chăn bông rất dày, vẻ mặt ủy khuất nhìn người đang dựa vào ghế. Lạc Nhạn đi đến bên cạnh bàn, cười khê: “Thiếu nữ nãi nãi, phu nhân biết người gần đây thân thể không tốt, cố ý phân phó nô tì làm canh thập toàn đại bổ cho người uống.” Vu Thịnh Ưu hừ một tiếng nói: “Cám ơn.” “Đại thiếu nữ nãi nãi không ném thử sao?” “Ta lười động.” “.....” Lạc Nhạn tay chân lạnh lẽo rút một chén, đưa đến trước mặt Vu Thịnh Ưu: “Thiếu nữ nãi nãi, thỉnh dùng.” Lại bưng một chén đến trước mặt Cung Viễn Tu: “Đại thiếu gia cũng uống chút đi.” Cung Viễn Tu đưa tay tiếp nhận, bộ dáng thực vui vẻ, bát vừa bưng tới miệng, bỗng nhiên một đạo ngân quang lóe lên, đánh vỡ cái bát, nước canh bắn ra khắp giường. Cung Viễn Tu ủy khuất nhìn về phía kia: “Nương tử.....” Vu Thịnh Ưu vẫy vẫy ngón tay nói: “Đem cây trầm của ta đưa qua.” “Nga.” Cung Viễn Tu nhu thuận cầm lấy cây trầm của Vu Thịnh Ưu xốc chân lên xuống giường, Vu Thịnh Ưu lập tức quay đầu sang một bên: “Được rồi, người đừng lại đây.” Một thân trang phục và đạo cụ của hắn còn chưa có đổi đầu! Cung Viễn Tu cầm cây trầm niết ở trong tay, nhìn đi nhìn lại bản thân, mở to mắt, trong mắt tràn đầy ủy khuất, vì sao nương tử chán ghét hắn như vậy..... Ô..... Vu Thịnh Ưu hoàn toàn không nhìn ánh mắt Cung Viễn Tu, nàng nâng tay, lắc lắc canh trong bát, nhìn Lạc Nhạn nhẹ nhàng cười: “Bà bà có phải đã quên Vu gia chúng ta là làm gì hay không, hoa Lan Thảo tuy rằng vô sắc vô vị, nhưng ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra.” Oai miệng cười hỏi: “Biết vì cái gì không?” Lạc Nhạn lắc đầu. “Bởi vì ta rất hợp với khoản xuân dược này.” Vu Thịnh Ưu cười: “Người đi nói cho bà bà, ta có rất nhiều thứ giống thế này, ăn vào khỏe người lại có tác dụng dưỡng nhan sắc, vài ngày nữa ta sẽ đưa tới cho nàng để hồi lễ, để nàng cùng lão gia..... Ha ha.” Lạc Nhạn vừa nghe lời này, mặt xoát xoát đỏ, bưng tô canh đi. Vu Thịnh Ưu nhìn theo bóng dáng của nàng trong lòng nghĩ: Hừ, hạ xuân dược ta, cũng không giấu lại tiểu thuyết xuyên qua cái gì xuất hiện nhiều nhất? Xuân dược! Tác dụng lớn nhất là cái gì? Xuân dược! Tối đả mạnh kịch tình là cái gì? Xuân dược! Trọng yếu như vậy nàng có thể không nghiên cứu? Đương nhiên sẽ không, nàng ở Thánh Y sơn bằng đấy năm, cái gì cũng không nghiên cứu, chỉ nghiên cứu xuân dược. Hừ hừ, nàng giấu kỹ lại, dùng cái gì đáp lễ Cung phu nhân đây? A, Xuân Đến Xuân Đi có vẻ rất kịch liệt, bà bà có lẽ chịu không nổi, Tiểu Xuân Phong a, có vẻ lại rất đậm, không đủ kích tình a ~ ha ha, vẫn là Mộng Tam Sinh tốt nhất, ba lượt đủ chưa! Không nhiều không ít, oa ca ca ca ~! Đắc tội ta! Ám toán ta! Oa ca ca ca ~ cũng không nhìn xem ta là làm gì! Ta là người lập chí muốn trở thành xuân dược đệ nhất tông sư! Cung Viễn Tu hơi sợ rụt lại bên giường, ô..... Nương tử mặt thật đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người a! Nàng nhìn ta, làm sao bây giờ? Viễn Tu có thể bị ăn luôn hay không! Ô — ô — “Tướng công.” “Nương tử.” “Tướng công, nhanh đi thay đổi quần áo, ngủ.” “A? Nga, nương tử muốn động phòng a! Thực tốt a.” “..... Động cái đầu người!” – Cung gia bắc uyển – “Nó nói như vậy thật

à?” Cung phu nhân cau mày hỏi. “Vâng. Nó thì không dám có một lời nói dối.” Lạc Nhạn cúi đầu cung kính đáp lời. “Được rồi, người trước đi xuống đi.” “Vâng, phu nhân.” Lạc Nhạn nhanh nhẹn cáo lui. Cung phu nhân quay đầu, liếc mắt nhìn Cung Viễn Hàm đang trấn định ngồi một bên phẩm trà nói: “Làm sao bây giờ?” Cung Viễn Hàm nhấp trà, sau đó đứng dậy nói: “Mẫu thân, sắc trời đã tối muộn, Viễn Hàm cáo lui.” “Này này!” Đứa nhỏ đáng chết, nhanh như vậy đã muốn phỉ tay! Cung Viễn Hàm cúi đầu, cười ôn nhu: “Mẫu thân, người Thánh Y sơn nếu muốn hạ độc, dù là ai cũng không phòng được, mẫu thân coi như là cùng phụ thân gia tăng cảm tình cũng tốt lắm.” “Này này!” Hạ xuân được phương pháp này là người nghĩ ra đi! Đứa nhỏ đáng chết! “Viễn Hàm cáo lui!” “Này này!” Nhìn bóng dáng Cung Viễn Hàm, Cung phu nhân cắn răng, ba nhi tử của mình, một đứa ngốc, một đứa gian xảo, một đứa không để ý tới người khác, mệnh nàng vì sao lại khổ như vậy a! Nàng chỉ là muốn một tiểu tôn tử nhu thuận đáng yêu, tinh xảo đặc sắc, có cái gì sai! “Phu nhân, đã trễ thế này, nàng sao vẫn còn tại thư phòng?” thanh âm trầm ổn của Cung lão gia theo cửa truyền vào. “Lão gia.” Cung phu nhân ủy khuất đi lên ôm lấy y: “Con thứ hai cùng tức phụ nhà ông khi dễ ta.” Cung lão gia lãnh tuấn khoe miệng hơi hơi tác động, lộ ra vẻ tươi cười, vòng tay ôm lấy ái thê nói: “Lớn như vậy, còn cùng bọn nhỏ ngoạn, cũng không xấu hổ.” “Hừ.” “Giống như tiểu hài tử.” Cung lão gia nâng nhẹ tay nhu nhu sợi tóc của bà, ôn nhu khuyên nhủ: “Trở về nghỉ ngơi đi.” “Ừm.” Cung phu nhân mềm mại tựa vào lưng phu trong lòng nghĩ, hạ xuân được đã hạ xuân được, tựa như Viễn Hàm nói, coi như tăng tiến cảm tình đi, nhìn trượng phu anh tuấn, bà hơi hơi đỏ bừng mặt, bà vì cái gì còn chờ mong chứ? Cung Viễn Hàm một mình đi ở trong đêm, gió đêm nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài như mực, y vĩ phiêu phiêu, tựa như tiên nhân, hần hơi hơi nghiêng đầu, bỗng nhiên lộ ra một chút tươi cười, a a. Lại phát hiện một người thú vị — Vu Thịnh Ưu a, tiểu tử của hần thật là có ý tứ. Tính tính toán toán, Vu Thịnh Ưu gả đến Cung gia đã nửa tháng, nàng đã nhàm chán toàn thân đều sắp phát mốc, trước kia ở Thánh Y sơn không có việc gì còn có thể đi khắp núi gãi gãi con khỉ, đánh đánh con hổ, khi dễ khi dễ Tiểu Lục, có cơ man là lạc thú. Nhưng hiện tại thì sao, mỗi ngày ở bên một trượng phu ngốc, cùng hần chơi, cùng luyện công, cùng ăn cùng uống cùng ngủ, nàng quả thực so với tam bồi tiểu thư còn hơn tam bồi! Mẹ nó, tam bồi tiểu thư người ta còn có thể kiếm tiền, mình có cái gì. Vu Thịnh Ưu nhàm chán nằm ở trên ghế trong hoa viên, Cung Viễn Tu đem vô số hoa mai cắm ở trên đầu nàng, giật giật lỗ tai, véo véo cái mũi. Nàng nhìn vẻ mặt tươi cười của Cung Viễn Tu, ngáp một cái, kỳ thật ngốc tử cũng tốt, người xem người ta nhiều vui vẻ a, chính mình tuy rằng không ngốc, lại tuyệt không vui vẻ, nhàm chán đứng lên, lắc lắc đầu, hoa mai trên đầu lả tả rơi xuống. Cung Viễn Tu bất mãn mím mím miệng, lại đem một nắm mai vàng cắm ở trên đầu nàng, Vu Thịnh Ưu bắt lấy tay hần, giương mắt nhìn hần nói: “Ngốc tử, hoa mai không thể tùy tiện cắm trên đầu.” Cung Viễn Tu nghiêng đầu, vẻ mặt thực ngốc thành thật hỏi: “Vì sao? Hoa mai thơm thơm, lại phiêu phiêu, giống nương tử a.” “Ta nói không thể cắm là không thể cắm.” Vu Thịnh Ưu lười cùng hần giải thích nhiều như vậy, đứng dậy đi về phía ngoài hoa viên. “A, nương tử, nàng đi đâu?” Cung Viễn Tu cũng đứng lên, đuổi theo nàng hỏi. “Nhàm chán, ra đường đi dạo.” “Ra đường!” Cung Viễn Tu ánh mắt nháy mắt sáng ngời, vọt tới trước mặt Vu Thịnh Ưu, dùng ánh mắt đặc biệt lóe sáng nhìn nàng nói: “Mang Viễn Tu đi sao?” “Không mang theo người.” Người nào đó không hề nghĩ ngợi cự tuyệt. “.....” Ủy khuất nhìn nàng. Lạnh lùng nhìn hần. Tiếp tục ủy khuất nhìn nàng, trong mắt mênh mông một mảnh sương mù. Tiếp tục lạnh lùng nhìn hần. Tiếp tục tiếp tục ủy khuất nhìn nàng, trong mắt lệ quang lờ lờ, nước mắt ngân ngấn. Người nào đó rốt cuộc không lạnh lùng được nữa, ánh mắt nhìn sang một bên. “Nương tử.....” Thanh âm nghẹn ngào, nhẹ tay lôi kéo ống tay áo của nàng. Vu Thịnh Ưu thở dài, bất đắc dĩ nói: “Đã biết đã biết, mang người đi.” Ai, chính mình vẫn là rất thiện lương. Cung Viễn Tu nháy mắt tươi cười rạng rỡ, nước mắt trong mắt như là hít vào, một chút đã không thấy tăm hơi, hần vui vẻ kéo Vu Thịnh Ưu chạy ra cửa: “Nương tử, nương tử, đi thôi, chúng ta ra đường.” “Chậm một chút chậm một chút! Chạy cái gì.” Vu Thịnh Ưu bất đắc dĩ bị hần lôi kéo. Trong hoa viên, mai vàng rơi đầy, tản ra hương khí ý vị thần nhiên sâu xa. Vừa ra đường, Vu Thịnh Ưu liền vì chính mình nhất thời thiện lương mà hối hận vô cùng. “Oa! Oa! Nương tử! Nương tử, nàng xem này thật đáng yêu nha.” “Oa! Oa! Nương tử! Viễn Tu rất muốn ăn cái này!” Xuyên qua nữ chủ tất ăn mút quả. “Oa! Oa! Nương tử, Viễn Tu rất thích cái này!” “Oa! Oa! Nương tử ~ nương tử ~” “Câm miệng!” Bị quá nhiều tiếng oa oa tàn phá, Vu Thịnh Ưu rốt cuộc chịu không nổi quát lớn hần, thiên, hần chẳng lẽ không phát hiện trên đường mọi người đều đang nhìn bọn họ sao? Cung Viễn Tu vốn vô cùng tuấn tú, vừa xuất hiện trên đường, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, mọi người trong mắt ban đầu rõ ràng viết hai chữ kinh diễm, sau khi nghe tiếng ‘Oa! Oa! Nương tử’ của hần liền biến thành kinh ngạc! Thiếu gia tuấn tú như vậy lại là một kẻ ngốc tử, ai! Ông trời quả nhiên là công bình, những người soái như vậy, đầu óc khẳng định sẽ ngu đi một chút. “Nương tử.....” Ô..... Nương tử lại tức giận với hần, Cung Viễn Tu ủy khuất cúi đầu, vì sao nương tử luôn

tức giận với hần, nương tử có phải thực chán ghét hần hay không a? “Trở về đi.” Vu Thịnh Ưu cúi đầu, đi nhanh về phía trước, không muốn để cho người ta chỉ trích chế giễu. Cung Viễn Tu ngẩng người nhìn bóng dáng nàng, qua một hồi lâu mới nhanh chạy lên đuổi theo nàng, vừa chạy vừa kêu: “Nương tử..... Nương tử..... Ô..... Nương tử, nàng đừng giận ta.....” Cung Viễn Tu mới chạy vài bước, bỗng nhiên bị một người vươn chân ngang, hần ngã úp sấp xuống đất, gương mặt tuần tú dính đầy đất, hần sờ sờ cái mũi vì bị ngã mà có chút đau, ngẩng đầu nhìn người bên cạnh. “Oa ha ha ha, đây không phải Cung gia đại thiếu gia sao! Như thế nào lại ngã gục a!” Một nam nhân mặc hoa phục, cầm chiết phiến cười vẻ mặt tà ác. Bên người hần có hơn mười gia đình, đều cười to lên. Cung Viễn Tu đứng lên, không để ý tới bọn họ, nhìn hướng Vu Thịnh Ưu đi, cứ nhiên đã không thấy thân ảnh của nàng, hần vội kêu to: “Nương tử, nương tử.” Trong mắt, nước mắt cũng không chịu thua kém chảy xuống. “Ha ha, nương tử nhà ngươi không cần người, người kêu cũng vô dụng.” Nam nhân mặc hoa phục cười vui sướng. “Ha ha ha, ngốc tử cũng cười vợ, thật sự là rất buồn cười.” “Viễn Tu không phải ngốc tử, mẫu thân nói, Viễn Tu thông minh nhất!” “Ha ha ha ha, thông minh, hần thông minh!” “Ha ha ha.” Một đám người cười vang ra tiếng. Cung Viễn Tu đứng ở trong đám người, mân môi, không biết làm sao nhìn khuôn mặt tươi cười đáng ghê tởm của bọn họ. “Các người muốn chết a!” Một tiếng gầm giận dữ cắt đứt tiếng cười của mọi người, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vu Thịnh Ưu hai tay chống thắt lưng, bộ dáng muốn ăn thịt người trừng mắt nhìn bọn họ: “Các người nghĩ, các người đang khi dễ ai a!” “Nương tử.....” Cung Viễn Tu quay lại nhìn Vu Thịnh Ưu, gương mặt bị khi dễ ngấn nước mắt, lại lộ ra vẻ tươi cười. “Muốn chết cứ nói với ta a! Tuyệt đối thành toàn các người!” Vu Thịnh Ưu kéo Cung Viễn Tu từ trong đám người ra, chắn trước mặt hần, mày liễu dựng thẳng, phượng nhãn hung hăng trừng lên nhìn mười mấy nam nhân trước mặt, trừng tới đâu, ánh mắt như phun hỏa tới đó. “Ui, tránh ở sau lưng nữ nhân a? Ha ha ha, người chính là tân tức phụ Cung gia? Ha ha ha. Gã ột ngốc tử, cũng thật là đáng thương, trách không được tức giận như vậy.” Hoa phục nam tử cười thâm hiểm. “Chắc chắn là không thể thỏa mãn a!” “Oa ha ha ha ha!” “Đến đến, đến ca ca này, đến, ca ca cho người.” “Ha ha ha ha, chúng ta đều có thể cho người.” Hoa y nam tử, gia đình, bảo tiêu cười ầm lên, ánh mắt thâm hiểm, biểu tình đáng khinh, miệng thốt ra đều là lời nói dơ bẩn! “Các người! Các người không được khi dễ nương tử của ta!” Cung Viễn Tu vẫn đứng ở phía sau Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên đứng ra rống, tuy rằng hần không biết bọn họ đang cười cái gì, nhưng mà, hần có thể cảm giác được, bọn họ đang khi dễ nương tử bảo bối của hần. “Uy, Cung đại thiếu gia, chúng ta cũng không khi dễ nương tử nhà ngươi, chúng ta a, chúng ta chính là giúp người thực hiện nghĩa vụ tướng công một chút mà thôi a!” “Chính vậy chính vậy a! Ha ha ha.” “Không cần các người làm, tự ta sẽ đối tốt với nương tử của ta.” Cung Viễn Tu thở phì phì nói. “Người! Người là một kẻ ngốc tử, người làm được sao! Các người động phòng không a? Ha ha ha.” “Ha ha ha, một kẻ ngốc tử, hần có thể sao! Hần có thể sao! Ha ha ha.” “Ta sẽ! Ta cùng nương tử, mỗi ngày buổi tối đều động phòng!” Lời này Cung Viễn Tu rống rất lớn, một phổ đều nghe được. Hoa phục nam tử cùng gia đình giật mình, qua một hồi lâu mới phản ứng lại, hoa phục nam tử ác độc nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Thật sự sao? Ta đây nên hảo hảo kiểm tra mới được.” Vu Thịnh Ưu giương mắt, vươn một bàn tay, tất cả mọi người nhìn tay nàng, nàng mỉm cười, sau đó nói: “Muốn kiểm tra sao? Tốt, các người xem.” Nàng nói xong, mở tay ra, trong tay cứ nhiên toát ra một luồng khí màu tím, luồng khí sắc tím ở tay nàng bay giống như điệu múa của một nữ tử xinh đẹp, đẹp mắt phi vũ, hoa phục nam tử cùng gia đình đều xem ngây người, một trận gió lạnh thổi qua, trong không khí bỗng nhiên có một mùi hoa lạ, hoa phục nam tử bỗng nhiên vẻ mặt cứng ngắc, hai mắt trợn trừng, toàn thân thống khổ vặn vẹo, run rẩy ngã xuống, hai tay không ngừng gãi, thống khổ kêu to: “A a a, ngứa quá, ngứa quá!!” Bọn gia đình vừa định tiến lên xem xét, còn chưa đi hai bước, mười mấy người cùng nhau phát sinh bệnh trạng tương tự, lăn lộn trên đất, trong lúc nhất thời, trên đường cái đều tràn ngập tiếng kêu thống khổ của bọn họ. Vu Thịnh Ưu lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn hần một cái, sau đó nhìn dân chúng trên đường nói: “Các người nghe, về sau ai còn dám khi dễ tướng công ta, đây là kết cục!” Nói xong, cũng không quản ánh mắt khủng hoảng của mọi người, lôi kéo Cung Viễn Tu muốn đi. “Cung phu nhân xin dừng bước!” Một thanh âm tràn ngập từ tính bỗng nhiên gọi Vu Thịnh Ưu lại. Vu Thịnh Ưu chậm rãi quay đầu..... ————— tiểu kịch trường ————— [xuyên qua suy ca] [[độc thân tình ca] xuyên qua thăng cấp bản] Mỗ Nguyệt tự bạch: Độc giả mắng ta, luôn luôn đào hố rồi khí hố. Tiểu thuyết xuyên qua nơi nơi đều có, chỉ mình ta khí hố. Nữ chủ tự bạch: Vì muốn xuyên qua, ta mới tìm Mỗ Nguyệt nương tựa, đã sớm nếm đủ khổ. Xuyên qua gặp rất nhiều người dễ nhìn, nhưng lại gã ột ngốc tử. Mỗ Nguyệt tự bạch: Hố càng đào càng hổng, nhưng rơi xuống cũng không sao đâu. Kết cục của nữ chủ xuyên qua mọi người đều biết, người cũng không cần đau xót như vậy. Nữ chủ tự bạch: Người là kẻ thiếu đạo đức, vô lương, thiếu tâm thiếu phách, lừa gạt ta rơi xuống hố. Người mẹ nó lừa ta, bỏ quên ta, để ta một mình bị thương đời người. Nhiều người xuyên qua như vậy, ta lại không được một chút

khóai hoạt. Vừa xuyên qua người đã bỏ rơi ta, ở đó mà hát bài ca xuyên qua. [ca từ là hảo tỷ muội của ta hỗ trợ cùng nhau nghĩ ~ cảm tạ!!!]

12. Chương 12

Phía sau một vị áo lam công tử đang đứng, người nọ tướng mạo tuấn tú nho nhã, dáng người cao ngất thẳng tắp, cả người tản ra một loại tư thế tao nhã, trầm ổn giỏi giang. Vu Thịnh Ưu bình tĩnh nhìn hẩn, đúng, hẩn rất dễ nhìn, rất tuấn tú, phi thường soái, nhưng hẩn đang xen vào việc của nàng a! Nàng không thể là một kẻ nhìn thấy nam nhân soái là kích động được. Công tử kia ôm quyền hạ lễ với Vu Thịnh Ưu nói: “Cung phu nhân, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, mong rằng phu nhân đáp ứng.” Vu Thịnh Ưu giương mắt, tỏ vẻ người nói ta nghe thử xem. “Tại hạ muốn mời phu nhân giao giải được ra đây.” Lam y công tử thần nhiên nói, trong mắt có tia nhìn khắc nghiệt. “Ta vì sao phải giao a? Bọn họ vừa rồi khi dễ tướng công ta, ta chỉnh sửa nhan sắc cho bọn hẩn một chút, người quản chuyện gì a?” “Cung phu nhân lời ấy sai rồi, những người này vũ nhục tướng công nhà phu nhân là có sai, nhưng dùng loại độc được này cũng thật quá mức.” Áo lam công tử nhướn mày nhìn đám người đang lăn lộn trên đất điên cuồng gãi, có người đã gãi mạnh tới mức chảy máu phát ghê sợ, tiếng kêu thực thảm thiết. Vu Thịnh Ưu hừ lạnh một tiếng, bộ dạng không sao cả nói: “Yên tâm, không chết được!” Áo lam công tử ánh mắt hơi hơi nhướn lại: “Phu nhân không biết trừng phạt như thế là quá nặng?” “Ai bảo bọn họ chọc ta tức giận?” Cung Viễn Tu là người bọn hẩn có thể khi dễ, có thể cười nhạo sao? “Bọn họ khiến phu nhân tức giận thật là không nên, nhưng vẫn chưa phạm đại tội, mà phu nhân trên đường phóng độc đã thương người, trong mắt phu nhân rốt cuộc có còn vương pháp hay không?” “Người là ai mà giáo huấn ta.” Vu Thịnh Ưu khó chịu nhướn mày. “Tại hạ Triễn Chiêu.” “Ai? Triễn Chiêu?” Vu Thịnh Ưu sững sốt một chút, nhỏ giọng hỏi: “Khai Phong phủ Triễn Chiêu?” “Tại hạ đúng là Khai Phong phủ Triễn Chiêu.” “Triễn Chiêu nhận thức Bạch Ngọc Đường?” “Triễn mỗ quả thật cùng Bạch huynh có quen biết.” “Triễn Chiêu thủ trưởng là Bao Chứng?” “Quả thật.” Vu Thịnh Ưu gãi đầu, khó hiểu, vì sao Tổng Triều siêu cấp dễ nhìn Triễn Chiêu lại ở đây?! Đây không phải thế giới mất quyền lực sao? Tại sao lại có Triễn Chiêu ở đây? “Cung phu nhân?” Triễn Chiêu nhẹ nhàng nhướn mày, nhìn về mặt đại ra có chút đăm chiêu của Vu Thịnh Ưu. “Nga! Giải được, giải được đây!” Gương mặt Vu Thịnh Ưu vốn khó chịu như mẹ kế bỗng nhiên thoát một chút liền trở nên sáng lạn như mặt trời: “Ta đưa, ta đưa! Triễn đại nhân người muốn thứ đó ta còn có thể không đưa ra sao. Nga ha ha.” Nói xong liền vươn tay phải về phía đám người trúng độc nhẹ nhàng vung lên, trong không khí xuất hiện một cổ hương hoa hồng, mùi hương khiến mọi người hơi hơi bị mị hoặc, Vu Thịnh Ưu nhìn Triễn Chiêu ánh mắt cũng có vẻ mị hoặc, trong người giống như là đang nhảy múa, vui vẻ kêu to, Ngự Miêu sama (1) A Ngự Miêu sama..... A, tối soái trên thế giới Ngự Miêu sama..... A nga nga nga nga ~ thật hoa lệ ~! Thật lạnh băng ~! Nga thông suốt ,thông suốt ,thông suốt ~!

(1* sama: cách gọi những người tôn kính, thần tượng, rất phổ biến trong truyện tranh)

“Nương tử, nương tử.” Cung Viễn Tu chọc chọc về mặt mê trai của Vu Thịnh Ưu, nương tử về mặt thực kỳ quái nga. “Hử.” Vu Thịnh Ưu phục hồi tinh thần lại, ngơ ngác nhìn ngốc tướng công của mình, ô! Nàng nổi giận! Nàng phẫn nộ rồi! Vì sao thế giới này có Triễn Chiêu mà nàng lại phải gả ột ngốc tử!! Vì sao vì sao! Đây là vì sao! Vì sao tác giả không an bài cho nàng gặp được Triễn Chiêu trước, sau đó lại gặp gỡ Bạch Ngọc Đường, cuối cùng hình thành một tam giác quan hệ hoa hoa lệ lệ, nga nga nga nga ~ chính mình ở giữa hai người, khó có thể chọn lựa, cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể tay trái dưỡng miêu, tay phải dưỡng chuột, hai tay đều phải bắt, hai tay đều phải cứng rắn! Một người cũng không thể buông tha mới đúng a a! “Cung phu nhân.” Triễn Chiêu chấp tay cất cao giọng nói: “Phu nhân tuy rằng giao ra giải được, nhưng cũng phạm vào vương pháp, còn thỉnh Cung phu nhân đi cùng Triễn mỗ một chuyến.” “A? Người muốn bắt ta sao?” Triễn Chiêu thần nhiên gật đầu. Triễn Chiêu muốn bắt nàng! Muốn bắt nàng a! Ngự Miêu Triễn Chiêu muốn bắt nàng a, người ta thực vinh hạnh nga.....! Thật tốt oa! Thời cơ tốt để phát triển gian tình a, Vu Thịnh Ưu thực sẵn khoái dùng sức gặt đầu: “Được được, người bắt ta, người bắt ta đi!” Triễn Chiêu thanh âm hơi hơi bị kiềm hãm: “Mời phu nhân cùng Triễn mỗ đi” “Ừừừừ” Hoa y công tử từ dưới đất đứng lên, về mặt cửu hặn nhìn Vu Thịnh Ưu: “Triễn hộ vệ, bản công tử đi cùng người, ta

nhất định phải bắt ả đàn bà chanh chua này chịu hình cầu đầu trăm.” Vu Thịnh Ưu hơi hơi hí mắt, xem ra giáo huấn còn chưa đủ sao! Triển Chiêu ôm quyền, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Vị công tử này, phán hình phạt nào đã có Bao đại nhân xử lý, không cần công tử quan tâm.” Chính vậy, chính vậy, vẫn là Triển Chiêu nói rất đúng! Oa oa, bộ dáng chính nghĩa đúng là làm cho người ta khâm phục oa oa ~! “Hừ!” Hoa y công tử vung ống tay áo nói: “Bản công tử hôm nay phải đi nhìn Bao Chứng!” Đoàn người đi theo Triển Chiêu cùng trở về Khai Phong phủ, đáng tiếc Bao đại nhân đi tham gia cái tiệc rượu gì gì đó, không ở trong phủ, Triển Chiêu không biết làm thế nào, chỉ đành đưa tất cả đoàn người vào đại lao Khai Phong phủ. Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Tu ở một phòng, phòng đối diện là đám người bị nằng hạ độc. Triển Chiêu vừa mới dời đi, hoa y nam tử kia trừng mắt nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Người dám đắc tội ta! Lần này ta nhất định cho người chết một cách khó coi.” Vu Thịnh Ưu không cười liếc hắt một cái hỏi: “Người là ai a?” “Hừ, người ngay cả công tử nhà ta là ai cũng không biết sao! Công tử nhà ta chính là đại danh đỉnh đỉnh Dân Lễ, Thừa Đức hoàng triều hoàng tử thứ mười bảy.” Vu Thịnh Ưu vốn dựa vào vách tường, vừa nghe lời này toàn bộ thân mình bật dậy, mở lớn mắt kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: “Người chính là hoàng tử Dân Lễ, lão ba người chính là Khang Hi, bát ca kêu Dân Tự, thập tam ca kêu Dân Tường, còn có một đồng một đồng huynh đệ?” “Người nói thúi lắm!” Đám gia đình cùng kêu lớn quát nằng! “Đương triều thiên tử rõ ràng là Lý Thế Dân! Khang Hi đó là cái gì vậy!” “A?” Đường triều Lý Thế Dân?? Vu Thịnh Ưu cẩn thận nhìn bọn họ hỏi: “Như vậy đương kim hoàng hậu là?” “Đương kim hoàng hậu đương nhiên là mẫu thân ta Từ Hi!” Hồng mắt a! Hồng mắt!! Đây là cái thế giới gì a!! Lý Thế Dân sinh ra con Khang Hi, Từ Hi lão vu bà gả cho Lý Thế Dân!! Rõ ràng..... Hộ vệ đeo đao tứ phẩm nhà bọn họ là Triển Chiêu ! (2)

Oh, my god! Tác giả không có suy nghĩ về lịch sử sao! Nàng ta rút cuộc nghĩ cái gì!! “Nương tử, nương tử? Nàng làm sao vậy?” Cung Viễn Tu lắc lắc Vu Thịnh Ưu đang cứng ngắc cả mặt, nương tử có vẻ bị dọa sợ hãi, đều là những người này không tốt, ô, Viễn Tu phải bảo vệ nương tử của mình! “Uy, các người. Ta không sợ các người đâu!” Cung Viễn Tu mạnh mẽ đứng lên nói: “Biết không, ông nội của ta là Lã Bất Vi, bà nội ta là Đại Ngọc Nhi, cậu ta là Quan Vũ, đại bá ta là Hoắc Khứ Bệnh, cha ta là Quách Tĩnh, mẫu thân ta là Triệu Mẫn đó!” (3)

Vu Thịnh Ưu vốn đang hoàn hồn lại, nghe Cung Viễn Tu một loạt xx của ta là xx xong, hoàn toàn muốn ngất! Hoàn toàn muốn ngất! TMD, Lã Bất Vi cưới Đại Ngọc Nhi, Quách Tĩnh cưới Triệu Mẫn! Kia... Đa Nhĩ Cổn cùng Hoàng Dung có phải là một đôi hay không a (4) ? Nàng cào tường, nàng cào tường! Nàng dùng sức cào tường!! Con bà nó! Con mẹ nó! Tác giả!! Người đi chết cho ta!! Người gọi đây là thế giới mất quyền lực a a a! Đây là Trung Quốc lịch sử lẫn nhân vật võ hiệp, một đồng rau trộn siêu cấp, siêu cấp a !!! Lão Thiên, trời ơi, ta muốn về hiện đại!!555555555555 ta không muốn ở đây nữa!! Đúng lúc này, từ cửa truyền đến khẩu lệnh: “Khai đường, mang phạm nhân vào!” Vu Thịnh Ưu đứng lên, sửa sang lại quần áo, khách sáo liếc mắt nhìn mười bảy vị đại ca bị hủy dung một nửa kia, theo nha dịch đi đến đại đường. Cung Viễn Tu vốn cũng muốn đi theo, lại bị nha dịch ngăn lại. Cung Viễn Tu nháo lên muốn đi, bị Vu Thịnh Ưu quay đầu trừng mắt nhìn một cái, liền ngoan ngoãn ngán ngán nước mắt nhìn bóng dáng nàng. Đi vào đại đường, Vu Thịnh Ưu đứng ngây ngốc, không biết nên làm gì bây giờ. “Người dưới đường kia là ai, nhìn thấy bản phủ vì sao không quỳ!” Một tiếng kinh đường mộc vang lên, Vu Thịnh Ưu giật mình không chút tiền đồ quỳ xuống. Vu Thịnh Ưu quỳ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Bao Công mặt đen ngồi phía trên công đường, tứ đại hộ vệ đứng bên người, tư thế kia, so với trong phim cũng không khác biệt gì lắm, lúc này Triển Chiêu đã thay quan phục đỏ sẫm, thẳng tắp đứng ở phía trên đại đường, soái a, hoa lệ a, thật sự là không thể dùng văn chương hình dung. Trên đường trừ bỏ đám người đó, cư nhiên còn có Cung gia lão nhị Cung Viễn Hàm, cùng với một kẻ dễ nhìn nàng chưa gặp qua. Cung Viễn Hàm ngồi ở trên bàn, cầm bút lông, nhẹ nhàng cười với Vu Thịnh Ưu, thực khuynh thành, nhưng vì sao Vu Thịnh Ưu nhìn trong ánh mắt hắt lại có cảm giác vui sướng khi thấy người gặp họa ? “Người đang quỳ dưới đường kia là ai?” Bao Hắc Tử đặt câu hỏi. Vu Thịnh Ưu nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy tất cả mọi người nhìn nàng, hỏi nàng sao? “Dân nữ Vu Thịnh Ưu?” “Người cũng biết chính mình đã phạm tội?” “Đại khái là..... Trên đường phóng độc đã thương người đi.” Gãi đầu, ra vẻ đúng vậy. “Cũng biết chính mình gây thương tích người nào?” “Lúc trước không biết, hiện tại đã biết.” “Vu Thịnh Ưu, người vì nhất thời tức giận, trên đường phóng độc đã thương mười bảy người, tội khó dung tha, người có nhận tội hay không?!” “Có nghiêm trọng như vậy sao?” Vu Thịnh Ưu hung hăng trợn to mắt không thể tin được nhìn Bao Hắc Tử! Kỳ quái, nữ chủ xuyên qua người ta muốn giết người là giết người, muốn tai họa là tai họa, mình không phải chỉ hạ độc trên đường thôi sao? So với các nữ chủ khác cũng có khác biệt gì lắm đâu? Bao đại nhân dựng thẳng lợi mi, đột nhiên chụp kinh đường mộc, quát to: “Lớn mật! Bản phủ hỏi người, đối phương vũ nhục tướng công nhà người, mới khiến người xuất thủ đã

thương người, có phải thế không? Những người đó chỉ mới động khẩu, đã khiến cho người phần nộ như thế; Mà hành vi của người, sẽ khiến cho cha mẹ thù hằn những người đó thương tâm như thế nào! Vu Thịnh Ưu, bản phủ hồi lại người, người sai hay không sai?" "Ách....." Vu Thịnh Ưu bị khí thế của Bao Hắc Tử ép tới mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng kêu khóc a! Vì sao, vì sao xuyên qua truyện lại biến thành xử án văn, không khí này, vì sao quỷ dị như vậy, vì sao làm cho người ta Mao cốt tưng nhiên (5) như vậy chứ!

(5* nổi da gà, sồn tóc gáy)“Người có biết sai không!” Ba! Lại là một tiếng kinh đường mộc vang lên. “Sai, sai, ta sai lầm rồi.” Vu Thịnh Ưu gật đầu, có chút hối hận vì sao lại để Triển Chiêu bắt dễ dàng như vậy, Bao Hắc Tử quả nhiên danh bất hư truyền! Đáng sợ a! “Vì người đã nhận tội, đến, đem phạm nhân áp giải xuống, tùy ý tuyên án! Bãi đường –” Sau tiếng bãi đường, một hồi trò khôi hài mới hoàn toàn chấm dứt, lúc Vu Thịnh Ưu một mình nằm trong nhà tù, nàng vẫn không thể suy nghĩ cẩn thận, sao mình lại vào đây được? Đây rốt cuộc là chuyện gì a? Có nữ chủ nào như nàng sao? A? Bị vứt bỏ ở trên núi mười năm, gả ột kẻ ngốc tử, bây giờ còn gặp tai ương lao ngục? Nàng có phải đang nằm mơ hay không? Có lẽ là đang nằm mơ đi! Không thể có chuyện như vậy a, ừm! Nàng nhất định là đang nằm mơ! Vu Thịnh Ưu dùng sức nhắm mắt lại, thôi miên chính mình, ừm, nhất định là mình đang nằm mơ, chỉ là nằm mơ thôi, đây là giả, đây là giả! Khi nàng mở to mắt, nàng sẽ phát hiện, nàng vốn không xuyên qua! Rống.....! Mở! Vừa lúc mở mắt lại thấy ánh mắt Cung Viễn Hàm tựa tiểu phi tiểu, Vu Thịnh Ưu quay đi không nhìn hấn, người này nhất định là đến xem nàng, chê cười nàng! Hừ! “Tẩu tử không hỏi ta, người sẽ bị giam bao lâu sao?” Cung Viễn Hàm cười ôn nhã, bộ dáng có vẻ thực quan tâm tới nàng. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hấn, nhìn cái bộ dạng đáng chết kia, mình không hỏi hấn cũng sẽ nói đi. “Sáu đến mười năm nga!” Quả nhiên! Cung Viễn Hàm cười meo meo nói. “Cho nên sao? Cung gia các người tính cho ta ngồi tù?” Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu nhìn hấn. “A, sao có chuyện đó, chúng ta đương nhiên không muốn. Chỉ là, không phải nói một câu với Bao đại nhân là được, cho dù chúng ta muốn chạy cửa sau, cũng phải xem cửa sau này có mở không đã a.” “Người sẽ không thấy chết mà không cứu đi?” Vu Thịnh Ưu bình tĩnh mặt có chút không nhịn được. “Đương nhiên –” Cung Viễn Hàm gật gật đầu, còn thật sự nói:“Sẽ!” “Người đi chết đi!” Vu Thịnh Ưu tức giận cầm cái gối trong phòng giam ném qua. Cung Viễn Hàm tránh cũng không tránh nhìn gối đầu đánh vào trên rào chắn, rơi xuống. “A! Nhanh như vậy liền tức giận.” Cung Viễn Hàm nghiêng đầu, vẻ mặt khoái trá:“Người yên tâm, cho dù ta không cứu người, đại ca của ta cũng sẽ cứu người.” “Dựa vào hấn! Rống ~” Vu Thịnh Ưu khinh thường rống một tiếng. “Ha ha, tẩu tử đã sai lầm rồi, đại ca nhà chúng ta là người hoàng thượng sủng ái nhất a, chỉ cần huynh ấy đi nháo một hồi, người nhất định có thể được thả ra.” “Tối hôm nay ta làm sao giờ?” “Ngủ ở đây.” “Người không thấy cái chỗ này sao, ta làm sao mà ngủ a?” Vu Thịnh Ưu rống to. Cung Viễn Hàm lắc lắc ngón tay:“Đây là trừng phạt đối với tẩu tử!” “Vì sao muốn trừng phạt ta?” “Tẩu tử, người a, quá mạnh động, chuyện hôm nay nếu người vụng trộm hạ độc sẽ không người nào biết, hoặc là người nhần nhện một chút, giả trang nhu nhược, giả trang ủy khuất, Triển Chiêu kia tự nhiên sẽ bảo hộ các người, thế nhưng người lại ngang ngược, giữa đường hạ độc người khác, lại còn chỉ sợ người ta không biết là do người làm.” “Ai bảo những người đó muốn khi dễ ca người?” “Vậy người không thể chịu đựng một chút sao?” “Không thể?” “Người liền như vậy tức giận?” “Đúng!” “Một khắc cũng đều không nhịn được?” “Đúng!” “Hận không thể bóp chết bọn họ ngay tại chỗ?” “Đúng!” “Người liền như vậy thích ca ta?” “Đúng! A?” Phi phi! Hấn dám lừa nàng a! Cung Viễn Hàm nhìn Vu Thịnh Ưu dùng sức lắc đầu, nhẹ nhàng cười, trong mắt cũng lộ ý cười, quay đầu kêu:“Đại ca, đệ nói đúng mà! Nương tử nhà huynh rất thích huynh.” “Ta không có!” Vu Thịnh Ưu những lời này cơ hồ là rống ra! “Nương tử ~!” Cung Viễn Tu thò đầu vào, ủy ủy khuất khuất nhìn nàng nói:“Nương tử, thực xin lỗi, đều là Viễn Tu hại nàng.” “Không liên quan tới người, là những người đó khiến ta ghét!” Vu Thịnh Ưu quay đầu, vẻ mặt không được tự nhiên. “Được rồi, ra đi.” Cung Viễn Hàm mở cửa lao nói. “A? Không phải phải đợi ngày mai sao?” Vu Thịnh Ưu vừa hỏi vừa tiếp được Cung Viễn Tu đang phi qua bám lấy nàng. Cung Viễn Tu dùng sức cọ đầu lên cổ nàng làm nũng nói:“Nương tử không đi Viễn Tu cũng không đi.” Hóa ra..... Là vì Cung gia đại thiếu gia sống chết muốn ở trong tù cùng với nàng, Cung Viễn Hàm không có biện pháp, chỉ có thể đưa nàng ra trước thời hạn! Trên đường về nhà, Vu Thịnh Ưu trầm tư không thể giải hỏi:“Cái kia..... Hỏi một chút nga.” “Hử?” Cung Viễn Hàm quay đầu nhìn nàng. “Vì sao người nhà các người họ không giống nhau a?” “Không giống?” Cung Viễn Hàm kinh ngạc nhìn nàng. “Đúng vậy? Vì sao gia gia người là Lã Bất Vi, cha người là Quách Tĩnh, đại bá người lại là Quan Vũ vậy? Cậu người là Hoắc Khứ Bệnh, sao mẫu thân người lại là Triệu Mẫn, những họ đó không giống nhau a.” Vu Thịnh Ưu nhún mày, cho dù đặt bữa cũng không thể bữa quá như thế chứ. “Người nói cái gì? Ông nội của ta là Lã Bất Vi, đại bá ta là Quan Vũ? Ha ha ha ha ~ cha ta là Quách Tĩnh, mẫu thân ta là Triệu Mẫn? Ha ha ha, ai nói cho người? Hử? Là ai nói?” Cung Viễn

Hàm cười gập lưng không đứng dậy được. Vu Thịnh Ưu vươn một đầu ngón tay chỉ vào Cung Viễn Tu vẫn đang bám dính trên người nàng. “Ha ha ha ha ~ đại ca, đây là huynh nói sao? Ha ha?” Cung Viễn Hàm cười đến mức ngữ điệu đều thay đổi. Cung Viễn Tu thực đơn thuần thực đáng yêu gật gật đầu. “Vì sao lại nói như vậy chứ?” “Bởi vì cái người xấu kia phụ thân mẫu thân đều rất lợi hại a, nương tử bị dọa a, cho nên Viễn Tu muốn nói phụ thân mẫu thân mình lợi hại hơn người ta a.” “Ha ha ha, cho nên huynh liền nói như vậy?” “Phải! Họ đều là những người lợi hại a!” “Ha ha ha ha, đại ca, về sau a, huynh muốn dùng thân phận hù dọa người ta, huynh chỉ cần nói Cung Vân Hạo là phụ thân huynh, Tương Vân công chúa là mẫu thân huynh là đủ rồi. Biết chưa?” “A? Như vậy a! Về sau a, ta cũng muốn trở thành người lợi hại, như vậy nếu nương tử bị khi dễ liền nói tên của ta là đủ rồi!” Cung Viễn Tu cười vẻ mặt vui vẻ: “A, nương tử, sao nàng lại không nói lời nào? A? Nương tử? Nàng làm sao vậy?” Vu Thịnh Ưu nhần! Nàng nhần! Nàng vẫn là nhần không được khóc.....

2: Lý Thế Dân tức Đường Thái Tông, là vị hoàng đế thứ hai của triều đại nhà Đường.

Từ Hi thái hậu: mẹ của hoàng đế Đồng Trị nhà Thanh, là người nắm quyền lực thực tế trong suốt 40 năm.

Triển Chiêu: người thời Tống, hộ vệ đeo đao tứ phẩm, làm việc tại Khai Phong phủ.

3. Lã Bất Vi là một thương gia thời Chiến Quốc. Sau ông được chọn giữ chức thừa tướng cho nước Tần. Lã Bất Vi được cho là cha của Doanh Chính tức Tần Thủy Hoàng vị hoàng đế đầu tiên của Trung Hoa.

Đại Ngọc Nhi là tên thật của Hiếu Trang Hoàng Thái Hậu, mẹ của Thuận Trị hoàng đế, bà nội của vua Khang Hy thời nhà Thanh, người được xưng là “Đệ Nhất Mĩ Nhân” của tộc Mãn-Mông.

Quan Vũ, còn gọi là Quan Công, tự Vân Trường, người thời Tam Quốc, đã góp công lớn trong việc thành lập nhà Thục Hán, anh em kết nghĩa với Lưu Bị và Trương Phi.

Hoắc Khứ Bệnh là danh tướng dưới thời Hán Vũ Đế, có công lớn trong việc chinh phạt Hung Nô.

Quách Tĩnh (Anh hùng xạ điêu, Thần điêu hiệp lữ), Triệu Mẫn (Ỗ thiên đồ long ký) là nhân vật trong tiểu thuyết của Kim Dung. Quách Tĩnh là người thời Tống, Triệu Mẫn là người cuối đời nhà Nguyên, đầu nhà Minh.

4. Đa Nhĩ Cổn: Dụ thân vương, Nhiếp chính vương thời nhà Thanh. Tương truyền ông chính là người tình của Hiếu Trang hoàng thái hậu.

Hoàng Dung (Anh hùng xạ điêu, Thần điêu hiệp lữ), nhân vật trong tiểu thuyết của Kim Dung, vợ của Quách Tĩnh, người thời Tống.

13. Chương 13: Gia Quy Chúng Ta [Thượng, Hạ]

“Nương tử, nàng sao lại khóc?” Cung Viễn Tu nhìn nước mắt của nàng, bị dọa chân tay luống cuống, cuống quýt lấy tay dùng sức xoa xoa trên mặt, muốn lau nước mắt cho nàng. “Ta không khóc, ai nói ta khóc.” Vu Thịnh Ưu vừa khóc vừa nói. “Nương tử, nương tử, nàng đừng khóc, ai khi dễ nàng? Là những người vừa mới đó sao? Viễn Tu đi giúp nàng đánh hấn.” Cung Viễn Tu nghẹn miệng dùng sức lau nước mắt cho nàng. “Ta không khóc, ta không khóc. Oa ô ô ~” Vu Thịnh Ưu khóc càng lớn, càng khóc càng ủy khuất, thật là, nàng có thể không khóc sao? Chính mình cứ nhiên bị một tên ngốc tử lừa, này không phải so với ngốc tử càng ngốc hơn sao? Đúng nàng chính là ngốc, chính là bởi vì rất choáng váng mới rơi vào tình trạng hôm nay, nàng lúc trước hấn là ngốc nên mới sung sướng xuyên qua. Các người đều khi dễ ta khờ, các người đều khi dễ ta còn ngốc hơn ngốc tử, oa ô ô ô ô! “Nương tử, nương tử, nàng đừng khóc, nàng đừng khóc, oa ô ô ~” Cung Viễn Tu nhìn Vu Thịnh Ưu khóc, đau lòng không biết làm thế nào mới tốt, hấn không có cách nào đành quay đầu nhìn Cung Viễn Hàm: “Nhị đệ, nương tử khóc.” Cung Viễn Hàm đã sớm thối lui cách bọn họ vài chục bước, làm bộ không quen biết bọn họ, giờ nhìn Vu Thịnh Ưu càng lúc càng khóc lớn, càng khóc càng thương tâm, mắt nhìn Cung Viễn Tu cũng cùng khóc, hấn không thể không đi ra khuyên

nhủ: “Đại tẩu, có cái gì ủy khuất người nói ra. Viễn Hàm sẽ giúp người hết giận.” Vu Thịnh Ưu lau nước mắt, không để ý tới hân, tiếp tục khóc, kích động tới cực điểm, chính mình cũng biết là mất mặt, nhưng không nhịn được muốn khóc. “Nhị đệ, làm sao bây giờ?” Cung Viễn Tu vẻ mặt lo lắng nhìn Cung Viễn Hàm, trong mắt hân, không có chuyện gì nhị đệ không làm được, cho nên nương tử khóc, nhị đệ cũng có thể có cách làm cho ngừng khóc đi. Cung Viễn Hàm bộ dáng công tử tao nhã, có chút không chắc chắn, phải biết rằng Cung Viễn Hàm bình thường có thể văn có thể võ, thanh cao tao nhã, đối xử với nữ tử bề ngoài có vẻ vô cùng ôn nhu, nhưng trong thâm tâm lại không có chút tình cảm gì, đừng nói khuyên nữ nhân đừng khóc, hân ngay cả một câu nói có ý tốt cũng chưa từng nói với bất kỳ nữ nhân nào, bao gồm cả mẫu thân hân. “Cái kia... đại ca, huynh ôm đại tẩu một cái, giống như nương ôm huynh vậy. Vừa ôm vừa hò hét thử xem.” Cung Viễn Hàm chỉ huy nói. “Nga.” Cung Viễn Tu lập tức ôm lấy Vu Thịnh Ưu, sau đó ngồi xuống ngay tại chỗ, bế Vu Thịnh Ưu đặt trên đùi, ôm vào trong ngực, bàn tay to vỗ vỗ lưng nàng nhẹ giọng kêu: “Không khóc, không khóc a, nương tử không khóc, Viễn Tu đau đau.” Vu Thịnh Ưu nửa người trên bị hân ôm vào trong ngực, nửa người dưới toàn bộ ngồi trên mặt đất, nàng dùng sức đẩy Cung Viễn Tu, làm gì nha, sao lại kêu như vậy, mặt đất bẩn như vậy, hân lại đặt nàng xuống, Vu Thịnh Ưu dùng sức giãy dụa: “Người buông, người buông.” “Không buông, không buông, nương tử không khóc.” “Oa — người buông!” Khóc lớn hơn nữa. Cung Viễn Tu giương mắt nhìn Cung Viễn Hàm, Cung Viễn Hàm gãi gãi đầu tiếp tục chỉ huy nói: “Kia... hôn nhẹ, hôn nhẹ sẽ không khóc.” Cung Viễn Tu quay đầu nhìn nương tử đáng yêu nhà mình, nương tử hân lập tức quỳn đấm cước đá với hân: “Không được! Không được!” “Nương tử, nhị đệ nói làm thế sẽ không khóc, Viễn Tu hôn nhẹ.” Nói xong ở trên mặt Vu Thịnh Ưu thực ra sức, không có gì lãng mạn đáng nói, hung hăng hôn một cái, nước miếng hân cùng nước mũi nước mắt của nàng dính cùng một chỗ, lờ lờ sáng lên. Vu Thịnh Ưu sững sốt, ngừng khóc. “Xem, ngừng khóc rồi!” Cung Viễn Hàm tranh công nói. “Là do ta hôn nhẹ!” Cung Viễn Tu cười thỏa mãn! Vu Thịnh Ưu mấp máy miệng, trong mắt sương mù mênh mông, há mồm khóc to: “Oa — mặt của ta! Ta không muốn sống! Oa —!!!” Fu fu ~ Nước mắt của nàng như nước sông không dứt, Hoàng Hà tràn ra càng không thể vãn hồi a ~! Cung Viễn Hàm thấy nàng càng khóc to đã chạy mất dạng, Cung Viễn Tu cắn ngón tay chớp chớp mắt nhìn, cuối cùng rốt cục mân miệng, cùng nàng khóc, fu fu fu.....! [Độc giả: Vì sao người sung sướng như vậy? Mỗ Nguyệt: Đêm khuya gõ chữ quá mệt mỏi, cố ý ngược cả thể xác và tinh thần. Độc giả: Chịu người! = =] n lâu sau, Vu Thịnh Ưu khóc mệt mỏi, sờ sờ nước mắt, trừng mắt nhìn Cung Viễn Tu đang khóc thút thít hỏi: “Người khóc cái gì?” Cung Viễn Tu sờ sờ nước mắt: “Nương tử không vui, Viễn Tu cũng không vui vẻ.” Vu Thịnh Ưu đứng lên, phui qua bùn đất trên người nói: “Đứng lên đi.” Cung Viễn Tu đứng lên, vui vẻ cười hỏi: “Nương tử, nàng đừng khóc.” Vu Thịnh Ưu thở dài một hơi: “Khóc có ích lợi gì, đều đã như vậy, chỉ có thể chịu đựng.” “Chỉ có thể chịu đựng cái gì?” Cung Viễn Tu ngây ngốc hỏi. “Chịu đựng số phận!” Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hân, đột nhiên hỏi: “Người biết viết chữ không?” Cung Viễn Tu gật đầu: “Biết nha.” Vu Thịnh Ưu con mắt vòng vo chuyển, một phen kéo hân nói: “Đi theo ta.” Hai người cùng nhau chạy đến một nhà sách nhỏ, Vu Thịnh Ưu lấy sáu tiền đồng mua một quyển vở thực tình xảo đưa cho Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu cầm vở phẩy phẩy hỏi: “Nương tử, nàng đưa cho ta vở để làm chi nha?” Vu Thịnh Ưu bĩu môi cười, Cung Viễn Tu nhìn nàng nở nụ cười, chính mình cũng nở nụ cười theo, Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu nói: “Mẹ người nói người luôn nhớ rõ ràng mạch, đệ đệ người nói người cũng luôn nghe theo, từ nay lời nói của ta người cũng phải nhớ rõ ràng mạch! Lời nói của ta, người cũng phải nghe theo! Từ hôm nay trở đi, những gì ghi trong vở này chính là gia quy nhà chúng ta!” Cung Viễn Tu mở to ánh mắt thuần khiết hỏi: “Gia quy là cái gì?” Vu Thịnh Ưu cười gian: “Gia quy chính là làm trái với cái đó sẽ phải bị đánh đòn!” Cung Viễn Tu: “Như vậy gia quy ai định?” Vu Thịnh Ưu hai tay chống thắt lưng bộ dạng giống người đàn bà đánh đá trừng mắt nhìn hân: “Đương nhiên là ta!” “À.” Cung Viễn Tu hiểu biết gật gật đầu. Vu Thịnh Ưu nhìn hân nhu thuận như vậy, tâm tình lại nháy mắt tốt lên, bên ngoài quyển vở, dùng loại thư pháp không quá xinh đẹp của nàng viết hai chữ — Gia Quy! Viết xong, vừa lòng nhìn quyển vở, vui vẻ cười cười, nàng cười, Cung Viễn Tu đương nhiên cũng cười. Vu Thịnh Ưu mở vở, bắt Cung Viễn Tu viết: Gia quy điều thứ nhất: Cùng nương tử đi trên đường, không được kêu to, không được nương tử cho phép không được nói với người ta, tất cả đều lấy lời nói của nương tử làm chuẩn! Trái với quy định này, phạt ngủ sàn ba ngày! Gia quy điều thứ hai: Nếu ý của nương tử cùng Cung Viễn Hàm phát sinh xung đột, lấy ý kiến nương tử làm chuẩn! Vu Thịnh Ưu gật đầu, nhìn Cung Viễn Tu đang hí hoáy viết hỏi: “Nhớ kỹ chưa?” Cung Viễn Tu viết xong chữ cuối cùng gật gật đầu: “Nhớ kỹ!” “Tốt! Đem ‘Nam nhân tam theo’ viết tại đây.” Vu Thịnh Ưu chỉ chỉ trang đầu, viết phía dưới ‘Gia quy’. Cung Viễn Tu lại vui đầu viết a viết. Viết xong, đưa cho nàng xem. Vu Thịnh Ưu vừa lòng gật gật đầu, cười: “Được rồi, về sau người phải luôn mang theo gia quy biết sao?” “Biết.” “Ngoan a, về nhà đi.” Hai người tay trong tay đi ra khỏi nhà sách, giữa vầng sáng của tịch dương, giống như một

bức họa xinh đẹp. Đương nhiên nếu không nhìn tới góc bên phải bức họa là đám người ở hiệu sách bị gia quy của Vu Thịnh Ưu làm cho run sợ thì quả là bức họa tuyệt mỹ a ~! Ban đêm, Vu Thịnh Ưu ăn xong cơm chiều cùng tướng công nhà nàng ngồi ở bên cạnh ao sen ăn hạt dưa, Vu Thịnh Ưu ăn ăn, cảm thấy thực nhàm chán, nhìn Cung Viễn Tu ngồi ở bên cạnh, người này cười thực vui vẻ. Hắn đem hạt dưa tung lên thật cao, sau đó dùng miệng tiếp được ăn luôn, mỗi lần ăn được, hắn đều dùng sức vỗ tay tự khen mình, nàng đưa hạt dưa lên miệng cắn nói thầm: “Này có cái gì vui? Đáng vui như vậy sao.” “Nương tử, nương tử, nàng đưa cho ta ăn.” Cung Viễn Tu ăn hết hạt dưa của mình còn chưa đã nghiền, còn mãnh liệt yêu cầu nàng cho hắn ăn. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hắn một cái, nhìn bộ dáng chờ mong của hắn nghĩ: Nếu hiện tại mình gật đầu đáp ứng, hắn khẳng định có thể lập tức cười thuần khiết sáng lạn giống như thiên sứ. Vu Thịnh Ưu hiện tại biết rõ tính cách của hắn, hắn a, chính là một đứa nhỏ phi thường đáng yêu, thấy chuột học chó kêu, thấy chó học mèo kêu, thấy mèo hắn đi học chuột kêu, mỗi ngày một mình tự tạo thú tiêu khiển cũng phi thường vui vẻ, đương nhiên nếu mình cùng hắn chơi hắn liền càng vui vẻ. “Nương tử?” Cung Viễn Tu lại lôi kéo tay áo của nàng. Vu Thịnh Ưu cười cười, cầm hạt dưa nói: “Ăn từng hạt một như thế đâu có gì hay? Ta thử một phen, nếu ngươi dùng miệng bắt được hạt dưa ta tung ra mới tính là có bản lĩnh.” “Được được, thử một phen a.” Cung Viễn Tu vui vẻ gật đầu. “Tốt, chú ý nga.” Vu Thịnh Ưu tay cầm một nắm hạt dưa, dùng sức ném ra, hạt dưa tung thật cao, trong màn đêm tối như mực cơ bản nhìn không thấy. Chỉ thấy Cung Viễn Tu phi thân lên, thân ảnh lác lác vài cái, sau đó hạ xuống giường miệng với Vu Thịnh Ưu, trong miệng đều là hạt dưa: “ương ử, ắt ược ời ~.” Vu Thịnh Ưu cười gật đầu: “Bắt được a? Lại đến a.” Nói xong lại một phen tung hạt dưa, lần này nàng không chỉ tung một hướng, nàng là phía đông tung vài cái, phía tây tung vài cái, chỉ thấy Cung Viễn Tu vây quanh nàng y phục tung bay, tiếp được toàn bộ không sót một hạt, Vu Thịnh Ưu làm chuyện xấu, đưa tay sang bên trái: “Bên này, bên này.” Sau đó đem hạt dưa tung sang bên phải. Cung Viễn Tu bị lừa, phi thân sang bên trái, lúc nhận ra quay lại, hạt dưa đã sắp rơi xuống đất, Vu Thịnh Ưu nghĩ lần này hắn khẳng định không bắt được, Cung Viễn Tu cư nhiên ngửa mặt, thân hình là là sát mặt đất lướt đi, mở lớn miệng, đóng hạt dưa sắp rơi xuống đất toàn bộ rơi vào miệng hắn. Lợi hại, như vậy cũng có thể bắt được! Cho dù là Vu Thịnh Ưu cũng nhận không được sợ hãi than. Cung Viễn Tu vẻ mặt đắc ý đứng lên, giường một miệng hạt dưa nói: “ương ử, ắt ược ết ời ~” “Phun hết hạt dưa ra rồi hãy nói.” Cung Viễn Tu phun hết một miệng hạt dưa ra, thực vui vẻ vỗ vỗ tay: “Nương tử, lần nữa đi.” “Được chú ý nga.” Vu Thịnh Ưu lấy một nắm hạt dưa, bắt đầu lại một vòng trò chơi người ném ta bắt, ngay tại lúc hai người đang đùa giỡn vui vẻ, bỗng nhiên một thanh âm nghiêm khắc xông tới: “Người đang làm cái gì?” Vu Thịnh Ưu bị thanh âm dọa run lên, hạt dưa trong tay không cẩn thận bị rơi mất, Cung Viễn Tu nhanh chóng phi thân tới quỳ xuống, ngẩng đầu, tiếp được, ăn luôn! “Đại ca!” Cung Viễn Hạ chạy tới, kéo hắn lên trừng mắt nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Người coi ca ca ta là cái gì?” “Cái gì là cái gì?” Vu Thịnh Ưu gãi đầu khó hiểu. “Người cư nhiên đối với huynh ấy như vậy, người không biết nam nhi dưới trướng có hoàng kim sao?” Vu Thịnh Ưu cắt ngang: “Người khác dưới gối có lẽ là hoàng kim, hắn, có lẽ chính là cứt chó đi.” “Người! Người...nữ nhân này thật sự là không biết tốt xấu, lẽ ra nhị ca hôm nay không nên cứu ngươi về, nhất định phải cho người ở Khai Phong phủ chịu khổ sở mới đúng.” “Người! Hừ!” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hắn, lão Tam này mỗi lần xuất hiện không đánh thì mắng nàng, hắn nghĩ hắn là ai vậy a? Quần nhiều như vậy: “Tướng công tiếp theo!” Nói xong lại vung tay ném ra một nắm hạt dưa, Cung Viễn Tu định phi thân đi tiếp, bị Cung Viễn Hạ một phen giữ chặt: “Đại ca đừng đi!” Cung Viễn Tu đang đùa cao hứng, giẫy khời Cung Viễn Hạ, phi thân qua tiếp được hạt dưa, sau đó thực vui vẻ nhảy trở về nói: “Nương tử nương tử, ta lại bắt được.” Vu Thịnh Ưu đưa tay vỗ vỗ đầu Cung Viễn Tu khen ngợi, nàng đắc ý quay đầu nhìn mắt Cung Viễn Hạ, Cung Viễn Hạ cư nhiên cúi đầu, tóc dài đen như mực bị gió đêm thổi bay, hắn chậm rãi giương mắt, vẻ mặt bị thương nhìn Cung Viễn Tu: “Đại ca..... Vì sao huynh lại biến thành như vậy?” Cung Viễn Tu nhìn thấy đệ đệ bộ dáng thương tâm khó chịu, cuống quýt chạy đến trước mặt hắn, cúi đầu hỏi: “Tam đệ, đệ làm sao vậy?” Cung Viễn Hạ chậm rãi đưa tay, nhẹ nhàng xoa mặt Cung Viễn Tu, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn Cung Viễn Tu, hắn mỉm cười, thực chua xót, nụ cười của hắn khiến Vu Thịnh Ưu không biết vì sao nổi da gà. “Đại ca, huynh biết không? Ta lúc nhỏ đặc biệt sùng bái đại ca, cảm thấy huynh là người lợi hại nhất trên đời, ta cố ý bắt chước huynh, bắt chước cách ăn mặc, bắt chước cách nói chuyện, bắt chước bộ dáng đi đường, ta hy vọng ta sau khi lớn lên có thể giống đại ca trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, đại ca, ta hiện tại đã trở thành một nam tử hán chân chính, nhưng còn huynh thì sao? Huynh sao lại có thể bị một nữ nhân sai sử như vậy chứ? Đại ca, ta rất thương tâm, đại ca của ta..... Sao có thể bị đối đãi như vậy chứ..... Đại ca.....” “Thực xin lỗi, ta làm phiền một chút.” Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên tiến lại gần, đẩy bàn tay của Cung Viễn Hạ đang chạm trên mặt Cung Viễn Tu ra, sau đó kéo Cung Viễn Tu lui lại từng bước: “Thật là, nói chuyện là được rồi. Sao lại phải dựa

vào gần như vậy, dựa vào gần như vậy còn chưa tính, sao phải sờ tới sờ lui !” Vu Thịnh Ưu nhìn nhìn vị trí hai người, vừa lòng gật gật đầu: “Được rồi, người tiếp tục đi.” Cung Viễn Hạ hung hăng trừng mắt nhìn Vu Thịnh Ưu, sau đó quay lại nhìn Cung Viễn Tu, vẻ mặt vô lực nói: “Được rồi, đại ca, huynh nhớ kỹ, huynh là nam nhân, là nam nhân, nam nhân phải đem nữ nhân sai sử, không thể bị nữ nhân sai sử, huynh hiểu không? Biết không?” Cung Viễn Tu mở to đôi mắt đơn thuần, có chút mê mang nhìn hần. “Đại ca!” Cung Viễn Hạ sải bước đi nhanh đến, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, đáng tiếc Vu Thịnh Ưu so với hần nhanh hơn một bước, đứng giữa hai người, ba người đứng im như tượng, trừng mắt nhìn nhau. Vu Thịnh Ưu thản nhiên ngẩng đầu, nhìn Cung Viễn Hạ nói: “Này, người đừng dạy hư tướng công ta.” Cung Viễn Hạ hỏi lại: “Người có coi hần là tướng công sao?” Vu Thịnh Ưu hừ cười: “Ta a, có một lý luận thật ra cũng giống người.” “Cái gì?” “Ta phải đem nam nhân làm kẻ sai sử, không thể để nam nhân sai sử ta.” Nói xong nàng búng tay nói với Cung Viễn Tu ở phía sau: “Tướng công, gia quy.” Cung Viễn Tu ngoan ngoãn lấy ra gia quy, bộ dạng đợi lệnh. “Gia quy điều thứ ba: Khi Cung Viễn Hạ cùng nương tử sinh ra mâu thuẫn, lấy lời nương tử làm chuẩn, trái với điều này phạt quỳ đất ba ngày! Cung Viễn Tu viết viết viết! Cung Viễn Hạ tức tức tức! Vu Thịnh Ưu đắc ý, nhìn Cung Viễn Hạ tức đến gương mặt biến dạng, ha ha, tiểu thụ, muốn đấu với ta sao! Đại ca của người hiện tại là của ta! “Ai da, sao lại đều ở đây?” Cung phu nhân chân thành đi tới. “Mẫu thân!” Cung Viễn Hạ thấy Cung phu nhân, lập tức lấy gia quy trong tay Cung Viễn Tu cáo trạng: “Mẫu thân, người xem nữ nhân này, cứ nhiên bắt đại ca viết gia quy như vậy!” Cung phu nhân liếc mắt xem xét gia quy một cái, bưng miệng cười: “Đây là chuyện khuê phòng người ta, đứa nhỏ này người tham gia cái gì, chờ về sau người cưới nương tử, nói không chừng cũng phải viết.” “Ta sẽ không tìm nương tử! Hừ!” Cung Viễn Hạ tức giận ném gia quy xuống đất, xoay người chạy. “Đứa nhỏ này, ai..... Khi nào thì mới bình thường đây.” Cung phu nhân lắc đầu. “Con xem là không bình thường được, luyện huynh phích (1) a!” Vu Thịnh Ưu cũng lắc đầu.

(1* chứng bệnh yêu thương anh trai) Cung phu nhân ha ha cười, nhìn nhìn nàng, sau đó vẫy tay với nàng, Vu Thịnh Ưu đi qua, Cung phu nhân lôi kéo nàng đi đến một bên, sau đó lặng lẽ hỏi: “Lần trước con hạ xuân được ta..... Có còn không?” Vu Thịnh Ưu buồn bực ngẩng đầu, nhìn Cung phu nhân vẻ mặt đỏ bừng, nói: “Con chưa hạ xuân được người a.” “Ngày đó không phải con nói hạ được ta sao? Chẳng lẽ đêm đó con không hạ?” “Con chỉ là nói, con sao có thể hạ được bà bà chứ.” “Con thực không hạ?” “Con thề.” Cung phu nhân mặt xoát xoát đỏ, lẩm bẩm: “Kia... vì sao đêm đó.....” “Đêm đó làm sao vậy?” Vu Thịnh Ưu nghe thấy hỏi. “Khụ, không có việc gì!” Cung phu nhân lắc lắc vạt tay áo, bỏ lại một câu “các con sớm một chút nghỉ ngơi” rồi bỏ chạy. Vu Thịnh Ưu nhìn bóng dáng bà chạy trốn chết lắc đầu: “Đều nói nữ nhân bốn mươi như hổ, quả nhiên không sai a.” “Nương tử, nàng nói cái gì như hổ?” “Nương người.” “Nương ta làm sao vậy?” “Như hổ.” “Vì cái gì như hổ?” “Đói khát.” “Kia... Viễn Tu đi đưa nương chút thức ăn?” “Không cần, cha người hần là có thể cho nàng ăn no.....” Vu Thịnh Ưu nói xong nói xong bỗng nhiên lấy ra một viên thuốc, đưa cho Cung Viễn Tu: “Ăn.” “Nga.” Cung Viễn Tu nhìn nhìn viên thuốc đen xì, to như đầu ngón tay cái trên tay nương tử, gãi gãi đầu nói: “Nương tử, Viễn Tu còn không đói khát, không cần ăn.” “= =” Vu Thịnh Ưu hí mắt yên lặng nhìn hần. Cung Viễn Tu bĩu môi, há mồm, bỏ viên thuốc vào miệng, nuốt vào: “Ăn xong rồi!” Vu Thịnh Ưu hỏi: “Cảm giác thế nào?” “Cảm giác..... Rất đáng.” Cung Viễn Tu nói xong, liền thẳng tắp ngã xuống! ————— tiểu kịch trường —————
Mỗ Nguyệt: Người cho hần ăn gì? Vu Thịnh Ưu: Được. Mỗ Nguyệt: Không phải độc được? Vu Thịnh Ưu: Không phải. Mỗ Nguyệt [yên tâm]: May quá, may quá. Vu Thịnh Ưu bình tĩnh nói: Là được ta chế. Mỗ Nguyệt:..... A a a a a a! Kia chẳng phải là so với độc được còn độc hơn sao! Tiểu Tu Tu của ta mới nói được vậy đã ngắt! A a a! Người trả ta nam chủ! Người trả ta nam chủ! Ta liều mạng với người!

14. Chương 14: Nàng Muốn Làm Thần Y [Thượng]

Vu Thịnh Ưu bình thản nhìn người nào đó nằm ngay đơ trên mặt đất, ngồi xổm xuống, từ trong lòng lấy ra một quyển da dê, mở ra, bên trong có đến mấy trăm cây ngân châm bạc, ở dưới ánh trăng phản xạ, phát ra ánh sáng xanh trắng mờ mờ. Vu Thịnh Ưu cầm một cây ngân châm lên, đặt ở trước mắt còn thật sự nhìn kỹ càng, nàng học ngân châm ba tháng a! Rốt cục cũng có chút dụng võ. Đảo mắt nhìn nhìn Cung Viễn Tu đang ngủ say, nàng nâng nâng khóe miệng, mỉm cười, vẻ tươi cười trong bóng đêm có vẻ có chút

quỷ dị: “Tướng công, đừng sợ, ta hiện tại sẽ trị cho người.” Cung Viễn Tu nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài che đi hai tròng mắt trong suốt, thanh khiết, Vu Thịnh Ưu buông ngân châm, cởi áo của hắn, da thịt trước ngực hắn lõa lồ ra, nàng tìm được một huyết vị, đè lại, chuẩn bị hạ châm. Bỗng nhiên bà vai bị vỗ một chút, nàng quay đầu nhìn, chỉ thấy Cung Viễn Hạ vẻ mặt khó chịu đứng ở sau lưng nàng, Vu Thịnh Ưu cau mày hỏi: “Làm gì vậy?” Cung Viễn Hạ cũng nhíu mày: “Hắn là ta hỏi người làm gì vậy đi.” “Ta? Ta đang làm việc a.” Vu Thịnh Ưu hất vai, đẩy tay hắn ra. Cung Viễn Hạ nhìn Cung Viễn Tu đang hôn mê, khó chịu nhíu mày: “Người định làm gì mà phải làm đại ca ta hôn mê?” “Ta không phải sợ hắn phản kháng sao!” Hắn nếu thấy ngân châm oa oa kêu to làm sao bây giờ, tay nghề nàng vốn không hảo, hắn ầm ỉ lên, nàng sẽ có sai sót, nàng làm sai sẽ hạ sai huyết vị, hạ sai huyết vị hắn có lẽ sẽ đi đời! “Phản kháng?” Cung Viễn Hạ nhìn Cung Viễn Tu nằm trên mặt đất quần áo không chỉnh tề, tư tưởng có chút méo mó, bất quá hắn vẫn cố gắng tin tưởng Vu Thịnh Ưu trong sạch: “Sắc trời cũng không sớm, chuyện gì cũng để hừng đông hãy làm đi.” “Ban ngày không có cảm giác. Phải buổi tối làm.” Nàng đến buổi tối tư duy mới nhanh nhẹn, đặc biệt có linh cảm. “Buổi tối?” Cung Viễn Hạ khụ một tiếng, có chút mất tự nhiên nói: “Vậy kêu nhiều người đến hỗ trợ đi.” “Không nên không nên, việc này ai cũng không giúp được, nói lại, có người nhìn, ta sẽ ngượng ngùng.” “Ngượng ngùng.....” Lại một lần hiểu sai “Kia..... Vậy người có thể trở về phòng làm a.” “Người không biết là làm bên ngoài càng kích thích sao?” “Kích thích.....” “Hơn nữa ta vừa vặn có hưng trí!” “Hưng trí.....” “Cho nên người mau tránh ra, ta muốn làm!” “Phải làm” Vu Thịnh Ưu cúi người, mạnh mẽ cởi quần áo Cung Viễn Tu ra, nước da màu đồng của hắn kích thích thị giác Cung Viễn Hạ, một đôi tay trắng nõn khéo léo đang ở trên mặt sờ tới sờ lui, Cung Viễn Hạ mạnh mẽ xuất thủ một phen đẩy Vu Thịnh Ưu đang tìm huyết vị ra, rống to: “Không được!” Vu Thịnh Ưu bị hắn đẩy một cái ngã gục, cắn phải môi một cái. Cung Viễn Hạ khiếp sợ nhìn Vu Thịnh Ưu, lại đau lòng nhìn Cung Viễn Tu, hắn không nghĩ tới a, không nghĩ tới, tẩu tử này, trừ bỏ tính cách tàn bạo ra, còn là một kẻ háo sắc, thích ở nơi nào khai trai là ở chỗ đó khai trai, cũng không ngấm lại thời gian địa điểm nhân vật, đại ca mình rốt cuộc làm sao lại bị ngược đãi như vậy a! Không được! Không được! Tuyệt đối không được! Đại ca hắn, ca ca hắn yêu nhất, ca ca hắn yêu nhất, yêu nhất, yêu nhất, yêu nhất, yêu nhất, yêu nhất[thực không phải ta muốn kéo dài số lượng từ, Hạ tiểu thụ chính là nghĩ như vậy.] cư nhiên lại bị một nữ nhân sai sử gọi tới gọi đi, còn phải tùy thời tùy chỗ chịu đựng thú tính của nàng ta! A không! Không không!! Cung Viễn Hạ mạnh mẽ xoay người, dùng cánh tay cường hãn hữu lực ôm lấy ca ca hắn yêu nhất, yêu nhất, vô số yêu nhất, cảm tức nhìn Vu Thịnh Ưu ngã xuống đất còn chưa đứng lên quát: “Ta tuyệt đối sẽ không để cho người khi dễ đại ca ta nữa! Tuyệt đối sẽ không! Từ giờ trở đi ta sẽ bảo hộ huynh ấy ! Sẽ không để cho nữ nhân vô sỉ như người gặp huynh ấy nữa!” Nói xong tiêu sái xoay người rời đi. Trong tay còn ôm ca ca hắn yêu nhất, yêu nhất, vô số yêu nhất. Một trận gió lạnh thổi qua, Vu Thịnh Ưu vẻ mặt khó coi, yên lặng hoàn hồn, trừng lớn ánh mắt, lấy tay áo lau mặt, bùng nổ một phen, nàng ngửa mặt lên trời thét dài: “Hạ tiểu thụ! Ta và người không thể đội trời chung! Ta nhất định phải độc chết người, độc chết người, độc chết người, độc chết người!” Cung Viễn Hạ thương ca ca hắn bao nhiêu, Vu Thịnh Ưu muốn độc chết hắn bấy nhiêu. Vu Thịnh Ưu tức giận đứng lên đảo quanh, hắn không biết, nàng chế viên thuốc kia mất bao nhiêu thời gian, nàng tỉ mỉ nghiên cứu phối phương, nàng nghiên cứu hơn ba trăm loại xuân dược Cung Viễn Tu đã ném qua, cuối cùng chế ra viên ‘Siêu cấp xuân dược vô địch sét đánh đại hoàn’, chỉ cần ăn, sau đó lấy ngân châm trị liệu, có lẽ bệnh của Cung Viễn Tu sẽ khỏi hẳn ! Nhưng mà cái này có chút thiếu sót, được ăn ngân châm không hạ, chẳng những không thể phát huy được hiệu, còn khả năng thành đi tả! Đáng giận, đều là Cung Viễn Hạ không tốt, hắn không có việc gì làm a, làm chi bỗng nhiên cướp tướng công nhà nàng đi! Vu Thịnh Ưu đứng lên, một đường thi triển khinh công bay đến bắc uyển Cung Viễn Hạ ở, một cước đá văng cửa phòng, nhảy vào kêu: “Cung Viễn Hạ, người lăn ra đây cho ta!” Bài trí trong phòng so với phòng nàng cũng không khác biệt gì nhiều lắm, không có gì đặc biệt, cho dù có Vu Thịnh Ưu cũng sẽ không đặc biệt chú ý, chỉ thấy nàng quát một tiếng này, trừ bỏ chánh chủ Cung Viễn Hạ, người hầu tì nữ trong phòng nhất tề chạy ra, lạnh run một loạt đứng trước mặt Vu Thịnh Ưu, mọi người đều nói vị tân đại thiếu nãi nãi này tính tình không tốt, nổi giận lên dám phóng độc trên đường lớn, độc chết một đám, ngay cả thập thất hoàng tử mà đương kim hoàng thượng yêu thích nhất cũng chịu khổ độc thủ, bọn họ chỉ là tiểu nhân vật, nào dám đắc tội nàng nha, vạn nhất nàng khó chịu một cái độc chết tất cả bọn họ thì làm sao bây giờ a. Nghĩ đến điều này, người hầu dù có đại khí cũng không dám không ra cúi đầu. “Tam thiếu gia đâu?” Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu hỏi. “Hồi đại thiếu nãi nãi, tam thiếu gia chưa trở về.” Một thư đồng đáp. “Chưa trở về?” Hơi hơi hí mắt, có chút tức giận. “Tiểu nhân không dám lừa đại thiếu nãi nãi, quả thật chưa trở về.” Thư đồng cuống quýt nói. “Hắn đi đâu ?” “Tiểu nhân không biết.” “Hử?” Hí mắt trừng! “Tiểu nhân thật không biết a.” Tiểu thư đồng bị Vu Thịnh Ưu trừng, sợ đến phát khóc, Vu Thịnh Ưu bĩu môi, khinh thường nói: “Không biết

nói không biết, khóc cái gì.” Xoay người ra khỏi phòng, chúng nó bộc nhìn nàng đi ra ngoài, nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn chưa thở ra đến miệng, đại thiếu nữ lại lộn trở lại, hung hăng nói với tiểu thư đồng: “Chờ Cung Viễn Hạ trở lại, người bảo hần lập tức trả tướng công ta lại, bằng không ta liền độc chết hần, độc chết cả nhà hần! Hừ!” Phóng hết phần hận, Vu Thịnh Ưu thực thích ý xoay người đi, tiểu thư đồng hoàn toàn bị dọa khóc thút thít, hần không hiểu được, độc chết cả nhà tam thiếu gia, cũng không phải bao gồm tướng công nhà nàng sao? Nữ nhân này vì sao hung hãn như thế? Đông viện, Cung Viễn Hàm không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà, thần nhiên tươi cười, ôn nhã mang theo một tia thần bí, dáng vẻ lại mang theo một tia xa cách, nếu là người bình thường nhìn bộ dáng hần lúc này nhất định phải si mê không thể hoàn hồn, nhưng trước mặt hần lại là Tam đệ hần, người mà Vu Thịnh Ưu đang điên cuồng tìm kiếm – Cung Viễn Hạ. “Nhị ca, huynh còn có tâm tư uống trà, huynh cũng không đến xem đại ca.” Cung Viễn Hạ lo lắng ngồi ở bên giường, nhìn Cung Viễn Tu vẫn còn đang hôn mê. Cung Viễn Hàm cười cười, tươi cười trấn an hần, nói: “Không vội, không vội, tẩu tử hần là sẽ không hại đại ca.” “Sẽ không? Nhị ca, huynh không nhìn thấy, cái nữ nhân kia khi dễ đại ca như thế nào, nàng a, đối xử với đại ca giống như chó, bắt huynh ấy tiếp hạt dưa, còn có...” Cung Viễn Hạ lấy ra gia quy Cung Viễn Tu tùy thân mang theo, ném cho Cung Viễn Hàm: “Huynh xem xem, nàng ta bắt đại ca viết cái gì? Nếu đại ca nghe nàng thật, về sau huynh ấy sẽ không bao giờ để ý chúng ta nữa.” Cung Viễn Hàm lật xem gia quy, vừa xem vừa cười, càng xem càng cười ra tiếng. “Huynh còn cười, huynh còn cười, huynh cũng không biết, nàng a, cứ nhiên ở bên hồ đã nghĩ mê gian đại ca, thật sự là không biết cảm thấy thẹn! Sao lại có nữ nhân như vậy! Sao lại có!” Cung Viễn Hạ oán hận vỗ giường: “Nhị ca, chúng ta không thể để đại ca bị nàng nắm trong tay, chúng ta phải bảo hộ đại ca, huynh sẽ không quên mới trước đây, đại ca bảo hộ chúng ta không bị người khác khi dễ như thế nào đi?” “Hử? Có sao?” Cung Viễn Hàm tự hỏi. “Nhị ca! Huynh cứ nhiên đã quên đại ca đối với chúng ta tốt thế nào?” Cung Viễn Hạ tức giận a! Nhị ca hần thật sự là vô tâm vô phế. “Ta chỉ là không nhớ rõ có ai từng khi dễ ta a, đệ nói ta nghe, vừa lúc gần đây ta đang rất nhàm chán.” Cho dù là người trước đây đã khi dễ hần, hần cũng có thể nghĩ ra phương pháp hay để trả thù người ta, hần hiện giờ thật rất nhàm chán a. Cung Viễn Hạ bị y hỏi, bỗng nhiên trầm xuống, nghiêng đầu, đúng là hần không nghĩ ra người nào không muốn sống dám khi dễ Cung gia lão nhị, những kẻ đó thật sự rất thảm a. “Cái kia..... Nhị ca, dù sao chúng ta cũng phải đuổi nữ nhân kia đi!” “Đuổi ai đi?” “Vu Thịnh Ưu!” “Hừ hừ.....” Tiếng hừ lạnh: “Hạ tiểu thụ, người vì sao cứ đắc tội ta vậy? Vì sao vì sao vậy? Kỳ thật cũng không phải ta rất muốn ngược người a, nhưng người luôn 123, 321 đắc tội ta a! Vì sao vì sao lại vậy?” Vu Thịnh Ưu đã muốn hóa thân vì tính cách biến thái vạn vẹo, bộ dáng khùng bố ở phía sau hần. “Người sao lại ở trong này?” Cung Viễn Hạ bị dọa nhảy dựng, hần tránh ở chỗ Cung Viễn Hàm, chuyện này chỉ có một người biết a! Cung Viễn Hạ mạnh mẽ quay đầu: “Nhị ca! Huynh bán đứng ta!” Cung Viễn Hàm tiếp tục nhấp trà, ai, ở giữa hai người thực lực xa cách đối địch, hần đương nhiên lựa chọn đứng ở bên phía kẻ mạnh! “Hạ tiểu thụ, hôm nay ta khiến cho người biết cái gì tên là bão nổi !! A hi hi hi hi.....” Vu Thịnh Ưu cười vừa biến thái lại vừa âm hiểm. Nàng từng bước một tiến lên..... Hần từng bước một lui về phía sau..... “Nhị ca, cứu ta.” Hần kêu thảm thiết! “Kêu đi! Người kêu bể yết hầu cũng vô dụng!” Nàng âm ngoan nói. Bên kia, Cung Viễn Hàm thối thối lá trà, nhấp một ngụm, ngoảnh đầu, cười khoái trá. . Vu Thịnh Ưu vừa đánh vừa cắn Cung Viễn Hạ, lại cào lại cắn, sau cùng thỏa mãn hai tay chống nạnh, đắc ý ngửa đầu cười ha ha, Cung Viễn Hạ không đau không ngứa vỗ vỗ tro bụi trên người khó chịu nói thầm: “Quân tử không đấu với nữ nhân.” Liếc mắt thấy Cung Viễn Hàm vẻ mặt xem diễn thỏa mãn lại bổ thêm một câu: “Quân tử cũng không đấu với tiểu nhân.” Hai người đồng thời giận tái mặt, trừng mắt nhìn hần. “Ách.....” Được rồi, hần thừa nhận hần đấu không lại, chỉ đành né tránh ánh mắt, chỉ vào Cung Viễn Tu nói sang chuyện khác: “Đại ca đến tột cùng làm sao vậy?” “A!” Vu Thịnh Ưu lập tức chạy đến bên giường, nâng tay hần lên, xem mạch đập, vẻ mặt nghiêm túc thật sự, một lát sau nàng nói: “Hoàn hảo, được lực vẫn còn, hiện tại hạ châm vẫn kịp.” “Người cho huynh ấy ăn được a? Người hạ châm với huynh ấy? Người nói rõ ràng!” Cung Viễn Hạ không thuận theo không buông tha hỏi. Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn hần, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta biết hần là ca ca người, nhưng hần cũng là tướng công ta, chẳng lẽ ta không hy vọng hần tốt hơn?” Nói xong nàng lấy cuốn ngân châm ra, mở ra, cởi bỏ quần áo Cung Viễn Tu, rút ra một cây, đè lại một huyệt vị, hạ châm, thủ pháp gọn gàng lưu loát. Nàng liên tục hạ hơn mười châm, trên trán của nàng chảy ra mồ hôi tinh tế mật mật, ánh mắt của nàng chấp nhất mà thật sự, động tác của nàng nhẹ nhàng mà thuần thực, toàn thân nàng giống như là lóa lên ánh sáng thánh khiết chói mắt, lúc này Vu Thịnh Ưu là Vu Thịnh Ưu mà Cung gia hai huynh đệ chưa từng thấy qua, im lặng, trầm ổn, còn thật sự giỏi giang, giống như là một đại phu đáng giá tin cậy, Cung gia hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau một cái, tán dương gật đầu: Không thẹn là đệ tử Thánh y sơn, trừ bỏ phóng độc vẫn là có hai tay (1).

(1*ý nói vẫn còn bản lĩnh khác) Sau bảy mươi hai châm, Vu Thịnh Ưu dừng tay, thở một hơi thật dài, lau lau trán, vui mừng cười cười. “Thế nào thế nào? Đại ca có thể được không?” Cung Viễn Hạ khấn trương truy vấn. Vu Thịnh Ưu gật đầu nói: “Yên tâm, giải phẫu thực thành công.” “Giải phẫu?” Cung Viễn Hạ nghe có chút không hiểu được, nhưng nghĩ lại có lẽ đó là thuật ngữ y học chuyên nghiệp của bọn họ, hẳn lại lo lắng chứng thực hỏi: “Đại ca thật sự có thể tốt lên sao?” “Nếu ta tính đúng, khi hẳn tỉnh lại, hẳn có thể khôi phục trí lực.” Vu Thịnh Ưu tràn ngập tin tưởng gật đầu. “Thật vậy chẳng?” Tràn ngập hy vọng nhìn nàng! “Ừm?” “Ừm! Dừng sức gật đầu! Tại một khắc này đây Vu Thịnh Ưu xác định mục tiêu của chính mình, phải làm một thần y! Vì thế..... Bọn họ chờ, bọn họ tràn ngập hy vọng chờ, bọn họ tràn ngập kích động chờ! Một giờ sau..... Hẳn không tỉnh. Hai giờ sau..... Hẳn không tỉnh. Ba giờ sau..... Hẳn không tỉnh. Mười mấy giờ sau..... Bên giường, người càng đến càng nhiều, Cung bảo chủ cùng phu nhân cũng lo lắng cùng đợi. Mười lăm giờ sau..... Mọi người bất an qua lại đi lại, thời gian trầm mặc vẫn cứ trôi. Mười sáu giờ sau..... Hai mươi mấy giờ sau..... Hẳn không tỉnh, không tỉnh, chính là không tỉnh! Ba mươi mấy giờ sau..... Vu Thịnh Ưu ý thức được..... Sự tình có vấn đề. Nàng nhỏ giọng, khiêm tốn, không dám chắc xoa xoa bàn tay nói: “Kia... gì..... Nếu không..... Nếu không tìm đại phu đến xem?” Toàn bộ thế giới hồng mất Mọi người yên lặng không nói gì nhìn nàng, trong mắt tràn ngập thần sắc phức tạp so với khinh bỉ nhiều một chút, so với cừu hận thiếu một ít, so với phần nộ lại nhiều một chút. “Người tới, nhanh đi thỉnh Triệu Thái y lại đây!” Cung bảo chủ vung tay lên, ngoài cửa nô tài chạy vội mà đi. Không đến nửa canh giờ, lão Thái y hùng hực đến, hành lễ với Cung bảo chủ cùng Cung phu nhân: “Lão thần tham kiến công chúa, phò mã gia.” “Không cần đa lễ, Triệu Thái y mau nhìn xem con ta, vì sao hôn mê bất tỉnh.” Cung phu nhân vẻ mặt lo lắng, Viễn Tu của bà a, đứa con đáng yêu của bà, trăm ngàn không thể có chuyện gì a. “Công chúa chớ hoảng sợ, để lão thần nhìn xem.” Lão Thái y sờ mạch đập Cung Viễn Tu, cau mày, trầm ngâm một hồi hỏi: “Đại thiếu gia từng ném qua cái gì đó không ổn.” “Người cho đại ca ăn cái gì, còn không mau nói với Triệu Thái y.” Cung Viễn Hạ đẩy Vu Thịnh Ưu đang sững sờ một bên. “Nga.” Vu Thịnh Ưu gãi gãi đầu nói: “Ta cho hắn ăn Côn Bó, Biết Mẩu, cây Hương Trầm, mỗi loại ba tiền. Cây Bội Lan, Cầu Sống, Trạch Lan, Trạch Tả, mỗi loại hai tiền. Cây Giáng Hương, cây Tế Tân, con Đồi Mồi, cây Kinh Giới, mỗi loại năm tiền. Cỏ Xuyên, Tắt Bát, Thảo Quả, Nhân Trần, Khô Phàn, Chỉ Xác, mỗi loại một tiền. Ừm, những thứ đó.” Vu Thịnh Ưu nhíu mày nhớ lại, êm tai nói tới. Lão Thái y vuốt chòm râu nhíu mày nghe, vừa nghe vừa gật đầu, sau đó kỳ quái chắc chắn: “Thuốc này thật ra không có vấn đề, xem như là một phương thuốc tốt nhất.” “Tu Nhi nhà ta vì sao.....” Cung phu nhân lo lắng hỏi. Lão thái gia vuốt râu nói: “Thiếu phu nhân, được ngài lấy có còn không?” “Còn.” Vu Thịnh Ưu cuống quýt gật đầu, buổi sáng ngày hôm qua nàng mới chế được, được ở được quán còn chưa đổ đi: “Ta đi lấy đến.” Chỉ chốc lát Vu Thịnh Ưu bưng bã thuốc tới, lão Thái y đổ ra xem, ánh mắt bỗng nhiên trừng lớn vài phần, hẳn bốc lên một gốc cây thảo dược hỏi: “Thiếu phu nhân, đây là vật gì?” “Trạch lan đi.” “Đây đây?” “Cây kinh giới đi.” “Như thế, này lại là cái gì?” “Côn Bó a!” Vu Thịnh Ưu có chút không kiên nhẫn. Lão Thái y mở hòm thuốc, nói: “Thỉnh thiếu nữ nãi lấy ra ba tiền Côn Bó.” Vu Thịnh Ưu cầm lấy nắm dược liệu, lấy ra ba tiền Côn Bó, đặt ở trước mắt hắn: “Được rồi.” Lão Thái y nhìn Vu Thịnh Ưu, có chút cảm thán hỏi: “Xin hỏi thiếu nữ nãi sự thừa nơi nào?” “Thánh Y phái.” “Thánh Y phái quả nhiên là xuống dốc sao? Đệ tử như này cũng có thể hạ sơn.” “Này này, lão nói cái gì đấy?” Vu Thịnh Ưu cắn răng, lão già đáng chết, nói mình không được còn chưa tính, để làm chi ngay cả nhà nàng cũng nói! Lão Thái y lắc đầu, nói với Cung phu nhân: “Công chúa, vi thần đã biết chứng bệnh đại thiếu gia.” “Thật sao? Nói mau.” “Phương thuốc của đại thiếu nữ nãi cố nhiên là phương thuốc tốt, nhưng thiếu nữ nãi không nhận được Trạch lan, không nhận được cây Kinh giới, không nhận được Côn Bó, không nhìn được cân lượng, hoàn toàn phá hư một phương thuốc tốt nhất, mười sáu loại dược liệu nàng nhận sai ba loại, hơn nữa lẽ ra cần ba tiền thì lấy năm tiền, năm tiền thì lấy mười tiền, kẻ đơn hỗn loạn, làm cho đại thiếu gia hôn mê đến nay.” “Kia Thái y..... Tu nhi nhà ta..... Phải làm sao mới được?” Cung phu nhân vẻ mặt lo lắng lo lắng, nhin không được hung hăng trừng mắt liếc nhìn Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu chột dạ cúi đầu, tỏ vẻ ta sai lắm rồi. Huynh đệ Cung Viễn Hạ, Cung Viễn Hàm yên lặng không nói gì nhìn nàng, sau đó liếc mắt nhìn nhau: Vì sao vừa rồi lại cảm thấy nàng đáng tin nhiệm chứ? Hai người bọn họ chẳng lẽ cũng giống đại ca trở nên choáng váng sao?

Lão Thái y trấn an cười cười: “Công chúa đừng vội, để vi thần kê thuốc, nhất định có thể trị được.” “Làm phiền Triệu Thái y.” “Công chúa khách khí.” Lão Thái y cười cười, đứng dậy, đem phương thuốc giao cho tỷ nữ Lạc Nhạn bên người Cung phu nhân. Lạc Nhạn cầm phương thuốc vội vàng lui xuống đi sắc dược.

15. Chương 15: Nàng Muốn Làm Thần Y [Hạ]

Lão Thái y trước khi đi, nói với Thịnh Ưu lời thăm thía: “Thiếu phu nhân, ngài được lý trí thức thật ra không sai, châm pháp cũng đủ hỏa hầu, nhưng ngài trời sinh sắc nhược không thể phân rõ được liệu, lão sinh khuyên ngài, vẫn là đừng mạo muội làm nghề y cho thỏa đáng.” “Ta..... Ta sắc nhược?” Vu Thịnh Ưu không thể tin được nhìn hấn. Lão Thái y gật đầu: “Thiếu phu nhân cũng không cần quá chú ý, bệnh trạng của ngài cũng không ảnh hưởng cuộc sống.” Vu Thịnh Ưu yên lặng nhìn bóng dáng hấn càng lúc càng xa, buồn bực, thương tâm, tuyệt vọng, nàng..... sắc nhược. Giấc mộng làm thần y của nàng như vậy tan biến sao! Thảo nào khi còn ở Thánh Y sơn, trừ bỏ độc dược còn lại cái gì nàng cũng không biết, bởi vì độc dược chính là độc, nàng thêm nhiều là độc, thêm ít cũng là độc! Thảo nào phụ thân truyền cho nàng ngân châm di độc pháp, bởi vì bộ châm pháp giải độc này không cần dùng được. Ô ô..... Giấc mộng làm thần y của nàng a! Vì sao tan biến nhanh như vậy a! Tan biến sao? Thật sự phải tan biến? Đương nhiên không? Cho dù sắc nhược nàng cũng muốn làm thần y, giấc mộng của nàng, giấc mộng vĩ đại của nàng — nhất định phải thực hiện! Mà lúc này, sau khi uống xong dược của lão Thái y, trên giường bệnh, Cung Viễn Tu chậm rãi mở to mắt, trong mắt một tia thanh minh..... Kỳ thật hấn thật sự thực đáng yêu. “Tu nhi.” “Đại ca.” “Đại ca.” “Người tỉnh?” Đầu giường mọi người vây quanh đi lên. Cung phu nhân khẩn trương nhìn Cung Viễn Tu hỏi: “Thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không a?” Cung Viễn Tu chậm rãi lắc đầu. Bên giường, mọi người liếc mắt nhìn nhau, Cung Viễn Tu vì sao lại im lặng? Chẳng lẽ hấn khôi phục thần trí? “Đại ca, biết ta là ai không?” Cung Viễn Hạ thiếu kiên nhẫn hỏi. Cung Viễn Tu giương mắt nhìn hấn, thành thật trả lời: “Tam đệ.” “Kia.. nàng thì sao?” Cung Viễn Hạ kéo Vu Thịnh Ưu đang tránh một bên hỏi. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn Cung Viễn Tu một cái, có chút áy náy đối hấn cười cười. Cung Viễn Tu nhìn thấy Vu Thịnh Ưu cười với hấn, sừng sốt một chút, nháy mắt lộ ra vẻ tươi cười thuần khiết sáng lạn, hấn cười thế này, mọi người đều biết, dược của Vu Thịnh Ưu căn bản không có tác dụng, ngấm lại cũng đúng, bệnh của Cung Viễn Tu đã thính mọi danh y trong thiên hạ xem qua, ngay cả phụ thân Vu Thịnh Ưu là Vu Hào Cường cũng thúc thủ vô sách, nếu nàng cho hấn ăn một viên dược hoàn, có thể trị khỏi bệnh này, không phải gặp quỷ sao. “Nương tử, nương tử, ta đói bụng.” Cung Viễn Tu vươn tay hướng về Vu Thịnh Ưu nói. Vu Thịnh Ưu bắt lấy tay hấn, ôn nhu nói: “Đói rồi? Ta đi tìm đồ ăn cho ngươi.” Cung Viễn Tu nhu thuận gật đầu. Cung phu nhân có chút buồn cười nhìn hai người bọn họ, con mình thật sự là tiến bộ, đói bụng không tìm nương đòi ăn, ngược lại tìm tức phụ, tức phụ này cũng là có ý tứ, đang ở Cung gia bảo, còn cần nàng đi tìm đồ ăn sao? “Người tới, đem thức ăn bưng lên cho đại thiếu gia.” Cung phu nhân ra lệnh một tiếng, vài tỷ nữ bưng đồ ăn lên đặt ở trên bàn. Cung phu nhân cười từ ái: “Nương biết con tỉnh lại sẽ đói, đã sớm phân phó hạ nhân làm đồ ăn con thích ăn, muốn ăn cái gì kêu Ưu Nhi đem cho nga.” “Vâng. Cám ơn mẫu thân.” “Ngoan.” Cung phu nhân vui mừng gật đầu. Đứa con này, bà sủng như thể nào cũng không đủ — năm đó nếu không phải do bà nghĩ sai mọi chuyện, làm sao lại biến thành như bây giờ được? Bà thiếu hấn, chỉ sợ kiếp này cũng không hoàn được. Nhìn thoáng qua Vu Thịnh Ưu đang đưa tay nâng Cung Viễn Tu dậy, Cung phu nhân mỉm cười, lập tức sắc mặt lại có chút ảm đạm. Điều duy nhất hiện tại bà có thể làm, chính là tìm cho hấn một người vợ thiện lương. Ưu Nhi đứa nhỏ này, tuy rằng có điểm hung ác, nhưng thật sự rất bao che khuyết điểm. Khi bà biết Vu Thịnh Ưu vì tức giận với những người khi dễ Tu Nhi mà trên đường hạ độc, bà biết, tức phụ này bà chọn đúng rồi, Ưu Nhi sẽ không để cho Viễn Tu bị người ta khi dễ. Huống chi Tu Nhi lại thích nàng ta như thế, như thế này cũng có thể bù lại một chút áy náy của bà đi. “Tốt lắm, mọi người đều đi ra ngoài đi, để cho Tu Nhi nghỉ ngơi thêm.” Cung phu nhân phất tay với mọi người, sau đó quay đầu nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Ưu Nhi, chiều cổ Viễn Tu cho tốt, không được lại cho nó ăn cái thứ loạn thất bát tao gì đó, nếu lần sau còn phát sinh loại tình huống này —” Bà nói tới đây, ánh mắt lạnh lùng. Vu Thịnh Ưu cả người run run, chỉ cảm thấy làn da bị đâm vào sinh đau. Nhìn thấy bộ dáng Vu Thịnh Ưu, Cung phu nhân mỉm cười, lời nói vẫn nhỏ nhẹ như trước, nhưng Vu Thịnh Ưu lại chỉ cảm thấy lạnh ~ lạnh từ trong tâm ra ngoài. “Gia pháp cũng không phải chỉ để đó cho đẹp mặt.” Cung phu nhân thân nhiên nói, “Ưu nhi, ngươi coi như là xuất thân tiểu thư, nên biết đạo lý này, phải không?” “Vâng vâng.” Vu Thịnh Ưu gật đầu lung tung, trong lòng cũng không chấp nhận, nàng xem như tiểu thư cái gì, rõ ràng chính là một nha đầu thôn dã a, bắt quá, bà bà tức giận lên bộ dáng thật đúng là rất đáng sợ, thật khác xa so với bình thường. Kỳ thật mỗi người đều có điểm mấu chốt của chính mình, nếu không vượt quá điểm mấu chốt này, người làm gì tùy người, nhưng nếu người dám vượt quá điểm mấu

chốt, không phải nói nói cười cười một chút là có thể bỏ qua, đối với Tương Vân công chúa mà nói, Cung Viễn Tu khỏe mạnh cùng khoái hoạt chính là điểm mấu chốt, là ai cũng không thể phá hư, cho dù là Vu Thịnh Ưu cũng vậy. “Nương tử, nàng ngậy ngốc cái gì a?” Cung Viễn Tu kéo kéo người nàng. Vu Thịnh Ưu nhìn bóng dáng Cung phu nhân dần dần đi xa nói: “Mẫu thân người thật sự rất yêu người.” “Kia đương nhiên rồi, mẫu thân không thương Viễn Tu thì ai yêu?” Cung Viễn Tu vẻ mặt đắc ý, sau đó nhìn nhìn thấy Vu Thịnh Ưu có chút ảm đạm, bèn nói: “A, còn có nương tử cũng yêu Viễn Tu.” “Ai yêu người a? Ta thiếu chút nữa độc chết người.” Vu Thịnh Ưu ngoảnh đầu, không nhìn Cung Viễn Tu đang hồn nhiên tươi cười. “Yêu a. Đương nhiên yêu a, những người có chữ ‘Nương’ đều yêu Viễn Tu a.” Cung Viễn Tu kéo tay Vu Thịnh Ưu, ở trong lòng bàn tay nàng viết một chữ ‘Nương’; “Nàng xem chữ ‘Nương’ là một chữ ‘Nữ’ một chữ ‘Lương’ tạo thành nga, chính là ý nữ nhân tốt lắm, rất tốt nha! Nữ nhân tốt lắm rất tốt sao lại không thương Viễn Tu chứ?” Vu Thịnh Ưu nhìn trong lòng bàn tay có chữ, trong lòng không biết vì cái gì có chút khó chịu. “Nương tử, nương tử, nàng nói xem đúng hay không?” Cung Viễn Tu muốn chứng thực luận điệu của mình hỏi nàng. “Đúng vậy sao.” Vu Thịnh Ưu nắm chặt lòng bàn tay, cười nhạt một tiếng hỏi: “Kia... trên đường tiểu cô ‘nương’ cũng yêu người?” “Ách.....” Hình như không phải. “Tại trù phòng nấu cơm Trù ‘nương’ cũng yêu người?” Vu Thịnh Ưu lại hỏi. “Ách.....” Hình như cũng không phải. “Đại ‘nương’ bán thịt ở chợ cũng yêu người?” “Ách.....” Bán thịt là nữ nhân sao? Viễn Tu không biết a. “Vạn nhất phụ thân nhà người cưới tiểu lão bà, tiểu ‘nương’ nhà người cũng yêu người?” “.....” Phụ thân sẽ không cưới tiểu lão bà. “Trong hoàng cung các vị ‘nương’ nương cũng yêu người? Đều yêu người? Hử?” Vu Thịnh Ưu từng bước ép sát. “.....” Cung Viễn Tu lắc đầu, lắc đầu, dùng sức lắc đầu. “Sao nào.” Vu Thịnh Ưu gõ gõ trán hắn, cười cười kết luận. Cung Viễn Tu bĩu môi, vô cùng đáng thương nhìn nàng, ô ô..... Nương tử biết..... Nương tử xấu..... Vì sao Viễn Tu không nhớ đến có nhiều nữ nhân như vậy đều có chữ ‘nương’ chứ. Vu Thịnh Ưu nhìn bộ dạng ủy khuất đáng thương của hắn, có chút tự trách, chính mình có phải đã quá đà hay không? Nàng giả bộ ho khụ khụ, sau đó nói: “Bất quá..... Nếu ý người là những người thân có chữ ‘nương’ đều thích người thì cũng không sai.” Cung Viễn Tu vừa nghe lời này, lại vui vẻ lên, nắm lấy tay Vu Thịnh Ưu làm nũng kêu: “Nương tử, nương tử, nương tử.” “Kêu cái gì.” Vu Thịnh Ưu lên tiếng, bộ dáng có chút không kiên nhẫn. Nhưng nếu nhìn kỹ nàng, sẽ phát hiện vẻ mặt nàng tràn đầy tươi cười. “Hắc hắc.” Cung Viễn Tu cho dù bị hung, cũng nhìn nàng cười đến vui vẻ, hắn hoàn toàn bỏ qua biểu tình hung dữ của Vu Thịnh Ưu. Nhìn hắn cười, Vu Thịnh Ưu có chút sùng ái hỏi: “Không phải đói bụng sao? Ta đem cơm đến cho người ăn?” “Được.” Đáng yêu tươi cười, thanh âm vui vẻ. “Rốt cục muốn ăn cơm sao? Cho ta thêm hai chiếc đũa.” Một thanh âm ôn hòa lại có vẻ trêu tức từ bên ngoài vang lên. “Cung Viễn Hàm, người sao còn chưa đi?” “Đại tẩu lời ấy sai rồi.” Cung Viễn Hàm mở chiết phiến, cười vẻ mặt ôn nhã, bộ dáng công tử quyền quý. Nghiêng đầu, cười khê, hòa nhã nói: “Đại tẩu tựa hồ đã quên, đây là phòng tại hạ.” “A! Đúng vậy.” Vu Thịnh Ưu vỗ vỗ đầu nghĩ, nơi này quả thật là phòng Cung Viễn Hàm: “Ha ha, kia cùng nhau ăn cơm đi.” Nàng đứng dậy, đi đến bàn cơm, trên bàn đầy canh thang với thức ăn, trường hợp này Vu Thịnh Ưu cũng là nhìn. Cầm lấy bát, gấp cho Cung Viễn Tu một chén lớn tổ yến, sau đó gấp thêm một miếng thịt cùng một ít đồ ăn tinh xảo khác. Bưng lên đi trở về bên giường đối với Cung Viễn Tu cười: “Đến đến, ăn cơm.” “Nương tử sẽ dứt cho ta sao?” Cung Viễn Tu có chút chờ mong nhìn nàng. “Này này.” Kiếp trước thiếu hẳn đi? Thiếu đi? Khẳng định ! . Một chén tổ yến Vu Thịnh Ưu mang tới rất nhanh liền giải quyết, nàng cầm bát không hỏi: “Còn muốn sao?” Cung Viễn Tu một miếng thức ăn lắc đầu, Vu Thịnh Ưu cũng không bắt buộc hắn, đứng dậy nói: “Người ngủ tiếp một hồi, ta đi ăn một bữa cơm, chết đói.” trong khoảng thời gian Cung Viễn Tu hôn mê này, Vu Thịnh Ưu cũng chưa ăn chút gì. Cung Viễn Tu nằm ở trên giường, mắt mở to chớp chớp nhìn nàng, miệng còn đầy thức ăn, Vu Thịnh Ưu dùng tay phải, che đi hai tròng mắt sáng ngời của hắn: “Nhắm mắt lại.” Trong lòng bàn tay bị lông mi thật dài của hắn lướt qua, một cảm giác ngứa ngáy dâng lên, nâng tay lên, hắn đã nhắm mắt lại, Vu Thịnh Ưu cười cười, bưng bát không đi ra ngoài, ở trên bàn nhìn một lượt cũng không thấy cái bát sạch nào, nàng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp dùng cái bát Cung Viễn Tu vừa ăn tổ yến qua, ngồi đối diện với Cung Viễn Hàm, hùng hục ăn, tướng ăn của Vu Thịnh Ưu bình thường đã không biết thể nào là lịch sự, nay đói bụng lại càng như lang thôn hổ yết, thức ăn tuy rằng nhiều, nhưng phân lượng mỗi loại đồ ăn cũng không nhiều, mấy đĩa đồ ăn gần Vu Thịnh Ưu đều bị nàng ăn hết. Cung Viễn Hàm chống đầu, mỉm cười nhìn nàng ăn. Vu Thịnh Ưu ngừng tay, liếc mắt nhìn hắn một cái nói: “Người nhìn ta để làm chi? Nhìn ta có thể ăn no sao?” Cung Viễn Hàm cười: “Nhìn người là ăn no.” “Người có ý tứ gì? Nhìn ta ăn không vô đi?” Vu Thịnh Ưu trừng hắn. “A. Hóa ra người có biết a.” Cung Viễn Hàm một bộ dáng kinh ngạc. “Vậy người cũng đừng ăn!” Vu Thịnh Ưu oán hận nói xong, đứng dậy, đem toàn bộ đồ ăn bên chỗ Cung Viễn Hàm đổ vào bát lớn, lấy đĩa không đặt trước mặt hắn, chính mình bưng bát lớn, đem bát thức ăn quấy thành một đồng, kia nhìn..... Ừm, thật sự là no rồi..... = =

Cung Viễn Hàm đầu tiên là sững sốt, sau đó bỗng nhiên bật cười ra tiếng: “Đại tẩu, người ăn hết nhiều như vậy sao?” “Người quản ta à.” Vu Thịnh Ưu hung hăng nói, ăn không xong thì sao, chính là không cho người ăn. Cung Viễn Hàm nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười ôn nhu: “Đại tẩu, người biết không? Khi phụ thân ta còn nhỏ, gia đình có biến cố, một nhà bốn người lưu lạc đầu đường, phụ thân là trưởng tử trong nhà, tự nhiên phải gánh nặng chăm sóc đệ muội, nhưng năm đó phụ thân tuổi nhỏ, làm thế nào tìm được thức ăn? Ai, thường xuyên là bị đói, di Ba nhà ta khi đó bị đói mà chết.” Vu Thịnh Ưu ngậm một miếng cơm ở miệng, khó hiểu nhìn hắn, hắn nói chuyện này làm gì? Hắn nghĩ nói cho nàng đoạn huyết lệ sử này, nàng sẽ ăn hết toàn bộ thức ăn, tuyệt không lãng phí sao? Cung Viễn Hàm cười nhìn nàng tiếp tục nói: “Này cũng không phải là trọng điểm.” Vu Thịnh Ưu không ngậm nổi miếng cơm nữa, phun tới, ai cũng không thấy rõ động tác của Cung Viễn Hàm, hắn đã nhẹ nhàng bay tới ngồi cách nàng một khoảng, trên y phục màu trắng, ngay cả một giọt nước canh cũng không bắn tới, vẫn bình tĩnh ôn hòa mỉm cười tựa như chưa có chuyện gì xảy ra. Mà gã sai vặt vẫn đứng bên hầu hạ hắn, vẻ mặt thất thần dính đầy hạt cơm, ánh mắt u oán nhìn Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu nhìn gã sai vặt vẻ có lỗi, rút ra khăn tay, trước lau miệng mình, sau đó cười đưa qua nói: “Lau đi, lau đi, ha ha, ta không phải cố ý.” Gã sai vặt tiếp nhận khăn tay, buồn bực nhìn nước miếng trên khăn tay, lau cũng bắn, không lau cũng bắn. Đại thiếu nữ nãi nãi..... Quả nhiên giống như đồn đãi — gặp nàng sẽ không có chuyện tốt! Vu Thịnh Ưu cố ý bỏ qua ánh mắt ai oán của gã sai vặt, quay đầu nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Vậy trọng điểm là gì?” Cung Viễn Hàm cười: “Trọng điểm a, chính là..... Chuyện phụ thân ta ghét nhất là — lãng phí thức ăn. Ở Cung gia chúng ta, ai cũng biết, làm cho đại ca của ta không vui, đó là đắc tội mẫu thân, nếu là lãng phí thức ăn, hắc hắc, người nói là đắc tội với ai?” “Người..... Cha người?” Cung Viễn Hàm gật đầu xác nhận, cười: “Nhớ rõ mới trước đây, có một lần Tam đệ còn một chút cơm không ăn, bèn bỏ đi.” Cung Viễn lắc lắc ngón tay: “Bị cha ta phát hiện, người đoán cha ta phạt hắn như thế nào?” Vu Thịnh Ưu lắc đầu. “Ha ha, người có thể đi hỏi Tam đệ một chút, ta nghĩ hắn bây giờ vẫn còn bị thương cả thân thể lẫn tâm hồn a.” Cung Viễn Hàm hí mắt cười ôn nhu. Vu Thịnh Ưu đang cầm bát, nhỏ giọng nói: “Cái kia..... Ta..... Ta không để cho cha người biết là được.” Cung Viễn Hàm tay phải chống cằm, nghiêng đầu, tóc dài đen như mực có vẻ nhu hòa, hắn mỉm cười nói: “Phụ thân nhất định sẽ biết.” “Làm sao lại biết?” Cung Viễn Hàm cười: “Bởi vì — ta sẽ mật báo.” “.....” Vu Thịnh Ưu trừng lớn mắt, dùng sức trừng hắn: “Người..... Người..... Người tiểu nhân!” Cung Viễn Hàm đứng dậy, phe phẩy chiết phiến, nói với gã sai vặt: “Tiểu Lục Nhi, người ở lại nhìn, nếu thiếu nãi nãi ăn không xong chén cơm này, nói cho ta biết.” Tiểu Lục Nhi cung kính gật đầu đáp ứng. “Đại tẩu, ngài dùng từ từ, Viễn Hàm không bồi tiếp được.” Tiêu sái xoay người, biến mất ở cửa. “..... Cung Viễn Hàm!” Cái tên này cơ hồ là từ hàm răng rít ra. “Đại thiếu nữ nãi nãi, thỉnh dùng bữa.” Vu Thịnh Ưu nhìn chỗ tổ yến có thể để cho bốn đại hán ăn no, hiện tại đã không thể kêu là tổ yến, phải gọi là món thập cẩm, nhìn một chậu món thập cẩm kia, sau đó lại nhìn Tiểu Lục đang trông coi chính mình, nàng khí thế nói: “Tiểu Lục Nhi, người có biết nhà ta làm gì không?” Tiểu Lục Nhi: “Tiểu nhân biết thiếu nữ nãi nãi gia thể đại thần y, công phu dụng độc cũng siêu cường, nhưng mà, Tiểu Lục Nhi tình nguyện bị thiếu nữ nãi nãi độc chết, cũng không nguyện ý bị Nhị thiếu gia chính chết.” Một bên phải chết, chết một mình, một bên phải chết, chết cả nhà, gốc tử cũng biết phải chọn bên nào a. So mức độ khủng bố ở Cung gia với Cung Viễn Hàm, Vu Thịnh Ưu còn kém một bậc a! Vu Thịnh Ưu cầm bát, ăn hai miếng, thật sự là ăn không vô nữa, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, bưng bát chạy về phòng, nhìn tượng công nhà mình cười đáng yêu. Cung Viễn Tu như là nghe được tiếng bước chân Vu Thịnh Ưu, mở to mắt cũng cười với nàng. Vu Thịnh Ưu đang cầm bát, ngồi ở bên giường, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ nói: “Tướng công, chưa ăn no phải không? Lại đến ăn một chút.” Cung Viễn Tu nhìn một chậu lớn không biết là cơm gì, gãi gãi đầu: “Nhiều như vậy, ăn không hết.” “Ăn hết, ăn hết, nương tử và người cùng nhau ăn.” Vu Thịnh Ưu nhét một miếng vào miệng hắn, sau đó chính mình ăn một miếng, hai người nhìn nhau, Cung Viễn Tu cười vui vẻ, Vu Thịnh Ưu cười cứng ngắc. Sau đó..... Hắn hai miếng, nàng một miếng. Hắn bốn miếng, nàng một miếng. Hắn tám miếng, nàng một miếng. Hắn..... Toàn ăn..... Vu Thịnh Ưu nhìn bát không vừa lòng cười, oa ca ca, ăn xong rồi! Đem chén lớn đưa cho Tiểu Lục Nhi nói: “Đưa cho chủ tử nhà người xem! Người nói cho hắn, lần sau đi đêm phải cẩn thận một chút.” (1) .Đấu với nàng, nàng nhất định cho hắn đẹp mặt, so với Cung Viễn Hạ, Vu Thịnh Ưu hiện tại càng muốn thu thập Cung Viễn Hàm.

(1*có câu ‘đi đêm lắm có ngày gặp ma’ cho nên Ưu tỷ mới nói như thế) “Nương tử..... khó chịu.....” Cung Viễn Tu ăn hết một bát thập cẩm siêu cấp lớn, nằm ở trên giường sờ bụng. “Khó chịu sao? Ta xoa bụng cho người.” Vu Thịnh Ưu cời giấy, trèo lên giường, kéo chăn, nằm bên cạnh Cung Viễn Tu, vươn tay, ở trên bụng Cung Viễn Tu nhẹ nhàng xoa. Cung Viễn Tu hừ hừ hai tiếng, bỗng nhiên ôm lấy nàng, đem mặt chôn ở chỗ cổ của nàng, nói: “Nương tử..... Thật thoải mái.” Vu Thịnh Ưu mặt xoát đỏ một chút, đẩy hắn ra, hung

dữ nói: “Nằm yên, bằng không không xoa nhẹ cho người.” “Nga.....” Cung Viễn Tu buông nàng ra, lại thẳng tắp nằm yên, Vu Thịnh Ưu lại một lần nhẹ xoa bụng hắn, hắn nghiêng đầu, nhìn nàng, nàng nhắm mắt lại tựa đầu vào vai hắn, ngáp một cái, động tác của nàng chậm rãi thong thả dần, chậm rãi dừng lại, hô hấp cũng đều đều. Hắn cười cười, thực vui vẻ, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, nhắm mắt lại, cùng nàng ngủ. Viễn Tu rất thích nương tử a..... Bên kia, Cung Viễn Hàm cùng Cung Viễn Hạ đang ăn cơm trong phòng, ăn hai bát, liền no rồi, một bàn đồ ăn cũng không nhúc nhích. Hắn phát tay phân phó: “Người tới, thu dọn đi.” Cung Viễn Hạ có chút không quen nhìn nói: “Nhị ca, cho dù nhà chúng ta thừa kế tước vị, huynh cũng không thể lãng phí như vậy a.” “Ăn không vô, cần gì phải miễn cưỡng chính mình?” Cung Viễn Hàm cười ôn nhu. “Ai..... Huynh thật sự là!” Cung Viễn Hạ lắc đầu, không nói nữa, hắn biết chính mình không nói lại nhị ca. “Tam đệ.....” “Gọi đệ làm chi?” “Đệ không biết là đại tẩu rất ý tứ sao?” “Cái nữ nhân hung dữ kia!? Nhị ca, đầu óc huynh hỏng rồi?” “Ai, không có ý nghĩa sao? Ta đang muốn khi dễ nàng.” “.....” Cung Viễn Hạ yên lặng nhìn hắn, nhìn trời, đại tẩu, người sắp gặp chuyện không hay ho ! Cung gia nhị thiếu gia đối với người nào hoặc vật nào cảm thấy có hứng thú, nếu người kia hoặc vật kia không đủ kiên cường, sẽ bị hắn hủy diệt a ! Tỷ như: Cung gia đại thiếu gia, choáng váng. Tỷ như: Tiểu quận chúa của Tam Vương gia quý phủ ở cách vách, thấy nữ nhân liền kêu tướng công, thấy nam nhân liền kêu cha. Lại tỷ như: Phòng bếp con chó đen A Hoàng, không bao giờ cùng chó cái, mà yêu thương chuột. Cho nên..... Cung Viễn Hạ hắn từ nhỏ đến lớn, điều may mắn nhất chính là — nhị ca hắn không có hứng thú đối với hắn!

16. Chương 16: Nhân Sinh Chính Là Thoải Mái Phập Phồng

Một ngày này, Vu Thịnh Ưu lại mang theo tướng công nhà nàng đi bộ trên đường, nàng ở cổ đại gốc nhằm chán a, nhằm chán đến phát mốc, đọc sách không được, luyện võ không có lực, thêu hoa..... Hay là thôi đi, ở Cung gia bảo ép sức làm vài hôm, bỗng nhiên nhớ tới Khai Phong phủ, kỳ thật chủ yếu là nghĩ tới Khai Phong phủ Ngọc Miêu kia, vì thế muốn đi xem, vừa thấy lại không nhìn được, từ đó về sau mỗi ngày đều muốn tới phủ Khai Phong, làm gì nha? Xem xử án a! Công đường chỉ thấy Bao Thanh Thiên uy phong võ kinh đường mộc: Người nào quỳ dưới đường? Có oan tình gì, mau mau báo lên! Một nữ tử quỳ gối giữa đường: Tiểu nữ Tần Hương Liên. Bên ngoài công đường Vu Thịnh Ưu sẩy tay, miếng mứt táo đến miệng còn rơi mất, nga, hôm nay diễn là ” Trát mĩ án” không tồi không tồi, này ta thích. Nàng đưa mắt nhìn Ngọc Miêu sama một thân hồng y, đứng thẳng tắp giữa đường, lại liếc nhìn diện mạo tứ đại hộ vệ mỗi người một vẻ, ngay cả Trần Thế Mỹ tướng mạo tuấn mỹ cũng không tránh khỏi mắt nhìn của nàng, tâm tình khoái trá dựa vào tường ngâm nga: “Khai Phong có Bao Thanh Thiên, thiết diện vô tư” “Giang hồ hảo hán đến tương trợ Vương Triều Mã Hán tại bên người” Bên cạnh Cung Viễn Tu cũng thực sung sướng hát theo nàng. Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn hắn có chút kinh ngạc: “Người sao lại biết hát bài này ?” “Nương tử mỗi ngày đều xướng khúc này! Nàng xướng một lần Viễn Tu liền nhớ kỹ.” Cung Viễn Tu đưa tay gãi gãi đầu, hắn tươi cười đẹp mắt như mặt trời hừng đông, có chút làm cho người ta không mở được mắt. Vu Thịnh Ưu nhìn hắn tươi cười hơi hơi hí mắt, hí mắt nhìn nam tử trước mắt, so về diện mạo hắn tuyệt đối là người xuất sắc nhất trên công đường này, gia thế tốt nhất, đối với thị giác nữ nhân mà nói, gả cho hắn kỳ thật cũng rất tốt, ít nhất cũng được thỏa mãn về thị giác. Trên công đường, Vương Triều, Mã Hán đã mang đao hình ra, Trương Long ,Triệu Hổ đẩy mạnh Trần Thế Mỹ, một đao đi xuống, một thể hệ mĩ nam liền như vậy kết thúc, quần chúng bàng quan đều vỗ tay tỏ ý vui mừng, Vu Thịnh Ưu nhìn mắt Tần Hương Liên quỳ gối phía trên công đường, vẻ mặt trắng bệch, ánh mắt tuyệt vọng cùng đau khổ kịch liệt, lắc lắc đầu, lôi kéo Cung Viễn Tu đang vỗ tay đi. Mọi người đều nói Trần Thế Mỹ chết chưa hết tội, nàng cũng cho rằng như vậy, nhưng người không muốn hắn chết nhất trên thế giới này đại khái chính là Tần Hương Liên đi, nàng ta chỉ là muốn hắn quay đầu mà thôi. “Nương tử, nàng sao lại không nói gì?” Cung Viễn Tu cúi đầu nhìn Vu Thịnh Ưu đang trầm mặc, hỏi. “Ta suy nghĩ một việc.” Vu Thịnh Ưu nhún nhún vai, nhìn hắn hỏi: “Nếu về sau ta cũng vứt bỏ người, người sẽ làm sao?” Cung Viễn Tu thất thần, đầu tiên là ngơ ngác nhìn nàng, sau đó, hai tròng mắt bắt đầu sưng mù mông lung, môi hơi hơi mẩn, bộ dáng sắp khóc. Vu Thịnh Ưu cuống quýt lắc lắc tay hắn nói: “Ta chỉ nói giỡn thôi, là nói giỡn thôi biết không ?” “Nói giỡn cũng không được, không được, nương tử muốn ly khai ta. Ô ô.” Cung Viễn Tu vẫn khóc, hắn nghĩ đến nương tử không cần hắn, liền cảm thấy trong lòng khó chịu muốn chết, so với mẫu thân mất, phụ thân đánh, hắn

còn khó chịu hơn. “Được được, ta thề ta tuyệt không rời khỏi người, nha? Đừng khóc, còn khóc ta không đưa người đi ăn đâu.” Vu Thịnh Ưu nói liên tục rốt cục cũng lừa được Cung gia đại thiếu gia ngừng nước mắt. “Ta muốn ăn thịt heo nướng ở khách sạn Đằng Vân.” Cung Viễn Tu hấp hấp cái mũi, ánh mắt chờ mong nhìn nàng. “Được, mang người đi ăn.” Cung Viễn Tu lau nước mắt vừa cười vừa đi, Vu Thịnh Ưu nhìn gương mặt hưng phấn của hắn, bất đắc dĩ lắc đầu. Ai, xem ra, mình còn phải ở cùng ngốc tử cả đời. Nhưng nàng không biết, người có phúc họa sớm tối, có vận mệnh, không phải người nghĩ tới cả đời có thể trải qua cả đời. Nhớ rõ ngày đó, Cung Viễn Tu vẫn gắt gao nắm tay Vu Thịnh Ưu, tựa như sợ nàng sẽ chạy trốn, ngay cả lên lầu ăn cơm, hắn cũng vẫn nắm tay nàng, Vu Thịnh Ưu nhíu mày, khó chịu bảo hắn buông ra, Cung Viễn Tu chớp chớp mắt nói: “Thật nhiều người, buông tay ra Viễn Tu sẽ bị vứt bỏ.....” “Sẽ không.” Cung Viễn Tu kiên trì, thực kiên trì nói: “Không được, mẫu thân nói, ra khỏi nhà nhất định phải nắm chặt tay người cùng đi!” Vu Thịnh Ưu buồn cười hỏi: “Nếu đệ đệ người mang người xuất môn thì sao?” “Bọn họ chưa bao giờ mang ta xuất môn! “Người không buông ra ta..... Người ăn cơm như thế nào?” Cung Viễn Tu vẻ mặt đang nghiêm túc, lại tươi cười sáng lạn: “Nàng uy ta a.”(1)

(1*Uy: dứt cho ăn)“..... Được, uy.” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt hắc tuyến, người này, từ lần trước sinh bệnh uy hắn ăn cơm, về sau, đến bữa hắn đều muốn nàng uy, Vu Thịnh Ưu quả thực vô cùng hoài nghi, có phải do hắn ăn được của nàng vào nên càng ngày càng choáng váng? Trùng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái, bất đắc dĩ chỉ có thể dùng một tay uy hắn ăn cơm, một tay kia bị hắn nắm chặt. Cung Viễn Tu vui vẻ, vui vẻ, vui vẻ Cách vách là ba thanh niên nam tử, trong đó hai người có vẻ là nhân sĩ giang hồ, mặc một thân áo chên, một người khác ăn mặc như thư sinh. Ba người một mặt châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ, một mặt không ngừng vụng trộm quay đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt bọn họ như là đánh giá, lại như là thương hại, nhìn Vu Thịnh Ưu. Một nam nhân mặc áo ngắn hạ giọng nói: “Xem, nàng chính là Vu Thịnh Ưu ở Thánh Y phái.” “Người làm sao mà biết được?” “Nam nhân nàng uy, chính là Cung gia đại thiếu gia Cung Viễn Tu.” Tú tài nhỏ giọng nói. “Nga, hắn chính là thiên hạ đệ nhất ngốc tử?” “Hắn trước đây cũng là một nam nhân uy phong lẫm liệt. Nhưng hiện tại.....” Tú tài trong giọng nói mang theo tiếc hận, nhưng trong ánh mắt lại mang theo vẻ đùa cợt. Hai thanh niên nam tử mặc áo ngắn cũng đều nhìn về phía Cung Viễn Tu đang mở lớn miệng chờ ăn thịt nướng, rõ ràng là nam tử bề ngoài tuyệt mỹ như điêu khắc, hiện tại lại biến thành dạng ngốc tử này. Vu Thịnh Ưu gấp một miếng thịt uy đến miệng Cung Viễn Tu, hung hãn trừng mắt bọn họ, dùng ánh mắt cảnh cáo: Hừ! Các người coi lão nương là kẻ điếc à? Nhìn cái gì vậy a, còn nhìn nữa, cẩn thận ta độc chết các người nga. Ba nam nhân bị nàng nhìn, đều quay đầu, tiếp tục làm bộ dùng bữa. “Nương tử, ta muốn ăn cái kia.” Vu Thịnh Ưu quay đầu tiếp tục trừng: Còn có người, coi chừng ta cũng độc chết người luôn ! Đáng tiếc Cung Viễn Tu lại không thấy ánh mắt của nàng, thực đơn thuần nghiêng đầu hỏi: “Nương tử, nàng làm sao vậy?” “Không.” Vu Thịnh Ưu lấy đồ ăn, nhét vào miệng hắn một miếng lớn, còn khe khẽ kêu ‘A’. Được rồi, ta nhìn người một lần nữa. Đúng lúc này, một vị công tử áo trắng từ dưới lầu đi lên, công tử kia bộ pháp phiêu dật, y vĩ mang phong, bên môi lộ vẻ tươi cười như gió xuân, hắn tiêu sái đi thẳng đến bàn Vu Thịnh Ưu ngồi xuống, cười khe, ôn nhu nói: “Đại ca, đại tẩu hóa ra tại đây a, thực làm cho Viễn Hàm tìm vất vả.” “Người tìm chúng ta để làm chi.” Vu Thịnh Ưu hí mắt cảnh giác nhìn Cung Viễn Hàm cười vẻ mặt vô hại, người này, hắn cười càng ôn nhu lại càng có chủ ý xấu xa, người xem hắn hôm nay, so với bình thường ôn nhu hơn vài lần, chắc chắn lại có ý định gì xấu đấy. (Tỷ cứ nghi ngờ Hàm ca.Hàm ca đáng yêu nhất a) Cung Viễn Hàm, nghiêng đầu cười khe, vẻ mặt vô tội: “Không phải ta tìm người, là mẫu thân tìm người.” “Thật sự?” Hoài nghi. “Ừ.” Thành khẩn gật đầu. Vu Thịnh Ưu gỡ gỡ đầu, trong đầu đấu tranh kịch liệt, không biết nên tin hay không, Tin tưởng? Đừng quên người này bất lương cỡ nào. Không tin? Lại không có lý do gì. Ngay tại lúc nàng đang mâu thuẫn, Cung Viễn Tu nói “Nương tử, ta ăn no, về nhà đi.” “Được.” Vu Thịnh Ưu nắm tay Cung Viễn Tu đứng lên, dù sao cũng phải về nhà, về sớm cũng là về, về muộn cũng là về. Ba người đi rất xa rồi, cách vách bàn ba nam nhân lại bắt đầu nhiệt liệt nói chuyện với nhau. “Người nói Vu Thịnh Ưu vì sao còn có tâm tư ở đây uy tưởng công ăn cơm a?” “Có lẽ còn không biết đi.” “Cũng thật đáng thương.” “Đúng vậy.....” . Sau khi Vu Thịnh Ưu bị Cung Viễn Hàm lừa về nhà, thế giới của nàng không ngừng phát sinh những chuyện kỳ quái. Nhóm nô bộc trước giờ nhìn thấy nàng là chạy trốn rất xa, bỗng nhiên đều chủ động xuất hiện trước mặt nàng, nghe nàng sai sử, bộ dáng giống như muốn nói người sai sử ta đi, sai sử ta đi, người không gọi ta, ta toàn thân khó chịu. Kỳ tích đi? Hạ tiểu thụ trước giờ gặp mặt là cãi nhau với nàng, cư nhiên lại đối xử với nàng vô cùng ôn hòa? Quý dị đi? Cung Viễn Hàm trước đây mỗi ngày không ngừng trêu chọc hành hạ nàng, cư nhiên mấy ngày này luôn cười ôn nhu với nàng, cười thì cũng không kỳ quái, kỳ quái là cười nhưng lại không lừa nàng, không chọc ghẹo nàng, không đùa nàng. Khủng bố đi!? Ó..... Bọn họ đều làm sao vậy?

Vì sao bỗng nhiên không bình thường như vậy? Hỏi người hầu: Vì sao bỗng nhiên đối với ta tốt như vậy? Đáp rằng: Đây là việc nô tài phải làm. Được rồi, đáp án này ta nhận. Hỏi Hạ tiểu thụ: Vì sao không cãi nhau với ta. Đáp rằng: Nam nhân không chấp nữ nhân. Được rồi, đáp án này nàng cũng nhận. Cuối cùng hỏi Cung Viễn Hàm: Vì sao người gần đây không gạt ta, không đùa giỡn ta, không trêu tức ta ? Đáp rằng: Sao hả? Người thực hy vọng ta lừa người, đùa giỡn người, chọc ghẹo người sao? “..... Không hy vọng.” Vô nghĩa! Ai lại hy vọng a. “Kỳ thật, nếu người hy vọng ta có thể thỏa mãn.” Mỗ Hàm thực thành khẩn nhìn nàng. “Cầu người, coi như ta không có hỏi đi.” Mỗ Ưu che mặt, nhanh chóng chuẩn bị. Vì thế Hỏi một vòng cũng không có được đáp án, Vu Thịnh Ưu tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không thể ngăn cản hành động mọi người đối với nàng càng ngày càng tốt. Một ngày nào đó, nàng bỗng nhiên mạnh mẽ ngộ đạo ! A! Nhất định là tác giả đại nhân đã trở lại! Nhất định là như vậy! Nàng ta đã đưa nàng lại con đường nữ chủ, dẫn tới mọi người đều ngưỡng mộ nàng. Người nhìn nơi này: Cung Viễn Hàm luôn ôn nhu tươi cười thân nhiên lại mang theo vẻ ưu thương vụng trộm ngắm nàng. Người lại nhìn hẩn, nhìn hẩn, Cung Viễn Hạ luôn vẻ mặt không được tự nhiên muốn tiếp cận lại không biết nên nói cái gì, vụng trộm nhìn nàng! Đúng vậy! Ta vì sao lại không nghĩ tới chứ! Nhất định là như vậy ! Tác giả đại nhân rốt cục trở về ! Giờ khắc này rốt cục đến! Cái ngày ta trở thành nữ chủ vạn người mê đã đến sao? Nàng rốt cục khổ sở chịu đựng đợi được tới ngày này! Nàng kích động, vô cùng kích động! Vạn phần kích động chạy đến sau hoa viên không người, ngửa mặt nói với trời cao: Tác giả đại nhân, người đã trở lại sao? Có phải người đã trở lại hay không a? Người đáp ứng năm mỹ nam cho ta! Người nhanh an bài cho ta a!! Ta chờ đã lâu ~ a ngao ngao ngao.....!!! N n n lâu sau, trả lời nàng vẫn như cũ chỉ có gió nhẹ phất qua, mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng. Trên trời ngay cả quạ đen cũng không bay qua, trời xanh mây trắng, yên tĩnh giống như ngày nàng còn nằm trên Thánh Y sơn chờ đợi. Vu Thịnh Ưu suy sụp cúi đầu, nhu nhu cái mũi, hừ lạnh: Hừ, vì sao ta còn trông cậy vào nàng ta. Chẳng lẽ gần đây ăn nhiều quá, đầu óc bị tắc rồi? Nàng thở dài, cúi đầu đi ra sau hoa viên, bỗng nhiên ngân trâm trên đầu nàng rơi xuống đất, nàng xoay người lại tìm, thân hình bị giả sơn cùng bụi cây trong vườn che lấp. Nàng cúi xuống nhặt cây trâm lên, nghiêng đầu cài lại trâm, vừa mới chuẩn bị đứng lên, bỗng nhiên nghe được thanh âm người nói chuyện. “Nghe nói ngày hôm qua các người lại đánh đuổi một đám sát thủ Quỷ Vực môn?” Một gã sai vặt sùng bái nhìn thị vệ trước mặt. “Đúng vậy. Đám sát thủ này càng ngày càng lợi hại, nếu không phải nhị thiếu gia sớm có phòng bị, tới hôm qua chúng ta nhất định phải chịu thiệt.” Thị vệ đón lấy thức ăn gã sai vặt đưa qua, cắn một miếng. Quỷ Vực môn? Vu Thịnh Ưu nháy mắt mấy cái, ngồi xổm phía sau thân cây nghe lén bát quái (2).

(2* bát quái: chuyện tán gẫu, tám) “Kia đương nhiên, nhị thiếu gia là người thông minh đệ nhất, cho dù là Quỷ Vực môn, cũng đừng hòng bắt đại thiếu nữ này từ Cung gia bảo chúng ta đi.” Gã sai vặt nói đến Cung Viễn Hàm, vẻ sùng bái không che dấu được. Bắt ta? Vu Thịnh Ưu nghe đến đó gắt gao nhừ mày. Vì cái gì? Thị vệ cười cười, gật đầu đồng tình: “Có nhị thiếu gia ở đây, đó là phòng thủ kiên cố nhất của Cung gia bảo chúng ta a.” “Chờ tới ngày nhị thiếu gia đưa chúng ta đi diệt sạch bọn Quỷ Vực môn mới tốt, như vậy có thể vì đại thiếu nữ này báo thù nhà.” Gã sai vặt có chút phần nô nghiêng rằng nghiêng lợi. Giúp ta báo thù nhà? Vu Thịnh Ưu ánh mắt nghiêm túc, trong lòng một trận bối rối, hai tay nàng xiết chặt, không hiểu sao sợ hãi vô cùng. Thị vệ lắc đầu, vẻ mặt không tán thành: “Không dễ dàng như vậy, Quỷ Vực môn ở tận sa mạc phía tây, hành tung mơ hồ, bên trong rất nhiều cao thủ, giáo chủ vô công lại thiên hạ vô địch, nếu là sáu năm trước, đại thiếu gia còn có thể chống lại hẩn, hiện tại..... Ai.” “Ai, đáng tiếc Thánh Y sơn cả nhà bị giết, lại không có người tài cán báo thù này a.” Gã sai vặt vẻ mặt đau khổ kịch liệt lắc đầu: “Đáng thương đại thiếu nữ này, còn chẳng hay biết gì, phụ thân huynh đệ đã chết, còn không thể để tang, ngày sau biết, nhất định sẽ thương tâm muốn chết.” Vu Thịnh Ưu ánh mắt đột nhiên tròn to, bị những lời này làm cho khiếp sợ. Vu Thịnh Ưu ngẩn ngơ ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân rét lạnh như băng, một câu cũng nói không nên lời, nàng mở to hai mắt, nước mắt không tiếng động xẹt qua hai má. “Đại thiếu nữ này thật đáng thương.” “Đúng vậy, ai.” Thanh âm hai người càng lúc càng xa, đến khi nàng không còn nghe thấy, không còn nhìn thấy gì, hoa viên không còn một ai, chỉ còn lại có một mình nàng, ngẩn ngơ ngồi ở chỗ đó, nước mắt tùy ý điên cuồng rơi xuống. Nàng không thể tin..... Phụ thân của nàng, năm sư huynh đệ phong hoa tuyệt đại của nàng Tất cả đã chết..... Không thể tin được, không thể! Nhưng mà vì sao nàng vẫn không thể ngừng khóc, cảm giác đau đớn này, quả thực sắp xé nát nàng thành từng mảnh từng mảnh ! Cha..... Người chính là bởi vì chuyện này, mới đem con gả đi sao? Người sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy? Con sẽ không cảm kích người! Sẽ không! Đại sư huynh, nhị sư huynh hai kẻ vương bát đần các huynh, khi dễ ta nhiều năm như vậy, liền chết như vậy sao? Các huynh thật quá đáng, ta sẽ không vì các huynh báo thù, sẽ không! Tam sư huynh..... Tứ sư huynh..... Tiểu Tiểu..... Ta không, ta thật sự sẽ không, ta

chỉ là..... Ta chỉ là..... Vu Thịnh Ưu rót cuộc không nhìn được, toàn thân run run lớn tiếng khóc lên, nước mắt tuôn xuống như mưa, thấm ướt cả một khoảng đất khô cằn..... Quý Vực môn! Quý Vực môn!! Nàng ngẩng đầu, trong mắt cừu hận hỏa diễm điên cuồng thiêu đốt ! Ta Vu Thịnh Ưu không báo cừu này, thề không làm người! Bóng đêm mông lung, bầu trời sao đêm mùa đông luôn có vẻ thanh thanh lạnh lùng, ở Cung gia nam uyển, cánh cửa lớn khắc hoa văn tinh xảo bị mở ra, Cung Viễn Tu vội vàng chạy ra, hết nhìn đông tới nhìn tây, gọi một người hầu hỏi:“Tiểu Triệu, người có gặp nương tử ta không?” Tiểu Triệu lắc đầu trở lại:“Hồi đại thiếu gia, tiểu nhân không thấy a.” Cung Viễn Tu có chút mất hứng:“Đi chỗ nào rồi? Từ giờ ngộ đã không thấy nàng.” “Đại thiếu gia, đại thiếu nữ nãi nãi nói không chừng đi đến nhà chính, nếu không tiểu nhân đi tìm cho ngài xem?” Tiểu Triệu có chút buồn cười nhìn hắn, đại thiếu gia nhà bọn họ quả thực là không thể ly khai đại thiếu nữ nãi nãi một phút đồng hồ. “Để ta tự đi tìm. Như vậy có thể nhìn thấy nương tử sớm một chút.” Cung Viễn Tu gật đầu, nhắc chân liền đi về phía nhà chính. Tiểu Triệu cuống quýt ngăn hắn lại:“Đại thiếu gia, ở nhà chính có vài chuyện, ngài và đại thiếu nữ nãi nãi không nên đến, vẫn là ta đi, ngài ở nhà chờ nga.” “Vậy người nhanh lên nhanh lên nga!” Đúng lúc này, xa xa một thân ảnh đi tới, bộ pháp rất chậm, như là không có khí lực, thông thả di động về phía trước, Cung Viễn Tu đầu tiên là nhìn chằm chằm thân ảnh một hồi, sau đó rộng mở khuôn mặt tươi cười, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lao đến, nàng không đứng vững, thẳng tắp ngã về phía sau, hai người cùng nhau ngã vào trong bụi cỏ, thoang thoảng mùi cỏ thanh thanh, Cung Viễn Tu có chút ai oán cọ Vu Thịnh Ưu:“Nương tử, nương tử, nàng đi đâu chơi? Cũng không mang theo Viễn Tu.” Vu Thịnh Ưu đưa tay, đẩy hắn, dùng thanh âm có chút khàn khàn nói:“Đứng lên, nặng quá.” “Không mà, không mà.” Cung Viễn Tu yêu kiều tiếp tục cọ nàng. “Bảo người đứng lên, người có nghe hay không!” Vu Thịnh Ưu có chút tức giận đẩy hắn, ngữ khí của nàng rất nặng. Cung Viễn Tu bị nàng hung hăng sớt, trên mặt không còn tươi cười, có chút ủy khuất đứng lên, lẳng lặng nhìn nàng, nương tử hôm nay thật hung dữ, tuy rằng nàng bình thường cũng thường xuyên hung lên, nhưng chưa từng hung dữ như vậy với hắn. Vu Thịnh Ưu cũng đứng lên, cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái, cúi đầu, xoay người, vào nhà, Cung Viễn Tu đứng tại chỗ, giống một đứa nhỏ bị vứt bỏ, không biết làm sao nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, không biết là nên theo sau, hay là chờ nàng quay đầu tìm hắn. Khi thân ảnh Vu Thịnh Ưu hoàn toàn biến mất, mũi hắn bắt đầu cay cay, ánh mắt bắt đầu phiếm hồng, khóe miệng run run, hai giọt nước mắt lặng lẽ rơi.(A a Viễn Tu ca đáng yêu quá chừng) “Đại thiếu gia chớ khóc.” Tiểu Triệu đứng bên cạnh hắn cuống quýt nói. Cung Viễn Tu hai mắt đầm lệ nhìn hắn, Tiểu Triệu bị hắn nhìn nhẹ nhàng như thế, trái tim đột nhiên co rúm một chút, đều nói Cung gia nhị thiếu gia mĩ mạo, nhưng lại có mấy người biết Cung gia đại thiếu gia này phượng mâu cực kỳ giống Tương Vân công chúa, hai mắt rưng rưng là lúc câu hồn đoạt phách người ta a! Tiểu Triệu một tay dè nặng trái tim, không dám nhìn sắc đẹp trước mắt nhiều, hắn cúi đầu nói:“Đại thiếu gia, thiếu nữ nãi nãi có lẽ là vừa mới bị ngài áp đau, cho nên mới phát hỏa cùng ngài.” “Ách..... Là như thế sao?” Cung Viễn Tu bừng tỉnh đại ngộ, đúng vậy, Viễn Tu nặng như vậy, áp trên người nương tử, nhất định khiến nàng đau. Trách không được nương tử tức giận. Nghĩ như vậy, Cung Viễn Tu cuống quýt chạy vào phòng, vội vàng tìm Vu Thịnh Ưu thấy nàng im lặng ngồi, trong phòng không thắp đèn, nàng ngồi trên ghế gần cửa sổ, cúi đầu, không nhìn thấy biểu tình. Cung Viễn Tu tới gần nàng, ngồi xổm xuống, ngửa đầu, nhìn nàng cẩn thận hỏi:“Nương tử, vừa rồi Viễn Tu làm đau nàng phải không?” Vu Thịnh Ưu không đáp lời, cúi đầu trầm mặc ngồi. “Nương tử, nàng tức giận với Viễn Tu sao?” Vu Thịnh Ưu lắc đầu, chỉ là một động tác rất nhỏ, lại khiến nàng nhìn không được chảy nước mắt, dưới ánh trăng nước mắt như phát sáng bàng bạc. Ánh sáng mỏng manh này rất nhanh bị Cung Viễn Tu nhìn được, hắn mở to mắt căng thẳng, kích động nhìn nàng: “Nương tử, nàng khóc? Là rất đau sao? Bị đau ở đâu ? Ta xem xem.” Hắn cuống quýt đứng dậy, kéo áo Vu Thịnh Ưu xuống. Vu Thịnh Ưu cuống quýt bảo vệ quần áo trừng mắt nhìn hắn: “Làm gì vậy.” “Ta xem vết thương a.” Cung Viễn Tu nắm lấy tay nàng, tiếp tục cởi quần áo của nàng, áo ngoài đã bị hắn cởi xuống, lộ ra quần áo trong bằng tơ lụa màu trắng. Vu Thịnh Ưu cuống quýt kêu to:“Được rồi, được rồi, không đau, ta không tức giận.” Chết tiệt, người này thật là, nếu hắn không ngốc nàng nhất định sẽ cho hắn một trận, này không phải là đùa giỡn lưu manh sao! “Vậy vì sao nàng khóc?” Cung Viễn Tu nhìn nàng chăm chú, lúc này hắn thật sự mê người, không ai nghĩ hắn lại chỉ có trí thông minh của một đứa nhỏ mười tuổi. Vu Thịnh Ưu lau nước mắt nói:“Vừa rồi ngã có hơi đau.” “Kia vẫn là lỗi của Viễn Tu.” Cung Viễn Tu khó chịu nói:“Viễn Tu về sau không bao giờ như vậy nữa.” Vu Thịnh Ưu cười cười:“Không có việc gì, ta không sợ đau, không sao! Ta thích người lao tới như vậy.” “Thật sự sao?” Cung Viễn Tu nghe nàng nói lại vui vẻ:“Nương tử, trời tối rồi, chúng ta thắp đèn lên đi.” Nói xong, hắn đứng lên, đi được hai bước, bỗng nhiên bị nàng giữ chặt. Nàng nhẹ giọng nói:“Đừng đốt đèn.” “Nương tử?” Hắn nghi hoặc nhìn nàng, nàng kéo tay hắn, kéo hắn đến trước mặt, nàng ngồi, hắn đứng, nàng cúi đầu, đưa tay ôm lấy phần eo rắn chắc của hắn, đem mặt tựa vào

bụng hần, Cung Viễn Tu sững người, mặt có chút hồng hồng, tim nhảy loạn bùm bùm, đây là lần đầu tiên nương tử ôm hần, lần đầu tiên chủ động dựa vào hần gần như vậy. Quả thực làm cho hần có chút không thể tin được. “Nương tử.....” Hần đỏ mặt, nhẹ giọng nỉ non, thanh âm lạ lùng, chính hần cũng không hiểu nổi. “Viễn Tu..... Thích ta ôm người như vậy sao?” Vu Thịnh Ưu nhẹ giọng hỏi. “Thích...” Cung Viễn Tu nhu nhu cái mũi, ngây ngô cười đáp, hắc hắc, đương nhiên thích. “Ta ôm lâu một chút được chứ?” Nàng lại hỏi, lần này trong thanh âm của nàng mang theo run rẩy, nhưng hần lại đắm chìm ở hạnh phúc, không nghe được điều đó, thực vui vẻ xoay tay lại, cũng ôm lấy nàng. Vu Thịnh Ưu yên lặng mở to mắt, ôm hần như vậy, thực nhanh, thực ấm áp, nước mắt nhịn không được lại chảy ra. Nàng biết..... Nàng luyến tiếc rời xa hần. Nhưng mà..... Viễn Tu..... Ta muốn rời khỏi người Vu Thịnh Ưu ở trong lòng mặc niệm những lời này, tâm hung hăng co rút đau đớn, nước mắt không ngừng rơi xuống, nàng bức chính mình nén tiếng khóc, đem mặt hoàn toàn vùi vào bụng hần, cánh tay ôm chặt hơn nữa..... Đêm khuya, trên giường gỗ khắc hoa văn cổ, hai người ôm nhau mà ngủ, nam tử gắt gao ôm thê tử của chính mình, khoe môi mang theo hạnh phúc tươi cười, như là ở trong mộng cũng gặp nàng, tỉnh, mộng, suy nghĩ Đầu là nàng, có lẽ đây là hạnh phúc lớn nhất của hần trong thế giới này. Cô gái ở trong lòng hần, chậm rãi mở to mắt, nhìn nam nhân gần nàng trong gang tấc, nàng nâng nhẹ tay lướt qua gương mặt của hần, mũi cao, môi khêu gợi, tay nàng chỉ nhẹ nhàng chạm vào gương mặt hần, không hề có ý nghĩ khác, chỉ mang theo vô hạn lưu luyến. Nàng cứ như vậy trợn tròn mắt nhìn hần hồi lâu, nàng biết, Cung gia không cho nàng biết chuyện Thánh Y phái diệt môn, là sợ nàng đi báo thù, đi chịu chết, nàng cũng biết, nàng một mình đi quả thật là chịu chết, ha ha, nàng tự hiểu được, nhưng mà..... Bởi vì sợ chết liền ở Cung gia bảo trốn cả đời sao? Đương nhiên không thể! Dù nàng có là một con muỗi, cũng muốn bay đi Quỷ Vực môn đòi một ngụm máu! Nghĩ vậy, nàng rốt cục hạ quyết tâm, đẩy cánh tay Cung Viễn Tu ra, rời khỏi lồng ngực ấm áp của hần, mặc một bộ nam trang vào, cầm lấy tay nải hôm nay vụng trộm chuẩn bị, để lại một phong thư. Nhẹ nhàng đi đến cạnh cửa, ban đêm yên tĩnh, thanh âm mở cửa có vẻ chói tai, nàng bước một chân ra ngoài, một chân lại khó có thể rời đi. Nàng nhẹ nhàng quay đầu, nhìn Cung Viễn Tu đang ngủ say trên giường, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, nếu ta có thể sống trở về, sẽ lại quay lại là nương tử của người.....” Nói xong nàng không hề lưu luyến, vội vàng biến mất trong bóng đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Cung gia nam uyển bỗng nhiên truyền ra tiếng khóc kinh thiên động địa, thanh thanh kiệt lực, khiến người khác cũng phải rơi lệ. Trên sơn đạo ngoài thành, một gã thiếu niên nhỏ gầy ngồi trên lưng ngựa, ngựa đi không mau, như là tùy thời đợi chủ nhân quay đầu, gió lạnh thổi bay tà áo của hần, hần bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía trong thành, gắt gao nhìn chăm chăm, bỗng nhiên nước mắt rơi như mưa. ————— Cuốn Thứ nhất: ‘Cung Gia Bảo’ đã hoàn. Cuối quyển báo trước: Muốn biết năm vị sư huynh đệ phong hoa tuyết đại như thế nào? Muốn biết ma giáo giáo chủ yêu nghiệt như thế nào? Muốn biết Tiểu Tu Tu đi tìm nương tử như thế nào? Muốn biết nữ chủ sẽ có kỳ ngộ hay ho như thế nào? Kính thỉnh chờ mong — Cuốn thứ hai: Quỷ Vực môn

17. Chương 17: Nguyên Lai Ta Thái Điều Như Vậy [Thượng]

Phương bắc đầu mùa xuân, còn có chút se lạnh, hơn nữa trời mưa, lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Trên sơn đạo gập ghềnh, một con ngựa gầy màu nâu nhạt vội chạy trong mưa, phủ phục trên lưng ngựa là một thân ảnh gầy yếu, hần không mang đồ che mưa, hạt mưa điên cuồng tùy ý nện trên người hần, tay hần gắt gao bắt lấy dây cương, cắn răng ngẩng đầu nhìn lại, cuối sơn đạo, rất xa có thể thấy một lá cờ xí đỏ tươi ở giữa mưa gió tung bay, trên cờ xí viết thật to ‘Chuyên môn Vân Lai khách sạn’. Ngựa rốt cục tới khách sạn, thiếu niên gầy yếu lập tức nhảy xuống, hần toàn thân run run cuộn mình, cúi đầu, nón che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm trắng bệch và đôi môi bị lạnh tím tái, hần run run đi đến quầy: “Lão bản, cho ta một phòng, còn có, cho thêm nước ấm.” Khách sạn lão bản nhìn thiếu niên chật vật trước mắt nói: “Ui, vị này, ngài chạy trong mưa sao, toàn thân lạnh cứng hết rồi. Tiểu nhị, mau dẫn vị này lên lầu đi.” “Đến đây! Khách quan, mời lên lầu.” Tiểu nhị nhiệt tình dẫn đường. Thiếu niên co người, ngẩng đầu theo lên. Lão bản lắc đầu nói: “Hần là loại thiếu gia hiếm khi ra ngoài, mùa mưa dầm như vậy, vậy mà lại không mang theo dù.” Trời mưa lưu khách, hôm nay, khách sạn sinh ý đặc biệt tốt, đến buổi tối, trong điểm phòng cơ bản đã đầy người. Sắc trời cũng dần dần tối, thời gian cơm chiều, các lộ giang hồ hảo hán, thương nhân người qua đường, đều xuống lầu ăn cơm, dưới lầu náo nhiệt không còn chỗ ngồi. Đúng

lúc này, một bố y thiếu niên từ trên lầu đi xuống, đúng là người vừa rồi mưa ướt sũng người, thiếu niên vóc dáng không cao, dáng người gầy yếu. Thanh linh tuần tú, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay, đôi thủy mâu lóe nhiều điểm tinh quang. Thiếu niên liếc mắt nhìn đại sảnh đã đầy người, bắt lấy tiểu nhị đi ngang qua hỏi: “Không còn chỗ sao?” “Có a, có a! Khách quan, nếu không ngại ngồi nơi đó.” Theo ngón tay tiểu nhị nhìn lại, chỉ thấy trên bàn, có sáu người đang ngồi, sáu người đều đeo đao kiếm, vừa thấy đã biết là người giang hồ. Trừ bỏ cái bàn đó vẫn còn chỗ trống, các bàn khác đều đã có tám người ngồi. Thiếu niên hạ ánh mắt, gật đầu: “Ngồi chỗ kia đi.” “Được! Khách quan bên này, mời.” Tiểu nhị dẫn hắn đến bên phải cái bàn, đem băng ghế, xoa xoa bàn, mời hắn ngồi rồi hỏi: “Khách quan muốn ăn gì?” “Ừm.....” Thiếu niên sờ sờ cằm, không biết ăn cái gì, mắt thấy trên bàn người khác có một đĩa ngô sao hạt thông, nắm hương đòn thịt khô, vì thế cũng gọi một phần. Tiểu nhị nhớ kỹ đồ ăn, vội vàng rời đi. Thiếu niên lúc này mới ngẩng đầu nhìn mấy nam nhân cùng bàn, diện mạo đều thực bình thường, không có gì đáng nói. Không đến một hồi, đồ ăn được đưa lên, ngô sao hạt thông sắc vàng, màu sắc hài hòa, nhìn cũng rất ngon miệng, thiếu niên cầm đũa, gắp vài thứ, mãi không gắp nổi hạt ngô, hắn bưng đĩa lên, cúi đầu ăn từng miếng từng miếng. Ngồi cùng bàn nhân sĩ giang hồ luôn luôn nói chuyện phiếm, từ giang hồ tứ đại mỹ nữ cho tới thanh lâu đệ nhất hoa khôi, từ hoa khôi thanh lâu cho tới hoàng đế tam cung lục viện, từ tam cung lục viện cho tới đương thời đệ nhất gia tộc Cung gia, từ Cung gia cho tới Cung gia đại thiếu gia, cuối cùng rốt cục cho tới nữ chủ chúng ta — Vu Thịnh Ưu! “Vu Thịnh Ưu chính là người duy nhất của Thánh Y phái còn sống sót?” Một hán tử trên mặt có vết đao hời. “Tổ lap! Bà nội nó, người của Quỷ Vực môn tới diệt môn, giết sạch Thánh Y phái, oa nhi một tuổi cũng không tha nốt!” Một hán tử nổi giận dùm dùm, nói một loạt tiếng địa phương. Một bạch y nam tử không thể tin được hỏi: “Không thể nào, Thánh Y phái chẳng phải có Thiên Thiên Bạch sao? Đó là nhân vật lợi hại a, hắn cũng đã chết?” “Nga, người nói là nhị đệ tử Vu Thịnh Bạch đi! Đã chết, lợi hại cái gì a! Đụng tới Quỷ Vực môn thì cũng không chịu nổi một trận! Còn có Vu Thịnh Thế ở trên giang hồ không phải cũng tiếng tăm lừng lẫy sao, còn không phải đã chết! Nghe nói Quỷ Vực môn một phen hỏa thiêu Thánh Y phái, ngay cả một cọng cỏ cũng không lưu lại. Thánh Y phái, đã trở thành lịch sử!” Một nam nhân đeo đao khác nói. “Không thể nói như vậy, Thánh Y phái từ trên xuống dưới không ít danh y, cứu sống không ít người a, liền bị hủy như vậy, ai..... Đáng tiếc, đáng tiếc a.” Nam nhân khác uống một ngụm rượu tiếc hận lắc đầu. Vài vị hảo hán đang ngồi đều tiếc hận lắc đầu, bộ dáng thương cảm, ngồi ở góc, thiếu niên còn vui đùa trong bát, dùng sức nhồi cơm vào miệng, phình miệng, trừng lớn ánh mắt dùng sức ăn, tựa như miệng cơm cùng hắn có thâm cừu đại hận vậy! “Cũng không có gì đáng tiếc, nếu không phải Thánh Y phái bị hủy, cũng sẽ không phát hiện bí mật to lớn đó. Các người có biết, vì sao Quỷ Vực môn hạ sát thủ Thánh Y phái không?” Nam nhân đeo đao thần bí hề hề hỏi. “Không biết.” Vài người đều lắc đầu. Nam nhân đeo đao con mắt vòng vo lưu chuyển nói: “Ta thật ra biết.” “Nói mau, nói mau.” Vài người thúc giục hắn nói ra chân tướng. Thiếu niên vẫn trầm mặc ăn cơm cũng nâng ánh mắt, bình tĩnh nhìn hắn. Nam nhân đeo đao chậm rì rì uống một ngụm rượu, xem đủ ánh mắt lo lắng của mọi người, rốt cục mở miệng: “Nghe nói thật lâu trước kia, có một quyển bí tịch. Mặt trên có một phương thuốc có thể làm cho người ta trường sinh bất lão, công lực mạnh thêm. Đó chính là thiên hạ chí bảo. Lúc ấy bản bí tịch này khiến cho võ lâm cung đình cướp đoạt, kẻ nào cũng muốn đoạt được a. Bí tịch trải qua nhiều lần minh thương ám đoạt, sớm không biết tung tích, ai cũng không biết bản bí tịch này đến tốt cùng rơi vào tay người nào! Một thời gian trước, người Quỷ Vực môn thu thập y học bảo điển khắp nơi, như là đang tìm kiếm cái gì! Cuối cùng xác định một sự kiện.....” Nam nhân nói đến đây liền cảm mồm. “Chuyện gì? Chẳng lẽ là Thánh Y phái có bí tịch trường sinh bất lão kia?” Một đại hán lo lắng hỏi. “Đúng vậy, Quỷ Vực môn tra ra Thánh Y phái có một quyển bí tịch tổ truyền — “Thánh Y bảo điển”, đúng là bản trường sinh bất lão bí tịch!” “Nói vậy!” Thiếu niên vẫn thực im lặng bỗng nhiên lên tiếng phản bác! Đại hán bị thiếu niên đột nhiên phản bác mạnh mẽ, lúc đầu giật mình sau có chút tức giận: “Tiểu quỷ ngươi biết cái gì, ngươi sao biết ta nói vậy?” Thiếu niên hừ một tiếng, phượng mâu trừng hắn, lạnh lùng nói: “Thánh Y phái nếu có trường sinh bất lão bí tịch, vì sao chính mình không cần? Mười năm trước lúc thê tử của Vu Hào Cường qua đời tại sao không dùng? Cái gì mà thuốc trường sinh bất lão, ngẫm lại đều biết là không có!” “Ngươi!” Đại hán bị chống đối có chút tức giận, những giữa nhiều người như vậy cũng không tiện phát hỏa, cười gượng nói: “Tiểu huynh đệ, ngươi không hiểu, thuốc trường sinh bất lão là trường sinh, không thể chữa bệnh, thê tử Vu Hào Cường là bệnh chết không phải chết già!” “Vu Quân Thành, phụ thân của Vu Hào Cường chết già đó thôi!” Thiếu niên lại hỏi. “.....” Đại hán bị thiếu niên hỏi không còn lời nào để nói, chỉ đành hậm hừ một câu: “Trên giang hồ đều truyền như vậy!” Thiếu niên lạnh lùng nhìn hắn: “Lời đồn vô căn cứ, ngươi không biết rõ, còn truyền bá nơi nơi! Thực buồn cười.” “Ngươi!” Đại hán chụp vũ khí trên bàn đứng lên, rút đao, hán tử ngồi cạnh thấy hắn sinh khí, lôi kéo hắn ngồi xuống: “Quên đi, quên đi, người

so đo cùng tiểu hài tử làm gì?” Nam tử nắm chuôi đao, lại buông ra, nắm lại, lại buông ra, qua lại hai lần, bỗng nhiên xuất đao, hàn khí lạnh như băng, phóng về phía thiếu niên, thiếu niên ánh mắt chợt lóe, thân hình chưa động, đao phong đã quét qua dây cột tóc của hắn, tóc dài như mực rối tung xòa xuống, vài sợi tóc đen bị đao khí sắc bén cắt đứt, từ từ rơi xuống đất. Nam tử đắc ý dào dạt thu đao: “Ha ha ha, thì ra là một nữ oa nhi, lão tử không cùng ngươi so đo! Lão tử cho dù thắng, cũng như Quỷ Vực môn diệt Thánh Y phái vậy thôi, thực dễ dàng, nhàm chán a! Thôi thôi!” ‘Thiếu niên’ ánh mắt bỗng trừng lớn, trong mắt một mảnh hỏa diễm! Khách nhân trên bàn cũng nói lời giảng hòa: “Đúng vậy, đúng vậy, cùng tiểu hài tử so đo cái gì? Đến, uống rượu, uống rượu.” Trên bàn rượu, người lại náo nhiệt lên, giống như vừa rồi không có phát sinh chuyện gì. ‘Thiếu niên’ nghiêm mặt, xiết chặt tay, đứng dậy, xoay người rời đi. Chính trong nháy mắt nàng xoay người kia, nam tử sử đao bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hoa quý dị, như là hương hoa đại lúc nhỏ thường ngửi..... Sáng sớm hôm sau, mưa đã tạnh mặt trời mọc, Người trong đều rời đi, chỉ có một phòng khách nhân vẫn chưa rời đi, tiểu nhị đợi tới giữa trưa, nhin không được lên lầu gõ cửa, gõ hồi lâu cũng không có người trả lời, đẩy cửa ra chỉ thấy, người khách toàn thân cứng ngắc nằm ở trên giường, biểu tình thống khổ mà quý dị..... “Lão bản, tai nạn chết người!” Tiểu nhị chạy vội xuống lầu tìm lão bản. Lão bản khách sạn phúc hậu kia vội chạy lên lầu đến, xem xét khách nhân, chỉ thấy hắn hô hấp tim đập cũng không có vấn đề gì, chỉ là toàn thân cứng ngắc. “Hắn không chết, chính là trúng độc.” “Cái loại độc gì quý dị như thế?” Độc này quả thật quý dị, nam tử trúng độc toàn thân cứng ngắc, ánh mắt cũng mở to, còn thực thanh tỉnh, trong mắt lộ ra dự vọng muốn sống mãnh liệt. “Hừ..... Đây là Cương Thi Thảo, người trúng độc toàn thân cứng ngắc ba ngày, trong vòng ba ngày toàn thân ngứa ngáy không chịu nổi nhưng không cách nào nhúc nhích, là loại độc được phi thường tra tấn người.” “Là ai hạ độc?” Tiểu nhị ánh mắt mờ mịt hồi tưởng lại chuyện hôm qua. “Hừ..... Đương thời có thể hạ loại độc này chỉ còn một người!” Lão bản phúc hậu trong mắt bỗng nhiên xuất hiện một chút âm ngoan: “Dùng bồ câu đưa tin về Quỷ Vực, thông tri môn chủ, Vu Thịnh Ưu trở về Thánh Y sơn. Các huynh đệ ở Cung gia bảo tiếp tục lưu lại đó, đừng để cho Cung gia biết chúng ta đã tìm được nàng!” “Vâng! Lão bản.” Lão bản nghiêng đầu cười cười biểu tình quý dị, hắn rút từ tay áo ra một cây chủy thủ, âm ngoan nhìn nam nhân đang trừng lớn mắt trên giường, nam nhân trong mắt đều là hoảng sợ, gã rốt cục biết cô gái mình đắc tội đêm qua kia chính là Vu Thịnh Ưu. Lão bản cúi gập thắt lưng, cười nói: “Ta thực cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi, chúng ta vẫn còn bị thủ thuật của Cung Viễn Hàm che mắt. Đến! Để ta cảm ơn ngươi một phen!” Một đao hạ xuống, máu tươi phun tung tóe..... ..

18. Chương 18: Nguyên Lai Ta Thái Diệu Như Vậy (hạ)

Vu Thịnh Ưu trải qua nửa tháng lộ trình, rốt cục về tới Thánh Y sơn, phong cảnh trên núi vẫn giống như trước khi nàng rời đi, liễu rừng trúc mật, mây mù phiêu nhiễu, đẹp vô cùng. Nàng không có tâm trạng xem phong cảnh, buộc ngựa dưới chân núi, dùng khinh công, đề khí vọt đi trong cảnh núi rừng quen thuộc. Nàng còn chưa lên tới đỉnh núi, cũng đã thấy một mảnh phế tích. Nàng đứng trên cành cây, tay vịn thân cây, ngơ ngác nhìn khối phế tích cách đó không xa Không dám tới gần, cũng vô lực tới gần, gió núi thổi bay vạt áo của nàng, hai bên tóc mai bay loạn, ngăn trở ánh nhìn, nàng đứng trên cành cây một lúc lâu, lâu đến mức hai chân của nàng cũng có cảm giác chết lặng. Nàng rốt cục cố lấy dũng khí, nhảy xuống, bay đến phiên phế tích phía trước, ngồi xổm xuống, nhặt lên một mảnh mái ngói cháy đen, gắt gao nắm ở trong tay, mái ngói không chịu nổi khí lực của nàng, vỡ vụn. Buông tay, bột phấn theo gió phiêu tán..... Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu nhìn trước mắt, Thánh Y phái ồn ào, náo nhiệt, chỉ còn lại một khối phế tích cháy đen... Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một thứ giống như lưới cá chụp về phía nàng, Vu Thịnh Ưu ánh mắt căng thẳng, lặn một vòng tại chỗ, tránh thoát, tay phải ở bên hông vừa kéo, khi đứng dậy, trong tay nàng đã cầm một thanh chủy thủ, chủy thủ toàn thân tối đen, lóe ra hàn quang màu xanh, vừa thấy đã biết trên chủy thủ tẩm chất kịch độc! Bốn phía im lặng chỉ nghe thấy tiếng gió, Vu Thịnh Ưu đứng giữa phế tích trống trải, tay phải nắm chặt chủy thủ, ánh mắt lóe ra tia cảnh giác nhìn xung quanh. Tiếng gió bỗng nổi lên, bụi đất bị thổi bay lên, Vu Thịnh Ưu hơi hơi hí mắt, bỗng nhiên phía tay trái, một người bịt mặt hướng nàng đánh tới! Đến đây! Vu Thịnh Ưu hai hàng lông mày nhíu chặt, vung chủy thủ chặn lại, tiếng đao kiếm va chạm leng keng, Vu Thịnh Ưu tay phải có chút tê dại, nàng cắn răng, bứt ra lui

về phía sau, phía sau lại một người bịt mắt đánh tới, nàng tránh sang bên trái, kiếm phong sượt qua thân nàng, nàng vùng chúi thủ tấn công, ‘Đình’ một tiếng, lại bị cản lại. Hai người bịt mắt tả hữu giáp công, từng bước ép sát, Vu Thịnh Ưu miễn cưỡng tiếp chiêu, không đủ sức phản kích, không đến một khắc, cánh tay cùng thất lưng, sườn, hai má đều có vết thương. Đây là lần đầu tiên nàng thực chiến, võ nghệ của nàng không tốt, mặc kệ là ở Thánh Y sơn hay là ở Cung gia bảo, nàng cho tới bây giờ vốn dĩ vẫn không cố gắng luyện võ cho tốt. Hiện tại nàng có chút hối hận, sớm biết có ngày hôm nay, lúc ấy hẳn là đã cùng đại sư huynh học võ ! Đáng giận! Vung tay, cản lại trường kiếm, lại một thanh trường kiếm từ bên phải đâm tới, mượn lực dùng sức, lại ngăn trở một phen, hai thanh kiếm, một chúi thủ lộn xộn cùng một chỗ. Nàng biết, nếu cứ như vậy mình không chống đỡ được bao lâu, tại đây không chỗ có thể trốn, không thể chiếm được tiện nghi, liếc mắt về phía khu rừng rậm rạp, trong lòng đã có chủ ý, nàng ngăn một kiếm, tay trái đưa vào túi, lấy ra một bao bột phấn, ném về phía hai người bịt mặt, người bịt mặt bể khí nhanh chóng lui về phía sau. Vu Thịnh Ưu chớp lấy cơ hội này, trong nháy mắt, phi thân tiến vào rừng rậm. Sau khi bột phấn bị gió thổi tán, hai hắc y bịt mặt lập tức đuổi theo vào rừng rậm, nhưng đã sớm không thấy bóng dáng Vu Thịnh Ưu, người bịt mặt ngừng lại, cảnh giác nhìn bốn phía, bọn họ có thể cảm giác được, nàng ở ngay tại nơi này. Trên một cành đại thụ tán lá rậm rạp, Vu Thịnh Ưu núp mình, nhìn hai người bịt mặt bên dưới, khóe môi khẽ nhếch lên, tà ác cười: ‘Hừ, vào địa bàn của ta, xem ta làm thế nào giết chết các người!’ Trong rừng cây một đàn chim vỗ cánh bay qua, gió núi ôn hòa thổi, hương cỏ xanh thoảng khắp núi rừng, trò chơi mèo vờn chuột vẫn tiếp tục, không biết, rốt cuộc ai là mèo, ai là chuột. Sau nửa canh giờ, Vu Thịnh Ưu từ trên cây nhảy xuống, nhìn hai người bịt mặt bị nàng độc toàn thân xụi lơ, đắc ý nói: “Dựa vào hai củ khoai nhà người mà đòi bắt ta? Cũng không nhìn xem mình có bản lĩnh không, lão nương ta khẽ động tay cũng có thể giết chết hai người! Oa ha ha ha ha cấp! Ai u ~ đau.” Vu Thịnh Ưu ôm mặt, vì cười quá lớn mà làm động đến vết thương. Xoa nhẹ hai má, buông tay nhìn, trên bàn tay dính đầy máu..... Hử..... Vu Thịnh Ưu nguyên bản vẽ mặt vô cùng đắc ý bỗng nhiên biến thành phi thường âm trầm..... Âm trầm..... “Cứ nhiên..... Các người cứ nhiên làm bị thương mặt ta!! Rống.....!” Vu Thịnh Ưu nổi giận xông lên quyền đâm cước đá một phen với hai tên kia, hai gã sát thủ rác rưởi, cứ nhiên không hiểu quy củ cơ bản nhất trên giang hồ — đánh người không được làm bị thương mặt (có quy củ này sao =”) ! Ta đánh chết các người! Các người hử dung ta, ta đánh, đánh chết!! Ngay tại lúc Vu Thịnh Ưu tức giận đâm đá, phía sau bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, Vu Thịnh Ưu mạnh mẽ xoay người, lại không kịp tránh né, địch nhân xuất thủ rất nhanh, điểm trúng huyệt đạo của nàng..... Vu Thịnh Ưu thân thể thẳng tắp đổ về phía sau, rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề, nàng giương mắt nhìn người bịt mặt vừa đánh lén, thì ra vẫn còn một kẻ ẩn thân trong rừng! Đáng giận..... Vu Thịnh Ưu chậm rãi nhắm mắt lại, mất đi ý thức, nàng bỗng nhiên nhẹ giọng thì thầm: “..... Viễn Tu.....” Viễn Tu..... Sống tốt không? Nghĩ tới ta không? Ta có về..... Không xong rồi..... – Giang Nam, Cung gia bảo – “Đại thiếu gia còn không ăn cơm sao?” Người hầu Tiểu Triệu quan tâm hỏi Lạc Nhạn mới từ nam uyển đi ra. Lạc Nhạn cúi đầu, bất đắc dĩ lắc lắc: “Còn không ăn đâu, vẫn một mực muốn tìm đại thiếu nữ nãi.” Tiểu Triệu chà xát tay: “Ai u, vậy phải làm sao bây giờ a, đại thiếu nữ nãi lần này đi ra ngoài cũng không biết có còn mệnh trở về không. Đại thiếu gia vẫn không ăn cơm như vậy, sẽ đối sinh bệnh mất.” “Đại thiếu gia.....” Lạc Nhạn nói xong cứ nhiên khóc: “Đại thiếu gia gây không thành dạng, Lạc Nhạn nhìn thật sự là đau lòng muốn chết, đại thiếu nữ nãi thật nhẫn tâm, sao có thể nói đi là đi chứ.” Tiểu Triệu ách một tiếng, công bằng nói: “Ai..... Việc này, cũng không thể trách đại thiếu nữ nãi, ai..... Đại thiếu nữ nãi cũng thực đáng thương, ông trời thật là đui mù, sao lại phát sinh chuyện này.” Ai..... Hai người đồng thời gục đầu xuống thở dài. Đúng lúc này, trong phòng lại truyền ra tiếng khóc nháo: “Ta muốn nương tử, ta muốn nương tử! Ta muốn nương tử! Oa ô ô..... Ta muốn nương tử! A ô ô, Viễn Tu muốn nương tử! Ô ô!” Tiếng khóc này, đối với mọi người trong Cung gia mà nói..... đã trở thành quen thuộc, khóc nháo như vậy đã nửa tháng nay, mỗi ngày ít nhất hơn mười lần, Cung gia đại thiếu gia tỉnh ngủ liền khóc, khóc một hồi liền ngủ, tỉnh ngủ lại khóc, quả thực làm ọi người Cung gia lớn bé đều đau lòng muốn chết, ai cũng không có biện pháp a, chẳng ai có thể biến ra một Vu Thịnh Ưu được a. “Không tốt, đại thiếu gia lại nháo, nhanh đi mời nhị thiếu gia đến.” Lạc Nhạn cuống quýt đẩy Tiểu Triệu, sau đó chính mình xoay người vội vàng tiến vào chủ phòng. Chủ phòng, Cung Viễn Tu ngồi ở trên giường, hai tay ôm đầu gối, đầu tựa vào đầu gối, khóc thương tâm muốn chết, hẳn không thấy nương tử, không thấy đã lâu, không thấy đã lâu Không cần Viễn Tu sao? Ô ô..... Bỏ rơi Viễn Tu sao..... Lúc Lạc Nhạn vào chính là thấy cảnh này, nàng có chút không đành lòng nhìn, nhìn một lần lại đau lòng một lần, nàng..... bắt đầu có chút oán hận cái người tên Vu Thịnh Ưu kia, đều là bởi nàng ta rời đi, đại thiếu gia mới bị thương như vậy..... “Đại thiếu gia.....” Lạc Nhạn tiến lên từng bước, muốn nói lại không biết nên an ủi như thế nào, chỉ có thể lẳng lặng đứng một bên, hẳn thương tâm, nàng cùng hẳn thương tâm..... Một bàn

tay từ phía sau vỗ vỗ bả vai của nàng, nàng rưng rưng nhìn lại, chỉ thấy Cung Viễn Hàm vẻ mặt ôn nhu tươi cười đứng phía sau nàng nói: “Người đi xuống đi.” “Dạ.” Lạc Nhạn hành lễ cáo lui..... Ánh mắt liếc nhìn Cung Viễn Tu. Lạc Nhạn đi rồi, Cung Viễn Hàm thở dài nhìn Cung Viễn Tu nằm khóc đáng thương trên giường, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: “Ca, đừng khóc, ta mang huynh đi tìm nàng.”

19. Chương 19: Đóa Hoa Đào Thứ Hai Của Nàng [Thượng]

“Đệ sẽ..... mang ta đi tìm nàng?” Cung Viễn Tu ngược khuôn mặt lem luốc vết nước mắt như mèo, trong mắt tràn ngập hy vọng nhìn Cung Viễn Hàm. Cung Viễn Hàm hơi hơi bật cười, nhẹ nhàng gạt đầu, a ~ ánh mắt này của đại ca nhà mình, quả thật khiến người ta mất hồn a. Cung Viễn Tu mím mím miệng, sau đó khóc lớn: “Đệ gạt người, đệ gạt người, đệ đã nói vậy thật nhiều lần. Đệ mỗi lần đều gạt ta. Viễn Hàm là đại phiến tử!” Cung Viễn Hàm khước miệng tươi cười cứng ngắc một chút, chậm rãi nhũ mày mắt hững, bộ dáng như là thực tức giận nói: “Huynh không tin thì thôi.” Xoay người rời đi, chưa đi được hai bước, liền bị một bóng đen thật lớn từ phía sau bám chặt, Cung Viễn Hàm thân hình chưa động, đã vững vàng đón được bóng đen vừa lao tới. “Lần này không gạt ta sao?” Cung Viễn Tu ôm thắt lưng Cung Viễn Hàm, đầu để ở bờ vai của hắn, thật cẩn thận hỏi. Cung Viễn Hàm con mắt hơi đỏ, khước miệng ôn nhu tươi cười lại, hắn gỡ cánh tay Cung Viễn Tu đang ôm chặt hắn ra, ôn nhu nhìn Cung Viễn Tu, vẻ mặt chân thành nói: “Đương nhiên sẽ không lừa huynh, ca phải tin tưởng Viễn Hàm, biết không?” Cung Viễn Tu hấp hấp cái mũi khóc hồng đỏ bừng, do dự một chút, gạt gạt đầu. Cung Viễn Hàm tươi cười sáng lạn, nâng tay, dùng ống tay áo mềm nhẹ lau đi nước mắt trên gương mặt hắn, ôn thanh nói: “Ca, ăn cơm trước được không? Ăn xong rồi mới có sức lực đi tìm.” “Viễn Tu không ăn cũng có khí lực.” Cung Viễn Tu sợ hãi y lại giống như những lần trước, lừa mình cơm nước xong bước đi, cẩn bản không đưa hắn đi tìm nương tử. “Hử? Không ngoan không mang theo huynh đi nga.” Cung Viễn Hàm cười khước mắt loạn loạn, lời nói uy hiếp. Cung Viễn Tu do dự nửa ngày, vẫn là quyết định nghe hắn, Cung Viễn Hàm phát tay áo, người hầu bưng các loại thức ăn nối đuôi nhau mà đến, sau nửa canh giờ, Cung Viễn Tu ăn xong quay đầu tìm Cung Viễn Hàm..... Phía sau, đệ đệ tươi cười vẻ mặt chân thành đã sớm mất bóng dáng, Cung Viễn Tu biết hắn lại bị lừa, tức giận đập bàn, kêu khóc: “Thối Viễn Hàm, thối Viễn Hàm, đệ lại gạt ta! Ta không bao giờ tin tưởng đệ nữa ! Oa ô ô — ta muốn tìm nương tử oa..... Ô ô.....” Cung Viễn Hàm đứng ở ngoài phòng, vô tội sờ sờ cái mũi cười: “Lần sau huynh vẫn sẽ tin tưởng.” (Hàm ca quả thật vô cùng gian xảo a =))) Một trận gió nhẹ phát qua, hắn ngửa mặt nhìn lên trời, hơi hơi nâng tay, một con bồ câu đưa tin trắng như tuyết từ trên không lượn xuống, hạ cánh, mềm mại dừng ở cánh tay hắn. Hắn cảm lấy phong thư dưới chân bồ câu, liếc mắt một cái, cười: “Nhanh như vậy đã bị bắt..... Thật đúng là vô dụng a.....” Đem bức thư nắm trong tay, lại mở ra, đã biến thành bột phấn, theo gió xuân phiêu tán. Hắn nghiêng đầu, như tính toán cái gì..... Mà bên kia, Vu Thịnh Ưu bị trói toàn thân giống như bánh chưng, đặt trong quan tài, bị ba người bịt mắt khiêng trên vai cấp tốc chạy vội, không biết ba người bịt mắt này có phải bởi vì đã bị nàng cho ném khổ cực hay không, cho nên cố ý ngược đãi nàng, vài ngày liền trừ bỏ cho nàng uống nước, ngoài ra không cho nàng ăn gì, hơn nữa vì phòng ngừa nàng dụng độc, dây thừng trên người cho tới bây giờ cũng chưa từng cởi bỏ lần nào, Vu Thịnh Ưu cho tới bây giờ cũng chưa nếm qua cực khổ như vậy, quả thực muốn điên rồi. Nàng đối a, giận a, ghen khuất a. Muốn gọi kêu không được, đói choáng váng đầu hoa mắt, ngắt đi vài lần, cả người hỗn loạn, vì thế bắt đầu nằm mơ, không ngừng nằm mơ. Nàng nằm mơ lần thứ nhất, mơ thấy Quý Vực phái đại boss, đại boss là một kẻ soái không thể soái hơn, soái a, soái boss đối nàng nhất kiến chung tình, nhìn nàng té trên mặt đất, diễm đam đáng yêu, bộ dáng ôn nhu nhược nhược, tâm hắn đột nhiên co rút! Đại boss nghĩ: A!~ thế giới này vì sao lại có nữ tử xinh đẹp mà nhu nhược như thế, vì sao ta vừa nhìn thấy nàng tim đập mau không ngừng vậy? Đại boss nhìn nhìn lại những vết thương trên người nàng, trùng mắt với ba người đã bắt nàng: Bọn vô dụng, cư nhiên khiến một nữ tử xinh đẹp nhu nhược bị thương nặng đến vậy? Boss giận dữ hung hăng đánh bọn họ một trận, sau đó giết! Đại boss nhét nàng vào hậu cung, thổ lộ vô số lần, lại bị nàng kiên định cự tuyệt, boss giận, phi thường giận, đại boss hỏi: Vì sao, vì sao nàng không thể yêu ta? Vì sao? Chính mình vẻ mặt vừa chính nghĩa, vừa bi phẫn trả lời: Ta và người có diệt tộc chi cừu (1), ta vĩnh viễn cũng sẽ không yêu người! Người hết hy vọng đi, hết hy vọng đi!

(1*mối thù diệt tộc)Đại boss giận a! Đem nàng giam lỏng, hành hạ, lại hành hạ, tiếp tục hành hạ... Như thế

lặp lại nhiều lần, nàng rốt cục chịu được không được boss hành hạ, tự sát, yêu cùng hận, yêu cùng ngược, rốt cục hoa lệ kết thúc ! Kết thúc giấc mộng, Vu Thịnh Ưu toàn thân lạnh như băng, chau mày, sau khi bị xóc nảy người thanh tỉnh lại, mãnh liệt khinh bỉ chính mình, chính mình vì sao lại nằm mơ một giấc mơ nhảm chán như vậy, nàng tin tưởng, diện mạo cùng nhân phẩm của mình sẽ không khiến cho người ta nhất kiến chung tình, trừ phi người nọ là ngốc tử, cũng chính là ngoại trừ tướng công nhà nàng! Bất quá..... Vạn nhất boss thật sự yêu thương nàng thì phải làm sao bây giờ? Hẳn là không thể nào? Phải phải, sau khi an ủi chính mình như thế, Vu Thịnh Ưu lại bắt đầu mê man. Giấc mộng thứ hai của nàng, mơ thấy mình ngồi ở quán KFC, ăn hamburger, nàng ăn một miếng, toàn bộ nước tương chảy ra, rơi xuống bàn, lổn dẩn, lổn dẩn, biến thành một bãi đỏ như máu, cuối cùng biến thành bộ dáng phụ thân cùng các sư huynh đệ ngã trong vũng máu. Giấc mộng thứ ba, nàng mộng thấy Cung gia bảo, tại rừng trúc quen thuộc, vẫn là sáng sớm, một nam tử anh tuấn, cao ngất, tay cầm gậy trúc, nắng sớm từng đợt từng đợt chiếu vào trên người hắn, nam tử đứng cách nàng không xa chỉ lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt u oán mà bi thương. Nàng nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.” Rốt cục, nàng trong tâm trạng chua xót mà tỉnh lại, trên mặt ẩm ướt một mảnh. Đúng lúc này, ba người bật mặt rốt cục ngừng lại, quan tài rơi xuống đất, nắp quan tài bị mở ra, ánh nắng mãnh liệt chiếu vào, Vu Thịnh Ưu dùng sức nhắm hai mắt, vẫn có thể cảm giác được ánh mặt trời chói mắt. “Đứng lên!” Một người bật mặt lạnh lùng nói. Vu Thịnh Ưu hơi mở mắt một chút, hữu khí vô lực nhìn hắn, trong lòng lửa giận tận trời nghĩ: Chết tiệt, vài ngày không cho người ăn, không cho người động, cho người nằm ở trong quan tài, ta xem người có dậy nổi không! Một người bật mặt có vẻ thông minh, trực tiếp lôi nàng từ trong quan tài ra, ném xuống đất không hề nương tay, Vu Thịnh Ưu ngã xuống đất không biết đau, thân thể sớm đau đến chết lặng, nàng hơi hơi mở to mắt, nhìn bốn phía, cư nhiên là một sa mạc nhìn không thấy điểm cuối ? Vu Thịnh Ưu kỳ quái nhìn, nàng không hiểu bọn họ vì sao mang nàng tới nơi này. Chờ tới khi ánh mặt trời hoàng hôn chiếu trên sa mạc, bỗng nhiên, bỗng nhiên, Vu Thịnh Ưu chỉ vừa chớp mắt, thật sự chỉ vừa nháy mắt một cái nga, trước mắt bỗng nhiên đột ngột hiện lên một tòa thành nguy nga như từ dưới đất mọc lên, tường thành cổ màu xám được những tia nắng chiều cuối cùng bao phủ lại phát ra một loại ánh sáng hồng nhạt, cảnh sắc..... vô cùng đẹp, lại mang một không khí quỷ dị khiến người ta kinh hãi. Vu Thịnh Ưu lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt Áo ảnh sao? Ba người bật mặt đồng thời kéo Vu Thịnh Ưu hướng vào bên trong, bốn người vừa đến cửa, cửa tòa thành cổ tự động mở ra, Vu Thịnh Ưu bị kéo vào, cửa thành chậm rãi đóng lại, phát ra thanh âm nặng nề âm vang, không ai chú ý, trong tích tắc cánh cửa kia đóng lại, một đạo thân ảnh đã phi thân đi vào..... Bên ngoài, thời điểm ánh mặt trời hoàn toàn tắt, cổ thành cũng như theo hoàng hôn Thiên Sơn biến mất..... Bão cát thổi qua, một mảnh yên lặng, làm sao còn thấy bóng dáng tòa thành cổ? Vu Thịnh Ưu bị kéo đi, một đường thất tha thất thểu, nàng tùy ý nhìn cảnh vật bốn phía, nơi này phong cách kiến trúc giống như kiểu châu Âu thời cổ, âm trầm, âm đạm, như là đột nhiên có thể thấy quỷ hút máu bay ra. Mãi cho đến hiện tại, Vu Thịnh Ưu mới bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình Nàng nên làm cái gì bây giờ? Trần ngập cừ hận, liều mạng cùng đại boss, hay là chịu nhục để hắn hành hạ? Đây... lựa chọn trước đi, có vẻ rất ngốc nghếch? Không nên, không nên, lựa chọn sau đi, có vẻ rất không tôn nghiêm, nếu bị người khác biết, nhất định sẽ khinh bỉ nàng cả đời. Đây... nên làm cái gì bây giờ? Trước mặt là lựa chọn lớn nhất của nhân sinh — hèn mọn mà sống hay là cao ngạo chết đi? Kia Thật là khó chọn lựa, ta..... Ta trước khi chọn, nên nhìn xem đại boss như thế nào đã. Vu Thịnh Ưu bị đẩy mạnh, té ngã ở trong đại sảnh, nàng nằm úp sấp trên mặt đất, dây thừng trên người nàng đến bây giờ vẫn chưa được cởi, nàng hướng mắt mấp máy nhìn nhìn bốn phía, nơi này hình như là trung tâm cổ thành, phi thường trống trải, đại khái rộng một ngàn thước vuông, tận cùng bên trong đại sảnh, có một bức màn lớn, thực kỹ càng, nhìn không thấy bên trong. Ba người bật mặt đứng thẳng tắp, không chút động đậy, Vu Thịnh Ưu nằm trên mặt đất vẫn ngẩng đầu nhìn, mắt vẫn mấp máy Mấp máy Vẫn mấp máy. Một người bật mặt, rốt cuộc chịu không nổi nhắc chân, ấn nàng xuống! Nàng bất động, cảm giận liếc hắn xem thường, ân cần thăm hỏi cả nhà hắn một lượt, đúng lúc này, một thanh âm trung khí hùng hậu truyền đến: “Môn chủ đến —” Nàng lại bắt đầu mấp máy, mấp máy, ra sức mấp máy, chết cũng muốn chết trên tay kẻ để nhìn, để ta liếc mắt nhìn cái coi! Người bật mặt chân ấn càng mạnh, hắn không biết nữ nhân dưới chân kia vì sao lại kích động như vậy. “Bắt được Vu Thịnh Ưu sao?” Trong điện truyền đến một thanh âm, khàn khàn mị hoặc. Vu Thịnh Ưu bị rung động ! Vì sao? Thanh âm kia rõ ràng là của một nam nhân dễ nhìn a, thanh âm kia, đáng yêu a ~! Nhất định là một kẻ mê đến mức tận cùng, yêu nghiệt đến mức tận cùng, siêu cấp mê nam a! “Khởi bẩm môn chủ, Vu Thịnh Ưu đây.” Ba người bật mặt cung kính. “Ta xem xem.” Môn chủ trong giọng nói mang theo một tia kinh hi. Vu Thịnh Ưu dùng sức mấp máy, nhìn ta? Cũng để ta nhìn người xem, nhìn xem người thế nào đi ~! Mấp máy, mấp máy, mấp máy! Rốt cục — thấy ! Oh-no! Vu Thịnh Ưu ánh mắt bỗng trợn to, ngất luôn!

20. Chương 20: Đóa Hoa Đào Thứ Hai Của Nàng (hạ)

“Nàng chính là Vu Thịnh Ưu?” Boss đại nhân ngồi xổm xuống chọc chọc mặt Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu dùng sức từ từ nhắm hai mắt giả bộ bất tỉnh, chính là không nhìn hắn, ta không nhìn hắn, ta không nhìn hắn, ta không nhìn hắn! Nhìn hắn sẽ đau mắt a! “Vu Thịnh Ưu, Ưu Ưu? Ưu Nhi? Tiểu Ưu Ưu?” Ngón tay boss đại nhân không ngừng chọc chọc vào mặt nàng, muốn cứu nàng tỉnh lại! Vu Thịnh Ưu tiếp tục giả chết. “Nàng làm sao vậy?” Boss đại nhân hỏi ba tên sát thủ mang nàng về. Sát thủ vừa rồi dùng chân đạp Vu Thịnh Ưu hờ hững nhìn nàng, nhắc chân, dùng sức dẫm lên cánh tay người nào đó, người nào đó bị đau kêu lên “A! Tiểu Ưu Ưu! Nàng tỉnh?” Boss kinh hãi xông về phía trước, cầm lấy cánh tay người nào đó, ngón tay khẽ động, dây thừng trên người nàng dễ dàng bị đứt hết. Vu Thịnh Ưu giả chết không thành, đành phải dùng cảm đối mặt nhân sinh thâm đậm, nam tử trước mắt Tạm thời xưng là nam tử..... Nam tử này hắn, hắn..... Đến tột cùng nên hình dung như thế nào đây? Vu Thịnh Ưu trong bụng suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nghĩ đến một từ: Khó coi! Giúp đỡ Vu Thịnh Ưu, boss đại nhân, là một kẻ so với Bàn Tử (1) bình thường còn béo hơn gấp bốn năm lần, cả người đi giống như một trái cầu thịt mặc quần áo lẫn. Gương mặt đầy thịt béo tề, hai con mắt như hai hạt đỗ xanh, trên mặt còn có một nốt ruồi, chính giữa nốt ruồi còn có một sợi lông thật lớn, thật đen, thật thô~! Vu Thịnh Ưu nhìn sợi lông trước mặt nàng, cổ nén nổi xúc động muốn xông lên nhổ nó đi.

(1*Bàn tử: người béo, mập mạp)Vu Thịnh Ưu bình tĩnh lại, nói với bản thân trăm ngàn không thể xúc động, có hai mươi Vu Thịnh Ưu cũng không thể nặng bằng hắn a, cho nên, ta hảo hán đành chịu thiệt trước mắt, xem tình huống thế nào đã. “Môn chủ đại nhân, ngài tốt lành.” Vu Thịnh Ưu lễ phép gật đầu, cười gượng. Thịt cầu boss gật gật đầu, nở một nụ cười tự cho là yêu mị với Vu Thịnh Ưu: “Chào mừng a, Tiểu Ưu Nhi.” Sau màn tiếp đón, hắn vội vàng hỏi: “Nàng cảm thấy ta có soái không, nàng đã từng thấy qua người nào soái như ta chưa? Vu Thịnh Ưu gật: “.....” Ba phút sau, trong đại sảnh yên tĩnh, Vu Thịnh Ưu nghe ra một chữ: “Soái!” Thịt cầu boss vừa lòng gật gật đầu, tiếp tục mở miệng: “Ta có tiền không? Nàng đã từng thấy người nào có nhiều tiền hơn ta chưa?” Vu Thịnh Ưu lương tâm bị che kín, mở miệng: “Chưa thấy qua.” [lần này thực lưu loát] Thịt cầu boss thực vui vẻ, lẫn qua lẫn lại: “Ta anh minh thần võ, ta độc ác một phương, ta là nam nhân mạnh nhất trên thế giới?” Vu Thịnh Ưu khuôn mặt tươi cười so với khóe còn khó coi hơn, dùng sức vỗ tay: “Thật mạnh a, thật mạnh a, chưa thấy qua người nào mạnh hơn người.” Dối trá a! Dối trá! Dối trá như vậy có thể bị sét đánh hay không a?! “Thật tốt quá! Nàng rốt cục thừa nhận ta là nam nhân ưu tú nhất!” Thịt cầu boss thực kích động kéo tay nàng, vẻ mặt chân thành nói: “Tiểu Ưu Nhi, hiện tại ta đã có tư cách nói ta yêu nàng!” “A??” Vu Thịnh Ưu giống như bị sét đánh, trợn lớn mắt, trong đầu kêu loạn, nhớ tới vị tiên tử nào đó trong Tây Du Ký nói một câu: Ta đoán được quá trình, lại không đoán được kết cục..... Hắn nói..... Hắn yêu ta..... Vu Thịnh Ưu đầy người nổi da gà, ngửa đầu nhìn trời, gương mặt đăm lẹ. Thần ơi, cứu... cứu ta đi! Chẳng lẽ mệnh ta có hai đóa hoa đào, một đóa là ngọc tử, một đóa chính là Bàn Tử này sao? “Ưu Nhi, nàng chịu khổ.” Boss nâng ngón tay vừa thô vừa béo, ôn nhu vuốt lại mấy lọn tóc lòa xòa của Vu Thịnh Ưu, sau đó dùng thanh âm dễ nghe nói: “Về sau, nàng gả cho ta sẽ không bao giờ chịu khổ nữa.” Gả cho hắn?! Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên nhớ tới giấc mộng thứ nhất của mình, hung hăng nuốt nước miếng, chặt vật đẩy boss đang vẽ mặt thâm tình ra nói: “Không cần như vậy! Ta biết ngươi muốn cái gì, ta cho ngươi! Đây là “Thánh Y bảo điển”, cho ngươi, cho ngươi! Lấy đi! Mau lấy đi!” Ta chỉ cần ngươi trăm ngàn lần đừng thương ta! Úc ~ thần a! Van cầu ngươi, thỏa mãn hy vọng duy nhất này của đời ta đi! Đem hắn biến mất đi! Boss đến liếc mắt cũng không thèm liếc “Thánh Y bảo điển” một cái, cố chấp kéo tay Vu Thịnh Ưu, tiếp tục thâm tình thổ lộ: “Tiểu Ưu Ưu, vì sao nàng nói như vậy? Nàng rõ ràng biết, cho tới bây giờ cái ta muốn không phải quyển sách này. Ta muốn là.....” “Dừng! Không cần nói giống như người rất quen thuộc với ta như vậy.” Vu Thịnh Ưu rống to, ngăn cản hắn nói ra những lời ghê tởm: “Ngươi không cần quyển sách này, tại sao diệt Thánh Y Phái chúng ta?” “Ta không có a.” Boss vô tội nhún mày. “A?” Không có nghe nhầm chứ. “Ta không có a.” Boss tiếp tục vô tội nháy mắt đậu xanh nói. “Thúi lắm! Ngươi nói không có là không có à! Ta vì sao phải tin tưởng ngươi! Vì sao! Ngươi giết cả nhà ta, ta muốn độc chết ngươi, độc chết ngươi, độc chết ngươi! Độc chết cả nhà ngươi.” Vu Thịnh Ưu dùng hết khí lực rống, nước miếng phun cả lên mặt boss. Quái dị, boss chẳng những không tức giận, ngược lại vô cùng kích động, hưng phấn, vui vẻ dùng cánh tay trắng kiện ôm cổ Vu Thịnh Ưu nói: “Tiểu Ưu Ưu vẫn đáng yêu như trước đây. Ta rất thích ! Lúc nàng hung dữ thực đáng yêu, rất thích,

thực đáng yêu! Thực đáng yêu.” “Phóng..... Buông..... Ta.....!” Vu Thịnh Ưu dùng sức giãy dụa, bắt đắc dĩ hắt khí lực quá lớn, thịt nhiều sức khỏe, đẩy thế nào cũng không ra. Boss tiếp tục cười nói: “Tiểu Ưu Ưu, chúng ta đã ước định, chờ ta trở thành người có tiền nhất, soái nhất, nam nhân xuất sắc nhất trên thế giới, nàng sẽ gả cho ta! Nàng vừa mới cũng thừa nhận ta vừa soái lại có tiền lại xuất sắc ! Cho nên chúng ta thành thân đi!” “Ta không nói gì a.....” Vu Thịnh Ưu bị thịt béo đầy người hắt áp sắp không thở nổi, dùng sức lắc đầu kháng nghị, nàng không muốn gả cho Bàn Tử! Dù là một Bàn Tử cực tốt cũng thế mà thôi! “Fu fu ~ Tiểu Ưu Ưu, nàng muốn chống chế sao?” Bàn Tử boss dùng bàn tay phì lủ, lấy từ trong người ra một phong thư, đưa tới trước mặt nàng, thâm tình chân thành nói: “Nàng xem, nàng viết giấy cam đoan còn ở đây này.” Vu Thịnh Ưu tiếp nhận phong thư, có chút ngơ ngác, trên thư viết: “Ta Vu Thịnh Ưu tự nguyện gả cho Ái Đức Ngự Thư làm vợ. Nay lập giấy làm bằng chứng sẽ gả cho hân! Vu Thịnh Ưu [phía trên còn có dấu chỉ tay nho nhỏ]” Nàng không nhớ nổi mình đã cùng Bàn Tử viết cái giấy này từ khi nào, Ái Đức Ngự Thư chính là tên của Bàn Tử này? Bàn Tử chính là Bàn Tử, tên so với người khác cũng nhiều chữ hơn! Bất quá..... Mặc kệ thế nào, Vu Thịnh Ưu con mắt vòng vo chuyển, liếc mắt một cái, nhìn Bàn Tử vẻ mặt kích động, sau đó nhanh chóng đem giấy viết thư nhu thành một nắm, nhét vào miệng, dùng sức ăn a ăn! Ăn luôn, nàng muốn đem giấy viết thư ăn luôn! Ăn luôn, ăn luôn!! Ăn luôn, không còn tín vật định ước gì với người nữa ! Ái Đức Ngự Thư kinh hãi, muốn ngăn Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu như cá chạch trơn trượt lăn xuống, Ái Đức Ngự Thư lại đưa tay bắt nàng, Vu Thịnh Ưu lăn thêm vài vòng tránh được, Ái Đức Ngự Thư nổi giận: “Các người đều là người chết a! Bắt lấy nàng.” Ba người bịt mắt cùng tiến lên, vây, truy, tóm, rốt cục bắt được Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu thở hổn hển hé miệng, đắc ý cười: “Oa ca ca, ăn luôn.” “Nàng! Nàng vì sao phải như thế!” Ái Đức Ngự Thư tức giận lắc lắc ống tay áo. “Ta đã gả cho người khác, không thể tái giá.” Vu Thịnh Ưu vỗ vỗ ngực, đem cảm giác ê ẩm nuốt vào. “Hừ, ta biết tướng công của nàng, không phải là một ngốc tử sao!” Ái Đức Ngự Thư trừng mắt nhìn nàng, có chút không tin, nữ nhân này cư nhiên tình nguyện lựa chọn một ngốc tử chứ không yêu một người anh minh thần võ, anh tuấn tiêu sái như hân! “Sai!” Vu Thịnh Ưu lắc lắc ngón tay nói: “Là một ngốc tử rất tuấn tú.” “Ưu Nhi.” Ái Đức Ngự Thư tiến lên từng bước, Vu Thịnh Ưu lui về phía sau từng bước, ngăn lại động tác của hân, sau đó nghiêm túc hỏi: “Người vừa rồi nói người không diệt Thánh Y phái, lời này thật sao?” “Tự nhiên là thật, ta gạt lão bà ta để làm chi?” “Ta không phải lão bà người. Người mau cùng ta nói rõ, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” “A, chuyện này là như vậy.” Ái Đức Ngự Thư nhớ lại, bốn tháng trước, hân đang ăn cơm, bỗng nhiên nhận được thư lão ca gửi, thư viết như vậy: Con mẹ nó, thói tiểu quỷ nhà người, người nghĩ gì, muốn chết sao? Cư nhiên phát sát thiếp với Thánh Y phái lão tử, mẹ nó, người dám đến thử xem, lão tử bóc người mười tầng da, cắt người mười cân thịt, nhóm lửa nấu lên, sau đó đưa cho chính người ăn! Thiên ! Lăn cho lão tử! Không có việc gì đừng gây sự với ta. “Cái kia... có chút vấn đề!” Vu Thịnh Ưu đầu đầy hắc tuyến hỏi: “Xin hỏi đại ca ngài là.....?” Ngự Thư cười: “A, đại ca của ta a, chính là Thiên Thiên Bạch Vu Thịnh Bạch nha.” Vu Thịnh Ưu run rẩy, nàng có tưởng tượng thế nào đi chăng nữa, cũng không thể đem một người như là tiên nhân thế ngoại, xuất trần thoát tục như nhị sư huynh cùng một kẻ lưu manh thô tục như hân liên hệ cùng một chỗ. Nàng lại hỏi: “Sau đó sao?” “Sau đó? Ta thực vô tội a, ta lại không phát sát thiếp gì tới nhà nàng, ta viết lại một phong thư như vậy: Ca, đệ biết huynh ngày đêm tở vương đệ đệ ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm của huynh, đệ cũng biết đệ đã lâu chưa viết thư cho huynh, đệ biết đệ xem nhẹ huynh, là đệ không đúng, nhưng huynh cũng không cần dùng loại lý do này khiến cho đệ chú ý, huynh nếu nhớ đệ thì về nhà thăm, đệ biết huynh cảm giác về phương hướng không tốt, nhất định không tìm thấy nhà, ngày mai đệ phái người đi đón huynh. Cứ như vậy đi.” Ngự Thư nói đến chỗ này, Vu Thịnh Ưu hơi tin, đừng nhìn nhị sư huynh vẻ mặt giống như hồ ly, kỳ thật là kẻ mù hương siêu cấp, ngay cả một địa phương nhỏ như Thánh Y sơn, cũng thường xuyên lạc đường, đi ra sau hậu viện thế nào cũng lạc trong rừng, không kiếm được đường ra, sau đó hân liền phi thường bình tĩnh nằm ở trong rừng ngủ, chờ mình phát hiện, đi kiếm hân trở về. Mỗi lần lúc tìm được nhị sư huynh đang ngủ say trong rừng cây, nàng đều luyện tiếu đánh thức hân, bởi vì đó là một hình ảnh phi thường xinh đẹp. Mỗi lần nàng đều ngồi xổm bên cạnh hân, chờ hân tỉnh dậy. Mỗi lần hân mở mắt ra, mỉm cười về mặt đầy mê người gọi nàng tiểu sư muội. Sau đó... hân cười thê tử, chuyện tìm người tự nhiên giao cho tẩu tử. Ngự Thư tiếp tục nhớ lại nói: “Thư phát đi không bao lâu, đại ca lại viết thư lại, nói như vậy: Dận bào đệ Ngự Thư: Gần đây trong phái có nhiều chuyện, vì huynh lo lắng đại sự sẽ xảy ra, nếu lỡ có gì bất trắc, bảo hộ cho Ưu Nhi bình an! Cung gia mặc dù lớn, cũng không phải người trong võ lâm, hân sẽ có gian nan khổ cực, không nên ở lâu, đệ nên nhanh chóng đón ra. Ta biết đệ thích nàng từ nhỏ, nhất định có thể đem hết tâm lực, bảo hộ nàng chu toàn. Huynh: Ngự Lân.” “Sao kia..... Nhị sư huynh phong cách viết thư thay đổi cũng quá nhanh đi.” Vu Thịnh Ưu vừa ăn một quả táo trên bàn, vừa cảm thán nói. “Ca ta vốn chính là như vậy, vừa lưu manh,

vừa văn nhã. Có đôi khi còn bị tình, bất quá tuy rằng như thế, nhưng ta nhìn ra tính nghiêm trọng trong chuyện này, ta lập tức liền dẫn theo một số cao thủ của môn, đi Thánh Y phái trợ trận, nhưng khi ta đuổi tới nơi đó, đúng là đầy trời đại hỏa, cả bầu trời đều đỏ lửa.” “Kia..... Phụ thân cùng sư huynh ta.....?” Vu Thịnh Ưu có chút gian nan hỏi. “Lão bà đại nhân, ta nghĩ bọn họ hẳn là không có việc gì, sau hỏa hoạn, ta từng kiểm tra qua phế tích Thánh Y phái, ngay cả một thi thể cũng không có.” “Ta không phải lão bà người, đến tột cùng... cha ta cùng các sư huynh... đến tột cùng thế nào ? Sống hay chết, bị ai làm hại?” “Này ta cũng đang tra, trên đời này kẻ có thực lực có thể đem Thánh Y phái một đêm diệt môn, cũng chỉ có năm môn phái, lão bà đại nhân yên tâm, ta chắc chắn cứu nhạc phụ đại nhân ra!” “Ta không phải lão bà người..... Cuối cùng có ba vấn đề, một: Vì sao cả người lại là môn hạ của Thánh Y phái chúng ta. Hai: Vì sao cả hắc và người đều nói chuyện trước đây, trước đây? Ta trước đây nhận thức người sao? Ba: Vì sao diện mạo của người so với nhị sư huynh kém nhiều như vậy?” “Ba vấn đề này, ta có thể chậm rãi trả lời, lão bà đại nhân, không bằng chúng ta ăn cơm trước, như thế nào?” “Ta không phải lão bà người..... Mẹ nó! Đừng bắt ta phải lặp đi lặp lại cùng một câu!” “A ~! Lão bà đại nhân, hung dữ lên vẫn rất khả ái.....!” “Lăn!!” Rốt cục hiểu được vì sao nhị sư huynh lại thô bạo với hắc đến vậy.

21. Chương 21: Bàn Tử Rất Đáng Ghét [thượng]

Từ xưa Quỷ Vực môn có một môn võ học cao thâm, gọi là Ma Cầu Công, gồm có tám tầng, mỗi lần đột phá qua một tầng, toàn thân sẽ béo gấp đôi, công phu càng cao người lại càng béo, cho nên ở Quỷ Vực môn cũng không coi béo là xấu, ngược lại coi béo là vinh, là đẹp, là mạnh. Nhưng trong hoàn cảnh đó lại có một kẻ ngoại lệ. Đại công tử của môn chủ thứ sáu của Quỷ Vực Môn, Ái Đức Ngự Lãnh, từ nhỏ dung mạo tuấn mỹ, thiên tư thông minh, là kì tài võ học hiếm có, Quỷ Vực môn chủ đối với đứa con này kỳ vọng rất cao, nhưng Ái Đức Ngự Lãnh lại không giống người thường, hắc sinh trưởng ở nơi lấy béo làm đẹp lại cố tình muốn làm một người gầy. Theo quy củ của Quỷ Vực môn, nam hài mười tuổi nhất định phải béo phì, à không, là mười tuổi nhất định phải luyện Ma Cầu Công, Ái Đức Ngự Lãnh lại không muốn, quyết tâm không học, khi đó, Quỷ Vực môn đột nhiên phát ôn dịch, một đêm có mười môn chúng mắc bệnh, sau nửa tháng lại có hơn ba mươi người bị lây bệnh, đại phu trong môn đều thúc thủ vô sách! Môn chủ vì bảo toàn đại cục đành nén lòng, hạ lệnh đuổi tất cả ba mươi người mắc bệnh ra khỏi Quỷ Vực Môn. Ngoài Quỷ Vực môn đó là sa mạc, đi ra ngoài cũng chỉ có thể chờ chết. Trong số ba mươi người bất hạnh mắc bệnh này, cũng bao gồm cả Ái Đức Ngự Lãnh, mọi người ở đây tất cả đều bị ốm đau, dịch bệnh tra tấn, nằm ở sa mạc chờ tử thần đến. Khi đó, một vị thần y đi ngang qua nơi đây, y chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền biết được bệnh, hạ dược, ra tay cứu sống bọn họ. Ái Đức Ngự Lãnh bị chấn động, hắc như tìm được mục tiêu nhân sinh, vươn đôi tay vẫn còn thực suy yếu, nắm chặt vạt áo thần y, ánh mắt khát vọng nhìn thần y. Thần y ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy? Vẫn không thoải mái sao?” Ái Đức Ngự Lãnh vô lực lắc đầu, thái dương chói lọi trên bầu trời chiếu lên người hắc, hắc vẫn dùng ánh mắt gắt gao nhìn thần y, bàn tay nhỏ bé yếu ớt vẫn nắm chặt vạt áo thần y không buông. Thần y ôn nhu, dùng bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hắc, nhẹ nhàng cầm, dùng ngữ điệu làm cho người ta cảm thấy an tâm nói: “Đừng sợ, ta sẽ cứu ngươi.” Ái Đức Ngự Lãnh dùng ánh mắt nóng rực, so với ánh mặt trời còn chói chang hơn nhìn thần y, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Người có thể dạy ta chữa bệnh không?” Thần y cười gật đầu: “Có thể a.” Vì thế Ái Đức Ngự Lãnh liền cải danh thành Vu Thịnh Bạch, từ đó trở thành đệ tử thứ hai của Vu Hào Cường, hắc không nói cho bất kỳ kẻ nào biết hắc là đại công tử của Quỷ Vực môn, mà Vu Hào Cường cũng vẫn nghĩ đứa nhỏ kia, chỉ là một đứa bé đáng thương bệnh tật, không cha không mẹ nhặt được trên sa mạc mà thôi. Về sau, Vu Thịnh Bạch theo sư phụ học y thuật và võ thuật, hắc vốn trí tuệ, học lại dụng tâm, không đến năm năm liền danh chấn giang hồ, trở thành một nhân vật nổi danh của Thánh Y phái. “Xong rồi, chuyện xưa này có thể trả lời xong vấn đề thứ nhất và thứ ba.” Ái Đức Ngự Thư vừa cắn miếng thịt vừa nói, bèn miếng còn lóng lánh mỡ, trên mặt thịt béo bởi vì hắc nhai nuốt mà không ngừng run run. “Người nói là, nhị sư huynh làm môn hạ của cha ta tất cả đều là bởi vì cơ duyên xảo hợp? Mà người cùng hắc lớn lên bất đồng như thế chính là bởi vì người luyện Ma Cầu Công còn hắc không luyện?” Vu Thịnh Ưu nâng đầu, liếc hắc một cái, nháy mắt lại dời ánh mắt, không nhìn hắc, nhìn hắc sẽ ăn không vô. Ái Đức Ngự Thư một tay lấy một khối thịt heo, nhét vào miệng, ăn ăn, thoải mái nuốt xuống, sau đó

nói: “Đúng vậy, ca ta thật khờ, Ma Cầu Công tốt như vậy, tại sao lại không luyện chứ? Nàng xem ta hiện tại rất soái, rất oai hùng, rất mạnh tráng, nàng lại nhìn hần, gầy giống như khỉ thành tinh, xấu muốn chết, lão bà, chờ chúng ta thành thân xong, ta cũng đem Ma Cầu Công truyền cho nàng, như vậy nàng có thể trở nên đẹp như ta.” Vu Thịnh Ưu ấn mạnh tay ‘Ba’ một tiếng làm gãy một chiếc đũa, dùng ánh mắt âm trầm trừng mắt nhìn hần lặp lại: “Ta không phải lão bà người, ta lại càng không muốn ‘Xinh đẹp’ giống người.” “Lão bà, xinh đẹp một chút có cái gì không tốt? Tuy rằng ta cũng không ghét bỏ nàng gầy, nhưng mà người ta cần phát triển theo hướng tốt đúng không, nàng xem nàng, gầy như vậy, trừ bỏ ta cũng chỉ có một gã ngốc tử yêu nàng, nàng nói xem, béo có gì không tốt, nhanh lên béo lên đi, đến, ăn nhiều thịt béo một chút.” Ngự Thư thực sẵn sàng đem một khối thịt béo gấp vào trong bát Vu Thịnh Ưu, ánh mắt nhìn nàng như thúc nàng mau ăn a, mau ăn a. Vu Thịnh Ưu nhìn nhìn thịt béo trước mắt, nàng hít sâu một hơi, đem thịt gấp trở về, giả cười nói: “Người ăn, người ăn nhiều, béo nhiều.” Ngự Thư cũng không khách khí, đem miếng thịt béo nàng gấp lại bát hần ăn luôn, sau đó đem một chậu thịt béo đặt trước mặt Vu Thịnh Ưu: “Lão bà, ăn! Trong nhà có rất nhiều thịt béo!” Vu Thịnh Ưu khóe miệng run rẩy, nói sang chuyện khác: “Vấn đề thứ hai người còn chưa có trả lời ta đâu.” Ngự Thư cười hắc hắc, trên mặt thịt béo lại không ngừng rung rung, hần quay đầu, dùng đôi mắt tam giác nhỏ nhỏ nhìn nàng nói: “Vấn đề thứ hai, ta không trả lời nàng.” “Vì cái gì?” Vu Thịnh Ưu bất mãn nhíu mày. Ngự Thư buông hai khối thịt trong tay, cầm lấy tay Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu hai mắt đột nhiên tròn to, thân thể lui về phía sau, Ngự Thư thâm tình chân thành nhìn nàng: “Ta a, ta muốn chính nàng nhớ lại, nhớ tới ước định của chúng ta.” Lời nói của hần chân thành, bao hàm tình yêu, hai tay của hần dính đầy mỡ mà ấm áp, ánh mắt hần như vậy mà nóng bỏng thâm tình, khóe mắt hần còn có một sợi lông, miệng vẫn dính đầy mỡ..... Vu Thịnh Ưu gắt gao nhắm mắt, nàng nhin, nàng nhin! Nàng vẫn nhin không được mà nôn mửa “Lão bà, nàng làm sao vậy?” Ngự Thư lo lắng vỗ lưng nàng. Vu Thịnh Ưu đứng thẳng dậy, như là nằm mơ nói: “Ta có.” “Có gì?” Ngự Thư kinh ngạc hỏi. “Ta có đứa nhỏ của Cung Viễn Tu, cho nên, ta van cầu người, buông tha ta đi! Đừng bảo ta lão bà nữa.” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt bi phần nhìn hần nói. Ngự Thư nhíu nhíu mày, thực bình tĩnh nâng tay, bắt lấy tay áo Vu Thịnh Ưu hơi hơi dùng sức, “xoạt” một tiếng, tay áo đã bị rách. “A! Người làm gì! Người làm gì!” Vu Thịnh Ưu ôm song chướng mạnh mẽ lui về sau. Ngự Thư cười, tuy rằng là Bàn Tử, lại vẫn có chút hương vị tà mị, hần chỉ vào cánh tay Vu Thịnh Ưu nói: “Lão bà, thủ cung sa của nàng rất hồng a.”

(Thủ Cung Sa : dấu hiệu chứng minh người con gái vẫn còn là xử nữ.)“..... Ta không phải lão bà người.” Vu Thịnh Ưu nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt đỏ bừng nhìn hần, Bàn Tử này không biết xấu hổ ! “Lão bà, ta hy vọng nàng nhớ kỹ một điều.” Ngự Thư hơi hơi nheo mắt, trong mắt một mảnh si mê sớm tán đi, còn lại chính là một mảnh âm trầm:“Nàng có thể đánh ta, mắng ta, khi dễ ta, bắt ta làm gì cũng được, nhưng nàng không được gạt ta, dù thế nào cũng không được, cho dù là nói dối thiện ý cũng không được! Nàng biết không?” “Ta giết người, chém người, độc chết người cũng có thể sao?” Vu Thịnh Ưu buông song chướng, trừng mắt nhìn hần hỏi. Ái Đức Ngự Thư cười, tuy rằng là Bàn Tử, lại vẫn nhìn ra được hương vị tự tin cuồng ngạo, hần đứng dậy nhìn nàng nói: “Có thể a, nếu nàng có thể làm được.” Bàn Tử xấu xa, Bàn Tử thực biến thái, Bàn Tử thực đáng ghét! Bàn Tử cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!! Đây là cảm giác khi lần đầu tiên Vu Thịnh Ưu gặp Ái Đức Ngự Thư, nhiều năm sau, khi nàng nhớ tới Bàn Tử đã từng nói nàng vĩnh viễn không được gạt hần, tâm trạng của nàng lại thế nào? Nếu biết trước chuyện sau này..... Nàng có thể đối xử với hần tốt hơn một chút hay không.....

22. Chương 22: Bàn Tử Rất Đáng Ghét (hạ)

Ban đêm, Vu Thịnh Ưu bị Ái Đức Ngự Thư an bài ở căn phòng cách vách phòng hần, hai phòng chỉ cách nhau bức tường, vách tường mỏng tường chừng một quyền cũng có thể đánh nát vụn, Vu Thịnh Ưu phi thường lo lắng nhìn, đi lên đồng sở sở, tây sở sở, sau đó quay đầu nhìn Ái Đức Ngự Thư hỏi: “Ta có thể đổi một phòng khác không?”

Ái Đức Ngự Thư gật đầu nói:“Có thể a.” Nhìn Vu Thịnh Ưu khuôn mặt tươi cười, vẻ mặt vui mừng, hần hí hóp đôi mắt nhỏ, nói tiếp: “Ồ trong phòng ta a.” Tươi cười ở trên mặt cứng lại rồi, Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hần một cái, vẫy vẫy tay: “Người đi ra ngoài đi, ta mệt chết, muốn nghỉ ngơi.”

“Được.” Ái Đức Ngự Thư cũng không làm nàng khó xử, phát tay, vại tì nữ nói đuôi nhau mà vào, mang theo thùng nước để tắm rửa, quần áo sạch sẽ đứng chờ.

Ái Đức Ngự Thư vỗ ngực nói: “Lão bà, nàng nghỉ ngơi đi, có nguy hiểm gì, nàng chỉ cần kêu một tiếng, ta lập tức có mặt!”

“Ta không phải lão bà nguời. Nguời mau đi ra.” Vu Thịnh Ưu thở dài, không nề hà sửa đúng hần, xua tay, mắt cũng không nhìn, đuổi hần đi ra ngoài.

Ái Đức Ngự Thư cũng không giận, hớn hở xoay người bước ra ngoài, đối với hần mà nói, bản thân hần lớn lên anh tuấn tiêu sái, uy vũ bất phàm, lại là môn chủ Quý Vực Môn, người có thể luyện tới tầng thứ bảy của Ma Cầu Công, các nữ nhân trong môn, không ai không dùng mị nhãn với hần, không kẻ nào không thầm mến hần. Nam nhân xuất sắc như hần, lại có nữ tử nào không thích? Sẽ không ~! Cho nên lão bà chính là tạm thời kháng cự, chờ thêm hai ngày, nhìn đã quen mắt, sẽ phát hiện, kỳ thật — béo mới là đẹp.

Vu Thịnh Ưu cởi quần áo, lười biếng ngâm mình trong làn nước ấm áp, thoải mái nhắm mắt, ừm, bao lâu rồi không được tắm rửa thoải mái như này? Có lẽ là tinh thần thả lỏng, nàng bắt đầu nhận ra nàng đã lâu không dùng tới đầu óc. =”=

Trước mắt còn có ba bí ẩn, là ai bắt phụ thân cùng các sư huynh đệ, vì sao lại bắt, vì sao lại ngụy tạo như bọn họ đã chết, vì sao lại giả họa cho Quý Vực môn, hần liệu có biết quan hệ giữa nhị sư huynh và Quý Vực môn hay không, biết thì như thế nào, không biết lại như thế nào?

Ách..... Thật phiền..... Cuối cùng vẫn không rõ, phía sau màn độc thủ này rốt cuộc là ai? Rốt cuộc muốn làm gì? Nàng có thể làm gì để cứu phụ thân và các sư huynh đệ?

Vu Thịnh Ưu tựa đầu ẩn vào trong nước, nín thở, tới khi không thể chịu đựng nổi, từ từ nhắm hai mắt, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, từng ngụm từng ngụm hô hấp, mở to mắt, trong mắt một mảnh trong sáng, nàng không nghĩ được, một điểm đáng ngờ cũng không nghĩ ra được.

Nàng thừa nhận nàng ngốc, nàng muốn làm hậu cung văn nữ chủ, chứ không phải làm nữ chính trong truyện trinh thám, hay nữ chính trong tiểu thuyết võ hiệp, chính mình ngu xuẩn như vậy..... Thật sự có thể cứu được phụ thân cùng sư huynh sao?

Những hành động của nàng, liệu có nằm trong kế hoạch của kẻ đứng sau màn độc thủ kia hay không?

Nàng..... Đến tột cùng có thể làm cái gì?

Đứng dậy, bước ra khỏi mộc dưng (thùng chứa nước tắm), cầm lấy khăn tắm, cuốn quanh thân mình, nếu..... Cái gì cũng không làm được..... Như vậy nơi nào mới là an toàn đây?

Ồ..... ô..... Nhúu mày! Dùng sức nhúu mày! Cầm lấy chén trà trên bàn uống một ngụm, sau đó mạnh mẽ đắm mạnh vào bàn!

Nàng vừa đắm vừa rống to: “A a a a a!!! Thực phiền a! Cái gì vậy! Mẹ nó! Trốn trốn tránh tránh làm cái gì! Muốn giết thì giết đi, muốn cái gì thì nói thẳng ra đi! Lão nương muốn tìm người báo cừu cũng tìm khắp nơi không được! A a a a a! Tức chết ta !! Rốt cuộc là ai! Rốt cuộc là ai bắt đi phụ thân cùng sư huynh của ta! Rốt cuộc là ai! Oa oa oa!”

“Lão bà! Nàng kêu ta sao?” Ái Đức Ngự Thư anh dũng đẩy cửa phòng, vọt vào! Nga ~ Tiểu Ưu Ưu nhà hần, bỗng nhiên ở trong phòng kêu thảm thiết, nhất định là phát sinh chuyện gì nguy hiểm! Thân là nam nhân của nàng, đương nhiên phải xông tới trước tiên!

Vu Thịnh Ưu sững sốt, động tác chợt ngừng lại, đầu cứng ngắc chuyển qua nhìn hần, chuyện bất hạnh đã xảy ra, cái khăn tắm bởi vì nàng vừa rồi phát điên, đập bàn này nọ, sớm bị lỏng, khăn tắm nó..... Nó..... rơi xuống = =

Vu Thịnh Ưu từng ảo tưởng qua nhiều thứ, tưởng tượng khi mình đang tắm rửa, không mảnh vải che thân, có lẽ sẽ bị một sát thủ anh tuấn bất phàm từ trên trời rơi xuống nào đó nhìn thấy, có lẽ sẽ bị một mỹ nam nào đó không cần thận xâm nhập vào nhìn thấy, có lẽ..... Có lẽ..... Cho dù tưởng tượng như thế nào, cũng không tưởng tượng tới hần — một bàn tử! Một Bàn Tử khóe mắt lông rậm! Một Bàn Tử khóe mắt lông rậm còn cười thực đáng khinh!

A! Thượng Đế a! Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì! Vì cái gì lại bị hấn nhìn hết sạch chứ!

Mỗ Bàn Tử sờ sờ cằm, thực bình tĩnh, còn thật sự đánh giá Vu Thịnh Ưu nói: “Lão bà, nàng quả thật rất gầy, nên đường béo chút mới tốt.”

Vu Thịnh Ưu nghẹn miệng rốt cuộc không nín được, mạnh mẽ bộc phát ra khí lực kinh người, chỉ thấy nàng vừa khóc lớn vừa ôm lấy mộc dũng lớn kia ném qua: “Người cút cho ta!!!!!!”

Bàn Tử vô tội lắc mình, thực nhẹ nhàng đưa một tay cũng đón được mộc dũng do Vu Thịnh Ưu ném tới, nước trong mộc dũng ngay cả một giọt cũng không bị văng ra, hấn một tay nâng mộc dũng, dùng ngữ điệu thật sự quan trọng nói: “Lão bà, nàng xem nàng, gốc quá đi, mộc dũng lớn như vậy, ném không trúng ta, nhờ đập vỡ cửa thì làm sao, cửa vỡ, người bên ngoài sẽ nhìn thấy hết thì làm sao? Tuy rằng nàng gầy, nhưng mà.....”

Vu Thịnh Ưu rốt cuộc nghe không nổi nữa, lặn lên giường, cuộn chần khóc lớn: “Ta hận người! Ta hận người! Ta hận người! Người mau cút! Mau cút! Oa ô ô.....!”

Bàn Tử sờ sờ cái mũi, vô tội nói thầm: “A, khóc..... Tại ta sao?” [Mỗ Nguyệt: Đúng vậy!]

Gãi đầu, cong má, xoay người đi ra, trên tay phải còn nâng bồn tắm Vu Thịnh Ưu vừa dùng qua.....

Trong lúc Vu Thịnh Ưu bị người ta nhìn thấy hết, Cung Viễn Tu lại đang làm gì đây?

Ban đêm,

Cửa đại môn của Cung gia nam uyển khe hở mở, một thân ảnh cao lớn lén lút từ bên trong chuồn ra, trên lưng hấn đeo một tay nải nhỏ, chỉ thấy hấn cong người, nhanh chóng xuyên qua trung đình, đi về phía tường biên, phi thân phóng qua. Một đường chạy như điên ra khỏi cửa thành, khi hấn đứng ở ngoài cửa thành, ánh trăng soi lên gương mặt tuần lã của hấn, hấn mím mím miệng, trong ánh mắt tinh thuần tràn đầy kiên định, hấn cầm tay nải, ngơ ngác nhìn đường xá nói: “Viễn Tu muốn đi tìm nương tử! Đừng ai ngăn cản ta, Viễn Tu không sợ tối, không sợ đi một mình, không sợ! Viễn Tu muốn đi tìm nương tử!” Thực dùng sức gật gật đầu, còn nói một câu: “Tìm nương tử!” (Tu ca gốc mà đáng yêu ghê há ^^)

Ưu a ~ Viễn Tu nhà người đi tìm người, chờ xem!

23. Chương 23: Tìm Nha, Tìm Nha, Tìm Nương Tử

Đêm khuya, Vu Thịnh Ưu cuộn mình ngủ trên giường, nàng hơi hơi đánh tiếng ngáy, miệng khe khẽ, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống dưới, ướt một mảng gối đầu, một bóng đen đẩy cửa sổ, nhanh chóng lách mình tiến vào, bóng đen trong tay nắm trường kiếm, đi tới gần bên giường, Vu Thịnh Ưu ngủ thâm trầm, hồn nhiên chưa thấy. Bóng đen dùng kiếm nhẹ nhàng nhấc màn, còn chưa nhìn rõ cái gì, một tấm chăn bông ngênh diện đánh úp tới, hấn phất tay ngăn lại, Vu Thịnh Ưu ra hữu quyền đánh tới mặt hấn, bóng đen nâng tay ngăn lại, Vu Thịnh Ưu một tay chống giường tung một cước về phía hấn, bóng đen lui về phía sau từng bước, Vu Thịnh Ưu nhân lúc đó muốn kêu to, vừa há mồm, đã bị hấn một tay chặn ngang ôm lấy, dùng sức che miệng nàng lại, Vu Thịnh Ưu hai tay bầu lấy bàn tay to của hấn, toàn thân dùng sức giãy dụa. “Là ta!” Bóng đen thấp giọng quát nhẹ: “Im lặng.” Thanh âm hấn rất quen thuộc, Vu Thịnh Ưu thả lỏng thân thể, ngừng giãy dụa, người phía sau cũng buông tay thả nàng ra, nàng trợn to mắt, quay đầu nhìn lại, nhìn nam nhân đứng trước mặt đã mấy tháng không nhìn thấy, càng phát ra anh tuấn, là nam tử lạnh lùng nhất trong ba huynh đệ Cung gia. Vu Thịnh Ưu có chút giật mình nhìn hấn, không tin nổi kêu một tiếng: “Viễn Hạ.” “Phải, còn nhận ra ta.” Cung Viễn Hạ trừng mắt liếc nàng, xoa xoa cái tay vừa che miệng nàng vào chăn, lau hết nước miếng dính trên tay hấn vào đó. “Người sao lại ở đây?” Vu Thịnh Ưu cũng không ngại hành động ghét bỏ của Cung Viễn Hạ, vẻ mặt tươi cười lôi kéo hấn hỏi, đây là lần đầu tiên Vu Thịnh Ưu nhìn thấy Cung Viễn Hạ mà vui vẻ như thế. Cung Viễn Hạ không bị sự vui vẻ của nàng lây nhiễm, hí mắt trừng nàng, có chút oán khí nói: “Ta sao lại ở nơi này? Còn không phải bởi vì người! Người là cái thứ đáng ghét, không có việc gì chạy loạn cái gì? Trời có sụp xuống cũng có nam nhân Cung gia chúng ta đỡ

cho, người nói một nữ nhân như ngươi, chạy đến đây tìm chết à? Nơi an ổn thì không ở, lại thích bị ép buộc ở đây! Chính mình ép buộc còn chưa tính, còn khiến bổn thiếu gia chịu khổ cùng ngươi.” “Này này.....” Vu Thịnh Ưu trợn mắt nhìn hắn, chủ nghĩa đại nam tử của hắn thật sự là làm cho người ta chịu không nổi, một chút tình cảm kích động vừa rồi nhanh chóng biến mất.

[chủ nghĩa đại nam tử: coi đàn ông là lớn nhất]“Này cái gì mà này! Nếu không phải nhị ca ép buộc, ta việc gì phải quản ngươi! Ngươi cứ ở chỗ này làm tức phụ Bàn Tử kia đi!” Cung Viễn Hạ đi đến bên cạnh bàn, bưng lên ly trà đã lạnh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Hắn chết khát, ẩn núp ở Quỷ Vực môn, lén lút, ngay cả miếng nước cũng khó mà uống được. “Ngươi tìm được ta từ khi nào?” Vu Thịnh Ưu ngồi ở trên giường, khoanh chân, ngẩng đầu hỏi. Cung Viễn Hạ ngửa đầu nghĩ nghĩ: “Ừm..... Ở chuyên môn khách sạn.” “Chuyên môn khách sạn..... Lâu như vậy!” Vu Thịnh Ưu kinh hãi, phi thường khó chịu hỏi: “Lúc sát thủ Quỷ Vực Môn bắt ta, vì sao ngươi không cứu ta?” Cung Viễn Hạ cầm lấy một khối điểm tâm trên bàn, đưa vào miệng, chậm rì rì nói: “Nhị ca bắt ta cam đoan không được để cho ngươi chết, ngươi mới chỉ bị bắt chứ không chết, ta cứu ngươi làm gì!” Thì ra, ngày đầu tiên Vu Thịnh Ưu rời nhà trốn đi, Cung Viễn Hàm đã kêu Cung Viễn Hạ đến, cưỡng ép hắn đi bảo hộ Vu Thịnh Ưu, vốn Cung gia trừ bỏ Cung Viễn Tu, người võ nghệ tu vi cao nhất, đó là Cung Viễn Hàm, cho nên hắn trấn giữ ở Cung gia bảo để đánh lừa địch nhân, khiến cho chúng nghĩ Vu Thịnh Ưu vẫn còn tại Cung gia. Nếu không phải Vu Thịnh Ưu chính mình tự để bại lộ thân phận, Quỷ Vực môn cũng sẽ không dễ dàng tìm được nàng như vậy. Bất quá cho dù nàng bị tìm được, bên người còn có Cung Viễn Hạ hộ tống, vấn đề an toàn tự nhiên không cần lo lắng, nhưng Cung Viễn Hàm vạn vạn không đoán được là, Cung Viễn Hạ hắn không thích Vu Thịnh Ưu, thậm chí có thể nói chán ghét nàng. Cho nên đối với nhiệm vụ bảo hộ nàng, chỉ là bảo hộ để nàng không chết mà thôi, về phần bắt, bị chém, bị gì đó thì không thuộc phạm vi hắn quản lý. (Ba huynh đệ này đều rất đáng yêu a, mỗi người một kiểu ^^) “Vậy ngươi hiện tại ra đây để làm chi?” Nàng hiện tại cũng không chết à. Cung Viễn Hạ lại đưa một khối điểm tâm vào miệng, ăn ăn, bình tĩnh nói: “Ta đói bụng.” Vu Thịnh Ưu chịu đựng, lại hỏi: “Ngươi chừng nào thì cứu ta ra ngoài.” “Ta vì sao phải cứu ngươi ra ngoài?” “.....” “Ngươi ở đây cũng sẽ không chết.” “Đúng vậy..... Ta sẽ không chết.....” Vu Thịnh Ưu âm ngoan trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nói: “Nhưng mà ngươi sẽ chết!” “Hử.....” Khó hiểu nhìn nàng. Chỉ thấy Vu Thịnh Ưu khoanh hai tay, miệng rộng to: “Bàn Tử!! Cứu mạng! Có –” Vu Thịnh Ưu còn chưa kêu dứt lời, cửa sổ cùng cửa chính đồng thời bị đẩy ra, hai thân ảnh đồng thời lấy tốc độ quỷ dị một bay ra, một lần vào, Bàn Tử lần đến trước mặt Vu Thịnh Ưu hỏi: “Lão bà làm sao vậy?” Vu Thịnh Ưu mở miệng câu đầu tiên nói tự nhiên là: “Ta không phải lão bà ngươi.” Câu sau là: “Trong phòng có chuột!” “Có chuột sao?” Bàn Tử cúi thân thể to lớn nằm úp sấp xuống, nhìn nhìn gầm giường, nhìn nhìn gầm bàn, sau đó nói: “Không có à.” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn cửa sổ, oán hận nói: “Con chuột chạy rồi! Lần sau lại đến, ngươi liền đánh chết nó cho ta!” (tỷ đã man ghê =”=) “Giao cho ta là được!” Bàn Tử vỗ ngực cam đoan nói. Cung Viễn Hạ ép sát bụi hoa, nhìn Vu Thịnh Ưu trong phòng oán hận mắng: “Nữ nhân đáng chết!” Vu Thịnh Ưu như là biết hắn đang mắng nàng, cũng nhìn chằm chằm cửa sổ oán hận mắng: “Tiện thụ!” Vì thế, vài ngày sau, Quỷ Vực môn mọi người đều biết, nữ nhân mà môn chủ thích cực kỳ sợ chuột, mỗi lần nhìn thấy chuột chắc chắn sẽ dùng thanh âm phi thường phẫn nộ rống: “Bàn Tử — con chuột!!” Môn chủ nhà mình, mặc kệ đang ở đâu, đang làm gì, đều lấy tốc độ quỷ dị lần tới, vì người nào đó đánh chuột. Nhưng mà..... Sa mạc có chuột sao? Có sao? Không có sao? Có sao? Vì sao người Quỷ Vực môn cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy nhà mình có chuột? – Hương Cẩn trấn – Hương Cẩn trấn là một trấn nhỏ cách Cung gia bảo không xa, từ Cung gia bảo tới nơi này mất hai ngày lộ trình, thể nhưng Cung Viễn Tu lại đi mất bảy ngày. Trải qua bảy ngày này, Cung Viễn Tu so với lúc vừa rời Cung gia bảo thật kém một trời một vực, tuần mã sớm đã không biết tung tích, bọc nhỏ chứa hoàng kim cũng đã không cánh mà bay, ngay cả áo khoác thêu kim tuyến đẹp đẽ quý giá, ngọc thạch trang sức tất cả cũng đã sớm không còn. = = Mấy thứ này, mất từ lúc nào, hắn cũng không nhớ rõ, có lẽ là hắn thấy người đáng thương, chủ động bố thí cho người ta, cũng có lẽ là lúc ở trọ tỉnh tỉnh mê mê bị lừa mất, cũng có thể do lần đầu hắn hành tẩu giang hồ nên bị trộm. Hiện tại Cung Viễn Tu, mặc một tấm áo lót đơn bạc, áo lót sớm đã dính đầy bùn đất, nhìn không ra màu sắc nguyên bản, tóc hắn tán loạn, thúc phát kim quan không biết đã bị người nào trộm đi, trên người sớm phát ra mùi vị bẩn thỉu, vẻ mặt bất lực, chỉ có ánh mắt vẫn trong sáng sạch sẽ như cũ, không nhiễm một tia bụi bặm. Hắn mở to hai mắt trong suốt, mê mang đứng giữa phố xá sầm uất đông người, bàng hoàng không biết nên đi đâu..... Nhưng, cho dù không có hoa phục, không có tuần mã, không có tiền tài, không ai nguyện ý giúp hắn, hắn cũng không từ bỏ, một người một người hỏi, một nhà một nhà xem xét, một phố một phố tìm. Cố chấp dùng phương pháp của hắn, hỏi, xem xét, tìm. “Ông gặp qua nương

tử nhà ta không?” “Đi đi đi, xin cơm !” “Ông gặp qua nương tử nhà ta không?” “Lăn đi, khiêu hóa tử!” “Gặp qua nương tử nhà ta không? “Cút ngay, điên khùng, đừng làm trở ngại việc buôn bán lão tử!” “Gặp qua sao?” “Lăn!” “Nương tử..... Nương tử nhà ta tên Vu Thịnh Ưu.” Lúc đầu còn có người không kiên nhẫn quát lớn hấn hai tiếng, đến cuối cùng, tất cả mọi người đều xua đuổi hấn, không cho hấn có cơ hội mở miệng đặt câu hỏi, không ai nguyện ý giúp hấn, hỏi hấn một chút, cho dù là tò mò dừng lại một giây, liếc mắt nhìn bức họa trong tay hấn một cái, thử nhìn người hấn tâm tâm niệm niệm muốn tìm..... Chẳng ai liếc mắt để ý. Nếu có người nguyện ý nhìn một cái..... Nói không chừng thật sự có thể nhận ra nàng, dù sao, ba tháng trước người trong bức họa này quả thật có đi qua nơi này, ba tháng trước, người trong bức họa cùng bọn họ quả thật có gặp thoáng qua. Cung Viễn Tu mắt đầy nước, dựa đầu vào bên tường, chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt dần dần trở nên tối, hấn cũng không cảm thấy mệt, chỉ là..... rất lạnh. Nương tử..... nương tử..... nàng ở đâu? Thiệt nhiều người khi dễ Viễn Tu, nương tử..... nương tử..... nàng mau trở lại đi, nàng chưa bao giờ để cho người ta chê cười Viễn Tu, nàng chưa bao giờ để cho người ta khi dễ Viễn Tu. Nương tử..... nương tử..... Viễn Tu đói bụng, Viễn Tu thật đói..... Viễn Tu..... rất nhớ nàng. Thái dương dần dần ngả về tây, tựa như tâm Cung Viễn Tu, càng ngày càng lạnh, hấn rất sợ..... hấn không tìm được nương tử, cũng không tìm được đường về nhà. Hấn cái gì cũng không có một mình, hai bàn tay trắng..... (Oa oa,Viễn Tu ca đáng thương quá T_T) Minh Nguyệt nhô lên cao, Hấn ngồi đã lâu, cuộn mình ngồi một mình, tựa đầu trên đầu gối, cứ như vậy ngồi, vẫn không nhúc nhích, như là một đứa nhỏ lạc đường, đợi người thân yêu nhất tới tìm, đón hấn. Một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện phía trên: “Tiểu ca, nghe nói người đang tìm nương tử a? Ta biết.” Cung Viễn Tu nao nao, giật giật cái cổ có chút cứng ngắc ngắc đầu nhìn lại, trong bóng đêm, một trung niên nam tử đang nhìn hấn cười hiền lành. “Ông có biết?” Hấn ngồi xổm, ngửa đầu, khát vọng, cẩn thận hỏi. “Đương nhiên biết.” Trung niên nam tử gạt đầu bộ dáng cái gì cũng biết. Cung Viễn Tu ánh mắt trong suốt bỗng hiện tia sáng, hấn như là thấy hy vọng, kích động bất lấy cánh tay nam tử trung niên kia, nghẹn ngào nói: “Ông mau dẫn ta đi tìm nàng.” . Hấn đi theo người nọ ba ngày rồi, người nọ nói, nương tử đi Triệu gia trang, người nọ nói, Triệu gia trang cách nơi này chỉ ba ngày lộ trình, người nọ nói, ngày mai hấn có thể nhìn thấy nương tử. Người nọ nói, hôm nay buổi tối trước tiên ở trong sơn động nghỉ ngơi. Người nọ cho hấn một cái bánh bao và một kiện quần áo. Người nọ..... là người tốt đi. Là người tốt nhất mà hấn mới gặp được. Một ngày, chỉ cần một ngày có thể nhìn thấy nương tử Cung Viễn Tu tựa vào vách đá, cuộn mình, trên mặt lộ ra tươi cười, hấn cười mị mắt, nghĩ, ngày mai nhìn thấy nương tử hấn có thể lao qua, giống như trước đây, lao qua, đem nàng ôm vào trong ngực, lớn tiếng khóc, nàng nhất định sẽ vừa nhẹ nhàng vỗ lưng hấn vừa hung ác mắng hấn ngốc. Nhưng mà, khi hấn khóc lớn, nàng nhất định lại chân tay luống cuống đỡ hấn, chờ hấn hết khóc, nàng sẽ lộ ra vẻ tươi cười Viễn Tu thích nhất, dắt tay hấn, mang hấn về nhà..... Trở lại trong viện của bọn họ, giống như trước kia, nàng cùng hấn luyện võ, cùng hấn ăn cơm, cùng hấn làm rất nhiều rất nhiều chuyện vui vẻ, nàng sẽ thường xuyên hung dữ với hấn, cũng sẽ thường xuyên cười với hấn, nàng cười rộ lên, chính mình cũng sẽ cười theo, đến lúc đó..... sẽ rất ấm áp, sẽ không..... lạnh như thế này nữa. Cung Viễn Tu mang theo kỳ vọng, ở trong sơn động lạnh như băng chậm rãi ngủ, khóe môi hấn, mang theo tươi cười nhợt nhạt. Tựa như trước đây, hấn tươi cười ôm lấy nàng ngủ..... Ngày hôm sau sáng sớm, hấn mở mắt ra, thấy không phải nương tử, không phải trung niên nam nhân, mà là đệ đệ hấn — Cung Viễn Hàm. Cung Viễn Hàm ngồi ở bên người hấn, nắn sớm từ ngoài động chiếu vào, chiếu trên người y, mang theo vẻ nhu hòa, y lắc đầu, vẻ ôn nhu tươi cười giống như ngàn năm không thay đổi, nâng tay, nhẹ nhàng lau đi những vết lọ trên mặt huynh trưởng, nhin không được trong lòng thâm thối dài: Hấn... vẫn không đành lòng, không đành lòng để huynh trưởng hấn chịu một tia thương tổn. Vốn định đứng bên quan sát, nhìn đại ca hấn nếm chút khổ sở, chút giáo huấn, có lẽ sẽ có chút trưởng thành. Nhưng đến cuối cùng, vẫn không thể trở mắt nhìn một đám rác rưởi thương tổn đại ca hấn. “Nhị đệ, sao đệ lại ở nơi này?” Vấn đề kỳ quái. “Bởi vì huynh tại đây.” Đương nhiên trả lời. “Đệ muốn bắt ta trở về sao?” “Không, ta mang huynh đi tìm đại tẩu.” “Sẽ không lại gạt ta đi?” Cung Viễn Tu nhẹ nhàng nhú mày. Cung Viễn Hàm cười khê: “Lần này là thật.” Cung Viễn Tu nhìn y năm giây, hấn, bị người này lừa gạt đã trăm ngàn lần, nhưng như thế nào, cho dù nhị đệ lần này vẫn là lừa hấn, hấn cũng sẽ, tiếp tục, vẫn, vô điều kiện tin tưởng Cung Viễn Hàm. Cung Viễn Tu tươi cười nói: “Có đại thúc nói, nương tử ở Triệu gia trang, chúng ta mau đi đi! Hôm nay có thể nhìn thấy nương tử!” Cung Viễn Hàm đứng lên, lắc đầu: “Đại tẩu ngày hôm qua đã rời Triệu gia trang.” “A?” Cung Viễn Tu cúi đầu. “Yên tâm đi, ta biết nàng đi về phía nào.” Hai người vừa nói, vừa đi ra ngoài sơn động, bên ngoài sơn động có hai con ngựa, một màu trắng, một màu đen, hai con ngựa vừa thấy đã biết là lương câu ngàn dặm, Cung Viễn Tu kinh hỉ trợn to mắt, nhìn con tuấn mã màu trắng kia: “Nha! Đây không phải ngựa của ta sao?” Lại nhìn đến một đồng gí đó: “Nha! Đây không phải quần áo

của ta, tay nải của ta sao?” “Aha, cái này của ta, cái kia của ta, tất cả đều ở đây. Nhị đệ, là đệ giúp ta tìm về sao?” Cung Viễn Tu vui vẻ hỏi. Cung Viễn Hàm hí hóp mắt cười: “Ta chỉ là tiện đường kiếm về.” Thì ra, sau khi phát sinh chuyện Vu Thịnh Ưu trốn khỏi Cung gia bảo, Cung Viễn Hàm đã sớm tăng cường phòng bị, Cung Viễn Tu vừa ra khỏi Cung gia hấn đã biết, hấn nhìn huynh trưởng vẻ mặt kiên định đi về phía trước, bỗng nhiên cảm thấy thú vị, muốn xem xem đại ca hấn một mình lưu lạc giang hồ sẽ phát sinh chuyện gì, nói không chừng, có thể làm cho đại ca hấn trưởng thành lên. Vì thế Cung Viễn Hàm chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn đi theo nhìn Cung Viễn Tu, nhìn y bị lừa, bị trộm từng thứ, từng thứ, nhìn y chịu đói, chịu lạnh, bị khi dễ, nhìn y thương tâm khổ sở rơi nước mắt, rốt cục, đêm qua, khi trung niên nam tử kia thấy y bộ dáng không tầm thường, muốn lừa đem bán ột lão già háo nam sắc, Cung Viễn Hàm rốt cục không ngồi yên. Được rồi, ca ca hấn ngốc, được rồi, ca ca hấn đơn thuần, được rồi, ca ca hấn quả thật phiền toái, nhưng mà, ai nói ca ca của Cung Viễn Hàm hấn có thể bị đối đãi như vậy? Cho dù ca ca hấn ngốc, ca ca hấn đơn thuần, ca ca hấn phiền toái, không phải còn có hấn sao, chỉ cần hấn không chết, không thể để kẻ nào khi dễ ca ca hấn, cho dù hấn có chết trước, cũng sẽ an bài cho ca ca hấn cả đời thật tốt. Bất thành thực thì làm sao? Trị không khỏi thì làm sao? Ngốc tử, thì làm sao? Hấn sẽ không bởi vì những chuyện đó mà bỏ qua đại ca hấn, không thương đại ca hấn..... Sáng sớm trên sơn đạo, nắng sớm có màu vàng ấm áp, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai con ngựa sổng vai đi, hai nam tử, có dung nhan tương tự, đồng dạng tuấn mỹ, lại mang phong vị khác nhau, nam tử cười ngựa trắng có một đôi mắt trong suốt tinh thuần, nam tử cười ngựa đen, bạc môi hơi hơi nhếch lên, mang theo vẻ ôn hòa tươi cười như thiên sứ. Hai người bọn họ sổng vai, đẹp như bức họa, làm cho người ta không nhìn được ngắm nhìn..... [Độc giả người qua đường Ất họa Tiểu Tu Tu!! Rất đáng yêu..... (Lăn lộn lăn lộn!)..... Hảo đáng yêu ~ hảo đáng yêu a..... Mọi người ~ mọi người dùng sức cảm tạ độc giả người qua đường Ất nhà chúng ta!!] (có lẽ ở bản gốc bên dưới có cái hình, nhưng tiếc là bản convert không có nên ta chịu, thật tiếc quá T_T)

24. Chương 24: Chán Ghét Con Chuột Cùng Bàn Tử

“Bàn Tử! Bàn Tử!- con chuột!” Theo một tiếng rống to, một ngày mới lại bắt đầu ! “Đến đây!” Phòng cách vách phát ra tiếng hô khí thể dư thừa. Con chuột tròng mắt liếc Vu Thịnh Ưu một cái, cầm lấy điểm tâm trên bàn, xoay người liền theo cửa sổ đào tẩu. ‘Ba’ một tiếng, cửa chính mở ra. Ái Đức Ngự Thư đáng người thật lớn, giống như lần tới: “Con chuột, con chuột đâu?” Vu Thịnh Ưu tựa vào giường, ngáp một cái nhàn nhạt nói: “Người vừa lại, nó liền bị dọa chạy rồi.” “Thật không! Oa ca ca!” Ái Đức Ngự Thư vỗ cái bụng lớn như mang thai mười một tháng, thần khí vạn phần nói: “Quả nhiên, vẫn là ta lợi hại nhất!” Vu Thịnh Ưu ngoáy ngoáy lỗ tai làm bộ như không nghe thấy, hứ! Một con chuột mà thôi, dọa chuột chạy thì có gì mà giỏi. “Lão bà, nàng có cảm thấy ta hôm nay càng soái hơn hay không ?” Ái Đức Ngự Thư mở ra song cửa sổ, giống như bù nhìn, xoay trước mặt nàng một vòng. “Ta không phải lão bà người!” “Ta hôm nay mặc quần áo này, có phải càng tiêu sái hay không ?” Lại dạo qua một vòng, nháy mắt mấy cái nhìn nàng chăm chú. “.....” Vu Thịnh Ưu khéo mắt run rẩy nhìn hấn, hấn hôm nay mặc một thân áo dài tơ lụa màu vàng, vì muốn có cảm giác phiêu dật, ngay cả đai lưng cũng không thắt, hấn như vậy, rất giống một cái thùng tẩm di động..... “Ta hôm nay có phải hay không càng.....?” “Càng béo !” Vu Thịnh Ưu ngắt lời hấn, xen mồm khinh bỉ nói. Nào biết, Bàn Tử chẳng những không tức giận, ngược lại vui vẻ gật đầu vài cái: “A! Nàng nhìn ra ? Ha ha, ta hôm nay lại béo hơn mười cân nga. Ma Cầu Công của ta càng ngày càng lợi hại, nàng nhất định chưa thấy người nào soái hơn, lợi hại hơn, lại có nhiều tiền hơn ta đi? Chưa thấy qua, chưa thấy qua đi?” “Người thiếu tự kỷ một chút sẽ chết a?” Vu Thịnh Ưu thở dài, cau mày rống hấn: “Mau cút, mau cút, ta muốn đi ngủ.” “Ồ ~ vì sao chứ? Vì sao chứ?” Bàn Tử ở bên giường Vu Thịnh Ưu lăn qua lăn lại: “Vì sao bộ dáng nàng hung lên đáng yêu như vậy chứ? Lão bà nàng mắng ta nhiều hơn nữa đi! Mắng nữa đi, mắng ta nữa đi, mắng đi a ~!” “Ta không phải lão bà người!” Vu Thịnh Ưu nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay, tròng mắt, hung thần ác sát nói: “Lăn! Đừng ép ta xuất thủ đánh người.” Bàn Tử hưng phấn, kích động, thầm nghĩ: “Oa ~! Thật đáng yêu!” Vu Thịnh Ưu phù ngạch, trầm mặc, trời ơi, ai tới đem người này tha đi! Lúc này đây, Vu Thịnh Ưu mãnh liệt tưởng nhớ tới Cung Viễn Tu, a, tướng công nhà nàng rất đáng yêu a, chưa bao giờ nháo, nàng nói cái gì chính là cái đó, lớn lên lại soái, cười rộ lên rất đáng yêu, ôm lấy rất thoải mái, tuy rằng choáng váng một chút, nhưng có sao đâu! So với Bàn Tử thích tự kỷ này tốt

hơn rất nhiều! Tốt hơn một trăm lần nha! Một ngàn lần nha! Nếu đời nàng thật sự chỉ có hai đóa hoa đào, nàng đương nhiên kiên trì không đổi đi theo tướng công nhà mình nha! Nga ~ tướng công ~ Nga ~ Viễn Tu ~ Ta thật rất nhớ ngươi! Ta sai lầm rồi, ta không nên bỏ lại ngươi đi một mình ! Ta hẳn là nên mang theo ngươi, đi đâu cũng đều mang theo ngươi! Như vậy, ngươi có thể giúp ta đánh chết Bàn Tử này, đánh chết Bàn Tử thích tự kỷ này! “Ngươi làm sao mà bộ dạng như muốn chết vậy?” Bàn Tử vừa mới đi, con chuột lại đã trở lại..... “Cung Viễn Hạ, ngươi chẳng lẽ không biết ta là nữ sao? Đây là khuê phòng của ta, ngươi là một nam nhân, sao có thể tùy tiện tiến vào?” Vu Thịnh Ưu trừng mắt chỉ trích hần: “Ngươi không sợ hủy mất thanh danh của ta sao?” “Vừa rồi tên Bàn Tử kia..... ra vào, cũng tùy tiện a.” Hần trả lời,ngầm ý, ngươi thật sự còn có cái gọi là thanh danh sao? Vu Thịnh Ưu tức giận nhìn hần, Cung Viễn Hạ buông tay, ngồi bên cạnh bàn lại bắt đầu ăn điểm tâm. A, thực đói. “Ha ha ăn, chỉ có biết ăn thôi! Quý Vực môn lớn như vậy, trừ bỏ ở chỗ ta, chẳng lẽ ngươi không tìm được chỗ nào để ăn sao ?” Người nào đó buông tay: “Ta cũng không có biện pháp a.” Thì ra, Quý Vực môn ở bên trong sa mạc, ở sa mạc thức ăn nước uống là thứ vô cùng trân quý, ở trong này, thức ăn nước uống, là nơi được canh gác cẩn trọng, đừng nói là người, ngay cả con chuột cũng đừng nghĩ trộm đi được một hạt gạo, một ngụm nước. “Đồ vô dụng!” Vu Thịnh Ưu khinh bỉ nhìn hần. Cung Viễn Hạ cũng không giận, ngược lại vẻ mặt đứng đắn nhìn nàng nói: “Này, Vu Thịnh Ưu, ta thấy Bàn Tử kia đối với ngươi rất tốt.” “Ngươi muốn làm gì?” Vì sao cảm thấy hần sẽ không nói được lời hay. “Không bằng, ngươi tái giá đi!” Quả nhiên! Vu Thịnh Ưu trừng hần: “Ta độc chết ngươi!” “Ta biết, ngươi là ngại Bàn Tử kia lớn lên xấu, nhưng mà Vu Thịnh Ưu a, ngươi quên giáo huấn sao?” Cung Viễn Hạ buồn cười nhắc nhở nàng: “Đừng bị vẻ bề ngoài mê hoặc , Bàn Tử kia, nếu giảm béo, nói không chừng cũng là một kẻ dễ nhìn!”

(Hạ ca nói quá đúng,Vu Thịnh Bạch mỹ như tiên nhân thế ngoại,đương nhiên đệ đệ cũng không thể xấu a *hắc hắc*)“Vậy chờ hần giảm béo rồi nói sau.” Vu Thịnh Ưu lưu loát tiếp lời. “Ngươi... nữ nhân này!” Cung Viễn Hạ lắc đầu, vốn tưởng rằng nàng sẽ thực kiên định trả lời, có giảm béo nàng cũng không thích gã đầu, kết quả..... Hừ! Nữ nhân này, sao có thể xứng đôi với đại ca hần chứ! “Ngươi chừng nào thì cứu ta ra ngoài a?” Vu Thịnh Ưu lo lắng thúc giục hỏi, nàng thật sự không muốn ở lại nơi này, nàng muốn trở về Cung gia bảo, trở về nhìn Viễn Tu, chuyện phụ thân cùng sư huynh, nàng sẽ cầu Viễn Hàm hỗ trợ tra một chút, dù sao một mình nàng, quả thật không làm được cái gì. Nàng nghĩ thông suốt rồi, nàng cũng không phải nữ chủ, chuyện này lại phức tạp như vậy, nàng khẳng định không làm được, Cung Viễn Hàm thông minh như vậy, để cho hần làm việc chút đi. Cung Viễn Hạ đem toàn bộ thức ăn trên bàn nhét vào ngực áo, không liếc nhìn nàng một cái, chậm rì rì bỏ lại một câu: “Ta muốn là có thể đi, ta còn quay lại lấy đồ ăn.” “Ngươi..... Có ý tứ gì? Ngươi sẽ không.....” Cung Viễn Hạ nhảy qua cửa sổ mà đi, hoàn toàn không để ý tới thanh âm Vu Thịnh Ưu chửi bậy, ai, thật sự là dọa người a. Tới cứu người, lại bởi vì không tìm thấy cửa ra, ngay cả chính mình cũng bị vây ở chỗ này, Cung Viễn Hạ buồn bực nhíu mày, Quý Vực môn chết tiệt này, không có việc gì thiết lập nhiều kỳ môn độn giáp ngũ hành bát quái như vậy làm gì, khiến hần phải chật vật như vậy. Sớm biết thế này không nên giáo huấn Vu Thịnh Ưu, cứu nàng ra sớm một chút thì tốt rồi. Hiện tại cũng chỉ có thể chờ nhị ca lại đây cứu bọn họ. Ách..... Hần sẽ bị khinh bỉ đi? Hần nhất định sẽ bị nhị ca khinh bỉ ! Vừa nghĩ đến nhị ca liếc mắt nhìn hần cười khế, hần liền buồn bực. Vu Thịnh Ưu nhìn quanh, nôn nóng ở trên giường lăn lộn, một ngày của nàng rất thống khổ ! Quả thực không phải nói quá, nàng mỗi ngày phải đối mặt với Bàn Tử tự kỷ, vô số lần hỏi mình có soái không? Có tiền không? Có mạnh mẽ không? v.v..... Khiêu chiến sức chịu đựng cực hạn của người khác. Trừ bỏ Bàn Tử, còn phải đối mặt với một con chuột tinh tình không tốt, thường thường vào phòng nàng ăn vụng thức ăn, con chuột này không nói lời nào còn dõ, vừa mở miệng là khiến người ta tức chết! A!! Cứ như vậy, một ngày nào đó, nàng sẽ bị hai người bọn họ tra tấn mà chết, không được, nàng không thể cứ ngồi chờ chết, nàng phải chủ động chạy trốn, nàng muốn chạy khỏi Quý Vực môn, trở về Cung gia bảo! Đúng! Nàng cũng không phải công chúa, cũng không phải nữ chủ, sao có thể hy vọng xa vời có người đến cứu nàng chứ! Mao chủ tịch nói rất đúng, chính mình động thủ cơm no áo ấm! Trông cậy vào Cung Viễn Hạ, mọi người chết già!

(=“ Mao chủ tịch không có nói câu sau à nha)Đầu tiên, nàng phải biết được đường đi trong Quý Vực môn. Vì thế, nàng chuẩn bị đi tìm hiểu, đi ra cửa phòng chưa được vài bước, trước mặt gặp phải một hắc y hộ vệ, hộ vệ vóc dáng rất cao, bề ngoài cũng không tệ lắm, xem như là băng sơn khốc ca, hần lạnh lùng đi lướt qua Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu quay đầu, nhìn theo bóng dáng hần, bỗng nhiên mở miệng nói:“Đứng lại!” Hộ vệ dừng lại, đạm mạc đứng thẳng thân thể. Vu Thịnh Ưu đi đến trước mặt hần, cẩn thận nhìn hần, bỗng nhiên cười xấu xa nói:“Hóa ra là ngươi.” Thị vệ nhìn thẳng phía trước, sắc mặt không thay đổi, không trả lời, cũng không phát ra nghi vấn. Vu Thịnh Ưu ngửa đầu nhìn hần, cẩn thận nhìn ánh mắt hần,

đen như mực, âm đạm trống rỗng, không có một chút cảm tình cùng độ ấm ánh mắt. Hắn chính là kẻ ẩn trong rừng cây, đánh nàng một kích, bắt nàng đến Quỷ Vực môn còn không chút thương hương tiếc ngọc trối nàng, bỏ dúi nàng, đập nàng, Vu Thịnh Ưu hơi hơi híp mắt nhìn hắn, đừng tưởng rằng người lúc ấy bị mặt thì ta không nhận ra, người có hóa thành tro ta cũng nhận được! Phải biết rằng, Vu Thịnh Ưu nàng chính là một kẻ bụng dạ hẹp hòi siêu cấp, ác nữ có thù tất báo! “Người. Đạp ta thích không?” Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu nhìn hắn hỏi, chỗ bị hắn đập, giờ vẫn còn ê ẩm nha. Thị vệ cứng ngắc ánh mắt, hơi hơi giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn không chút thay đổi. “Hừ hừ hừ hừ.” Vu Thịnh Ưu cũng không quản hắn phản ứng thế nào, cười lạnh vài tiếng, hỏi: “Người tên là gì?” Hộ vệ im lặng nhìn nàng, lãnh đạm đáp: “Mạt Nhất.” “Mạt Nhất a.....” Vu Thịnh Ưu ý vị thâm trường thở dài: “Tên không tệ.” Nói xong nhìn hắn sáng lạn cười, xoay người đi. Mạt Nhất nhú mày, có chút không hiểu, lại không muốn suy nghĩ sâu xa, khi nàng xoay người rời đi, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi đó. Vu Thịnh Ưu đi vài bước, quay đầu, nhìn bóng dáng hắn, con mắt loạn chuyển. Từ phòng Vu Thịnh Ưu đi ra, đi qua hành lang dài là phòng Ái Đức Ngự Thư, đây là lần đầu tiên nàng nhìn đến phòng hắn, bình thường chỉ cần nàng rống một tiếng, người này đã bay nhanh tới xuất hiện ở trước mặt nàng, cửa sổ phòng hắn đóng chặt, không nhìn thấy bên trong. Vu Thịnh Ưu vốn định đi ngang qua, lại bỗng nhiên nghĩ đến Mạt Nhất, nhếch miệng cười, xoay người, một cước đá văng cửa phòng Ái Đức Ngự Thư, chỉ thấy trong phòng cư nhiên không có ai, Vu Thịnh Ưu gãi gãi tóc, có chút khó hiểu, không ở trong phòng? Nháy mắt mấy cái, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “Bàn Tử –!!” Không đến ba giây, chỉ thấy ngoài cửa nhanh chóng hiện lên một đạo cầu ảnh, tốc độ nhanh như là tàu cao tốc, cầu hình thể khổng lồ, xoay tròn, lăn vào trong phòng, dừng lại: “Lão bà, bảo ta?” “Ta không phải lão bà người.” Những lời này đã trở thành lời mở đầu giữa Vu Thịnh Ưu và Bàn Tử, tựa như người khác nói “Xin chào”, “Xin chào” với nhau. Vu Thịnh Ưu nói xong tiếp theo hỏi: “Người vừa rồi đang làm việc sao?” “Ta? Ta đang xử lý một sự tình trong môn.” Bàn Tử chĩa chĩa chính mình, sau đó thành thật trả lời. “..... Hóa ra người cũng làm việc a?” Vu Thịnh Ưu khó có thể tin nhìn hắn. Bàn Tử thần khí hiện ra như thật nói: “Đương nhiên rồi, Quỷ Vực môn chuyện to chuyện nhỏ, đều từ ta thiên tài môn chủ này xử lý, Quỷ Vực môn sở dĩ phồn vinh hưng thịnh như ngày hôm nay.....” “Được rồi, được rồi!” Vu Thịnh Ưu khoát tay ngắt lời hắn tự biên tự diễn: “Thôi, ta hỏi người, chuyện cha ta cùng các sư huynh người tìm được manh mối chưa?” Bàn Tử nghiêng đầu, sợi lông đen ở khóe mắt theo gió nhẹ nhàng bay, khiến Vu Thịnh Ưu nhìn ghê tởm một trận. “Trên giang hồ có thể có bản sự đem Thánh Y phái san bằng trong một đêm chỉ có năm thế lực: Quỷ Vực môn, ta không có, này bài trừ. Cung gia bảo, này sao.....” “Vô nghĩa! Khẳng định bài trừ a!” Vu Thịnh Ưu trừng hắn, Cung gia bảo không bài trừ, bài trừ ai. Bàn Tử sờ sờ cái cằm nói: “Nàng nói bài trừ liền bài trừ, dù sao ta phải nói một câu lòng người hiểm ác, tri nhân tri diện bất tri tâm(*) , nói không chừng a.....”

(* biết người chỉ biết mặt chứ không biết lòng) “Đúng vậy, tri nhân tri diện bất tri tâm, ta vì sao phải tin tưởng người! Người nói, người đem cha ta cùng sư huynh bắt đi đâu vậy?” “Rồi rồi, bài trừ, bài trừ.” Bàn Tử buông tay: “Thành Ngọc Kiểm Trang, đương nhiệm môn chủ Thành Hoa Khanh cùng cha nàng có giao tình thâm sâu, tứ sư huynh nàng vẫn là Thành Ngọc Kiểm Trang bát công tử, Thánh Y phái bị diệt môn, Thành Hoa Khanh từng công khai tuyên bố nên vì Thánh Y phái báo thù, còn tổ chức một cái Phản Quỷ Liên Minh, chuyên môn thảo phạt ta.” “Người sao không đi giải thích? Chuyện nhà ta cũng không phải người làm.” Vu Thịnh Ưu hỏi. “Ngốc nghếch, ai sẽ tin tưởng ta?” “Ta không phải tin tưởng người sao?” “Đúng vậy, cho nên ta yêu nàng a!” “..... Này này!” Đừng chụp lấy cơ hội dùng bộ mặt béo phì ấy mà thâm tình thổ lộ cùng ta được không? Bàn Tử cười, song cằm run lên, run lên: “Cho nên, ta cảm thấy Thành Hoa Khanh nhìn bề ngoài, không giống hung thủ, sau đó còn lại chính là đương kim triều đình, cùng đương kim đệ nhất thần bí môn phái Hàn Tuyết Thiên Thành. Hai chỗ này, đều có khả năng.” Vu Thịnh Ưu nhú mày nhìn hắn: “Này, người nói nửa ngày, ai cũng đều giống hung thủ, ai cũng lại có thể không phải. Thế này không phải là giống như chưa nói sao?” “Ha ha, nàng phát hiện ? Kỳ thật người ta chính là muốn cùng nàng nói chuyện nhiều hơn.” Bàn Tử ngược đôi mắt nhỏ, trong nháy mắt nhìn Thịnh Ưu phóng điện, Vu Thịnh Ưu nâng tay, không lưu tình chút nào ngăn trở nguồn điện đó: “Đúng rồi, ta muốn một người.” “Người nào?” “Mạt Nhất.” “Nàng muốn hắn làm gì?” “Hừ hừ.” Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu cười: “Ta chính là muốn a.” Hừ, ẩn trình độ Bàn Tử mê luyện nàng như hiện tại, đừng nói là một tiểu Mạt Nhất, dù nàng có muốn cả ba sát thủ ngày đó bắt nàng đi, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát! “Nga! Như vậy a!” Bàn Tử hiểu rõ gật gật đầu, sau đó híp mắt nói: “Không cho.” “..... Vì cái gì?” Vu Thịnh Ưu biểu tình đắc ý cứng trên mặt, nàng không nghĩ tới hắn lại cự tuyệt nàng. “Nhìn vẻ mặt nàng như vậy, ta như thế nào yên tâm đem hắn giao cho nàng.” Bàn Tử buồn cười xem xét nàng, Vu Thịnh Ưu vẻ mặt âm ngoan muốn giết

người, hần còn nhìn không ra sao. “Người..... Người còn nói thích ta, thích ta, người ngay cả một hạ nhân cũng không chịu thưởng cho ta, người thích ta sao!” Vu Thịnh Ưu tức giận, bắt đầu nói thô tục, đáng giận a, chẳng lẽ nàng đánh giá quá ị lực của mình ? Bàn Tử lắc đầu: “Ta thích nàng là thích nàng, nhưng ta sẽ không đem thù hạ của ta, huynh đệ của ta tặng cho nàng ép buộc, nàng muốn ép buộc thì ép buộc ta đi, muốn trả thù thì trả thù ta đi, ta nguyện ý, ta nguyện ý, đến đây đi, đến đây đi, tra tấn ta đi!” Vu Thịnh Ưu yên lặng nhìn hần hiên ngang lăm liết, không nói gì. “Nàng tức giận?” Bàn Tử nhìn Vu Thịnh Ưu không nói lời nào, có chút lo lắng hỏi. “Ta nói ta tức giận, người sẽ bắt hần cho ta sao?” Vu Thịnh Ưu hỏi. Bàn Tử thực dùng sức suy nghĩ, dùng biểu tình thật sự Vu Thịnh Ưu chưa từng gặp qua bao giờ nói: “Mặt Nhất hần là thuộc hạ của ta, ta có thể mệnh lệnh hần đi chết, nhưng ta không thể mệnh lệnh cho hần đem tôn nghiêm cho nàng dẫm nát dưới chân. Cho nên..... Nàng vẫn là tra tấn ta đi!” Vu Thịnh Ưu cắt một tiếng, trừng mắt liếc nhìn hần một cái, xoay người đi ra cửa phòng, tới cửa, bỗng nghiêng đầu, nở một nụ cười : “Bàn Tử, nhân phẩm người cũng không tệ.” Bàn Tử nhìn nàng cười, sững sốt, hai gò má phồng hơi đỏ một chút..... Nàng nói ta không tệ ! Không tệ, không tệ, không tệ, không tệ ! A a a a ~ nàng tốt cực, tốt cực bị ta dao động sao! Nàng tốt cực phải làm lão bà của ta sao! A a a, Bàn Tử kích động ở trong phòng lẩn qua lẩn lại, ôi ôi..... Tiểu Ưu Ưu thật đáng yêu a, thật đáng yêu a ~! Vu Thịnh Ưu vừa đi, vừa lắc đầu cười, ha ha, nàng a, vẫn nghĩ Ái Đức Ngự Thư chính là một Bàn Tử sắc dục huân tâm, nhưng mà, trừ bỏ vẻ bề ngoài, kỳ thật hần cũng là có điểm tốt. Như vậy vừa đi vừa nghĩ, bỗng nhiên từ bên trái một cánh tay vươn ra, mạnh mẽ che miệng của nàng, đem nàng kéo vào chỗ tối, Vu Thịnh Ưu mở lớn mắt, tâm trầm xuống, là ai? [Độc giả người qua đường Ất lại vì Mỗ Nguyệt họa Tiểu Hàm Hàm! Rất đáng yêu..... Lăn lộn lẩn lộn!..... Hảo đáng yêu ~ hảo đáng yêu a.....] (Rất tiếc, hai bức hình Cung Viễn Hàm ôn nhu và phúc hắc đều không có T_T. Ta thật rất muốn đập đầu vào gối tự tử a ...Ta muốn nhìn a a a >”<>

25. Chương 25: Nguyên Lai Hần Mới Là Nam Chủ Của Nàng

Vu Thịnh Ưu bị người thần bí kéo vào chỗ tối, người nọ trên tay có mùi hương, khi hần che miệng nàng, trong nháy mắt nàng ngửi được mùi hương đó nên ngừng thở, khuỷu tay thúc về phía sau, nhưng nàng mới vừa rồi hít vào chút ít mùi hương, cánh tay vô lực, công kích căn bản không thể gây thương tổn. Đúng lúc khi nàng nghĩ mình sẽ nguy, một đạo hàn quang xẹt qua, mũi kiếm sáng choang né qua Vu Thịnh Ưu đâm thẳng bóng đen phía sau nàng. Bóng đen dưới tình thế cấp bách đem Vu Thịnh Ưu đẩy về phía trước chắn kiếm, trường kiếm quay lại thu thế né qua Vu Thịnh Ưu, một bàn tay chụp tới, đem nàng túm lại, kéo về phía sau, Vu Thịnh Ưu ngửi phải mùi hương toàn thân hư nhược, chỉ có thể để hần đẩy sang, ngã vào một bụi cây, suy yếu đứng lên. Chỉ thấy phía trước đang trình diễn trận quyết đấu của hai đại cao thủ kiếm thuật. Người cứu nàng cư nhiên là Mặt Nhất. Chỉ thấy Mặt Nhất mặc một thân hắc y, vẻ mặt lãnh nghiêm, thân hình như điện, y vĩ phiêu phiêu, kiếm trong tay hoa vũ vô cùng đẹp mắt. Người thần bí đánh lên Vu Thịnh Ưu võ nghệ cũng không tầm thường. Hai người giao đấu mấy chục chiêu, thanh âm binh khí va chạm bén nhọn kích động ở trong không khí, đâm, chém, phóng, dẫn, áp... lộ số kiếm thuật cơ bản do họ sử dụng lại mạnh mẽ, thuần thực, mang theo sát khí sắc bén lạnh như băng, hùng hổ công kích về phía địch nhân! Ngay lúc Vu Thịnh Ưu hứng thú theo dõi, trên trời bỗng nhiên rơi xuống một viên đại cầu, tựa như rót xuống một trái bom nguyên tử, bịch một tiếng rơi trên thân bóng đen, bóng đen ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, bị đại cầu đè trên người, đứng lên run rẩy vài cái liền không nhúc nhích nổi Vu Thịnh Ưu sững sốt..... Chẳng lẽ Ma Cầu Công trong truyền thuyết chính là đem chính mình ăn cho béo phì, sau đó đem toàn bộ sức nặng của bản thân để áp chế đối phương? Đại cầu áp thần bí nhân hôn mê xong, lăn vài vòng, lăn đến trước mặt Vu Thịnh Ưu, trên gương mặt phồng nộ đầy vẻ tươi cười: “Lão bà, không có việc gì chứ?” Vu Thịnh Ưu thân thể mềm nhược, suy nhược nói: “Ta không phải lão bà người.” Dựa vào! Nàng thật sự là chịu đủ câu đối thoại này. Động động đầu ngón tay, chỉ chỉ túi hương bên hông, Bàn Tử hiểu ý đem túi hương cởi xuống, đưa tới trước mũi Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu ngửi ngửi, cảm giác khí lực chậm rãi trở về, túi hương này chính là lúc trước xuất giá tam sư huynh đưa nàng, túi hương này, đừng nói là độc dược bình thường, cho dù là độc dược lợi hại, kiến huyết phong hầu, uống vào đều ok..... Người đã chết, để lại túi hương... Nghĩ đến tam sư huynh bình thường ít lời, vẻ mặt luôn thoáng buồn, Vu Thịnh Ưu liền tức giận, mạnh mẽ đứng dậy, đi đến trước mặt thần bí nhân, đá hần

một cước, hung tợn hỏi: “Nói! Là ai muốn bắt ta?” Thần bí nhân bị đá một cái, mặt lộ ra dưới ánh mặt trời, là một nam nhân diện mạo cực kỳ bình thường, hắn bị Bàn Tử áp miệng sùi bọt mép, làm sao còn có tri giác. “Uy! Bàn Tử, người áp chết hắn rồi sao?” Vu Thịnh Ưu trừng mắt hỏi Bàn Tử. Bàn Tử đi tới, lắc đầu: “Không có, ta chỉ là áp cho hắn gãy hết xương cốt toàn thân thôi, không chết được, Mạt Nhất, mang vào địa lao khảo vấn.” “Tuân mệnh, môn chủ.” Mạt Nhất cung kính gật đầu, một tay nắm lấy nam nhân kia bước đi. “Từ từ, ta cũng phải đi.” Vu Thịnh Ưu biểu tình cực kỳ vận vẹo nói: “Ta cũng phải đi khảo vấn hắn.” “..... Đây, khảo vấn máu me ghê rợn lắm.” Bàn Tử có chút cẩn thận nói. “Nga ~ máu me a.” Vu Thịnh Ưu đen mặt, máu me a..... Máu me..... Hắc hắc..... “Ta không sợ. Ta nhất định phải tìm ra hung thủ bắt phụ thân ta.” Về mặt chính nghĩa lắm liệt! “Vậy được rồi, chúng ta cùng đi.” Bàn Tử gật đầu đồng ý. Ba người rời đi, xuống lầu, đi vào địa lao, hoàn cảnh trong phòng giam quả nhiên giống như trong tiểu thuyết nói, âm trầm, hôn ám, âm phong từng trận, tràn ngập hàn ý, treo đầy tường đều là hình cụ. Mạt Nhất dùng xích treo thần bí nhân lên tường, dùng nước hắt cho hắn tỉnh lại, vừa quay đầu chỉ thấy Vu Thịnh Ưu đứng ở trước vách tường treo hình cụ, về mặt kích động hưng phấn, sờ sờ roi một lát, lại sờ sờ xích sắt, lại nhìn đến thiết bổng, kim sắt, bàn chông. Nàng hưng phấn hai tay nắm chặt, về mặt kích động vận vẹo vài cái, sau đó xoay người lại, hai mắt ánh lên tia sáng quỷ dị nhìn thần bí nhân nói: “Bắt đầu đi!” Nghiêm hình bức cung a nghiêm hình bức cung! Dùng roi trước hay dùng xích sắt trước a? Di hi hi! Cho dù là sắt thủ chuyên nghiệp, hay là gián điệp, nhìn đến ánh mắt của Vu Thịnh Ưu kia, đều nhịn không được rung mình. Mạt Nhất lạnh lùng hỏi: “Tên.” Không khí trầm mặc, Mạt Nhất cũng không buồn liếc mắt, nâng tay, ngón tay khẽ động, cảm ngọn roi bên người lên, ánh mắt lạnh lùng, cổ tay khẽ nhích, roi ‘xoát’ một tiếng vung lên, trước ngực người thần bí lập tức hằn lên một vết máu dài. Mạt Nhất cũng không vội, không nhanh không chậm tra tấn hắn, không khí trầm thấp áp lực dọa người, đây là không khí nhà lao thường phải có, nhưng mà, hôm nay, lại có một người, một nữ nhân, hai tay ôm gò má đứng ở một góc, hai mắt lóe ánh sáng nhìn hết thấy, thực khóc a ~ thực khóc a ~ a.....! Lãnh khóc Mạt Nhất, thiết diện Mạt Nhất, Mạt Nhất vung roi, Mạt Nhất mặt không chút thay đổi, cực giỏi! Cực giỏi a! “Lão bà..... Lão bà..... Nàng làm sao vậy?” Bàn Tử vươn đầu ngón tay béo múp chọc chọc người nào đó về mặt say mê nhìn Mạt Nhất. Mà người nọ cư nhiên không phản bác lại câu ‘ta không phải lão bà người’ như bình thường. Bàn Tử theo ánh mắt Vu Thịnh Ưu nhìn lại..... Mạt Nhất, thủ hạ của hắn Mạt Nhất, Mạt Nhất không soái bằng ngón tay út của hắn, lão bà hắn là không phải nhìn gã đến mê mẩn. Không phải Mạt Nhất, không phải thần bí nhân, như vậy..... Trọng điểm là ngọn roi trên tay Mạt Nhất sao? Đỉnh một tiếng, trong đầu Bàn Tử xuất hiện thanh âm vang dội, Bàn Tử đưa tay: “Mạt Nhất.” Mạt Nhất dừng tay, thần nhiên nhìn lại: “Môn chủ.” “Roi cho ta.” Bàn Tử cầm roi, đi đến trước mặt thần bí nhân, cũng học bộ dáng Mạt Nhất vung roi, vừa vung còn vừa tranh thủ thời gian nhìn trộm Vu Thịnh Ưu, chỉ thấy Vu Thịnh Ưu về mặt mê say, bỗng nhiên biến thành nhú mày chán ghét! Vu Thịnh Ưu xoay người không nhìn Bàn Tử, vì sao, vì sao Bàn Tử tra tấn người nhìn giống như là một con quay vậy, ách..... Nhìn không được, rất không mỹ cảm! Lắc đầu, giận dữ nói: “Bàn Tử, người nghỉ ngơi một chút đi, để cho Mạt Nhất đánh.” Bàn Tử nhú mày, hóa ra nàng mê không phải roi, đem roi đưa cho Mạt Nhất. Mạt Nhất tiếp tục vung roi, người nào đó mê! Bàn Tử đánh, người nào đó chán ghét! Mạt Nhất vung! Mê! Bàn Tử đánh! Chán ghét! Vung! Mê! Đánh! Chán ghét! Bàn Tử nổi giận! Vì sao, vì sao, vì sao? Nàng rốt cuộc mê ở điểm nào? Vì sao Mạt Nhất vung roi tra tấn người nàng liền mê chứ? Vì sao lòng của phụ nữ khó đoán như vậy? Hắn mặc kệ! Nắm tay, bỏ lại roi rỗng: “Mạt Nhất!” “Môn chủ.” Mạt Nhất ngẩng đầu, ngữ khí không hề pháp phông. “Tra tấn thật mạnh cho ta!” “Tuân lệnh.” Nếu nàng thích xem Mạt Nhất đánh, vậy để cho nàng xem cho đủ đi, ai..... Vu Thịnh Ưu lại một lần nữa mê muội nhìn Mạt Nhất, oa, rất máu lạnh, rất ngược, rỗng rỗng, rất giống lãnh khóc công trong tiểu thuyết đam mỹ, úc ~ thực tuyệt ~! Mãi cho đến buổi tối lúc đi ngủ, đầu óc Vu Thịnh Ưu vẫn còn nhớ tới hình ảnh Mạt Nhất cầm roi tra tấn người, soái khí vung cổ tay, ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt găm đen anh tuấn, thân hình cao lớn mà cường tráng, hết thấy hết thấy đều hoàn mỹ a! Nàng Vu Thịnh Ưu..... Có vẻ muốn hồng hạnh vượt tường

26. Chương 26: Rốt Cục Gặp Lại

ừ đó vài ngày về sau, Vu Thịnh Ưu cực kỳ say mê Mạt Nhất, mỗi ngày đều đúng giờ tới địa lao xem Mạt Nhất tra tấn người, quả thực giống như đi làm, không sót ngày nào. Quý dĩ là, Vu Thịnh Ưu cực mê lúc Mạt Nhất vùng roi, khi hắn ngừng tay, dùng thứ khác, vẻ mặt si mê của nàng lại nhanh chóng biến mất không thấy. Thần bí nhân kia cũng là một con người rần rỏi, mặc kệ Mạt Nhất tra tấn như thế nào, hắn đều một chữ không khai, toàn thân hắn tất cả đều là vết roi, quần áo tả tơi bắt tại trên người, mỗi roi quất qua, quần áo hắn đều có nguy cơ không còn có thể che được bộ vị trọng yếu. Mỗi lần Vu Thịnh Ưu đều tràn ngập chờ mong, chờ quần áo hắn hóa thành mảnh nhỏ, bay xuống, lộ ra xxx! Nga ha ha ha! (=”= bó tay với Ưu tỷ) Nhìn ánh mắt nàng sáng lên quý dĩ, dọa Ái Đức Ngự Thư lo sợ phải hạ lệnh, chỉ có thể đánh thân trên, không được đánh ở hạ thân hắn. Mạt Nhất kiên trì quán triệt tư tưởng môn chủ, quần của thần bí nhân, hoàn hảo không tổn hao gì vẫn ở trên người. Khiến cho Vu Thịnh Ưu thực thất vọng. Hôm nay, Mạt Nhất quất hắn tới tận giờ Ngọ, vẫn chưa thu được một chữ, âm lãnh vứt bỏ ngọn roi trong tay, quay đầu nói với Vu Thịnh Ưu: “Tiểu thư, biểu diễn chấm dứt.” “A?” “Kế tiếp, là nội dung người không nên nhìn.” Vu Thịnh Ưu trợn to mắt, trong đầu có thanh âm nổ ầm vang, không nên nhìn a không nên nhìn a, 18 cấm a 18 cấm, oxxx a oxxx chẳng lẽ..... Chẳng lẽ: “Chẳng lẽ người muốn tìm thiệt nhiều nam nhân ‘x’ hắn?” Hưng phấn hưng phấn! (khụ, ‘x’ đã kiểm duyệt =”=) Thần bí nhân đã kiệt sức, sắc mặt lập tức xanh mét. Mạt Nhất đậm mặc nhìn nàng, không lắc đầu, cũng không gật đầu. Xem ra đã đoán sai: “Chẳng lẽ là lẳng trì, cắt từng mảnh từng mảnh thịt xuống, hay là róc hết thịt ở bụng, toàn thân chỉ còn xương trắng?” Thần bí nhân bị dọa muốn chết, trong mắt tràn đầy hoảng sợ. Mạt Nhất liếc mắt một cái, nhân thần chợt lóe, vẫn là không gật đầu. Ồ..... Lại đoán sai: “A! Ta đã biết, có phải ‘rửa mặt chải đầu’ hay không? Chính là đun một thùng nước sôi, đem người thả vào bên trong nấu, dùng nấu chín, vừa nấu vừa lấy cái bào, bào thịt xuống?” Vu Thịnh Ưu vừa nói vừa làm động tác bào thịt. =)))

“Để cho ta chết, để cho ta chết đi! Mạt Nhất, nếu ngươi là nam nhân thì khiến cho ta chết đi! Làm cho ta chết! Cho ta một cái chết thống khoái đi.” Thần bí nhân điên cuồng quát to. Mạt Nhất không quay đầu, sắc mặt không đổi. Vu Thịnh Ưu gãi đầu, kỳ quái nhìn thần bí nhân: “Mạt Nhất có phải nam nhân hay không cùng việc ngươi có chết hay không có quan hệ gì, ngươi phải chết, hay là được sống, quyền quyết định ở trên tay chính ngươi, chỉ cần ngươi nói ra chủ tử của ngươi là ai, chúng ta sẽ tha cho ngươi.” Thần bí nhân ánh mắt lóe lóe, lại âm trầm trở lại, cúi đầu. Xem ra đánh chết hắn cũng không khai ra. Mạt Nhất âm trầm liếc mắt một cái, trên gương mặt anh tuấn không dậy nổi một tia gợn sóng: “Tiểu thư, mời ngài đi ra ngoài.” Vu Thịnh Ưu lắc đầu, nói: “Coi như hết, thả hắn đi đi.” Nàng không phải thánh mẫu, hắn muốn bắt nàng, nàng để cho Mạt Nhất tra tấn hắn chết đi sống lại, cũng coi như một người vì nàng mà bị tra tấn chí tử, nàng vẫn là có chút..... Ách, không hạ thủ. Được rồi, nàng thừa nhận nàng là thánh mẫu! Khinh bỉ chính mình. (tỷ còn tự kỷ hơn Ngự Thư ca =”=) Mạt Nhất phát tay, hai gã ngục tốt một tả một hữu đưa Vu Thịnh Ưu đi ra khỏi địa lao, Vu Thịnh Ưu một cước đạp cửa, quay đầu nhìn lại địa lao âm trầm hắc ám, Mạt Nhất lạnh lùng lãnh khốc thẳng tắp đứng ở nơi đó, hắc y, tóc đen, con ngươi đen không một tia sáng, Mạt Nhất, hắn như thể thích hợp với hắc ám, giống như là trời sinh phải như vậy, Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên có một loại xúc động muốn kéo hắn ra khỏi đó. Cuối cùng liếc nhìn thần bí nhân, trong mắt hắn tràn đầy tuyệt vọng, nàng cùng hắn đều biết, chờ đợi hắn chính là hình phạt tàn khốc, tra tấn cho tới chết..... Nhưng nàng sẽ không cứu hắn, cũng giống như hắn không tự cứu chính mình. Vu Thịnh Ưu quay đầu, đi ra ngoài, dưới ánh mặt trời nóng rực, lại tuyệt không cảm thấy ấm áp. Vu Thịnh Ưu trở lại phòng, trên bàn thức ăn vẫn giống như lúc nàng đi, một chút cũng chưa động, Vu Thịnh Ưu nhú mày, đã năm ngày, năm ngày đều không nhìn thấy Viễn Hạ, từ ngày bắt được thần bí nhân kia, Cung Viễn Hạ cũng không thấy xuất hiện, Vu Thịnh Ưu thậm chí hoài nghi thần bí nhân bị bắt chính là hắn, cho nên nàng đã thử dùng sức kiểm tra trên mặt thần bí nhân, nhưng cũng không phải là dịch dung. Cung Viễn Hạ đến tột cùng là đi đâu? Là đã xảy ra chuyện, hay là đã một mình bỏ đi trước. Vu Thịnh Ưu ngồi xuống, tay phải nâng cằm, khẽ bóp ngón tay, hắn sẽ không bỏ đi trước một mình, như vậy, chỉ có một khả năng. Vu Thịnh Ưu buông tay, hét lớn một tiếng: “Bàn Tử –!” Không đầy năm giây, một viên đại cầu lăn vào, Vu Thịnh Ưu trước khi hắn mở miệng liền nói: “Ta không phải lão bà ngươi.” Những lời này, mặc kệ thế nào cũng phải nói, không bằng thay đổi trình tự, để nàng nói trước đi. Ái Đức Ngự Thư nhú mày nhìn nàng, có chút mất hứng, lạc thú duy nhất bị nàng tước đoạt. Cho dù nàng không thừa nhận, nhưng là hắn cũng nói cho đã nghiệm a. “Ngày Bàn Tử.” Vu Thịnh Ưu chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện, ý bảo hắn ngồi, Ái Đức Ngự Thư vừa cười meo meo vừa ngồi xuống. Vu Thịnh Ưu, con mắt vòng vo chuyển, thử hỏi: “Người gần đây..... Có

thấy con chuột trong phòng ta hay không a?” Ái Đức Ngự Thư cầm lấy một đĩa điểm tâm trên bàn, ăn một miếng lại một miếng, vừa ăn vừa lắc đầu, miệng phun bột điểm tâm nói: “Con chuột? Không có a, cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua con chuột. Nếu thấy, nhất định giúp nàng đánh chết nó.” Vu Thịnh Ưu hí hóp mắt nhìn hắn, muốn tìm ra một tia sơ hở trên mặt hắn, nhưng trên mặt Bàn Tử, trừ bỏ tham ăn cái gì cũng không có. Chẳng lẽ, thực không phải hắn bắt? Vu Thịnh Ưu có chút lo lắng gục đầu xuống, cái tên Cung Viễn Hạ kia, không lẽ lại không cẩn thận bị kẻ nào khác bắt đi rồi. Có nên cầu Bàn Tử tìm hắn cứu về không? Ái Đức Ngự Thư nhìn Vu Thịnh Ưu gãi đầu lo lắng, trong mắt hiện lên một tia tức giận cùng âm ngoan. Mà khi Vu Thịnh Ưu lại ngẩng đầu nhìn hắn, hắn lại trở thành một Bàn Tử tham ăn. “Cái kia..... Bàn Tử a.” Vu Thịnh Ưu cẩn thận hỏi: “Ta nghe nói, Quỷ Vực môn cơ quan thiết lập rất nhiều, vì sao thần bí nhân có thể dễ dàng trà trộn vào như vậy a?” Ái Đức Ngự Thư cười: “Ta cố ý.” “Ách?” “Cố ý triệt đi cơ quan ở một số nơi, phóng một số kẻ có ý đồ quấy rối tiến vào, chờ tới khi người nên vào đã vào rồi, đóng cửa lại, bắt chuột trong bình.” Bàn Tử cười thực xinh đẹp: “Xem, hiện tại không phải đã bắt được chuột rồi đó sao.” Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên cảm thấy một chốc vừa rồi nhìn thấy hình ảnh nhị sư huynh, diện mạo tuấn mỹ, lại mang theo tà khí, mỗi lần làm chuyện xấu, trên mặt sẽ xuất hiện biểu tình giống Bàn Tử vừa rồi, tà ác, vui sướng khi người gặp họa, lại đắc ý vô cùng. “Người bắt Cung Viễn Hạ.” Vu Thịnh Ưu lãnh nghiêm mặt, lời nàng nói không phải nghi vấn, mà là khẳng định. “Cung gia tam thiếu gia.” Ái Đức Ngự Thư cười nhạo: “Chỉ một mâm điểm tâm cũng đủ sa bầy, không biết là do hắn rất tín nhiệm nàng, hay là rất khinh thường ta.” Vu Thịnh Ưu vỗ bàn đứng lên: “Người bắt hắn làm gì! Mau thả hắn ra.” Ái Đức Ngự Thư lắc đầu: “Ta không tin Cung gia, không tin bất luận kẻ nào, ta muốn bảo hộ nàng, bất cứ kẻ nào tiếp cận muốn mang nàng đi, đều là địch nhân.” “Viễn Hạ không phải địch nhân.” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hắn. “Ưu, nàng chỉ cần tin tưởng ta là tốt rồi, chỉ cần tin tưởng một mình ta.” Đây là lần đầu tiên Ái Đức Ngự Thư cẩn thận kêu tên của nàng, kêu nàng là Ưu, chỉ một chữ, lại mang theo vô hạn thân mật cùng yêu thương. Nhưng Vu Thịnh Ưu cũng không cảm kích: “Ta vì cái gì phải tin tưởng ngươi, Viễn Hạ là chú em ta, là thân nhân của ta, người mau thả hắn.” “Nàng yên tâm, ta sẽ không làm khó hắn. Ta chỉ là không thích hắn luôn nữa đêm đến phòng nàng mà thôi.” “Người đã sớm biết hắn đến đây.” “Ha ha, ở địa bàn của ta, cho dù chỉ là một con ruồi bọ tiến vào ta cũng biết, cho nên Ưu, không ai có thể ở trong này thương tổn nàng.” Ái Đức Ngự Thư nói xong đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, ngửa mặt lên trời nhìn trời xanh, lại bổ thêm một câu: “Đương nhiên, cũng không có người nào có thể từ nơi này đem nàng ra ngoài.” Hắn rõ ràng nói cho nàng, nơi này là địa phương an toàn nhất, cũng là không có ý để nàng rời đi, hắn cho nàng thấy thủ đoạn của hắn, là muốn cho nàng biết, hắn không phải ngốc tử như Cung Viễn Tu kia, nàng đừng nghĩ dễ dàng đào tẩu khỏi hắn. Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hắn, không rõ hắn vì sao bỗng nhiên thay đổi nhiều như vậy, tựa như từ một người người nói gì cũng nghe, bỗng nhiên tóm lấy người, trói người, bẻ quặt tay người nói: Mẹ nó, từ giờ trở đi lão tử làm chủ. Người ngoan ngoãn cho ta! Ái Đức Ngự Thư nhìn Vu Thịnh Ưu bị đả kích nặng nề về mặt ngưng trọng, bỗng nhiên cười một tiếng: “Nàng sợ hãi cái gì? “Thúi lắm! Lão nương lại sợ người?” Ái Đức Ngự Thư nhìn nàng, ánh mắt chân thành: “Ta sẽ không thương tổn đến nàng.” “Người trước đem Cung Viễn Hạ thả ra đã rồi nói sau.” “Từ từ đi, chờ hắn đi rồi, ta sẽ thả.” Ở trong mắt Ái Đức Ngự Thư, Cung Viễn Hạ không phải địch nhân, cũng không xứng làm đối thủ, chỉ là một lợi thế. “Chờ ai đi?” Vu Thịnh Ưu hỏi. Ái Đức Ngự Thư lắc lắc ngón tay, tự nhận là tiêu sái cười: “Không nói cho nàng.” “Bàn Tử đáng chết!” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn bóng dáng hắn rời đi hạ giọng nói. Ái Đức Ngự Thư ra khỏi phòng, vì nàng sẵn sóc đóng cửa lại, đi về phía trước vài bước, trên gương mặt tràn đầy tươi cười bỗng trở nên ngưng trọng. Cho dù Ái Đức Ngự Thư không nói, ban đêm Vu Thịnh Ưu cũng đã biết được đáp án. Buổi tối nàng đang ngủ say sưa, trên người bỗng nhiên cảm thấy nặng, mở mắt ra chỉ thấy một khuôn mặt tuấn tú, dán tại người mình, chính là khuôn mặt mình luôn ngày đêm nhớ tới, chủ nhân của khuôn mặt tuấn tú đó ôm nàng, gắt gao, không buông tay. “Người..... Sao người lại tới đây?” Vu Thịnh Ưu cơ hồ kích động nói không ra lời. “Rất nhớ nàng.” Người tới gắt gao ôm lấy nàng, đem mặt dán trên người nàng, cọ tới cọ lui, tham lam hít lấy hương vị của nàng, nỉ non: “Viễn Tu rất nhớ nàng.” Vu Thịnh Ưu nháy mắt cảm động khóc, sống mũi cay cay, đưa tay ôm hắn: “Ngốc tử, ta cũng rất nhớ người.” “Nương tử.....”

27. Chương 27: Đứng Dụ Đỗ Ta

“Một mình người đến?” Vu Thịnh Ưu ôm Cung Viễn Tu nhẹ giọng hỏi. “Nhị đệ cũng đến đây.” “Người đâu?” “Không biết, hắn đem ta đưa đến cửa rồi đi.” “Đi rồi?” Vu Thịnh Ưu nhíu mày, người này rốt cuộc suy nghĩ cái gì. “Nương tử, ta mệt.” Cung Viễn Tu cọ cọ cổ của nàng, trong đôi mắt dài nhỏ hơi ẩn ẩn sương mù. Vu Thịnh Ưu đẩy lồng ngực một mảnh mềm mại, bản năng làm mẹ của nữ nhân nháy mắt bùng nổ, sờ sờ mái tóc mềm mại của hắn, vỗ nhẹ lưng, ôn nhu nói: “Mệt nhọc, vậy ngủ đi.” “Ta không dám ngủ.” Cung Viễn Tu đem mặt chôn ở mái tóc của nàng rầu rĩ nói: “Ta sợ ta đang ngủ, lại không thấy nương tử.” “Ngốc tử.” Vu Thịnh Ưu ngay cả quả tim cũng mềm nhuyễn ra, nàng dùng sức ôm chặt hắn, nói: “Ta sẽ không rời người.” “Nương tử, nương tử, Viễn Tu tìm nàng đã lâu, vẫn tìm, vẫn tìm, tìm khắp.....” Cung Viễn Tu vừa nói vừa nặng nề ngủ, hắn rốt cục tìm được nương tử nhà hắn, rốt cục tìm được bảo bối của hắn, như là buông được toàn bộ tâm tư, gắt gao ôm Vu Thịnh Ưu chậm rãi ngủ, cánh tay hắn, như là gọng kìm, ôm chặt lấy nàng, khiến nàng không có khả năng rời đi. “Thực xin lỗi.” Vu Thịnh Ưu nhẹ giọng nói, hấp hấp cái mũi, nhỏ giọng nói thầm: “Cho dù ta sai lầm, người cũng đừng đề nặng ta như vậy a, nặng muốn chết.....” Thì ra Cung Viễn Tu vẫn còn duy trì tư thế như lúc đầu, cả người đặt ở trên người nàng, hai tay vòng qua lưng nàng, đem nàng gắt gao ôm trụ, hai người thân thể không hề có một khe hở. Vu Thịnh Ưu nhìn Cung Viễn Tu dán trên người nàng ngủ say, gương mặt anh tuấn, mặc dù có chút tiêu tụy, nhưng vẫn có thể soái làm cho người ta tim đập gia tốc, máu mũi giàn giụa, đôi mắt hắn có một vàng thâm hơi đen, xem ra, đã rất lâu chưa từng ngủ yên. Vu Thịnh Ưu muốn đưa tay chạm vào mắt cùng gương mặt hắn, đáng tiếc hai tay của nàng đều bị hắn gắt gao ôm trong ngực, nàng hơi hơi động, hắn sẽ không an ổn nhả lại tuần mi, giống như con chó nhỏ dùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ trên mặt nàng, ôm càng chặt, vắn vẹo vài cái. Vu Thịnh Ưu vẽ mặt đỏ bừng toàn thân cứng ngắc. Yên lặng ngẩng đầu nhìn trần nhà, được rồi, ta cũng là một nữ nhân bình thường vậy! Nhưng mà! Ta muốn là nam nhân a, ta muốn là nam nhân, nếu là nam nhân hiện tại liền lay tỉnh hắn, sau đó xông qua, cười gian, nuốt nước miếng tham lam, sắc lang bắt đầu cởi quần áo hắn, cởi hết, nơi nơi sờ loạn, miệng còn kêu gào đói khát: Ta làm loạn, ta làm loạn! Làm loạn rồi sẽ chịu trách nhiệm! Sau đó điên cuồng bắt đầu ooooooo! Rống.....! Một tiếng lang rống lên, qua thật lâu..... lang huyết sôi trào mới bình tĩnh lại. (=)= Ưu tỷ...cầm thú hết nói nổi) Phù ngạch, lắc đầu, ai, ta thật sự là rất cầm thú! Người trên người nàng, lại trong lúc vô ý vắn vẹo vài cái, phun! Lang huyết a — sôi trào đi! Rống rống ~! Tiểu vũ trụ a — bùng nổ đi! Người muốn khiêu chiến cực hạn của ta sao! Ta thực muốn xâm phạm người a!! Phòng bên này lang huyết sôi trào, sóng nhiệt cuộn cuộn, phòng bên kia giống như rơi vào hầm băng, đẳng đẳng sát khí. “Người dựa vào cái gì cùng ta đàm phán.” Ái Đức Ngự Thư lạnh lùng nhìn nam tử tuấn tú tuyệt luân, gương mặt ôn nhu đầy ý cười trước mắt, đắm mình trong ánh sáng Minh Nguyệt, tản ra hương vị làm cho người ta mê muội, gió đêm mềm nhẹ thổi bay, trong vườn hoa Trường Xuân nở tung, theo gió phi vũ bên người hắn. “Chỉ bằng tên của ta.” Nam tử cười khê: “Cung Viễn Hàm.” “Người không khỏi tự mình rất đáng giá đi.” Ái Đức Ngự Thư cười lạnh một tiếng nhìn nam tử kia. Hắn biết nam tử kia là Cung Viễn Hàm, hắn đã sớm biết y sẽ đến, hắn cũng đã chuẩn bị tiếp chiêu, lại không nghĩ đến Cung Viễn Hàm cư nhiên một mình một người, nhàn nhã giống như tản bộ, tiêu sái ở hoa viên nhà hắn ngắm hoa ngắm trăng thưởng phong cảnh. Nhìn thấy hắn tới, nhìn thấy Mặt Nhất xuất kiếm, sát khí lạnh như băng nhằm thẳng phía mình, y chỉ lạnh nhạt quay đầu, cười vắn đạm phong khinh, trên mặt không hề có một tia sợ hãi. Chỉ thấy Cung Viễn Hàm hơi hơi nâng tay bắt lấy một đóa hoa bay qua mặt hắn, mỉm cười dùng ngón út và ngón cái xoa vài cái, trong nháy mắt, đóa hoa giống như một mảnh phi đao bay về phía Ái Đức Ngự Thư, Ái Đức Ngự Thư mắt cũng không nhíu, đưa ngón tay kẹp lấy đóa hoa, nghi hoặc liếc Cung Viễn Hàm một cái, lại đưa mắt nhìn cánh hoa, gắt gao nhíu mày, xiết chặt tay, khi mở ra, chỉ còn bột phấn. Ái Đức Ngự Thư phát tay, Mặt Nhất tra trường kiếm vào vỏ, xoay người biến mất ở trong bóng tối, toàn bộ hộ vệ vẫn ẩn mình trong bóng tối cũng lui đi. Ái Đức Ngự Thư đưa tay làm động tác mời: “Cung nhị thiếu gia mời vào buồng trong nói chuyện.” “Đa tạ.” Cung Viễn Hàm nghiêng đầu cười ôn nhu, mở ra chiết phiến, phe phẩy a, tâm tình tốt lắm. Sáng sớm, ánh mặt trời miễn cưỡng chiếu vào phòng, Cung Viễn Tu mê mê hoặc hoặc mở trừng mắt, cảm giác trong lòng vui vẻ, thỏa mãn lại đem mặt chôn xuống cọ cọ, ôm lấy Vu Thịnh Ưu mà vắn vẹo, ô..... Nương tử, nương tử, nương tử đáng yêu, hì hì. Bỗng nhiên hai cánh tay người kia, run run dùng sức rút từ trong ngực hắn ra, mạnh mẽ nâng gương mặt hắn lên, Cung Viễn Tu mở mắt nhìn nương tử trước mắt, đôi mắt vẫn lên tơ máu, vẽ mặt tiêu tụy ai oán, trong mắt nàng lóe lên lục sắc quang mang! Phải! Là lục sắc quang mang! Giống như là sói thấy dê, con thỏ thấy rùa, con cóc thấy thiên nga vậy, tràn ngập bản tính dã thú, làm cho người ta không lạnh mà run! Cung Viễn Tu bị dọa buống hai tay Vu Thịnh Ưu ra, muốn ngồi xuống, lại không nghĩ tới, một trận thiên toàn địa chuyển, cư nhiên bị nàng

quay người, đề ngược lại!

[thiên toàn địa chuyển: trời đất quay cuồng đảo lộn] Vu Thịnh Ưu..... Nàng rốt cục bạo phát! Nàng đã mất lý trí, đáng chết, đáng chết, chẳng lẽ hần không biết cái gì là giới hạn sao! A? A? A? Mới sáng sớm động cái gì mà động? Lão nương cả đêm qua đã làm thánh nhân, giờ không ăn người, gian người, xâm phạm người, ta không là nữ nhân! Ta liền thực xin lỗi Đảng cùng Tổ Quốc nhân dân!

(chuyện này với Đảng và Tổ Quốc nhân dân có liên quan sao = =)

A ngao ngao ngao ngao.....! Ta cỏi, ta cỏi, ta cỏi, cỏi, cỏi! “Nương tử, nương tử, nàng làm gì? Nàng làm gì cỏi áo ta a?” Ta cỏi, ta cỏi, ta cỏi, cỏi, cỏi! “Nương tử, nương tử, nàng làm gì cỏi quần của ta a?” A ngao ngao ngao ngao.....! “Nương..... Nương tử?” A ngao ngao ngao ngao.....! A ngao ngao ngao ngao.....! Một khắc cuối cùng trước khi nàng hoàn toàn hóa thân thành sắc lang, cửa phòng bị đá văng ra, một viên đại cầu lăn vào..... “Các người đang làm cái gì?” Đại cầu rống! “Xem không hiểu sao? Ta ox hần a!” Vu Thịnh Ưu rống lại! “Ha ha, đại tẩu, sáng sớm tinh lực liền tốt như vậy a?” Một tiếng cười khê, một câu trêu đùa. Nháy mắt đem lý trí Vu Thịnh Ưu đang bị thiêu cháy kéo về. Người nào đó toàn thân cứng ngắc cúi đầu nhìn, dưới thân là Cung Viễn Tu bị nàng thoát chỉ còn tiết khô, hần ánh mắt mê hoặc quang mang, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, tóc dài như mực tán loạn, cơ thể rắn chắc, đáng người tuyệt mỹ. Nuốt nước miếng, được rồi, nàng muốn phun máu mũi. Lại quay đầu, nhìn Bàn Tử vẻ mặt phẫn nộ cùng Cung Viễn Hàm cười vẻ mặt ôn nhu..... Được rồi! Nàng muốn chết! Ô ô ô ~! Đại sắc lang nháy mắt biến thành rùa con, chỉ thấy nàng động tác nhanh chóng, đem chăn cuốn chặt người! Lui xuống, lui xuống, càng lui càng nhỏ, càng lui càng nhỏ..... Thượng Đế a! Ta đời này mỗi lần cầu người, người cũng không quan tâm ta, chỉ lần này, chỉ lần này thôi, cầu người, làm cho ta biến mất đi! Nhưng Thượng Đế lần này vẫn không quan tâm đến nàng, nên người cần biến mất vẫn không biến mất, chờ Cung Viễn Hàm giấu cột đỡ, chờ Bàn Tử phát hỏa xong, thế giới rốt cục lại im lặng. A, chuyện Vu Thịnh Ưu làm sáng nay, lại ồn ào huyền não cả Quỷ Vực, không người nào không biết, không người nào không hiểu. Hóa ra sát thủ cũng bất quá! “Nương tử, nương tử.” Cung Viễn Tu chọc chọc Vu Thịnh Ưu đang cuốn chăn thành sâu ở trên giường. Sâu Ưu không nhúc nhích. “Nương tử, nàng làm sao vậy?” Cung Viễn Tu tiếp tục lay nàng, đã ba canh giờ, từ sáng sớm, sau khi nương tử cỏi quần áo hần bị nhệ đệ cùng một bàn tử bắt gặp, nương tử bắt đầu cuốn chăn trên giường, giống như kén tằm, không rời giường, không ăn cơm, cũng không nói chuyện. “Nương tử?” Cung Viễn Tu dùng sức kéo kéo chăn. Người nào đó càng cố gắng cuốn chặt. “Nương tử? Nàng tại sao không để ý tới Viễn Tu?” Cung Viễn Tu đặc biệt ủy khuất nhìn sâu Ưu, không cam lòng xông lên kéo chăn. Sâu Ưu gắt gao túm lấy chăn, mấp máy mấp máy, lại càng bò sâu vào trong giường. Cung Viễn Tu không kéo được chăn, xông qua đem cả người lẫn chăn ôm vào trong ngực, bắt mồm: “Nàng không để ý tới ta, không để ý tới ta.” Vu Thịnh Ưu xốc lên một góc chăn, giống như con mèo rón rén, vụng trộm nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Ta đói bụng.” “Đói bụng?” Cung Viễn Tu nháy mắt mấy cái, buông cục cứng sâu Ưu ra, chạy đến bên cạnh bàn bưng một đĩa điểm tâm lại, đặt ở trên giường, tươi cười sáng lạn nói: “Nương tử, có điểm tâm nga.” Một cánh tay nhỏ bé trắng nõn từ trong chăn vươn ra, nhanh chóng cầm một khối điểm tâm, trong chăn truyền ra thanh âm nhai nuốt, một lát sau, cánh tay nhỏ bé lại duỗi ra, ở chỗ cũ sờ a sờ, cái gì cũng không sờ thấy, sâu Ưu thật cẩn thận mở hé chăn, nhìn lại. Chỉ thấy Cung Viễn Tu bưng cái đĩa cười thực đáng yêu nhìn nàng, hần cầm một khối điểm tâm, đặt ở bên ngoài chăn, dùng sức vẫy vẫy, như là gọi con gà con: “Lêu lêu lêu lêu ~ đến ăn nga. Lêu lêu lêu lêu ~ nương tử đến ăn nga.” Vu Thịnh Ưu: “.....” Muốn nổi giận a. Lại nhìn Cung Viễn Tu trong mắt chờ đợi, cùng miệng vui cười, nàng lại luyến tiếc, nhú mày, toàn bộ thân thể mấp máy về phía trước, mấp máy, mấp máy, kéo tay hần lại, ăn luôn điểm tâm trên tay Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu vui vẻ vỗ tay, ăn ăn, nương tử ăn. “Lêu lêu lêu lêu ~ nương tử đến ăn nga.” Cung Viễn Tu tiếp tục uy a, tiếp tục uy. Vu Thịnh Ưu tiếp tục ăn a, tiếp tục ăn. Hai người một uy vui vẻ, một ăn sung sướng. Lại một khối bánh đậu xanh nhét vào chăn, Vu Thịnh Ưu mở lớn miệng, a — ô! Gì? Bánh đậu xanh biết chạy? Nga, ở đây. Lại mở lớn miệng, a — ô! Lại chưa ăn được? Nhú mày..... A ô! A ô! A ô! Chưa ăn được, chưa ăn được, chưa ăn được! Hừ! Viễn Tu này đúng là đứa nhỏ nghịch ngợm, cũng học được khôi hài Vu Thịnh Ưu mím mím miệng, cầm lấy bàn tay đang cầm bánh đậu xanh, cắn một cái, ăn bánh đậu xanh, còn muốn cắn cả tay để trừng phạt! Miệng của nàng vừa ngậm vào tay hần, nhẹ nhàng cắn xuống, ngón tay thon dài kia đầu tiên là cứng đờ, run nhẹ nhẹ một chút, sau đó như là bị điện giật mạnh mẽ thu trở về. Hừ hừ, sợ rồi sao! Vu Thịnh Ưu đắc ý cười. Từ lúc đó, điểm tâm đưa vào trong chăn không còn nghịch ngợm nữa. “Nương tử, ăn no chưa? Ăn no có thể đi ra.” “Không cần.” “Vì sao không được chứ? Viễn Tu rất muốn cùng nương tử chơi nga.” Cung Viễn Tu ghé đầu vào giường, chớp

đôi mắt thuần khiết, sạch sẽ tinh thuần nhìn Vu Thịnh Ưu bọc chăn. Vu Thịnh Ưu hé chăn, nhìn hần, khó xử nói: “Không phải ta không muốn, ta mất hết mặt mũi rồi, không thể gặp người khác.” Cung Viễn Tu chồm người nhìn qua khoảng chăn mà Vu Thịnh Ưu hé ra sau đó nghiêm túc nói: “Nương tử, mặt của nàng vẫn còn a, ta nhìn thấy.” Vu Thịnh Ưu cười một tiếng, nhẹ giọng mắng: “Ngốc tử.” “Ha ha, nương tử nở nụ cười, nương tử nở nụ cười là có thể đi ra đi?” trán Cung Viễn Tu chạm khẽ vào trán nàng, hai người cách một cái chăn bông mỏng, giống hai con chó nhỏ đáng yêu, đẩy tới đẩy lui. “Ra đi, ra đi.” “Không được, không được.” “Hi hi.....” “Hi hi.....” Cung Viễn Tu đứng phía sau Cung Viễn Tu, mỉm cười nghe hai người ngây ngốc lời ngon tiếng ngọt, nhấc chân rời khỏi phòng, ngửa đầu nhìn thiên không, khoe miệng lại cong thêm vài phần, tay phải nhẹ nhàng nâng lên, ngón cái không tự giác xoa xoa ngón trỏ, chà xát một hồi, hần bỗng nhiên nâng tay nhìn ngón trỏ. Trên ngón trỏ có chút đỏ ửng cùng một vết nhợt nhạt cơ hồ nhìn không nhận ra là dấu răng. Vừa rồi hần học Viễn Tu uy điểm tâm cho Vu Thịnh Ưu, cư nhiên không cẩn thận để nàng cắn một ngụm. Cung Viễn Tu nghiêng đầu cười mắng: “Vu Thịnh Ưu..... Con chó nhỏ.” Quý Vực môn chính sảnh, Ái Đức Ngự Thư phiến toái lẩn qua lẩn lại, lẩn qua lẩn lại, đáng giận, hần buổi sáng hôm nay thấy cái gì, thấy cái gì! Lão bà hần, Tiểu Ưu Ưu hần thích nhất, cư nhiên cười ở trên người một nam nhân làm chuyện cảm thú, hần muốn bùng nổ, muốn đánh người! Nhưng hần không có lý do a! Hần hiện tại cùng Cung Viễn Tu xem như đồng bọn hợp tác, muốn đánh lão ca của Cung Viễn Tu phải có lý do, không thể bởi vì hần ta bị người hần thích dâm loạn, hần liền đánh người được! Hơn nữa không thể đánh người bị hại được! Không được, không được, không được! Không thể như vậy, Tiểu Ưu Ưu là của hần ! Hần ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, võ nghệ cao cường, trí tuệ siêu quần, gia tài bạc triệu lại đối nàng toàn tâm toàn ý như vậy, nàng lại không thích, nàng lại đi xx một kẻ ngốc tử? Muốn xx cũng nên xx ta a! Diện mạo của ta là cỡ nào, cỡ nào câu dẫn khiến người phạm tội a! Nàng vì cái gì không muốn ta ? Chẳng lẽ nàng không thích ta béo, nhưng béo là đẹp a! Béo mới là cái đẹp tối thượng a, càng béo mới càng đẹp, vì cái gì thế nhân lại không biết chuyện đó? Gầy có cái gì hay, Cung gia tam huynh đệ, lớn lên bộ dạng cũng không tồi, nhưng rất gầy, nam nhân gầy như vậy, làm sao có thể ra khỏi cửa chứ! A! Đúng rồi! Nàng nhất định còn không hiểu hết chỗ đẹp của ta! Ái Đức Ngự Thư trước mắt sáng ngời, rốt cục tìm được nguyên nhân. Mặt Nhất bình tĩnh nhìn chủ tử của mình bộ dáng vừa buồn rầu, vừa thương tâm lại vừa vui vẻ, tới khi Ái Đức Ngự Thư nhân thần sáng lên, hần cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận nhiệm vụ của mình. “Mặt Nhất, người đi mời Lộ tiểu thư đến một chuyện.” “Tuân lệnh, môn chủ.”

28. Chương 28: Nương Tử, Nàng Vượt Tường [Thượng]

Hôm nay, Vu Thịnh Ưu còn nằm ở chăn không chịu đi ra, nhưng đói bụng khó chịu, nàng vừa rồi bảo Cung Viễn Tu đi lấy đồ ăn, nhưng đi thật lâu cũng không thấy trở về, sẽ không lạc đường đi? Vu Thịnh Ưu có chút lo lắng bọc chăn, xuống giường, đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn xung quanh, trên hành lang thật dài không có một bóng người, nàng lại đợi một hồi, rốt cục không nhìn được ra ngoài tìm kiếm. Ra khỏi phòng, dựa vào chân tường, bọc chăn đáng khinh đi tới, cách một hành lang chính là phòng Bàn Tử, nàng nín thở một hồi xác định Bàn Tử không có ở trong phòng, động tác nhanh nhẹn chạy qua cửa phòng hần. “Đứng lại.” Một tiếng kêu khẽ từ trong phòng Bàn Tử truyền ra. Vu Thịnh Ưu dừng cước bộ, xoay người nhìn lại, chỉ thấy một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi, đang ngồi trên bàn trong phòng Bàn Tử. Tiểu cô nương phi thường đáng yêu, gương mặt phấn nộn, đôi mắt đen huyền như phát sáng, một thân váy lụa mỏng sắc phấn hồng đón gió phất phới, mái tóc dài tới gót chân, được tết thành vô số bím nhỏ, phía đuôi dùng một dải lụa vàng thắt thành hình nơ con bướm, trên đỉnh đầu mang một vương miện nhỏ màu vàng, trên vương miện ba khối bảo thạch màu đỏ lóe sáng chói mắt. Vu Thịnh Ưu nhìn không được tán thưởng nói: Oa! Tiểu Loli thực đáng yêu. Tiểu cô nương kia nhìn Vu Thịnh Ưu tươi cười ngọt ngào đáng yêu, nhẹ nhảy xuống bàn, váy cùng tóc dài ở không trung vẽ ra một đường cong xinh đẹp, nàng mang một đôi giày da mềm, từng bước một đi về phía Vu Thịnh Ưu, đi đến phía trước cửa sổ ngẩng đầu, dùng thanh âm mềm mại, ánh mắt tinh thuần nhìn Vu Thịnh Ưu hỏi: “Người là Vu Thịnh Ưu sao?” “Ách..... Người có biết ta?” Vu Thịnh Ưu có chút kinh ngạc nhìn nàng, ô, chính mình toàn thân đều bọc chăn, chỉ để hé đôi mắt, như vậy nàng ta cũng nhận ra được? Tươi cười đáng yêu trên mặt tiểu cô nương bỗng nhiên biến mất, thay bằng biểu tình cừu hận: “Hừ, quả nhiên là người.” Nói xong cũng không biết từ đâu lấy ra một sợi nhuyến tiên màu vàng

tơ, quát về phía Vu Thịnh Ưu, vừa quát vừa kêu: “Người đáng ghét, biến mất đi, biến mất đi.” Vu Thịnh Ưu bực chần bồng, hành động không tiện, bị đánh trúng vài cái, bắt quá có chần bồng chống đỡ cũng không đau, Vu Thịnh Ưu có chút tức giận tránh né: “Này, tiểu quỷ, dừng tay nga.” “Nếu không dừng lại, ta không nương tay nga.” “Dựa vào! Người còn đánh sao!” “Ta đánh ngươi!” Vu Thịnh Ưu bị tiểu cô nương kia quát rất cực bạo phát, vung chần ra, bắt lấy roi của tiểu cô nương, hung tợn nói: “Thối tiểu nha đầu, muốn bị đánh!” Nàng vung tay, còn chưa xuất thủ, tiểu cô nương nháy mắt lại lộ ra vẻ diễm đam đáng yêu, hai mắt mở to tràn đầy nước mắt, bàn tay Vu Thịnh Ưu, cứng ngắc nâng giữa không trung, không đành lòng đánh xuống, cô bé đáng yêu như vậy, đánh nàng quả thực chính là phạm tội a. Quên đi quên đi, thở dài, đối với sự vật đáng yêu tốt đẹp, nàng luôn mềm lòng a. Buông cánh tay tiểu cô nương ra, còn chưa mở miệng giáo dục, tiểu cô nương thu hồi nước mắt, lại một lần nữa giơ roi lên dùng sức quát nàng: “Đáng ghét, đáng ghét!” Lần này Vu Thịnh Ưu không có chần chống đỡ, lại không chú ý, vừa vịn bị quát, nàng đau tới mức hít một ngụm khí lạnh. Vu Thịnh Ưu tức giận nghiêng răng nghiêng lợi giật lấy roi, muốn đánh tiểu cô nương, tiểu cô nương lại một lần nữa biến thành diễm đam đáng yêu. Vu Thịnh Ưu không để ý tới, hiện tại tiểu quỷ không đánh không dạy được, không đánh không biết trời cao đất rộng! Nàng quyết tâm giơ roi quát xuống. Cổ tay bị một bàn tay to chặt chẽ bắt lấy, Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn lại, chủ nhân bàn tay to kia hé ra gương mặt rất lạnh khốc. “Mạt Nhất.” Tiểu cô nương hai mắt rưng rưng lao lên ôm lấy thắt lưng Mạt Nhất, phi thường ủy khuất chỉ vào Vu Thịnh Ưu hướng hấn cáo trạng: “Mạt Nhất, nàng muốn đánh ta.” Mạt Nhất mặt vô biểu tình nói: “Vu tiểu thư, Lộ tiểu thư là khách nhân trọng yếu của Quý Vực môn. Ngài không thể đánh nàng.” “Là nó đánh ta trước! Ngươi xem, ngươi xem, còn có vết roi đây!” Vu Thịnh Ưu cũng về mặt ủy khuất chìa cánh tay cho Mạt Nhất thấy, trên cánh tay quả nhiên có vết roi bị tiểu cô nương kia đánh. Mạt Nhất liếc mắt một cái, đạm mạc nói: “Lộ tiểu thư, Vu tiểu thư là khách nhân trọng yếu của Quý Vực môn. Ngài cũng không thể đánh nàng.” “Hừ.” Tiểu thư họ Lộ kiêu căng quay đầu, mắt húng bửu môi nói: “Ai bảo nàng ta muốn cướp người trong lòng ta, ta muốn đánh nàng!” Vu Thịnh Ưu khó hiểu nhìn nàng hỏi: “Ai, tiểu nha đầu, người trong lòng ngươi là ai a?” Lộ Nhân Y hai tay chống nạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy nghiêm túc: “Người trong lòng của ta, là người anh tuấn nhất, tiêu sái nhất, cường tráng nhất, vĩ đại nhất, thiện lương nhất, đáng yêu nhất, lợi hại nhất, vô địch nhất thế giới này.” Vu Thịnh Ưu chớp chớp mắt nhìn nàng, nhiều cái nhất như vậy? A! Chẳng lẽ nàng đang nói Viễn Tu, đúng vậy, với tâm lý tuổi của Viễn Tu hiện tại, nên tìm một tiểu cô nương mười, mười một tuổi làm bạn gái. Vu Thịnh Ưu nghĩ đến đây, trong lòng nảy lên một trận bực mình, cái gì nha. Đầu năm nay ngay cả ngọc tử cũng xuất tường! Đáng giận! Còn dụ dỗ tiểu cô nương như vậy! “Ta nói cho ngươi, ta lớn lên về sau phải làm tân nương của ca ca, đến lúc đó ngươi liền già đi xấu đi, ca ca soái như vậy, khẳng định không cần ngươi, ngươi vẫn là hiện tại nên thức thời, nhanh rút đi.” “Xú nha đầu, nhỏ như vậy mà bắt đầu làm tiểu tam(*)? Cho ngươi trưởng thành cũng là làm hại nhân gian. Ta hiện tại liền diệt ngươi!”

(* tiểu tam: ý chỉ kẻ thứ ba, nhân tình chuyên phá hoại hạnh phúc người khác) “Bác gái, người lớn như vậy cũng dùng quần quít lấy ca ca. Hẳn sẽ không yêu người!” “Người kêu ai bác gái?” “Người a.” “Kêu ai?” “Chính là người a, bác gái!” “Bác..... gái? Ta bóp chết ngươi!” Vu Thịnh Ưu hai tay nắm lại, nháy mắt bạo phát, xông lên muốn thu thập Lộ Nhân Y. Nàng ghét nhất là loại tiểu hài tử này, rõ ràng là xinh đẹp làm cho người ta muốn ôm ôm hôn nhẹ yêu yêu, nhưng mở miệng lại làm cho người ta hận không thể bóp chết! Mạt Nhất một tay nắm áo Lộ tiểu thư, đứng ở tại chỗ, thực nhẹ nhàng tránh công kích của Vu Thịnh Ưu, Lộ Nhân Y ở trên tay Mạt Nhất vừa nhìn mặt với Vu Thịnh Ưu, vừa kêu: “Bác gái, chậm một chút, đừng vội! Bác gái, bác gái! Vu bác gái!” Vu Thịnh Ưu chớp tới chớp lui không bắt được nàng, tức giận quát: “Mạt Nhất! Giao nó ra đây!” Mạt Nhất mách mớ trả lời: “Lộ tiểu thư là Quý Vực môn.....” “Được! Nó là khách nhân!” Vu Thịnh Ưu tức giận trừng lớn mắt, giữa đầu lên trời hét lớn một tiếng: “Bản Tử –!” Cách đó không xa trong bụi cỏ, vẫn tránh ở một bên, Bản Tử sung sướng nhảy dựng lên! Oa ha ha ha ha! Hẳn biết mà, trên thế giới này không có nữ nhân nào không quý gối trước mặt hấn, lão bà đại nhân tuy rằng vẫn không thừa nhận chính mình thích hấn, nhưng mà, ngươi xem! Ngươi xem! Ta tùy tiện tìm một cô gái yêu thích ta, nàng lập tức liền nổi giận, phát điên! Ngươi xem! Ngươi xem! Trên mặt nàng mỗi hận đoạt ái rõ ràng cỡ nào! Ngươi xem, ngươi xem! Nàng biểu tình hung ác mê người cỡ nào a a..... “Lão bà, chuyện gì?” “Bản Tử ngươi muốn nó hay là muốn ta!” Vu Thịnh Ưu tức giận, nói không suy nghĩ. “Nga!” Bản Tử hạnh phúc say mê khẳng định nói: “Ta cả đời này đều chỉ cần nàng!” “Tốt!” Vu Thịnh Ưu đắc ý nhìn Mạt Nhất nói: “Ngươi xem, chủ tử các ngươi đã nói, chỉ cần ta làm khách nhân, nhanh lên đem nha đầu chết tiệt kia.....” Vu Thịnh Ưu còn chưa nói dứt, đã bị tiếng khóc kinh thiên động địa ngắt lời. “Oa ô ô ô ô!” Tiểu cô nương trên tay Mạt Nhất khóc lớn lên giờ chân đá Vu Thịnh Ưu: “Béo ca ca,

béo ca ca xấu! Béo ca ca nói muốn kết hôn với Y Y, oa ô ô! Người xấu! Người xấu, người là hồ ly tinh! Người xấu! Oa ô ô!” Bàn Tử ngồi xổm xuống, vẻ mặt ôn nhu lại đặc ý, lại ngọt ngào, lại thành khẩn nói: “Thực xin lỗi a, Tiểu Y Y, ca ca không thể cưới muội nga. Ca ca chỉ yêu một mình bác gái kia!” Vu Thịnh Ưu khước miệng run rẩy nhìn hai người trước mắt, chính mình dường như đã hiểu lầm chuyện gì! Ha ha! Hóa ra người trong lòng tiểu nha đầu này là Bàn Tử a..... Thật sự là quý dị thương thức! Hô ~ may mà không phải hoa đào của Viễn Tu! Hắc hắc. Yên tâm xoay người, chuẩn bị rời đi, ngẩng mặt nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa Cung Viễn Tu hai mắt đỏ bừng, cùng Cung Viễn Hàm ý cười ôn nhu. Cung Viễn Tu nước mắt che phủ nhìn nàng, mân mân miệng lên án: “Nương tử..... Nương tử nàng vượt tường.” Cung Viễn Hàm cầm chiết phiến, lắc đầu cảm thán: “Đại tẩu, người sao lại có thể như vậy.” “A?” Vu Thịnh Ưu lảng lảng đứng, nháy mắt mấy cái nghĩ, hắc chẳng lẽ hiểu lầm cái gì? “Cái kia..... Nghe ta giải thích.” “Lão bà, nàng không cần giải thích! Vừa rồi nàng bảo ta lựa chọn giữa nàng cùng Tiểu Y Y, ta, lựa chọn nàng! Lựa chọn yêu nàng cả đời!” Bàn Tử thâm tình tiêu sái tiến lại, kéo tay Vu Thịnh Ưu, trong mắt đậu xanh tràn đầy hy vọng quang mang: “Hiện tại, đến phiên nàng lựa chọn, ta cùng ngốc tử này! Nàng yêu ai?”

29. Chương 29: Nương Tử, Nàng Vượt Tường [Hạ]

“Yêu ngốc tử.” Ba chữ này hóa thành lợi kiếm đâm thẳng trái tim Bàn Tử, hắn ôm ngực, chịu đả kích nặng nề lui ra phía sau hai bước, thống khổ nghiêng đầu, vẻ mặt thương tâm hỏi: “Nàng cứ nhiên..... ngay cả một giây cũng không do dự?” Vu Thịnh Ưu nhún vai, buông tay nói: “Vì cái gì phải do dự?” “Ta có cái gì không tốt! Ta anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, giàu có thành thực cường tráng như vậy, ta tràn ngập trí tuệ lại võ nghệ cao cường như vậy, vì cái gì nàng yêu ngốc tử không cần ta?” Bàn Tử nổi giận, hắc rốt cục không nhịn được nói ra nghi vấn từ đáy lòng hắn. “Bởi vì ngươi rất béo.” “Béo có cái gì không tốt? Béo là mĩ, là mĩ!” “Còn có, trên mặt ngươi có lông đen.” Mỗi lần cùng hắn nói chuyện, tiêu điểm ánh mắt đều nhìn không được tập trung ở cái lông đen trên mặt hắn, mỗi lần nàng đều phải nắm chặt hai tay, cố gắng không chế ý niệm muốn xông lên nhổ nó đi. “Đây là nguyên nhân?” Bàn Tử nháy mắt mấy cái, đưa tay kéo kéo lông đen phía khóe mắt mình. Vu Thịnh Ưu dùng sức gạt đầu, chính là nguyên nhân này! “Đây là lông hút có cái gì không tốt! Càng gọi cảm, gọi cảm! Hơn nữa đây là nguồn suối trí tuệ!” Cái lông đen này đối với Bàn Tử mà nói ngụ ý phi phạm, hắc mỗi lần nghĩ đến chuyện gì đều phải sờ sờ nó, sờ một cái ý tưởng tuôn ra, quỷ kế đa đoan đều từ đó mà ra. Vu Thịnh Ưu buông tay: “Xem đi, chúng ta quan niệm căn bản không giống với nhau. Bàn Tử, ngươi không tệ, nhưng mà, ta đã có tướng công, cho nên ta cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, không được gọi ta là lão bà.” Bàn Tử: “Lão bà.” Vu Thịnh Ưu hai tay nắm chặt, tiếp tục cắn răng nói: “Ngươi còn gọi ta lão bà, ta liền.....” Bàn Tử: “Lão bà.” Vu Thịnh Ưu phù ngạch: “Vì sao ngươi nhất định phải bức ta chứ!” Vu Thịnh Ưu nâng tay, trên tay cứ nhiên nắm một tảng đá lớn, nhắm thẳng đỉnh đầu Bàn Tử đánh xuống: “Ta cho ngươi bảo, ta cho ngươi kêu! Ngươi đừng bức ta!” “Lão bà, lão bà, lão bà, lão bà!” Bàn Tử trán bị đánh, máu tươi chảy ròng ròng, lại vẫn không ngừng kêu nàng là lão bà, hắc chính là thích nàng, muốn gọi nàng như vậy, cho dù bị nàng đánh chết, hắn cũng muốn kêu. “Đừng đánh.” Cảnh tay Vu Thịnh Ưu bị nắm trụ, nàng tướng Mạt Nhất, nhìn lại, cứ nhiên là Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu bắt lấy cổ tay nàng, dùng ánh mắt thực tình thuần nhìn nàng nói: “Nương tử, đánh người là không đúng.” Vu Thịnh Ưu giật mình dừng lại, có chút ngốc nghếch nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn. “Lăn! Ta không cần ngươi hỗ trợ!” Bàn Tử một phen đẩy Cung Viễn Tu ra, sau đó chỉ vào Vu Thịnh Ưu nói: “Nàng hôm nay cứ đánh chết ta đi! Nàng nếu không đánh chết ta, ta vẫn sẽ gọi nàng là lão bà! Kêu cả đời!” Vu Thịnh Ưu cúi đầu nhìn tảng đá trên tay, trên tảng đá còn có vết máu, nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt trong suốt sáng ngời của Cung Viễn Tu, nhẹ giọng hỏi: “Hắn muốn gọi ta là lão bà cả đời, ta đánh hắn vẫn là không đúng sao?” Cung Viễn Tu suy nghĩ một hồi, thật sự gật gật đầu. Vu Thịnh Ưu mỉm cười, sau đó nàng hỏi: “Nếu ta là lão bà của hắn, sẽ không thể làm nương tử của ngươi, như vậy cũng có thể sao?” “Không nên, không nên, nàng phải làm nương tử của ta.” Cung Viễn Tu dùng sức khoát tay. “Ta đây hiện tại đánh chết hắn được không?” (T_T đã man a, khổ thân Ngự Thư ca)

Cung Viễn Tu trên mặt xuất hiện một tia hoang mang, hắn hơi hơi nghiêng đầu, nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, sau đó ánh mắt rộng mở trong sáng nói: “A. Nàng có thể vừa làm nương tử của ta, vừa làm lão bà của hắn, như vậy sẽ không cần phải đánh người nữa.” Khi hắn những lời này, hiện trường một mảnh yên

tĩnh, Vu Thịnh Ưu nhìn ánh mắt hẩn, thực sạch sẽ, thực trong suốt, không có một tia gương ép. Nàng bỗng nhiên hiểu được cái gì, hung hăng cắn môi, hai tay gắt gao nắm chặt, tâm như là bị cái gì nhéo, vô cùng khó chịu. Nàng có chút khó thở, nàng muốn kêu to, muốn đánh người. Nàng xoay người đối với Bàn Tử rống: “Ta sẽ không làm lão bà của ngươi! Ta ghét nhất hình thể Bàn Tử của ngươi, chán ghét lông hút trên khoeo mắt ngươi! Chán ghét ngươi tự đại kiêu ngạo! Chán ghét ngươi, chán ghét ngươi! Ngươi chính là loại người ta ghét nhất!” Vu Thịnh Ưu vừa nói vừa khóc, sau đó nàng mạnh mẽ xoay người, đem tảng đá đánh xuống đầu Cung Viễn Tu, mắng: “Ngươi là kẻ ngu ngốc! Ngu ngốc!” Mắng xong nàng cũng không quay đầu lại, vừa chạy vừa khóc, còn ủy khuất hơn bất cứ ai khác... Cung Viễn Tu ôm cái trán, trên trán máu chậm rãi chảy xuống, hẩn nhìn máu đỏ tươi trên bàn tay, phi thường mê mang, quay đầu nhìn Cung Viễn Hàm hỏi: “Nhị đệ, rõ ràng là nương tử đánh ta, vì sao nàng lại khóc?” Cung Viễn Hàm lắc đầu, giận dữ nói: “Chờ huynh hiểu được, nàng sẽ không phải khóc.” “Nhưng mà ta không rõ.” Cung Viễn Tu ánh mắt trong suốt hiện lên một tia hoang mang. Cung Viễn Hàm nhìn Vu Thịnh Ưu biến mất, gương mặt tuần tú có một tia lo lắng, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bình thản trở lại. Đêm đã khuya, Buổi chiều hoa viên náo nhiệt, lúc này chỉ còn lại một Bàn Tử hình thể cực đại. Hẩn ngồi giữa bụi hoa, cứng ngắc, trong đầu hồi tưởng đều là lời Vu Thịnh Ưu nói chán ghét, chán ghét hẩn nhất. Nghĩ tới đây, từ đôi mắt đậu xanh nhỏ, cứ nhiên rơi xuống một giọt nước mắt. Hẩn giống như phát hiện thấy, dùng sức lấy tay áo lau đi. “Béo ca ca, huynh khóc sao?” Lộ Nhân Y bước từng bước nhỏ tiến lại. Nàng đi đến bên người Bàn Tử, đặt mông ngồi ở bên cạnh hẩn, tóc dài chấm đất, rối tung trên cổ xanh biếc, nàng nghiêng đầu nhìn Bàn Tử. Bàn Tử cúi đầu, hữu khí vô lực nói: “Ta không đủ soái.” Lộ Nhân Y khuôn mặt nhỏ nhắn, dùng sức lắc đầu: “Nói bậy, béo ca ca soái nhất.” Bàn Tử: “Ta không có đủ tiền đủ thế.” Lộ Nhân Y: “Có a, có a! Béo ca ca có thật nhiều vàng.” Bàn Tử: “Nhưng mà ta rất béo.” Lộ Nhân Y: “Béo mới là mỹ a! Tiểu Y thích nhất béo!” “Ta có hắc mao.” Ủy khuất cúi đầu che đi hắc mao ở khoeo mắt. “Oa — thật sự là khêu gợi!” Lộ Nhân Y hí mắt to xinh đẹp, vỗ tay cười. Bàn Tử nhìn Lộ Nhân Y, trong mắt đậu xanh lại rơi xuống một nước mắt, nâng tay lau đi, đặc biệt giống gấu trúc bị ủy khuất: “Vì sao nàng không thích ta?” “Muội thích huynh nha.” Lộ Nhân Y còn thật sự hỏi lại: “Béo ca ca, muội không đủ đáng yêu sao?” “Đáng yêu a.” “Muội không đủ có tiền có thế sao?” “Đủ a.” “Vậy vì sao huynh không thích muội?” Lộ Nhân Y cũng thực ủy khuất, thực thương tâm hấp hấp cái mũi: “Người ta thực thích béo ca ca mà.” Bàn Tử cùng Lộ Nhân Y nhìn nhau, hai người đều hiểu được, việc này không thể miễn cưỡng, nhưng mà..... Cả hai thật là khó chịu a, tâm đau, thật muốn khóc. Oa a a a, hai người họ thất tình, dưới ánh trăng, một tiểu cô nương đáng yêu, ôm chặt Bàn Tử gấu mèo, hai người vui đùa cùng nhau khóc ối tình đầu của bọn họ. Nhưng mà..... Hôm nay thất tình, thật sự chỉ có hai người họ sao? Trên tường thành Quỷ Vực môn, một cô gái đón gió ngồi, cuồng phong gợi lên sợi tóc của nàng, bão cát mê hoặc mắt của nàng, nàng vẫn không nhúc nhích ngồi ở phía trên, kinh ngạc ngắm người. Phía sau truyền đến tiếng bước chân chậm rãi tới gần, nàng không quay đầu, người phía sau cũng không nói chuyện. Qua thật lâu, Nàng bỗng nhiên nói: “Ngươi gạt người.” “Người trước kia nói, chờ về sau ta hiểu biết hẩn, ta sẽ biết, lựa chọn của ta là rất chính xác.” “Nhưng mà..... Hẩn vẫn là đứa nhỏ.” Nàng vui đùa vào đầu gối, nhỏ giọng nói: “Hẩn căn bản không hiểu yêu là gì.” Người phía sau vẫn không nói chuyện, chỉ có nàng, ôm đầu gối chính mình, yên lặng khóc, có một số việc, có lẽ không nhìn tới rõ ràng, mới là hạnh phúc đi. “Một ngày nào đó, hẩn sẽ biết.” Người phía sau bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Lần này, không lừa ngươi.”

30. Chương 30: Rời Khỏi Quỷ Vực Môn

“Nương tử, nàng còn giận sao?” Cung Viễn Tu thật cẩn thận nhìn người đang nằm trên giường, đưa lưng về phía hẩn. Vu Thịnh Ưu hừ cũng không hừ một tiếng, Cung Viễn Tu nhẹ tay nhẹ chân trèo lên giường, chống đầu đến trước mặt nàng cười lấy lòng: “Nương tử, ta có thể lên giường không?” Vu Thịnh Ưu một phen đem hẩn đẩy xuống giường, hung hăng nói: “Ngủ sàn đi!” Cung Viễn Tu ngồi dưới đất, ôm chân, tuần mắt như nước trong veo nhìn nàng, miệng mím lại ủy khuất, nhưng Vu Thịnh Ưu ngay cả đầu cũng không quay lại, không nhìn tới bộ dạng đáng thương của hẩn. Cung Viễn Tu thấy nàng không để ý tới mình, chỉ có thể tội nghiệp ôm cái chân, nằm ở trên sàn, cố gắng ngủ. Trong phòng, chỉ có ánh nến hôn ám, người trên giường thẳng lưng, không hề động tĩnh, người dưới đất ngủ một lúc lại tỉnh một lúc, nhìn người trên

giường. Một lát sau, người dưới đất xác định người trên giường đã ngủ rất sâu, vụng trộm đứng lên, nhẹ nhàng trèo lên giường, tiến vào ổ chăn ấm áp, ôm lấy thân thể hương nhuyễn kia, híp mắt, lộ ra tươi cười vui vẻ, hì hì, không ôm nường tử hân không ngủ được. Cầm cọ cọ mái tóc mềm mại của nàng, cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại, ngủ. Vu Thịnh Ưu chậm rãi mở mắt, hai tròng mắt thập phần bình tĩnh, nâng tay, gắt gao nắm lấy bàn tay to đang ôm lưng mình, lẳng lẳng mở to mắt. Viễn Tu, người thật sự là người hạnh phúc, người được mọi người yêu thương, bảo vệ, không để người gặp chút thương tổn gì, ta cũng giống vậy, nhưng hạnh phúc này chừng nào thì người hiểu được, hạnh phúc ta muốn là cái gì đây? Ta không phải sủng vật người thích nhất, không phải món đồ chơi người có thể chia sẻ với người khác. Người mỗi ngày đều gọi ta là nường tử, nhưng người thật sự biết nường tử là cái gì sao? Ta không nên mong ước xa xôi, Là ta đã muốn quá nhiều? Như vậy cả đời cũng tốt lắm. Nhưng mà..... Vì cái gì ta không cam lòng như thế! Vu Thịnh Ưu nhắm mắt lại, lòng mi nhẹ nhàng kích động, dưới ánh nến u ám, chiếu ra một hình ảnh xinh đẹp. Nàng cắn môi, gắt gao nhú mào, trong lòng từng đợt co rút đau đớn, nàng thật sự rất muốn lay tỉnh hân, sau đó hung hăng đánh hân một chút cho hết giận, nhưng mà, cho dù nàng có đem hân đánh chết, hân không biết vẫn là không biết a. Viễn Hàm nói, hân một ngày nào đó sẽ biết. Một ngày nào đó là bao lâu, một tháng, một năm, hay là cả đời? Một đêm này, Cung Viễn Tu ngủ bình thản thực an tâm hạnh phúc. Một đêm này, Vu Thịnh Ưu trợn tròn mắt nghĩ đến tận hừng đông. Sáng sớm ngày thứ hai, Ba người cùng nhau ngồi ở trên bàn cơm ăn điểm tâm, Cung Viễn Hàm nhìn Vu Thịnh Ưu đôi mắt đen quầng, nhin không được trêu chọc nói: “Người vì sao mỗi ngày buổi sáng đều một bộ dáng muốn tìm bắt măn vậy?” Vu Thịnh Ưu yên lặng liếc hân, thực bình tĩnh nói: “Không có dục, như thế nào măn?” Cung Viễn Hàm nao nao, bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó vẽ mặt đồng tình nói: “Đại tẩu, ủy khuất người.” “Hừ.” Vu Thịnh Ưu hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hân. Cung Viễn Tu mở to mắt nhìn vô tội, trộm ngắm Cung Viễn Hàm một cái, lại trộm ngắm Vu Thịnh Ưu một cái, vụng trộm vươn tay, tay trái vụng trộm nắm tay Cung Viễn Hàm, tay phải nắm tay Vu Thịnh Ưu, sau đó phi thường thỏa mãn cười, oa..... Viễn Tu thực hạnh phúc! Vu Thịnh Ưu cúi đầu, nhìn động tác của hân, nhin không được nghĩ: Mẹ nó, 3p cỡ nào hài hòa, chỉ là vị trí lắm, ta hân là phải ngồi ở giữa! (=”= Ưu tỷ...) Cung Viễn Hàm như là cái gì cũng không phát sinh, đậm cười phe phẩy chiết phiến, trên gương mặt tuấn nhã mang theo nụ cười ôn nhu, dưới nắng sớm ngoài cửa chiếu vào, giống như có ngọc bàn quang uẩn (ánh sáng như ngọc). Lúc này, Mạt Nhất gõ cửa mà vào, Trên khuôn mặt tuấn tú mang một vẻ lãnh khốc, trước sau như một không có biểu tình gì, hân nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Cung nhị thiếu, hành trang ngài muốn đã chuẩn bị xong, môn chủ mệnh ta đưa các người ra khỏi đây.” “Ách? Chúng ta có thể đi rồi?” Vu Thịnh Ưu có chút không thể tin được, nàng cư nhiên dễ dàng như vậy có thể rời đi Quỷ Vực môn . Mạt Nhất thản nhiên nhìn nàng, lãnh khốc trong mắt mang theo một tia cảm xúc chán ghét, đối với nữ nhân này, hân chán ghét, chủ nhân mà Mạt Nhất hân kính trọng cư nhiên bị nàng vũ nhục như vậy. Vu Thịnh Ưu như là cảm giác được hân chán ghét, có chút bất an cúi đầu. “Vay đi thôi.” Cung Viễn Hàm đứng dậy, thân thể hân vô tình ngăn trở tầm mắt chán ghét của Mạt Nhất, quay đầu nhẹ giọng nói với Vu Thịnh Ưu: “Đại tẩu, thu thập hành lý một chút, đi đi.” (Hàm ca đáng yêu chưa ^^) “Nga.” Vu Thịnh Ưu gật đầu, xoay người trở về phòng, đem toàn bộ đồ đạc của mình gói lại, thời điểm nàng đến, cơ hồ là tay không đến, nhưng hiện tại, tủ quần áo chất đầy hoa phục Bàn Tử đưa cho nàng, hộp trang điểm tràn đầy châu báu trang sức, ngăn tủ bên giường tràn đầy đồ cổ ngọc khí, được liệu trân quý Bàn Tử đưa cho nàng. Nàng ở tại đây hơn một tháng, phòng của nàng, đã bắt tri bắt giác biến thành tiểu bảo khố của Quỷ Vực môn, nàng nhìn cái này, nhìn cái kia, khắp phòng đều là kỳ trân dị bảo, Vu Thịnh Ưu gạt một đồng hoa phục, chỉ lấy ra một bộ nam trang mặc lúc đến đây, từ đồng vũ khí lấy ra tiểu chủy thủ của mình, sau đó nhìn khắp phòng đầy bảo bối, oán hận cắn răng, những thứ đó, ta không thể lấy! Quay đầu, ra khỏi phòng. Cung Viễn Hàm cười meo meo mở chiết phiến, nhìn Mạt Nhất nói: “Mạt Nhất huynh, tẩu tử ta nhiều đồ gì đó lắm, khó có thể cầm được a, phiền toái Mạt Nhất huynh, hỗ trợ ột xe chở hành lý đi.” Vu Thịnh Ưu mạnh mẽ quay đầu nhìn hân, bất mãn kêu: “Uy, mấy thứ này cũng không phải của ta.” Cung Viễn Hàm cười ôn nhu, ngữ khí lại dị thường cường ngạnh nói: “Nếu môn chủ đưa cho tẩu tử, tự nhiên là của tẩu tử.” Vu Thịnh Ưu kéo ống tay áo hân, nhỏ giọng nói: “Không thể lấy a, những thứ đó quý như vậy.....” “Hử? Cần chút, cần chút, càng quý trọng càng phải lấy a.” =))

Vu Thịnh Ưu nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn hân, chỉ thấy trong mắt Cung Viễn Hàm cư nhiên tràn ngập kim nguyên bảo, kim nguyên bảo a! Vu Thịnh Ưu khóe miệng run rẩy nhìn hân, hóa ra..... Người này vẫn là một kẻ tham tiền! Suy sút phù ngạch, nàng đã thiếu Bàn Tử tình cảm rất nhiều, hiện tại lại thiếu hân rất nhiều tiền tài, chuyện này nàng phải làm sao mới kham nổi a! Mạt Nhất thật bình tĩnh, rất có phong phạm lão đại, vung tay lên, nô bộc thành đàn ra ra vào vào bắt đầu thu thập này nọ, vàng bạc châu

báu, đồ cổ ngọc khí, liền ngay cả cửa sổ bồn hoa đều mang cả đi, căn phòng vốn chất đầy bảo vật, nháy mắt trở nên trống trơn. “Như thế, nhị thiếu gia vừa lòng chứ.” Mạt Nhất chỉ căn phòng trống rỗng hỏi Cung Viễn Hàm. “Mạt Nhất huynh khách khí ! Ha ha ha ha, nếu có thể đem cái chăn Thiên Tâm Ngọc Bị kia lên xe luôn thì rất tốt.” “Này này.” Vu Thịnh Ưu lại buồn bực nhìn hần, người ngay cả chăn của người ta cũng muốn a! Cung Viễn Hàm cười: “Đại tẩu, người không biết Thiên Tâm Ngọc Bị là từ Thiên Tâm Ti ở Thiên Tuyết Sơn dệt thành, cái chăn này đông ấm hạ lạnh, cường thân kiện thể, là bảo vật trên đời chỉ có ba cái, một cái tại đây, một cái ở Cung gia chủ ốc, một cái ở trên giường của đương kim hoàng thượng, trong phòng này, bảo bối lớn nhất chính là cái chăn này.” Cung Viễn Hàm phe phẩy cây quạt, giải thích, đây là bảo bối a, bảo bối, bảo bối lớn nhất a! Trên mặt Mạt Nhất, vẫn là một tia biểu tình cũng chưa thay đổi, phát tay, một người hầu tiến lên ôm lấy Thiên Tâm Ngọc Bị mang ra ngoài. “Để lại.” Vu Thịnh Ưu vẫn trầm mặc bỗng nhiên nói: “Ta không cần, toàn bộ để lại đi.” Mạt Nhất liếc mắt nhìn nàng, không nói chuyện, tiếp tục phát tay, người hầu tiếp tục đem chăn mang ra ngoài. Vu Thịnh Ưu sốt ruột kêu: “Ai, người như thế nào còn đem ra a, ta nói để lại.” Cung Viễn Hàm kéo Vu Thịnh Ưu nói: “Tẩu tử, người nếu muốn cho Ái Đức môn chủ trong lòng dễ chịu thì cứ mang đi thôi.” Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn hần. “Nam nhân kiêu ngạo đều không muốn nhận lại những thứ mình đã tặng.” “Kỳ thật là người muốn đi.” “Ồ..... Cũng là nguyên nhân thứ nhất.” Cung Viễn Hàm định luận bản lề: “Nếu một người muốn cho, một người muốn nhận, đại tẩu nên thanh toán cho chúng ta đi.” “.....” Vu Thịnh Ưu thở dài, dù sao nàng cũng không nói được hần. Bên ngoài tòa thành Quỷ Vực môn, còn cát hết tầm mắt, bão cát thổi tung, không kẻ nào có thể tưởng tượng được, chỉ cách một bức tường thành Quỷ Vực môn, là một địa phương bốn mùa như mùa xuân. Cuồng phong sa mạc mang theo nhiệt khí khô ráo, hỗn hợp bão cát sa mạc, làm người ta không nhìn được nhũn mày. Mạt Nhất như đã quen với hoàn cảnh như vậy, ngay cả mắt cũng chưa động nói: “Cung nhị thiếu gia, đường còn lại, không cần ta tiễn, thiếu gia đi thông thả, Mạt Nhất dừng lại ở đây.” Cung Viễn Hàm vuốt cằm gật đầu, vừa lòng nhìn đoàn xe ngựa phía sau lạc đà của hần, trên xe đều là tài bảo Ái Đức Ngự Thư đưa cho Vu Thịnh Ưu. “Đi thôi.” Cung Viễn Hàm dẫn đầu đoàn lạc đà, nhìn Vu Thịnh Ưu vẫn không yên lòng, nói. Vu Thịnh Ưu hơi cụp mắt, xoay người dắt lạc đà đi về phía Cung Viễn Tu, đi được hai bước, bỗng nhiên quay đầu hỏi Mạt Nhất: “Bàn Tử..... Ách, ta là nói môn chủ các người, không đến đưa ta sao?” Mạt Nhất thản nhiên nhìn nàng, không nói lời nào cũng không trả lời. Vu Thịnh Ưu cúi đầu, có chút vô thố vòng tay lại hỏi: “Thương thế trên đầu hần không có việc gì đi?” Mạt Nhất vẫn là không quan tâm nàng. Vu Thịnh Ưu mẫn mẫn miệng, tự ý thức không thú vị xoay người, lại dắt lạc đà đi được vài bước, sau đó lại dừng lại, sau đó như là hạ quyết tâm giữa đầu kêu to: “Bàn Tử!” Mỗi lần nàng gọi hần đều như vậy, nhìn trời, phát ra thanh âm với mức đề-xi-ben lớn nhất, sau đó trong vòng năm giây, hần sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng. Nhưng..... Lần này, nàng đợi một hồi lâu, hần cũng không xuất hiện. Vu Thịnh Ưu cắn môi, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Bàn Tử..... Thực xin lỗi.” Thực xin lỗi, Bàn Tử, kỳ thật ta không chán ghét người, thực xin lỗi, Bàn Tử, nếu người không thích ta, ta nghĩ ta có thể cùng người làm bằng hữu phi thường tốt, thực xin lỗi, Bàn Tử..... Nàng đi về hướng Cung Viễn Tu, Cung Viễn Tu cười vươn tay, đỡ nàng lên lạc đà. Nàng ngồi ở trong ngực hần, đưa tay ôm lấy thắt lưng hần, đem mặt chôn ở trong ngực hần, hạ ánh mắt, yên lặng nghĩ, đây là nam nhân ta lựa chọn, cho dù hần ngốc, nhưng hần có một lồng ngực ấm áp, một ánh mắt sạch sẽ, có lẽ..... Tương lai, còn có một trái tim yêu ta..... Trên tường thành Quỷ Vực môn, một thân thể phì nộn, đứng ở nơi đó, nhìn đoàn người dần dần đi xa. Tiểu cô nương vẫn ngồi ở bên cạnh hần nhẹ giọng hỏi: “Vì sao huynh không xuống?” Chủ nhân thân thể phì nộn cư nhiên có một tiếng nói rất êm tai, hần dùng thanh âm trầm thấp lại mang theo một tia khàn khàn nói: “Ta nếu đi xuống..... Nàng liền không đi được.” Tiểu cô nương nâng tay, bắt lấy ống tay áo hần, dùng thanh âm mềm mại an ủi nói: “Béo ca ca, không khó chịu, Y Y gả cho ca ca làm lão bà.” Nam nhân bị câu nói của nàng làm bật cười, nâng tay, nhu nhu mái tóc mềm mại của nàng, hai người trầm mặc không nói chuyện, ngoài tường thành đoàn xe dần dần biến thành một điểm nhỏ, bão cát thổi qua, nháy mắt, rốt cuộc không còn nhìn thấy ————— tiểu kịch trường ————— Cung Viễn Hạ: “Vì cái gì không có người tới cứu ta?” Vu Thịnh Ưu: “Di! Viễn Hàm người không có cứu Viễn Hạ sao?” Cung Viễn Hàm: “..... Ta nghĩ người cứu.” Vu Thịnh Ưu: “..... Ta nghĩ người cứu.” Cung Viễn Hạ: “Các người..... Hơi quá đáng!” Cung Viễn Tu: “Nhị đệ, nương tử, về nhà nào.” Cung Viễn Hạ: “Đại ca..... Ngay cả huynh cũng không muốn ta? Oa ô ô ô ô, ta không muốn sống, đại ca, đại ca, đại ca, đại ca!” Vu Thịnh Ưu & Cung Viễn Hàm [nhỏ giọng nói]: “Chính là bởi vì như vậy mới không cứu, chúng ta khinh bỉ thụ!”

31. Chương 31: Hắc Điểm Trải Qua Nguy Hiểm [Thượng]

Ngày mùa hè ánh mặt trời mãnh liệt, đến buổi trưa thái dương lại độc ác. Cỏ dại trên cồn cát đều ủ rũ cúi đầu, không thể không khuất phục trước ánh nắng thiêu đốt. Ngay cả cơn gió nhẹ ngẫu nhiên, cũng đều mang theo luồng khí khô nóng cùng vô tận cát bụi. Đoàn xe đi qua, gờ lên từng trận bụi đất. Vu Thịnh Ưu có chút mơ màng chậm rãi mở mắt ra, nhìn trước mắt một mảnh sáng dương quang, không khỏi nhíu mày, nàng bỗng nhiên có chút hoài niệm cái quan tài Mạt Nhất đã dùng khi bắt nàng tới Quỷ Vực Môn, ít nhất đặt trong quan tài tuyệt đối sẽ không bị nắng nóng. “Nóng quá.” Nàng kéo kéo cổ áo, hé một chút cho gió thổi vào, nhưng không hề có hiệu quả, y phục trên người ẩm ướt mồ hôi, dính dính khó chịu. “Nóng sao?” Vẫn ôm nàng ngồi trên lạt đà Cung Viễn Tu quan tâm hỏi. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hắn một cái, Cung Viễn Tu toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, như là không cảm nhận được nóng bức gì, Vu Thịnh Ưu chỉ vào đầu nói: “Xem này, xem này, xem này, đều là mồ hôi.” Cung Viễn Tu nhe răng cười, hàm răng trắng tinh dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng thêm chói mắt, không thể không nói, hắn tươi cười so với ánh mặt trời tháng bảy còn sáng lạn minh diệu hơn. Viễn nhi vọng chi, hạo nhược thái dương thăng triều hà; Bách nhi sát chi, chúc nhược phù dung xuất lục ba (1)

(1: Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai; Tới gần mà xem, tươi như đóa phù dung trên dòng biếc.) “Nhị đệ. Cây quạt cho ta mượn dùng.” Hắn cao giọng gọi to nam tử áo trắng cười lạt đà phía trước. Áo trắng nam tử quay đầu, mỉm cười như gió xuân, dung nhan tuấn mỹ. Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu phiêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết (2). Vu Thịnh Ưu ngồi trên lạt đà nhìn lại Cung gia hai huynh đệ, đầu óc bắt đầu ngâm nga “Lạt Thần Phú” (3).

(2:Phảng phất như mây che bóng nguyệt,phiêu diêu như gió bay làn tuyết)

(1, 2, 3: Đây là những câu thơ trong bài “Lạt Thần Phú” của Kiến An Vương Tào Thực viết trên đường về Hứa Xương.Bản dịch của Diệp Luyến Hoa.

Lạt Thần Phú: tên gốc là Cẩm Chân Phú, về sau được Tào Ngụy Văn Đế đổi lại là Lạt Thần Phú, tức bài phú về nữ thần sông Lạc. Thắc mắc tham khảo thêm ở google.)Hắn, nàng nhất định là bị cảm nắng, nàng cứ nhiên lại ngâm thơ! Phù ngạch, nóng quá a, chẳng lẽ chỉ có một mình nàng cảm thấy nóng sao? Một trận gió lạnh ở mặt sườn chậm rãi thổi qua, phát ra tiếng vù vù, hướng lên phía mặt nàng. Vu Thịnh Ưu giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Cung Viễn Tu vẻ mặt tươi cười cảm chiết phiền của Cung Viễn Hàm, quạt cho nàng. Cung Viễn Tu thấy nàng nhìn hắn, lập tức cười càng vui vẻ, quạt cũng càng ra sức. Vu Thịnh Ưu yên tâm thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của hắn, đem thân thể dựa vào phía sau, cả người tựa trong ngực hắn, híp mắt, lộ ra vui vẻ lại mỉm cười đắc ý. Lại được nửa ngày, mặt trời dần khuất, tại đường chân trời chỉ còn lộ ra một mảnh tịch dương hồng. Cung Viễn Hàm đưa tay, che trước mắt, nhìn ra xa, cách đó không xa cứ nhiên có một khách sạn, biển hiệu khách sạn giữa gió cát lung lay sắp đổ. Cung Viễn Hàm chỉ vào khách sạn phía trước nói: “Hôm nay buổi tối nghỉ tại phía trước đi. Ngày mai lại đi một ngày, liền có thể ra khỏi sa mạc.” “Rốt cục cũng rời khỏi đây.” Vu Thịnh Ưu nhin không được thở dài nhẹ nhõm một hơi. A! Đi ba ngày trời, nếu còn chưa ra khỏi sa mạc, nàng sẽ phát điên. Khi ba con lạt đà theo thứ tự đi vào đại viện khách sạn, trời đã tối đen, khách sạn trong bóng đêm càng có vẻ cũ nát, tường đã tróc, gió thổi qua tấm ván gỗ ở cửa phát ra thanh âm ô ô như quỷ kêu khóc. Vu Thịnh Ưu nhảy xuống lạt đà, đánh giá khách sạn, cảm giác thứ nhất chính là — hắc điểm! Cùng hắc điểm trong TV giống nhau như đúc a, nếu bên trong có một phong tao lão bản nương đi ra, vậy càng hoàn mỹ. Kéo kéo Cung Viễn Hàm vừa đi đến bên người nói: “Ta cảm thấy khách điểm này không an toàn.” Cung Viễn Hàm cười nhìn bộ dáng nhát gan của nàng: “Sắc trời đã tối, nơi này có một chỗ che đầu đã là tốt rồi, về phần an toàn hay không an toàn.....” Liếc mắt nhìn nàng một cái, tự tin nói: “Có ta ở đây, có gì phải e ngại.” Nói xong, hắn dẫn đầu đi vào khách sạn. Cung Viễn Tu kéo kéo nàng, Vu Thịnh Ưu nghĩ nghĩ, cũng đứng, cho dù là hắc điểm, muốn giết tiên, nhất định trước giết của hắn, muốn cướp sắc, như thế nào cũng không tới phiên ta. (tỷ hiệu rất rõ bản thân mình, há há) An tâm lôi kéo Cung Viễn Tu đi vào, khi nàng vừa đi vào cửa, bỗng nhiên nghĩ đến, chết tiệt! Ta giống như người qua đường Giáp, một chút giá trị để lợi dụng cũng không có, chẳng phải là có số mệnh làm bánh bao nhân thịt người sao? Nghĩ vậy, nhin không được vẻ mặt thật khó coi, đúng lúc này, phía sau vang lên một thanh âm già nua: “Khách quan, dùng bữa hay là nghỉ trọ a.” Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một lão ông bộ dạng giống như cương thi đứng đó, nàng và Cung Viễn Tu cùng nhau la hoảng lên: “A –! Cương thi a!” Thiên! Nơi này không phải hắc điểm, là quỷ ốc! “Người mới là cương thi, cả nhà người đều là cương thi!” Cương thi lão ông thực phần nộ chỉ vào bọn họ mắng, y động tác mau

lệ, trung khí mười phần. Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Tu run run ôm nhau, tránh ở phía sau Cung Viễn Hàm nhìn lên lão ông bộ dạng giống cương thi, lão ông hai tay chống nạnh, giống người đàn bà chanh chua phun nước miếng. Cung Viễn Hàm lấy từ trong túi ra một đỉnh vàng nhỏ, thả qua. Lão ông tiếp nhận đỉnh vàng, lập tức cười tươi như hoa, gương mặt già nua đầy nếp nhăn sáng lạn như hoa cúc, ngữ khí giống như tú bà kỹ viện, bước qua, phỉu phỉu bụi trên người Cung Viễn Hàm: “Khách quan, ngài muốn cái gì chỉ cần phân phó a, lão hủ y theo ý ngài!” Cung Viễn Hàm không dấu vết né tránh bàn tay của lão, cười vắn đạm phong khinh: “Lão bá, cho chúng ta hai gian khách phòng, một ít thức ăn cùng nước.” “Được được, khách quan đợi lão hủ lấy đến.” Cương thi lão ông chống quải trượng khập khiễng dẫn đoàn người lên lầu, trên lầu tổng cộng chỉ có tám gian phòng, lão ông mở ra hai gian phòng nói: “Khách quan nhìn xem, phòng này đã vừa lòng chưa?” “Có thể.” Cung Viễn Hàm hơi liếc mắt nhìn căn phòng, trong phòng chỉ có một cái bàn cùng giường, đơn giản vừa xem hiểu ngay: “Đem đồ ăn bưng lên đi.” “Vâng, khách quan nghỉ ngơi đi.” “Khoan đã.” Cung Viễn Hàm xoay người hỏi: “Lão bá, hôm nay trừ bỏ chúng ta, có còn người nào khác tới nghỉ trọ?” Lão ông chất phác lắc đầu: “Không có.” Cung Viễn Hàm gật đầu, ý bảo ông lão có thể đi xuống. Vu Thịnh Ưu theo Cung gia hai huynh đệ vào phòng, kích động ồn ào: “Hắc điểm đi, hắc điểm đi, khẳng định là hắc điểm.” Xem, một cái khách sạn lớn như vậy như thế nào lại chỉ có một lão ông hành động bất lương như vậy, bọn họ vừa rồi tiến vào rõ ràng thấy có dấu phân ngựa còn mới, còn có vừa rồi lúc lên lầu rõ ràng cảm giác được từng trận âm phong cùng sát khí lạnh lùng a! Giống như từ một nơi bí mật gần đó, có vô số con mắt nhìn chăm chăm người, xem xét người, biến thái liếm đầu lưỡi chờ ăn luôn người a! A a a! Thật đáng sợ! Cung Viễn Hàm cười một tiếng: “Người rất sợ sao?” Vu Thịnh Ưu hung tợn nói: “Vô nghĩa! Ta không muốn trở thành bánh bao nhân thịt người a! Không bằng, chúng ta hiện tại chạy đi.” “Ai, thực mệt. Đại tẩu, không tiễn.” Cung Viễn Hàm thẳng tắp đi đến bên giường, nằm xuống, thực minh xác tỏ vẻ, muốn chạy người chạy, ta ngủ. Vu Thịnh Ưu tiến lên, túm lấy tay áo hấn dùng sức lay: “A a a! Người sao có thể như vậy, thời khắc nguy hiểm như vậy người sao có thể ngủ.” “Vù vù — vù vù —” Người kia cư nhiên còn phát ra tiếng gáy thoải mái. Vu Thịnh Ưu nắm tay, run run! Run run! Nàng thật rất muốn đánh hấn! “Không thể đánh Nhị đệ nga.” Cung Viễn Tu vẻ mặt nghiêm túc cầm tay nàng, cười meo meo nói: “Nương tử không sợ, Viễn Tu bảo hộ nàng.” Vu Thịnh Ưu chọn mi nhìn hấn: “Hừ, dựa vào người?” “Dựa vào ta đi.” Dùng sức vỗ vỗ ngực. “A, ta cũng mệt nhọc.” Vu Thịnh Ưu híp mắt, giống như bị mộng du thẳng tắp chạy về phòng, leo lên giường, ngủ! Cung Viễn Tu xoa xoa ngực bị chính mình vỗ có chút phát đau, ủy khuất bĩu môi, a — nương tử không tin hấn. Cung Viễn Tu nắm chặt tay, chạy về phòng Vu Thịnh Ưu, ôm lấy người đang nhắm mắt lại giả bộ ngủ ở trên giường, trong lòng âm thầm thì, lần này nhất định, nhất định bảo hộ nương tử. Đêm dần dần thâm trầm..... Bóng dáng tội ác bắt đầu xuất hiện.....

32. Chương 32: Khách Điểm Trải Qua Nguy Hiểm [Hạ]

Trong khách phòng ánh nến chưa tắt, đóm lửa nhỏ bé lập lòe lúc sáng lúc tối. Vu Thịnh Ưu nghiêng mình nằm ở bên ngoài, Cung Viễn Tu hai tay ôm chặt thắt lưng nàng, thân mình dán vào lưng nàng, ngủ ở bên trong. Ánh nến mãnh liệt nhảy lên hai cái, bỗng nhiên tắt. Vu Thịnh Ưu ở trong bóng tối mở to mắt, tay trái nắm chủ thủ, tay phải cầm túi độc dược, mặc kệ là loại người nào, có can đảm tới gần nàng trong vòng ba bước, tất khiến hấn chết không toàn thây. Nửa ngày sau, trong bóng tối trừ bỏ tiếng hít thở an ổn của Cung Viễn Tu, một chút động tĩnh cũng không có, Vu Thịnh Ưu lòng có chút lơ lửng cảnh giác, chẳng lẽ, là do mình lo lắng quá nhiều? Lại qua nửa canh giờ, vẫn không hề có động tĩnh, Vu Thịnh Ưu ánh mắt dần dần nặng nề, ồ chần ầm áp, thân thể sớm mệt mỏi, không thể không kêu gọi nàng mau mau tiến vào giấc mộng đẹp. Ánh mắt của nàng dần dần..... Dần dần..... mờ mịt, bàn tay nắm chặt vũ khí cũng dần dần buông lỏng, nhưng không biết vì cái gì nàng bỗng nhiên mạnh mẽ mở bừng mắt, ngửa đầu nhìn trần nhà. Trên trần nhà một bóng đen nhìn chăm chăm vào nàng, bóng đen giống như là một người giấy dán trên đó, nhưng không giống người giấy, bởi vì, hấn cử động! Hấn cử động, hấn cử động, hấn cử động! Bóng đen người giấy kia chậm rãi..... Chậm rãi từ trên trần nhà rơi xuống, vươn tay về phía nàng, Vu Thịnh Ưu quát to một tiếng, tránh khỏi vòng ôm của Cung Viễn Tu, lăn xuống giường. “Viễn Tu! Viễn Tu mau đứng lên!” Vu Thịnh Ưu một cước đá tỉnh Cung Viễn Tu, khi Cung Viễn Tu mở mắt nhìn, bàn tay của bóng đen người giấy kia đã sắp chạm tới khuôn mặt anh tuấn của hấn. “A!” Vu Thịnh Ưu lại hét lên một tiếng,

vung tay, chủy thủ chém qua, chặt đứt bàn tay của người giấy, mất đi bàn tay, người giấy đen kia thông thả quay đầu, đưa mắt nhìn về phía Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu nuốt nước miếng, bị nó nhìn toàn thân nổi da gà, Vu Thịnh Ưu quay qua Cung Viễn Tu đang chậm rãi đứng lên hét to: “Nhanh lên! Nhanh lên! Quỷ tới bắt người.” Cung Viễn Tu dụi mắt, nhìn người giấy đen trước mặt, trong ánh mắt đơn thuần trong suốt xuất hiện một tia nghi hoặc, hẳn không biết vì cái gì người giấy lại cử động được, bất quá nương tử bộ dáng giống như thực sợ hãi. Hắn nâng tay, tựa như đứa nhỏ bắt lấy cánh con bướm, cẩn thận tóm lấy cổ người giấy, sau đó cười thực vui vẻ nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Nương tử, ta bắt được nó.” Người giấy ở trong tay Cung Viễn Tu vụn vụn giã vụn, Vu Thịnh Ưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã bắt được nó, vừa định thần, bỗng nhiên nhìn thấy bóng đen nâng một tay, năm ngón tay thẳng tắp chụm lại, mạnh mẽ đâm về phía trái tim Cung Viễn Tu! “Cẩn thận!” Vu Thịnh Ưu kêu sợ hãi. Cung Viễn Tu nhíu nhíu mày, vung tay, rất dễ dàng liền hóa giải đòn đánh lén của bóng đen, sau đó hai tay hơi hơi dùng sức, ‘xoạt’ một tiếng, người giấy đã bị xé làm hai nửa. Người giấy bị chia làm hai nửa, giống như con giun bị đứt lìa, vụn vụn, Vu Thịnh Ưu lấy từ trong bao quần áo ra hỏa tập, đánh lửa đốt, căn phòng bỗng nhiên sáng lên một mảnh, người giấy vụn vụn trong lửa rồi biến thành tro tàn. Vu Thịnh Ưu kéo Cung Viễn Tu, một khắc cũng không dừng lại, định chạy tới phòng Cung Viễn Hàm, khách sạn này có cổ quái a, có cổ quái! Đến cửa, cửa phòng chết tiệt này cứ nhiên kéo như thế nào cũng không ra? Cung Viễn Tu cũng sốt ruột tiến lên kéo cửa, hai người cùng nhau dùng sức, ván cửa bị lôi kéo kêu âm âm, lung lay sắp đổ nhưng như thế nào cũng không mở ra. “Có lắm hay không! Cái cửa nhỏ này cũng không mở được!” Vu Thịnh Ưu tức giận dùng chân đạp cửa! “Mở ~ không ~ ra ~ a ~ mở ~ không ~ ra ~ mở ~ không ~ ra ~” Phía sau, đột nhiên có một thanh âm lạnh lẽo khiến người ta dựng tóc gáy vang lên, Vu Thịnh Ưu cũng không dám quay đầu nhìn, điên cuồng đạp cửa: “Nhanh lên mở a! Mau mở nha!” “Nương tử, thật đáng sợ!” Đứng ở một bên, Cung Viễn Tu quay đầu nhìn, kêu lên sợ hãi. “A a a ~ ta không xem, ta không xem! Ta không xem!” Vu Thịnh Ưu điên cuồng lôi kéo cửa phòng hét: “Mở cửa nhanh a!” Một bàn tay đặt trên bả vai của nàng, bàn tay lạnh như băng, thanh âm khó nghe vừa rồi lại vang lên bên tai nàng: “Mở ~ không ~ được ~ mở ~ không ~ được ~ a!” Vu Thịnh Ưu lạnh toát sống lưng, chậm rãi quay đầu, vừa thấy, lập tức bị dọa sợ phát khóc: “Má ơi! Cứu mạng a!” Phía sau nàng, một nữ tử gương mặt trắng bệch, cả người thối rửa, vẻ mặt cười quái dị nắm bả vai Vu Thịnh Ưu, bàn tay nữ tử kia chỉ còn xương cốt trắng hếu, nữ quỷ cúi đầu, khoe miệng thối rửa giết giết, kêu như khóc: “Mở ~ không ~ được ~ mở ~ không ~ được ~ a!” Nữ quỷ liếm liếm đầu lưỡi, từ trong miệng phát ra một mùi hôi thối, Vu Thịnh Ưu bị dọa đến ngất người, Cung Viễn Tu xông lên một cước đá văng nữ quỷ, nữ quỷ lăn một vòng tròn trên mặt đất, lại một lần nữa vụn vụn đứng lên hướng bọn họ đi đến, vừa đi còn vừa hướng về phía Vu Thịnh Ưu liếm đầu lưỡi, khoe miệng nở nụ cười, miệng cười tới tận mang tai. Nàng sợ tới mức kêu thảm thiết: “A..... Quỷ a!!!!!!” Nàng giờ đã hiểu được, nơi này không phải hắc điểm! Là quỷ ốc a! Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, chỉ nghe Cung Viễn Hàm ở bên ngoài kêu: “Tránh ra.” Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Tu đồng thời lui sang hai bên cửa, nữ quỷ như là không nghe thấy, vẫn lao đến, một tiếng vang nhỏ trường kiếm rút khỏi vỏ, cửa gỗ trong nháy mắt bị chém thành hơn mười mảnh nhỏ rơi xuống đất, Cung Viễn Hàm vẫn là một thân áo trắng, trong tay cầm bảo kiếm, tuần nhả mang theo vẻ anh khí mà ngày thường không nhìn thấy. “Không có việc gì chứ.” Hắn thanh âm vững vàng hiển nhiên không bị kinh hách nhiều lắm. Cung Viễn Tu cùng Vu Thịnh Ưu nhìn thấy hắn tựa như hai đứa nhỏ lạc đường thật lâu nhìn thấy cha mẹ, mạnh mẽ lao qua kêu khóc: “A.....! Có quỷ a! Thật đáng sợ!” Đồng thời lao tới còn có cả nữ quỷ kia, động tác của nữ quỷ bỗng nhiên trở nên nhanh lẹ, đánh về phía ba người đang ôm nhau kia. Cung Viễn Hàm đẩy hai người ra, trường kiếm trong tay chém về phía nữ quỷ. Nữ quỷ chia làm hai nửa, lại không chết, ngược lại biến thành hai nữ quỷ cùng nhau hướng Cung Viễn Hàm đánh tới. Cung Viễn Hàm lại một lần nữa chém đứt nữ quỷ, nữ quỷ biến thành bốn. Cung Viễn Hàm biết lợi khí không thể sử dụng, chỉ dùng chuôi kiếm, vỏ kiếm ngăn nữ quỷ. Vu Thịnh Ưu thấy tình huống không đúng, cũng cố ngăn nỗi sợ hãi trong lòng, nắm chặt chủy thủ xông lên, chủy thủ của nàng cực kì sắc bén, một đao đi xuống liền chém đứt ma trảo của một nữ quỷ đang giơ đến, móng vuốt rơi trên mặt đất, lại biến thành một nữ quỷ nữa! Cung Viễn Tu bỗng nhiên cả kinh kêu lên: “Nương tử, cẩn thận!” Tiếng chưa dứt, hắn đã vọt tới phía trước nàng, ngăn trở một nữ quỷ tiến công, hắn hơi dùng lực, bẻ gãy tay nữ quỷ, lúc ấy, cánh tay rơi xuống đất lại biến thành một nữ quỷ. Theo đánh nhau, nữ quỷ càng ngày càng nhiều, có khi là máu tươi hóa thành, có khi là khối thịt hóa thành, có khi là xương cốt hóa thành. Chậm rãi trở thành một phòng đầy nữ quỷ, nữ quỷ vung bạch trảo hướng ba người bọn họ tấn công. Ba người Vu Thịnh Ưu dần dần mệt mỏi, Cung Viễn Hàm vũ lộng trường kiếm giữa vòng vây của đám nữ quỷ, mở ra một đường máu, đem Cung Viễn Tu và Vu Thịnh Ưu đẩy ra ngoài, hắn một thân áo trắng sớm bị nhiễm huyết đỏ tươi, hắn vung kiếm, ngăn lại ma trảo của hơn

mười nữ quý, hét lớn với hai người ở bên ngoài vòng vây: “Các người đi trước!” Một đám nữ quý hướng chỗ Vu Thịnh Ưu đứng mà đuổi theo, Cung Viễn Tu che ở phía trước Vu Thịnh Ưu, ngăn lại đám nữ quý đó, nhưng số lượng nữ quý càng ngày càng nhiều, từ một phòng đã phát triển thành trên hành lang đều tràn đầy nữ quý! Vu Thịnh Ưu nhìn nam tử bị bao vây bên trong biển quý, nam tử áo trắng đã nhiễm huyết, có máu của nữ quý, cũng có của chính hắn. Nhưng mà, kiếm trong tay hắn, lại vẫn vững vàng như trước; Thân pháp di chuyển, cũng vẫn linh hoạt như trước; Mà trên gương mặt tuấn tú kia, thậm chí không có nửa phần khấn trương, chỉ thấy trước sau một vẻ đậm cười. Hai tay nắm chặt, nằng khê cắn môi, giữ chặt Cung Viễn Tu nói: “Chúng ta đi!” Cung Viễn Tu dùng sức lắc đầu: “Không được, không thể bỏ lại Nhị đệ.” Vu Thịnh Ưu lôi hắn, kéo ra bên ngoài quát: “Đi! Nếu không đi đều phải chết ở trong này!” “Không cần! Ta không đi! Ta không đi! Nhị đệ!” Cung Viễn Tu khóc nháo không chịu đi. Vu Thịnh Ưu kéo hắn không được, tức giận dùng sức đánh hắn: “Người không phải nói sẽ bảo vệ ta sao! Người cứ như vậy bảo hộ ta? Cứ như vậy bảo hộ ta?” “Nương tử.....” Cung Viễn Tu mân nhãn nước mắt nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu hạ quyết tâm, cầm trụ tay hắn dùng sức kéo ra bên ngoài: “Đi! Đừng ở lại đây cản trở.” Vu Thịnh Ưu nắm chặt tay Cung Viễn Tu, liềm mạng hướng ra bên ngoài, dọc theo đường đi chủ thủ vũ lòng, bọn họ chân dẫm lên sàn, nhưng sàn lại gập ghềnh, thường xuyên có thứ gì như là tơ lụa bám vào chân bọn họ, càng đi lại càng gian nan, mắt thấy đã sắp tới cửa, chỉ cần ra khỏi cửa có thể rời khỏi quỷ ốc này, nhưng hai người đột nhiên không thể cử động. Vu Thịnh Ưu cúi đầu nhìn, vừa thấy, bị dọa kinh hách thiếu chút nữa ngất xỉu, hai người trên chân đều quấn đầy tóc nữ quý, thật dài thật đen, chỉ là tóc đen thì cũng không đáng sợ, đáng sợ là còn có bốn, năm cái đầu lâu quấn cùng đám tóc đen đó! Một đường sinh cơ ngay tại trước mắt, phía sau nữ quý lại vụn vụn từng chút, từng chút tới gần bọn họ, nữ quý cách bọn họ chỉ có mười thước! Vu Thịnh Ưu quyết định thật nhanh, cúi gập thắt lưng, dùng chủ thủ cắt đứt toàn bộ tóc đen cùng bốn, năm cái đầu lâu quấn trên chân Cung Viễn Tu! Sau đó dùng toàn bộ khí lực toàn thân đẩy Cung Viễn Tu ra khỏi cửa khách sạn, hét lớn: “Người đi trước!” “Không cần!” Cung Viễn Tu quay đầu lại, Vu Thịnh Ưu gắt gao chặn ở cửa khách sạn, không cho hắn tiến vào, phía sau nữ quý, toàn thân hư thối tanh tưởi, tập thể điên cuồng hướng nàng đánh tới! Vu Thịnh Ưu chặn ở cửa, gắt gao, tuyệt vọng, nhắm mắt lại.....

33. Chương 33: Chân Tướng

Đại mạc, cơ hồ người ở tuyệt tích, tại nơi sa mạc như không có giới hạn này, có một gian khách sạn nhỏ ở giữa bão cát như ẩn như hiện. Khách sạn cũ nát, không ai có thể tưởng tượng nổi, lại có thể đứng vững không đổ, đó là nơi mà những người đi qua sa mạc đều muốn vào nghỉ chân, nhưng người đi vào, rốt cuộc cũng không thấy đi ra. Trên giường khách sạn, một người nằm hôn mê một ngày một đêm, khuôn mặt gầy yếu, khóe môi tái nhợt. Trên bàn trong phòng đặt một ít đồ ăn, vẫn còn bốc khói nóng hổi. Hương cơm mê người truyền thật xa, Bỗng nhiên, bụng người nằm trên giường phát ra tiếng vang “Cô lỗ, cô lỗ”, tay nàng chỉ hơi hơi giật giật, lông mi nhẹ nhàng nhúu, ánh mắt cố hết sức mở, ánh mắt mê mang không hề có tiêu điểm, nàng lẳng lẳng nhìn lên trần phòng, trong đầu trống rỗng. “Nương tử?” Quay đầu nhìn lại, một bóng người hiện lên trong đôi mắt nàng, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, toàn thân hắn như sáng lên, tỏa ra kim quang lóng lánh làm cho người ta không mở được ánh mắt. Người nọ tiến lên từng bước, khuôn mặt dần dần rõ ràng, gương mặt tuấn tú, si ngốc nhìn nàng, mắt như mang theo sương mù, hắn thấy ánh mắt của nàng nhìn chăm chú vào hắn, trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười kia trong suốt tinh thuần, giống như hoa quỳnh nở trong đêm tối. Vu Thịnh Ưu thường xuyên nghĩ, có lẽ chính là một ánh mắt sạch sẽ không mang theo một tia bụi bặm như vậy, cùng vẻ tươi cười tuyệt mỹ như có thể chiếu sáng đêm tối, chính là nguyên nhân khiến nàng thích hắn, đối với ánh mắt như vậy, vẻ tươi cười như vậy, chỉ cần nhìn thấy, trái tim cũng cảm thấy mềm mại, ngọt ngào. Cung Viễn Tu hai mắt rưng rưng tiến lên, hung hăng ôm lấy Vu Thịnh Ưu, tựa đầu chôn ở tóc nàng, nghẹn ngào nói: “Nương tử, nương tử, nàng rốt cuộc tỉnh.” Vu Thịnh Ưu có chút môi mím mím vỗ vỗ bờ vai của hắn, ôn nhu nói: “Không có việc gì, không có việc gì.” “Đại tẩu tỉnh?” Cửa phòng bị đẩy ra, Cung Viễn Tu đi vào, một thân áo trắng sạch sẽ mà chói mắt. “Người không có việc gì?” Vu Thịnh Ưu chỉ vào hắn hỏi, bỗng nhiên nhìn qua nhìn lại, không thể tin được nói: “Chúng ta sao vẫn còn tại khách sạn a? Đêm qua thiệt nhiều nữ quý! Thiệt nhiều nữ quý, chém thế nào cũng không chết, càng chém càng sinh ra nhiều.” “Đại tẩu, bình tĩnh một chút.” Cung Viễn Tu

ôn thanh trấn an nói: “Không phải có quỷ, người đêm hôm trước chỉ là hít phải ‘Huyền Mộng Thảo’”. Chỉ là một giấc mộng mà thôi.” “Huyền Mộng Thảo?” Vu Thịnh Ưu nghi hoặc hỏi: “Đó là cái gì vậy?” “Đó là một loại cỏ dại sinh trưởng ở đại mạc, một loại dược liệu trân quý hi hữu. Cái này hẳn là đại tẩu phải biết hơn ta.” Cung Viễn Hàm cười khê nhìn nàng, nàng tốt xấu gì cũng là con gái của chương môn Thánh Y Phái a! “Ta không rõ.” Người nào đó đương nhiên trả lời. Đúng rồi, nàng trừ bỏ xuân dược, những loại dược khác một thứ cũng không hiểu được! Cung Viễn Hàm sờ sờ cái mũi tiếp tục nói: “Dù sao, chính là một loại dược không cần thận ngữ phải có thể bị mất thần trí, làm cho người ta nghĩ lầm mộng là thật, giống như Mê Huyền Dược.” “A! Nói vậy, ta chỉ là mơ thấy ác mộng mà thôi! Mọi người cũng vô sự đúng không!” Vu Thịnh Ưu vui vẻ hỏi. “Chúng ta quả thật cũng vô sự, chẳng qua.....” “Bất quá cái gì?” “Khách sạn lão bản bị người đánh thành trọng thương.” “Ách..... Ta không phải nằm mơ sao?” Cung Viễn Hàm lắc đầu cười khê: “Cũng không phải chỉ nằm mơ đơn giản như vậy.” Cung Viễn Tu chạy qua nói: “Nương tử, nàng buổi tối hôm trước, hù chết người nga.” “Ta..... Làm sao vậy?” Vu Thịnh Ưu có chút bất an hỏi. Cung Viễn Tu đứng dậy, lặn lên trên giường, cùng Vu Thịnh Ưu nằm song song, bắt đầu bắt chước tình cảnh hôm qua! Vào lúc ban đêm, hấn ngủ trên giường rất say, chỉ nghe Vu Thịnh Ưu hét thảm một tiếng khiến hấn giật mình tỉnh dậy, người nào đó kêu thảm thiết, nâng chân không ngừng đá hấn, không ngừng đá, không ngừng đá, không ngừng đá! “Viễn Tu, Viễn Tu! Mau đứng lên!” Đá a đá! “Nương tử, nương tử, ta đứng lên rồi!” Bị đá a bị đá! “Nhanh lên! Nhanh lên! Quỷ tới bắt người.” Tiếp tục đá a tiếp tục đá. “Quỷ? Làm sao có quỷ?” Cung Viễn Tu cũng bị dọa nhìn loạn xung quanh. Chỉ thấy Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhảy tới dùng chủy thủ chém cái màn thành hai nửa, sau đó kéo hấn bỏ chạy: “Đi a!” Đáng thương Cung Viễn Tu chỉ có thể để nàng lôi kéo chạy đến cửa phòng. Đến phòng cửa, vốn là chỉ cần kéo vào phía trong, cửa phòng sẽ mở, nàng lại liều chết đẩy cửa ra ngoài, nàng đẩy a, dùng sức đẩy ra, đẩy không ra còn không cho hấn đẩy giúp, nàng vừa đập cửa vừa nhìn về phía sau thê lương kêu thảm thiết: “A..... Quỷ a!!!!!!” Đúng lúc này, cách vách Cung Viễn Hàm đẩy cửa phòng ra hỏi: “Phát sinh chuyện gì?” Chỉ thấy Vu Thịnh Ưu nhanh chóng nhào vào hấn ôm ấp, khóc hô: “Oa — có quỷ a! Thật đáng sợ.” “Tạm dừng” Dừng một chút, Vu Thịnh Ưu gơ tay tạm ngừng, không thể tin được hỏi: “Ta lao qua ôm hấn?” “Phải! Còn ôm thực chặt, thực chặt nữa! Nhị đệ đẩy thế nào cũng không ra!” Cung Viễn Tu có chút mất hứng chu miệng nói. Vu Thịnh Ưu vụng trộm nhìn người nào đó, người nào đó nhẹ lay động chiết phiến về mặt ưu thương lên án: “Đại tẩu, người..... Ai.....” Vu Thịnh Ưu ngượng ngùng quay mặt, nhìn Cung Viễn Tu nói: “Được rồi, người tiếp tục nói.” “Sau đó! Nàng bắt đầu đánh, đánh, đánh, dùng sức đánh, gặp cái gì đánh cái đó, gặp cửa đập cửa, nàng nhìn xem, nàng nhìn xem, cánh cửa này bị nàng gõ thủng bao nhiêu lỗ a! Sau đó nàng liền đánh đấm một lúc, bỗng nhiên dừng lại, lôi kéo ta bỏ chạy. Nhị đệ nói: Nàng là người xấu, ở trong mộng, thời điểm tối nguy cấp nàng lại bỏ hấn lại chạy trốn.” “Nói vậy! Là chính hấn muốn chúng ta chạy trước.” Vu Thịnh Ưu cuống quýt phản bác! Cung Viễn Hàm cười: “Đại tẩu, người nghĩ về ta thật tốt quá, ta sẽ chỉ lôi kéo các người cùng chết, ta cũng không giống đại tẩu, vì đại ca, lại làm chuyện hy sinh vì nghĩa. Đại tẩu, người cuối cùng, biểu hiện thực anh dũng! Chắc chắn, khi ở cửa khách sạn đó, đại tẩu nói câu kia: Người đi trước! Sau đó là ánh mắt tuyệt vọng, thật là thực không tòi, không tòi.” Cung Viễn Hàm cười mị mắt, liên tục dùng hai từ ‘không tòi’. “Các người cũng thấy sao.” Vu Thịnh Ưu hai má bạo hồng, quả thực xấu hổ đến không biết làm thế nào mới tốt. “Đương nhiên, ta cùng Nhị đệ ăn hạt dưa nhìn nàng đánh nhau với không khí gần năm canh giờ, nàng chém gãy hết mọi thứ trong khách sạn, ngay cả khách sạn lão bản cũng không buông tha, nàng túm lão, nói lão là nữ quỷ, chém mấy dao vào lão.” “Không..... Không phải chứ..... Chém có chết không?”

“Không có, toàn bộ ta đều chặn lại. Hắc hắc.” Cung Viễn Tu tranh công nhìn Vu Thịnh Ưu cười. “Làm rất tốt.” Vu Thịnh Ưu cũng có chút vui lòng khen ngợi! “Nhưng mà, vì cái gì chỉ có một mình ta trúng độc? Các người vì sao lại không có việc gì?” “Cái loại dược thảo nhỏ này đối người võ nghệ cao cường mà nói, cho dù làm đồ ăn để ăn cũng không sao.” Cung Viễn Hàm khê cười nói: “Ta thật ra rất lấy làm kỳ quái, đại tẩu hôm trước như thế nào lại mộng một giấc mộng quỷ dị như vậy?” Vu Thịnh Ưu bụm mặt, thở dài, từ bọc hành lý lấy ra một quyển tiểu thuyết kinh dị, đêm qua mộng như vậy, hoàn toàn là do quyển tiểu thuyết này mà ra. Vu Thịnh Ưu rầu rĩ nghĩ, hoàn hảo ta ngày hôm qua xem là tiểu thuyết kinh dị, nếu ngày hôm qua ta không cẩn thận xem quyển sách bà bà đưa cho kia, a..... Hiện tại sẽ là tình trạng như thế nào? Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn Cung Viễn Tu, lại liếc mắt nhìn Cung Viễn Hàm..... A a a! Thật sự là không dám tưởng tượng a! Chẹp ~ lau nước miếng trước! “Nương tử, may mà Nhị đệ biết phương pháp giải độc, bằng không nàng liền thảm.” “Phương pháp giải độc? Là gì?” “Chính là lấy nước lạnh hắt lên mặt là có thể tỉnh lại.” “Đơn giản như vậy? Vậy mà các người còn để ta trúng độc cả đêm!”

Vu Thịnh Ưu phần nộ trừng mắt nhìn Cung Viễn Hàm. Cung Viễn Hàm vẻ mặt chân thành, lời nói thâm thúy: “Đại tẩu, người tuyệt đối phải tin tưởng ta, ta là thật lòng muốn cứu người, chỉ là chậm một chút.” “Ta tin! Ta tin cái đầu người!” Vu Thịnh Ưu tức giận lật bàn! Người này chính là muốn nhìn bộ dạng đáng xấu hổ của nàng! Chính là muốn chinh nàng, nói không chừng cái chó má mộng thảo kia cũng là do hắn hạ! “Ai, ở sa mạc nước trên quý cỡ nào a, ta chỉ là luyến tiếc không muốn lãng phí mà thôi.” “Người đừng giải thích, người càng giải thích, ta càng muốn đánh người.” “Đại tẩu, người đánh không lại ta. Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đi.” Vu Thịnh Ưu giận a! Xông lên muốn đánh nhau với hắn, nhưng bởi vì thân thể quá mức suy yếu, mới đi được một bước, chân đã nhũn ra, lại ngã xuống, thiếu chút nữa té ngã trên mặt đất, được Cung Viễn Tu đỡ lấy, ôm vào trong ngực. “Nương tử, cẩn thận.” “Đại tẩu, người nghỉ ngơi nhiều đi, Viễn Hàm cáo lui.” Cung Viễn Hàm cười vẻ mặt ôn nhu tiêu sái ra khỏi phòng. Vu Thịnh Ưu oán hận nhìn theo bóng dáng hắn thề, người chờ, đừng để ta nắm được cơ hội! Bằng không ta sẽ cho người chết thực thảm, thực thảm, thực thảm! Cung Viễn Tu nhìn Vu Thịnh Ưu thở phì phì, có chút không vui dùng sức ôm lấy nàng, ánh mắt cuối cùng của nương tử ngày hôm qua, làm cho tâm hắn rất đau nga, Nhị đệ nói, nương tử vì hắn liều tánh mạng. Hắn không cần như vậy, nếu phải liều mạng cũng là hắn liều mạng, hắn thật sự muốn hảo hảo bảo hộ nương tử a. Nhưng mà..... Nương tử căn bản không tin hắn, tuyệt không tin tưởng hắn, Viễn Tu hảo khổ sở nga, nương tử ở trong mộng khi nhìn thấy Viễn Hàm, lập tức khóc lóc lao qua, tìm kiếm sự bảo hộ, nhưng đối với hắn, luôn đem hắn đẩy phía sau người. Hắn không cần như vậy, không cần! Hắn thật là khó chịu nga..... Không thể được nàng dựa vào..... Thật là khó chịu. Ba người lại ở khách sạn nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm hôm sau liền xuất phát, đi nửa ngày thì ra khỏi đại mạc! Vu Thịnh Ưu đứng trên cồn cát nhìn về phía sau, cứ như vậy rời khỏi đây? cuộc sống ở Quỷ Vực Môn giống như một trò đùa, Quỷ Vực môn những người đó, ngẫm lại thật đáng quý. Bàn Tử..... Nghĩ đến hắn, lòng của nàng luôn luôn cảm thấy áy náy. Về sau..... Có lẽ sẽ không tái kiến đi. – Cuốn Quỷ Vực môn hoàn – Phía sau màn độc thủ đến tột cùng là ai? Bàn Tử có còn xuất hiện nữa hay không, khi xuất hiện là mỹ hay là xấu, là béo hay là gầy? Bệnh của Viễn Tu có hết hay không? Phụ thân cùng năm vị sư huynh lại đang ở nơi nào? Tất cả đáp án đều ở cuốn thứ ba: cuốn Giang hồ! Kính thỉnh chờ mong!

34. Chương 34: Sát Thủ, Sát Thủ, Có Sát Thủ

Trong mật thất u ám, chỉ có mấy ngọn đèn trên tường lóe ra ánh sáng mờ mờ. Phía trên, một nam nhân ngồi trầm tư. Dung mạo hắn bị ẩn trong bóng tối, chỉ có thể nhìn qua bóng dáng: “Vẫn chưa bắt được Vu Thịnh Ưu?” Quỷ gối phía dưới nam tử đó là một hắc y nhân. Hắc y nhân thân mình hơi hơi run: “Vu Thịnh Ưu lúc trước vẫn được Quỷ Vực Môn bảo hộ, thuộc hạ phái người nhiều lần xuất thủ, nhưng đều bị Quỷ Vực môn phát hiện, thuộc hạ –” “Không cần giải thích, Vu Thịnh Ưu rời khỏi Quỷ Môn đã ba ngày, vì sao còn chưa bắt được?” Nam nhân kia mở miệng ngắt lời hắn, thanh âm không nhanh không chậm. Hắc y nhân trên trán nhất thời toát ra mồ hôi: “Vu Thịnh Ưu rời khỏi Quỷ Vực Môn, có nghỉ ngơi một ngày tại một khách sạn, thuộc hạ vốn đã chuẩn bị xuất thủ, nhưng Cung gia huynh đệ bên người nàng thân thủ quả thật cao cường, thuộc hạ muốn tìm một cơ hội vẹn toàn –” “Tốt lắm.” Nam nhân mở miệng, thanh âm vẫn bình thản như lúc trước. Nhưng Hắc y nhân lại nhất thời im miệng, giống như vô cùng sợ hãi. Mật thất lập tức yên lặng, chỉ có tiếng lửa nổ lép bép cùng tiếng đầu ngón tay gõ gõ vào mặt bàn. “Một tháng.” Nam nhân đột nhiên mở miệng, lúc này, thanh âm của hắn so với lúc trước càng thêm nhu hòa. Nhưng hắc y nhân quỳ dưới đất kia, đã đổ mồ hôi ướt đầm lưng áo. “Tối đa một tháng,” Nam nhân ẩn trong bóng đêm thân ảnh hơi động, giống như khẽ cười, “Một tháng sau, ta còn chưa nhìn thấy Vu Thịnh Ưu, người liền.....” “..... Tự hành tạ tội đi.” Thanh âm chưa dứt, một trận gió bỗng nhiên ào tới, chờ tới khi hắc y nhân ngẩng đầu lên, đã không thấy thân ảnh nam nhân kia đâu nữa! “Vu Thịnh Ưu!” Hắc y nam tử nghiêng rằng nghiêng lợi kêu ra cái tên này, hắn nhất định phải bắt lấy nàng, bắt lấy nàng! Nhưng mà, bên người Vu Thịnh Ưu có Cung gia huynh đệ võ nghệ cao cường như thế, thật sự không dễ đối phó, tốt nhất là dùng trí. Đúng! Dùng trí! Vu Thịnh Ưu là nữ nhân, nghe nói nàng suy nghĩ đơn giản, chỉ số thông minh thấp, như vậy, hắn trước hết nên thử — khổ nhục kế. Địa điểm: Biên thành trấn N Thời gian: Buổi sáng 9 giờ Xuất động sát thủ: A Kế hoạch thực thi: Sát thủ A: Bán mình chôn cất cha Chỉ thấy sát thủ A quỳ gối đầu đường, thân mình nhu nhược như lung lay sắp đổ, nước mắt lại tiếp nước mắt, trước người viết một áng văn về cảm

động lòng người, khiến người qua đường ai cũng phải dừng lại nhìn. “Nương tử, nàng xem phía trước. Bán mình chôn cất cha, thật đáng thương, chúng ta tới giúp hẩn ta đi.” “Đáng thương cái gì! Ta còn gặp qua người bán mình chôn cất cả nhà kia. Đi mau một chút.” Sát thủ A: “Báo cáo, kế hoạch thất bại, mục tiêu nói ta không đủ đáng thương. Lần sau để ta bán mình chôn cả nhà đi.” Lãnh đạo nói: Phê chuẩn! “Nương tử! Nương tử! Nàng xem! Phía trước có người bán mình chôn cất cả nhà! Thật đáng thương, thật đáng thương, chúng ta tới giúp hẩn ta đi.” “Bán mình chôn cả nhà có cái gì đáng thương, ta còn gặp qua người bán mình chôn cả nhà, còn thêm một con chó cưng nữa! Đi mau một chút.” Sát thủ A: “Báo cáo, kế hoạch lại thất bại! Lãnh đạo nói: Phế vật! Người sao lại phế vật như vậy! Thu thập trở về!” “Vâng.” Sát thủ A chuẩn bị thu thập về nhà. Bỗng nhiên, một bàn tay béo múp chìa lại: “Tiểu công tử, lớn lên không tề, đại gia ta mua người, di hì hì.” Vừa nghe đã biết là tiếng cười của đám tặc ác bá. Sát thủ A: “..... Ta không bán.” Ác bá: “Người nói không bán thì không bán được sao, đại gia ta mua người! Người tới, bắt lại cho ta!” Vì thế, mi thiếu niên sát thủ pk ác bá, ai thắng ai thua, lần tới phân giải. Ngày thứ hai: Xuất động sát thủ: Sát thủ B, sát thủ C, sát thủ D. [người hỏi ta sát thủ A đi đâu? Ồ..... Cái kia... ở..... Hắc hắc, cười đê tiện.] Nội dung kế hoạch: Giả dạng thành khát cái đáng thương, tiếp cận Vu Thịnh Ưu ăn xin, thừa lúc họ chưa chuẩn bị, bắt! “Thấy không? Mục tiêu là Vu Thịnh Ưu!” “Thấy!” “Chúng ta phân bố người trên đường, luôn luôn phải có một người tiếp cận nàng!” “Đúng!” “Đi!” Chúng sát thủ giả dạng làm người già yếu ăn xin, đi tới, đi lui, ngồi, nằm, ở trên đường ăn xin. Nhưng mỗi người, đều không thể tiếp cận Vu Thịnh Ưu trong vòng năm thước! Bị phát hiện? Chúng sát thủ tâm khê run lên. Nhưng Vu Thịnh Ưu cũng không có vẻ hoài nghi, nhưng quỷ dị là chỉ cần bọn họ tiếp cận nàng trong vòng năm thước, nàng nhất định sẽ né tránh! Vì cái gì? Phát hiện? Không phát hiện? Rốt cuộc phát hiện hay không phát hiện? Vu Thịnh Ưu: “Chết tiệt! Cái trán nhỏ này làm sao thế, quả thực giống như đường dành riêng cho người hành khất, cứ cách mười thước lại có một người xin cơm! Đáng ghét!” Thân là người hiền đại, trên đường gặp hành khất, sớm miễn dịch! Miễn dịch! Phi thường miễn dịch a! Đám sát thủ theo sau liên tục sử dụng các loại khổ nhục kế, nhưng mà, mục tiêu luôn khẳng định: Này có gì đáng thương! Ta còn thấy nhiều kẻ đáng thương hơn! Như thế, như vậy, như vậy, như thế, suốt ba ngày, không hề có thu hoạch! Không hề có thu hoạch còn chưa tính, lại còn bị quan phủ bởi vì ảnh hưởng bộ mặt thành phố mà đuổi ra khỏi thành! Ban đêm, chúng sát thủ tổng kết: Vu Thịnh Ưu này là một kẻ lãnh huyết! Không hề có chút lòng thương nào! “Lão đại, sát thủ A đâu?” “Hừ, thuộc hạ vô dụng, không thể nhờ vào hẩn! Chúng ta nhanh làm kế hoạch thứ hai — kế ly gián!” “Vâng!” Sát thủ A, khẩn trương: “A ~ ai tới cứu... cứu ta! A..... dừng, dừng! A..... Ân ân..... A đau! Ân ~ chậm một chút! Ân ~ a a a!.....” Ác bá: “Thích! Thích! Vui vật a! Oa ha ha ha!” Sát thủ A: “Đáng chết! Vu Thịnh Ưu, ta sẽ không bỏ qua cho người! A ~ ân ~ a ~ nhẹ một chút ~ a a a.” Đã xong, thiếu nhi không nên xem a, thiếu nhi không nên xem ~! Chiêu thứ hai của sát thủ, ly gián kế Đối tượng thực thi: Cung Viễn Tu Nội dung thực thi: Ly gián quan hệ của hẩn cùng Cung Viễn Hàm, tạo thành tình thế hỗn loạn, huynh đệ tương tàn! Sát thủ xuất động: Sát thủ B, sát thủ C, sát thủ D Sự thật quá trình: Sát thủ B: Công tử, mua hoa tặng cho nương tử ngài đi, nương tử ngài thực xinh đẹp a. Cung Viễn Hàm: “Hoa có thể mua, nhưng mà, lời nói không thể nói lung tung.” Vu Thịnh Ưu: “Đúng vậy, ta không phải là nương tử của hẩn.” Cung Viễn Hàm: “Nàng ta bộ dạng chỉ bình thường mà thôi.” Vu Thịnh Ưu: “Này!” Cung Viễn Tu: “Nương tử, không thể đánh Nhị đệ.” Sát thủ B: “Báo cáo lãnh đạo, ta châm ngòi thành công!” Lãnh đạo nói: “Nga, bọn họ đã động thủ rồi sao! Thật tốt quá,” Sát thủ B: “Cái kia..... Động thủ là Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Hàm.” Lãnh đạo nói: “..... Đáng giận! Đối với bọn họ không thể dùng phương pháp mềm mỏng! Cứng rắn cho lão tử! Gọi toàn bộ sát thủ tới!” Sát thủ B: “Vâng.” Ngày hôm đó, ba người Vu Thịnh Ưu, đi đến một cánh rừng, sắc trời đã muộn, không thể đi tiếp, chỉ có thể ở bờ sông hạ trại, ăn ngủ ngoài trời. Con sông róc rách, Gió nhẹ nhu hòa, Giữa sông hai người đang đùa vui. “Kìa! Bên kia bên kia! Nó đang tới! Mau đâm nó!” Vu Thịnh Ưu chỉ vào một con cá lớn nhìn Cung Viễn Tu kêu la. Cung Viễn Tu vừa nghe mệnh lệnh, tay gơ bảo kiếm của Cung Viễn Hàm, nhắm ngay con cá đang bơi, ‘Xoát’ một tiếng đâm xuống. Con cá bị Cung Viễn Tu đâm trúng, vừa nhấc lên khỏi mặt nước là chết ngay, ngay cả quẫy đuôi cũng không. “Nương tử, ta đâm trúng.” Cung Viễn Tu cười mỉa mắt gơ bảo kiếm, khoe con cá dính trên đó, trên gương mặt đơn thuần mang theo vẻ tươi cười như ánh mặt trời. “Tốt, tốt.” Vu Thịnh Ưu vui vẻ vỗ vỗ tay, oa! Nơi này thật nhiều cá a, nước trong suốt, không giống như sông suối ở hiền đại, ngay cả một con tôm nhỏ cũng không nhìn thấy được: “Đưa cho Viễn Hàm nướng.” Cung Viễn Tu cười meo meo rút con cá cắm trên bảo kiếm xuống, ném về phía Cung Viễn Hàm ở trên bờ. “Phịch” một tiếng. Con cá rơi trên mặt đất, còn nảy lên hai cái mới rơi xuống bên chân Cung Viễn Hàm. Cung Viễn Hàm cười khê cầm lấy cái đuôi cá, xiên con cá vào nhánh cây đem nướng, phía sông truyền đến từng trận cười, thỉnh thoảng có cá lại bay đến bên chân hẩn. Cung Viễn Hàm quay đầu nhìn lại, trong sông, hai người, mang theo vẻ tươi cười sung

sống không lo nghĩ, chạy tới chạy lui, nhìn bộ dạng của huynh trưởng mình, hần đăm cười lắc đầu, từng là võ lâm đệ nhất cao thủ, cảm thiên hạ đệ nhất bảo kiếm, dưới sự sai xử của một nữ nhân, dùng tuyệt thế võ công để xiên cá, thật sự là lãng phí a. Nhấc tay, mở ra chiết phiến, phẩy phẩy vài cái vào đám củi cháy chưa đủ mạnh, ngọn lửa bùng lên, da cá nướng vang lên tiếng xèo xèo, mùi hương bốc lên từng trận, ừ, lửa vẫn chưa đủ lớn, cần thêm củi, Cung Viễn Hàm cầm cành cây ném vào đống lửa. Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu của Vu Thịnh Ưu: “Viễn Hàm, người phải lật cá, đừng để yên a, lật lại, lật lại, đừng để cháy.” “Được rồi.” Cung Viễn Hàm nâng tay, lật lại con cá, nhìn một cái, lại bỏ thêm một ít củi, phẩy phẩy quạt vài cái, bỗng nhiên định thần nhận ra, chính mình cũng để một nữ nhân sai xử — nướng cá! Nâng tay nhìn, lắc đầu, lắc đầu. Tới khi ánh chiều tà đã nhuộm đỏ chân trời, Cung Viễn Hàm gọi lớn, hai người dưới sông mới chạy lên bờ. Vu Thịnh Ưu chạy phía trước, vẻ mặt hưng phấn hỏi: “Nướng ngon không?” “Hần là nướng tốt lắm rồi.” Cung Viễn Hàm khuôn mặt tuấn tú dính một ít than bụi, không giống như tiên nhân tuyết trần thanh nhã thường ngày, hần hiện tại, càng giống nhân gian nam tử, hần đem con cá nướng ngon nhất đưa cho Vu Thịnh Ưu, có chút chờ mong nói: “Ném thử.” Vu Thịnh Ưu hí mắt cười, lau lau tay, vui vẻ cầm lấy con cá nướng, mặt ngoài vàng óng ánh, tản ra mùi hương mê người, nàng chảy nước miếng, nhin không được khen: “Oa! Nhìn qua cũng thấy rất ngon.” Cung Viễn Tu nghiêng đầu, mắt thèm muốn nhìn con cá nướng trên tay nàng, ô..... Viễn Tu cũng muốn ăn, Nhị đệ thật bất công, cho nướng tử ăn trước. Ủy khuất nhìn Cung Viễn Hàm. Cung Viễn Hàm như là không phát hiện thấy, tiếp tục cười khê nhìn Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu thổi phù phù, xác định không còn nóng, cắn một miếng! Híp mắt, đột nhiên trợn to. Phun ra phì phì: “Tanh quá a! Người ngay cả vẩy cá cũng không đánh! Làm sao ăn được!” “Ồ, quả nhiên không thể ăn sao.” Cung Viễn Hàm giống như là đã sớm đoán trước được, ngẩng đầu nhìn Cung Viễn Tu nói: “Ca, chúng ta ăn lương khô.” Vu Thịnh Ưu tức giận: “Người không tự ném thử trước đã kêu ta ăn.” “Đại tẩu, cuộc đời ta lần đầu tiên xuống bếp. Làm xong mời đại tẩu ăn trước, ta đối với người tôn trọng.....” “...Người đừng nói mấy lời sáo rỗng nữa, dù sao người cũng biết là không thể ăn, vậy mà còn đưa cho ta ăn!” “Ừm.....” Cung Viễn Hàm nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, sau đó thành thực gật đầu: “Nói như vậy cũng đúng.” Vu Thịnh Ưu tức giận vứt bỏ con cá trong tay, nàng không thể đánh được hần! Nàng gần đây vẫn rất muốn đánh hần! Phía rừng rậm, một đám sát thủ đứng thành một hàng, ánh mắt mang theo hàn ý lạnh lùng, sát khí nổi lên bốn phía. Đứng ở đầu tiên, hắc y sát thủ phát tay nói: “Xuất phát!”

35. Chương 35: Hôn, hôn!

Đêm mùa hạ, ánh trăng sáng tỏ. Bầu trời đầy sao. Vu Thịnh Ưu duỗi hai tay, nằm trên cỏ, nàng lẳng lẳng mở to mắt, nhìn trên bầu trời ngân hà sáng lấp lánh, gió đêm thổi tới, mang theo hương cỏ xanh. Cung Viễn Tu vẫn nằm bên người nàng, đột nhiên ngồi dậy, ghé đầu ngăn trở tầm mắt của nàng, nhỏ giọng hỏi: “Nương tử, nàng đang nhìn cái gì vậy?” “Ngắm sao.” Vu Thịnh Ưu miễn cưỡng trả lời, nàng vừa rồi là nhìn sao, hiện tại, là nhìn hần, ban đêm Cung Viễn Tu tuấn mỹ tựa như tinh linh của đêm tối, toàn thân như tản ra ánh sáng hoa lệ, ánh mắt hần ở trong bóng đêm sáng ngời, giống như ánh sao trên trời, trên người hần có mùi hương của cỏ, Vu Thịnh Ưu đưa tay, nhẹ nhàng, cẩn thận lấy cổ bám trên người hần ra. Cung Viễn Tu vẫn không nhúc nhích để nàng nhặt, hần giống như con chó nhỏ được chủ nhân nựng, thoải mái híp mắt lại, thân mình cũng dần dần mềm đi, một nửa người dựa trên người Vu Thịnh Ưu. Hần nhẹ nhàng cọ cọ người bên dưới, oa..... Nương tử thật ôn nhu, nương tử như vậy, Viễn Tu rất thích. Vu Thịnh Ưu cánh tay hơi cứng một chút, có chút buồn bực nhìn người đang cọ loạn phía trên, nhu nhu cái mũi, xấu hổ khụ một tiếng, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hần nói: “Được rồi, được rồi, ngủ đi. Ngày mai còn phải tiếp tục đi.” “Viễn Tu không muốn ngủ, Viễn Tu muốn cùng nương tử ngắm sao.” “Nhìn ngắm, mặc kệ là nhìn cái gì, người dù sao cũng phải xuống khỏi người ta.” Cung Viễn Tu có chút luyến tiếc, lại cọ cọ hai cái, mới xoay người xuống, cùng nàng nằm song song. Hai người im lặng không nói gì duỗi tay, nhìn trời sao. “Nương tử, nàng đang nhìn ngôi sao nào?” “Ngôi sao kia!” “Ngôi sao kia là ngôi sao nào?” “Chính là ngôi sao kia thôi.” Vu Thịnh Ưu nâng ngón tay chỉ một ngôi sao. Cung Viễn Tu dùng sức nhìn cũng không rõ nàng chỉ ngôi sao nào. “Quên đi, chúng ta tự nhìn sao của mình.” Vu Thịnh Ưu buông tha thu tay lại. “Không cần, ta muốn cùng nương tử xem chung một ngôi sao.” Cung Viễn Tu cố chấp nói. “Được được, sợ người, người tìm một ngôi sao, ta và người cùng nhau xem.” “Được, chúng ta xem sao Tử Vi đi.” Cung

Viễn Tu vui vẻ chỉ lên bầu trời nói. “Ừm! Sao Tử Vi thật xinh đẹp.” Rõ ràng ngữ khí có lệ. “Lại nhìn sao Thiên Xá.” Vui rạo rức. “Ừm, sao Thiên Xá thật đẹp.” Ngẩng đầu nhìn trời, hoàn toàn không biết giữa bầu trời đầy sao, sao nào là sao Thiên Xá. Chính là nỗi khổ của kẻ thiếu hiểu biết! “Xem sao Ngọc Đường.” “Ừm, rất đẹp.” “Hi hi.” Cung Viễn Tu vui vẻ lại chỉ một ngôi sao. Cách đó không xa, vẫn nhắm mắt lại, Cung Viễn Hàm cũng nhẹ nhàng mở mắt, ngẩng đầu, nhìn về phía ngôi sao Cung Viễn Tu vừa nói. Dưới bầu trời đầy sao, ánh mắt ba người, cùng nhìn về một phương hướng, trên khóe môi đều mang theo vẻ tươi cười..... Tồi nay trời sao tuyệt vời như vậy..... Tuyệt vời, tuyệt vời, tuyệt vời! Mà nếu là thời khắc tuyệt vời, lại luôn có những kẻ không biết tiến lên phá hư! Trong bóng đêm, đột nhiên xuất hiện mười mấy hắc y nhân, người người che mặt đeo đao, sát khí đầy mặt, phóng về phía ba người, thân như tên bay, vô thanh vô tức. Ngón tay đang chỉ sao của Cung Viễn Tu bỗng nhiên buông xuống, xoay người lần một vòng, một tay vươn ra, ôm lấy Vu Thịnh Ưu lần tiếp hai vòng, chỗ bọn họ vừa nằm, đã có ba thanh đao chém xuống! Cung Viễn Hàm xoay người, đưa tay ngăn lại công kích của hai hắc y nhân. Hắc y nhân đánh lên vừa nhanh lại vừa hiểm, động tác giống như quỷ mị, Cung Viễn Tu, một tay kéo Vu Thịnh Ưu, một tay cầm bảo kiếm, bảo kiếm sắc đen huyền, ánh kiếm như thiểm điện, vừa che chở người bên cạnh lại vừa có thể tung hoành giữa đám hắc y. Cung Viễn Hàm rút nhuyễn kiếm từ bên hông, mũi kiếm màu trắng bạc, tiêu sái vũ lộng dưới ánh trăng, liên tục đánh lui hai hắc y nhân lại, liền cùng Cung Viễn Tu hợp lại một chỗ, hai người ăn ý mười phần, một công một thủ, kiếm chiêu sạch sẽ lưu loát, kiếm quang đảo qua, hắc y nhân đều ngã gục. Vu Thịnh Ưu được hai người che ở giữa, chủy thủ gắt gao nắm trong tay, mỗi lần có người xuất thủ với nàng, nàng đều khăn trương nâng kiếm chém tới, nhưng mỗi lần đều không đợi đến lượt nàng chém, người chém nàng nếu không phải bị Cung Viễn Tu chém ngã, thì là bị Cung Viễn Hàm giải quyết, Vu Thịnh Ưu cầm chủy thủ khoa tay múa chân loạn lên, lại không hề đối chiêu với một hắc y nhân nào, tâm trạng nàng cũng chuyển biến từ khăn trương đến an tâm đến nhàm chán, cuối cùng là thảm oán! Uy uy, đám hắc y nhân này võ công không được tốt lắm a, người xem bốn kẻ kia xem, Viễn Tu chỉ chém một cái là ngã cả bốn, lại nhìn hai tên này, Viễn Hàm một chiêu thôi là đánh bay cả hai, bởi vậy có thể thấy được! Đám sát thủ này thật sự là kém a! Cũng chỉ bằng trình độ với nàng, nếu từng người một đi ra đấu với nàng, nói không chừng nàng còn có thể thắng, nàng cũng muốn có thể chém vài đao, Vu Thịnh Ưu nhìn chỉ thấy trước mắt kiếm quang bốn phía, bóng người nhanh như chớp, chỉ trong chốc lát, đội hắc y nhân kia toàn bộ đều bị đánh bại, đứt tay đứt chân, không thể nhúc nhích. Chiến đấu, không thể nghỉ ngơi, phe Vu Thịnh Ưu chiến thắng! Vu Thịnh Ưu về mặt bất đắc dĩ chỉ vào một sát thủ nói: “Cái gì thế này, lấy trình độ này mà dám làm sát thủ? Kính nhờ, trở về huấn luyện bộ đội thêm mười năm nữa đi.” Nhìn Cung gia hai huynh đệ thu hồi bảo kiếm, Vu Thịnh Ưu lại cảm thán lắc đầu, ai, ngay cả cơ hội xuất thủ một lần cũng không cho ta! Thật sự là không có ý nghĩa, bất quá..... Bọn họ cũng không cần soái như vậy a! Đúng lúc này, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một sát thủ giả bộ bất tỉnh bỗng nhiên lao về hướng Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu trừng lớn mắt, mắt thấy hắc y nhân đã tiến sát trước mặt, nàng lại hoàn toàn không kịp phản ứng, một thân ảnh màu lam lao tới che trước mặt nàng, vung tay đỡ lấy lưỡi đao, một thân ảnh màu trắng phi tới, một chiêu đánh bay hắc y nhân ra ngoài, hắc y nhân run run giãy hai cái, lập tức bất động. “Viễn Tu, tay người!” Vu Thịnh Ưu đau lòng kéo tay Cung Viễn Tu qua nhìn, tay hắn bị đao cắt trúng, lộ ra cả thịt hồng, máu từ vết thương lại không chảy ra, Vu Thịnh Ưu cẩn thận kiểm tra miệng vết thương. “Thế nào?” Cung Viễn Hàm hỏi. “Có độc.” Vu Thịnh Ưu cau mày trả lời. “Vậy người..... Có thể trị được chứ?” Trong giọng nói rõ ràng mang theo vẻ không tín nhiệm. “Yên tâm, giao cho ta đi.” Nói xong cuống quýt kéo Cung Viễn Tu tới bờ sông, trước dùng nước rửa sạch miệng vết thương của hắn, sau đó xuất ra ngân châm tùy thân, hạ vài châm xuống mấy huyệt đạo trên tay hắn. Bộ ngân châm di độc thuật này, là môn võ công nàng vô cùng dụng tâm học, đối với bộ châm pháp này, nàng vẫn rất tin tưởng tay nghề của mình. Nửa khắc sau, máu đen từ miệng vết thương của hắn chảy ra, tới khi máu đỏ tươi trở lại, nàng mới nhẹ nhõm thở ra một hơi. Lấy ra một viên Thanh Độc Hoàn do đại sư huynh đặc chế cho hắn ăn. Nàng mới hoàn toàn yên tâm. Lấy ra thuốc trị thương, rắc vào lòng bàn tay hắn, lại lấy ra khăn tay, gắt gao băng lại vết thương của hắn. Nàng giương mắt, phi thường đau lòng lại mang theo một tia trách cứ nhìn hắn nói: “Đứa ngốc. Sao lại dùng tay đỡ chứ?” Cung Viễn Tu toàn bộ quá trình đều thực nhu thuận, lúc này trừng mắt nhìn, nghĩ đến một màn vừa rồi, đao của hắc y nhân chỉ còn cách nường tử một khoảng, vừa nghĩ tới đây, hắn lại sợ hãi, thành thực trả lời: “Ta nhìn thấy người nọ dùng đao chém nường tử, khăn trương quá nên quên hết, chỉ nghĩ phải đỡ lấy đao kia, không thể để nó làm nường tử bị thương.” Vu Thịnh Ưu dừng lại động tác băng bó, có chút xuất thần nhìn hắn, nhìn thấy nàng gặp nguy hiểm, liền theo bản năng lao tới, không quan tâm tới chính mình có thể bị thương hay không, ngay cả một tia do dự đều không có, hắn..... Hắn sao lại có thể ngu như vậy, sao có thể ngốc như vậy, lại đáng yêu như vậy. Vu Thịnh Ưu cảm

động cúi đầu, đang cầm tay hắn, nhìn vết thương trong lòng bàn tay hắn, quả thực cảm động muốn khóc, trong lòng có một loại cảm xúc kích động mãnh liệt. Đưa tay thất thành một cái nơ con bướm xinh đẹp, nàng cúi đầu, nâng tay hắn lên, không hề tạp niệm, cách khăn tay, hôn thật chân thành tha thiết xuống vết thương của hắn. “Nương tử..... Nàng đang làm gì?” Cung Viễn Tu có chút đỏ mặt nhìn nàng, cách khăn tay hắn cũng có thể cảm giác được môi nàng ấm áp, trong nháy mắt nàng cúi đầu nhắm mắt kia, tâm hắn đột nhiên cấp tốc nhảy lên, ngay cả hô hấp cũng quên mất. “Nương tử.Viễn Tu hôm nay có tính là bảo hộ nàng không?” Cung Viễn Tu dưới ánh trăng cúi đầu nhẹ giọng hỏi, thanh âm hắn rất nhẹ, mang theo ba phần cẩn thận, bảy phần chờ mong. “Tính!” Vu Thịnh Ưu, ngẩng đầu, ánh mắt của nàng ướt át, miệng tươi cười khoái hoạt, nàng dùng thanh âm thực kiêu ngạo nói:“ Tướng công của ta hôm nay thực anh dũng bảo hộ ta.” Cung Viễn Tu lộ ra tươi cười vui vẻ, tựa như đứa nhỏ được một phần thưởng lớn, vẻ tươi cười sáng lạn mang theo hồn nhiên trong suốt khoái hoạt. Gió núi thổi qua, mái tóc dài của nàng nhẹ nhàng bay trong bóng đêm, có chút nghịch ngợm buồng trên khuôn mặt nàng, hắn nâng tay, nhẹ nhàng vén tóc nàng về phía sau, nàng tâm niệm vừa động, bỗng nhiên vươn tay,ngoắc ngoắc ngón tay với hắn. Hắn thân mình tiến lại, hơi hơi tới gần nàng, trong mắt của nàng có một tia khấn trương, lại dị thường lóe sáng, nàng động tác thông thả, vươn người qua, ở bên môi của hắn hạ xuống một cái hôn, rất nhẹ nhàng , bọn họ đôi môi chạm nhau, ôn nhu , mềm mại , hai người chỉ chạm khẽ như vậy, cũng không có động tác dư thừa khác. Dưới ánh trăng, bên hồ sen, hai người đều bị nụ hôn mềm nhẹ,ngọt ngào này, khiến ê say nhẹ nhàng híp mắt, một lát sau, nàng nhẹ nhàng lui lại, quay sang, khuôn mặt có một tia đỏ ửng, dưới ánh trăng càng lộ rõ vẻ thẹn thùng. “Nương tử.....” Cung Viễn Tu chậm rãi mở mắt, có chút ngây ngốc,đưa tay, sờ sờ khóe miệng, tìm đập loạn, hắn có chút khấn trương hỏi:“Đây là cái gì?” Vu Thịnh Ưu nhếch miệng, cười khe:“Đây là thưởng cho.” “Thưởng cho?” “Ừm! Người bảo hộ ta, cho nên thưởng cho người.” Vu Thịnh Ưu khó chịu nhíu mày, cơ hồ có chút hung ác hỏi:“Như thế nào, không thích sao?” Nàng gắt gao nhìn hắn, giống như nếu hắn nói không thích, nàng lập tức có thể ăn hắn. Cung Viễn Tu híp mắt, thực dùng sức gật gật đầu:“Thích! Viễn Tu thực thích.” “Vậy cũng không tệ lắm.” Vu Thịnh Ưu dùng sức cố gắng ngậm miệng, nhưng mà chịu đựng, chịu đựng vẫn là nhịn không được cùng Cung Viễn Tu lộ ra vẻ tươi cười, ngọt ngào giống như ăn mật đường. Ngày thứ hai sáng sớm, Cung Viễn Tu kéo Cung Viễn Hàm qua nhỏ giọng hỏi:“Nhị đệ, hắc y sát thủ có còn đến không?” “Hắn là còn có thể đến, bọn họ không thực hiện được mục đích sẽ không bỏ qua, đại ca huynh không cần lo lắng.” Cung Viễn Hàm vừa mới chuẩn bị trấn an vài câu, đã thấy Cung Viễn Tu vẻ mặt hưng phấn, còn mang theo chờ mong hỏi:“Sẽ đến sao? Khi nào thì đến?” “Này... ta cũng không biết.” “Hôm nay sẽ đến sao?” “Ách.....” Nhìn ánh mắt chờ mong của hắn, Cung Viễn Hàm chỉ có thể gật đầu nói:“Hắn là sẽ đến đi.” Một ngày trôi qua, Hắc y nhân không tới. Ngày thứ ba: “Nhị đệ, Hắc y nhân hôm nay sẽ đến sao?” “..... Hắn là sẽ như vậy đi.” Một ngày trôi qua, Hắc y nhân vẫn không tới. Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu..... Hắc y nhân vẫn không tới, Cung Viễn Tu uể oải nhìn sơn đạo, ai! Hắc y nhân như thế nào còn chưa xuất hiện? Đến đi, hắn có thể có cơ hội bảo hộ nương tử , vậy là có thể..... Nghĩ đến đây, mặt hắn hơi hơi đỏ lên! Hắc hắc..... Hắc y nhân mau tới đi! (Viễn Tu ca đáng yêu ghê ^^)

36. Chương 36: Hai Kẻ Ngốc Tử Luyến Ái

Sáng sớm một ngày này, Cung Viễn Tu cười lạc đà, không cẩn thận bị dây cương chạm đến miệng vết thương. “A, đau.” Hắn đau khẽ kêu một tiếng. Vu Thịnh Ưu cùng hắn cười chung một lạc đà, kéo tay hắn một phen, vừa cởi bỏ bằng vải kiểm tra,vừa nhịn không được quở trách:“Sao lại không cẩn thận như vậy.” “Đau.” Cung Viễn Tu ủy khuất hé miệng. “Thật là.” Vu Thịnh Ưu nhìn tay hắn, trên vết thương đã kết vảy kia bị rách một chút, chảy ra tơ máu, cầm lấy tay hắn, liếm liếm miệng vết thương. Đầu lưỡi linh hoạt từng chút liếm trên vết thương của hắn, Cung Viễn Tu trái tim đầu tiên là một trận co rút nhanh, sau đó tâm không ngừng bùm bùm, đập loạn không ngừng. “Vù vù, không đau a.” Vu Thịnh Ưu lại thổi thổi miệng vết thương, đắc ý giơ tay hắn lên chỉ cho hắn xem, bộ dáng ta rất lợi hại nói:“Miệng vết thương vỡ ra không lớn, dùng nước miếng liếm liếm là tốt rồi. Xem, không đổ máu .” Cung Viễn Tu đỏ mặt vụng vụng hồ hồ gật đầu, hoàn toàn không nghe thấy nàng đang nói cái gì. Ba người lại đi một ngày, đã đến Khang Thành phồn hoa, rốt cục đã qua những ngày ăn gió nằm sương, bọn họ vào ở khách sạn tốt nhất Khang Thành, rốt cục có thể ăn đến mỹ thực, ngủ thẳng đệm chăn ! Vu Thịnh Ưu cảm động quả thực muốn rơi lệ, tuy rằng

lấy trời làm màn, lấy đất làm giường, cảm giác cũng không tệ, nhưng mà, đúng là có chỗ che đầu vẫn tốt hơn, huống chi, lại là một nơi xa hoa như thế này, chần tởm à, buổi tối có thể ngủ ngon rồi ! Ba người cất hành lý, liền cùng nhau xuống lầu dưới lầu ăn cơm, lầu sinh ý dĩ thường tốt, tiếng người ồn ào, cơ hồ đầy ngập khách, tìm lấy một bàn còn trống ngồi xuống, chọn một ít thức ăn tinh xảo, ba người uống nước trà chờ đồ ăn bưng lên. Lúc này, Cung Viễn Tu con mắt vòng vo chuyển, bỗng nhiên: “Ai nha –” kêu một tiếng. “Làm sao vậy?” Vu Thịnh Ưu buông chén trà trong tay khấn trương hỏi. “Miệng vết thương lại nứt ra rồi.” Cung Viễn Tu chỉ vào một tia máu hồng ngấn ngổ trên vết thương nói. “Tại sao lại nứt ra?” Vu Thịnh Ưu nhíu mày. “Không biết.” Cung Viễn Tu nháy mắt mấy cái, sau đó dùng thanh âm đáng thương, chỉ vào tay nói: “Đau quá, nưng tử, đau đau.” Vu Thịnh Ưu nghi hoặc nhìn hấn, Cung Viễn Tu gần hai ngày nay, miệng vết thương trên tay đã vỡ ra tới bảy, tám lần. “Nưng tử, vù vù.” Cung Viễn Tu chờ mong mở to mắt nhìn nàng. Lại thối? Vu Thịnh Ưu gãi đầu, nhìn Cung Viễn Tu vẻ mặt đầy ý cười, thần nhiên thưởng trà, linh cơ vừa động, cười chỉ hướng Cung Viễn Tu nói: “Gọi nhị đệ ngươi thối cho, ta thối cho ngươi nhiều vậy không tốt nữa, kêu Viễn Tu vù vù cho ngươi, nói không chừng sẽ tốt hơn.” “A?” Cung Viễn Tu do dự, mặc dù có chút không muốn, nhưng vẫn nghe lời đưa tay đến trước mặt Cung Viễn Tu nói: “Nhị đệ, vù vù.” Cung Viễn Tu ánh mắt trôi đi một chút, khóe miệng ôn nhu tươi cười có chút cứng ngắc. “Nhị đệ.....” Cung Viễn Tu ánh mắt như thể chọc người đau lòng. Vu Thịnh Ưu vẻ mặt cười xấu xa ở một bên thúc giục: “Thối a!” Cung Viễn Tu nhìn bàn tay thon dài trước mắt, lại nhìn Vu Thịnh Ưu vẻ mặt cười xấu xa, lại nhìn Cung Viễn Tu vẻ mặt ủy khuất, cuối cùng nện ra một câu: “A, hôm nay thời tiết không tệ.” Vu Thịnh Ưu: “Không cần nói sang chuyện khác! Mau thối!” “Nhị đệ.....” Cung Viễn Tu tiếp tục dùng ánh mắt trong suốt đáng thương hể hể nhìn hấn. Không ai có thể không động lòng trước ánh mắt như vậy của Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu cũng thế, bất đắc dĩ thối thối tay Cung Viễn Tu: “Vù vù.” “Còn chưa đủ, phải để nước miếng dính lên phía trên. Như vậy mới có tác dụng giúp vết thương đóng vảy” Vu Thịnh Ưu tiếp tục nói. (Hàm ca lại để rót nước miếng ? =”= không tưởng tượng nổi)

Cung Viễn Tu: “..... Lát nữa ta còn muốn ăn cơm.” Rất ghê tởm đi. “Nhị đệ ngươi ghét bỏ ngươi.” Vu Thịnh Ưu tà ác cáo trạng. “Nhị đệ.....” “..... Chúng ta ăn cơm không tốt sao?” . Một tiếng thở dài từ trong phòng Cung Viễn Tu từ từ truyền ra, lộ ra ba phần ưu sầu, ba phần phiền muộn, còn có bốn phần buồn rầu. Cung Viễn Tu đi ngang qua, vừa lúc nghe thấy một tiếng thở dài này, hấn thật không tin tưởng lỗi tại chính mình, đại ca cư nhiên lại thở dài? Từ sau khi trở nên choáng váng, mỗi ngày đều vui vẻ giống như con chim nhỏ, cư nhiên lại thở dài? Cung Viễn Tu nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, nhìn vào bên trong, chỉ thấy Cung Viễn Tu ngồi bên bàn, ngơ ngác nhìn bàn tay nơi được băng bởi một chiếc khăn tay trắng, lấy tay sờ sờ khăn, đưa mũi ngửi ngửi khăn tay, ngây ngốc nở nụ cười một hồi, lại sờ sờ, lại ngửi ngửi, phiền não gãi gãi tóc, cuối cùng lại là một tiếng thở dài. Ách — đây là cái tình huống gì? Đại ca hấn khi không vui sẽ khóc, sẽ kêu, sẽ tranh cãi âm ỉ, từ khi nào thì học được tránh ở trong phòng phiền não rồi? Cung Viễn Tu nhẹ nhàng gõ cửa đi vào, đi đến bên người hấn kêu: “Đại ca.” Cung Viễn Tu kinh ngạc ngẩng đầu: “Nhị đệ? Đệ vào lúc nào?” “Mới vừa rồi.” Cư nhiên ngay cả hấn tiến vào cũng không phát hiện, xem ra là phiền não không ít. “Nga.” Cung Viễn Tu gật gật đầu, lại bò ra trên bàn. Cung Viễn Tu cũng không gấp, ngồi vào vị trí bên người hấn, cầm lấy cái chén, rót một chén trà lại cho chính mình, hấn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nước trà có chút lạnh, buông chén trà cười khẽ hỏi: “Đại ca là có chuyện gì phiền não?” Cung Viễn Tu bấu môi, không biết nói từ đâu, suy nghĩ nửa ngày mới hỏi một câu: “Nhị đệ, hắc y nhân vì sao lại không tới?” Viễn Tu đợi thiệt nhiều ngày, chờ thiệt nhiều ngày, nhưng mà bọn họ vẫn không đến. Cung Viễn Tu đàm chọn mi, có chút kỳ quái hỏi: “Đại ca, vì sao hy vọng bọn họ đến?” “Bởi vì..... Bởi vì.....” Cung Viễn Tu đỏ hai gò má. Cung Viễn Tu chọn mi nhìn hấn, hấn như vậy, không cần phải nói cũng hiểu được, dọc đường đi cố ý phá miệng vết thương, cố ý tìm cơ hội cùng đại tẩu thân cận, ha ha, xem ra là phiền não của thiếu niên, mỗi tình đầu a. Ca ca hấn, trưởng thành a! Tiêu sái mở ra chiết phiền, phẩy nhẹ vài cái, cười khẽ nói: “Đại ca, huynh không nói rõ ràng, làm đệ đệ, cũng không có biện pháp giúp huynh nga.” Cung Viễn Tu mặt càng đỏ hơn, do dự nhìn hấn, muốn nói sao?: “Ừm.....” Nhưng mà, người ta ý đồ thật không tốt a! “Không nói quên đi.” Cung Viễn Tu tỏ vẻ không sao cả đứng lên, xoay người định đi. “Ta muốn hôn nhẹ nưng tử ta.” Bất lấy ống tay áo Viễn Tu, đỏ mặt, gấp giọng nói. Cung Viễn Tu đưa lưng về phía Cung Viễn Tu, bật cười ra tiếng: “Chỉ đơn giản như vậy?” “Rất đơn giản sao?” Nhưng Viễn Tu phiền não thật lâu rồi, Viễn Tu rất muốn cùng nưng tử thân cận, muốn hôn nhẹ nưng tử. Cung Viễn Tu cười: “Đương nhiên đơn giản, nàng là nưng tử của huynh, huynh muốn hôn nhẹ thì trực tiếp hôn a.” “Ách? Có thể muốn hôn liền hôn sao?” Cung Viễn Tu mở to hai mắt hỏi. “Đương nhiên có thể a, nưng tử chính là lấy để thân cận.” “Thật sự sao?” Viễn Tu cơ hồ kinh hãi ! “Đương nhiên.” Mỗ Hàm gật đầu một cái thật sâu! (Hàm ca

suốt ngày dạy hư trẻ nhỏ >”<>

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, Vu Thịnh Ưu ôm một trái dưa hấu lớn tiến vào:“Hắc hắc, Viễn Tu, ăn dưa hấu. Viễn Tu Viễn Tu, mau lấy dao đến bổ.” “Nga.” Cung Viễn Tu bối rối nhìn chung quanh tìm dao. Tới khi hắn tìm được, Vu Thịnh Ưu sớm chờ không được, cạy mạnh dùng sức ‘Ba’ một tiếng dùng tay tách dưa hấu, nước dưa hấu bắn tung tóe, Vu Thịnh Ưu vui vẻ chọn một miếng lớn ngon lành ăn, vừa ăn còn vừa mời Cung Viễn Hàm:“Viễn Hàm, ăn a, đừng khách khí.” Cung Viễn Hàm liếc mắt, không nhúc nhích, ai muốn ăn dưa hấu người lấy tay tách chứ! Cung Viễn Tu cầm một miếng dưa hấu nhỏ, vừa nhỏ miệng ăn, vừa vụng trộm nhìn nường tử chính mình, ánh mắt tinh lạng, làn da nguyên bản trắng nõn bởi vì thời tiết nắng nóng, bị phơi nắng có chút đen, nhưng mà, như vậy nàng càng có sức sống, đặc biệt xinh đẹp. Muốn hôn liền hôn sao? Cung Viễn Tu nhìn phía Cung Viễn Hàm, Cung Viễn Hàm gật đầu nhìn hắn cổ vũ! Cung Viễn Tu được cổ vũ, một phen giữ chặt Vu Thịnh Ưu, thực nghiêm túc kêu:“Nường tử!” “Hử?” Dừng lại động tác nhắm nuốt, miệng phình. Cung Viễn Tu nhắm ngay môi của nàng, mạnh mẽ lao qua! “Chụt ~” Thanh âm hai môi chạm nhau. “Bịch~!” Thanh âm dưa hấu rớt xuống. Trầm mặc sau một màn quỷ dị. “Ha ha ha ha!” Là tiếng cười của mỗ Hàm vô lương. Cung Viễn Tu đỏ mặt, có chút thỏa mãn, lại có chút ngượng ngùng, nhiều nhất vẫn là vui vẻ cười, ha ha, rốt cục đã hôn được! Đã hôn được, đã hôn được a! Vu Thịnh Ưu tròn to mắt, choáng váng, không dám tin tưởng,vừa vào cửa lại nhận được lễ vật như vậy, lại nghe được tiếng cười sang sảng của Cung Viễn Hàm, đỏ mặt che miệng, hờn dỗi trừng mắt nhìn Cung Viễn Tu:“Người làm gì vậy!” “Nhị đệ nói nường tử là lấy dễ thân, Viễn Tu muốn hôn nhẹ nường tử, muốn đã lâu, đã lâu, phi thường muốn hôn nhẹ.” Cung Viễn Tu hai tay bắt vào nhau, đỏ mặt, ánh mắt đen huyền nhìn nàng, nhỏ giọng hỏi:“Chẳng lẽ..... Không được sao?” “Khụ, cũng không phải không được.....” Mặt đỏ, nhún nhó. “Có thể sao?” Mặt đỏ, ánh mắt chờ mong. “Chán ghét.” Mặt đỏ, sao lại trực tiếp hỏi như vậy. “Chán ghét sao?” Mặt đỏ, xụ xuống. “Không chán ghét.” Mặt đỏ, cười, hì hì. Ngồi ở bên cạnh bàn, Cung Viễn Hàm cười nhìn trước mắt hai người đều mặt đỏ như nhau, a, thật sự là rất thú vị , nếu nói ca ca chỉ số thông minh chỉ có mười tuổi, như vậy Vu Thịnh Ưu chỉ số thông minh nhiều nhất cũng cũng chỉ có tám tuổi, hai người kia, sao lại đáng yêu như vậy? Ha ha. (Tám tuổi = = Ưu tỷ thật mất mặt a)

Nhẹ lay động chiết phiến, nhìn bên dưới hai người hạnh phúc như thế, trong lòng cũng tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Ban đêm hôm đó, Cung Viễn Tu bắt đầu phát sốt. Toàn bộ thân mình tựa như hỏa lò, khiến Vu Thịnh Ưu vốn ngọt ngào ngủ trong lòng hắn bị đánh thức. Vu Thịnh Ưu nửa đêm tỉnh lại, chỉ thấy Cung Viễn Tu bên người hai gò má đỏ bừng, nàng nâng tay,sờ trán hắn! Thật nóng! Kéo tay phải hắn, ngưng thần bắt mạch! Thiên! Hắn hắn là bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng khiến cho sốt cao, nhưng mà..... Vì sao nhịp tim của hắn lại nhanh như vậy! Mặc kệ thế nào, trước tiên phải hạ sốt! Vu Thịnh Ưu cuống quýt đứng lên, mặc xong quần áo, tìm loạn trong hành lý của mình, được, được, được! Hạ sốt được! Được, được, được, xuân được, xuân được, độc được..... Trong bao của nàng, cư nhiên ngay cả một loại được đứng đắn cũng không có. Đáng giận, Vu Thịnh Ưu lao ra khỏi phòng, dùng sức đập cửa phòng Cung Viễn Hàm:“Viễn Hàm, Viễn Hàm! Mau ra đây! Viễn Tu bị bệnh.” Không tới một hồi, Cung Viễn Hàm liền vọt ra, tóc rối tung, có loại vẻ đẹp mê người, nhưng Vu Thịnh Ưu căn bản không có tâm trí thưởng thức sắc đẹp, vội vàng lôi kéo hắn, khóc nói:“Làm sao bây giờ? Viễn Tu bị bệnh, cực kỳ nóng!” Cung Viễn Hàm khê cau mày kéo Vu Thịnh Ưu trở lại phòng Cung Viễn Tu, lấy tay sờ trán hắn, quả nhiên rất nóng! “Đại phu ,đại phu, mau tìm đại phu a!” Vu Thịnh Ưu ở bên giường vội vàng. “Trấn định lại! Người không phải là đại phu sao?” “Ta? Ta chính là thiên hạ đệ nhất lang băm a!” Người nào đó rốt cục thừa nhận nàng là lang băm!

37. Chương 37: Ước Định

Đêm khuya, một lão đại phu tóc hoa râm, sắc mặt không kiên nhẫn ngồi bắt mạch, một lát sau, lại nhìn nhìn miệng vết thương trên tay Cung Viễn Tu, sau đó đứng dậy nói:“Vết thương trên tay vị công tử này có phải có độc?” “Đúng! Thời điểm bị thương miệng vết thương quả thật có độc.” Vu Thịnh Ưu gật đầu. “Ừm.” Lão đại phu sờ sờ chòm râu hoa râm, trầm tư một hồi, lại lắc lắc đầu:“Khó, khó, khó.” “Đại phu, chỉ giáo cho?” Cung Viễn Hàm sắc mặt có chút ngưng trọng. Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn lão đại phu, cái gì mà khó, khó, khó? Xứ lão đầu này sẽ không bởi vì ta nửa đêm túm lão đến xem bệnh, làm cho lão

không thể ôm được tiểu thiếp thứ mười bảy của mình, cho nên cố ý làm ta sợ đấy chứ! Đại phu chậm rãi nói: “Vị công tử này trúng độc sơ qua, từng có người bức độc từ vết thương của hắn ra, nhưng người này công lực không đủ, trong vết thương của công tử này vẫn còn chất độc, đối với thân thể cũng không đáng ngại, nhưng mà, miệng vết thương của công tử này nhiễm trùng chuyển biến xấu, làm cho dư độc toàn bộ hút vào trong cơ thể, sốt cao hơn nữa còn trúng độc, cho nên hắn hiện tại sốt cao không lùi, toàn thân vô lực, ý thức không rõ.” Nói ngắn gọn, chính là một loại độc được đơn giản, trải qua tay Vu Thịnh Ưu, đã xảy ra đột biến chất cùng lượng. Cung Viễn Hàm liếc mắt nhìn Vu Thịnh Ưu một cái, âm thầm thề, về sau trừ phi hại người, giết người, tra tấn người, nếu không tuyệt đối không dùng y thuật của nàng, a! Không đúng, của nàng không thể gọi là y thuật, gọi là độc thuật! Vu Thịnh Ưu bị Cung Viễn Hàm liếc mắt, hổ thẹn cúi đầu, có chút đáng thương hề hề nhìn đại phu nói: “Kia...kia hiện tại làm sao bây giờ?” Lão đại phu một bên vuốt râu một bên lắc đầu: “Khó, khó, khó.” Khó cái đầu người a! Lão hủn không phải cũng là lang băm giống nàng đấy chứ! Vu Thịnh Ưu một bụng buồn bực lại không dám phát tiết, chỉ đành trông mong nhìn đại phu. Cung Viễn Hàm nhũm mày hỏi: “Đại phu có thể có biện pháp chứ.” “Lão phu trước kê phương thuốc, công tử dùng một ngày, nếu vẫn sốt cao không lùi, nên mời vị đại phu khác đi.” “Làm phiền đại phu.” Cung Viễn Hàm thở dài. Lão đại phu mở hòm thuốc ra, bắt đầu bốc thuốc, giao cho Cung Viễn Hàm, cầm tiền chẩn bệnh rồi đi. Vu Thịnh Ưu tự giác ôm lấy gói thuốc nói: “Ta đi sắc thuốc.” Cung Viễn Hàm giữ chặt nàng, thở dài một hơi nói: “Loại việc này gọi tiểu nhị làm là được, ở lại chiếu cố đại ca ta, ta tới Triệu thành gần đây một chuyến.” Vu Thịnh Ưu nhũm mày hỏi: “Người đi Triệu thành làm gì?” “Triệu thành có một lão Thái y áo gấm về nhà, hửn y thuật inh, từng là Ngự dụng thái y ở Cung gia chúng ta, ta đi mời hắn đến, đại ca bệnh tình không mấy lạc quan.” Cung Viễn Hàm nhìn Cung Viễn Tu nằm ở trên giường hai mắt nhắm chặt, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, năm đó cũng chính là một hồi sốt cao như vậy, thiêu một thể hệ thiếu niên anh hùng, biến thành bộ dáng như thế. “Không thể..... Không thể phái người đi mời sao?” Cung Viễn Hàm lắc đầu: “Lão thái y kia tính tình cổ quái quật cường, nếu không phải ta tự mình đi mời, nhất định sẽ không đến.” “Vậy người đi rồi ta làm sao bây giờ?” Những lời này cơ hồ là thốt ra, sau khi nói xong, hai người đều sưng sốt một chút, Vu Thịnh Ưu có chút kích động nói: “Ta là nói..... Cái lão Thái y kia thật là cao giá, còn muốn người tự mình đi mời. Thật sự là đáng ghét!” Cung Viễn Hàm cười: “Người có bản lĩnh tự nhiên sẽ cao giá một chút.” “Hừ. Cha ta cùng sư huynh bản sự cũng rất lớn, còn chưa có cao giá như vậy.” Vu Thịnh Ưu bất mãn bĩu môi nói, nhưng nghĩ tới bọn họ, ánh mắt của nàng liền trở nên u ám, trên mặt lộ vẻ lo lắng. “Đừng lo lắng, Cung gia đã ra mặt tìm bọn họ.” Cung Viễn Hàm ôn nhu trấn an nàng, cúi đầu nhìn nàng, đưa tay vỗ vỗ đỉnh đầu nàng, mỉm cười nói: “Ta chỉ hai ngày sẽ trở lại, cố gắng chiếu cố đại ca. Biết không?” Vu Thịnh Ưu lại gật gật đầu, qua một hồi lâu, mới ngẩng lên, không tình nguyện nói: “Người trở về sớm một chút.” Cung Viễn Hàm cười, thực ôn nhu: “Được.” Cung Viễn Hàm đi rồi, khi đó sắc trời chưa rõ, mặt trăng đã ngả về phía tây. Vu Thịnh Ưu ngồi ở cửa sổ lầu hai của khách sạn nhìn theo hắn, xoay người lên ngựa, động tác tao nhã trước sau như một, một thân áo trắng ở trong bóng đêm chậm rãi phiêu khởi, hắn ngẩng đầu, chuẩn xác không có lầm nhìn Vu Thịnh Ưu phía trên lầu, nàng ngồi yên lặng, một thân nam trang màu lam nhạt, tóc cũng là tùy ý buông, không mĩ mào cũng tuyệt đối thanh tú đáng yêu, nàng ở bên cửa sổ, nhovn miệng cười với hắn, không sáng lạn bằng ngày thường, như là muốn cười cho hắn yên tâm. Hắn hạ mắt, quay đầu, vung roi, giục ngựa mà đi, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo vẻ tươi cười, ôn nhu, nhợt nhạt, mê người. Vu Thịnh Ưu vẫn đợi cho tới khi bóng dáng màu trắng của hắn hoàn toàn biến mất, mới trở về phòng, nhìn Cung Viễn Tu mê man trên giường, đưa tay lấy chiếc khăn lông thấm ướt đã bị nóng trên đầu hắn, bỏ vào nước lạnh, thay một khối khăn lông ướt lạnh lẽo khác. Sau đó kéo tay hắn, đặt ở trong lòng bàn tay, gắt gao nắm, tay hắn rất lớn, thon dài thẳng tắp, lòng bàn tay hắn có vết chai do nhiều năm cầm kiếm lưu lại, Vu Thịnh Ưu tựa đầu cõ ở trên tay hắn, nhẹ giọng nói: “Viễn Tu, thực xin lỗi. Mỗi lần chữa bệnh cho người, kết cục của người đều như vậy, ta đáng lẽ nên học y cho tốt. Ta thật sự là vô dụng, phụ thân dạy ta lâu như vậy, ta không học được gì. Người có giận ta hay không?” Nàng sâu kín nói xong, trầm mặc một hồi, lại hung hăng nói: “Không cho người giận ta! Không được.” “Sẽ không.....” Người vẫn hôn mê kia, có chút yếu ớt nói. “Viễn Tu! Người tỉnh?” Vu Thịnh Ưu kinh hãi nhìn hắn. Cung Viễn Tu suy yếu nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng nói: “Viễn Tu..... Sẽ không giận nương tử, vĩnh viễn cũng sẽ không giận.” “Thật sự?” Vu Thịnh Ưu giương mắt hỏi. “Ừm.” Hắn dùng lực gật đầu, tươi cười như ánh mặt trời mà trong suốt. Vu Thịnh Ưu mỉm cười nhìn hắn, hắn thật tốt, hắn thật sự tốt lắm. Đúng, hắn là ngốc tử, nhưng nàng nói gì hắn sẽ nghe đấy. Đúng, hắn là ngốc tử, nhưng hắn yêu thương nàng hơn bất kỳ kẻ nào. Đúng, hắn là ngốc tử, nhưng hắn có thể làm nàng vui vẻ hơn bất kỳ kẻ nào. Đúng, hắn là ngốc tử, nhưng hắn có một trái tim trong suốt như thủy tinh. Đúng, hắn là ngốc tử, như thế thì sao chứ? Hắn có người nhà thương hắn, hắn có nàng, cho nên, hắn là ngốc tử có phúc của người ngốc! Cho nên,

cho dù về sau hẳn cả đời cũng không tốt, cũng có vấn đề gì? Nguyên vọng của nàng lúc ban đầu, không phải là tìm một người để gả đi sao, tiền đủ dùng là tốt rồi, bộ dáng không khó xem là được, trong nhà không có gánh nặng là tốt nhất, mà quan trọng nhất là, phẩm tính tốt. Những điều này, Viễn Tu so với bất kỳ kẻ nào trên đời cũng tốt hơn nhiều lắm. Cho nên..... Vu Thịnh Ưu: “Viễn Tu..... Người cảm thấy..... Cùng ta cùng một chỗ..... Hạnh phúc sao?” “Phải! Thực hạnh phúc..... Viễn Tu siêu thích nương tử nga.” “Như vậy về sau, vẫn luôn luôn ở cùng nhau được không?” “Được!” “Kia..... Hứa chắc.” “Hứa chắc.” Cho nên..... Ước định đi! Lần này, ta thật lòng, muốn trở thành thê tử của ngươi, trở thành..... Người làm bạn với người cả đời.

38. Chương 38: Hơi Hơi Gì Kia

Khách điểm người đến người đi, một thiếu nữ thanh tú thật cẩn thận bưng một chén được đen thui đi về phía trước. Một đại hán, từ đằng kia đi tới, bước chân rất nhanh, thiếu nữ bưng được, cẩn thận nhìn bát, cũng không chú ý đại hán phía trước, ngay tại lúc hai người sắp chạm vào nhau, thiếu nữ tựa như đỉnh đầu có mắt, hai chân hơi hơi xoay tròn trên mặt đất, liền tránh thoát. Nước trong chén thuốc một giọt cũng không rơi ra ngoài. Đại hán nói một tiếng thật có lỗi, thiếu nữ gạt đầu, không để ý đến hắn, bưng chén thuốc biến mất ở hành lang dài của lầu hai khách sạn. Mãi cho đến khi nàng đi vào phòng, đại hán kia mới lộ ra vẻ tươi cười âm độc. Hừ! Tìm được rồi! Viễn Hàm đã đi một ngày rồi, hôm nay là ngày thứ hai, Viễn Tu bệnh, được Vu Thịnh Ưu chiếu cố, cũng không khá lên, mơ mơ màng màng, đôi khi mê man, đôi khi lại bỗng nhiên tỉnh lại. Cùng Viễn Tu mỗi ngày đều cảm thấy toàn thân bốc hỏa, khó chịu giống như bị thiêu cháy. “Viễn Tu, ngồi dậy uống thuốc đi.” Bên tai có một thanh âm ôn nhu lại quen thuộc vang lên, hắn cố gắng mở mắt ra, cười với người bên giường, nhẹ giọng kêu nàng: “Nương tử.” “Rất khó chịu sao?” Vu Thịnh Ưu đưa tay, dùng khăn ướt nhẹ nhàng chà lau mồ hôi trên trán hắn. “Ừm, khó chịu.” Cùng Viễn Tu mặt nhăn lại tỏ khổ, tính trẻ con làm nũng. Vu Thịnh Ưu vẽ mặt đau lòng nâng dậy hắn đỡ: “Ngoan ~ uống thuốc vào sẽ tốt hơn.” Cùng Viễn Tu nhú nhú mày, ngửi thấy mùi thuốc Đông Y lại càng nháy chặt mày hơn, hắn không muốn uống, thuốc thật đắng. Nhưng mà, nhìn Vu Thịnh Ưu vẽ mặt lo lắng, nếu không uống, nương tử sẽ càng lo lắng, nghĩ đến đó, hắn đành đỡ lấy chén thuốc trong tay nàng, ngửa đầu, một ngụm uống sạch. “Rồi! Viễn Tu, thực ngoan.” Vu Thịnh Ưu cười đỡ hắn nằm xuống, sờ sờ đầu hắn, ở trên trán hắn dùng sức hôn một cái: “Ngoan, ngủ tiếp một hồi, chờ người tỉnh lại, Viễn Hàm sẽ trở lại, đến lúc đó, hết bệnh rồi, người lại có thể vui vẻ.” “Ừm.” Cùng Viễn Tu cũng có chút mệt mỏi, nhưng hắn thấy Vu Thịnh Ưu đứng dậy định đi, lập tức đưa tay giữ chặt góc áo của nàng: “Nương tử, chờ đi.” Vu Thịnh Ưu cười: “Ta không đi đâu, ta đi lấy cho người chút nước.” “Nga.” Cùng Viễn Tu buông tay ra, trông mong nhìn nàng đem bát đặt lại trên bàn, lại bưng nước ấm lại, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào nàng, một khắc cũng không rời đi. Vu Thịnh Ưu lại uy hắn uống chút nước, sau đó cẩn thận để ý mái tóc dài của hắn, cầm lấy tay hắn, nhẹ giọng nói: “Ta không đi, người an tâm ngủ đi, ta ở đây nhìn người.” “Nương tử, cùng ta ngủ được không?” Hắn ánh mắt bị thiêu có chút hơi hơi đỏ lên, sắc mặt rất là tái nhợt. Vu Thịnh Ưu đương nhiên không thể cự tuyệt Cùng Viễn Tu như vậy, lưu loát cởi giày cùng áo ngoài treo lên giường, vừa nằm xuống, Cùng Viễn Tu liền ôm lấy, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực giống như bình thường, hắn thân mình nóng như lửa, khiến nàng run nhè nhẹ một chút. “A..... Nương tử tay thật lạnh.” Hắn cầm lấy tay nàng, đặt ở trên mặt hắn dùng sức cọ. “Ừm.” Vu Thịnh Ưu cười yếu ớt nhìn hắn, nàng thích biểu tình của hắn như vậy, đơn thuần mang theo thỏa mãn. Hắn cọ cọ, ngón tay nàng trắng nõn trong lúc vô tình xẹt qua bờ môi của hắn, môi hắn mềm mại mà gợi cảm, tay nàng lại nhịn không được nhẹ nhàng đụng vào, hắn vươn đầu lưỡi, ở đầu ngón tay của nàng khẽ liếm một chút, tâm nàng căng thẳng, như là bị điện cuốn quít muốn lui tay trở về, nhưng lại bị hắn nắm chặt, kéo tới bên môi, nhẹ nhàng hôn, không, không gọi hôn, hắn giống như là được ăn một cây kẹo ngon, khi thì khẽ liếm khi thì mút vào. Vu Thịnh Ưu mặt sớm đỏ bừng, tâm đập nhanh, nàng cơ hồ toàn thân cứng ngắc tùy ý hắn tiếp tục liếm tay nàng. “Tay nương tử, ngọt ngào, ăn ngon.” Cùng Viễn Tu giương mắt, nhìn nàng vui vẻ nói. “Ha ha, thật không?” Vu Thịnh Ưu cười có chút đông cứng, giọng nói cũng có chút khàn khàn, ngay cả hô hấp cũng nhanh lên. Đáng chết! Cùng Viễn Tu buông tay nàng ra, lại đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, giống bình thường dùng mặt hắn cọ cổ của nàng, Vu Thịnh Ưu đỏ mặt, hơi ngửa cổ, mặc hắn cọ, cọ, cọ, cọ, hắn sao lại chỉ biết cọ a! Là chó sao? Hắn là con chó nhỏ! Vu Thịnh Ưu trên mặt nóng rực quả thực có thể luộc được trứng chim

. “Hắc hắc, trên người cũng rất mát mẻ.” Cung Viễn Tu thỏa mãn nói, hắc cạ càng cạ càng lui xuống, càng cạ càng lui xuống, cổ áo của nàng cũng mở ra càng lúc càng lớn. “Viễn..... Viễn Tu.” Vu Thịnh Ưu rất cục nịnh không được lên tiếng :“Đừng cạ, đừng cạ, nóng quá.” Đầu chỉ nóng! Nàng quả thực sắp bị thiêu cháy ! “Gạt người.” Cung Viễn Tu bất mãn ngẩng đầu nhìn nàng:“Nương tử trên người thật mát mẻ, thật thoải mái.” Nói xong, hắc lại kéo quần áo của nàng, để lộ ra cái yếm tơ lụa hồng thêu hoa, bên dưới là bộ ngực no đủ trắng nõn, cảnh xuân sinh động. Tơ lụa mang theo cảm giác mát mẻ mềm mại, Cung Viễn Tu thoải mái đem mặt dán tại ngực nàng cạ qua lại, mỗi khi bờ môi của hắc vô tình xẹt qua ngọc châu của nàng, nàng đều nịnh không được run rẩy. “Viễn..... Tu, Viễn Tu..... Đừng cạ” Vu Thịnh Ưu khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, trời ạ! Người này đang làm cái gì? Hắc rốt cuộc là phát sốt, hay là phát dục ! Hắc trúng rốt cuộc là độc dục hay là xuân dục a! Nếu là xuân dục, ta sẽ không khách khí a! “A.....” Vu Thịnh Ưu khê kêu một tiếng, thân thể mạnh mẽ run lên, hắc cư nhiên..... Cư nhiên cách cái yếm liếm nàng!“A..... Viễn Tu..... Viễn Tu người đứng lên.” Vu Thịnh Ưu vội vàng nói, nàng chịu không nổi, thiên, còn để cho hắc tiếp tục liếm xuống, rốt cuộc là hắc hóa thân thành cầm thú hay là nàng hóa thân thành cầm thú, cái này rất khó nói a! “Sao?” Cung Viễn Tu ngẩng đầu lên nhìn nàng, sắc mặt có chút mê mang:“Làm sao vậy?” “Ách..... Đừng như vậy.” Vu Thịnh Ưu liếm liếm môi khô ráo nói. Được rồi, lý trí của nàng đã không còn nhiều lắm. Cung Viễn Tu tò mò nghiêng đầu, thân mình thẳng thắn, đem mặt cạ đến bên mặt nàng, dùng thanh âm khàn khàn hỏi:“Vì sao không thể như vậy? Nương tử nơi này thật mềm mại, sờ vào thật thoải mái.” Nói xong như là chứng minh lời hắc nói, bàn tay hắc mạnh mẽ đung vào nơi mềm mại của nàng. “A.....” Vu Thịnh Ưu nịnh không được rên rĩ ra tiếng..... Ánh mắt bỗng tròn to. “Sao vậy? Làm nương tử bị thương sao?” Cung Viễn Tu nghe nàng kêu nhỏ, nghĩ đến làm đau nàng, cuống quýt buông tay ra. “Không..... Không phải, không phải đau.” Vu Thịnh Ưu đỏ mặt lắc đầu phủ nhận. Nâng tay che mặt, a ~ muốn điên rồi! “Không đau, ta có thể nghịch không?” “Ách.....” Đùa nghịch? Đáng chết! Nghịch cái đầu người a! Ngực của nữ nhân là có thể cho người đùa loạn sao! “Không được sao?” Hắc ánh mắt trong suốt, trên mặt tuấn mỹ mang vẻ khấn thiết. “Cũng..... Không phải..... Không được.” Được rồi! Vu Thịnh Ưu thừa nhận, chỉ cần hắc dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, nàng liền không thể cự tuyệt thỉnh cầu gì của hắc. Cung Viễn Tu như là được đặc xá, phi thường vui vẻ lại cúi đầu trước ngực Vu Thịnh Ưu, lui thân xuống, tựa đầu chôn ở giữa ngực nàng, dùng sức cạ cạ, Vu Thịnh Ưu thân mình cong lên, ngón tay nắm chặt thành giường..... Hai gò má nóng bỏng của Cung Viễn Tu dán tại ngực nàng, càng cạ càng mạnh hơn, ngại cái yếm vướng bận, cư nhiên kéo mạnh ra, ném xuống, sau đó không hề ngần ngại hôn nhẹ bộ ngực tuyết trắng của nàng, hắc khi thì liếm, khi thì xoa bóp, khi thì hôn, khi thì mút vào . “A.....” Vu Thịnh Ưu toàn thân run rẩy ngay cả ngón chân cũng cứng lên, cắn chặt miệng không cho chính mình rên rĩ ra tiếng. Hắc thân mình nóng bỏng, thân thể của nàng cũng nóng bỏng, nàng vô lực ở dưới thân hắc run run, hắc nhìn nàng ánh mắt mê ly, hai má đỏ bừng, hai vú đứng vững rung động,“A.....” Theo tiếng thở gấp của nàng, hắc trong lòng căng thẳng, bỗng nhiên hạ thân nóng lên, có cái gì đó, cứng rắn, cứng rắn bành trướng khó chịu! Hắc càng nóng ! “Nương tử..... Ta khó chịu.” Cung Viễn Tu thở hổn hển, cả người dán tại trên người Vu Thịnh Ưu ra sức cạ, giống như làm như vậy có thể làm dịu đi dục hỏa trong hắc. “Khó chịu?” “Ừm.” Hắc trông mong nhìn nàng, bởi vì sốt cao, ánh mắt hắc có chút hồng, nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng ,trong mắt tràn ngập dục vọng đơn thuần. Vu Thịnh Ưu liếm liếm môi, đỏ mặt hỏi:“Làm sao khó chịu?” “Nơi này.” Tay nàng bị hắc đưa tới đặt trên dục vọng nóng bỏng, cứng rắn, cực đại của hắc. Khi tay nàng nhẹ nhàng nắm lấy dục vọng của hắc, hắc ‘Y nha’ kêu một tiếng, yếu đuối nằm trên thân thể nàng, trên mặt gương mặt tuấn mỹ tràn đầy thỏa mãn, ánh mắt mê ly, mê người. Vu Thịnh Ưu đỏ mặt nuốt nước miếng, tay cầm dục vọng của hắc lại lơ động vài cái. “A..... Nương tử.....” Cung Viễn Tu vô thức nhìn nàng, loại cảm giác này với hắc mà nói rất thư thái, hắc không biết làm gì bây giờ, chỉ có thể ngây ngốc gọi nàng. Vu Thịnh Ưu bị hắc kêu, tay liền ngừng lại. “A, nương tử, đừng có ngừng.....” Tay hắc cầm tay nàng, hắc đơn thuần nói ra cảm giác của hắc:“Như vậy, Viễn Tu thật thoải mái.” Hắc dùng ánh mắt mê say nhìn nàng, mặt hắc úp bên mặt nàng, hơi thở hắc đốt nóng da thịt của nàng, sau đó..... Vu Thịnh Ưu dưới ánh mắt của hắc như vậy, mơ mơ màng màng vì hắc hoàn thành một lần, dùng tay phục vụ! Khi hắc toàn thân hư nhược, nặng nề ngủ, nàng lại mở to đôi mắt đen huyền, ánh mắt bất mãn buồn bực đến bình minh! Trừng mắt nhìn Cung Viễn Tu ôm nàng chìm vào giấc ngủ, hắc hô hấp đều đều, lông mi thật dài hai gò má tuấn mỹ, khóe môi loan, trong lúc ngủ mơ dáng vẻ hắc thực hạnh phúc. Đáng giận a! Hắc cư nhiên ngủ thích như vậy! Thật muốn đem hắc đánh thức dậy! Sau đó oxxx hắc!! Kỳ thật Vu Thịnh Ưu chính mình cũng biết, nàng tuyệt đối là có tật tương không có tật đũa, dám nói mà không dám làm, chỉ dám có ý dám chứ không dám hành động, cho dù ở trong lòng đã muốn cưỡng gian hắc vô số lần , nhưng đối mặt nàng lại trúc trắc, thẹn thùng! Đáng giận! Về nhà phải đem sách mà bà bà đưa xem tới xem lui

mấy lần! Cố gắng nghiên cứu kỹ! Sau đó đem con của bà bà ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài! Hôm nay..... Bỏ đi! Đổ mặt nhặt lên cái yếm muốn mặc vào, lại thấy, cư nhiên bị Cung Viễn Tu xé hỏng rồi! Đáng giận! Vu Thịnh Ưu âm thầm thề, lần sau nhất định xé quần lót hần! (ách,tỷ ...==)

Ngoài phòng, tiếng chim hót vang lên, Vu Thịnh Ưu hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, trời đã tờ mờ sáng..... Hôm nay, Viễn Hàm sẽ trở lại. Mới hai ngày, vì sao cảm giác hần đi đã lâu như vậy? “Lão đại! Vu Thịnh Ưu ở Lâu Vân khách sạn. Mà Cung Viễn Hàm không ở đó, nghe tiểu nhị nói, Cung Viễn Tu bệnh nặng, hiện tại đúng là cơ hội tốt nhất để bắt nàng ta.” Người nói chuyện lúc này đúng là đại hán suýt va vào Vu Thịnh Ưu ở khách sạn. “Rất cực tìm được rồi!” Nam nhân được xưng là lão đại nghiêng rằng nghiêng lợi nói:“Người tới! Đi bắt lại cho ta! Lần này còn không bắt được, cả bọn các người đi tìm chết đi!” “Tuân lệnh!” Trong bóng đêm, mười mấy thanh âm cùng vang lên!

39. Chương 39: Haiz! Lại Gặp Sát Thủ!

Sáng sớm, trên quan đạo một chiếc xe ngựa phóng như bay ,hán tử đánh xe không ngừng vung roi da, ba con tuần mã chạy nhanh như gió, bánh xe cô lỗ cô lỗ kêu không ngừng. Ở phía sau, một bạch y công tử vén màn xe lên, nói với đại hán đánh xe,“Phiền người mau thêm chút nữa.” “Vâng công tử.” Đại hán đánh xe dùng sức ra roi, thét to cho ngựa chạy nhanh hơn. Bạch y công tử ngồi lại bên trong xe, khuôn mặt hần tuần nhả như ngọc, khóe môi mang theo vẻ tươi cười nhẹ nhàng, nhưng thân thể hần đã có chút vội vã, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể biến thành mũi tên phóng ra khỏi xe. Trong xe còn một lão nhân ngồi, tóc hoa râm, ngay cả lông mi lẫn râu cũng đều trắng , dùng bốn chữ ‘tiên phong đạo cốt’ hình dung lão cũng không quá. Lão nhân nhìn thoáng qua bạch y công tử bên cạnh, nhẹ giọng trấn an nói:“Nhị công tử không cần sốt ruột, lão phu xem theo như bệnh tình mà công tử nói lại, đại công tử hiện tại cũng không đáng lo ngại, lão phu tới đó, kê một phương thuốc, nhất định có thể tiêu trừ căn bệnh.” “Làm phiền Hồ Thái y .” Cung Viễn Hàm ôm quyền, mỉm cười nói lời cảm tạ. “Nhị công tử khách khí .” Hồ Thái y mỉm cười, Cung Viễn Hàm quay đầu, nhìn phong cảnh bên ngoài liên tục thay đổi, sắc mặt hơi bình tĩnh lại, thân thể khản trương căng như dây cung cũng vì thế trầm tĩnh lại. Hồ Thái y nhìn trước mắt nam tử tướng mạo xuất sắc ,khí chất thanh nhã, nhện không được gạt đầu nghĩ: Cung gia ba huynh đệ, lão đều chứng kiến bọn họ trưởng thành , ba người bọn họ từ nhỏ cảm tình đã rất tốt, từ sau khi đại công tử trở thành si ngốc, nhị công tử chiều cổ hần càng vô cùng cẩn thận. Có thể tưởng tượng được lúc trước, hai huynh đệ này cảm tình..... “Hồ Thái y.” Cung Viễn Hàm bỗng nhiên lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Hồ thái y, nhều mày nói:“Viễn Hàm muốn đi trước một bước, mong ngài thứ lỗi.” “Đi đi.” Lão thái y sờ sờ râu, cười hiền lành. Cung Viễn Hàm vén bức màn, thân thể sớm vận sức chờ phát động giống như mũi tên bay ra ngoài, khinh công của hần so với xe ngựa phi nước đại còn mau hơn, chỉ nháy mắt, đã không thấy bóng dáng. Mà bên kia, Vu Thịnh Ưu còn đang ngủ mơ màng, bỗng nhiên cảm thấy hai má có chút ngứa, sau đó là chóp mũi, môi..... Cuối cùng ngứa ở ngực!? “A!” Nàng khẽ kêu một tiếng, mạnh mẽ mở mắt, chỉ thấy khuôn mặt tuần tử của Cung Viễn Tu đang chôn trước ngực nàng, giống như đêm qua hôn nơi đó của nàng..... Vu Thịnh Ưu vùng tay, đẩy hần dậy, trừng mắt hỏi:“Mới sáng sớm người làm cái gì vậy?” “Nương tử, nương tử, ta nhìn thấy nàng đã muốn hôn nhẹ.” Cung Viễn Tu chống đầu, cười vẻ mặt hồn nhiên. Vu Thịnh Ưu khóe miệng run rẩy, hôn nhẹ! Người này thật sự biết cái gì gọi là hôn nhẹ sao! A a a! Mới sáng sớm đã khiêu chiến cực hạn của ta! Hần nghĩ muốn là có thể sao! Cung Viễn Tu bỗng nhiên cau mày, khó chịu kêu một tiếng. “Sao vậy? Thân thể lại không thoải mái ?” Vu Thịnh Ưu khản trương hỏi. Cung Viễn Tu ủy khuất giương mắt, vẻ mặt khó chịu chỉ vào khó của chính mình đang hở ra, bộ vị trường thật lớn, có chút ưu sầu nói:“Ừm, nơi này khó chịu.” Bởi vì hai người đêm qua oxxx xong cũng chưa mặc quần áo, cho nên Vu Thịnh Ưu đương nhiên lửa thân trên, Cung Viễn Tu đương nhiên lửa hạ thân! Hần lại còn chỉ! Chỉ vào như vậy! Lại còn chỉ vào như vậy! Nhẹ nhàng chỉ như vậy! Mồ nữ hỏng mất, hỏng mất ! Diên cuồng ,diên cuồng ! Lửa thân trên lập tức áp xuống! A ngao ngao ngao ngao! A ngao ngao ngao ngao ngao ngao a! A ngao ngao ngao ngao ngao ngao ngao a! Nàng muốn ăn sạch hần, ăn luôn hần! Đừng ai ngăn nàng! Ai cũng không thể! “Nương tử..... Nàng làm gì?” Mồ nam vô tội vẻ mặt kỳ quái nhìn người dè trên thân hần! “Làm gì! Người hôn nhẹ ta! Còn không để ta hôn nhẹ người sao!” Mồ cầm thú tay chân cùng sử dụng lập tức cởi quần áo Cung Viễn Tu! Mồ nam nằm lỏa thể toàn thân, trên mặt viết ‘đùa giỡn đi, hoan nghênh

đùa giỡn'. Ánh mắt hần sạch sẽ trong suốt, thuần khiết như vậy! Thuần khiết! Thuần khiết! Nàng muốn phá hư! Nàng chịu không nổi! Nàng muốn hủy đi sự thuần khiết của hần! Mỗi nữ nhân đồ bồng cúi đầu cắn ngọc châu trên ngực hần! Người liếm ta! Người cắn ta! Người hôn ta! A ngao ngao ngao ngao! Ta sẽ liếm trả gấp mười, cắn trả gấp mười, hôn lại gấp mười! Hần được thỏa mãn một lần! Nàng muốn đòi lại gấp mười! A ngao ngao ngao ngao! (Ưu tỷ ...cầm thú quá ==)

Cung Viễn Tu làm sao hiểu được, chỉ cảm thấy nàng hôn môi hần như vậy, hần thật sự thích, thực thoải mái, cảm giác tê dại trong lòng làm cho hần nhận không được ngay cả ngón chân cũng cong lên, hần mặt mày mê ly, miệng phát ra tiếng rên rỉ thành thực! Thanh âm kia, lại ủng hộ mỗi nữ kích tình, xoát một phen cỏi quần chính mình, sẽ thực hành kế hoạch oxxx! A ngao ngao ngao ngao! Cuối cùng kêu một tiếng! Đúng lúc này, cửa sổ bị n hắc y nhân phá cửa mà vào! Cửa chính cũng bị n hắc y nhân phá cửa mà vào! (hồ hồ)

Cả hai bên toàn bộ sững sờ! Hắc y sát thủ không nghĩ tới lại thấy cảnh này! Bọn hần do dự không biết có nên đi ra ngoài trước, chờ hai người bọn họ xong xuôi mới tiến vào hay không! Vu Thịnh Ưu không nghĩ tới sẽ bị thấy cảnh này! Nàng do dự không biết có nên giết chết bọn chúng diệt khẩu, rồi sau đó tự sát hay không! Cung Viễn Tu nhìn thấy hắc y nhân đã lâu không xuất hiện, bỗng nhiên nghĩ đến có ai đó đã từng nói với hần, chuyện gì càng mong chờ thì lại càng không đến, tới khi người không cần, thì nó lại xuất hiện! A..... lời nói của người này thật sự là chính xác! Một giây sau! Hắc y sát thủ quyết định: Thừa lúc nàng ta yếu mà lấy mạng nàng! Vu Thịnh Ưu quyết định: Độc chết bọn họ ,độc chết ,độc chết, độc chết cả nhà bọn họ! Cung Viễn Tu quyết định: Về sau không bao giờ chờ đợi bọn họ đến nữa! Ngay tại thời điểm hai bên vẫn còn ngẩn người, từ cửa sổ, một người lại bay vào, Cung Viễn Tu nhìn một phòng sát thủ, quay người về phía giường, khẩn trương hỏi:“Đại ca, đại tẩu, các người không sao chứ?” (=)) rất nhiều sao là đang khác)

Vu Thịnh Ưu toàn thân lửa thể , cứng ngắc áp trên người Cung Viễn Tu, nhìn hần: “.....” Cung Viễn Tu toàn thân lửa thể, vô tội bị áp dưới thân Vu Thịnh Ưu, nhìn hần: “.....” Cung Viễn Tu cứng ngắc duy trì động tác hỏi, nhìn hai người trống trơn :“.....” Đúng vậy, bọn họ cũng không biết muốn nói gì!

Chúng sát thủ: A! Nhị thúc thấy tẩu tử lửa thể ! Mọi người lại sững sờ vài giây, Cung Viễn Tu sắc mặt biến hóa nhanh tới thần kỳ, đầu tiên là cứng ngắc, sau đó lại đỏ bừng, sau đó trắng bệch, sau đó xanh mét, cuối cùng trừng mắt nhìn Vu Thịnh Ưu nói:“Người không thể nhẫn nhịn sao!” Vu Thịnh Ưu sững sờ một chút, sau đó vẻ mặt mất mát khóc kêu:“Oa –! Sát thủ đại ca! Các người bắt ta đi thôi! Cầu các người!” Nhẫn! Nhẫn! Nàng làm sao không nhẫn! Vì sao a vì sao! Vì sao a! Vì sao!! Lão Thiên a! Vì sao đối xử với nàng như vậy! Nàng chính là muốn cùng lão công của mình xx mà thôi! Vì sao cũng bị nhiều nam nhân thấy như vậy! Vì sao a! Nàng không muốn sống! Không muốn sống! Để cho nàng bị bắt đi đi! Làm cho nàng biến mất đi! Thấy không! Thấy không! Viễn Tu lại dùng ánh mắt khinh bỉ ghét bỏ nhìn nàng! A a a! Nàng không muốn sống! Hắc y sát thủ sững sờ một chút, ngây ngốc gật đầu:“Tốt, chúng ta chính là tới bắt người.” Cung Viễn Tu trừng mắt! Chúng sát thủ run lên, lui lại hai bước, nghĩ thầm, con bà nó, không bắt được Vu Thịnh Ưu về cũng phải chết, còn có thể chết thực phẩm! Không bằng hiện tại chết trận sa trường còn hơn! Nghĩ xong không hề do dự, vung kiếm xông tới! Cung Viễn Tu động tác lưu loát một tay kéo màn giường, đẩy Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Tu che ở phía sau màn, một tay rút ra nhuyễn kiếm bên hông, đối chiến! Bên ngoài đánh nhau khí thế ngất trời, trong giường, tìm quần áo khí thể ngất trời, làm sao bây giờ! Cái yếm của nàng đêm qua đã bị ném ra ngoài! A a a a! “Viễn..... Viễn Tu.....” Trong giường một thanh âm nhu nhược vang lên:“Cái kia..... Đem cái yếm kia cho ta.” Bên ngoài đám nam nhân đang đánh nhau lập tức cứng đờ người, tập thể nhìn về phía Cung Viễn Tu thanh nhã như ngọc, cùng với cái yếm màu đỏ bị bọn họ giẫm lên n vết chân..... A! Hần mặt đỏ ! Chỉ thấy Cung gia nhị công tử, mi phong nhú chặt, bạc môi mím lại, dáng người cương trực, tuấn nham như ngọc giống như nhiễm một rặng mây đỏ, đỏ bừng trong suốt. Chúng sát thủ: A! Cung gia nhị công tử vô song đồ mặt ! Cung Viễn Tu: Giết bọn hần diệt khẩu! Ách, ý tưởng này, cư nhiên cùng Vu Thịnh Ưu không hợp mà hợp! Cung Viễn Tu xoay người, ánh kiếm vũ lộng, lại quay người lại, dùng mũi kiếm móc lấy cái yếm, ném vào trong giường! Tình hình chiến đấu lại kịch liệt lên! Lúc này đám sát thủ chống đỡ vất vả gấp mười lần so với trước! Vu Thịnh Ưu ở trên giường mặc quần áo ỉn, lại giúp đỡ Cung Viễn Tu tay chân vô lực mặc quần áo! Chết tiệt! Sớm biết rằng mặc quần áo phiền toái như vậy! Nàng sẽ không cởi! Vu Thịnh Ưu buộc tóc, nắm chủy thủ, từ trên giường đi xuống, chúng nam nhân quay đầu nhìn nàng..... Đều đoán rằng, trên cái yếm nàng mặc, có dấu chân của mình hay không. Cung Viễn Tu nhú mày, không hồn giận

trừng mắt nhìn Vu Thịnh Ưu quát khê: “Đi vào!” Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu nhìn hấn, đỏ mặt nói: “Ta muốn giúp.....” “Đi vào!” Ánh mắt nghiêm khắc hơn! “Nga.....” Vu Thịnh Ưu lùi về sau, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, Cung Viễn Tu cũng cố gắng muốn đứng lên hỗ trợ, nhưng hấn ngay cả đứng lên cũng đã phải cố hết sức. Vu Thịnh Ưu đem màn xốc lên, vung trộm nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trong gian phòng nhỏ, Cung Viễn Hàm một mình ứng chiến với hơn mười người, mặc dù không rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng không thể chiếm thượng phong. Mười sát thủ cuốn lấy hấn, hai sát thủ khác lao về phía giường, Vu Thịnh Ưu vung chủy thủ, ngăn công kích của một người, lại tránh thoát một người, nhưng hai sát thủ kia chiêu số không ngừng, nằng chướng đỡ chưa được một phút, liền rơi vào hạ phong. Bị hơn mười người cuốn lấy, Cung Viễn Hàm không thể bứt ra, từ thắt lưng lấy ra chiết phiến, mở rộng, vung về phía hai sát thủ đang lao tới Vu Thịnh Ưu, cây quạt giống như phi đao xoay tròn, lấy tốc độ cực nhanh cắt qua hai tên sát thủ! “Mang ca ta đi trước!” Cung Viễn Hàm kêu lớn. Vu Thịnh Ưu xuống giường đi giầy, còn đi ngược! Dùng sức nâng Cung Viễn Tu trên giường dậy, vòng tay phải của hấn qua cổ chính mình, dìu hấn đứng lên, nhảy qua cửa sổ đã bị đám sát thủ phá vỡ. Đám sát thủ liếc mắt một cái, phân ra bốn người tiến lên đuổi theo, Cung Viễn Hàm phi thân che ở trước cửa sổ, cười khê nhìn bọn họ, muốn đi, còn phải hỏi hấn một chút! Nhưng hấn không nghĩ tới, lão đại luôn luôn ở bên ngoài giám sát sát thủ tác chiến, mang theo ba sát thủ bên mình đuổi theo. Vu Thịnh Ưu giúp đỡ Cung Viễn Tu, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau bốn hắc y nhân đuổi theo. “A!” Cuống quýt kêu một tiếng, vọt tới trước một người khách vừa tới muốn nghỉ trọ, đoạt ngựa của hấn, trước giúp đỡ Cung Viễn Tu ngồi lên, chính mình cũng nhảy lên phía sau. Vung roi, vó ngựa như bay, cấp tốc phi nước đại! Người qua đường hô lớn: “Ngựa của ta! Người tới a! Có người cướp ngựa!” “Con bà nó, lấy ngựa của người là để mất tới người đó!” Lập tức mơ hồ có một thanh âm nữ nhân vang lại! “A! Ngựa của ta..... Ngựa của ta a!” Người qua đường giấp khóc lớn! Vu Thịnh Ưu cười ngựa phóng đi, phía sau bốn sát thủ vẫn truy đuổi không ngừng! Trong phòng Cung Viễn Hàm cùng đám sát thủ kịch đấu khó phân thắng bại! Muốn biết tiếp theo thế nào? Xin nghe lần tới phân giải!

40. Chương 40: Viễn Tu...

Vu Thịnh Ưu phóng ngựa, một đường chạy vội ra khỏi thành, sát thủ khinh công rất lợi hại, theo sát sau ngựa, mắt thấy sẽ đuổi kịp, Vu Thịnh Ưu lấy ra một gói thuốc bột từ túi được, ném về phía đám sát thủ. Sát thủ đều bế khí tản ra, mắt thấy Vu Thịnh Ưu định thừa cơ hội đào tẩu, đầu lĩnh sát thủ vung tay, mấy chục đoạt mệnh phi tiêu phóng về phía Vu Thịnh Ưu, mang theo sát khí sắc bén. Vu Thịnh Ưu nhìn lại, cuống quýt đề Cung Viễn Tu xuống, lại vẫn có mấy mũi phi tiêu lướt qua tay, chân họ, trên y phục của hai người đã đầy vết máu. Con ngựa bị hơn mười mũi ám khí phóng trúng, bị đau nâng móng trước lồng lên, hí lên điên cuồng, Vu Thịnh Ưu rút cuộc không chịu nổi, đành buông dây cương, ôm Cung Viễn Tu, nhảy xuống, vừa rơi xuống đất, bốn sát thủ liền vây công áp sát, Vu Thịnh Ưu lại ném ra một loạt độc dược, nhóm sát thủ vội vàng lui về phía sau, Vu Thịnh Ưu nhân đó dìu Cung Viễn Tu bỏ chạy. Vu Thịnh Ưu vừa đỡ Cung Viễn Tu chạy vừa phóng độc dược, khiến đám sát thủ đuổi theo cũng không dễ dàng tiếp cận nằng, nhưng nhóm sát thủ cũng không ngốc, sử dụng kỹ xảo dồn nằng tới bờ sông, Vu Thịnh Ưu nhìn nước sông cuộn cuộn, lui lại hai bước, đã chạy tới tử lộ? Quay sang hỏi: “Viễn Tu, người biết bơi không?” Cung Viễn Tu sắc mặt trắng bệch, thân thể vốn bệnh nặng, trải qua một trận nguy hiểm sớm không duy trì nổi, trên trán hấn đầy mồ hôi lạnh, thở phì phò lắc đầu: “Ta không biết bơi.” Chết tiệt! Ta cũng không! Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn bốn sát thủ từng bước tới gần, khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, tay chân phát run, lui lại. Chết rồi, chết rồi ~ phía trước có truy binh, phía sau không đường lùi a! Vu Thịnh Ưu lo lắng nghĩ, lại không nghĩ ra biện pháp nào, chỉ thấy trong đầu nằng hoa hoa lệ lệ xuất hiện số liệu liên tiếp: Vu Thịnh Ưu: 30 cấp Ma Pháp Sư. [hình ảnh: Nằng mặc trường bào Ma Pháp Sư thực đẹp, thực phiêu dật, thực khiêu gợi, ngực bỗng nhiên trở nên lớn, trong tay còn cầm một cây quạt phe phẩy.] (tỷ ...=”= chết tới nơi rồi còn YY như thế) Vũ khí công kích: Độc dược, xuân dược [hình ảnh: Túi độc dược] Huyết: Còn thừa 80% [hình ảnh: Cột máu còn 80%] Tổng hợp lại lực công kích: Yếu. [hình ảnh: ma pháp sư phiêu dật bỗng nhiên biến thành biểu tình quýnh quáng.] Viễn Tu: 100 cấp Võ Sĩ. [hình ảnh: Viễn Tu mặc áo giáp màu vàng, một thân hào quang, anh dũng cười bảo mã, gươm bảo kiếm] Vũ khí công kích: Trường kiếm. [hình ảnh: Đồ Long đao- vũ khí tốt nhất của hệ thống] Huyết: 0.5% [hình ảnh: Cột máu

sắp chạm đáy] Tổng hợp lại lực công kích: Càng yếu. [hình ảnh: Viễn Tu biểu tình vô lực] Chúng sát thủ: Đội quân 32 cấp Ninja [hình ảnh: Hình tượng võ sĩ phản diện mặc trang phục Ninja] Vũ khí công kích: Trường kiếm, phi tiêu, đoản kiếm [hình ảnh: Vô số vũ khí] Huyết:100% [hình ảnh: Cột máu đầy] Tổng hợp lại lực công kích: Mạnh! Rất mạnh! Phi thường mạnh! [hình ảnh: bốn sát thủ cười vẻ mặt dữ tợn] A a a! Chết chắc rồi! Giá trị công kích kém nhiều như vậy! Làm sao pk a!! So sánh như thế một hồi, Vu Thịnh Ưu càng không tin mình có thể thắng, nàng hiện tại chỉ có hai lựa chọn, một là cùng Cung Viễn Tu nhảy xuống sông tự tử! Hai là liều mạng xông lên, không cần phải nói cũng biết kết cục. Một đằng là bị bắt..... Có lẽ còn có đường sống! Vì thế, Vu Thịnh Ưu cười với bốn sát thủ đã tới gần đem hai người bọn họ vây lại, tỏ ý muốn thương lượng nói:“Các vị đại ca. Dọc theo đường đi bắt tiểu muội ta, thật sự là vất vả. Tiểu muội làm phiền các đại ca lâu như vậy, thật sự là ngượng ngùng, tiểu muội nghĩ, cái này... tùy các vị đại ca đi thôi. Ha ha ha.” Sát thủ lão đại đắc ý hừ một tiếng:“Hừ, tính ra người thức thời.” “Ha ha a, thức thời, thức thời, người thức thời nhất thế giới chính là ta .” Vu Thịnh Ưu dùng sức gật gật đầu, sau đó lại cười lấy lòng:“Các vị đại ca chỉ cần bắt ta là có thể đi, tương công nhà ta là một người ngốc, người lớn như vậy, thân thể không tốt còn chưa tính, đầu óc cũng không linh mẫn, mang theo thật không tiện, để lại nơi này cũng tốt lắm. Ha ha ha ha.” “Hừ, người nói đúng, mang theo quả thật không tiện.” Sát thủ lão đại âm hiểm cười một chút:“Giết chết không phải tốt hơn sao.” Vẻ tươi cười trên mặt Vu Thịnh Ưu dần dần lạnh xuống, âm trầm trầm mắt nhìn hằn:“Người dám! Hẳn là người của Cung gia.” “Hừ! Chính bởi vì hằn là người của Cung gia, mới muốn giết hẳn! Hai huynh đệ bọn hằn trên đường đi đã giết bao nhiêu người của chúng ta! Lần này nhất định phải báo thù!” Sát thủ lão đại vung tay lên, bốn người liền cùng nhau lao tới, Vu Thịnh Ưu vung chủy thủ, ngăn hai thanh trường kiếm, Cung Viễn Tu dùng sức toàn lực đánh ra một chưởng, một sát thủ bị đánh bay ra ngoài, Cung Viễn Tu bởi vì sốt à toàn thân vô lực, một chưởng kia đã dùng toàn lực, vừa đánh xong đã vô lực ngã xuống. Đúng lúc này, sát thủ lão đại vung cương đao chém thẳng xuống hằn! Đầu óc trong khoảnh khắc trống rỗng, Vu Thịnh Ưu xoay người, không để ý tới công kích phía sau, thậm chí ngay cả chủy thủ vẫn nắm chặt trong tay cũng buông ra, nhào tới trước mặt Cung Viễn Tu, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm: Ít nhất..... Ít nhất, cũng không để hằn có việc gì! Thanh kiếm chém thẳng về phía nàng, trúng vào bả vai. ‘Phụt’ một tiếng, là thanh âm lợi khí chém vào thân thể. “A –!” Vu Thịnh Ưu ngửa đầu kêu thảm thiết một tiếng. Người cầm kiếm lại không chút do dự, mạnh mẽ rút kiếm ra. Máu tươi liên tục trào ra, chỉ trong khoảnh khắc đã nhuộm đỏ quần áo Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu đau tới toàn thân run rẩy, máu tươi của nàng phun tung toé trên thân Cung Viễn Tu đang ngã phía sau, hằn ngửa đầu nhìn nàng, gương mặt nàng bởi vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, trước mắt cũng có chút mơ hồ, nhưng nàng vẫn có thể thấy, gương mặt anh tuấn của hằn nhuộm máu của chính nàng, thấy hằn gắt gao nắm chặt tay, thấy hằn chết lặng mở to mắt, còn thấy..... Vu Thịnh Ưu trước mắt càng mơ hồ , máu từ thân thể chảy ra từ nóng đã chuyển sang lạnh, giống như cảm giác trong lòng nàng lúc này. Nhưng nàng vẫn khẽ động khóe môi, run run mỉm cười. Nàng muốn gọi một cái tên, gọi tên Cung Viễn Tu, chính là cái tên này. Nhưng mà, đám sát thủ đã vây lại. Thân mình run lên thật mạnh, Vu Thịnh Ưu xoay người, thanh âm không tự giác trở nên sắc nhọn: “Đừng tới đây!” Sát thủ ngoảnh mặt làm ngơ. Đem Cung Viễn Tu che ở phía sau, Vu Thịnh Ưu ánh mắt sáng ngời rất cực chứa đầy nước mắt. Nàng khóc, là vì sợ, càng sợ hãi bọn họ sẽ làm hằn bị thương; Nàng khóc, là vì đau, càng thống khổ bọn họ cũng sẽ làm hằn cũng trải qua cảm giác này; Nàng khóc, bởi vì yếu đuối, là vì — nàng yếu đuối không thể bảo hộ hằn! Vu Thịnh Ưu dang hai tay. Hai cánh tay nàng không lớn mạnh, thậm chí còn đang run run trong gió, nhưng mà, nàng lại kiên trì giương tay, không di động nửa phần. Nước mắt rơi đầy mặt Vu Thịnh Ưu, ánh mắt của nàng thực đau đớn, nhưng lại toát lên vẻ quật cường. “Đừng tới đây!” Nàng nói, trong mắt lại dần dần nổi lên một tia tàn nhẫn. Nhóm sát thủ bị ánh mắt của nàng nhìn hơi sững sốt một chút, sát thủ lão đại hừ lạnh một tiếng, hạ mệnh nói:“Lên.” Vu Thịnh Ưu động tác nhanh chóng nhất lên chủy thủ, đối với bọn họ rằng:“Mẹ nó! Đến đi! Phải chết cùng chết!” Trên gương mặt Vu Thịnh Ưu nước mắt còn chưa ngừng, nàng hướng về phía bọn họ dùng sức rằng:“Mẹ nó! Trừ phi ta chết ! Bằng không, không kẻ nào có thể thương tổn hằn! Mẹ nó! Đến a! Có giới lại đây! Mẹ người! Tổ tông người! Cả nhà người.....” Vu Thịnh Ưu thân thể vẫn run run , máu của nàng vẫn chảy không ngừng, miệng cũng vẫn mắng chửi thô tục. Nhưng mà, nói xong, nàng rốt cực nghẹn ngào, thanh âm cũng dần dần mang vẻ tuyệt vọng. Sát thủ lão đại lạnh lùng nhìn nàng, cũng không vội vã hành động, bọn họ cũng đều biết, nàng mất rất nhiều máu, chống đỡ không được bao lâu sẽ ngã xuống. Vu Thịnh Ưu thanh âm dần dần thấp, yết hầu của nàng bắt đầu đau đớn,bỗng rát . “Mẹ người.....” Vu Thịnh Ưu khẽ nhúc nhích môi, thì thào nói một câu. Không có người nghe thấy. “Nương tử..... Không khóc.” Phía sau, một đôi cánh tay ấm áp mềm nhẹ ôm lấy chân của nàng:“Nương tử không khóc..... Viễn Tu bảo hộ nàng.” Cung Viễn Tu nửa quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy Vu Thịnh Ưu, ngăn

mặt, trên gương mặt tuấn tú của hần vương đầy máu của nàng, trong mắt hần cũng có nước mắt, một giọt nước mắt rơi xuống, đọng phải máu trên mặt, biến thành nước mắt màu đỏ, hần khóc chỉ lặp lại cùng một câu: “Nương tử, không khóc..... Viễn Tu bảo hộ nàng! Bảo hộ nàng!” Hần dùng sức, muốn đứng lên, lại một lần, một lần thất bại. “Không khóc..... Viễn Tu đuổi hết bọn họ đi!” Hần thì thào, hai tay dùng sức ấn xuống bùn đất, đầu chống, đầu gối run run muốn đứng lên: “Ta bảo hộ nàng..... Nương tử không khóc.....” “Người xấu.....” Hần cố gắng gượng dậy. “Đều đánh đi!” Cấn rằng, nắm tay, cố hết sức đứng lên. “Viễn Tu đều đánh đi.” Cung Viễn Tu trừng mắt cố hết sức đi về phía trước một bước, lại vô lực té ngã, tro bụi bay lên, phát ra thanh âm rất lớn, hần lại nắm chặt tay, run run giẫy dụa muốn đứng dậy..... Vu Thịnh Ưu thất thanh khóc rống, hai tay sớm không còn khí lực buông rơi bảo kiếm, nàng ngã quỵ trên mặt đất, nước mắt như hồng thủy vỡ đê, tuôn xuống hai gò má! Nàng ôm cổ Cung Viễn Tu, như là dùng toàn bộ sức mạnh ôm lấy hần, vừa khóc vừa mắng: “Ngu ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc.....” “Nương tử.....” ngón tay Cung Viễn Tu thực ôn nhu. Hần lau đi nước mắt của nàng, nhìn miệng vết thương vẫn đổ máu của nàng hỏi: “Có đau hay không?” Vu Thịnh Ưu khóc, nàng khẽ động khóe môi, cố gắng tươi cười, tươi cười mang theo nước mắt thực chua xót, nàng nhẹ giọng nói: “..... Có hơi đau, có một chút.” “Viễn Tu vù vù cho nàng.” Cung Viễn Tu khẽ chạm miệng vết thương của nàng, cúi đầu, hôn nhẹ lên trên, bờ môi của hần nóng bỏng trước sau như một, chạm trên miệng vết thương nóng bỏng đau đớn của nàng, càng giống như có lửa đốt! Lòng của nàng cũng đau thành một mảnh. Vu Thịnh Ưu cấn rằng, môi đã cấn đến bật máu, gất gao ôm hần, nhìn hắc y sát thủ bình thản tới gần, Vu Thịnh Ưu vẽ mặt ngập nước mắt, bất chấp tất cả, chỉ biết dùng sức ôm Cung Viễn Tu, liên tục cầu xin: “Van cầu các người, đừng giết hần. Cầu các người.....” Không ai nghe theo lời cầu xin của nàng. Một sát thủ đẩy nàng ra. Nàng khóc hô giẫy dụa: “Viễn Tu! Viễn Tu!” Một sát thủ khác túm lấy Cung Viễn Tu, không ngần ngại ném hần xuống dòng sông cuộn cuộn nước xiết! Thân ảnh hần dần dần chìm xuống, quần áo màu xanh nổi lơ lửng trên mặt nước, mái tóc đen dài ở trên mặt sông phiêu đảng như cỏ nước bình thường, Cung Viễn Tu trợn to mắt, nước sông ôn nhu mà lạnh như băng, không thể ngăn cản xuyên qua tứ chi, miệng mũi hần. Thân thể chậm rãi chìm xuống, hần thử bắt lấy thứ gì đó, cơ thể lại dần dần cứng ngắc, lỗ tai cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng nước ầm vang, chỉ có ánh mắt, còn có thể thấy mặt sông. Trên mặt sông là cô gái gương mặt đầy nước mắt, cố sức lao về phía trước, hai hắc y nhân ngăn nàng lại, trói chặt hai tay nàng, nàng thống khổ nhìn nước sông, nước mắt của nàng giống như trân châu, từng giọt từng giọt rơi vào nước sông, dừng ở trong lòng hần. Hần nâng tay, muốn ôm lấy nàng, muốn nàng không khóc..... Nhưng hần lại..... vô lực như vậy..... Vì cái gì... hần yếu ớt như vậy! Vì sao hần không thể bảo hộ nàng? Cung Viễn Tu dần dần chìm trong nước, ý thức bắt đầu từ từ biến mất..... Cành hoa ở bên bờ phất vài cái, liên không còn động tĩnh..... Vu Thịnh Ưu cứng đờ, Viễn Tu nói: “Ta không biết bơi.....” Ánh mắt nàng hoảng sợ trợn to, trong nước... rốt cuộc không tìm được thân ảnh hần..... Nước mắt của nàng rốt cuộc dừng lại, thân thể của nàng giống như đã chết, lạnh như băng.

41. Chương 41: Người Phía Sau Màn Độc Thủ Xuất Hiện

Tháng bảy mưa to, giống như không ngừng lại, đã qua ba ngày. Rõ ràng là buổi chiều, sắc trời lại âm u giống như đêm tối. Lá cây hai bên sơn đạo bị mưa cọ rửa xanh biếc, cành hoa bị mưa to vô tình làm hỏng. Trận mưa vẫn chưa ngừng. Con gió ngày hè nhất thời trở nên lạnh lẽo, thậm chí có chút lãnh ý. Đường đất khô ráo đã ngấm đầy nước mưa, trở nên lầy lội không chịu nổi, một chiếc xe ngựa phi qua, vó ngựa đập trên mặt đường đầy nước bùn, xéo nát những đóa hoa tươi mới rơi xuống đất. Mưa...vẫn không ngừng rơi xuống. Đến cuối cùng...vẫn không có kỳ tích..... Hần rơi xuống nước, Nàng bị bắt. Mặc kệ nàng giẫy dụa như thế nào, cầu xin như thế nào, chờ đợi như thế nào, cũng không có kỳ tích..... Không ai tới cứu bọn họ..... Ngay cả Viễn Hàm cũng không. Vu Thịnh Ưu nằm dựa vào vách xe, hai tay của nàng bị trói quặt về sau lưng, một thân chật vật, vết thương trên vai cũng không có người băng bó, vài sợi tóc nhiễm máu dính trên mặt, nàng im lặng nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, hô hấp mỏng manh làm cho người ta nghĩ nàng đã chết, chỉ có chính nàng biết, nàng chưa từng thanh tỉnh như vậy. Ba ngày nay, nàng hối hận vô số lần, vì sao ngay từ đầu nàng không kéo Viễn Tu cùng nhảy xuống sông, nếu vậy, cho dù chết, ít nhất cũng có thể chết cùng một chỗ. Ít nhất cũng có thể ôm nhau chìm xuống sông. Sẽ không giống như bây giờ..... Bỏ lại một mình hần, một mình dẫy giụa trong nước sông lạnh như băng..... Hần sợ tịnh mịch, hần sợ ở một

mình, hấn sợ tối.... Bên ngoài xe, tiếng sấm sét bỗng nhiên nổ vang..... A..... Hấn còn sợ sét đánh, nàng nhớ rõ lần đầu tiên hấn ôm lấy nàng, là ở đêm động phòng hoa chúc, nàng không muốn gả cho hấn làm vợ, chỉ lên trời phá lời thề, tiếng sấm nổ vang, hấn vô cùng sợ hãi, mạnh mẽ lao qua, thân hình run run, ôm chặt lấy nàng, từ đó về sau liền dính chặt lấy nàng, bỏ thế nào cũng không được, giống như một gánh nặng ngọt ngào đặt trên người nàng. Nhưng mà..... Khi hấn dang tay ôm lấy nàng, khi hấn dùng đôi mắt trong suốt trông mong nhìn nàng, khi hấn cười lên, sạch sẽ, thuần khiết như một thiên sứ lạc chốn nhân gian..... Nàng là cam tâm tình nguyện..... Cam tâm tình nguyện gánh lấy hấn trên lưng, gánh nặng ngọt ngào... không phải là gánh nặng...không phải..... Viễn Tu..... Viễn Tu..... Thượng Đế a, người chưa từng đáp ứng điều cầu xin gì của ta, lúc này đây... van cầu người! Chỉ cần người đáp ứng ta lúc này đây, đời này ta sẽ không cầu xin bất cứ điều gì khác..... Đừng chết..... Đừng để hấn chết..... Ai cũng được...cứu lấy hấn..... Một giọt nước mắt theo khóe mắt của nàng chảy xuống, xệt qua gò má tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng rơi trên sàn xe. Bên ngoài mưa tầm tã. Một hắc y nhân đưa tay, chạm lên trán nàng, cảm giác nóng bỏng làm cho hấn vội vã thu tay về. “Lão đại.” Hấn nhìn một hắc y nhân khác báo cáo:“Nàng ta sắp không duy trì được.” Hắc y nhân được xưng là lão đại lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái nói:“Nhét cho nàng ta một viên thuốc, giữ lại một hơi thở chờ tới lúc trở về báo cáo kết quả công tác.” “Vâng.” Hắc y nhân lấy ra một viên dược hoàn, nắm lấy cằm của nàng, cường ngạnh nhét vào. Xe ngựa lại đi nửa ngày, cư nhiên lại là lên núi! Xe ngựa đi lòng vòng một lúc lên tới đỉnh núi, trên đỉnh núi chỉ có một cây đại thụ lớn cùng một tảng đá trơn nhẵn. Nơi này đối với Vu Thịnh Ưu mà nói, quả thực vô cùng quen thuộc! Nhớ rõ nàng lần đầu tiên xuất trường là ở trên đỉnh núi, chính là đỉnh núi này. Nằm trên tảng đá, chính là tảng đá này. Lá trên cây bay xuống, chính là cây đại thụ này! Thân cây đại thụ này, phải mười mấy người dang tay ra mới ôm được, nó có vô số nhánh, mỗi nhánh ít nhất cũng to như thân người, lại chia ra nhiều cành sum xuê. Từ nhỏ đến lớn, nàng đã nằm ngủ trưa trên cây này không biết bao nhiêu lần, ngắm nhìn phong cảnh phía xa không biết bao nhiêu lượt. Nhớ rõ năm mười hai tuổi, tứ sư huynh thấy nàng thích cây đại thụ này, đã làm riêng cho nàng một ngôi nhà gỗ nhỏ trên đó, đáng tiếc nàng chơi chưa được mấy lần, đã bị nhị sư huynh thường xuyên lạc đường chiếm mất. Sau đó, năm nhị sư huynh thành thân, nàng giận dữ, liền phá ngôi nhà gỗ đó đi. Về sau nữa, mỗi lần nhị sư huynh lạc đường được tìm về, đều trách nàng:“Vì sao muội lại phá hủy ngôi nhà gỗ a? Hại ta không có chỗ ngủ.” Vu Thịnh Ưu hừ một tiếng nói:“Nhà gỗ là tứ sư huynh dựng uôi, muội muốn phá thì phá, huynh không có quyền xen vào.” Nhị sư huynh bất đắc dĩ cười yếu ớt, khuyhnh quốc khuyhnh thành:“Tiểu cô nương nhà ta, càng lớn càng không đáng yêu.” Mà nàng chỉ bĩu môi quay đi, không thèm để ý tới hấn, tới khi hấn xoay người đi, nàng mới quay đầu nhìn theo bóng dáng hấn, cùng với thê tử xinh đẹp như nữ thần bên cạnh hấn. Vu Thịnh Ưu mơ mơ màng màng nhìn cây đại thụ trước mắt, ký ức trước khi cứ như vậy dâng lên. Thì ra là vậy, thảo nào không thể tìm được kẻ thiêu hủy Thánh Y phái chỉ sau một đêm, thảo nào không thể tìm được kẻ bắt đi các sư huynh mà thần không hay quỷ không biết! Thảo nào Bàn Tử cùng Viễn Hàm tìm lâu như vậy mà không có chút manh mối nào! Hóa ra! Hóa ra bọn họ ở ngay tại nơi này! Lâu như vậy mà không tìm được phụ thân cùng các sư huynh, thì ra đang bị giấu ở đây! Giấu ở hậu viện nhà mình! Phía sau cây đại thụ, có một vách núi cao, trên vách núi đó, có một sơn động bí ẩn! Sơn động này, Vu Thịnh Ưu có biết..... Thì ra, căn cứ của kẻ đứng đằng sau màn độc thủ, lại là ở đây! Sát thủ lão đại một tay mang theo Vu Thịnh Ưu, một tay kéo sợi dây thừng bên vách núi, thoải mái mở cửa động. Cửa động có bốn thủ vệ trông coi, hắc y nhân nhìn một thủ vệ trong đó nói:“Đi bẩm báo chủ nhân, đã đưa Vu Thịnh Ưu đến.” “Dạ.” Thủ vệ kia rời đi, sát thủ lão đại khiêng Vu Thịnh Ưu trên vai, đi nhanh về phía trước, trong sơn động, cứ cách mười bước lại có một ngọn đèn, ánh đèn mờ mờ chiếu lên vách tường cứng rắn lạnh lẽo. Sau một hồi, tới một nơi rộng lớn sáng sủa, sát thủ vứt Vu Thịnh Ưu trên mặt đất, đứng ở một bên im lặng chờ. Cũng không biết qua bao lâu, mới có một tiếng bước chân khoan thai chậm rãi đi đến. Vu Thịnh Ưu lúc này đã thanh tỉnh lại, nàng chậm rãi mở to mắt, nhìn bốn phía, trong hang động âm u, hai hàng thủ vệ đứng thẳng tắp, sau khi chủ nhân của tiếng bước chân kia ngồi lên vị trí cao nhất, bọn thị vệ đồng thanh hô:“Cung nghênh giáo chủ!” Vu Thịnh Ưu cố hết sức ngẩng đầu, nhìn nam nhân ở trên cao kia, nam nhân mang mặt nạ màu bạc, thấy không rõ bộ dạng:“Che mặt cái con khỉ! Đừng tưởng rằng người mang một cái mặt nạ chó má vào thì ta sẽ không nhận ra người! Tứ sư huynh!” Nam nhân phía sau mặt nạ cười khê:“Làm sao người biết ta là tứ sư huynh của người?” “Hừ! Ngày phòng đêm phòng, cướp nhà khó phòng! Phụ thân cùng các sư huynh bản lĩnh cao như vậy, sao có thể dễ dàng để bị bắt hết một mẻ như thế, nhất định là trong nhà có nội gián! Nội gián là ai, ta vốn suy nghĩ đã lâu mà vẫn không phát hiện ra, nhưng sơn động ở vách núi này, ngoài ta ra cũng chỉ có người biết! Tứ sư huynh! Đừng quên, sơn động này là do ta phát hiện ra đầu tiên, khi đó ta chỉ cho người xem, người đi xuống xem một vòng rồi đi lên, nói với ta sơn động này rất nông lại bẩn, bảo ta không cần đi vào, cũng không cần nói

cho ai biết.” Vu Thịnh Ưu cười lạnh một chút, hung hăng trừng mắt nhìn hấn: “Nhớ ngày đó, ta tin tưởng người như vậy! Người nói chim bơi dưới nước ta cũng không nhận mày một chút mà tin tưởng đó là cá chim! Nhưng mà! Cư nhiên lại là người!” “Ha ha ha. Người cũng không ngu ngốc.” Nam nhân nâng tay tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt thanh nhã, dáng vẻ tương tự như tứ sư huynh của Vu Thịnh Ưu, nhưng mà, nhìn còn trẻ hơn so với tứ sư huynh một chút, trên mặt hấn mang theo một tia tà khí, kém khá xa khí chất ôn nhu của tứ sư huynh. “Người là ai?” Vu Thịnh Ưu nhú mày hỏi. “Ta?” Nam tử chọn mi cười khê, rất là yêu mỉ: “Ta là phụ thân của tứ sư huynh người.” “..... Đệ đệ?” “Phụ thân.” “Ca ca?” “Phụ thân.” “Cháu ngoại?” “Ta nói ta là phụ thân hấn!” Nam tử nổi giận, lần đầu tiên có kẻ làm cho hấn phải lặp lại bốn lần cùng một câu! “Gạt người, nhìn người rõ ràng chỉ mười mấy tuổi!” Vu Thịnh Ưu lớn tiếng kêu, vẻ mặt không tin! “Thật sự sao? Thật sự? Người thật sự cảm thấy như vậy?” Phụ thân của tứ sư huynh lấy từ trong người ra một cái gương, soi trái soi phải, soi lên soi xuống, một hồi lâu sau, mới thỏa mãn nói: “A, gần đây lại trẻ hơn ra ! Xem ra, máu của xử nữ quả nhiên là thần dược dưỡng nhan.” Khóe miệng Vu Thịnh Ưu run rẩy, người này... không phải là một kẻ biến thái đấy chứ?

42. Chương 42: Bị Giam

Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hấn, người này chính là đương nhiệm môn chủ của Thành Ngọc Kiếm Trang, Thành Hoa Khanh, nghe Bàn Tử nói hấn cùng phụ thân là sinh tử chi giao, sau khi Thánh Y Phái bị diệt, người này ở trên giang hồ thế nhất định phải vì Thánh Y phái báo thù, không chỉ như thế, còn tổ chức một Phản Quỷ Liên Minh, chuyên thảo phạt Bàn Tử? Người này... thật sự là giỏi che giấu a, người tốt, người xấu đều là hấn, nàng ghét nhất chính là loại ngụy quân tử vô sỉ này! Thành Hoa Khanh lại nhìn gương ngấm nghĩa hơn nửa ngày, còn cẩn thận nhìn kỹ khóe mắt: “Nha! Ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng chưa có. Ha ha, thật sự là rất hoàn mỹ.” Hấn vừa lòng thu gương lại, nói với người hầu bên người: “Đêm nay lại giết một xử nữ nữa, dùng máu tươi của nàng ta tắm một cái. A, ở bồn tắm rải thêm vài cánh hoa hồng, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.” Thành Hoa Khanh lại bổ sung một câu. “Cái này..... Giáo chủ.” Người hầu cúi đầu, có chút khó xử. “Sao?” Thành Hoa Khanh mắt lạnh nhìn lại. Người hầu quỳ xuống vội vàng nói: “Ngày hôm qua chỉ còn lại một xử nữ, đã giết rồi. Trong giáo đã không còn xử nữ nữa.” Thành Hoa Khanh chụp cái bàn nổi giận: “Cái gì! Cư nhiên đã hết rồi! Lại đi bắt thêm cho ta.” “Này..... Này..... Bởi vì gần đây liên tục có chuyện xử nữ mất tích, làm cho trong phạm vi trăm dặm, nữ tử chưa kết hôn điên cuồng lập gia đình, thuộc hạ..... Thuộc hạ rất khó tìm được.....” “Cái gì! Tìm không thấy, tìm không thấy, vậy người làm được gì!” Thành Hoa Khanh tức giận đánh một chưởng. Người hầu bị đánh iệng phun máu tươi, bỗng nhiên lại ngấm thấy Vu Thịnh Ưu đang nằm trên đất. Hai người ánh mắt tương đối, Vu Thịnh Ưu cuống quýt lắc đầu nói: “Ta không phải, ta đã lập gia đình!” Thành Hoa Khanh liếc mắt trừng nàng một cái nói: “Đừng khấn trương, ta chỉ muốn nữ tử mỹ mạo, người a, muốn cho ta cũng không thềm, làn da của ta phải được chăm sóc cẩn thận.” “Chết tiệt!” Vu Thịnh Ưu ở trong lòng mắng hấn trăm ngàn lần lão già biến thái, lão nhân yêu, sau hỏi: “Người rốt cuộc muốn thế nào?” “Hừ! Ta chính là muốn bắt người để uy hiếp các sư huynh của người!” Nói xong bàn tay to của hấn vung lên, hắc y sát thủ đem nàng dựng lên, đi theo phía sau Thành Hoa Khanh tiến về phía trước. Lòng vòng bảy tám chỗ quẹo, xuyên qua mấy cái động, thời điểm Vu Thịnh Ưu hoa mắt muốn hôn mê, rốt cục tới một cái động lớn, trung tâm sơn động, bị đào một cái hố sâu hơn ba bộ, rộng khoảng hai trăm thước vuông *, trên miệng hố có mười mấy thủ vệ đứng, bên trong hố chính là phụ thân cùng các sư huynh.

(*1 bộ= 1,15m; 1 thước = 0,23m) Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nàng vẫn nghĩ các sư huynh tại đây sẽ phải chịu rất nhiều khổ sở, nhưng mà..... Phía trên bên trái: “Đây là canh gà hầm nhân sâm sao? Hả? Canh muốn ngon, không thể còn vị thuốc, thịt gà không nhừ, không cứng, không lớn không nhỏ, độ ẩm phải không lạnh không nóng. Đây là cái gì? Đây là cái gì? Này có thể ăn sao?” Lục sư đệ Vu Tiểu Tiểu ‘xoát’ một tiếng cầm cả bát canh gà nhân sâm hất đi, trên mặt đất, nhân sâm cùng thịt gà chất như núi. Người hầu bên ngoài quỳ trên mặt đất, cung kính dập đầu: “Tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân đi làm một lần nữa” Vu Tiểu Tiểu chỉ vào người hầu không chút khách khí chế nhạo: “Ngu ngốc, đần, không dài đầu óc, làm hơn 100 lần còn không được một bát có thể ăn ! Người nói xem, người có phải là óc heo không a?” Như thế, như vậy, như vậy, như thế, Vu Tiểu Tiểu mắng người nọ đến phi thường hối hận vì sao mình lại

bị sinh ra, vì sao lại gặp phải ma chướng này! Phía dưới bên trái: “Đại nhân..... Ngài tha tiểu nhân đi..... Tiểu nhân..... Đừng lại đây! A a a a!” Một trận tiếng kêu thảm thiết, người hầu đau đớn lăn trên mặt đất. Tam sư huynh về mặt vô tội vuốt sừng vật Vương Tài nhà hắc: “Vương Tài ngoan, người này thịt thối như vậy, ngươi sao lại cần hắn làm gì? Bắn muốn chết.” Vương Tài: “Ngao ngao ngao ngao ngô –” Hóa ra tiếng kêu giống sói như dục của Vu Thịnh Ưu, là học theo con sói thực Vương Tài này! Phía trên bên phải: Nhị sư huynh đốt lư hương, nằm trên giường đá, nhắm mắt lại, ngọt ngào ngủ. Hai người hầu đứng bên cạnh quạt cho hắn, hai người bóp chân, hai người xoa lưng cho hắn. Ngoan ngoãn. Rất hưởng thụ! Hóa ra..... Người chịu khổ, chịu tội, gặp chuyện không hay ho, bốn ba khắp nơi, cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình nàng! Rống! Nàng nổi giận! Nàng một đường bôn ba, bị truy, bị bắt, bị chém, quan trọng nhất là, nàng còn mất đi Viễn Tu! Vậy mà bọn họ cứ nhiên lại ở đây hưởng thụ! Rất không công bằng! Hơi quá đáng! Nàng há miệng vừa mới chuẩn bị rống to ra tiếng, lại nghe có người còn nhanh hơn nàng một bước! “Các người! Các người hơi quá đáng!” Thành Hoa Khanh giận dữ chỉ vào mọi người dưới hồ. Mọi người ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt chỉ dừng lại trên người hắn 0.01 giây, lại tiếp tục việc của mình, hoàn toàn không quan tâm hắn. “Các người có thể có chút tự giác bị bắt hay không a?” Thành Hoa Khanh tức giận gặm chân: “Ta bắt các người tới là để cho các người hưởng thụ a?” Vẫn không có người quan tâm hắn, nhị sư huynh vờn người, tiếp tục ngủ. Tam sư huynh vuốt Vương Tài, chỉ có Vu Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn hắn một cái, đôi mắt to linh động giống như đang nói: “Chúng ta có người muốn người bắt sao?” “A! Không thể tức giận, không thể tức giận, tức giận sẽ có nếp nhăn.” Thành Hoa Khanh xoa ngực nói, bình tĩnh lại cảm xúc của mình, liếc mắt nhìn một đám nam nhân không thèm nhìn hắn, vung tay: “Đến, đem nàng ta bỏ lại đó!” “Vâng.” Hắc y sát thủ không chút khách khí nhắc Vu Thịnh Ưu ném xuống hồ. Vu Thịnh Ưu hai tay bị trói, không thể cũng vô lực thi triển khinh công, chỉ có thể thẳng tắp ngã xuống hồ, cắn một miếng đất, vết thương vốn đau, lại càng đau khiến nàng nhe răng trợn mắt. Đáng giận! Vì cái gì người chịu thiệt, gặp chuyện không hay ho vĩnh viễn đều là nàng! “Ưu nhi.” “Sư muội.” “Ngũ sư tỷ.” Đám người Thánh Y phái nhàn nhã vây quanh nàng, vẻ mặt lo lắng. Vu Thịnh Ưu buồn bực ngẩng đầu trừng mắt, báo oán nói: “Các huynh nhiều người như vậy, vì sao không có người nào tới đỡ ta một cái?” Tam sư huynh cười khê: “Thật có lỗi a, chúng ta không thấy rõ là muội.” Mọi người gật đầu, quả thật không thấy rõ, Vương Tài đi tới, vươn đầu lưỡi liếm liếm mặt Vu Thịnh Ưu, tỏ vẻ nó cũng không thấy rõ. Vu Thịnh Ưu bực mình muốn mắng người, nhưng lại không có sức, chỉ có thể trừng mắt nhìn bọn họ. Vu Tiểu Tiểu tay chân lạnh lẽo cởi bỏ dây thừng cột trên tay nàng, cánh tay bị trói chặt lâu ngày bỗng nhiên được thả ra, tê cứng, đau đớn, nàng cắn răng vẻ mặt thống khổ. “Tiểu sư muội, vết đao trên người muội là do ai chém?” miệng vết thương đau đớn nóng bỏng bị một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng đụng vào, lại càng đau đớn khiến nàng run rẩy cả người. Vu Thịnh Ưu giương mắt, chỉ thấy nhị sư huynh gương mặt âm trầm, thanh âm trầm thấp hỏi: “Đến, nói cho sư huynh, là ai làm muội bị thương?” Vu Thịnh Ưu miết miết miệng, cái mũi hồng hồng, hốc mắt hồng hồng, lộ ra biểu tình mềm mại, chỉ vào sát thủ áo đen bên người Thành Hoa Khanh cáo trạng: “Là hắn, hắn đánh muội, đánh muội thiệt nhiều lần, còn lấy đao chém muội, hắn còn đem tượng công muội ném xuống sông!” “Nga, là hắn a.” Vu Thịnh Bạch ngũ diệu vân đàm phong khinh, hắn ngẩng mặt, mắt phượng dài nhỏ nhìn về hướng hắc y nam tử, sau đó bỗng nhiên cười, nói với Thành Hoa Khanh: “Ta có một phương thuốc, có thể khiến á tóc của người trở nên đen huyền, mềm mại bóng loáng như tơ.” “Nga? Thật sự? Mau nói cho ta biết.” Thành Hoa Khanh hai mắt tỏa ánh sáng nhìn hắn. “Người chặt hai ngón tay cái của hắn, ta liền nói cho người.” Vu Thịnh Bạch nghiêng đầu cười khê. Thành Hoa Khanh mày cũng không nhăn một chút phản phó nói: “Chặt đi.” Hắc y sát thủ cuống quýt xuống cầu xin tha thứ: “Giáo chủ, giáo chủ khai ân a! A –” Thành Hoa Khanh lắc lắc mũi kiếm đầy máu tươi, nhìn Vu Thịnh Bạch nói: “Hiện tại có thể nói cho ta biết đi.” Vu Thịnh Bạch cười khê, từ trong người lấy ra một phương thuốc giao cho người hầu bên cạnh. Người hầu cầm phương thuốc bước nhanh đến trước mặt Thành Hoa Khanh, Thành Hoa Khanh cầm phương thuốc quét mắt nhìn một lần, giao cho người hầu bên người: “Theo phương thuốc mà làm.” “Tuân lệnh.” Người hầu lui ra. Thành Hoa Khanh vẫy vẫy ống tay áo, nhìn về phía đám người cười lạnh: “Mấy người các người, đừng ra vẻ nữa cho ta, hiện tại, thề từ các người, đứa nhỏ, sư muội, đều ở trong tay ta, nếu không muốn lấy máu các nàng cho ta tắm, liền ngoan ngoãn làm theo lời ta, bằng không đừng trách ta xuống tay không lưu tình!”

43. Chương 43: Đại Boss Biển Thái

Nhìn theo nam nhân biển thái rời đi, Vu Thịnh Ưu không khỏi mở miệng hỏi: “Lão biển thái này rốt cuộc muốn làm gì?” “Hắn?” Vu Thịnh Bạch nhếch miệng châm chọc cười: “Hắn muốn giữ nhan, trường sinh bất lão.” “Nga, việc này mọi người đều muốn a.” Vu Thịnh Ưu nhú mày: “Kia cùng nhà chúng ta có quan hệ gì?” “Cùng nhà chúng ta quan hệ rất lớn a.” “Sao?” “Chuyện này nói ra rất dài.....” Thì ra, giang hồ đồn đại đều không phải là tin đồn vô căn cứ, Thánh Y phái “Thánh Y Bảo Điển” quả thật ghi lại phương thuốc trường sinh bất lão mà mấy trăm năm trước đã biến mất, vừa vặn lại là thần y thể gia, đương nhiên biết chỗ tốt cũng như nguy hại của phương thuốc này, Thánh Y phái đại chương môn thứ mười ba vốn định hủy đi sách này, nhưng mà, một là sách này quả thật là bảo vật, thứ hai, một thứ nếu tồn tại, tất nhiên có giá trị cùng sứ mệnh của nó, thứ ba, thân là thần y quả thật cũng luyến tiếc hủy đi một phương thuốc tuyệt thế như vậy. Hắn càng nghĩ, cuối cùng quyết định đem phương thuốc ghi lại thuật trường sinh bất lão kia, đặt ở phong thư, phong ấn tại mật thất, cũng dặn hậu nhân, Thánh Y phái không đến thời điểm diệt môn nhất định không thể mở phong thư ra. Đã qua mấy trăm năm, mọi người sớm quên đi thuốc trường sinh bất lão, ngay cả chương môn Thánh Y phái cũng không biết phương thuốc ở ngay chính mật thất nhà mình. Mãi cho đến mười hai năm trước, Vu Hào Cường, cha của Vu Thịnh Ưu chịu sự ủy thác của Thành Hoa Khanh bạn lão, thu bát công tử của hắn làm đồ đệ thứ tư của mình, sự tình bỗng nhiên biến động. Nói lại yêu cầu thu đồ đệ của Vu Hào Cường rất cao, thứ nhất phải có tướng mạo xuất chúng, thứ hai phải có đầu óc thông minh lanh lợi, thứ ba phải chịu khó dụng công học tập. Vu Hào Cường dựa vào ba điều kiện này, thu được ba đồ đệ trước có thể nói là nhân trung long phượng, muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, nhưng chỉ có tính cách thật sự quá mức quý dị, đại đồ đệ Vu Thịnh Thế lạnh lùng lãnh khốc, cũng không cùng người nhiều lời một câu, nhị đồ đệ Vu Thịnh Bạch có nói nhiều hơn, nhưng lại phóng đảng không kềm chế được, hoàn toàn một bộ dạng họa thủy, tam đồ đệ Vu Trung Hạ quả thật không như thế, nhưng lại quá mức quái gở âm lãnh. Đồ đệ người người đều tốt, nhưng cũng không người nào đủ làm tri kỷ. Mà tứ đồ đệ Vu Thịnh Văn từ nhỏ lại ôn nhu thiện lương sẵn sóc, kính cẩn nghe theo, chọc người thích, cho nên Vu Hào Cường quả thật vô cùng thích hắn, dốc lòng truyền thụ một thân y thuật cho hắn, mọi nơi trong Thánh Y phái đều cho phép hắn tới, kể cả mật thất! Vu lão cha cơ hồ muốn bồi dưỡng hắn làm con rể, Vu lão cha nghĩ, Ưu nhi nhà hắn cùng Thịnh Văn môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, hai đứa nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã, thật tốt a, rất xứng, làm cho người ta yên tâm a! Ngày sau hắn có nhắm mắt cũng không lo lắng nữ nhi bị khi dễ. Cũng không biết vì sao, Vu lão cha lúc nào cũng lo lắng không gả được con gái, hoặc là gả đi lại bị người ta hưu trở về. Nhưng sau lại..... Không nói mọi người cũng biết. Có lẽ Vu lão cha đời này hối tiếc nhất chính là chuyện thu lục đồ đệ Vu Tiểu Tiểu. Nói lại, mùa hè năm ấy Vu Thịnh Văn mười hai tuổi, một mình tới mật thất Thánh Y phái xem sách thuốc, nghiên cứu được, chính là do cơ duyên xảo hợp, hắn phát hiện phong thư có phương thuốc trường sinh bất lão, mở ra đọc xong, biết chính mình đã xem tới thứ cấm kỵ, có thể đưa tới đại họa, ngay tại thời điểm hắn không biết làm sao, Vu Thịnh Bạch từ bên ngoài tiến vào tìm hắn, nói phụ thân hắn đến thăm, bảo hắn nhanh chóng tới gặp. Hắn vội vàng đáp ứng, trong lúc hoảng hốt liền đem phong thư nhét vào túi, chính bởi như vậy, phương thuốc trường sinh thông qua Vu Thịnh Văn rơi vào tay Thành Hoa Khanh. Thành Hoa Khanh lấy được phương thuốc, vui vẻ không thôi, nhưng lại cũng phiền não vô số, phương thuốc này tuy rằng là bảo bối, nhưng hắn lại không hiểu rõ vị thuốc, giống như xem trộm mấy tính lại không biết mật mã, hắn cầm phương thuốc nhìn lên nhìn xuống vẫn không rõ! Cho dù hỏi đại phu bình thường, bọn họ cũng mơ mơ hồ hồ không hiểu. Hỏi Vu Thịnh Văn, hắn cũng chưa hiểu rõ hết, xem ra, tri thức cao siêu vẫn cần người chuyên nghiệp giải đáp, hắn biết với tính tình Vu Hào Cường, nhất định sẽ không hợp tác chế thuốc trường sinh bất tử với lão. Cho nên, hắn dùng thời gian mười năm, tỉ mỉ bày kế hoạch này, đem Thánh Y môn một mẻ lưới bắt hết! “Có vấn đề!” Bé Vu Thịnh Ưu ngoan ngoãn giơ tay đặt câu hỏi: “Với cái loại chỉ số thông minh thấp đến biển thái của hắn, có thể bày ra kế hoạch gì a?” “Hắn cũng không có được kế hoạch gì thông minh.” Tam sư huynh hừ lạnh. Vu Thịnh Ưu nhú mày: “Vậy sao các người còn bị bắt!” Vu Tiểu Tiểu vừa nghe lời này liền bạo phát, vẻ mặt oán hận nguyên rủa nói: “Còn không phải hắn dùng gian kế! Cái thứ không biết xấu hổ kia, nếu còn để ta nhìn thấy, ta không thể không giết hắn, ta nhất định phải cạo sạch tóc hắn, xé nát mặt hắn, móc tim gan tì phế thận của hắn, lôi ruột hắn ra dùng sức thắt thắt thắt trước mặt hắn.....” Vu Thịnh Ưu nghe thấy nhin không được run lên, lôi kéo ống tay áo Vu Thịnh Bạch nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Tiểu làm sao vậy? Sao lại biến thành bạo lực như vậy? Nhớ rõ trước kia hắn không phải như thế a.” Vu Thịnh Bạch lắc đầu nói: “Ai, còn không phải tứ sư huynh muội làm chuyện tốt sao.” “Nga?” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt bất quá nhìn hắn, ánh mắt thúc giục hắn, nói mau a! Vu Thịnh Bạch lắc đầu, bắt đầu balabala, nói sự tình từ đầu đến cuối. Hóa

ra trong các sư huynh đệ, người đầu tiên bị bắt chính là Vu Tiểu Tiểu, quá trình bị bắt rất đơn giản, tình nhân có ước hẹn, nguyệt hạ hoa tiền*, bốn bề vắng lặng, tứ sư huynh đối với hắn ôn hòa nhẹ ,ôm một cái ,sờ sờ thoát thoát, ở thời khắc hắn ân ân a a dự vọng nguyên thủy cực kỳ xúc động, bỗng nhiên sau đầu đau đớn, trước mắt tối đen lập tức hôn mê! Tối khi tỉnh lại đã ở trong hố này.

(* nguyệt hạ hoa tiền: dưới trăng trước hoa, ý chỉ cảnh đẹp nên thơ, trai gái hò hẹn đi ngắm trăng xem hoa để tình tự với nhau.) Vu Thịnh Ưu gật đầu nói: “Nói cách khác, hắn là bị sắc dụ bắt.” “Đúng vậy.” Chắc chắn..... Đây là chuyện xưa một âm hiểm công phản bội một si tình thụ a. Vu Thịnh Ưu nhú mày, trừng mắt nhìn Vu Thịnh Bạch: “Vậy nhị sư huynh, huynh vì sao lại bị bắt, huynh cũng trúng sắc dụ thuật?” Vu Thịnh Bạch nâng tay gõ nàng một chút, xoa mũi khẽ cười nói: “Muội cũng biết, lão hồ cũng có thời điểm ngủ gật, người luôn luôn có thời điểm sơ sẩy a, mình thương dễ tránh.....” Vu Trung Hạ khinh bỉ liếc hắn một cái châm chọc nói: “Nói nhiều như vậy để làm chi? Cuối cùng còn không phải cũng đứng trong hố này.” “Người nào đó so với ta đường như còn sơ sẩy hơn.” Vu Thịnh Bạch khó chịu trừng mắt. “Hừ, sơ sẩy ít hay nhiều cũng là sơ sẩy, dù sao kết quả cũng giống nhau, quá trình ai để ý.” “Cũng đúng.” Nhị sư huynh cười khê: “Chúng ta lần này đều bại bởi lão Tứ, đáng chết! Thật đúng là không thể nhìn người, ta vẫn nghĩ gian tế là đệ kia.” “Ta cũng tưởng huynh.” Hai người đồng thời thở dài, bị bắt còn chưa tính, còn ngờ vực vô căn cứ lẫn nhau, nhưng cũng không thể trách Vu Trung Hạ hoài nghi nhị sư huynh, thời điểm Vu Thịnh Văn đưa ra chứng cứ nói ra y là đại công tử của Quỷ Vực môn, hắn không thể không nghi ngờ y là gian tế. Mà Vu Thịnh Bạch tự nhiên biết gian tế không phải là mình, ở trong bản môn, kẻ âm trầm, hành vi quỷ dị, tính tình cổ quái nhất chính là lão Tam, hơn nữa hắn còn nhằm vào mình như thế, hắn tự nhiên không nghĩ là lão Tứ ở giữa châm ngòi ly gián kè! Nội đấu mới nguyên nhân đầu sỏ khiến cho bọn họ cuối cùng bị một mẻ lưới bắt hết a. Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu, ai có thể nghĩ đến..... Nội gian cư nhiên là lão Tứ đâu! “Hai người các huynh đều là kẻ ngốc! Ta không ở nhà, ta cũng biết nội gian là tứ sư huynh.” Vu Thịnh Ưu phe phẩy ngón tay, vẻ mặt ‘các huynh cũng chưa lợi hại bằng ta’. “A? Vì sao?” “Bởi vì người cười càng ôn nhu, lại càng là kẻ một bụng ý xấu!” Vu Thịnh Ưu khẳng định gật đầu, đây là chuyện nàng hiểu rõ nhất qua những ngày trải nghiệm ở Cung gia. (hắc hắc, Hàm ca chắc đang phải hắt xì a) “Tiểu sư muội thật ra rất hiểu ta.” Một thanh âm ôn nhu mà trầm thấp từ miệng hố truyền đến. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nhân vật chính mà bọn họ thảo luận đang mang theo ôn hòa tươi cười, ôn nhu nhìn bọn họ. Vu Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn hắn về mặt phần nộ, chỉ vào hắn, há mồm phun ra một miệng lời thô tục, mỗi một câu không phải trực tiếp hỏi thăm tổ tông hắn, thì là ân cần thăm hỏi hắn chuyện ăn uống sống chết. Tứ sư huynh nhẹ nhàng nhún vai, phi thân bay xuống, y bào tung bay tóc đen tung bay, vẫn tuấn mỹ vô song như trước, hắn dừng trước mặt Vu Tiểu Tiểu, cúi đầu cười khê nhìn hắn, nâng ngón tay, dùng động tác thực ái muội đặt tại môi Vu Tiểu Tiểu nói: “Tiểu Tiểu ngoan, không được nói thô tục nga, như vậy ta không thích đâu.” Vu Tiểu Tiểu sững sốt một chút, ‘Xoát’ vẻ mặt đỏ bừng, mạnh mẽ lui ra phía sau từng bước, dùng sức lấy tay lau miệng, ánh mắt oán hận nhìn hắn, há miệng muốn mắng lại tức giận ngậm miệng lại, hăm hừ đi qua một bên, một cước đá người hầu mang bát canh gà hăm nhân sâm tới lẫn dưới đất mấy vòng. Tứ sư huynh lắc đầu, trong mắt mang theo tươi cười vừa lòng, hắn đi đến trước mặt Vu Thịnh Ưu, ngồi xổm xuống, lấy ra một lọ thuốc mỡ, cái chai vừa mở ra liền tản mát ra một mùi hương dễ ngửi, hắn nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Nghe phụ thân nói muội bị thương, ta liền tới đây nhìn xem.” “Cần người giả hảo tâm?” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hắn: “Người cư nhiên có thể xem như chưa hề xảy ra chuyện gì, tới đây thăm ta! Ta biến thành như vậy còn không phải đều là người làm hại? Đều là người!” “Ta cũng không muốn thương tổn mọi người.” “Nhưng đã thương tổn rồi.” Hắn cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thật có lỗi.” “Không cần xin lỗi, ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người, ta sẽ trả thù!” Về ôn nhu tươi cười trên mặt tứ sư huynh cương một chút, chậm rãi biến thành âm trầm, Vu Thịnh Ưu chưa từng thấy tứ sư huynh có loại biểu tình này, có lẽ, đây mới là gương mặt thật của hắn. Đây mới đúng! Tứ sư huynh hơi hơi hí mắt, liếc mắt nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: “Có lẽ mọi người cảm thấy ta sai lầm, ta thực xin lỗi mọi người, nhưng chẳng lẽ mọi người không muốn sao? Trường sinh bất lão, sánh cùng trời đất, thọ cùng nhật nguyệt..... Sư phụ, tiểu sư muội, các người đều là thân nhân của ta, ta không muốn cùng mọi người xa cách; Tiểu Tiểu, chúng ta luôn luôn cùng nhau, xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, xem xuân hạ thu đông, đi khắp chân trời góc biển..... Chẳng lẽ không được sao?” Bốn phía một trận yên lặng, thuốc trường sinh bất lão a..... Nếu có người nói không muốn, thì chính là kẻ dối trá nhất thế gian. Đột nhiên, Một trận cười khê châm chọc từ miệng nhị sư huynh phát ra, phượng mắt híp lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Người nói thực dễ nghe, nhưng cả người và chúng ta đều biết, bằng số kỳ trân được liệt hiện có, chỉ có thể chế ra hai viên thuốc, xin hỏi, hai viên thuốc này là cho người cùng Tiểu Tiểu bị dục song phi*? Hay là người cùng cha

người thợ cùng trời đất đây?”

(* bĩ dưc song phi: cùng kẻ vai sát cánh) Tứ sư huynh chọn mi nhìn lướt qua Vu Thịnh Bạch, hai mắt thoảng chớp ngoan quang (ngoan: ngoan độc) bắn ra bốn phía: “Vu Thịnh Bạch, biết không? Ta ghét nhất là bộ dáng tự cho là mình thông minh của ngươi.” “Cũng vậy.” “Hừ. Thủ hạ bại tướng.” Vu Thịnh Bạch nhún vai, tuyệt không tức giận, quả thật là chính mình sơ sót, nhưng mà..... Thua một lần không có nghĩa là thua cả đời, chỉ cần hãn còn sống còn có cơ hội gỡ vốn. “Ta cho các ngươi thời gian một tháng, làm ra thuốc trường sinh bất lão, hơn một ngày, ta liền giết một người, ta sẽ ở trước mặt các ngươi từng chút từng chút tra tấn thê nhi các ngươi đến chết.” Tứ sư huynh vẽ mặt âm ngoan: “Đúng rồi, tiểu sư muội, muội biết không? Ta cùng phụ thân đã quyết định, hai viên thuốc đó, sẽ uội ăn một viên.” “Đưa..... Cho ta?” Vu Thịnh Ưu trừng lớn ánh mắt. Lời vừa nói ra, mọi người lộ vẻ kinh sắc. “Đương nhiên là uội ăn, nếu không các sư huynh nhà muội chế cho ta độc dược thì sao?” Hóa ra..... Là lấy nàng để thí nghiệm thuốc, để cho nàng ăn trước, nếu thất bại, chết cũng là nàng chết! Nhưng mà..... Nếu thành công thì sao? “A! Ta không cần ăn!” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn theo bóng dáng hãn quát: “Nếu ta và các ngươi cùng nhau trường sinh bất lão, không bằng hiện tại ta chết luôn!” “Chuyện này không phải do muội.” Tứ sư huynh nói xong, phất tay nói: “Người tới, đưa nàng tới nhà giam.” “Ta không đi! Ta không đi! Ta muốn cùng các sư huynh ở cùng một chỗ.” Vu Thịnh Ưu ra sức giãy dụa. “Sư muội ngoan.” Tứ sư huynh đi qua, ôn nhu nhu nhu tóc của nàng giống như trước đây, nhẹ giọng nói: “Muội ở tại đây các sư huynh không có tâm trí làm việc.” Chết tiệt! Người này quả thực biến thái giống phụ thân hãn, lúc thì ôn nhu như nước, lúc lại âm lãnh dọa người! Biến thái a! Hai hắc y nhân kéo Vu Thịnh Ưu vào nhà giam theo lệnh Vu Thịnh Văn, nhà giam cư nhiên lại chạm rỗng, dùng dây thừng treo một ngôi nhà gỗ trên vách đá làm nhà tù, nhà tù này thực đặc thù, trừ bỏ sàn và trần, còn lại tất cả đều là dùng gỗ làm thành rào chắn, quả thực chính là một cái lồng chim! Bên cạnh nhà giam của nàng, còn có phòng giam riêng biệt của ba vị chị dâu cùng hai đứa nhỏ sinh đôi bốn tuổi, con của đại sư huynh! “Ưu Nhi.” Chúng chị dâu đồng thời lo lắng kêu nàng. “Ngũ cô.” Hai đứa cháu vui vẻ kêu nàng. “Đại tẩu, nhị tẩu, tam tẩu, nhóm tiểu bảo bối.” Vu Thịnh Ưu cũng thực kích động lay rào chắn. Thân nhân gặp lại, một cảnh náo nhiệt a. Mà phía dưới các nàng là một sân luyện được lớn, trong sân để đầy dược liệu, giữa sân, đại sư huynh Vu Thịnh Thế cùng phụ thân nàng Vu Hào Cường đang bận rộn gì đó. Chỉ trong chốc lát, nhị sư huynh, tam sư huynh cùng lục sư đệ cũng bị đưa vào đó. Tứ sư huynh Vu Thịnh Văn đi ra, hí mắt thực vui vẻ nói: “Thật tốt quá, mọi người đều đến đông đủ, chúng ta bắt đầu làm thuốc đi.” Ngũ khí của hãn, thoải mái vui vẻ giống như khi giao thừa bảo mọi người cùng hãn làm văn thần vậy. Mọi người lạnh lùng nhìn hãn, vẽ mặt người vì sao chưa đi tìm chết đi. Nhưng Vu Thịnh Văn lại cười càng ôn hòa, chỉ vào lồng chim thật lớn trên đỉnh đầu bọn họ nói: “Không cần chọc ta nổi giận nga, bằng không đám chim chóc xinh đẹp kia sẽ gặp họa đó.” Mẹ nó! Vu Thịnh Văn! Người đứng là tên ác thú!

44. Chương 44: Cứu Viện Chuẩn Bị

Đêm khuya, trong động, mọi người bận rộn suốt một ngày, đều đã nghỉ ngơi, một bóng người ngồi trên bàn đu dây trong lồng chim, nhẹ nhàng đu, bóng dáng của nàng theo động tác lắc lư in trên vách đá, bóng dáng màu đen nhẹ nhàng đu đưa, trong đêm đen yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy bàn đu dây phát ra tiếng ‘Kẹt kẹt’, chậm rãi, chậm rãi, bóng dáng bất động, thanh âm dừng, trong động lại trở nên yên tĩnh đáng sợ. Người ngồi trên bàn đu ngậy ngốc nhìn về phía trước, bỗng nhiên ngẩn ra, trong lòng chợt cảm thấy đau đớn, nàng ôm ngực, nhúu chặt mày, trong mắt tất cả đều là vẻ đau đớn, nàng dùng sức nhắm mắt lại, hai hàng thủy ngân màu bạc theo gò má nàng chậm rãi rơi xuống. Bất kể là khi nào, chỉ cần nhớ tới hãn, tim đều đau như bị đao cắt. Còn nhớ ngày đó hãn cho dù toàn thân bị thương, vẫn còn cố chấp một lần lại một lần đứng lên, một lần lại một lần ôm chặt lấy nàng, liên tục nói: Nương tử..... Đừng khóc, đừng khóc..... Nương tử..... Ta đến bảo hộ nàng. Cấn môi, dùng sức đè nén tiếng khóc nhỏ vụn của mình..... “Ưu Nhi, muội khóc sao?” Một đạo thanh âm nhẹ nhàng như gió xuân vang lên. Vu Thịnh Ưu mở mắt ra, ở lồng sắt đối diện nhị tẩu Dương Xuân Tình vẽ mặt lo lắng nhìn nàng. “Muội không khóc.” Vu Thịnh Ưu trợn tròn mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống. Nhị tẩu Xuân Tình nhẹ nhàng cười, cong lên khóe môi, ôn hòa mê người, nàng ôn nhu nói: “Được, muội không khóc, vậy muội có thể cùng tẩu tâm sự không?” “Được.” Vu Thịnh Ưu nhẹ nhàng gật đầu. Xuân Tình ngẩng mặt ôn nhu nhẹ giọng hỏi: “Ưu Nhi, những ngày ở Cung

gia bảo có tốt không?” “Tốt.” Cơ hồ không có do dự trả lời, nhớ tới người ở Cung gia, Vu Thịnh Ưu khoe miệng giơ lên hơi hơi tươi cười, nàng nhớ tới bà bà vẻ mặt đỏ bừng muốn lấy xuân dược ở chỗ nàng, nhớ tới công công ôn nhu gấp rau cho bà bà, nhớ tới biểu tình tức giận của Viễn Hạ khi đấu không lại mình, nhớ tới bộ dáng Viễn Hàm phe phẩy chiết phiến cười khê khi làm chuyện xấu, nhớ tới hắc ở hồ nước lạnh như băng tìm được hai viên đá cuội trong suốt tặng nàng..... Nhớ tới khuôn mặt sáng lạn tươi cười, ánh mắt thuần khiết của hắc..... Mỗi lần hắc vẻ mặt vô tội, tội nghiệp nhìn nàng, nàng sẽ mềm lòng, thú tính nổi lên..... Nghĩ vậy, Vu Thịnh Ưu nhin không được bật cười. “Nghĩ đến chuyện gì vui vẻ sao?” Xuân Tình cũng ngồi trên bàn đu dây, hơi đu đưa một chút. “Nghĩ đến tướng công muội.” “Ha ha, hắc là người như thế nào?” Xuân Tình nghiêng đầu tò mò hỏi. “Hắc là một người thực đáng yêu.” Vu Thịnh Ưu nói đến Cung Viễn Tu, ánh mắt chợt sáng bừng lên: “Hắc có chút ngốc, bất quá ngốc thực đáng yêu, hắc rất tuấn tú nga, mỗi lần hắc cười với muội, muội liền cảm thấy giống như hoa trên cả thế giới đều nở, vô cùng sáng lạn. Khi hắc nói chuyện luôn thích nhìn chăm chăm vào muội, nhị tẩu, tẩu không biết, ánh mắt hắc vô cùng thuần khiết, giống như suối nước phía sau nhà chúng ta, trong suốt có thể nhìn thấy đáy.” Xuân Tình mỉm cười nhìn nàng, Vu Thịnh Ưu không biết, khi nàng nói đến hắc, ánh mắt của chính nàng cũng trong suốt như suối nước kia sao? “Còn có... còn có, hắc võ công cũng rất lợi hại nga, muội cảm thấy đại sư huynh nhà chúng ta cũng chưa chắc có thể đánh thắng hắc, nhưng ngốc tử này cũng không đánh người, mỗi lần bản thân bị khi dễ cũng chỉ có thể đáng thương nhìn xung quanh, nhưng nếu có người dám khi dễ muội..... Nếu có người dám khi dễ muội.....” Nàng nói xong bỗng nhiên ngừng lại. Xuân Tình đợi một hồi nghi hoặc ngắc đầu hỏi: “Khi dễ muội hắc sẽ như thế nào?” Chỉ thấy Vu Thịnh Ưu cúi đầu, trầm mặc, lại ngắc đầu, vẻ mặt ngọt ngào nhẹ giọng nói: “Hắc sẽ liều mạng đến bảo hộ muội.” “A..... Thật sự là tướng công tốt.” Xuân Tình cười mị mắt. “Đúng vậy..... Đúng vậy..... Thật sự là tướng công tốt.....” Nước mắt... lại một lần chảy xuống: “Nhị tẩu, muội rất sợ.....” “Sao thế?” Vu Thịnh Ưu ngắc mặt, đầy mặt là nước mắt: “Muội sợ thủ tiết.” Xuân Tình sợ run một chút, trấn an cười nói: “..... Hài tử ngốc, ông trời sẽ không đui mù như vậy, đừng miên man suy nghĩ, biết chưa?” Vu Thịnh Ưu nắm chặt dây thừng trên bàn đu dây, nhìn Xuân Tình ấm áp tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Những ngày kế tiếp, trôi qua rất chậm, trong nham động lúc nào cũng đốt đuốc, mờ nhạt âm u, không phân rõ là ban ngày hay là đêm tối, cũng không biết mình rốt cuộc bị bắt đã bao lâu. Vu Thịnh Ưu mỗi ngày đều ngồi trên bàn đu dây ở lồng chim, xem các sư huynh luyện dược, đôi khi phụ thân cũng ngắc đầu nhìn nàng, trong mắt đầy từ ái cùng lo lắng, các sư huynh cũng thường xuyên ngắc đầu nhìn các nàng, ngay cả đại sư huynh đậm mặc lạnh như băng, ngẫu nhiên nghe được thanh âm đứa nhỏ của mình khóc nháo, trong mắt cũng hiện lên phần nộ cùng hận ý mãnh liệt. Tứ sư huynh lại tuyệt không đem loại hận ý này để vào mắt, hắc đã nắm giữ toàn cục, toàn bộ người của Thánh Y Phái đều nằm trong tay hắc, mấy người võ công cao cường cũng đều bị hắc chế trụ, hiện tại trừ phi có ngoại viện, bằng không..... Không kẻ nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay hắc! Mà nơi bí ẩn này, không có kẻ nào biết được! Không có người tìm được sao? Không có người tìm được sao? Thật sự không có người tìm được sao? “Khởi bẩm nhị thiếu gia, Quý Vực môn Mạt Nhất cầu kiến.” Một người hầu cung kính bẩm báo. Dưới ánh nắng, hoa sen tươi sáng, lá sen xanh biếc, khắp hồ đều là hoa sen, gió nhẹ đưa tới hương hoa thơm nức. Một vị công tử áo trắng đứng ở bên bờ, dừng động tác ngắt hoa lại, chậm rãi đứng thẳng lên, nhanh nhẹn xoay người, động tác tao nhã đến cực điểm, khoe môi hắc mang theo tươi cười ôn nhả, toàn thân tản ra hơi thở thần nhiên mê người, hắc gật đầu nói: “Rốt cục đến đây, mời hắc tiến vào.” “Vâng.” Áo trắng công tử quay đầu nhìn trong ao hoa sen lẳng lặng nở rộ sắc hồng phấn, xoay người, nâng tay hái một đóa đặt ở chóp mũi ngửi nhẹ, khẽ cười ngâm: “Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết, đừng đãi vô hoa không chiết chi.”

(Hai câu thơ trong bài thơ Kim Lũ Y của Đỗ Thu Nương, nghĩa là ‘Bẻ hoa bẻ lúc hoa vừa nở, Đừng để hoa rơi chỉ bẻ cành’) (ai u, tướng tượng cảnh này mà rút nước miếng a...) “Cung nhị thiếu.” Thanh âm lạnh lùng cứng rắn, không cần quay đầu, cũng biết là ai. “Mạt Nhất, đã lâu không thấy.” Cung Viễn Hàm xoay người, cầm đóa hoa cười khê, khuynh quốc khuynh thành. “Người của Thánh Y môn bị Thành Hoa Khanh giam tại Thánh Y sơn.” Cung Viễn Hàm chọn mi: “Thánh Y sơn, hóa ra bị nhốt tại chính hậu viện nhà mình.” “Phải.” “Môn chủ các ngươi nói như thế nào?” “Môn chủ đã điều người tới, nói Thành Ngọc Kiểm Trang cho dù một người cũng đừng hòng chạy thoát.” “Ý Ái Đức Ngự Thư là giết chết toàn bộ?” “Phải.” “Rất tàn nhẫn đi.” Mạt Nhất thần nhiên nhìn hắc, cũng không cho rằng hắc là một người thiện lương. Cung Viễn Hàm thở dài, một bộ dáng chính nghĩa nói: “So với giết chết toàn bộ, ta càng muốn làm cho người ta sống không bằng chết.” Quả nhiên! Mạt Nhất lạnh lùng đậm nói: “Nhị thiếu gia phụ trách tiêu diệt tám phân bộ, tùy ý ngài thu thập, so với lưu lại hậu họa, môn chủ muốn giết người đúng chỗ hơn.” “Ha ha.....”

Cung Viễn Hàm vừa định nói, bỗng nhiên ngẩn ra, sát khí mãnh liệt đập vào mặt mà đến, một đạo bạch quang hiện lên trước mắt thẳng tắp về phía Mạt Nhất! Mạt Nhất lạnh lùng nghiêm mặt, rút kiếm chỉ trong nháy mắt, ‘Keng’ một tiếng, binh khí va chạm phát ra thanh âm chói tai, lá sen trong ao bị kiếm khí đánh tung lên, hoa sen bị thanh âm va chạm chấn loạn cánh. Cung Viễn Hàm khẽ nhíu mày, nâng tay, dùng tay áo che cho đóa hoa sen đang cầm. “Mạt Nhất! Người còn dám tới Cung gia! Ta nói rồi! Lần sau còn để ta thấy người, nhất định phải lấy mạng của người.” “Chỉ bằng người? Hừ.” Về cao ngạo khinh thường trong giọng nói, bất cứ kẻ nào cũng có thể nghe được. “Hôm nay không giết người, ta sẽ không phải là Cung Viễn Hạ!” Cung Viễn Hạ nâng kiếm, kiếm pháp sắc bén, chiêu thức từng bước ép sát, giống như quyết sống chết. Mà Mạt Nhất thân là đệ nhất sát thủ của Quỷ Vực Môn, võ nghệ tự nhiên không kém, mặc kệ là công hay thủ đều phi thường đúng lúc, hai người ở hoa viên đấu khó hòa giải, trong lúc nhất thời khó phân cao thấp. Cung Viễn Hàm lắc đầu nói: “Dừng tay.” Cung Viễn Hạ vẻ mặt chưa lui sát ý, hai mắt bị hận ý thiêu đốt bừng, càng nắm chặt thanh kiếm trong tay, kiếm chiêu sử dụng nhanh hơn, hẳn muốn giết gã! Nhất định phải giết! Một bàn tay tiến vào vòng chiến, né qua đao phong, cầm trụ cánh tay cầm kiếm của Cung Viễn Hạ, Cung Viễn Hàm lẳng lặng nhìn hắn nói: “Ta nói, dừng tay.” Lời nói của hắn vẫn ôn hòa như vậy, lại mang theo khí thế không thể cự tuyệt. Cung Viễn Hạ siết tay, ngực kịch liệt phập phồng, hai mắt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Cung Viễn Hàm: “Nhị ca! Huynh rõ ràng biết hắn đối với đại ca thấy chết không cứu! Huynh còn che chở hắn! Nhị ca! Vì sao huynh lại muốn che chở hắn! Vì sao!” “Viễn Hạ, không cần nháo.” Cung Viễn Hàm ôn nhu nói: “Việc này không phải Mạt Nhất sai.” Đúng, việc này không phải lỗi của Mạt Nhất, mà là sơ sót của chính hắn, là hắn rất tự mãn, hắn để cho Cung Viễn Hạ cùng Mạt Nhất bám theo sau, là để Vu Thịnh Ưu bị bắt đi, đi theo nhóm sát thủ sẽ tìm được sào huyệt! Hắn vẫn nghĩ rằng, đám sát thủ này muốn bắt Vu Thịnh Ưu, bọn họ sẽ không dám thương tổn hai người đó, cho nên mới cố ý lộ ra sơ hở để cho bọn chúng dễ dàng bắt Vu Thịnh Ưu đi, nhưng hắn không nghĩ tới, bọn họ cứ nhiên ngay cả người của Cung gia cũng dám động tới, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua Thành Hoa Khanh, tuyệt đối sẽ không! “Không phải lỗi của hắn thì là lỗi của ai! Hắn tận mắt thấy đại ca bị bỏ lại sông cũng không đi cứu!” Cung Viễn Hạ giận dữ trừng mắt nhìn Mạt Nhất, bộ dáng như muốn xông lên bóp chết hắn. Mạt Nhất thu lại kiếm, đạm mạc trả lời: “Ta là sát thủ không phải bảo tiêu, cứu người không ở trong phạm vi nhiệm vụ của ta.” “Được! Chính người không cứu! Người vì cái gì lại ngăn không cho ta đi cứu!” “Bởi vì người cứu, sẽ phá hư nhiệm vụ của ta.” “Người!” Cung Viễn Hạ giơ kiếm muốn xông lên chém, lại bị Cung Viễn Hàm trừng mắt nhìn một cái, đành phải thu tay lại, cắn răng, nắm chặt tay. Mạt Nhất lấy từ trong áo ra một phong thư, đưa cho Cung Viễn Hàm nói: “Môn chủ gửi thư cho người, nhị thiếu gia nếu không có gì khác phân phó, Mạt Nhất cáo từ.” Cung Viễn Hàm hơi gật nhẹ đầu, thân hình Mạt Nhất nhoáng lên một cái, liền biến mất vô tung. “Hỗn đản! Không được đi! Ta muốn giết người.” Cung Viễn Hạ đối với không trung điên cuồng hét lên, Cung Viễn Hàm mở phong thư đơn giản nhìn nhìn, khóe môi giơ lên một tia hiểu rõ tươi cười, a a, Ái Đức Ngự Thư a..... Thật sự là một con hồ ly béo! Nhìn Cung Viễn Hạ đang tức giận, nói: “Viễn Hạ, muốn vì đại ca báo thù sao?” Cung Viễn Hạ mãn nhãn đỏ bừng trừng hắn! Vô nghĩa, đương nhiên muốn! Đương nhiên! Ngày đó, chính là ngày đại ca bị bỏ lại sông, hắn đứng ở xa xa nhìn, lại bị Mạt Nhất tên hỗn đản đó ngăn trở không được đi cứu, tới khi đám sát thủ lôi Vu Thịnh Ưu đi xa, Mạt Nhất mới buông hắn ra, khi hắn nhảy xuống sông, hắn đã rất sợ! Rất sợ không thể cứu được đại ca..... Rất sợ đại ca hắn sẽ cứ như vậy biến mất..... Nghĩ tới lúc đó, hắn cứ một lần lại một lần lặn xuống đáy sông, một lần lại một lần tay không trở về, toàn thân hắn liền lạnh như băng, đau tới tận tâm can! Hoàn hảo..... Hoàn hảo, ông trời phù hộ, dưới đáy sông kia, hắn rốt cục đụng tới ngón tay lạnh như băng của đại ca hắn, khi hắn ôm đại ca toàn thân cứng ngắc lao lên bờ..... Hắn quả thực muốn phát điên rồi, không có hô hấp, không có tim đập, không có..... Cái gì cũng không có! Đại ca hắn lạnh như một khối băng, gương mặt anh tuấn tím xanh, đôi mắt sạch sẽ thuần khiết sẽ không bao giờ mở ra nữa. Cung Viễn Hạ quỳ gối bên bờ, khóc, tuyệt vọng, ôm thân thể cứng ngắc lạnh như băng của Cung Viễn Tu cơ hồ điên cuồng..... Đại ca..... đại ca của hắn, đại ca mà hắn kính yêu nhất.....

45. Chương 45: Vương Tử, Chờ Người Tối Cứu Ta

“Đệ muốn báo thù!” Cung Viễn Hạ hai mắt dấy lên cừu hận nồng đậm, nhìn chăm chăm Cung Viễn Hàm trầm giọng nói: “Dám thương tổn đại ca, đệ tuyệt đối không buông tha bất cứ kẻ nào.” Cung Viễn Hàm vẫy tay với hắn, thản nhiên nói: “Đệ ghé tai lại đây.” Cung Viễn Hạ tới gần, ghé sát tai bên môi y. Cung Viễn Hàm nâng tay ngăn trở môi, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng phân phó vài câu, chỉ thấy Cung Viễn Hạ biểu tình đầu tiên là hung hăng gật đầu, sau đó bỗng nhiên chọn mi, cuối cùng khóe mắt run rẩy vài cái, sau đó xoay mặt nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Nhị ca, như vậy cũng thật quá tàn ác đi.” Cung Viễn Hàm lại chọn mi cười: “Sợ cái gì, chúng ta làm, tới lúc đó đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người của Quý Vực Môn là được.” (Hàm ca...bó tay)

Cung Viễn Hạ nhú mày nói: “Nhưng..... Ái Đức Ngự Thư sẽ không nguyện ý nhận trách nhiệm này đi?” Cung Viễn Hàm cầm đóa hoa sen, nghiêng đầu cười khê: “Không muốn thì thế nào, ta sợ hắn tới tìm ta sao?” “Nhị ca nói phải, Viễn Hạ lập tức đi chuẩn bị.” Cung Viễn Hạ gật đầu, xoay người đi hai bước, lại quay lại nhìn thoáng qua nhị ca nhà mình, xem ra nhị ca đối với việc Mạt Nhất thấy chết không cứu, cũng rất là cảm tức a. Bất quá so với hắn hành động nông nổi, y lại tâm tư kín đáo, suy nghĩ sâu sắc, hồi nhỏ đã có người từng nói: Cung gia nhị công tử có một viên linh lung tâm can, người nọ..... nói rất đúng a. Cung Viễn Hạ cảm thán thật sâu: Đắc tội ai cũng không thể đắc tội nhị ca giáo hoạt gian trá a, bằng không, nói không chừng khi nào đó, hắn vừa cười vừa đâm một đao sau lưng mi. Cung Viễn Hạ đi rồi, Cung Viễn Hàm lại một mình đứng bên cạnh ao sen, cặp mắt ôn nhu bình tĩnh nhìn hoa sen kiêu diễm trong ao, mãi cho đến khi mặt trời lặn Tây Sơn, hắn mới xoay người rời đi, một đường thẳng hướng Cung gia bảo nam uyển, dọc theo đường đi, vô số người hầu cung kính cúi đầu hành lễ, dùng ánh mắt ngưỡng mộ vọng trộm nhìn hắn, hắn ôn nhu cười gật đầu, đối đãi từng hạ nhân đều thân thiết như thế. Đẩy cửa phòng chính ở nam uyển ra, một tỷ nữ thanh tú xoay lại, hơi hơi nhún người: “Nhị thiếu gia tốt lành.” Hai lão nhân tuổi già cũng đứng dậy, ôm quyền hành lễ với hắn: “Nhị thiếu gia.” Hắn nâng tay một chút, ôn nhu nói: “Hai vị Thái y không cần đa lễ, đại ca của ta hiện nay tình trạng thế nào?” “Hồi nhị thiếu gia.” Cung gia đương nhiệm ngự dụng thái y, Triệu Thái y, tay vuốt chòm râu nói: “Đại thiếu gia nay sốt cao không lui, hôn mê bất tỉnh. Tình huống không lạc quan a.” Cung Viễn Hàm đi đến trước giường trong buồng, nhìn nam tử anh tuấn trên chiếc giường gỗ khắc hoa, hai gò má vốn no đủ vì bệnh lâu đã hõm xuống thật sâu, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, đôi môi bởi vì khô ráo đã bong ra một chút, ánh mắt gắt gao nhắm, ngay cả chân mày cũng gắt gao nhắm lại cùng một chỗ. Lạc Nhạn ngồi ở bên giường, một tay đang cầm chén thuốc, một tay dùng thìa, từng chút từng chút uy thuốc cho hắn. Cung Viễn Hàm hạ mắt, cầm đóa hoa sen trong tay nhẹ nhàng đặt ở đầu giường hắn, nhẹ giọng nói: “Để ta.” “Vâng.” Lạc Nhạn ôn nhu đứng lên, đem chén thuốc cùng thìa đưa cho hắn, Cung Viễn Hàm ngồi xuống, học theo động tác của Lạc Nhạn vừa cẩn thận uy hắn uống thuốc, vừa trầm giọng hỏi: “Triệu Thái y có thể có phương pháp?” “Lão thân hổ thẹn, đại thiếu gia chìm xuống nước quá lâu, có thể sống vốn đã là kỳ tích, huống hồ trước khi rơi xuống nước, lại bị trọng thương, lão thân đã dốc toàn lực, có thể tỉnh lại hay không thật sự là phải xem vận số của đại công tử.....” “Ba!” một tiếng, chén thuốc trong tay Cung Viễn Hàm bỗng nhiên rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vang chói tai, hắn cúi đầu đưa lưng về phía mọi người, không ai có thể nhìn trộm biểu tình hiện tại của hắn. Đám người trong phòng toàn bộ đều bị dọa, trong lòng run lên, nhóm tỷ nữ cuống quýt quỳ xuống, run giọng nói: “Nhị thiếu gia bớt giận.” Hai vị Thái y cũng bị dọa mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân khê run nhìn hắn. Cung Viễn Hàm ngẩng lên, chậm rãi quay đầu, miệng vẫn mỉm cười, vẫn là vẻ ôn nhu trước sau như một: “Thật có lỗi, trượt tay một chút.” Đảo mắt nhìn Lạc Nhạn nói: “Lại đi sắc một chén thuốc khác tới đây.” “Dạ.” Lạc Nhạn cuống quýt lui ra. “Làm phiền hai vị Thái y suy nghĩ xem có thể còn có biện pháp. Viễn Hàm cảm tạ.” “Không dám, không dám, lão thân nhất định đem hết toàn lực.” Cung Viễn Hàm gật gật đầu, ánh mắt có chút ảm đạm, khẽ phát tay nói: “Đều đi xuống đi.” “Vâng.” Người hầu trong phòng cùng kêu lên đáp ứng, sau đó có thứ tự rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Trong phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh, qua một hồi lâu, mãi cho đến khi sắc trời nhìn không thấy một tia ánh sáng, Cung Viễn Hàm bỗng nhiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, tối nay, không có sao, ngay cả đám chim chóc trên ngọn cây cũng không có tinh thần, cúi đầu, cuộn thành một đám đen nhỏ. Trong phòng tối đen, Cung Viễn Hàm thu hồi ánh mắt, nhìn người trên giường, người trên giường vẫn nằm vô thanh vô tức, nhú chặt mày, có lẽ hắn ngủ cũng không thoải mái. Cung Viễn Hàm nhẹ giọng nói: “Đại ca, huynh thích nhất hoa sen nở.” Hắn cầm lấy đóa hoa sen ở đầu giường, nhẹ nhàng chạm, sâu kín nói: “Huynh không nên nằm ở đây, huynh hẳn là nên cùng Ưu Nhi, đứng bên hồ sen, xem hoa sen phấn hồng, lá sen xanh biếc,

cùng nhau cười như ánh mặt trời tháng bảy vậy, sáng lạn chói mắt.....” Hấn ánh mắt ôn nhu, khoe môi mang cười thành một mảnh:“Ta biết đại tẩu không ở đây, huynh không muốn tỉnh. Không sao, ta hiện tại phải đi đón nàng trở về, tính ngày, chờ nàng trở lại , hạt sen cũng đã tới lúc chín.” Hấn đứng dậy, đem hoa sen đặt lại bên Cung Viễn Tu, cười yếu ớt nói:“Đến lúc đó..... cùng đi hái đi.” Một trận gió đêm theo ngoài cửa sổ thổi vào, mang theo hương vị đặc hữu của ngày mùa hè, một đám đom đóm bay trước cửa sổ , chọt lóe chọt lóe , đặc biệt xinh đẹp. Phía trước trên bàn trang điểm còn vài trang sức vụn vặt của Vu Thịnh Ưu, nghĩ đến nàng, ánh mắt Cung Viễn Hàm hơi hơi tối sầm lại. Hấn nhớ rõ, ngày đó bầu trời thực xanh, thực nóng,ngay cả một cơn gió cũng không có. Khi hấn đánh bại mười mấy sát thủ đuổi theo tới chỗ đó, trên bờ sông đầy bùn đất bị máu tươi nhuộm thành màu nâu, tâm hấn mạnh mẽ trầm xuống, bên tai truyền đến thanh âm Viễn Hạ ôm thân thể đại ca khóc tê tâm liệt phế, khi hấn thấy sắc mặt xanh tím của đại ca, toàn thân cứng ngắc, tay chân lạnh lẽo..... Ngay cả hấn cũng không biết làm sao, đứng ở một bên, không thể tới gần, không dám tới gần..... Sau lại, nếu không phải Hồ lão thái y được hấn đưa tới kịp thời dùng một viên Hồi Mệnh Đan cứu Cung Viễn Tu, hậu quả thật sự là chỉ nghĩ tới đã không chịu nổi. Nhưng sau đó, đại ca bệnh tình lại tăng thêm, vẫn hôn mê bất tỉnh. “Đại ca.....” Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng kêu một tiếng, lại không nói được gì, nhưng áy náy cùng đau đớn trong mắt đã bán đứng cảm giác của hấn không còn một mảnh. Ngoài cửa truyền đến tiếng Lạc Nhạn gõ cửa:“Nhị thiếu gia, thuốc đã sắc xong.” “Ừm, vào đi.” Cung Viễn Hàm đạm mạc đáp ứng. Lạc Nhạn đẩy cửa mà vào, cẩn thận đi đến bên giường, đưa thuốc qua, Cung Viễn Hàm không nhận lấy, thản nhiên nói:“Người làm đi.” “Vâng.” Lạc Nhạn nhu thuận lên tiếng trả lời. Nhìn Lạc Nhạn uy thuốc từng chút một xong, hấn mới xoay người rời khỏi phòng, trong nháy mắt cửa đóng lại, hấn không chú ý tới ngón tay Cung Viễn Tu hơi hơi giật giật . Khi hấn rời khỏi Cung Gia Bảo, đã là đêm khuya, chỉ thấy bên ngoài Bảo, đông nghẹt, tất cả đều là hộ vệ Cung Gia Bảo một thân hắc y, mọi người ngồi trên lưng ngựa, sát khí tung hoành, uy phong lẫm lẫm. Chính giữa đám hộ vệ, một Hãn Huyết bảo mã, ngẩng đầu ưỡn ngực, trên lưng ngựa một người ngồi ngay ngắn, đúng là Cung gia tam thiếu Cung Viễn Hạ. Cung Viễn Hàm chọn mi cười, người hầu đưa một Trân Châu bảo mã đến trước mặt hấn, Cung Viễn Hàm xoay người lên ngựa, động tác tao nhã lại không mất đi sự lưu loát, ngồi vào chỗ của mình ,vung tay nói:“Xuất phát!” Roi ngựa mạnh mẽ quất xuống, bảo mã xông ra ngoài giống như tên bắn! Đám hộ vệ cũng ngay ngắn trật tự theo phía sau, trong chốc lát, màn đêm yên tĩnh bị tiếng vó ngựa cộp cộp không dứt quấy nhiễu, đám chim chóc đang ngủ say cũng vội vàng vỗ cánh, bay về phía thiên không. Bên kia Một đám người cũng không ít hơn đám hộ vệ của Cung gia, ở dưới chân núi chờ xuất phát, chính giữa đám hộ vệ này có một lều trại lớn màu vàng. Trong lều trại,một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên:“Môn chủ, người của Cung gia đã xuất phát.” “Tốt, chúng ta cũng xuất phát!” Thanh âm dễ nghe, mang theo một tia tà ác. “Tuân lệnh.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hồi đáp. “Fu fu fu ~ lão bà đại nhân, ta đến đây, ta đến đây ~ ta tới cứu nàng.....! Chờ ta!” Trong lều trại, một thân ảnh hoa chân múa tay vui sướng hoan hô . “A khiếm! A khiếm!” Bị nhốt tại lồng sắt, Vu Thịnh Ưu dùng sức đánh hai cái hắt xì, nhu nhu mũi, bỗng nhiên toàn thân lạnh run một cái..... Đánh một cái hắt xì là có người mắng, hai cái là có người nhớ, nhưng là ai nhớ ta? A! Nhất định là Viễn Tu, nhất định là Viễn Tu đang nghĩ tới ta ! Trừ bỏ hấn sẽ không có người nào mãnh liệt tợ vương như vậy, cho dù có, nàng cũng không cảm ứng được a, đây là sức mạnh của tình yêu a! (hồ hồ,sức mạnh của tình yêu đó tỷ) “Nhị tẩu, nhị tẩu.” Vu Thịnh Ưu vỗ lan can kêu. Xuân Tình giương mắt:“Sao?” “Muội vừa rồi đánh hai cái hắt xì!” “Sau đó?” “Hắc hắc.” Vu Thịnh Ưu ngây ngốc cười:“Nhất định là tướng công nhà muội nhớ muội ! Hấn không chết! Muội cảm giác được .” Xuân Tình hí mắt mỉm cười:“Vây là tốt rồi.” “Nhị tẩu, tướng công nhà muội nhất định sẽ đến cứu muội.” Vu Thịnh Ưu mê mê mở to mắt, vẻ mặt mộng ảo nói:“Hấn nhất định sẽ cưới bạch mã tới cứu muội, tựa như vương tử vậy.” Xuân Tình nhìn Vu Thịnh Ưu, ánh mắt cười càng rõ :“Vây công chúa cố gắng chờ đợi nga.” Vu Thịnh Ưu dùng sức gật đầu:“Vâng! Muội chờ ! Hi hi.” Nhịn không được lại ngây ngốc nở nụ cười. Viễn Tu thân ái ! Ta chờ ngươi tới cứu ta nga! Đúng lúc này, dưới hồ truyền đến tiếng kêu kinh hãi của tứ sư huynh:“Luyện tốt lắm! Được luyện tốt lắm!” Về ôn nhã ngày thường đã sớm không thấy , trên mặt chỉ còn lại có tươi cười cuồng nhiệt. “Thật sự? Ta xem xem.” Thành Hoa Khanh vẽ mặt tham lam chạy vội đến, đoạt lấy hai viên thuốc trong tay tứ sư huynh, không dám tin giờ nó lên xem, hai viên thuốc màu vàng kim lớn bằng đầu ngón tay, tỏa ra quang mang nhàn nhạt:“A..... Đây là thuốc trường sinh bất lão a!” Hấn đem viên thuốc để sát vào mũi ngửi ngửi, vẻ mặt mê say, ngược mắt lên:“Không vội ! Không vội !” Giương mắt, ánh mắt âm ngoan nhìn Vu Thịnh Ưu, miệng tà ác cười nói:“Người tới, đem Vu Thịnh Ưu mang lại đây.” “Tuân lệnh!” Vu Thịnh Ưu có chút sợ hãi lui về phía sau, lui tới chỗ sâu nhất trong lồng, không muốn bị tóm ra! Đứng gần, nàng chờ không kịp mất! Vương tử a! Mau tới cứu nàng nha! Nàng cũng không muốn cùng tên biến thái này trường sinh bất lão!

46. Chương 46: Vương Tử Giá Lâm

Vu Thịnh Ưu bị người ta tóm từ lồng sắt ra, đưa đến phòng luyện dược, Thành Hoa Khanh cầm viên thuốc nhìn nàng cười quỷ dị. Vu Thịnh Ưu nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh từ thái dương chậm rãi rơi xuống, khoe mắt run rẩy, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề thực nghiêm trọng: “Cái kia... khoan đã, ta có mấy vấn đề muốn hỏi.” Thành Hoa Khanh nhú mày nói: “Nói.” “Thứ nhất: Dược này chỉ có hai viên, ta ăn một, người ăn một, vậy còn tứ sư huynh thì sao? Thứ hai: Ta ăn rồi, người làm sao mà biết dược có hiệu quả hay không?” Thành Hoa Khanh cười ha ha, nhìn Vu Thịnh Ưu, bình thần nói: “Cái này người không biết đâu! Dược này chẳng những có công hiệu trường sinh bất lão, còn có thể khởi tử hồi sinh, đợi ta bảo bọn chúng chém người hơn mười đao, chờ người sắp chết, ta liền cho người ăn dược, nếu người sống lại, thuốc này tự nhiên là thật, nếu chết, tự nhiên là giả.” “Cái gì? Không phải trực tiếp uống thuốc, mà là muốn chém chết ta trước rồi mới cho ăn?” Vu Thịnh Ưu lớn miệng hỏi. “Phải.” Thành Hoa Khanh còn thật sự gật gật đầu: “Mà trong vòng một canh giờ người vừa sống lại kia, máu thịt của người chính là thuốc trường sinh bất lão tốt nhất, đến lúc đó ta chỉ cần cắt yết hầu của người, máu tươi sẽ cuộn cuộn chảy ra không ngừng, cắt từng mảnh thịt của người, ăn sống, như vậy ta tự nhiên có thể có một lực lượng trường sinh bất lão. Ha ha ha!” Vu Thịnh Ưu trợn to mắt không thể tin được, vừa nghe vừa run run lui về phía sau, uống thuốc chỉ là bước đầu tiên nhẹ nhàng đơn giản nhất, phía sau đó chính là lăng trì cùng bị ăn sống đang chờ nàng! Oh.....no!! Nàng vừa rồi cư nhiên lại quá lạc quan, chỉ nghĩ cùng lắm thì biến thành một yêu quái không chết thôi! Không nghĩ tới a, không nghĩ tới a! Nàng chẳng những sẽ bị chúng tra tấn mà chết, cuối cùng còn trở mặt nhìn người khác từng ngậm từng ngậm ăn sạch mình! Vu Hào Cường đập đổ bàn thuốc trước mặt, cá giận nói: “Thành Hoa Khanh, người là kẻ tiểu nhân ti bỉ, người đáp ứng ta sau khi luyện thành dược sẽ thả cho chúng ta một con đường sống! Người không tuân thủ lời hứa!” “Lời hứa? Đó là cái gì? Vu huynh, nhiều năm như vậy huynh vẫn cổ hủ như thế. Ha ha ha ha a!” Thành Hoa Khanh đem một viên thuốc giao cho tứ sư huynh nói: “Đi, giết nó.” “Vâng, phụ thân.” Tứ sư huynh đậm cười từng bước một tiến về phía Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu lui về phía sau, lui về phía sau, lui về phía sau! Đã lui tới mức không thể lui được nữa! Vu Thịnh Ưu dấn vào vách tường, hoảng sợ mở to hai mắt nhìn chằm chằm Vu Thịnh Văn, thanh âm run nhẹ hỏi: “Tứ sư huynh, huynh thật muốn đối xử với ta như vậy sao?” “Tiểu sư muội ngoan, chỉ một ngân châm là được rồi.” Ngân châm trong tay Vu Thịnh Văn, lóe màu xanh quang mang, trên tấm độc dược kiến huyết phong hầu, nhưng thanh âm của hắn vẫn ôn nhu như vậy, tựa như trước đây Vu Thịnh Ưu bị bệnh không muốn châm kim, hắn cầm châm nhẹ giọng an ủi nàng, ngữ khí ấm áp tràn ngập sủng ái. Vu Thịnh Ưu nắm tay, toàn thân như là rơi vào hầm băng, nàng ngẩng mặt, nhìn nam nhân quen thuộc trước mắt: “Tứ sư huynh, chúng ta cười cười nói nói cùng nhau đã mười mấy năm, huynh đối với ta sủng ái, đối với phụ thân tôn kính, lại yêu thích Tiểu Tiểu, hàng năm sinh nhật ta, huynh nhất định tặng ta quà, chỉ cần ta liếc mắt, huynh nhất định sẽ biết ta muốn gì, huynh rõ ràng là người tốt như vậy, chẳng lẽ tất cả những chuyện đó đều là huynh giả trang sao? Thời gian mười mấy năm, cảm tình mười mấy năm, ở trong lòng huynh, chẳng lẽ tất cả đều không phải là thật sao? Chẳng lẽ huynh một chút cảm tình cũng không có sao?” Bốn phía một mảnh im lặng, tất cả mọi người trong Thánh Y phái đều im lặng chờ hắn trả lời, Vu Tiểu Tiểu hai mắt ướt át, móng tay gắt gao bám vào da thịt, bị một người mình yêu nhất phản bội, dù là ai cũng đều muốn biết nguyên nhân. Vu Thịnh Văn sững sốt một chút, đứng bất động tại chỗ, nghĩ nghĩ nói: “Lúc đầu thì có.” “Sau thì sao?” “Sau đó, đều là nhiệm vụ phụ thân giao cho ta a.” Hắn nói như chuyện đương nhiên. Nắm tay của Vu Thịnh Ưu rất nhanh lại thả lỏng, vừa thất vọng vừa khó chịu nhắm mắt lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Tứ sư huynh, người thật sự là người sao? Hay là, nhà các người đều đã biến thái tới mức tiến hóa thành người ngoài hành tinh rồi?” “Biến thái tiến hóa thành người ngoài hành tinh?” Vu Thịnh Văn nhú mày, bỗng nhiên cười: “Tiểu sư muội vẫn luôn nói những lời làm người ta nghe không hiểu như vậy. Mặc kệ thế nào, trước cứ châm đi đã!” Nói xong, giơ ngân châm trong tay lên, muốn cắm vào nàng. “Từ từ!” Vu Thịnh Ưu cuống quýt kêu to. Đáng giận a! Vì cái gì! Vì cái gì lại không giống như nàng vẫn tưởng tượng! Bình thường phim truyền hình tới đoạn này, ít nhất sẽ có những hình ảnh nhớ lại xen kẽ vào, cùng với nhạc nền bi thương, sau đó tứ sư huynh sẽ ngăn người nửa ngày, cuối cùng bị Thành Hoa Khanh đánh thức, bắt buộc hắn giết nàng, cuối cùng tứ sư huynh bừng tỉnh lương tâm, chẳng những không giết nàng, còn cùng lão cha hắn phát sinh nội đấu, cuối cùng lưỡng bại câu thương, toàn bộ chết hết! Như vậy nàng có thể tự do! Nhưng mà, sự thật là, người này ngay cả một giây do dự cũng không có! “Từ từ! Để

cho ta nói thêm câu nữa thôi!” Vu Thịnh Văn dừng lại động tác, muốn nhìn nàng giãy giụa lần cuối trước khi chết. “Kỳ thật, ta cảm thấy, dược này là giả!” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt khẳng định gật gật đầu: “Người nghĩ xem a, không tính các sư huynh khác, bọn họ không muốn ta chết, nhất định sẽ không làm giả dược, nhưng mà Tiểu Tiểu nhà ngươi thì không như vậy a, người xem, người đem thuốc trường sinh bắt lão cho ta ăn, hẳn nhất định hiểu lầm, nhất định ghen tị với ta, nhất định hạ độc bên trong! Không chiếm được liền hủy diệt toàn bộ! Hẳn nhất định là nghĩ như vậy! Đúng hay không, đúng hay không Tiểu Tiểu?” Vu Thịnh Ưu nhìn Vu Tiểu Tiểu kích động hỏi. Vu Tiểu Tiểu liếm liếm môi, vừa mới chuẩn bị nói chuyện. Vu Thịnh Văn lại nhìn hần cười mỉa: “Tiểu Tiểu, không thể nói dối nga.” Vì thế..... Mỗ tiện thụ vẻ mặt khó xử, áy náy liếc mắt nhìn Vu Thịnh Ưu một cái, cứ nhiên cảm miệng không nói. “Tiểu Tiểu, người là phản đồ!” Vu Thịnh Ưu buồn bực trong lòng điên cuồng kêu la: Cho nên nàng ghét thụ! Đặc biệt là nhục thụ không hề có chủ kiến! “Đến, không sợ nga, tuyệt không đau.” Vu Thịnh Văn tóm lấy nàng, nâng tay chuẩn bị hạ châm vào động mạch của nàng. “Đừng, đừng! Tứ sư huynh, người đổi người đi! Đừng mà! Cầu người!” Vu Thịnh Ưu cố đẩy tay hần, oa oa kêu to, mức đề-xi-ben cực lớn, khiến toàn bộ sơn động đều hơi hơi chấn động. Nhị sư huynh Vu Thịnh Bạch khẽ nhủ mày: “Tiểu sư muội, làm người phải có khí tiết, thà chết cũng không thể cúi đầu cầu xin tha thứ.” Vu Thịnh Ưu mặt đầy nước mắt trừng hần: “Vô nghĩa, cũng không phải giết huynh! Nói thật đơn giản. Nếu để cho ta làm thuốc, cuối cùng giết huynh thí nghiệm thuốc, ta cũng không sợ a.” (=”= hết nói nổi tỷ) Nhị sư huynh buông tay lắc đầu: “Tiểu sư muội, tất cả mọi người đều biết muội làm được không thể ăn, ăn vào khẳng định sẽ chết, thuốc này nếu là muội làm, cần gì phải thí nghiệm như muội nói?” Thành Hoa Khanh tức giận: “Cảm miệng! Đã là lúc nào rồi, các người còn có tâm tình nói chuyện phiếm.” Vu Thịnh Ưu hai mắt rưng rưng nhìn Thành Hoa Khanh: “Không bằng, các người giết nhị sư huynh đi. Hẳn là yêu nghiệt, giết không chết, ta vận khí không tốt, giết nhất định sẽ chết.” (=)) bó tay)

Vu Thịnh Bạch khoe miệng run rẩy: “A a, tiểu sư muội cũng thật tốt với ta a.” Thành Hoa Khanh không để ý tới nàng, bàn tay to vung lên nói: “Liền giết người! Động thủ.” “Vâng, phụ thân.” Vu Thịnh Văn mạnh mẽ giơ lên ngón tay thon dài, ngân châm lóe sáng, bay nhanh đến. “Đừng!” Vu Thịnh Ưu kêu thảm tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cứu mạng a! Nàng không muốn chết a! Nhưng nàng chờ a, chờ a, đợi nửa ngày cũng không cảm thấy có một chút cảm giác đau đớn, chẳng lẽ thật sự như tứ sư huynh nói, tuyệt không đau đớn đã chết rồi. Vu Thịnh Ưu thật cẩn thận mở to mắt, chỉ thấy trên tay Vu Thịnh Văn quấn một sợi dây màu đỏ, sợi dây rất dài, còn kéo dài tới đỉnh, Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh sơn động tối đen, không thấy rõ bóng người. Vu Thịnh Ưu tâm nhảy dựng lên binh binh, o nga nga ~ hẳn đến đây! Đến đây, đến đây! Vương tử của nàng thật sự đến đây! Vu Thịnh Ưu vẻ mặt kinh hỉ cùng ngọt ngào, cảm động cùng chờ mong nhìn về phía đầu dây kia, tâm tình nhảy nhót cực độ. Ngay cả nhị tẩu Xuân Tình cũng nhìn không được nhìn về phía đó, muốn nhìn thấy nam nhân mà Vu Thịnh Ưu vẫn chờ mong! “Vù”, trong động cứ nhiên xuất hiện một trận gió xoáy, một vật to lớn, giống như quả bóng từ phía trên lăn xuống! Vừa lăn vừa kêu: “Lão bà đại nhân — ta tới đón nàng fu fu fu fu!” “Bình” một tiếng, vừa lúc nện xuống phía tứ sư huynh, tứ sư huynh nhanh nhẹn tránh được, lui lại, thân ảnh to lớn kia ‘xoạt’ một tiếng đón được thân thể yếu đuối của Vu Thịnh Ưu, một tay ôm nàng, một tay hướng trên trời, động tác anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển! “Lão bà ~ không sợ nga ~!” Bàn Tử Ái Đức Ngự Thư ánh mắt thâm tình chân thành, khoe mắt hần run run, lông mao phiêu đảng, thịt béo trẻ xuống, đôi mắt như đậu xanh chớp nháy. Vu Thịnh Ưu bị ôm toàn thân cứng ngắc, mặt đầy lệ, đúng vậy! Nàng đang chờ đợi vương tử của nàng, đúng vậy! Nàng đang chờ đợi hoa đào của nàng tới cứu nàng! Đúng vậy..... Nhưng mà! Nàng chờ không phải hoa này a a a a! Đảo mắt, liếc thấy ánh mắt kinh ngạc của nhị tẩu Xuân Tình, ánh mắt kia là nói: Không nghĩ tới, Ưu Nhi thường thức độc đáo như thế a! Vu Thịnh Ưu rơi lệ: Xuân Tình tẩu! Tẩu nghe muội giải thích a ~! “Người là ai?” Thành Hoa Khanh giận dữ chỉ vào nam nhân trước mắt hỏi. “Ta?” Bàn Tử vui vẻ ôm Vu Thịnh Ưu, hất một chút tóc: “Ta chính là nam nhân anh tuấn nhất, tiêu sái, xinh đẹp nhất, cường đại nhất, có tiền nhất, trí tuệ nhất trên thế giới, không ai sánh kịp — Ái Đức Ngự Thư!” Bốn phía một trận thanh âm nồn nồn, Vu Thịnh Ưu bị Bàn Tử ôm vào trong ngực, cứng đờ như cương thi. Thành Hoa Khanh trầm mặc một chút, bỗng nhiên phong tình vạn chủng, phong tao nhất bức, làm một động tác yêu mị nói: “Nga ha ha ~ hay nói giỡn, ai có thể xinh đẹp như ta ~?” Bàn Tử khinh bỉ nhìn hần: “Chắc chắn, gậy như cây gậy trúc, có cái gì hay, kẻ xấu xí lại thích tác quái a!” “Lại còn nói ta xấu!” Thành Hoa Khanh tức giận, phát tay hô to: “Người tới a! Chém chết tên Bàn Tử này cho ta!” “Người đang tìm người sao?” Một đạo thanh âm mềm nhẹ, mang theo ý cười thần nhiên, từ phía trên truyền đến. Vu Thịnh Ưu vừa nghe thanh âm này lập tức giống như hồi sinh! Vội nhảy ra khỏi vòng ôm của Bàn Tử, ngửa đầu rống to: “Viễn Hàm!

Cứu mạng a!” Quên đi! Không có cá, tôm cũng tốt! Viễn Tu không đến, Viễn Hàm đến cũng tốt a!

47. Chương 47: Khúc Chiết Không Ngừng

Cung Viễn Hàm nghe được Vu Thịnh Ưu cầu cứu, vẫn không đáp lại, chỉ cười khê phi thân xuống, áo trắng phát động, tóc đen phiêu dật, khuôn mặt tuấn dật ôn hòa như ngọc, khóe môi tươi cười làm cho người ta phảng phất như thấy gió xuân phất qua. Hắn nhẹ nhàng bên người Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu tiến lên thực tự nhiên đưa tay giữ chặt ống tay áo trắng noãn của hắn, trên tay dơ bắn nháy mắt làm nhiễm bắn áo trắng của hắn, nàng không để ý, hắn cũng không để ý, nàng ngửa đầu nhìn hắn, vẻ mặt vui sướng, ánh mắt lóe sáng, hắn cúi đầu tinh tế đánh giá nàng, vẻ mặt ôn nhu. Bị nhốt tại lồng trên cao, Xuân Tình tấu bộ dáng hiểu rõ yên lặng gặt đầu! Thì ra đây mới là vương tử, không tồi, không tồi, đúng là một thiếu niên tuấn nhã. Vu Thịnh Ưu liếc mắt thấy vẻ mặt vui mừng của Xuân Tình tấu, vô lực thở dài: Xuân Tình tấu, tấu lại hiểu lầm ! “Đại tấu.” Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng nhú mày, chăm chú nhìn nàng. “Hả?” Vu Thịnh Ưu phục hồi tinh thần lại, cảnh giác lui về phía sau từng bước, người này mỗi lần lộ ra loại vẻ mặt này nhất định sẽ không nói lời hay. “Người vì sao lại béo lên nhiều vậy?” “A!” Quả nhiên! Lời nói của hắn giống như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào ngực nàng. Vu Thịnh Ưu chịu đả kích nặng nề ôm gương mặt tròn tròn của mình, không thể tin được, hỏi: “Ta béo ?” Cung Viễn Hàm yên lặng gặt đầu. Ái Đức Ngự Thư tiến sát lại, vẻ mặt đồng tình nói: “Đúng vậy, lão bà đại nhân, ta còn thấy lần này sao nàng lại trở nên xinh đẹp hơn như vậy, thì ra là béo lên , a a, lão bà thật đáng yêu, mặt giống như một cái bánh bao.” Ái Đức Ngự Thư vừa nói, còn vừa dùng bàn tay phỉ nộn của hắn xoa xoa mặt nàng. “Ta không phải lão bà người!” Đoạn đối thoại quen thuộc đã lâu a! Vu Thịnh Ưu hất tay hắn ra, cá giận: “Người mới giống bánh bao! Mặt của người mới giống bánh bao!” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hắn, ngó! Nàng thật sự béo sao? Cũng khó trách, mỗi ngày bị nhốt tại lồng chim kia, động cũng không phải động, bởi vì bị thương, tứ sư huynh mỗi ngày đều cho người đưa đồ ăn tới hầu hạ , các sư huynh còn đưa những thứ thuốc bổ quý giá cho nàng, nàng ăn, ăn liền..... Nền béo ! A a a! Nàng đã bị các sư huynh nuôi thành một con chim béo ú sao? Ách, không đúng! Đây không phải trọng điểm a, trọng điểm là: “Viễn Tu hắn..... Người..... Tìm được Viễn Tu sao?” Vu Thịnh Ưu khẩn trương nhìn Cung Viễn Hàm hỏi. Cung Viễn Hàm lặng im một giây, sau đó lộ vẻ tươi cười hòa nhã nói: “Đại ca không có việc gì, bị thương nhẹ, hiện tại ở Cung Gia Bảo tĩnh dưỡng.” “Không có việc gì! Ta biết hắn sẽ không có việc gì!” Vu Thịnh Ưu quả thực vui mừng mà khóc , nàng nâng tay dùng sức lau sạch nước mắt, gương mặt, nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Viễn Hàm, ta cũng muốn trở về Cung gia bảo.” “Được, ta đưa người trở về.” Cung Viễn Hàm hiểu ý cười, ánh mắt nhìn nàng lại nhu hòa vài phần, nhẹ nhàng gặt đầu đáp ứng. “Lão bà đại nhân, nàng không theo ta về Quỷ Vực môn sao?” Ái Đức Ngự Thư vọt tới hỏi. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hắn một cái: “Ta không phải lão bà người!” Ái Đức Ngự Thư cười, hắn thực thích khi nàng nói những lời này, vẻ mặt tức giận lại bắt đặc dĩ đặc biệt đáng yêu! Lúc này Vu Thịnh Ưu tâm tình tốt, biết được Cung Viễn Tu bình an vô sự, phía sau lại có hai tuyệt thế cao thủ trợ trận, nàng “Xoát “ lập tức sống lại ! Xoay người, thần khí như thật, hai tay chống nạnh, chỉ vào cha con Thành Hoa Khanh nói: “Uy! Hai kẻ ngu ngốc các người, nhìn thấy không! Cứu binh của ta đến đây! Biết bọn họ là ai không? Ta không cần nói , các người a, đánh với bọn họ, khẳng định chỉ có một đường chết! Biết chữ ‘Chết’ viết như thế nào không? ‘Chết’!” Vu Thịnh Ưu lấy tay vẽ một chữ ‘Chết’ thật to trong không trung: “Thức thời thì quỳ xuống, cầu xin cô nãi nãi ta tha thứ, bằng không..... Hừ hừ, bắt các người chơi trò phụ x tử. Oa ca ca ca ca.” (=”= tỷ quả thực...BT a~) Vu Thịnh Ưu thống khoái ngửa đầu cười to, thích a! Quá sung sướng, Vu Thịnh Ưu nàng rốt cục đảo ngược tình thế ! Một mình đấu, nàng không làm gì được bọn họ, nếu quần ẩu, nàng sẽ không thua ! Oa ha ha ha ha! Cung Viễn Hàm cùng Ái Đức Ngự Thư vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ đứng phía sau nàng, làm chỗ dựa cho nàng. Thánh Y phái các sư huynh liếc mắt nhìn nàng, đều lắc đầu khinh miệt, người nào đó vừa rồi còn lớn tiếng cầu xin tha thứ, bán đứng sư huynh, khóc như mèo kêu, hiện tại có chỗ dựa vào liền kiêu ngạo thành như vậy..... Thật sự là..... Điển hình của kẻ tiểu nhân đắc ý a! Tứ sư huynh không nhanh không chậm nhìn Vu Thịnh Ưu, tao nhã cười: “Tiểu sư muội, muội cho rằng mấy người bọn họ tới đây là có thể xoay chuyển tình thế sao ?” “Ai u! Ta phải sợ người sao ~ đến a, đến a! Ta phải sợ sao ~ oa ha ha ha ha! Có bản lĩnh thì lại đây a! Một mình đấu ~! Ngu ngốc! Oa ha ha ha!” Vu Thịnh Ưu lè lưỡi nhún mặt với hắn, vẻ mặt khiêu

khích, đắc ý ngửa đầu, nói chuyện đặc biệt lớn tiếng, đặc biệt nắm chắc chắn, đặc biệt kiêu ngạo, đặc biệt đáng ghét, đặc biệt làm cho người ta muốn đánh nàng! Đương nhiên, tứ sư huynh cũng vậy, vẻ mặt tươi cười của hắn dần dần biến thành lạnh lùng, tới khi ánh mắt trở nên âm u mang đầy hận ý, hắn vung tay, làm một động tác thủ thế rất tuần tú, ‘ket’, trên vách tường, bỗng nhiên hơn mười cửa ngàm mở ra, trong mật thất gần trăm tên hắc y sát thủ lao ra, người người thân bưu thể trắng, đầy mặt sát khí, cương đao trong tay lại phát ra hào quang lờ lờ, chúng hắc y sát thủ nhất tề tiến lên, vây đám người Vu Thịnh Ưu lại ở giữa, đao phong lạnh lẽo, giống như bất kì lúc nào cũng có thể lao lên chém chết kẻ tiểu nhân là nàng! Vu Thịnh Ưu đại ra, rụt lưỡi về, hạ mí mắt, chậm rãi lui về phía sau, lui về phía sau, trốn phía sau Cung Viễn Hàm, lộ ra một con mắt, yên lặng nhìn một rừng hắc y sát thủ, nhỏ giọng, không xác định, lấy lòng hỏi: “Các người..... Các người lấy hai địch trăm, không..... không thành vấn đề đi?” Cung Viễn Hàm cùng Ái Đức Ngự Thư cư nhiên phi thường chỉnh tề nhất trí gật đầu đáp: “Chúng ta đánh không lại.” A a a a! Vu Thịnh Ưu ôm gương mặt bánh bao của nàng, vẻ mặt thay đổi liên tục từ kinh ngạc đến giật mình, đến đại ra, cuối cùng thì lạnh run cả người! Nhị sư huynh lắc đầu: “Xem bộ dạng vô dụng của muội kia.” Đại sư huynh, tam sư huynh: Yên lặng khinh bỉ..... Vu lão cha lệ nóng doanh tròng, ngửa mặt lên nhìn trời: “Phu nhân, ta thực xin lỗi nàng a.” Thành Hoa Khanh ngửa mặt lên trời cười dài: “Ha ha ha ha, các người vào, cũng đừng nghĩ có thể đi ra! Đến nha, loạn đao chém chết cho ta!” Nhưng kỳ quái là..... Nhóm hắc y sát thủ cư nhiên ngay cả một người cũng không nhúc nhích. Thành Hoa Khanh sững sốt một chút, quay đầu ra lệnh: “Các người làm gì? Ta nói là các người đi chém chết bọn họ!” Nhóm hắc y sát thủ vẫn không nhúc nhích. Vu Thịnh Văn ánh mắt căng thẳng, phát hiện tình huống không đúng, nhỏ giọng lui về phía sau vài bước. Cung Viễn Hàm cười: “Thành trang chủ thực hồ đồ, cư nhiên lại hạ lệnh với thủ hạ của ta.” Ái Đức Ngự Thư sờ sờ sợi lông đen của hắn, cười đắc ý, trong sự đắc ý còn lộ ra một tia giả dối. “Các người có ý gì?” Thành Hoa Khanh nhíu mày hỏi. Cung Viễn Hàm vung tay lên, có một nửa số hắc y sát thủ đều hạ mặt nạ xuống, Vu Thịnh Ưu liếc mắt một cái liền nhận ra Cung Viễn Hàm anh khí mười phần trong đám người, Ái Đức Ngự Thư cũng vung tay lên, một nửa số hắc y nhân còn lại cũng hạ mặt nạ xuống, Mạt Nhất băng sơn khốc ca vạn năm không đổi cũng xuất hiện. “A!” Một mặt bánh bao lại kinh hãi sống lại: “Là các người!” Nhân sinh a! Vì sao lại thoải mái phập phồng như thế! Chỉ trong khoảng khắc, từ chết sống lại, lại từ chỗ sống lại mà chết đi, hiện tại lại là từ chỗ chết sống lại! Ông trời a! Đừng đùa giỡn ta! Mau cho ta thoát khỏi nơi quỷ quái này ra ngoài đi! Thành Hoa Khanh khiếp sợ lui về phía sau, không thể tin được nhìn tình hình đảo ngược trước mắt, chỉ trong một đêm, toàn bộ thuộc hạ của mình cư nhiên lại bị bọn hắn đổi sạch! “Không thể nào! Không thể nào!” Hắn không thể tin được, thì thảo tự nói: “Sao có thể có chuyện này, sơn động này là ta tiêu phí mười năm kiến tạo! Đây là nơi phòng thủ cực kỳ kiên cố, các người sao có thể trong một ngày vô thanh vô tức đánh tới!” Cung Viễn Hàm cười: “Cũng không phải chỉ trong một ngày nga.” Ái Đức Ngự Thư cười: “Ba ngày trước, chúng ta đã xâm nhập.” Nói đơn giản, chính là phái gián điệp lên vào, chậm rãi điều tra, Cung gia bảo sở trường trò này, độc được thêm ám sát, lại là bản lĩnh giữ nhà của Quý Vực môn, hai bên kết hợp, đừng nói trong động chỉ có hơn một trăm người, cho dù có một ngàn, một vạn, cũng có thể bắt động thanh sắc xử lý toàn bộ! “Không có khả năng..... Không có khả năng.....” Thành Hoa Khanh vẫn không thể tin được kế hoạch của mình, giấc mộng thiên thu vạn thế của mình cứ như vậy bị hủy diệt! Cung Viễn Hàm phát phát tay, Cung Viễn Hạ mang theo thủ hạ lại lui về trong mật thất đợi mệnh, Mạt Nhất dưới sự ra lệnh của Ái Đức Ngự Thư cũng đã lui về. Trong động lại trở nên trống trải, Vu Thịnh Ưu thở ra một hơi thật dài. “A, đúng rồi.” Cung Viễn Hàm dường như bỗng nhiên nhớ tới điều gì, khẽ cười nói: “Tám phân bộ lớn của Thành Ngọc Kiếm Trang, đã bị Cung gia tiếp quản.” Ái Đức Ngự Thư gật gật đầu tiếp lời: “Người ở Tổng bộ ta đã giết hết rồi, chỗ đó không tòi, non xanh nước biếc, sẽ để lại cho lão bà ta làm biệt viện.” “Cái chỗ đã có nhiều người chết như vậy, còn ai muốn ở a!” Vu Thịnh Ưu rống. Không người để ý tới nàng, Cung Viễn Hàm cười: “Ái Đức môn chủ, lần này hợp tác thực khoái trá a.” “Đúng vậy, chỉ là có chút chưa đã nghiệm, đối thủ quả thực kém cỏi hơn nhiều so với vẻ bề ngoài a.” “Kém cỏi cũng không quan hệ gì, nhà bọn họ thật ra không ít bảo bối.” “Cung nhị thiếu, trấn trang thập bát bảo kiếm của Thành Ngọc Kiếm Trang, một mình người độc chiếm, có chút không nên a.” Ái Đức Ngự Thư chọn mi nói. “Ha ha, nhà Ái Đức môn chủ nhiều bảo bối như vậy, mấy thứ đồ sắt vụn linh tinh đó so đo với ta làm chi.” Cung Viễn Hàm phe phẩy chiết phiến cười khê, chậm rì rì nói: “Châu báu trong mật thất này, không phải môn chủ cũng chưa cho tại hạ biết dù chỉ một chút sao.” Ái Đức Ngự Thư chọn mi cười “Ha ha ha, nói vậy, việc nhỏ như thế, Cung nhị thiếu sẽ không so đo.” Cung Viễn Hàm cũng cười: “Ha ha ha, tự nhiên cũng không chút nào so đo, giống như Ái Đức môn chủ vậy.” Hai người đứng đối diện nhau, cùng tươi cười, khung cảnh hài hòa..... “Này, hai người các người, có thể dừng ở trước mặt người ta, quang minh chính đại chia tài sản nhà người ta không hả a! Nên thông cảm một chút

với tâm tình của đương sự a! Các người..... Hơi quá đáng! Rất ác độc !” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt chính nghĩa chỉ trích hai người! “A, thật có lỗi.” Cung Viễn Hàm vẻ mặt nghiêm trang nói, ngữ khí lại cực kỳ khinh miệt..... “Ồ.....” Ái Đức Ngự Thư mắt đỏ xanh chớp chớp, “Biết” một tiếng. “Các người! Các người đừng quá coi thường ta!!” Thành Hoa Khanh bị chọc giận hoàn toàn! A! Thành Ngọc Kiếm Trang ba trăm năm cơ nghiệp của lão lại bị hai tên tiểu tử này hủy mất! Bị hủy còn chưa tính, lại còn vãn phạm phong khinh, bộ dáng khinh miệt giống như muốn nói ‘ta dùng một ngón út cũng có thể nghiền chết ngươi’! Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng! Thành Hoa Khanh lửa giận ngút trời, đã mất đi lý trí, bỗng nhiên vọt tới một góc hang, nắm lấy một tảng đá nhô lên, điên cuồng kêu: “Ta muốn cùng các người đồng quy vu tận!” Vu Thịnh Ưu vừa thấy động tác của hắn biết là không tốt, rống to: “Ngươi làm gì?” “Phụ thân! Dừng tay.” Vu Thịnh Văn kêu sợ hãi. Nhân sinh a! Vì sao luôn khúc chiết không ngừng như vậy? Chỉ thấy Thành Hoa Khanh mạnh mẽ chuyển động tảng đá trong tay, mặt thất, cùng tất cả các cửa ngầm đều đóng lại, bỗng nhiên, phía trên truyền đến một tiếng nổ ầm vang, nháy mắt mở ra một cái động lớn, nước giống như thác từ trên động lớn đó phun thẳng xuống bên dưới. “Này..... Đây là có chuyện gì?” Vu Thịnh Ưu kinh ngạc nhìn. “Đây là cơ quan mà phụ thân làm, vốn định sau khi chúng ta rời khỏi đây, mới mở cơ quan này, cơ quan này một khi mở ra, sẽ phong kín toàn bộ cửa mặt thất, chỉ còn một cửa động trên đỉnh, là thác nước đổ xuống, một khi mở ra, nước sẽ ngập kín động.” “Các người muốn chìm chết chúng ta?” “Vốn là như vậy, hiện tại, chúng ta cùng chết ở trong này.” “Không có cửa khác để ra sao?” Vu Thịnh Ưu mắt thấy nước suối đã ngập chân, khẩn trương hỏi. “Đây là tử huyết, trừ phi có người mở từ bên ngoài.” “Mặt Nhất cùng Viễn Hạ đều ở bên ngoài.” Vu Thịnh Ưu kinh hãi vỗ tay. “Vô dụng, trừ bỏ phụ thân, không có người nào biết cơ quan đặt ở đâu, hiện tại ông ấy ở đây, chúng ta chết chắc rồi.” Vu Thịnh Văn thản nhiên nói. “Làm sao bây giờ?” Vu Thịnh Ưu sốt ruột nhìn Cung Viễn Hàm. “Trước tiên lên chỗ cao đã rồi hãy nói.” Cung Viễn Hàm kéo Vu Thịnh Ưu, phi thân lên tầng hai. Lúc này, các sư huynh đã lên trên, cứu đám thê tử của mình xuống. Nước dâng lên rất nhanh, lập tức liền ngập tầng một. Cung Viễn Hàm cùng Ái Đức Ngự Thư đều thử dùng nội công muốn phá vỡ vách tường, nhưng đều không được, thì ra sơn động này bên trong là đá hoa cương! Biến thái a! Vu Thịnh Ưu khẩn trương nắm tay, trời ạ, nước đã sắp ngập tầng hai, nguyên lai trong động này, lồng chim là nơi an toàn nhất a! Nước trong động càng ngày càng cao, đã sắp ngập lên tận đỉnh..... “Viễn Hàm..... Người biết bơi không?” Vu Thịnh Ưu nắm sợi dây thừng ở lồng chim, định đầu chạm vách tường, toàn thân chìm trong nước suối lạnh như băng, thanh âm như muốn khóc. Cung Viễn Hàm nghĩ nghĩ nói: “Không chắc.” Vu Thịnh Ưu cả giận nói: “Biết là biết, không biết là không biết, không chắc là làm sao?” “Chính là một mình thì có thể nổi, thêm một người chắc chắn sẽ chìm.” Cung Viễn Hàm ha ha cười. “Bàn Tử, người biết bơi không?” Vu Thịnh Ưu lại hỏi. Ái Đức Ngự Thư cười: “Ta? Ta là quả cân tiêu chuẩn! Ha ha ha” “Các người còn cười.” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hai người bọn họ, đã là lúc nào rồi, bọn họ còn có tâm tình cười. Nước lại dâng lên một chút, đã sắp đến cằm, “Xong rồi, chết chắc rồi.” Đây là câu nói cuối cùng của Vu Thịnh Ưu..... Bởi vì nói xong câu đó sau, nước đã không thể ngăn cản, xuyên qua miệng mũi của nàng. Thân thể chậm rãi chìm xuống, nàng chỉ cảm thấy nước suối lạnh như băng thấu xương, miệng mũi bị ngạt khổ sở, không thể hô hấp, thống khổ khiến cho nàng liều mạng giãy dụa, nhưng..... Cho dù nàng giãy dụa như thế nào, thân thể vẫn không ngừng chìm xuống, chìm xuống..... Vu Thịnh Ưu dần dần giãy dụa chậm lại, ý thức bắt đầu biến mất, nàng mở mắt mở to mắt, hốt hoảng, cứ nhiên thấy Cung Viễn Tu bơi tới chỗ nàng..... Hắn tóc dài như mực tản ra trong nước, gương mặt tuấn tú vẫn mê người như vậy, một đôi tinh mâu trong sáng trong suốt thẳng tắp nhìn phía nàng, xuyên thấu lòng người, thân thể hắn như tản ra tinh quang, đẹp mà kì ảo..... Thì ra trước khi người ta chết, thật sự có thể nhìn thấy người mà mình muốn gặp..... Nàng mở mắt nghĩ. Trong ảo tưởng Viễn Tu nắm lấy tay nàng, nắm thật chặt, mang theo nàng bơi lên..... Xong, Tu ca đã trở lại và lợi hại hơn xưa ^^

48. Chương 48: Tướng Công Của Nàng

Đã là đêm khuya, trong khách sạn, Vu Thịnh Ưu nằm trong một sương phòng, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua rất là mảnh mai. “Ưu Nhi vì sao còn chưa tỉnh? Có phải bị thương không?” “Không có, sư phụ nói chỉ là bị dọa hôn mê.” “Vì sao lại lâu như vậy? Những nữ nhân không có võ công như chúng ta cũng đã tỉnh, sao muội ấy vẫn còn ngủ.” “Ha ha, tiểu sư muội gan nhỏ như chuột, muội cũng không phải là

không biết.” Vu Thịnh Ưu bị đoạn đối thoại đánh thức, mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn hai người đang nói chuyện trước mặt mình, phản xạ có điều kiện nhẹ giọng gọi: “Đại tẩu..... Nhị tẩu.” “U, tỉnh?” Xuân Tình cười yếu ớt nhìn nàng hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái không?” Vu Thịnh Ưu mê mang lắc đầu, suy nghĩ chậm rãi lại, ngây người chớp mắt một cái, bỗng nhiên mở to hai mắt ngồi xuống nói: “Viễn Tu! Viễn Tu!” Đại tẩu, nhị tẩu, hai mỹ nhân liếc nhìn nhau một cái, nhìn nàng che miệng cười khê, nháy mắt khắp phòng ngập quang hoa, đẹp không sao tả xiết. “Tiểu sư muội thật là, vừa tỉnh đã muốn tìm muội phụ, cũng không có chút xấu hổ nào cả.” Đại tẩu vươn ngón tay ngọc chạm nhẹ vào đầu nàng một chút. Nhị tẩu Xuân Tình lại cười nói: “Này cũng khó trách, một vị tào nhã như thế, thực nhân quân tử, tiểu sư muội sao có thể không tâm tâm niệm niệm trong lòng được chứ.” Vu Thịnh Ưu gãi đầu, nghĩ rằng rốt cục có cơ hội giải thích cùng nhị tẩu: “Nhị tẩu, người nọ tẩu nói là Cung gia lão Nhị Cung Viễn Hàm, hẳn không phải tướng công muội. Tướng công muội là Cung gia lão đại Cung Viễn Tu.” Nhị tẩu nhíu mày: “Ta biết nha, ta cũng đang nói tới thiên hạ đệ nhất cao thủ Cung Viễn Tu, người đã đánh vỡ mặt thất, cứu chúng ta một mạng đó thôi?” “A! Nói như vậy, ngày đó quả nhiên là hắn tới cứu chúng ta?” Vu Thịnh Ưu tròn to mắt nhìn nàng, thì ra ngày đó không phải ảo giác a. Nhị tẩu gật đầu: “Đó là đương nhiên, nói lại, cánh cửa mặt thất đó, đương thời, người có thể dùng nội lực đánh vỡ ra có lẽ chỉ có tướng công nhà muội.” “Ha ha ha ha, tướng công nhà muội võ công không tồi, đó là nhất đẳng cao thủ.” Vu Thịnh Ưu đắc ý vênh mặt, giống như người mà các tẩu tử đang khen ngợi là nàng vậy. Hai vị tẩu tử nhìn nàng, đại tẩu cười khê: “Muội xem muội ấy đắc ý chưa kìa, bất quá Cung Viễn Tu xác thực có dật đàn tài, nhã nhân thâm trí.” (có tài năng, con người tào nhã, trí tuệ) Nhị tẩu cũng gật đầu: “Đúng vậy, tài mao song tuyệt, ung dung thanh tao lịch sự.” Vu Thịnh Ưu nháy mắt mấy cái, gãi gãi đầu, kỳ thật nàng rất thích hai vị tẩu tử này, duy nhất không thích một chút chính là rất văn vẻ, không có việc gì cũng thích nói thành ngữ: “Cái kia... dật đàn tài? Nhã nhân thâm trí? Tài mao song tuyệt? Ung dung thanh tao lịch sự? Các tẩu đang hình dung ai vậy a?” “Đương nhiên là tướng công của muội.” “Hắn? Hắn là một kẻ ngốc mà!” “Tiểu sư muội không thể hồ nháo, không thể tùy tiện mắng chửi phu quân là kẻ ngốc được.” “Nhưng hắn vốn dĩ là kẻ ngốc mà! Thực ngốc, thực ngốc!” Hai vị tẩu tử kỳ quái nhìn Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu kỳ quái nhìn các nàng, không thể lý giải được người mà đối phương đang nói tới là ai. “A!” Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên sợ hãi kêu một tiếng: “Chẳng lẽ!” Nhị tẩu hỏi: “Làm sao vậy?” “Viễn Tu, tướng công muội ở đâu?” Vu Thịnh Ưu cầm tay nàng hỏi. “Ồ đại sảnh cùng.....” Nhị tẩu còn chưa dứt lời, Vu Thịnh Ưu đã xông ra ngoài. Chẳng lẽ, Viễn Tu hết bệnh rồi? Vu Thịnh Ưu thẳng tắp vọt tới đại sảnh, rất xa đã thấy trong đại sảnh của khách sạn có một vòng người đang ngồi, Vu Thịnh Ưu chạy tới gần cửa đại sảnh, lại bỗng nhiên có chút khiếp đảm, hẳn hết bệnh rồi, có thể quên mình hay không a? Cửa đại sảnh rộng mở, từ xa đã thấy ánh nến sáng trưng, có ba nam nhân, Cung Viễn Hàm ngồi đối diện với cửa, khóe môi mang theo vẻ tươi cười như bình thường, nhìn phía sườn mặt càng thêm ôn nhã tuấn tú, Cung Viễn Hạ tựa vào một bên tường, vung trộm ngáp, trên mặt anh khí lại hiện ra một tia tính trẻ con. Nam nhân cuối cùng đưa lưng về phía cửa, bóng dáng thân hình như cây tùng. Vu Thịnh Ưu tiếng bước chân không lớn, nhưng chạy có chút gấp, hô hấp trở nên hỗn loạn, động tĩnh không thể giấu diếm được, Viễn Hàm, Viễn Hạ đều quay đầu nhìn nàng. Nàng nhoẻn miệng cười với bọn họ. Lúc này, Nam nhân đưa lưng về phía nàng cũng chậm rãi xoay người, Một vòng thanh nguyệt đầy mây mù chiếu sáng bầu trời đêm, từng đợt từng đợt gió nhẹ gọi ánh nến lên. Hắn nhanh nhẹn xoay người trong ánh nến, gió thổi bên người, phiêu dật như mây, quần áo tử bào, tóc mềm như tơ, đều tùy thân ảnh ấy mà động..... Ánh nến sáng rọi, yên lặng không một tiếng động. Hắn mày kiếm vi điều, đôi mắt trong sáng, thắm lòng người, tuấn nhan hoa mỹ giống như thiên thần giáng trần..... Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên ngừng bước chân, không đi tới nữa, tươi cười đọng lại ở mặt, chỉ tròn tròn mắt ngơ ngác nhìn hắn, trong mắt hắn tỏa ra trí tuệ sáng rọi, toàn thân tràn ngập hơi thở trầm ổn tự tin, chói ngời quả thực làm cho người ta không mở mắt ra được. Nam nhân này là ai? Hắn..... vẫn là Viễn Tu của nàng sao? “Người còn muốn đứng ngốc ở bên ngoài bao lâu a?” Cung Viễn Hạ thấy nàng nhìn Cung Viễn Tu tới ngây ngốc, không khỏi lên tiếng gọi nàng, thật là, nàng có hiểu nữ tử nên rụt rè hay không a! Sao lại có thể nhìn chằm chằm nam nhân như vậy chứ! “A.” Vu Thịnh Ưu cuống quýt hoàn hồn, trên mặt cư nhiên hồng một mảnh, có chút không biết làm sao nhìn mấy người trong phòng. Trên mặt mang theo xấu hổ tươi cười. Cung Viễn Hàm cười khê, ngoắc nàng, ôn nhu nói: “Tiến vào nha.” Vu Thịnh Ưu đầu óc vẫn ngây ngốc, thấy Cung Viễn Hàm ngoắc mình liền đi thẳng qua đó, đứng bên người hắn, cúi đầu, toàn thân cứng ngắc tới tận tay chân, cũng không biết nên nhìn về hướng nào mới được. Làm sao bây giờ! Nàng có chút khiếp đảm, hẳn có thể quên nàng hay không, giống như những tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình, nam chính đầu tiên là kẻ ngốc, sau khi tỉnh lại, lại quên mất nữ chính, sau đó yêu thương người khác! Ví dụ như phim xxxx, tiểu thuyết xxxx! Hoặc là, nam chủ vốn là ngốc tử, sau khi tỉnh lại không còn thương

nữ chủ nữa, cố ý giả bộ mất trí nhớ! Ví dụ như: xx biến xx!xx là xx! Không thể nào! Không thể nào! Nàng sẽ không gặp chuyện không hay ho như vậy ! Nhưng mà..... Nàng luôn luôn gặp chuyện không hay ho a! Cung Viễn Tu cúi đầu nhìn nàng nói:“Ta.....” Vu Thịnh Ưu mạnh mẽ ngắc đầu ngất lời hấn:“Không cho người nói mất trí nhớ!” Cung Viễn Tu:“Nàng.....” Vu Thịnh Ưu:“Không cho người nói không biết ta!” Cung Viễn Tu:“Kỳ thật.....” Vu Thịnh Ưu:“A a!! Không cho nói, không cho nói! Ta không nghe không nghe! Oa ô ô! Hấn không nhớ rõ ta !55555555” Vu Thịnh Ưu ôm mặt bánh bao của nàng, rơi lệ, chạy như điên. Ngay cả cao thủ như Cung Viễn Tu, cư nhiên cũng không thể bắt được Vu Thịnh Ưu đang kích động chạy đi. Cung Viễn Tu lùi tay về:“Ta..... Ta còn chưa nói gì a.” Cung Viễn Tu nhìn không được cười ha ha:“Ha ha ha, đại tẩu thật sự là rất đáng yêu ! Ha ha ha” Cung Viễn Tu chuyển mắt nhìn hấn, nâng tay nhìn ống tay áo, lạnh nhạt nói:“Nhị đệ, sáu năm nay vất vả cho đệ .” “Đại ca quá lời .” Cung Viễn Tu thu hồi tươi cười, vẻ mặt nghiêm trang:“Đây là việc tiểu đệ nên làm.” Cung Viễn Tu trầm ổn gật đầu:“Ta luôn luôn thưởng phạt rõ ràng, nên thưởng tự nhiên sẽ thưởng, nếu phạt, đệ cũng đừng hòng chạy được.” “Ha ha, đại ca..... Viễn Tu không biết huynh nói cái gì.” Cung Viễn Tu tươi cười vẫn ôn nhu cùng thành khẩn như vậy. Cung Viễn Tu biểu tình chưa thay đổi:“Đệ tuổi cũng không nhỏ , trở về phải nói mẫu thân tuyển vợ cho đệ mới được.” Cung Viễn Tu chọn mi cười:“..... Đại ca đối với tiểu đệ thật sự là không tệ a.” Cung Viễn Tu đồng dạng chọn mi, xoa người rồi đi:“Hấn là vậy.” Cung Viễn Tu yên lặng đi ra khỏi phòng khách, thì thảo tự nói thầm:“Ít nhất trong một năm ta không nên về nhà. Trong nhà không an toàn! Ta nên trốn bên ngoài thì hơn.” Vu Thịnh Ưu chạy về phòng, đóng cửa lại, bỏ nhào vào giường, nhìn không được thất thanh khóc lớn, không thấy ! Không thấy Viễn Tu của nàng! Viễn Tu ngơ ngác ngây ngốc, Viễn Tu vẻ mặt đơn thuần, ánh mắt sạch sẽ! Không thấy hấn! Nam nhân đứng ở sảnh đường kia là ai? Hấn có cùng dung mạo giống Viễn Tu, thanh âm giống nhau, thậm chí bọn họ là một người, nhưng mà..... Hấn không phải Viễn Tu! Không phải Viễn Tu của nàng! Không phải tướng công của nàng! Nhìn thấy nàng, hấn không lao tới ôm nàng, hấn không dùng thanh âm để nghe của hấn gọi nàng là ‘nương tử’ nữa, hấn thật xa lạ, thật sự vô cùng xa lạ. Vu Thịnh Ưu nhào vào chăn khóc thương tâm, nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng hoàn toàn không chú ý tới cửa phòng đã bị đẩy ra, Cung Viễn Tu đi đến, yên lặng ngồi bên giường, im lặng nhìn nàng khóc một hồi, nhẹ nhàng thở dài một hơi, đưa tay bế nàng lên, đặt trên đùi mình, mềm nhẹ nâng tay, dùng ống tay áo lau nước mắt của nàng, thanh âm hấn mang theo vẻ bất đắc dĩ cùng sùng nịnh:“Ta không quên nàng.” Vu Thịnh Ưu ngắc đầu lộ ra đôi mắt khóc đỏ bừng, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, nức nở, đáng thương hề hề hỏi:“Thật sự?” Cung Viễn Tu ôn nhu trấn an:“Đừng khóc .” Đối với nước mắt nữ nhân, mặc kệ là Viễn Tu trước đây hay Viễn Tu hiện tại, hấn đều không chịu được . Vu Thịnh Ưu lúc này mới phát hiện, chính mình cư nhiên ngồi ở trên đùi hấn, nàng đỏ mặt, gục đầu xuống, ánh mắt nhìn trái nhìn phải, không dám nhìn hấn, chính nàng cũng không biết vì sao, đối với Viễn Tu hiện tại, nàng luôn có một loại cảm giác chân tay luống cuống, yên lặng đau lòng. Thật giống như, một đứa nhỏ vẫn nhu thuận nghe lời, bỗng nhiên trong một đêm lại trưởng thành, trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất , xuất sắc vô cùng, hấn không còn nghe lời người, không còn ỷ lại người, trông mong nhìn người nữa..... Tướng công của nàng đã không còn là nam nhân thích làm nũng trong lòng nàng nữa , tướng công của nàng, đã trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ mà người người phải kính ngưỡng! Trong đêm hạ im lặng, tướng công của nàng nói:“Đừng khóc, ta sẽ đối với nàng thật tốt. Cũng giống như trước đây.” Nhưng mà..... Nàng không tin..... Nàng cảm thấy, nàng đã mất đi hấn , người tên Cung Viễn Tu cười rộ lên giống như thiên sứ kia, Cung Viễn Tu cười gọi nàng là nương tử kia, nàng đã mất hấn..... Thì ra, người mà Viễn Hạ cứu từ đáy sông lên, là đại ca mà hấn cực kỳ kính ngưỡng, chứ không phải tướng công ngây ngốc của nàng..... Có thứ tình cảm gì đó, tựa hồ đã chậm rãi mất đi..... Mất đi trong nước sông cuộn cuộn ngoài thành.

49. Chương 49: Một Lần Nữa Bắt Đầu

Bên suối của khách sạn, Gió nhẹ tinh tế, cành lá nhẹ nhàng lay động, Chim chóc vỗ cánh bay qua, kêu náo nhiệt trong rừng rậm. Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở loang lổ chiếu vào trên cỏ, Một bạch y nam tử, lặng lẽ ngồi bên suối, đạm cười nhìn phong cảnh xa xa. Một bóng dáng che khuất ánh mặt trời trên đỉnh đầu hấn, hấn chậm rãi ngửa đầu nhìn lại, hé ra gương mặt bánh bao thanh tú đáng yêu, đang từ phía trên cúi đầu nhìn hấn. Khóe môi hấn tươi cười càng sâu, Nàng thấy hấn cười, cũng hí mắt mỉm cười, đặc

biệt sáng lạn. Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu hỏi: “Người đang nhìn cái gì?” Hấn cúi đầu, quay lại nhìn phía trước: “Phong cảnh.” Vu Thịnh Ưu nhìn khung cảnh non xanh nước biếc đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, hỏi: “Đẹp mắt không?” “Cũng không tệ lắm.” Cung Viễn Hàm cười trả lời. Vu Thịnh Ưu đi đến ngồi xuống bên cạnh hấn, cùng hấn ngắm phong cảnh, hai người lẳng lặng ngồi, cũng không nói chuyện, một lát sau, Vu Thịnh Ưu nhặt một viên đá trên cỏ lên, ném vào mặt nước, trên mặt nước lập tức xuất hiện nhiều vòng sóng gợn ra xa dần. Không đầy một lát, những viên đá bên người đều đã ném hết, trên cỏ, chỉ còn lại mấy tảng đá lớn hình thù kỳ quái, nàng nhứt chí, tựa đầu chôn ở đầu gối. “Có phải không quen?” Cung Viễn Hàm nhẹ giọng hỏi. “Ừm.” Vu Thịnh Ưu buồn nhẹ gật đầu, một lát sau lại hỏi: “Người thì sao?” Cung Viễn Hàm cười khẽ, nhìn xuống không trả lời, tại lúc Vu Thịnh Ưu nghĩ rằng hấn sẽ không trả lời, hấn từ từ nói: “Ta cũng có chút không quen. Nhưng mà.....” Cung Viễn Hàm cười yếu ớt: “Kia mới là đại ca, sáu năm trước đại ca chính là như vậy, kinh tài phong dật, túc trí đa mưu, võ nghệ cao cường, làm cho người ta kính nể không thôi.” Cung Viễn Hàm thanh âm dùng để nghe nhẹ nhàng nói xong, Vu Thịnh Ưu lẳng lặng nhìn bên mặt hấn, khuôn mặt tươi cười tao nhã, ngữ điệu vân đạm phong khinh. Viễn Hàm nói: “Kia mới là bộ dáng một người nam nhân nên có.” Viễn Hàm còn nói: “Người hấn là nên cao hứng vì hấn, ta cũng vậy.” Vu Thịnh Ưu nhẹ nhàng nắm tay, không nói chuyện, đúng vậy, nàng hấn là nên vì hấn mà cao hứng a, không có người nào muốn làm kẻ ngốc, huống chi là một người đang xuất sắc như Viễn Tu như vậy? Nhưng cảm giác của nàng, vì sao lại tuyệt không hề vui vẻ khi thấy hấn trở lại, ngược lại, lại hận không thể lấy xuân dược độc cho hấn ngốc lại? Vì sao..... Nàng lại ích kỷ như thế? Vu Thịnh Ưu gắt gao cắn môi, bỗng nhiên nghĩ đến đêm qua mình tìm đại một lý do để chạy tới phòng nhị tẩu, trong mắt Cung Viễn Tu thoáng một tia bi thương, nhưng cho dù như vậy, hấn vẫn mỉm cười để nàng rời đi..... Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên thấy sống mũi cay cay, ngửa đầu, dùng sức trừng mắt nhìn trời xanh, sau đó quay đầu nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Người nói đúng, chúng ta hấn là nên vui vẻ vì hấn, kỳ thật vốn nên vui vẻ, ta là nữ nhân, đương nhiên phải để tướng công bảo hộ, người là đệ đệ, đương nhiên phải để ca ca yêu thương, vốn nên như vậy a! Đúng không?” Cung Viễn Hàm lẳng lặng nhìn nàng, bỗng nhiên nhẹ nhàng nâng tay, xoa nhẹ mái tóc mềm mại của nàng nói: “Ngốc nghếch, người là nữ nhân mà, muốn khóc thì khóc đi.” Vu Thịnh Ưu mím mím miệng, cúi đầu, nước mắt nháy mắt chảy xuống theo khóe mắt: “Nhưng mà ta thật sự rất khổ sở.....” Cung Viễn Hàm ngừng đầu, nhìn chim chóc đậu trên cây, nhẹ giọng nói: “Chim non trưởng thành, luôn muốn giương cánh bay cao.” “Con chim non này nhà người trưởng thành cũng quá nhanh rồi.” Vu Thịnh Ưu ngửa cổ ăm ức. Cung Viễn Hàm cười: “Mặc kệ là nhanh là chậm, chim mẹ luôn mất mát.” “Vậy con chim bố đâu?” Vu Thịnh Ưu nhìn hấn hỏi. Cung Viễn Hàm tránh vấn đề, nhẹ giọng hỏi lại: “Nhìn hấn bay cao trong trời xanh rộng lớn, không phải cũng rất tốt sao?” “Ta càng thích bẻ gãy cánh hấn, đánh gãy chân hấn, độc ngốc đầu óc hấn, đem hấn cột vào bên người, không cho hấn bay!” Vu Thịnh Ưu lau khô ánh mắt nói dối. “Ha ha.” Cung Viễn Hàm không trả lời, chỉ ngửa đầu, cười yếu ớt nhìn phía chân trời chim chóc bay lượn, thật lâu, vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Có lẽ..... người mất mát, cũng không phải chỉ có một mình Vu Thịnh Ưu..... Chạng vạng, Vu Thịnh Ưu một mình đi về khách sạn, một canh giờ trước, Viễn Hàm đã bị Viễn Hạ kêu đi, tựa hồ có chuyện trọng yếu. Con đường nhỏ trên núi luôn mang theo một mùi cỏ xanh đặc hữu, ở phía xa, lửa đỏ tịch dương chậm rãi trầm xuống, bỗng nhiên một trái cầu lớn giống như từ thái dương lặn ra, xoát xoát xoát liền lặn đến trước mặt nàng nói: “Lão bà đại nhân, hóa ra nàng ở đây a?” Vu Thịnh Ưu phù ngạch, nâng tay, làm một động tác vô lực: “Những lời này ta đã nói nhiều lần rồi, ta không phải lão bà người a.” Ái Đức Ngự Thư nghe mà như không nghe, vẻ mặt tươi cười nói: “Hiểu hiểu hiểu ~ ta tìm nàng đã một ngày.” “Tìm ta để làm chi?” Vu Thịnh Ưu tò mò hỏi. Ái Đức Ngự Thư cười: “Mang nàng về Quý Vực môn.” “Mang ta về Quý Vực môn?” Bàn Tử thực rõ ràng gật đầu. Vu Thịnh Ưu buồn cười nhìn hấn: “Vì sao ta lại phải theo người trở về a?” “Bởi vì ta thích nàng nha.” Bàn Tử đương nhiên nói. Vu Thịnh Ưu trầm mặc một hồi, như là còn thật sự suy nghĩ nói: “Nhưng mà ta không thích người.” Bàn Tử không bị đá kích chút nào, gật gật đầu nói: “Cho nên ta muốn mang nàng trở về a, cảm tình là phải bồi dưỡng a, mỗi ngày cùng một chỗ, nàng sẽ phát hiện thấy ta tốt lắm.” Vu Thịnh Ưu nhìn hấn, nàng biết hấn là một người chấp nhất, nàng biết hấn rất tốt với nàng, nàng cũng biết cảm tình của hấn là thật, cho nên nàng phải cự tuyệt, hung hăng, không chừa đường sống, tuyệt không ái muội, đây là nguyên tắc nhất quán của Vu Thịnh Ưu. “Ái Đức Ngự Thư, ta nói cho người biết. Ta vĩnh viễn cũng không có khả năng thích người, đừng lãng phí thời gian.” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt bình tĩnh nói xong, xoay người muốn chạy, lại bị hấn giữ chặt. “Ta biết.” Ái Đức Ngự Thư thẳng tắp nhìn nàng: “Ta biết nàng không thích ta béo, không thích hắc mao trên mặt ta, nàng không thích tính tự cao của ta, hiện tại nàng không thích ta. Đúng hay không?” “Không..... Không phải.....” Vu Thịnh Ưu ngừng đầu, nghiêm túc nhìn hấn: “Trước kia, ta cũng nghĩ rằng, ta không thích người, là vì vẻ bề ngoài của người, nhưng mà hiện tại ta mới biết được,

ta không thích người, không phải bởi vì người không tốt, mà là, đời này, ta chỉ yêu một người. Mà người kia, không phải là người.” “Như vậy..... Người nàng yêu là ai?” Vu Thịnh Ưu cúi đầu không nói, đúng vậy, là ai đây? Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ lập tức nói ra tên Viễn Tu..... Nhưng mà, hiện tại, nàng lại do dự Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, lá cây hoa hoa tác hưởng, một người ẩn phía sau gốc cây, lặng lẽ chờ, cũng giống như Ái Đức Ngự Thư, chờ đáp án của nàng. “Không có sao?” Ái Đức Ngự Thư truy vấn. Vu Thịnh Ưu nhú mày, hạ quyết tâm định há miệng, vừa mới chuẩn bị nói, Ái Đức Ngự Thư lại ngắt lời nàng: “Không được nói dối, rất nhiều người đang nghe đây.” “Ách?” Vu Thịnh Ưu kinh ngạc mở to hai mắt, rất nhiều người? Kích động nhìn chung quanh, lại không phát hiện thấy người nào, ở kia có người? Ở kia? Hay ở kia? Ái Đức Ngự Thư buông tay nàng nói: “Ha ha ha, nàng quả nhiên không yêu ai. Nói như vậy, ta vẫn còn có tư cách theo đuổi a! Như vậy, lần sau tái kiến đi ~ lão bà đại nhân!” Vừa dứt lời, liền biến mất vô tung. Người này rõ ràng béo như vậy, khinh công lại là nhất đẳng cao thủ a! Vu Thịnh Ưu gơ nắm tay lên trời, rống lớn: “Bàn Tử đáng ghét! Ai muốn tái kiến cùng người a! Đừng trở lại nữa! Đáng giận!” Vu Thịnh Ưu tức giận đập một cước vào thân cây ven đường, lại đập một cước, trên cây có cái gì rơi xuống, nàng bỗng nhiên cảm giác trên cổ có cái gì đang mấp máy, đưa tay cào: “Oa! Sâu lông a!” Vu Thịnh Ưu ghê tởm kêu toáng lên, nàng sợ nhất sâu lông, lại thấy trên vai cứ nhiên còn hai con, ngẩng đầu nhìn lại, thiên, cái gì thế này, trên người nàng toàn sâu lông đen thui. “Má ơi!!” Vu Thịnh Ưu bị dọa nhảy dựng, đông võ võ, tây võ võ, trên người thỉnh thoảng có sâu bị chấn động rớt xuống. Vu Thịnh Ưu phải hết sức trên người, lại ra sức gãi những chỗ bị sâu bám vào, ngứa, toàn thân đều ngứa! “Đừng gãi.” Một bàn tay lớn, nắm lấy tay nàng, thanh âm trầm ổn vang lên bên tai. Vu Thịnh Ưu rưng rưng nhìn lại, Cung Viễn Tu cứ nhiên vô thanh vô tức đứng cách nàng một bước, nàng tròn to mắt hỏi: “Người..... Người sao lại ở đây? A!” Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên nghĩ đến Bàn Tử nói có người nghe lén, chẳng lẽ là hắn. Vu Thịnh Ưu mặt có chút hồng, nàng cúi đầu liếc nhìn hắn hỏi: “Người đến từ khi nào?” Cung Viễn Tu ý cười âm áp, nhẹ nhàng vươn tay, bắt con sâu trên tóc nàng xuống: “Đến đây một lúc rồi.” “Kia..... Kia.....” Vu Thịnh Ưu ‘kia’ hai cái, vẫn chưa nói được, hỏi hắn đã nghe được cái gì sao? Có cần không? Mình chưa nói gì bậy bạ, tại sao lại phải chột dạ giống như ăn trộm vậy? Cung Viễn Tu gỡ con sâu lông cuối cùng, vứt trên mặt đất, mỉm cười nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Trở về đi.” “Ách? Trở về?” Về khách sạn sao? “Chúng ta về Cung gia đi, một lần nữa bắt đầu lại.” Hắn nói không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định, hắn không hỏi nàng được không, có nguyện ý hay không, hắn không muốn cho nàng quyền lợi được trả lời, bởi vì..... Hắn sợ nàng sẽ cự tuyệt. Nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn hắn, ánh mắt hắn vẫn sáng ngời trong suốt như vậy, chỉ là trong mắt có chút thần nhiên chờ đợi cùng đau xót nhẹ nhàng, Vu Thịnh Ưu tâm bỗng nhiên căng thẳng, nàng đã xúc phạm tới hắn rồi, rõ ràng trở nên thông minh là một chuyện đáng để cao hứng a. Nàng cười yếu ớt, nhẹ nhàng gật đầu. Hắn tiến lên ôm chặt lấy nàng..... Một lần nữa bắt đầu đi..... Hết thấy... hết thấy đều một lần nữa bắt đầu..... Chỉ cần trái tim nàng không thay đổi, sẽ có thể gọi lại tất cả những cảm xúc kia..... Nàng giương mắt, nhìn phương xa tịch dương lửa đỏ, gần người, đúng vậy, nàng hẳn là nên vì hắn cao hứng a..... Tựa như Viễn Hàm nói vậy..... Nhìn hắn bay cao ở trời xanh rộng lớn, không tốt sao? Nâng tay, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nhắm mắt lại. A..... vòng tay ôm lấy nàng, vẫn mạnh mẽ như vậy, lồng ngực ôm lấy nàng, vẫn ấm áp mê người như vậy..... Mấy ngày sau, Vu Thịnh Ưu lục tục biết được những chuyện trước đó, Ngày đó Cung Viễn Tu mở cửa đá ra, mọi người được cứu sống, tứ sư huynh bắt cóc Vu Tiểu Tiểu, uy hiếp mọi người để cho hắn một con đường sống, Vu Tiểu Tiểu bị bắt cóc kỳ thật vẫn là tự nguyện hi sinh, mọi người trong lòng đều hiểu, nhưng cũng không thể ngăn được đứa nhỏ ngốc đó, về sau, Tiểu Tiểu không trở lại. Chỉ hy vọng, tứ sư huynh có thể đối xử tốt với hắn. Ái Đức Ngự Thư bị Cung Viễn Hàm hãm hại thật thảm a, người nào đó khi tiêu diệt phân đà của Thành Ngọc Kiếm Trang lại lấy danh Quỷ Vực Môn, lại tung lời đồn trên giang hồ, nói Quỷ Vực môn trước diệt Thánh Y phái, sau diệt Thành Ngọc Kiếm Trang, đã tâm lớn, muốn xâm nhập Trung Nguyên, thống nhất võ lâm, trong lúc nhất thời các phái trong võ lâm đều cảm thấy bất an, tề tụ lại, bắt đầu thương lượng tiến hành bao vây tiêu trừ ma giáo Quỷ Vực Môn. Ái Đức Ngự Thư trong tình huống trở thành kẻ địch chung của toàn võ lâm, không rảnh tiếp tục kế hoạch truy thê, đành ra roi thúc ngựa về Quỷ Vực Môn xử lý mấy chuyện khiến người ta đau đầu đó. Ngày đó hắn tìm Vu Thịnh Ưu cũng là định bắt cóc nàng trở về, nhưng Cung Viễn Tu lại gắt gao đề phòng, không có cơ hội xuống tay, đành phải trở về tay không. Đầu số của sự kiện lần này, Thành Hoa Khanh thực may mắn chết đuối trong động, nói hắn may mắn là vì hắn đã chết, nếu chưa chết, mấy ngàn mấy vạn loại độc được khiến người ta sống không bằng chết của Thánh Y phái đều sẽ bắt hắn uống cả, huống chi người nào đó còn từng âm thầm thể phải bán hắn vào kỹ viện làm tiểu quan. Mà hai viên thuốc trường sinh bất lão trong tay hắn đã theo dòng nước biến mất vô tung, hóa thành hư ảo. Mọi chuyện đều kết thúc, tất cả lại trở lại như trước. Cung gia cùng Quỷ Vực môn để lại Cung Viễn Hạ

cùng Mạt Nhất lãnh trách nhiệm trùng kiến lại Thánh Y phái, bạc dùng đương nhiên là lấy từ bảo khố của Thành Ngọc Kiếm Trang. Vu Thịnh Ưu ở lại Thánh Y phái vài ngày, liền theo tướng công nhà mình trở về Cung gia bảo, lúc tới gần Cung gia đã nghe tiếng pháo nổ, nằng xốc màn xe lên nhìn về phía trước, chỉ thấy Cung gia giăng đèn kết hoa, pháo nổ từ đầu đường tới tận cửa Cung gia, khiến cả phố đều náo nhiệt. Lần này, so với lúc mình được gả tới Cung gia, còn náo nhiệt hơn a. Vừa mới tiến vào Cung gia đại viện, chỉ thấy bà bà tao nhã tiến lại, kích động kéo tay Vu Thịnh Ưu, tinh tế đánh giá nói:“..... Đứa nhỏ này sao lại béo lên nhiều như vậy? Ở bên ngoài ăn uống rất tốt ?” “.....” Vu Thịnh Ưu yên lặng quay đầu trừng mắt nhìn Cung Viễn Hàm, quả nhiên mẹ cũng như con. Bà bà bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, vẻ mặt ái muội cười đánh giá Cung Viễn Tu cùng Vu Thịnh Ưu nói:“Béo là tốt, Béo là tốt, hiện tại a, phải béo. Ha ha a.” Vu Thịnh Ưu khóe miệng run rẩy một chút, hiện tại cũng không phải Đường triều, béo có cái gì tốt. “Tu Nhi, các con đã vất vả rồi , mau dẫn Ưu Nhi trở về phòng nghỉ ngơi đi, ha ha a.” Bà bà cười nói với Viễn Tu, lại nhìn Viễn Hàm cười nói:“Hàm Nhi, cùng nương trò chuyện đi, đã ra ngoài nhiều ngày, mẫu thân thật nhớ con a.” “Để mẫu thân phải nhớ rồi.” Cung Viễn Hàm hiểu thuận tiện lên, giúp đỡ Tương Vân công chúa, chậm rãi đi trước, lúc đi đến hành lang gấp khúc, nhịn không được, vẫn quay đầu liếc nhìn lại. Trong viện nam tử anh tuấn đứng bên đỡ nữ tử kiều nhỏ, nữ tử cúi đầu, trên mặt có hơi hơi ửng hồng, rất là đẹp mắt. “Hai người bọn họ rất xứng đôi đi?” Tương Vân công chúa cũng quay lại nhìn bọn họ, sau đó cười hỏi hắc. Cung Viễn Hàm hơi hạ mắt, khi ngẩng lên, đã trở nên ôn hòa giống bình thường, hắc nhợt nhợt mỉm cười đáp:“Đúng vậy, mẫu thân.” Tương Vân công chúa nghe được đáp án như thế, rất là vui vẻ:“Nói không chừng sang năm có thể ẵm tôn tử , ha ha.” “Mẫu thân rốt cục có thể được như nguyện .” “Đúng vậy, đúng vậy, ha ha.”

50. Chương 50: Luyện Kiếm

Ban đêm, Cung gia nam uyển Vu Thịnh Ưu tẩy sạch một thân một mẩy, mặc áo ngủ tơ lụa thượng đẳng vào, vừa đi vào trong phòng, vừa dùng khăn lau tóc, đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Cung Viễn Tu nửa nằm ở trên giường lẳng lặng đọc sách, dưới ánh nến, hắc y bào nhẹ nhàng rộng mở, lộ ra làn da khỏe mạnh rắn chắc, đôi mắt sụp xuống, vẻ mặt lạnh nhạt, lơ đãng lại mang một hương vị dụ hoặc. Hắc nghe thấy tiếng cửa mở, đảo mắt nhìn lại, trên tuấn nhan đậm mạc nở rộ một vẻ tươi cười ôn hòa. “Tắm xong rồi?” “Ừm.” Vu Thịnh Ưu nhẹ nhàng gạt đầu. Bị hắc hỏi như vậy, nằng cư nhiên có chút khấn trương, bàn tay lau tóc hơi hơi ngừng một chút, giật mình, cũng nhìn hắc ngây ngốc cười. Hắc nhìn nằng vân đạm phong khinh nói:“Vội ngủ đi.” “Ngủ..... Ngủ a?” Vu Thịnh Ưu đỏ mặt nhìn hắc, dùng sức lau tóc nói:“Tóc ta còn chưa khô, ta lau khô mới ngủ.” Nằng không biết, bộ dáng nhăn nhó vô thức của nằng trong mắt Cung Viễn Tu đáng yêu cỡ nào. Cung Viễn Tu cũng không vội, ánh mắt tiếp tục nhìn vào quyển sách, sau nửa canh giờ, tóc Vu Thịnh Ưu khô. Cung Viễn Tu chọn mi nhìn nằng, Vu Thịnh Ưu khấn trương cầm một miếng que hoa cao trên bàn, dùng sức nhét vào miệng:“Buổi tối chưa ăn no, ta ăn chút đã rồi ngủ.” Cung Viễn Tu ôn ngôn đạm cười:“Nằng ăn từ từ.” Vu Thịnh Ưu đem toàn bộ điểm tâm trên bàn nhét vào miệng xong, lại uống một ấm trà, đông sờ sờ, tây sờ sờ, làm hết tất cả những chuyện có thể làm rồi, mới đứng dậy, đi đến bên giường, đi qua người Cung Viễn Tu, lăn vào bên trong giường, đắp chăn, nhắm mắt lại, làm bộ ngủ. Một lát sau, nằng nghe được tiếng Cung Viễn Tu gấp sách lại, giường lay động vài cái, nến tắt, một góc chăn bị xốc lên, Vu Thịnh Ưu thân mình cứng ngắc, khấn trương, trong lòng bàn tay hơi hơi đỏ mồ hôi, thân thể hắc mang theo một cảm giác mát mẻ nằm gần vào. Nằng im lặng đợi một hồi, người bên cạnh không có động tác dư thừa gì, chỉ thẳng tắp nằm ở bên người nằng, như là đang ngủ. Vu Thịnh Ưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân thể dần dần thả lỏng, lúc này mới chậm rãi ngủ. Mãi cho đến khi hô hấp của nằng vững vàng , người bên cạnh nằng mới nhẹ nhàng vươn tay, ôm nằng vào lòng, lẳng lặng cùng nằng đi vào giấc ngủ. Sáng sớm, lúc chim chóc đánh thức Vu Thịnh Ưu dậy, nằng mở mắt ra, phát hiện người bên cạnh đã rời đi, nơi hắc nằm vẫn còn lưu lại chút độ ấm. Vu Thịnh Ưu hí mắt nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời sáng sớm màu lam , lúc này, hắc là đi luyện võ đi. Đã không cần ta đi cùng rồi sao? Trong lòng lại có chút mất mát. Bất quá, không cần ta đi cùng cũng thật tốt a, như vậy buổi sáng ta có thể ngủ lười được. Đúng! Ai cũng đừng ngăn cản ta, ta muốn ngủ thẳng tới giữa trưa. Vu Thịnh Ưu yên lặng nghĩ, xoay người, muốn tiếp tục ngủ. Nhưng nhắm mắt lại vẫn không thể ngủ được, cuối cùng nằng rốt cục đành phải ngồi

dậy, nghĩ: Đúng rồi, ta cũng muốn luyện võ a! Ta lần này ra ngoài chịu khổ nhiều như vậy, chính là do võ nghệ không tốt a, hiện tại có thời gian hẳn là nên luyện tập võ nghệ để bản thân mạnh hơn a! Phải phải! Gật đầu, đứng dậy, mặc trang phục vào, tóc buộc tùy ý, rửa mặt, liền theo con đường nhỏ quen thuộc, đi đến rừng trúc. Nắng sớm chớp động, gió lạnh thổi nhẹ nhẹ, phất qua thân trúc, phát ra tiếng vang dễ nghe, trong rừng trúc, một nam tử áo trắng cầm bảo kiếm trong tay theo gió mà động, thân hình hắn cũng không mau, nói là luyện kiếm không bằng nói là đang múa kiếm, tùy ý có chút lười nhác, kiếm pháp kia như nước chảy mây trôi, gió nhẹ phất qua lại càng đẹp mắt. Vu Thịnh Ưu nhìn không chớp mắt, nam tử múa xong một bộ kiếm pháp, thu kiếm xoay người, nhìn nàng ôn nhu mỉm cười: “Đại tẩu, sớm.” Vu Thịnh Ưu thực cảm thấy trên thế gian này không có nam tử nào tuấn mỹ hơn Cung Viễn Hàm, thật không hiểu sau này, nữ tử như thế nào mới có thể xứng đôi với hắn a. (oahaha, Hàm ca là nhất)

“Sớm.” Vu Thịnh Ưu cười cười, nhìn nhìn xung quanh một chút hỏi: “Viễn Tu đâu?” “Đại ca tiến cung diện thánh.” Vu Thịnh Ưu kinh ngạc tròn to mắt: “Diện thánh? Gặp Hoàng Thượng?” “Đúng vậy.” Cung Viễn Hàm gật đầu. “A..... Gặp hoàng đế a!” Trong đầu xuất hiện hình ảnh bá quan trong triều quỳ xuống hành lễ giống như trong phim truyền hình, Vu Thịnh Ưu lúc này mới nhớ tới, bà bà tốt xấu gì cũng là công chúa, ba huynh đệ bọn họ, chẳng phải cũng là Vương gia sao? A! Hóa ra chính mình lại là một Vương phi a! Vương phi a! Biết Vương phi là sao không? Là quý tộc! Quý tộc a! Kể có tiền! Nga ha ha ha ha ha. Cung Viễn Hàm liếc mắt dạm nhìn, thấy Vu Thịnh Ưu vẻ mặt vui vẻ, không rõ nàng lại hưng phấn cái gì, tiếp tục nâng kiếm vũ lộng. Vu Thịnh Ưu từ trong giấc mộng Vương phi tỉnh lại, nhìn Cung Viễn Hàm kiếm pháp phiêu dật, bỗng nhiên tâm sinh hâm mộ: “Ai! Viễn Hàm. Người dạy ta luyện võ đi.” “Luyện võ?” “Ừm! Luyện bộ kiếm pháp này đi, người múa kiếm siêu đẹp a.” Cung Viễn Hàm không chút suy nghĩ cự tuyệt: “Không được.” “Vì sao không được!” “Ta không muốn lãng phí khí lực a.” Cung Viễn Hàm nói phi thường đương nhiên. Vu Thịnh Ưu tức giận nghiêm mặt, hắn liền khinh thường nàng như vậy, liền cho rằng nàng nhất định không học được: “Người chính là không muốn dạy ta!” “Người nghĩ đúng a.” Cung Viễn Hàm chọn mi, cười cười, vẫn dạm phong khinh tiếp tục múa kiếm. “.....” Vu Thịnh Ưu khóe miệng run rẩy một chút, người này thật sự là thành thực a, khó chịu! Nàng xoay người, rút lấy một cây trường côn liền đánh tới: “Không dạy ta! Ta cũng không để cho người luyện.” Cung Viễn Hàm đưa tay chặn lại, xoay người, tay phải chụp tới, một chiêu linh tinh của Vu Thịnh Ưu đã bị hắn hóa giải, Cung Viễn Hàm cầm gậy gỗ nhẹ đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói: “Nha đầu nghịch ngợm.” Vu Thịnh Ưu ôm đầu, không thuận theo trừng mắt nhìn hắn, lôi kéo ống tay áo hắn dùng sức lắc: “Dạy ta đi! Dạy ta, dạy ta!” Cung Viễn Hàm lắc đầu, kéo lại tay áo, ôn nhu cười nói: “Được, dạy cho người, dạy cho người.” “Hắc hắc.” Vu Thịnh Ưu hí mắt, cười thực vui vẻ đứng lui sang một bên. Cung Viễn Hàm lôi bảo kiếm ra: “Xem cẩn thận.” “Ừm.” Vu Thịnh Ưu dùng sức gật gật đầu. Vừa xuất tư thế làm một động tác, Vu Thịnh Ưu kêu: “Dừng.” Cung Viễn Hàm dừng lại, Vu Thịnh Ưu học hắn triển khai động tác: “Tiếp.” Cung Viễn Hàm khóe miệng run rẩy một chút, lại làm một động tác, lần này không cần Vu Thịnh Ưu gọi, hắn tự giác dừng lại, chờ tới khi Vu Thịnh Ưu bày ra một bộ dáng giống giống như thế, hắn mới bắt đầu động tác kế tiếp. Hắn cầm kiếm chém xuống, nàng cũng cầm kiếm chém xuống, hắn tiêu sái xoay người, nàng lão đảo xoay người, hắn kiếm phong phiêu dật sắc bén, kiếm phong của nàng run run vô lực. Gió nhẹ nhàng phất qua, hai người trong rừng trúc, một người thực sự dạy, một người cẩn thận học, áo trắng nam tử thực thông thả xuất từng động tác, diễn một lượt bộ kiếm pháp. Sau nửa canh giờ, một bộ kiếm pháp đã dạy một nửa, thu kiếm. Quay lại nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu nháy mắt mấy cái hỏi: “Hết rồi?” Cung Viễn Hàm cười: “Ta muốn hỏi một chút, võ công của người trước kia là ai dạy?” Vu Thịnh Ưu nghĩ nghĩ: “Phụ thân cùng các vị sư huynh thay phiên dạy a, bình thường chỉ có phụ thân cùng đại sư huynh dạy là thực nghiêm khắc, những gì dạy nhất định phải bắt ta học bằng được, còn các sư huynh khác, ta lười luyện, bọn họ cũng sẽ không bắt buộc ta.” “Người nào đối xử tốt với chính mình, cũng sẽ không bắt buộc người.” Cung Viễn Hàm cười thành khẩn. “Người là ghét bỏ ta ngốc sao?” Vu Thịnh Ưu chu miệng trừng hắn. “Ừm...” Cung Viễn Hàm cẩn thận nghĩ nghĩ, còn thật sự gật đầu: “Đúng vậy.” “Hừ.” Vu Thịnh Ưu tức giận liếc nhìn, hắn lại còn gật đầu. Cung Viễn Hàm cười nói: “Đồ nhi, đem mấy chiêu vi sư vừa dạy người luyện xem.” “Vâng.” Vu Thịnh Ưu tự tin tràn đầy bày ra tư thế, khoa tay múa chân hai cái, sau đó dừng lại hỏi: “Xuống phía dưới?” “Hướng về phía trước.” “À.” “.....” Không đến hai chiêu lại hỏi: “Hướng bên trái?” “Hướng bên phải.” “À.....” Vu Thịnh Ưu làm tốt động tác, sau một thời gian dài trầm mặc, quay đầu hỏi “Sau đó sao?” “Thật có lỗi, đại tẩu, vừa rồi ta không nên gọi người là đồ nhi.” Cung Viễn Hàm mở to mắt phải sạch quan hệ, tuyệt đối không thể để cho người ta biết kiếm pháp của nàng là do hắn dạy, mất hết danh dự. Vu Thịnh Ưu gãi gãi đầu, báo oán trừng hắn: “Ta mới không cần người làm sư phụ, người dạy không tốt, lại đổ lỗi cho ta!” Cung Viễn Hàm bật cười: “Ta dạy không tốt?”

“Chính là do người dạy không tốt! Là như vậy, là như vậy!” Vu Thịnh Ưu không nói đạo lý, kêu lên. “Dạy cái gì?” Đúng lúc này, một đạo thanh âm đôn hậu từ phía rừng trúc truyền tới, Cung Viễn Tu lững thững đi tới, hôm nay hắn mặc một thân áo choàng màu vàng, tóc cẩn thận tỉ mỉ dùng trâm cài tóc cài lên, đỉnh đầu mang theo kim quan, càng lộ vẻ phong thần tuấn lãng. “Đại ca đến vừa lúc.” Cung Viễn Hàm chấp tay nói: “Tẩu tử muốn học Phiêu Vân kiếm pháp, tiểu đệ bất tài thật sự không dạy được nàng, đại ca vẫn là tự mình dạy đi.” Nói xong, ôm quyền hành lễ, xoay người mà đi. Vu Thịnh Ưu cầm kiếm trừng mắt nhìn theo bóng dáng của hắn, đáng giận, hắn cứ như vậy không dạy nàng nữa sao! “Muốn học kiếm?” Cung Viễn Tu tới gần nàng, cúi đầu nhẹ hỏi. Vu Thịnh Ưu gãi gãi đầu: “Ha ha, ta thấy Viễn Hàm múa kiếm rất đẹp, nên muốn học thử.” “Ta dạy cho nàng.” “Ta..... Ta rất ngốc.” Vu Thịnh Ưu xấu hổ cầm kiếm, cẩn thận nhìn hắn: “Người không được khinh bỉ ta nga.” “Sẽ không.” Cung Viễn Tu trầm giọng mà cười: “Để ta xem nàng luyện thế nào?” “Ừm.” Vu Thịnh Ưu vắt hết óc mới nghĩ được nửa bộ kiếm pháp Cung Viễn Hàm vừa dạy nàng. Đùa giỡn xong, người nào đó tự mình cũng thực hổ thẹn sờ sờ mũi cười: “Học không tốt.” Cung Viễn Tu cười: “Không, là Viễn Hàm dạy không tốt.” “A?” Vu Thịnh Ưu kinh ngạc nhìn hắn, hắn cứ nhiên cũng nói giống nàng! “Ta dạy nàng, ba ngày là có thể học được.” “Thật sự?” Vu Thịnh Ưu kích động lôi kéo ống tay áo hắn, ánh mắt sáng ngời nhìn hắn. Cung Viễn Tu nhìn tay hắn, không rút ống tay áo về giống Cung Viễn Hàm, chỉ cúi đầu, cười yếu ớt, ôn nhu hứa hẹn: “Đương nhiên.” Oa –! Thiên hạ đệ nhất cao thủ quả nhiên không phải dễ làm! Người ta nhất định có bí quyết! Có bí quyết a! Oa ca ca! Học được a!

51. Chương 51: Nam Nhân Chất Phác

Trong rừng trúc, Cung Viễn Tu tay cầm bảo kiếm vũ lộng, chiêu thức so với Cung Viễn Hàm lại càng thêm sắc bén, kiếm khí càng sâu, lực sát thương càng mạnh. Một bộ kiếm pháp diễn xong, Vu Thịnh Ưu nhú mày, nghiêng đầu: “Hình như không giống với ban nãy Viễn Hàm diễn.” Cung Viễn Tu gật đầu nói: “Phiêu Vân kiếm pháp, chiêu thức rất nhiều, bộ pháp phức tạp, đối với nàng mà nói, học theo toàn bộ thì hơi khó, ta bỏ đi những chiêu thức hoa mỹ không cần thiết, chỉ để lại những chiêu thức đơn giản hữu lực, theo trình độ của nàng, sẽ chia làm ba đoạn, mỗi ngày buổi sáng học một đoạn, ba ngày sau có thể học xong.” “Nhưng mà, bỏ bớt chiêu thức, uy lực có giảm bớt hay không?” “Sẽ không, bộ kiếm pháp này lấy công làm thủ, ta dựa theo trình độ của nàng, thêm vào mấy chiêu, uy lực sẽ không giảm bớt mà ngược lại càng mạnh hơn.” “Oa! Thật là lợi hại!” Vu Thịnh Ưu hai mắt sùng bái nhìn hắn, cảm thấy hắn chỉ thêm bớt một chút, vô cùng đơn giản, liền thăng cấp Phiêu Vân Kiếm Pháp từ 1.0 lên 2.0! “Muốn học không?” Cung Viễn Tu buồn cười hỏi. “Tuyệt đối muốn!” Vu Thịnh Ưu rống lớn một tiếng, cầm trường kiếm hùng hục chạy tới. Cung Viễn Tu dạy rất chậm, cũng rất kiên nhẫn, mỗi một chiêu, mỗi một thức hắn đều lặp lại ba bốn lần, mãi cho đến khi Vu Thịnh Ưu học được nhớ kỹ, mới bắt đầu chiêu tiếp theo. Vu Thịnh Ưu cứ nhiên phối hợp thần kỳ, hoàn toàn không có tâm địa gian xảo gì, học rất đàng hoàng. “Chỗ này không đúng, cánh tay phải hạ xuống một chút nữa.” Cung Viễn Tu đi qua, đứng ở phía sau nàng, tay phải từ phía sau vòng qua cầm tay phải của nàng, tay trái cầm tay trái của nàng, hai người dựa vào rất gần, thân mình nàng kiều nhỏ, toàn bộ bị hắn bao vào trong ngực, hắn cầm tay nàng nói: “Đến, trước xuống phía dưới, chân phải bước, thân kiếm giương lên. Đúng, vòng lại, xoay người.....” Vu Thịnh Ưu bộ pháp lập tức bị sai, vấp phải chân Cung Viễn Tu, thân mình ngã về phía trước, Cung Viễn Tu vươn tay giữ nàng lại, tay hắn chạm vào nơi không nên chạm, xúc cảm mềm mại, khiến hắn cuống quýt rút tay về. Vu Thịnh Ưu hơi đỏ mặt, không được tự nhiên cong cong hai má, lặng lẽ quay đầu nhìn hắn, Cung Viễn Tu trên mặt cũng có chút xấu hổ không được tự nhiên. “Thật xin lỗi.” “Ách.....” Vu Thịnh Ưu mặt lại đỏ lên, đáng giận, hắn nói thật xin lỗi, nàng có thể nói ‘ta không cần người xin lỗi, ta muốn người sờ gấp mười cho ta’ hay không! Vu Thịnh Ưu có tặc tướng lại không có tặc胆, chỉ có thể buồn thanh nói: “Quên đi.” Nói xong xoay người muốn đi, cũng không biết có phải ông trời đối nghịch cùng nàng hay không, cũng không biết nàng lại vấp phải cái gì, thẳng tắp ngã xuống, Cung Viễn Tu cả kinh, lại vươn tay đỡ lại..... Sau đó...hai người đều cứng đờ. Hắn..... lại chạm phải nơi không nên chạm, bàn tay hắn vừa lúc chạm phải nơi mềm mại rất tròn của nàng. Vu Thịnh Ưu mặt đã sắp biến thành đỏ như máu. “Ách..... Thật xin lỗi.” Cung Viễn Tu có chút lắp bắp. Vu Thịnh Ưu cắn răng, nắm tay! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi cái đầu người a! Thật xin lỗi sao người còn chưa bỏ tay ra! Vu Thịnh Ưu thở phì phì nhìn hắn! Người này, nói cái gì mà ‘một lần nữa bắt đầu’,

nhưng mỗi ngày đều giống như đầu gỗ, tuyệt không thông suốt! Gặp tình huống này, hẳn không có một chút hài hước, mượn cơ hội phát huy, biểu đạt tình yêu, mê luyến gì đó một chút! Hẳn như vậy mà gọi là bắt đầu mới a! Hẳn căn bản chính là chỉ số thông minh cao, chỉ số tình cảm thấp! Nàng “xoát” một tiếng, xoay người chỉ vào mũi hẳn nói: “Người cố ý.” Cung Viễn Tu xoa tay: “Sao có thể? Tuyệt đối không phải.” “Người đúng là như vậy, là như vậy, là như vậy! Trước kia người luôn thích sờ nơi này của ta!” Vu Thịnh Ưu tức giận kêu to. Lời này vừa nói ra, ngay cả Cung Viễn Tu mặt cũng hơi đỏ lên, hẳn ho khan một chút nói: “Khụ, cái kia..... Trước kia là chuyện trước kia.....” “Cái gì!” Vu Thịnh Ưu ngắt lời hẳn: “Người nói vậy tức là trước kia người thích hiện tại không thích?” “Ách, không phải.” “Gạt người! Người chính là không thích! Người hiện tại đụng đến còn xin lỗi! Xin lỗi cái p a! Ta là lão bà người a! Người bày ra bộ dáng thánh nhân quân tử làm gì! Người nói, người nói! Người cố ý hay không?” “Được rồi, ta là cố ý.” Cung Viễn Tu nhắm mắt, nhận lấy tội danh đáng khinh này. “Hừ! Ta biết là người cố ý!” Vu Thịnh Ưu đắc ý ngẩng cao đầu, tỏ vẻ ta rất có mị lực, ta biết trước người đã sớm muốn quỳ dưới váy ta: “Quên đi, lần này không cùng người so đo, ta đói bụng! Đi ăn cơm đi.” Cung Viễn Tu tốt tính gật đầu: “Được.” Hai người một trước một sau đi vào nhà ăn Cung gia, trên bàn cơm Cung Viễn Hàm đã ngồi đó, đang uống trà, hẳn thấy hai người tiến vào, có lẽ đứng dậy gật đầu nói: “Đại ca, đại tẩu.” Cung Viễn Tu khẽ gật đầu, Vu Thịnh Ưu lại cười hì hì tiêu sái đi qua, ngửa đầu cười duyên nhìn hẳn: “Uy! Viễn Hàm, ta đã nói người dạy không tốt mà! Bộ kiếm pháp kia chưa đến hai ngày ta đã học xong rồi.” Cung Viễn Hàm vẻ mặt khó tin: “Nói mạnh miệng thì ai chẳng nói được a.” “Ta thật sự có thể học được a!” Vu Thịnh Ưu chỉ vào Cung Viễn Tu nói: “Không tin người hỏi hẳn.” Cung Viễn Hàm giương mắt nhìn lên, Cung Viễn Tu gật đầu. Cung Viễn Hàm cười: “Đại tẩu theo học đại ca một năm, nói không chừng cũng có thể trở thành một thể hệ cao thủ.” “A!” Vu Thịnh Ưu vỗ tay vui vẻ nói: “Người cũng nghĩ như vậy? Thật là nghĩ rất giống ta a.” “Ha ha.” Cung Viễn Hàm cười khẽ, trong mắt một mảnh ôn nhu. Cung Viễn Tu lặng yên đánh giá Cung Viễn Hàm, hơi hạ mắt, yên lặng xuất thần. Chờ một lát, Cung phu nhân cùng Cung lão gia dắt tay đi ra, Cung lão gia phát tay nói: “Đưa đồ ăn.” Vừa lên tiếng, nhóm tỳ nữ bưng những đĩa đồ ăn tinh xảo, nhanh nhẹn đi tới, chỉ một lát, trên bàn đã đầy kín mấy chục loại món ngon mỹ vị. Cung lão gia cầm đũa, gắp một con tôm đã bóc vỏ, đặt vào bát của Cung phu nhân, Cung phu nhân gật đầu cười khẽ, vẻ mặt hạnh phúc. Vu Thịnh Ưu đôi khi thực cảm thấy, Cung phu nhân chính là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này, thân phận cao quý, dung nhan tuyệt mỹ, trượng phu anh tuấn si tình, ba đứa con hiếu thuận, tất cả những ân huệ lão Thiên có thể ban, nàng đều có được. “Đứa nhỏ này, sao lại không ăn cơm, lại nhìn bản cung ngẩn người a?” Cung phu nhân nhìn Vu Thịnh Ưu cười khẽ hỏi, vẻ tươi cười của nàng thực thân thiết, thực ôn nhu, có chút giống với vẻ tươi cười của Viễn Hàm. Vu Thịnh Ưu nhất thời chưa phục hồi lại tinh thần, mê mê thành thực nói: “A, con cảm thấy mẫu thân rất hạnh phúc.” Cung phu nhân hơi hơi chọn mi, đầu tiên là sững sốt, sau lại nhếch miệng cười, nụ cười sáng ngời ấm áp mang theo vẻ ngượng ngùng, xinh đẹp động lòng người, Bà nhẹ nhàng hé miệng, liếc mắt nhìn tướng công mình, cười nói: “Ông xem nha đầu kia thật hâm mộ ta kìa.” Cung lão gia vốn lạnh lùng, khóe miệng cũng hơi hơi gợn lên, nam nhân này, đã nghe rất nhiều những lời nịnh hót, cũng không có một câu nào giống như câu nói vừa rồi của Vu Thịnh Ưu, làm hẳn vui vẻ không thôi. Cung phu nhân che miệng cười khẽ, nhìn Cung Viễn Tu nói: “Viễn Tu a! Con thấy nương tử của mình hâm mộ ta như vậy, còn không mau gấp đồ ăn cho người ta.” Cung Viễn Tu nhìn Vu Thịnh Ưu, mặt nàng hơi hơi hồng, nàng xấu hổ xoa tay: “Ta không phải cố ý này.” Cung Viễn Tu đưa tay, cầm lấy chiếc đũa, gắp một gắp rau xanh bỏ vào trong bát của nàng. Vu Thịnh Ưu buồn bực. Cung Viễn Hàm nhìn không được cười khẽ ra tiếng. “Nhị đệ cười cái gì?” Cung Viễn Tu quay đầu hỏi. “Ha ha, đại ca, tẩu tử ghét nhất là ăn rau xanh.” Cung Viễn Tu chọn mi, đậm cười nói: “Thật không? Nhị đệ thật hiểu rõ.” “Ách?” Cung Viễn Hàm hơi hơi sững sốt, vẻ tươi cười trên mặt dần biến mất. Cung Viễn Tu quay đầu, bàn tay hơi hơi nắm lại. Trên bàn cơm không khí trầm mặc, Vu Thịnh Ưu kỳ quái nhìn hai huynh đệ kia trầm mặc không nói, Cung phu nhân nhẹ nhàng nhíu mày nói: “Ưu Nhi, đã lâu không gặp con, cũng rất nhớ, cơm nước xong đến phòng bản cung nói chuyện.” Vu Thịnh Ưu vừa gắp rau xanh trong bát ra, để bên cạnh bàn, vừa gật đầu đáp ứng: “Vâng.” Bữa cơm này, Cung Viễn Hàm chưa ăn chút gì, đã đứng dậy cáo lui, Vu Thịnh Ưu nhìn bóng dáng hẳn, bỗng nhiên cảm thấy có chút khó chịu. Cung Viễn Tu nhìn gắp rau xanh bị Vu Thịnh Ưu bỏ ra bên cạnh bàn, ảo não khẽ nhíu mày. Cơm nước xong, vào nhà, Cung phu nhân tạo nhả ngồi trên chiếc giường đẹp đẽ quý giá, Vu Thịnh Ưu đứng một bên nhìn Cung phu nhân ngây ngô cười. Cung phu nhân cười yếu ớt ngoắc, để Vu Thịnh Ưu tới ngồi trên cạnh bà, thân thiết giữ tay nàng hỏi: “Ưu Nhi cùng Tu Nhi gần đây cảm tình thế nào?” Vu Thịnh Ưu con mắt vòng vo chuyển, gật đầu nói: “Rất tốt.” Cung phu nhân hơi nắm chặt tay nàng, thân thiết cười: “Rất tốt sao ta không nhìn ra được?” “Ha ha. Là rất tốt, chỉ là có chút không quen.” Vu Thịnh Ưu cúi đầu Cung phu nhân cười khẽ: “Không

quen thế nào?” “Cái này... con cũng không nói ra được.” Vu Thịnh Ưu lại cúi đầu buồn rầu nói. Cung phu nhân cười: “Ai, đứa nhỏ này, ta vẫn nghĩ con là người sáng khoái cơ! Sao lại trở nên khép nép như vậy a? Ta nhớ rõ trước kia con thường xuyên nhìn con ta mà chảy máu mũi a.” “Con nào có?” Vu Thịnh Ưu mặt đỏ. “Còn không thừa nhận, toàn bộ Cung gia bảo đều nhớ rõ. Con cảm thấy không quen chỗ nào cứ nói với nó, con muốn nó làm thế nào cũng cứ nói, nam nhân chất phác khó có thể đoán được lòng của phụ nữ.” “Nói thẳng?” Vu Thịnh Ưu nhú mày. “Đương nhiên nói thẳng.” Cung phu nhân nhìn nàng cổ vũ. “Nhưng mà..... Con hy vọng hấn giống như trước đây, như vậy cũng có thể nói sao?” “Hài tử ngốc, chuyện lúc ngốc nó còn làm được, thì lúc thông minh sao lại không làm được? Con không nói làm sao mà nó biết? Con đừng thấy Viễn Tu tuổi trẻ mà nghĩ là nó thành thạo, kỳ thật rất chất phác.” “Quả thật thực chất phác.” Vu Thịnh Ưu gật đầu. “Ha ha, nam nhân chất phác khi ôn nhu cũng có thể khiến người say chết.” Cung phu nhân che miệng cười khê. “Giống như công công sao?” Vu Thịnh Ưu cười nhìn bà. “Đi, đứa nhỏ không được giấu cợt người lớn.” Vu Thịnh Ưu quay đầu, trong lòng yên lặng nghĩ, nàng cũng coi như là người lớn, ha ha. Bất quá, mẫu thân nói rất đúng, nói thẳng! Hai người có vấn đề gì đều thẳng thắn nói chuyện với nhau thì tốt hơn, nếu cứ nhẩn nhó gượng ép, đúng là khó chịu muốn chết! Chính bản thân nàng cũng chịu không nổi! Mẹ nó! Ta rõ ràng vốn là một người hào sảng a! “Bà bà! Con bỗng nhiên cảm thấy được khai thông rộng mở!” Vu Thịnh Ưu nắm hai tay, hai mắt sáng lên! “Tức phụ! Nỗ lực lên!” Vì tôn tử của ta! Vu Thịnh Ưu rời phòng Cung phu nhân, về phòng lục lọi tìm kiếm, tìm hồi lâu, rốt cục lấy từ trong rương gỗ ra một quyển vở, nàng cầm vở cười hắc hắc, nga ha ha a! Ta còn có pháp bảo đây. Đem vở nhét vào ống tay áo, đi ra ngoài tìm Cung Viễn Tu. Lúc này Cung Viễn Tu ngồi trong thư phòng, xem sổ sách nhà mình sáu năm qua, nghe Trình quản gia báo cáo tình hình các thế lực khác. Trình quản gia đem tất cả những chuyện lớn sáu năm qua đã phát sinh, nhất nhất báo với hấn, Cung Viễn Tu trầm mặc nghe. Mỉm cười gật đầu nói: “Nhị đệ làm tốt lắm.” “Nhị thiếu gia quả thật lợi hại. Thiếu gia, lúc trước ngài..... Trong tình huống náo loạn đó, cũng có những thế lực khác như hổ rình mồi mơ ước Cung gia bảo chúng ta. Người trong hoàng cung đã sớm xem chúng ta Cung gia như gai trong mắt, cư nhiên xin thánh chỉ để cho Cung gia chúng ta đi tiêu diệt thổ phỉ. Năm đó lão gia đã chuẩn bị đích thân ra tay, lại không nghĩ tới nhị thiếu gia năm ấy mới mười lăm tuổi, lại mang mười tám hộ vệ, một đường đánh thẳng vào hai mươi bốn sơn trại, đánh đâu thắng đó, làm cho đám thổ phỉ hung tàn nổi tiếng chỉ nghe tin đã sợ mất mật, quá ư sợ hãi. Như thế người khác mới biết được, Cung gia chúng ta có không ít cao thủ. Nhị thiếu gia cầm quyền, đối với người bên trong Cung gia bảo, lại xử sự ỉn, hoặc chèn ép hoặc trấn an, không bao lâu liền khiến lòng người trong Cung gia bảo yên ổn lại..... Thiếu gia, Cung gia bảo năm đó có thể không tổn hại gì lớn, đều là do công nhị thiếu gia a!” Cung Viễn Tu nhìn ngoài cửa sổ, thản nhiên mỉm cười, nhớ tới Viễn Hàm sáu năm trước, khi đó, hấn vẫn là một thiếu niên thanh tú, chỉ biết phong nguyệt, không hỏi thế sự, lại không nghĩ tới, hấn lại có thể gánh vác tất cả. “Đại thiếu gia?” Trình quản gia nhẹ giọng kêu Cung Viễn Tu đang lâm vào hồi tưởng. “Được rồi. Người đi xuống trước đi.” “Vâng, đại thiếu gia.” Trình quản gia cúi đầu, âm thầm nghĩ, hiện tại đại thiếu gia đã trở lại, Cung gia rốt cuộc là ai cầm quyền đây? Hấn rút lui đi ra khỏi thư phòng, lại bị Vu Thịnh Ưu đang chạy vào va phải. “Ai u.” Vu Thịnh Ưu ôm đầu kêu đau. “Đại thiếu nãi nãi thứ tội, tiểu nhân.....” “Không có việc gì, không có việc gì.” Vu Thịnh Ưu không kiên nhẫn phát tay để cho hấn chạy lấy người. Trình quản gia hành lễ xoay người, cuống quýt lui ra. Cung Viễn Tu chọn mi nhìn nàng hỏi: “Sao nàng lại tới đây?” “Tôi tìm người.” Vu Thịnh Ưu đem quyển vở trong tay áo đưa tới trên bàn hấn: “Gia quy này là người viết, người sẽ không chối bỏ đấy chứ?” Cung Viễn Tu tuần mắt vừa nhìn, cười nói: “Sẽ không.” Cách cái bàn gỗ, Vu Thịnh Ưu nhẹ nhàng nhảy dựng, lật trang giấy thứ nhất chỉ cho hấn xem: “Vây là tốt rồi! Gia quy điều thứ nhất: Hết thấy lấy lời nương tử nói làm chuẩn! Người viết nga.” Cung Viễn Tu một tay chống cằm gật đầu: “Nàng muốn ta làm gì?” Vu Thịnh Ưu khụ hai tiếng: “Rất đơn giản, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày buổi sáng gọi ta dậy, dạy ta luyện kiếm, mỗi ngày kêu ta ba tiếng nương tử, nhìn thấy ta phải lao lên ôm lấy, phải luôn nhìn ta cười thực đáng yêu, buổi tối trước khi đi ngủ phải nói: Nương tử ngủ ngon. Lúc ngủ phải ôm ta ngủ, lúc hai người ở cùng một chỗ không được đọc sách, khi ăn cơm không gấp rau cho ta, nói đơn giản, những chuyện trước kia người thường làm, hiện tại một chuyện cũng không được thiếu!” Nói xong dùng sức gật đầu. “Làm như vậy?” “Làm như vậy!” Vu Thịnh Ưu gật đầu đi qua hỏi: “Làm được chứ?” “Ừm. Làm được.” Cung Viễn Tu gật đầu. “Kia..... Người kêu ‘nương tử’ cho ta nghe một chút.” Vu Thịnh Ưu cúi đầu nhìn hấn chờ đợi. “Khụ.....” ánh mắt hấn phiêu một chút, khuôn mặt tuần tú hơi hơi hồng, hấn dùng ngón trỏ xoa nhẹ chóp mũi một chút, sau đó nhẹ giọng kêu: “Nương tử.” Vu Thịnh Ưu nhìn trên mặt hấn hai phỉn đỏ ửng, tâm tình tốt! Hấn quả nhiên giống như Cung phu nhân đã nói, ăn nói không hoa mỹ, thực chất phác, lại là một nam nhân thực dễ thẹn thùng. “Lại kêu một tiếng nữa.” Vu Thịnh Ưu nhìn hấn, ánh mắt sáng như sao, khỏe môi có ý

cười. “Nương tử.” Lần này kêu có vẻ dễ. “Hắc hắc.” Vu Thịnh Ưu đầy mặt tươi cười, khóe mắt cũng cười hơi hơi nheo lại, không biết vì sao, chỉ cần hắn gọi nàng là nương tử, nàng đã cảm thấy vui vẻ. Nàng quả nhiên là một nữ nhân dễ thỏa mãn. Cung Viễn Tu nhìn nàng tươi cười, giống như say mê, chậm rãi vượt người qua, hôn nhẹ trên khóe môi nàng, rất nhẹ. Giống như trước kia, nhẹ nhàng, mang theo vô hạn vui mừng. Vu Thịnh Ưu sững sốt một chút, đỏ mặt, che miệng kinh ngạc nhìn hắn. Cung Viễn Tu không được tự nhiên khụ một tiếng, nói nhanh: “Khụ, không phải nàng nói những chuyện trước kia ta làm, hiện tại một chuyện cũng không thể thiếu sao?” Hơi liếc nhìn nàng, khóe môi mỉm cười: “Vậy thì... cái này cũng tính.” Vu Thịnh Ưu mân miệng, quay đầu, không cho hắn thấy mình đang cố nhịn cười, hừ! Người này, đúng là biết tự động thăng cấp a! Ngay lập tức đã thăng cấp từ 2.0 lên 3.0! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét ~! Mùa hè gió đêm mang theo hơi nóng, nhẹ nhàng phất qua những lá sen trong ao. Hoa sen đã tàn, không còn đẹp nữa, nhưng nam tử áo trắng kia, lại vẫn đứng bên ao sen như trước, nhìn những đài sen lặn trong đám lá, thản nhiên cười khê, trầm mặc hồi lâu. “Nhị thiếu gia.” Một thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng vang lên phía sau hắn. Cung Viễn Tu không quay đầu. “Nhị thiếu gia. Đây là hạt sen Lạc Nhạn mới hái, thiếu gia có muốn ném thử không?” Một đài sen xanh biếc đưa tới trước mặt hắn, hắn hơi hạ mắt, đưa tay nhận lấy, đặt trong tay thường thức. Qua một hồi lâu, ngẩng đầu ôn nhu nhìn nàng mỉm cười nói: “Cám ơn.” “Nhị thiếu gia.....” Lạc Nhạn ngẩng đầu, nhìn nam tử tuấn mỹ phi phàm này nói: “Lúc không vui thì không cần phải cười.” “Lạc Nhạn a.” Cung Viễn Tu cười càng ôn nhu: “Ta không hề không vui. Ta chỉ là đang tiếc khung cảnh này mà thôi.” Lạc Nhạn quay đầu, nhìn lá sen một mảnh lục sắc, nói nhỏ: “Thiếu gia không cần tiếc, cảnh này, sang năm lại có thể thấy, hoa này sang năm còn có thể nở lại.” Gió thổi bay lá sen, một mảnh lục sắc cuộn sóng, trong không khí có mùi lá sen thoảng qua, hắn nhìn hồ nước, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, sang năm còn có thể nở.” Hắn cúi đầu, dùng ngón tay thon dài trắng nõn tách đài sen, lấy ra một hạt sen màu trắng, đưa vào miệng, nhẹ nhàng ăn. “Ngọt chứ ạ?” “Ừm.” Hắn chậm rãi gặm đầu, xoay người rời đi, vân đạm phong khinh. Lạc Nhạn cầm ổ sen, gió nhẹ thổi bay làn váy của nàng, giống như một bức tranh tuyệt đẹp, nàng đứng bên cạnh ao sen nhìn theo bóng dáng hắn, mãi cho đến hắn đi xa, mới cúi đầu, lấy từ trong ổ ra một đài sen, bàn tay trắng nõn nhẹ tách ra, cắn một hạt sen, hơi nhíu mày. Thực đáng a.....

52. Chương 52: Lại Không Thành

Vu Thịnh Ưu hiện tại tâm tình sung sướng, thậm chí có chút hưng phấn không hiểu rõ, Cung Viễn Tu ở thư phòng làm việc, nàng đặc biệt muốn cùng hắn ở một chỗ, vì thế cầm một quyển tiểu thuyết ngồi trên ghế bên cửa sổ trong thư phòng lật xem, nhưng tiểu thuyết cổ đại luôn luôn có chút trúc trắc khó hiểu, mà trong truyện tình cảm thể hiện không rõ ràng, H lại càng không cần phải nhắc tới, tiểu thuyết như vậy đối với Thịnh Ưu mà nói, không có lực hấp dẫn, chưa đến hai canh giờ, nàng đã chịu không nổi, nhàm chán muốn tìm chỗ lẩn lộn, ngoài cửa sổ bướm bướm nhẹ bay, hoa tươi nở rộ, gió nhẹ mây bay, thật sự là thời tiết tốt để du ngoạn a. Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn Cung Viễn Tu, hắn vẫn giống hệt như mấy canh giờ trước, thẳng tắp ngồi trên ghế, tinh tế lật xem sổ sách. Đã làm cả ngày, hắn cũng nên tan tầm đi? Làm việc nhiều như vậy, sao có thể vào đầu chứ? Một ngày nay, trừ bỏ lật trang, viết chữ, cũng không thấy hắn làm gì khác. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn. Cầm lấy một củ lạc trên bàn trà, thừa lúc hắn không chú ý, cắn qua như ám khí. Cung Viễn Tu mắt chưa nâng, thân chưa động, củ lạc cứ nhiên bay lệch qua ốt hắn. Vu Thịnh Ưu hơi ngẩn người, ách, không nghĩ tới, công phu ám khí của mình hiện tại lại kém như vậy, cứ nhiên không thể đánh trúng mục tiêu, không được! Nàng thử lại lần nữa. Nghĩ như thế, nàng lại cầm hai củ lạc lên, “Hừ” “Hừ” nhắm vào đầu hắn, nhưng chuyện kì quái lại xảy ra, củ lạc thậm chí còn không đụng được tới cả tóc của Cung Viễn Tu. Vu Thịnh Ưu thật đúng là không tin nổi, bốc lấy một nắm ném qua, nàng cũng không tin, mười mấy củ lạc liền lại không thể ném trúng một phát? Nhưng mà, thật sự là một phát cũng không trúng..... Vu Thịnh Ưu ngây người, nàng đã trở thành kẻ vô dụng như vậy sao? Lúc này Cung Viễn Tu rốt cục ngẩng đầu, nhìn nàng vẻ mặt chịu đả kích nghiêm trọng, nhếch miệng cười khê. “Ngươi! Ngươi dùng hoa chiêu gì?” Vu Thịnh Ưu há miệng hỏi. Cung Viễn Tu lắc đầu: “Không có a, ta không hề động chút gì a.” “Vì sao ta ném, một phát cũng không trúng?” “Ta sao mà biết.” Cung Viễn Tu nói xong, liếc mắt nhìn nàng một cái: “Ngốc quá.” “Ngươi nói ta ngốc?” Vu Thịnh Ưu xoát một chút đứng lên, bỏ nhào vào trước mặt Cung Viễn Tu, hai tay dùng sức đánh hắn: “Đáng ghét, đáng ghét, ngươi mới ngốc.” Cung Viễn

Tu ha ha cười không ngừng, bàn tay to dễ dàng bắt lấy hai nắm đấm nhỏ bé của nàng, kéo nàng ngồi trên đùi hần, nắm lấy tay nàng, đặt ở bên miệng yêu thương hôn nhẹ: “Giống như con mèo nhỏ.” Hần cười khê, lời nói đầy sủng ái. Vu Thịnh Ưu mặt đỏ hồng, dựa vào lồng ngực dày rộng của hần, ngây ngô cười hắc hắc. Được rồi, nàng thừa nhận, nàng chính là muốn làm cho hần chú ý, làm cho hần ôm nàng, hôn nhẹ một cái, làm sao, làm sao, không được à? (có ai có ý kiến gì đâu, làm sao mà tỷ đã phải nhảy dựng lên thế = =) “Nhàm chán?” Cung Viễn Tu ôm nàng, xoa nhẹ tay nàng, ôn nhu hỏi. “Ừm, có một chút.” Vu Thịnh Ưu gật đầu. “Nhàm chán thì ra ngoài đi dạo, không cần phải ở trong này theo ta.” “Ta muốn chờ người cùng ra ngoài chơi.” Cung Viễn Tu cười khê: “Ta còn có chút việc, hôm nay phải làm xong.” “A, vẫn còn việc sao, vậy ta ra ngoài chơi.” Ở trong phòng buồn muốn chết, nàng đã sớm muốn ra ngoài. “Ừm, đi thôi.” Cung Viễn Tu gật gật đầu, bàn tay to khê vén lọn tóc bên tai nàng, nhìn không được lại hôn nhẹ một chút lên khuôn mặt của nàng. Vu Thịnh Ưu chu miệng cười: “Người không buông tay, ta đi thế nào?” Nguyên lai tay hần, vẫn chặt chẽ ôm thắt lưng của nàng, đừng nói đi, nàng ngay cả động cũng không động được. Cung Viễn Tu thoáng sửng sốt, có chút xấu hổ dùng ngón trở sờ sờ mũi, nhưng tay hần lại vẫn không buông ra. Nam nhân này khẩu thị tâm phi! Vu Thịnh Ưu nâng tay, vòng qua ôm lấy lưng hần, tựa đầu vào ngực hần, nhắm mắt lại nói: “Ta lại không muốn ra ngoài chơi nữa, ta muốn ngủ ở đây, có được không?” Cung Viễn Tu lập tức gật đầu đáp ứng: “Được.” Tay hần ôm nàng, lại chặt thêm vài phần, khoe môi tươi cười rõ ràng. Vu Thịnh Ưu nghĩ rằng, người này, nếu có thể làm nũng giống như trước đây thì thật tốt. Vì thế, Cung Viễn Tu cứ như vậy ôm Vu Thịnh Ưu xem sổ sách, vẻ mặt của hần vẫn nghiêm túc như vậy, ánh mắt hần vẫn chăm chú như vậy, nhưng mà..... Người trong lòng hần, làm sao có thể ngủ chứ? Vu Thịnh Ưu tựa vào trong lòng hần, thỉnh thoảng cọ cọ hần, ngửa đầu nhẹ nhàng nhìn hần, sờ sờ ngực hần, lấy tay chọc chọc trên ngực hần, lại vẽ vẽ, cuối cùng vẽ oxxx. Nàng có thể thề, nàng không phải muốn đùa giỡn hần, cũng không phải muốn dụ dỗ hần a, nàng chỉ là hiếu động như trẻ con mà thôi. Ngay tại lần thứ n Vu Thịnh Ưu vẽ xxx trên ngực hần, người nào đó bỗng nhiên mạnh mẽ cúi đầu, nhắm ngay môi của nàng, ấn một cái hôn nóng bỏng nồng nhiệt. Hần ôm lấy nàng, nàng mềm mại gất gao dán tại ngực hần, nóng bỏng làm nàng toàn thân run rẩy, mới đầu hần hôn mềm nhẹ, giống như sợ nàng đau, mềm nhẹ, ôn nhu, rồi sau đó, hần càng hôn càng sâu, bờ môi của hần càng lúc càng nhiệt liệt, hô hấp càng lúc càng dồn dập, đầu lưỡi hần mãnh liệt tìm kiếm trong miệng nàng, tìm kiếm của nàng, dùng sức đẩy đưa cùng một chỗ. Vu Thịnh Ưu chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay leo lên bờ vai của hần, ngửa đầu, mặc hần khê hôn, hai gò má của nàng một mảnh đỏ ửng. Tiếng rên rỉ khe khẽ dạt ra làm cho người ta phải đỏ mặt. Tiếng rên rỉ này như là cổ vũ hần, trái tim hần kịch liệt run run, hần vừa hôn nàng vừa nâng tay ôm nàng, làm cho nàng từ ngồi nghiêng trên đùi hần, đổi thành hai chân mở rộng ngồi trên đùi hần. Vật cứng rắn như thép đỡ giữa hai chân nàng, Vu Thịnh Ưu vẽ mặt đỏ bừng, nàng biết đó là cái gì, nhưng không cách nào kháng cự. Hần cách quần áo cọ xát thân thể của nàng, dục vọng của hần như muốn xuyên qua quần áo của bọn họ trực tiếp cắm vào, hai người đều có chút không khống chế được. Cung Viễn Tu hai tay khó dẫn nổi vuốt ve trên người nàng, cách quần áo xoa bóp nơi rất tròn của nàng, bờ môi của hần vẫn không rời đi môi của nàng, hai người hôn như không đủ, vô mồm gất gao đẩy đưa cùng một chỗ. Hần rút cuộc nhìn không được cử động vài cái hướng về phía trước, tiếng rên rỉ tràn ra trong miệng, hần không thể được đến thỏa mãn, dục vọng kịch liệt, như núi lửa bùng nổ dường như không thể vãn hồi, hần vươn tay, khó dẫn nổi bắt đầu cởi bỏ hạ y của Vu Thịnh Ưu. “A.....” Vu Thịnh Ưu bị hần hôn toàn thân vô lực, vẻ mặt mê say mặc hần bài bố, nàng nhìn gương mặt anh tuấn của hần vì nàng mà đầy dục vọng, là như vậy mê người, như vậy làm say lòng người. Nhưng mà, một tia lý trí cuối cùng còn tồn tại nói cho nàng biết, không thể làm tại đây..... sẽ có người tiến vào! Vu Thịnh Ưu né tránh bờ môi của hần, thở dốc nói: “Viễn Tu..... Dừng.....” Cung Viễn Tu mất diết tại ngơ trước sự chống cự của nàng, lại tìm được môi của nàng, lại điên cuồng hôn lên, váy của nàng đã bị hần kéo xuống, ngón tay thon dài của hần đã đi vào, chậm rãi cử động. “A..... A..... Dừng tay.....” Vu Thịnh Ưu ngửa đầu, cắn răng kêu nhỏ, tiếng rên rỉ như là sung sướng, lại như là thống khổ khiến Cung Viễn Tu hưng hăng nuốt nước miếng. Tay hần cử động lại nhanh vài phần, Vu Thịnh Ưu đầu chịu nổi kích thích như vậy, cảm giác tê dại kia, quả thực làm cho nàng có chút cuồng loạn: “A..... sẽ..... có người..... tiến vào a.” Nàng nói còn chưa dứt, chợt nghe cửa ‘rầm’ một tiếng, bị người ta mạnh mẽ đẩy ra. (Phụt!!! Oahahaha, lúc trên khiến người ta đỏ mặt tim đập chân run, giờ thì cười run cả người =)). Ưu tỷ... số khổ a) “Đại thiếu gia — ách! A?” Trình quản gia đã qua tuổi năm mươi nét mặt già nua đỏ bừng, nhìn hai người ở phía sau bàn đang gất gao ôm nhau, tư thế ái muội, kì thực là đang xxoo..... Vu Thịnh Ưu đem mặt chôn ở trong lòng Cung Viễn Tu, yên lặng rơi lệ..... Ta sớm biết! Ta sớm biết sẽ có người tiến vào! Mỗi lần... mỗi lần đều như vậy! Còn như vậy nữa, lão nương sẽ biến thành lãnh cảm mất! “Đi ra ngoài!” Cung Viễn Tu thanh âm trầm thấp, áp lực tức giận rất lớn. “Ách..... Vâng vâng!” Trình quản gia quay đầu bỏ chạy, ra khỏi thư phòng hai

bước, vẻ mặt đỏ bừng lại chạy lại, đóng cửa lại! Gắt gao đóng chặt! Hai người còn duy trì tư thế vừa rồi, yên lặng không nói gì, tay hấn còn tại cửa nàng, nhưng sao đã không còn ướt át..... Dục vọng cứng rắn của hấn, cũng mềm nhũn xuống, Vu Thịnh Ưu vụng trộm liếc mắt nhìn hấn một cái, sẽ không..... sẽ không bị dọa thành liệt đi.....(há há, đau bụng chết mất) Cung Viễn Tu hít sâu một chút, rút tay lại, cúi đầu ôn nhu hôn nhẹ hai má của nàng, thương yêu hôn môi, sau đó sờ sờ mặc quần áo giúp nàng, để ý lại từng nếp quần áo, ôm nàng lại ngồi một hồi, sau đó thổi phồng một tiếng nổ nụ cười. Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hấn, gắt giọng:“Đáng ghét!” “Trở về phòng chờ ta được không?” “Không cần, ta muốn ra ngoài chơi.” Vu Thịnh Ưu bực bội quay mặt đi. “Nương tử, ngoan.” “Không muốn, không muốn, không cần!” Vu Thịnh Ưu đứng lên, trừng mắt nhìn hấn, hung hăng nói:“Người nhanh trở về!” Nói xong đỏ mặt “bạch bạch bạch” chạy đi. Cung Viễn Tu chồm mi, nhìn bóng dáng của nàng nở nụ cười, rất là sáng lạn. Vu Thịnh Ưu chạy về phòng, bắt đầu lục tung tìm quần áo, Ừm..... Cái này không được, quá bảo thủ! Cái này cũng không được! Rất chắc! Cái này đi ~ chắc chắn, không đủ phiêu dật! Cái này sao? Màu sắc quá mờ không đủ ái muội! Oa ha ha ha ha, cái này được! Đủ lộ, đủ trong suốt, lại không đủ chắc chắn, kéo một cái là rách! == Chon xong quần áo, nàng lại kêu tỷ nữ đem tới một thùng nước tắm, trên mặt rắc vài cánh hoa hồng, nga ha ha a, tẩy spa! Trắng trẻo, thơm ngào ngạt! Vu Thịnh Ưu động tác thông thả , vừa tắm rửa, vừa học những động tác của mỹ nhân câu dẫn người trong TV theo trí nhớ, nàng ước gì Cung Viễn Tu hiện tại tiến vào, thưởng thức bức tranh mỹ nhân tắm rửa của nàng! Đáng tiếc, mãi cho đến lúc nước đã lạnh, Cung Viễn Tu vẫn chưa trở về..... Được rồi, sẽ có cơ hội sau, nàng nhất định phải làm cho lần này động phòng tràn ngập lạc thú! Vu Thịnh Ưu từ trong nước đứng lên, mặc áo ngủ gọi cảm tìm nửa ngày mới thấy vào, nga ôi ôi ôi ôi ~ Sau đó nàng lại mở hòm thuốc của mình ra, nghiêng đầu nghĩ, có muốn dùng một chút xuân dược để gia tăng tình thú hay không? Tốt xấu gì cũng là đêm đầu tiên của nàng a ~! Người ta không muốn bị đau! Được rồi, hay dùng cái này –“Thực thích thực thích sẽ không đau” Tốt lắm! (nghe cái tên thuốc đã thấy bt ==)

Đây chính là tâm đắc của nàng, ăn vào thì cho dù là xử nữ cũng sẽ hoàn toàn cảm nhận được khoái cảm x! Hoàn toàn sẽ không đau! Còn có thể thực thích thực thích thực thích! Ngẫm lại bình được này nàng đã chuẩn bị tốt từ lúc được gả đến , tân hôn động phòng ngày đó vẫn chưa dùng tới, chuyện cách đây đã một năm, rốt cục cũng có một ngày hữu dụng . Nga ha ha ha ~ hiện tại vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông (*) a!

(* ý chỉ thiếu điều kiện quan trọng nhất. Xuất phát từ những câu thơ của Gia Cát Lượng viết cho Chu Du ‘Muốn đánh giặc Tào, Phải dùng hỏa công, Muôn việc đủ cả, Chỉ thiếu gió đông’. Chi tiết đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa, hồi 49.) Oa ca ca ca! Lăn đến! Oa ca ca ca! Lăn đi! Oa ca ca ca ~! Lăn qua lăn lại! Đúng lúc này, cửa truyền đến tiếng gõ cửa! “Tiến vào.” Chán ghét! Còn bày đặt gõ cửa a! Vu Thịnh Ưu xoát một chút nhảy vọt lên giường, bày ra tư thế nửa nằm nửa ngồi của hồ ly tinh giống như trong TV, trời biết nàng làm động tác này là cỡ nào lệch lạc, cỡ nào dị dạng! Cửa bị đẩy ra, Vu Thịnh Ưu cúi đầu, hạ mi mắt, nâng lên đùi ngọc bóng loáng, ngoắc ngoắc người bên ngoài, dùng thanh âm nũng nịu nói:“Đã trở lại?” Người kia vô thanh không tức không tiến vào..... Vu Thịnh Ưu nhú mày, kỳ quái, câu dẫn hấn như vậy, hấn cũng không phác lên? Chẳng lẽ công lực câu dẫn của nàng chưa đủ, hay là nàng quá chủ động nên dọa đến hấn ? Nâng lên mi mắt nhìn phía cửa, đứng trước cửa, một nam nhân tao nhã, áo trắng hơn tuyết, trên dung nhan tuấn mỹ có ba phần xấu hổ, bảy phần hồng vừng. Hai người yên lặng không nói gì nhìn nhau, Vu Thịnh Ưu cứng ngắc vẫn duy trì động tác nhấc chân câu dẫn người, khóe miệng không ngừng run rẩy, Cung Viễn Hàm thanh cao tao nhã trong mắt tràn đầy xấu hổ cùng buồn cười. Qua hai giây – “A –! Sao lại là ngươi! Sao lại là ngươi! Sao lại là ngươi” Vu Thịnh Ưu khiếp sợ hô to, toàn bộ thân thể tê liệt ngã xuống giường, vẻ mặt hồng mắt. “Đại tẩu, bình tĩnh.” Cung Viễn Hàm vô tội quay đầu, nàng muốn gọi toàn bộ người của Cung gia tới nhìn sao? Vu Thịnh Ưu trừng hấn nhìn hấn, đưa tay kéo chăn, nhưng tìm mãi không thấy, lúc này mới nghĩ đến, nàng vừa rồi ngại chần rất xấu, ảnh hưởng đến hiệu quả câu dẫn, đã ném nó vào tủ . A a a! Giờ tìm thứ gì để che lấp cũng không có! A a a! Không cần sống! Nàng không cần sống! Lại là hấn, vì sao, vì sao? Vì sao mỗi lần đều cho hấn thấy! Vu Thịnh Ưu túm lấy đệm bên dưới quần chính mình lại, lăn vài vòng, trốn vào bên trong giường, xấu hổ và giận dữ mấp má , mấp má , mấp má . “Ta đi trước.” Cung Viễn Hàm trấn định xoay người muốn chạy, lại vừa lúc đụng phải Cung Viễn Tu vừa bước vào. Hai người đụng vào nhau, Cung Viễn Hàm lui về phía sau một bước, Cung Viễn Tu đưa tay đỡ lấy hấn:“Nhị đệ, sao đệ lại tới đây?” “Ách, nhất thời đã quên vì chuyện gì .” Cung Viễn Hàm thanh âm tao nhã mang theo xấu hổ:“Đại ca, đệ đi trước..... Tẩu tử, còn đang chờ huynh.” Nói xong, hấn mặt càng thêm hồng hơn vài phần, xoay người rời khỏi phòng. Cung Viễn Tu kỳ quái nhìn theo bóng dáng hấn vội vàng rời đi, lại đảo mắt nhìn phía trên giường , sâu Ưu mấp má. Bỗng nhiên..... Có chút hiểu được .

Vừa xốc đem lên nhìn, quả nhiên — người nào đó mặc , cũng thật nhiệt liệt a, hở ngực lộ bụng, như ẩn như hiện, thân thể xinh xắn lạnh lợi dưới tóc đen phụ trợ càng trắng nõn mê người. Cung Viễn Tu hạ phúc lại căng thẳng, nhịn không được đưa tay chạm vào lưng nàng bóng loáng, cũng không nghĩ lại bị nàng đẩy ra, Vu Thịnh Ưu mặt đầy nước mắt ngẩng đầu, khóc nói:“Ta đời này không bao giờ làm chuyện này nữa! Ta muốn làm ni cô, làm ni cô cả đời!” Nàng lúc này là hoàn toàn – liệt !

53. Chương 53: Quân Cách Ta Thiên Nhai

Sáng sớm, Vu Thịnh Ưu hai mắt vì khóc mà vừa sưng, vừa hồng. Cung Viễn Tu buồn cười nhìn nàng:“Khóc sưng mắt như vậy, hôm nay đừng luyện kiếm .” Vu Thịnh Ưu cố trừng mắt nhìn hắn, bĩu môi nói:“Ta muốn đi.” Nói xong bò từ trên giường xuống, quần áo trên người nàng vẫn chưa thay đổi, vẫn là bộ đồ trong suốt hôm qua, bởi động tác đứng dậy của nàng, mà ảnh hưởng tới Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu ánh mắt căng thẳng, lúc Vu Thịnh Ưu đi qua bên người hắn, xuống giường, hắn vừa nhắc chân, Vu Thịnh Ưu bị vấp phải, “Xoát” một cái ngã trên người hắn. Cung Viễn Tu đỡ lấy nàng, ôn nhu nói:“Cẩn thận một chút.” (Tu ca cố ý phải không ==) Hắn nhìn nàng thật sâu, bàn tay hắn ôm trên eo nhỏ của nàng, chạm vào làn da nàng, nóng bỏng, hắn cúi đầu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tìm môi của nàng, không nghĩ lại “Ba” một tiếng. “Dừng tay.” Chiết phiến trong tay Vu Thịnh Ưu không chút khách khí đập vào đầu hắn, Cung Viễn Tu mở mắt ra, bất đắc dĩ sờ sờ mũi thở dài, một buổi tối hắn bị nàng gõ vô số lần, thiên hạ đệ nhất cao thủ như hắn, cư nhiên bị một nữ tử gõ đầu, hơn nữa nói không chừng về sau ngày nào cũng sẽ bị gõ như vậy..... “Người đừng tới gần ta, từ hôm nay trở đi ta ăn chay niệm phật, thanh tâm quả dục.”

Cung Viễn Tu chọn chọn mi, rất là buồn bực, thê tử của chính mình làm ni cô, nói vậy không phải là hắn phải làm hòa thượng sao? Nhìn người nào đó về mặt thập phần kiên định xuống giường mặc quần áo, hắn chọn mi cười, quên đi, cho nàng chút thời gian cũng tốt, hắn tin nàng sẽ không chịu được bao lâu đâu mà. Hai người rửa mặt xong, cùng nhau đi về phía rừng trúc, Vu Thịnh Ưu đọc theo đường đi đều suy nghĩ xem lúc gặp Cung Viễn Hàm có xấu hổ hay không? Gãi đầu, xấu hổ gì, cũng không phải lần đầu tiên , hướng chỉ lần này nàng còn mặc quần áo, tuy rằng thực lộ, nhưng cũng không tính là gì so với bikini ở hiện đại. Cuối đường nhỏ, chính là rừng trúc xanh tươi, trong gió phát ra thanh âm sần sật dễ nghe. Vu Thịnh Ưu giương mắt nhìn lên, trong rừng trúc không có một bóng người, còn chưa đến sao? “Trước tiên luyện lại một lần những chiêu thức hôm qua ta dạy nàng.” Cung Viễn Tu rút bảo kiếm ra, đưa cho Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu tiến lên, cầm lấy kiếm, không thể không nói, phương pháp dạy của Cung Viễn Tu phi thường tốt, trong bộ kiếm pháp, chỉ cần có động tác khó khăn, hoặc là động tác Vu Thịnh Ưu học mãi không được, hắn đều có thể chuyển thành những động tác đơn giản mà hữu dụng, bộ kiếm pháp vốn phiêu dật hoa lệ, dưới sự cải biên của hắn, quả thực chính là lưu lại những cái tinh hoa, bỏ đi những cái hoa mỹ không cần thiết. Lưu loát diễn xong bộ kiếm pháp, cư nhiên không có chỗ nào nhầm lẫn, ngay đến chính bản thân Vu Thịnh Ưu cũng phải giật mình. Trước kia các sư huynh dạy nàng võ công, đều buồn bực lắc đầu. Quay đầu nhìn Cung Viễn Tu, chỉ thấy hắn cười yếu ớt gật đầu:“Thế này không phải thực thông minh sao.” Vu Thịnh Ưu vênh mặt cười, quả thực có chút vui sướng hoa chân múa tay:“Ha ha ha! Hóa ra kiếm pháp này đơn giản như vậy!” Nàng hưng phấn ngoắc Cung Viễn Tu :“Mau mau! Dạy ta tiếp đi .” “Được, nhìn kĩ .” “Ừ ừ!” Ha ha! Nàng lập tức có thể học xong, lúc về phải đi khoe với Viễn Hàm, ha ha ha, rõ ràng là hắn ngốc, dạy không tốt, lại còn nói nàng ngốc. Nàng rõ ràng cũng rất thông minh nha! Không thấy nàng học nhanh như vậy sao! Buổi sáng này, Vu Thịnh Ưu học hăng say phá lệ, con người a, một khi thật sự muốn học cái gì, chỉ cần không phải quá ngốc, nhất định có thể học được. Người nào đó hưng phấn cực độ, một buổi sáng đã học xong toàn bộ kiếm pháp, tuy rằng chưa phải quen thuộc hết, nhưng chỉ cần chịu khó, ngày hôm sau luyện tập lại, nhất định có thể nắm được cái tinh túy của bộ kiếm pháp. Lúc ăn điểm tâm, Vu Thịnh Ưu cực kì hưng phấn, chỉ muốn nói với Cung Viễn Hàm chuyện này, sau đó kéo hắn vào rừng trúc luyện cho hắn xem. Rất xa, đã thấy thân ảnh màu trắng quen thuộc kia đi vào nhà ăn, Vu Thịnh Ưu giơ lên khuôn mặt tươi cười sáng lạn nhìn hắn nói:“Viễn Hàm, Viễn Hàm, đoán xem ta học được bao nhiêu rồi ?” Cung Viễn Hàm cười ôn nhu ngồi xuống, đón lấy chén trà hạ nhân dâng lên, nhẹ nhàng thổi một chút, hương khí bốn phía, tao nhã nhấp một ngụm, ngẩng đầu, nhìn nàng nói:“Đều học xong rồi.” Vu Thịnh Ưu đắc ý gật đầu:“Đúng vậy, đúng vậy! Ha ha ha, không nghĩ tới đi. Mới hai ngày ta đã học xong rồi !” “Chúc mừng

đại tẩu.” Cung Viễn Hàm ôn nhu nhìn nàng cười, vẻ tươi cười giống như trước kia, không đợi Vu Thịnh Ưu nói thêm gì, hần liền quay đầu nhìn Cung Viễn Tu nói: “Đại ca, hôm qua đệ gặp Đàm phu tử, Đàm phu tử nghe nói bệnh của huynh đã khỏi, rất là vui vẻ.” Cung Viễn Tu gật đầu: “Ta cũng đang muốn đi bái phỏng ân sư.” Đàm phu tử là thầy dạy của ba huynh đệ Cung gia, ba huynh đệ đều cực kỳ tôn kính lão. “Lúc nào có thời gian thì đi đi.” Cung Viễn Hàm cười khê. “Ta cũng đi, ta cũng đi.” Vu Thịnh Ưu nhấc tay, vẻ mặt ngây ngô cười. Cung Viễn Tu sủng ái nhìn nàng gật đầu: “Được, đưa nàng đi.” Vu Thịnh Ưu hí mắt nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Viễn.....” “Đại ca có nhớ rõ Tam công tử của Đàm phu tử?” “Đương nhiên nhớ rõ.” “Ha ha, người nọ thật là thú vị.....” Cung Viễn Hàm ôn cười nhìn Cung Viễn Tu nói vài chuyện vui vẻ, những chuyện này, Vu Thịnh Ưu một câu cũng không chen vào được, mỗi lần Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Hàm nói chuyện, hần luôn nói hai ba câu rồi lảng đi. Vu Thịnh Ưu ngây ngốc, gãi gãi đầu, có chút kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái ở đâu. Những ngày sau, khi luyện võ sáng sớm không còn được gặp lại Cung Viễn Hàm, lúc ăn cơm cũng ít nói chuyện, trong ngày muốn gặp mặt hần lại càng thêm khó, đôi khi rõ ràng thấy hần ngắm hoa trong sân ở phía xa, khi nàng hưng phấn chạy tới, lại không nhìn thấy hần đâu nữa. Chỉ để lại một mình nàng ở trong sân thất vọng hết nhìn đông tới nhìn tây. Đôi khi, rõ ràng thấy hần đang nói chuyện với hạ nhân, khi nàng nhảy ra gọi hần, hần lại chỉ mỉm cười gật đầu, có lẽ tiếp đón nàng, gọi một tiếng ‘đại tẩu’, liền rời đi, ngay cả cơ hội mở miệng nói chuyện cũng không cho nàng. Chỉ để lại nàng cùng người hầu vô tội sắp phải gánh chịu nỗi tức giận của nàng. Đôi khi, nàng thật vất vả bắt lấy hần, không cho hần đi, hần lại luôn bất động thanh sắc duy trì khoảng cách ba bước với nàng, có lẽ nhìn nàng ôn nhu cười yếu ớt. Khiến nàng cho dù có một bụng muốn nói với hần, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ. Vu Thịnh Ưu phiền não a! Đặc biệt phiền não, người nói xem, một người rất tốt, một người mà người xem là bằng hữu tốt nhất, thân nhân đáng yêu nhất, bỗng nhiên lại xa cách người, cảm giác này quả thực là khó chịu muốn chết! Vu Thịnh Ưu là một người thẳng thắn, nàng có nghi vấn, sẽ trực tiếp mở to mắt hỏi, tuyệt đối sẽ không cất giấu trong lòng. Cho nên đối với chuyển biến của Cung Viễn Hàm, nàng trăm tư không thể giải, quyết định bắt lấy hần, để hỏi rõ ràng. Một ngày lúc ăn điểm tâm, Vu Thịnh Ưu ở trước mắt bao người, túm tay áo Cung Viễn Hàm, dùng vẻ mặt cương quyết nhìn hần nói: “Người! Đi ra cho ta!” Cung Viễn Hàm nháy mắt mấy cái, dường như không nghĩ tới nàng sẽ có hành động như vậy, trên bàn cơm mọi người phản ứng cũng không giống nhau, Cung lão gia vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, Cung phu nhân cảm thấy thực hứng thú, Cung Viễn Tu cúi đầu cười khê, giống như đã sớm đoán trước được. Vu Thịnh Ưu kéo thẳng hần tới hoa viên bên ngoài nhà ăn, cau mày hỏi: “Viễn Hàm, trên người ta thực bẩn sao?” “Không có a.” “Thực thối?” “Sao lại vậy?” “Người không phải là bởi vì ngày đó nhìn thấy a..... Ừm.....” Vu Thịnh Ưu mặt đỏ tiếp tục hỏi: “Nhìn thấy ta mặc thành như vậy cho nên cảm thấy thực xấu hổ đấy chứ?” “Không phải a.” “Vậy người gần đây làm sao vậy a? Luôn không để ý tới ta, còn cách xa ta như vậy?” Vu Thịnh Ưu chu miệng, khó chịu nhìn hần. “Không phải không hề để ý đến người, chỉ là về nhà có nhiều chuyện phải giải quyết, không thể thường xuyên chơi cùng người.” “Thật sự sao?” “Ừm.” Hần nhẹ cười nhìn nàng, vẫn tươi cười tốt đẹp như trước. Vu Thịnh Ưu tin, tin Viễn Hàm như vậy..... Nhưng tiếp đó, sự tình phát triển quả thật làm người ta thất vọng, hần vẫn không để ý tới nàng, vẫn xa cách nàng, ba bước phòng tuyến biến thành năm bước phòng tuyến. Lâu ngày, cho dù Vu Thịnh Ưu có ngu ngốc hơn nữa, cũng hiểu được một điều, Cung Viễn Hàm không muốn quan tâm tới nàng, đừng thấy hần luôn tươi cười ôn nhu, kỳ thật rất ngoan độc, cho dù nàng tức giận cũng không thể đánh hần, ghen ghét cũng không thể mắng hần, nàng mắng hần cái gì nha, rõ ràng người ta thực lễ phép với nàng a. Không để ý tới nàng? Người ta cũng không phải không nói chuyện cùng nàng, người ta nói chuyện với nàng còn luôn mỉm cười a! Cười thật ôn nhu kia. Cứ như vậy, vẫn qua nửa tháng, Cung Viễn Hàm lãnh đạm hoàn toàn dập tắt nhiệt tình của Vu Thịnh Ưu, trước đây nàng thấy hần, đều vui vẻ chạy tới như đứa trẻ, Trước đây nàng thấy hần đều lớn tiếng gọi Viễn Hàm, Viễn Hàm, Trước đây, hần không để ý tới nàng, nàng sẽ chạy tới hỏi, vì sao, vì sao? Nhưng hiện tại, cho dù hần đi qua trước mặt nàng, nàng cũng chỉ yên lặng quay đầu không nhìn hần. Không để ý tới thì không để ý tới, chẳng lẽ chỉ có người biết không để ý tới người khác sao? Nàng cũng sẽ bị thương, nàng cũng có tự tôn, nàng vì sao lại phải lặp đi lặp lại nhiều lần, lấy nhiệt tình của nàng đổi lấy sự lãnh đạm của người khác! Hần không muốn để ý tới nàng cũng quên đi! Cần thiết! Thực cần thiết sao? Vu Thịnh Ưu ngay cả buổi tối đi ngủ cũng nhắm mắt nhìn đỉnh màn, tức giận nghĩ, ta không cần người! Người không để ý tới ta! Ta cũng không để ý tới người! Cứ như vậy, lại qua nửa tháng. Một ngày chạng vạng, Vu Thịnh Ưu một mình ngồi bên cạnh ao sen, nhìn lá sen tàn úa trong ao, trong lòng hậm hực, một tháng, suốt một tháng Hai tay nắm chặt, trong lòng có loại cảm giác khó chịu không hiểu rõ, giống như cây kim đâm vào vết thương, rõ ràng rất đau, lại không biết miệng vết thương ở đâu. Nàng thất thần ngồi bên cạnh ao, tới tận khi tịch dương đã hạ xuống, mới đứng dậy, vỗ vỗ bùn đất trên mông

,xoay người rồi đi. Trên đường nhỏ, nàng cúi đầu đi rất chậm, cầm nhánh cầu vĩ thảo ngắt bên đường trên tay, lắc qua lắc lại, phía trước truyền đến tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu nhìn, đối diện, một công tử áo trắng lưng thẳng đi tới, Vu Thịnh Ưu dừng lại, mắt to trong veo như nước gắt gao nhìn hắn, hắn vẫn cao quý nho nhã, tuấn mỹ phi phàm như vậy, hắn vẻ mặt ôn nhu miệng cười, nhưng hắn sẽ không vì nàng mà dừng lại một giây. “Đại tẩu.” Ôn nhu mỉm cười, gật đầu, thanh âm mềm nhẹ. Hắn luôn như vậy, nói lời tiếp đón rồi bước đi, giống như chỉ cần nhiều lời hơn một câu sẽ bị lây nhiễm căn bệnh độc hại gì vậy. Vu Thịnh Ưu nắm chặt hai tay, quay đi không nhìn hắn. Lặng lẽ nghe tiếng bước chân hắn nhẹ nhàng đi qua bên người nàng, cảm giác tà áo hắn theo gió xẹt qua tay nàng, đột nhiên, mũi nàng đau xót, nước mắt rơi xuống..... Kỳ thật, nàng muốn gọi hắn lại, nàng muốn lớn tiếng hỏi hắn, Vì sao, người không để ý tới ta ? Vì sao, người lại cách ta xa như vậy? Ta rốt cuộc làm sai chuyện gì? Nhưng cổ họng nàng không thể phát ra bất cứ thanh âm gì, chỉ có thể cứng ngắc đứng, nhánh cầu vĩ thảo trên tay đã bị bóp nát. Gió mềm nhẹ thổi qua, những đóa hoa màu trắng thuần lắc lư theo gió, mùi hoa hợp lòng người, nam tử áo trắng tuấn mỹ khoe môi mang cười, cũng không quay đầu lại đi qua bên người cô gái áo tím, gió thổi bay vạt áo bọn họ, giống như chút liên hệ cuối cùng, nhẹ nhàng chạm cùng một chỗ. Cô gái thân hình chưa động, cứng ngắc quay đầu, trên gương mặt thanh tú tràn đầy ủy khuất, nước mắt giống như trân châu, không ngừng theo khóe mắt chảy xuống. Kỳ thật, đã thương người sâu sắc nhất, không phải là quyền đâm cước đá của địch nhân, mà là sự đậm đặc xa cách của thân nhân..... Đêm yên tĩnh. Nàng cúi đầu, thấp giọng nức nở, cách đó không xa nam tử áo trắng hơi hơi dừng lại, hai tay gắt gao nắm chặt, như là đang giãy giụa. Cuối cùng..... Hắn vẫn không quay đầu, không xoay người, chỉ thản nhiên nhìn phía trước, từng bước một rồi đi.

54. Chương 54: Hội Đèn Lồng Đêm Thất Tịch [Thượng]

Một ngày này, đúng là ngày mừng bảy tháng bảy âm lịch, mấy ngày trước đây những trận mưa to đã làm nhiệt độ hạ xuống, thời tiết đã không còn nóng tới mức khiến người ta phải sợ hãi như trước nữa. Đại sảnh Cung gia, mọi người trầm mặc ăn cơm, Cung phu nhân ngẩng đầu, nhìn ba đứa nhỏ nhà mình, nhẹ nhàng lắc đầu, mấy ngày nay bà đã nhìn ra, Viễn Hàm cùng Ưu Nhi có chút không được tự nhiên, hai người tựa hồ không quan tâm tới nhau. Vốn dĩ những chuyện của đám nhỏ trong nhà, bà cũng không nhúng tay vào, nhưng thời gian không được tự nhiên này quá dài, chỉ sợ sẽ mất tình cảm, ảnh hưởng tới không khí cũng như sự hòa thuận trong nhà. Buông bát khắc hoa văn ngân long trong tay, Cung phu nhân cười khê hỏi:“Ưu Nhi, con có biết hôm nay là ngày gì không?” Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu, cười đáp:“Hôm nay là đêm thất tịch a.” Cung phu nhân gật đầu:“Ha ha, ta nghĩ rằng con không biết.” Vu Thịnh Ưu cười:“Vốn quả thật là không biết, nhưng lúc sáng sớm đã nghe đám nha hoàn nhắc tới.” “Vậy chắc con biết đêm nay ở phố Thần Vũ có hội đèn lồng thất tịch?” “Vâng. Nghe nói.” Nghe nói hội đèn lồng này, là Giang Nam bởi vì làm cho Ngưu Lang Chức Nữ gặp gỡ khi có đèn chiếu sáng, liền đem đèn màu treo đầy đường phố, người coi tiên gặp gỡ, nhân loại đương nhiên cũng không thể nhàn rồi, trong hội đèn lồng, nam nữ cũng tự kiếm tìm nhân duyên của mình. “Ha ha, hội đèn lồng kia cũng rất thú vị, lúc còn trẻ a, hàng năm ta đều vụng trộm chuồn khỏi cung đi chơi.” Cung phu nhân cười khê, ánh mắt như nhớ lại, một lát sau lại nói:“Ưu Nhi, nhất định phải đi xem.” Vu Thịnh Ưu cười, cảm thấy hứng thú gật đầu:“Được, mẫu thân cũng cùng đi đi.” Cung phu nhân cười:“Ta thật ra rất muốn đi. Nhưng hôm nay Thái hậu nương nương lệnh ta vào cung làm bạn, không rảnh như thế.” “Ồ.” Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn về phía Cung Viễn Tu, mẫu thân không đi không sao, Viễn Tu đi cùng nàng là được rồi. Cung phu nhân cười:“Bản cung không thể đi cùng con, không bằng.....” Đôi mắt vừa chuyển:“Kêu Viễn Hàm cùng con đi đi.” “A?” Vu Thịnh Ưu ngây ngốc, có lầm không? Nàng ngược mắt, nhìn nhìn Cung Viễn Tu, lại nhìn nhìn Cung Viễn Hàm. Cung Viễn Tu tay hơi run run một chút, hạ mắt, tiếp tục đưa thìa ngô sao hạt thông bỏ vào bát Vu Thịnh Ưu. Cung Viễn Hàm giương mắt, ôn ôn cười yếu ớt:“Mẫu thân thật kỳ quái, không gọi đại ca đi cùng đại tẩu, lại bảo nhị thúc con đi, nói thật thú vị.” “Có gì thú vị với không thú vị ? Đại ca con tối nay phải cùng bản cung vào cung gặp Thái hậu, Ưu Nhi đi một mình, bản cung không an tâm, con lại không có việc gì, cùng tẩu tử đi dạo thì có gì không tốt?” “Mẫu thân sao biết con đêm nay không có việc gì?” Cung Viễn Hàm ôn cười lắc đầu:“Đêm nay con sớm đã có hẹn.” “Có hẹn gì? Hẹn ai? Bỏ đi.” Cung phu nhân nhún mày nói, đứa nhỏ này sao lại thế này? Trước kia chưa từng thấy hắn không ngoan như vậy. “Mẫu thân, như vậy cũng không

thỏa.....” Cung Viễn Hàm còn chưa nói xong, Vu Thịnh Ưu liền ngắt lời hắn: “Mẫu thân, nhị thúc có việc cứ để hắn đi đi, con sao lại cần người khác phải đi cùng chứ? Huống chi con cũng không muốn đi hội đèn lồng.” Cung phu nhân nhìn qua nhìn lại hai người, một người vẻ mặt đậm mạc, một người vẻ mặt quật cường, lắc đầu, thở dài: “Ai, hai đứa nhỏ các ngươi. Tùy các ngươi đi. Viễn Tu, cùng nương tiến cung.” “Vâng, mẫu thân.” Cung Viễn Tu đứng dậy, đi qua đỡ lấy Cung phu nhân, hai người chậm rãi đi về phía phòng khách. Trên bàn cơm, chỉ còn lại có Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Hàm, Vu Thịnh Ưu vụng trộm ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cung Viễn Hàm một cái, hắn chỉ tào nhả dùng cơm, dường như không chú ý thấy nàng nhìn lên vậy, cho dù nàng nhìn lên quang minh chính đại như thế, hắn cũng đều không liếc nhìn nàng một cái. Một lát sau, hắn cũng buông bát, ôn nhu nói: “Đại tẩu từ từ dùng.” Vu Thịnh Ưu cúi đầu ăn cơm, làm bộ không nghe thấy. Cung Viễn Hàm cũng không để ý, nhấc chân bước đi, Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu, nhìn bóng dáng hắn tuyệt trần, nhấp môi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm. Người không để ý tới ta, ta cũng vẫn ăn cơm. Trong thư phòng, Cung phu nhân cau mày hỏi: “Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì? Trước kia không phải quan hệ tốt lắm sao?” Cung Viễn Tu nhìn chén trà trong tay yên lặng xuất thần, hơi nóng từ chén trà bốc lên lơ lửng. Cung phu nhân nhìn Cung Viễn Tu bình tĩnh như thế, sắc mặt càng thêm âm trầm: “Con cũng lạ, Hàm Nhi đối xử với Ưu Nhi như vậy, con cũng không nói nó, Ưu Nhi hiện tại ngày nào cũng rầu rĩ không vui, thương tâm như thế, con thấy không đau lòng, bản cung thấy cũng đau lòng thay.” Cung Viễn Tu giương mắt, thản nhiên nói: “Mẫu thân làm gì phải đau lòng, hắn là cao hứng mới phải.” “Ta nên cao hứng? Ta cao hứng cái gì?” Cung phu nhân sắc mặt nghi hoặc. Cung Viễn Tu nhìn Cung phu nhân, hơi cười khổ: “Ưu Nhi thương tâm nhất thời, vẫn tốt hơn so với nhị đệ thương tâm một đời.” “Con nói cái gì?” Cung phu nhân kinh ngạc nhìn hắn: “Viễn Hàm vì sao phải thương tâm cả đời?” Cung Viễn Tu cầm cái chén, ánh mắt thản nhiên nhìn phương xa, nhẹ giọng thở dài nói: “Ta sao có thể muốn bọn họ thương tâm.....” Nhìn phía ngoài cửa sổ, có lẽ, thế giới này, người hiểu Cung Viễn Hàm nhất, chính là đại ca hắn đi, hắn biết hiện tại Viễn Hàm lui về còn kịp, hiện tại lui về còn có thể bảo vệ cho tâm của chính mình, cho nên, y đang lui về, cố gắng, liều mạng lui trở về, cho dù quá trình này sẽ làm Ưu Nhi thương tâm, hắn cũng không bận tâm, không dám bận tâm, cũng không thể bận tâm Viễn Hàm cũng là vì hắn a..... Hắn sao có thể không biết? “Mẫu thân.” Cung Viễn Tu quay đầu, nhìn Cung phu nhân nói: “Con cùng Ưu Nhi còn chưa động phòng.” “A? Người..... Người..... Người không thích nàng?” Cung phu nhân trừng mắt nhìn hắn, quả thực không thể tin được, thành thân một năm, không tính lúc hắn ngốc, hiện tại hắn hết bệnh đã hơn ba tháng, cư nhiên còn chưa chạm tới thê tử của chính mình? “Không, con yêu nàng.” Những lời này, Cung Viễn Tu nói phi thường khẳng định. Bởi vì yêu, cho nên khi khôi phục thần trí luôn muốn ôm nàng, hôn nàng, muốn thân cận nàng nhiều hơn nữa, hắn muốn gặt gao ôm lấy nàng, bắt lấy nàng, không để bất luận kẻ nào đoạt đi. Nhưng mà, cũng bởi vì yêu, cho nên chỉ có thể mặc kệ nàng, không hỏi, không an ủi, không nhắc nhở, không níu kéo, thậm chí cho nàng một cơ hội, cho nàng cơ hội nhận rõ tâm ý của mình, hắn không muốn ngày sau nàng phải hối hận, ủy khuất cùng hắn vượt qua cả đời, hắn cũng chỉ có thể cho nàng cơ hội lúc này. Nàng cùng Viễn Hàm đều là người hắn yêu nhất, là người hắn không thể thương tổn dù chỉ một chút. Nếu như, một người không thể lui về, một người thật sự nhìn thấu..... Kia..... Vậy..... Vậy..... Nghĩ vậy, tâm cơ rút đau đớn một trận, đau khiến hắn cơ hồ hô hấp cũng không thông. Vậy cứ như thế đi..... Cung phu nhân nhìn đứa con trước mắt đã sớm trưởng thành trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, hắn nhíu chặt mày, trong ánh mắt thâm thúy kia hiện lên một nỗi đau khó phát hiện, bỗng nhiên đều hiểu được, đều nói mẫu tử liên tâm a, bà sao lại không cảm giác được chứ? Viễn Tu a, mặc kệ con là choáng váng, hay là thông minh, con, vĩnh viễn là đứa nhỏ thiện lương nhất, nhưng chính vì như vậy, nương sao có thể để con thương tâm được? “Mặc kệ các ngươi có động phòng hay không, Vu Thịnh Ưu cũng vẫn là thê tử bản cung cưới hỏi đàng hoàng cho người, Tu Nhi, người đừng để nó nghĩ tới.” Cung phu nhân thanh âm dần dần nghiêm khắc: “Cũng không được để nó nghĩ tới!” Cung Viễn Tu cũng không trả lời, buông chén trà, nhìn Cung phu nhân, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân không cần lo lắng cho con, chuyện của con, trong lòng con tự hiểu rõ.” “Đều rõ? Tính toán của người đều là vì nó! Khi nào thì người có thể tự tính toán vì mình? Đêm nay người không cần tiến cung cùng ta, cùng Ưu Nhi đi hội đèn lồng đi.” Cung phu nhân phất tay cho hắn lui ra, đã không muốn nói chuyện nhiều nữa. “Mẫu thân, từ lúc khỏi bệnh con vẫn chưa gặp qua Thái hậu.” Cung Viễn Tu cúi đầu đậm cười: “Hôm nay nhân cơ hội này đi gặp cũng tốt.” “Người...người!” Nhìn hắn vẻ mặt kiên quyết, biết mình không ngăn được hắn, chỉ có thể lắc đầu giận dữ nói: “Ai! Tùy người, tùy người.” Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, ủy khuất người nào bà cũng đều luyện tiếc. Đây.....chuyện này phải làm sao a! Bóng đêm, thâm thúy mà u ám; Lạnh Nguyệt, trong trẻo chiếu xuống; Vu Thịnh Ưu ôm đầu gối một mình, ngồi trên nhuyễn tháp trong phòng, một quyển tiểu thuyết đặt trên tay, cả buổi chiều đều không đọc qua, trong phòng ngoại trừ Viễn Tu không có người đến,

không ai quấy rầy nàng, nàng ngay cả thời gian cũng quên mất, ngồi ngốc một chỗ, lại qua một hồi lâu, nàng mới ném quyển sách lên bàn, trong lòng lại phiền muộn, lại hậm hực, a a a a! Vì sao vẫn cảm thấy áp lực như vậy a! Viễn Tu thật ngốc! Một lão Thái hậu có gì đẹp mắt! Đi làm chi a! Lão Thái hậu xinh đẹp hơn nàng sao? Có sao? Khăng định không có đi! Còn có Cung Viễn Hàm đáng ghét, học bộ dáng của hắn nói: “Ta đêm nay đã sớm có hẹn.” Nhìn như vậy hắn là cũng không hẹn người tốt lành gì! Đáng giận a, cho dù không có người đi cùng, không có người theo giúp, ta chẳng lẽ không thể tự mình đi sao? Đúng! Tự mình đi! Tự tiêu khiển cũng tốt lắm a! Nghĩ như thế, Vu Thịnh Ưu liền lấy một ít bạc trong ngăn tủ, cho vào túi tiền, xoay người ra khỏi đại môn Cung gia! Rong rong rong rong! Hôm nay đi chợ đêm muốn cuồng ăn một chút! Nghĩ như thế, Vu Thịnh Ưu một mình đi thẳng tới phố hội đèn lồng, hội đèn lồng tổ chức trên phố lớn trong thành, bên bờ sông, rất nhiều lần các đứng san sát, trên các lầu các được treo đèn lồng đầy màu sắc, chiếu vào mặt hồ, ánh sáng giao hòa rất là đẹp mắt, hai bờ sông cũng đều được đèn cung đình nhiều màu trang điểm đổi mới hoàn toàn, hàng liễu rủ cũng chẳng đèn kết hoa, toàn bộ hội đèn lồng đều vui mừng, náo nhiệt phi phàm. Vu Thịnh Ưu đi vào giữa đám đèn đuốc sáng trưng này, đứng giữa phố xá sầm uất người tới người đi, lại không cảm giác được một tia vui sướng, còn có thể nhận thấy rõ ràng một tia phiền muộn. Ngắc đầu, không ngừng nhìn theo những người đi thoáng qua bên người, có hơn một nửa bọn họ đều mang mặt nạ, Vu Thịnh Ưu kỳ quái hỏi người bán hàng bên cạnh: “Vì sao bọn họ đều mang mặt nạ vậy?” Đại thúc bán hàng ngắc đầu cười: “Ha ha, cô nương là người nơi khác tới đi? Đêm thất tịch ở chỗ chúng ta, là dành để nam nữ trẻ tuổi thân cận, ban đầu rất nhiều nam nữ đều nhìn trúng những người đã kết hôn hoặc có người trong lòng, về sau mọi người để tránh xảy ra chuyện xấu hổ này, cho nên những người không muốn tìm kiếm nhân duyên đều mang mặt nạ.” “Ồ! Như vậy a.” Vu Thịnh Ưu lấy bạc ra nói: “Cho ta một chiếc mặt nạ.” “Ha ha, cô nương có người trong lòng?” “Ta đã kết hôn.” Vu Thịnh Ưu cúi đầu chọn mặt nạ ở quán nhỏ của hắn. Đại thúc bán hàng khen nói: “A, vậy nên mang, cô nương tướng mạo tốt như vậy, không mang mặt nạ nhất định sẽ khiến cho hiểu lầm.” Vu Thịnh Ưu cười khẽ, lựa chọn một chiếc mặt nạ màu trắng đơn giản thanh lịch: “Cám ơn đại thúc.” “Cô nương đi thông thả.” Vu Thịnh Ưu mang mặt nạ, chậm rãi đi vào hội đèn lồng, không vui không buồn, không có cảm giác gì, một chút tâm tình kích động của nữ chủ xuyên qua cũng không có, đèn lồng dù có đẹp cũng kém hơn so với đèn neon xinh đẹp ở thế kỷ 21 a, nàng đi đến bên bờ sông, ngồi trên đê, gió đêm thổi, cảnh dương liễu nhẹ nhàng lay động trên đầu nàng, Vu Thịnh Ưu nhìn cả trai lẫn gái trong hội đèn lồng này giống như là đang xem TV, bọn họ ở trong TV náo nhiệt, cũng không có quan hệ gì với nàng. Có thể nói là không có liên quan, nhưng người trong TV cư nhiên đến trêu chọc nàng, hai phong lưu công tử mang theo mười mấy gia đình, trên mặt lộ dáng vẻ tươi cười lưu manh, tới gần nàng, cười đáng khinh: “Tiểu nương tử, bỏ mặt nạ xuống cho gia nhìn xem.” Vu Thịnh Ưu lẳng lẳng nhìn hắn, tổng cảm thấy hắn có chút quen. Gặp qua ở đâu rồi? Cau mày còn thật sự nghĩ lại. “Tiểu nương tử, đừng thẹn thùng, bản công tử sẽ không đối với nàng như vậy.” Vu Thịnh Ưu giương mắt, ngữ khí này, thực con mẹ nó lưu manh! Ách..... Sao cơ, chẳng lẽ chính mình đang bị đùa giỡn? Cư nhiên có người lại đùa giỡn nàng? Nga, không đúng, cư nhiên có người dám đùa giỡn nàng! Nga nga..... Thật hưng phấn nga! Nàng bị đùa giỡn ~ “Tiểu nương tử, đừng sợ a, để cho đại gia nhìn xem dung mạo của nàng. Ha ha a” “Trình huynh, ta nói cô nương này dung mạo không đẹp.” Hoàng y công tử phe phẩy cây quạt nói. “Triệu huynh, chúng ta một đường xóc mặt nạ mười mấy xấu nữ rồi, nếu người này cũng không đẹp, đời này ta sẽ không đến phá hội đèn lồng nữa.” Áo lam công tử rung đùi đắc ý nói. Hoàng y công tử nói: “Ta cá một trăm lượng, là một xấu nữ!” Áo lam công tử nói “Ta cá một trăm lượng, là một mỹ nữ!” Hóa ra không phải đùa giỡn nàng, là đang cá cược a! Hai kẻ này nhằm chán không có việc gì, chạy tới lật mặt nạ người ta, cá xem dung mạo người ta thế nào. “Tiểu nương tử, mau hạ mặt nạ xuống cho bản công tử nhìn xem.” Áo lam công tử thúc giục nói. Vu Thịnh Ưu nhú mày, a! Là hắn! Rốt cục đã nghĩ ra hắn là ai! Nàng nghiêng đầu bật cười: “Nhìn xong người đừng hối hận.” “Bản công tử chưa bao giờ làm chuyện hối hận.” Áo lam công tử tự tin tràn đầy nói. Vu Thịnh Ưu nâng tay, tháo mặt nạ xuống, dưới ánh trăng thấm lạnh hé ra một gương mặt thanh tú, lộ ra ý cười trong suốt. Hoàng y công tử nâng quạt vỗ nhẹ bàn tay nói: “Thật là một giai nhân thanh tú. Triệu huynh một trăm lượng này tại hạ thua.” Nhưng áo lam công tử không có một tia vui vẻ, trừng to mắt, chỉ vào nàng nói: “Là người!” “Chính là ta, như thế nào, nhìn thấy ta hối hận?” Vu Thịnh Ưu nhìn hắn cười. “Người là mụ la sát, bản công tử lần trước đã nói, lần sau nếu để cho ta gặp lại người nhất định sẽ ném mùi!” “Ha ha, ta phải sợ người nga, cũng không biết lần trước là ai lẫn lộn cầu xin tha thứ trên mặt đất, thanh âm kia, ta bây giờ vẫn còn nhớ rõ a.” Vu Thịnh Ưu vốn tâm tình không tốt, có người đưa đến tận cửa cho nàng khi dễ, nàng tự nhiên sẽ không khách khí, chỉ thấy nàng khéo mắt lộ vẻ khinh bỉ, ngôn ngữ cũng đầy châm chọc, khiến cho người ta rất muốn đánh nàng một trận. “Triệu huynh, nàng là ai?” “Nàng chính là thê tử của Cung Viễn Tu, độc phụ nữ kia!” “Nàng

chính là người lần trước dùng độc trên đường hại huynh?” “Chính là nàng ta! Hôm nay không báo thù này thì không làm người! Người tới, bắt lấy nàng cho ta!” Thì ra! Người này chính là người lúc trước khi dễ Cung Viễn Tu trên đường, bị Vu Thịnh Ưu dùng độc lẫn lộn trên mặt đất, sau lại cùng bị kéo tới Khai Phong phủ, thập tam hoàng tử! Vu Thịnh Ưu nhìn hấn nổi giận đùng đùng, bỗng nhiên cảm thấy đó là chuyện đã xảy ra từ kiếp trước, nhưng kỳ thật, chỉ mới qua một năm mà thôi. Lạnh nhạt nhìn chúng gia đình ủa lên, Vu Thịnh Ưu đưa tay lên, “Cẩn thận độc dược của nàng ta!” Thập tam hoàng tử kêu to. Mọi người mạnh mẽ dừng lại không dám tới gần, toàn bộ hoảng sợ nhìn nàng, giáo huấn lần trước còn khắc sâu trong lòng, lần này không biết độc phụ nữ này còn làm ra chuyện gì đây! Thập tam hoàng tử tránh ở phía sau gia đình còn chưa đủ, còn lui lại xa vài chục bước, rất sợ bị độc dược lan đến. Vu Thịnh Ưu đưa tay vào trong ngực sờ soạng một hồi, lại sờ soạng một hồi, gãi gãi đầu, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt còn thật sự nhìn bọn họ nói: “Khiến các người thất vọng rồi, hôm nay không mang được.” (= = tỷ thật thà quá a~ ngốc ing) Thập tam hoàng tử khóe miệng run rẩy một chút, nắm chiết phiến “Xoạt” một tiếng, trầm giọng nói: “Bắt lấy cho ta!” “Vâng!” Chúng nanh vuốt kêu lớn xông lên. Vu Thịnh Ưu xoay người bỏ chạy, cũng may nàng thân thủ linh hoạt, chúng nanh vuốt võ nghệ cũng không cao cường, chỉ thấy mười mấy người vạm vỡ đuổi theo một nữ tử kiều nhỏ chạy loạn khắp hội đèn lồng, nàng linh hoạt xen kẽ ở trong đám người, nàng nhảy lên, hạ xuống, né trái, vòng phải: “Ha ha ha, người bắt không đến, bắt không được! Ngủ ngốc!” Vu Thịnh Ưu vừa chạy, vừa kích thích bọn họ, nàng ngửa đầu cười lớn chạy trong gió đêm, bỗng nhiên cảm thấy vui sướng cực kì, những phiền muộn trong lòng nhất thời đều bị gió thổi tan. Thập tam hoàng tử mặt đã chuyển sang màu gan heo, lại mệt thở không ra, chỉ vào Vu Thịnh Ưu mắng: “Người ngoan ngoãn để ta bắt lấy, bốn hoàng tử liền không so đo với người! Bằng không ta diệt cửu tộc người.....” Nói còn chưa dứt, đã bị Vu Thịnh Ưu thuận tay cầm một trái táo lớn nện vào mặt: “A! Đau.” Thập tam hoàng tử bùm mặt nhìn Vu Thịnh Ưu đang cười đến thực vui vẻ, nói: “Các người là người chết a! Còn không bắt lấy cho ta!” “Vâng!” Chúng nanh vuốt vây đuổi chặn đường, đi theo nàng lên xuống, trái phải, qua thật lâu thật lâu, rốt cục dồn nàng trong một góc đường, nhìn nàng cười dữ tợn, nha đầu chết tiệt kia! Rốt cục bắt được! Thập tam hoàng tử đi ra từ phía sau chúng nanh vuốt, đắc ý nhìn nàng nói: “Xem người còn chạy hướng nào, lần này không đánh cho người cầu xin tha thứ.....” Nói còn chưa dứt, đã nghe người nào đó vẻ mặt chán chớ nhìn hấn cười: “Ha ha, thập tam hoàng tử, ta sai lầm rồi. Van cầu người, buông tha ta đi.” “..... Hoàng tử, nàng cầu xin tha thứ, còn muốn đánh sao?” “Đánh! Đánh cho ta!” Nàng như vậy là cầu xin tha thứ sao? Trong mắt nàng nếu bớt đi một phần khinh bỉ, có lẽ hấn đã có thể bỏ qua cho nàng!

55. Chương 55: Hội Đèn Lồng Đêm Thất Tịch [Hạ]

Vu Thịnh Ưu nhìn mười mấy tên tay chân tiến dần về phía mình, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, thiên! Sớm biết sẽ đụng tới tên ôn thần này, hôm nay nàng đã ngoan ngoãn ở nhà. Mười mấy tên tay chân hét lớn xông lên, Vu Thịnh Ưu đưa tay phòng vệ, nhưng nàng dù sao cũng chỉ là khoa chân múa tay, trên tay lại không có vũ khí phòng thân, chưa đến một khắc đã rơi vào thế hạ phong, Vu Thịnh Ưu nghiêng người tránh khỏi một cú đá, lại bị một quyền vung đến đánh trúng cằm, thân mình nhất thời bay ra ngoài, ngã xuống đất, chạt vật lăn hai vòng, miệng đầy mùi máu, đưa tay lau qua, máu tươi nhuộm đỏ một mảnh trên tay áo. Nàng còn chưa đứng dậy, hai nam nhân to lớn đã xông lại, Vu Thịnh Ưu theo bản năng ôm đầu hụp xuống, nhưng mà... Đợi một hồi, quyền cước cũng không nện như mưa xuống người nàng, nàng nghi hoặc giương mắt, nhìn lại, chỉ thấy trước mắt ba nam tử đang đứng, hai người dường như là hộ vệ, mặc trường bào màu xanh thẫm, che ở phía trước, một nam tử mặc hoa phục ngồi xổm bên người nàng, cười khê nhìn nàng: “Cô nương, nàng không sao chứ?” Vu Thịnh Ưu đưa mắt nhìn phía hấn, hô hấp nháy mắt dừng lại, thiên! Mỹ nam tử cỡ nào xinh đẹp, cỡ nào yêu nghiệt, giống như tiên nhân a! Chỉ thấy nam tử này khuôn mặt tà mỹ, thân hình gầy yếu, mũi mũi trầm mặc, phong mi như kiếm, khóe mắt trái có một nốt ruồi lệ thâm sắc, thật sự là nói không hết phong tình, vô cùng tà khí, lại làm cho người ta không khỏi thầm tán thưởng không thôi. “Cô nương?” Nam tử hơi nhíu mày lo lắng nhìn nàng. “Không... Không có việc gì.” Vu Thịnh Ưu có chút lắp bắp, thiên! Vẻ mặt hấn nhíu mày thật gọi cảm! Thật khá! Sao lại có nam nhân xinh đẹp như vậy, mỹ nam nàng cũng đã gặp qua vô số, hai người đẹp nhất chính là nhị sư huynh cùng Cung Viễn Hàm, nhưng nam nhân này, mỹ mạo so với hai người bọn họ, thật là ngang ngửa. Ánh mắt hấn giống

như là sao đêm xinh đẹp tuyệt vời, khiến người ta nhìn vào mà quên cả ngôn ngữ. Nam tử vươn tay lắc lắc trước mặt Vu Thịnh Ưu, ánh mắt Vu Thịnh Ưu lại tập trung vào tay hắn, thiên! Thật sự là: Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi (1).

(1. Hai câu thơ trong bài Thục Nhân 2, nghĩa là: ‘Tay mềm như tranh non lên tươi, Tựa mỡ động trắng mượt làn da.’) Vu Thịnh Ưu ngốc lẳng lẳng để hắn nâng dậy, nam tử hồ hững trước sự kêu gào của thập tam hoàng tử, giống như căn bản không thèm để hắn vào mắt, giúp Vu Thịnh Ưu tiêu sái ra khỏi vòng vây, a? Người hỏi vì sao bọn chúng để ta ra? Không ai để a! Đám người kia tiến lên ngăn cản đều bị hai gã hộ vệ của nam tử kia một đao xử lý! Đao pháp kia vừa mau vừa chuẩn! Vừa thấy đã biết là cao thủ võ lâm. Nam tử này thân phận nhất định không đơn giản! Vu Thịnh Ưu ngốc thất thần để hắn đưa trở lại phố hoa đăng, nơi đây vẫn đèn đuốc sáng trưng, đám đông náo nhiệt phi phàm. Tiếng người ồn ào khiến Vu Thịnh Ưu hoàn hồn trở lại, nàng tránh khỏi cánh tay hắn, nhìn dung nhan tuyệt thế của hắn nhẹ giọng nói lời cảm tạ. “Cám ơn người đã cứu ta.” “Nhắc tay chi lao mà thôi.” Nam tử nhìn nàng mỉm cười, dưới đèn hoa nhiều màu, càng lộ vẻ khuynh thành, người chung quanh, bất luận là nam nữ già trẻ đều bị vẻ tươi cười của hắn thu hút tầm mắt, thật lâu vẫn không thể hoàn hồn. Vu Thịnh Ưu bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng không hiểu, gãi gãi đầu, cầm lấy mặt nạ đưa cho hắn :“Này cho người mang.” Nam tử chọn mi hỏi:“Vì sao ta phải mang mặt nạ? Ta vẫn chưa cưới vợ.” Lời này vừa nói ra, chung quanh truyền đến một trận tiếng kích động hút không khí, những nữ tử bên đường, vốn vì thẹn thùng mà mang mặt nạ, đều vùng trộm tháo xuống, đỏ mặt nhìn hắn, vẻ mặt như thúc giục mau nhìn ta, nhìn xem dung mạo của ta. Vu Thịnh Ưu đỏ mặt cười:“Mang theo đi, người sẽ làm tắc đường đấy.” “Nàng không thích người khác nhìn ta?” Nam tử nhận lấy mặt nạ, cầm trên tay, nhìn nàng hỏi. “Không phải, ta sợ làm mọi người xôn xao.” “Nếu như vậy ta sẽ không mang.” “Vậy đưa lại mặt nạ cho ta.” “Không trả, nàng đã đưa ta.” Hắn cười, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt “Không trả thì mang vào.” Vu Thịnh Ưu vô lực nhìn chung quanh càng ngày càng nhiều nữ tử bị nụ cười của hắn hấp dẫn không đi nổi. Nam tử tà mị cười, mặt mày loan loan, nốt ruồi lệ trên khóe mắt tựa như phát ra hào quang, hắn nhẹ giọng nói:“Nàng vẫn là không thích người khác nhìn ta? Đúng không?” “Được, được! Cứ coi là thế đi.” Vu Thịnh Ưu tránh ánh mắt hắn, gật đầu lung tung. Người này, khi cười lộ lên chính là một yêu nghiệt mê hoặc lòng người! “Ta mang vào, nàng phải phụ trách.” Nam tử khoe mặt hiện lên một tia tinh quang, cười khê mang mặt nạ vào, mặt nạ đơn giản, che đi tuyệt thế dung nhan của hắn. Phụ trách? Lời này nghe sao lại ái muội như vậy a? “Người muốn ta phụ trách như thế nào.” Vu Thịnh Ưu vuốt cằm kỳ quái nhìn hắn. “Vốn ta chưa lập gia đình, định tìm một nữ tử ôn nhu hiền thực tại hội đèn lồng này.” Nói xong hắn nhìn bốn phía một vòng, bốn phía các cô gái đều đỏ mặt, tỏ vẻ ta chính là người như thế. Nam tử tiếp tục nói:“Nhưng mà, nàng khiến ta đeo mặt nạ vào, ngăn trở nhân duyên của ta, tự nhiên phải phụ trách gả cho ta.” Ánh mắt mềm mại ngượng ngùng của các nữ tử bốn phía, bỗng nhiên trở nên sắc như dao nhắm vào Vu Thịnh Ưu, giống như nếu nàng đáp ứng, các nàng sẽ lập tức lao lên chém chết nàng vậy. “A? Gả cho người làm vợ?” Vu Thịnh Ưu choáng váng đầu óc, thiên! Vận may của nàng đến sao? Một mỹ nam, lại còn là mỹ nam có tiền có thế, có phẩm có mạo giữa đường cầu hôn với nàng! Nếu là trước kia, Vu Thịnh Ưu nhất định lập tức gật đầu đáp ứng rồi! Nếu là trước kia, Vu Thịnh Ưu nhất định không nói hai lời, lập tức kéo hắn đi bãi đường động phòng! Nếu là trước kia —! A a a! “Nhưng mà ta đã lập gia đình!” Vu Thịnh Ưu dốc hết tâm can nói, hóa ra cảm giác hận không sớm gặp nhau khi chưa thành thân là thế này a! Gả cho người khác rồi, sẽ không thể tìm nam nhân bên ngoài! Nữ tử cổ đại làm như vậy nhất định sẽ bị tẩm trư lung (2)! Lệ rồi!

(2. Tẩm trư lung: cho người vào lồng nhốt lợn, đan bằng tre trúc, sau đó ném xuống nước cho chết ngạt) Nam tử cười:“Ta không ngại.” “Nhưng tướng công ta để ý a.” Vu Thịnh Ưu thở dài. “Không nói cho tướng công nàng, nàng có bằng lòng hay không?” Vu Thịnh Ưu không chút do dự lắc đầu:“Không cần.” Nàng đã sớm không phải Vu Thịnh Ưu mê trai nhìn thấy mỹ nam là bước đi không nổi, nam tử để nhìn một chút nhìn nàng phóng điện là đã nhũn cả người như trước đây, nàng hiện tại nhìn thấy mỹ nam cực kỳ bình tĩnh, tựa như bọn họ đều là hoa ven đường, nàng tuyệt không muốn ngắt lấy. “Vì sao không cần?” Nam tử cười mặt nạ lộ ra tuần nhan, trầm giọng hỏi:“Chẳng lẽ nàng đã từng gặp qua nam tử tuần mi hơn ta sao? Nàng đã từng gặp qua nam tử phong nhã hơn ta sao? Nàng đã từng gặp qua nam tử bất phàm hơn ta sao?” Nam tử hỏi một câu, người chung quanh lại lắc đầu một cái. Vu Thịnh Ưu vuốt cằm gao nhứu mày. “Vì sao nàng không nói lời nào?” Nam tử trừng mắt nhìn nàng. “Ta đang suy nghĩ, có phải ta biết người?” Vu Thịnh Ưu nghi hoặc nhìn hắn, ghé sát vào hắn cẩn thận xem xét. “Có biết hay không, không nên hỏi ta, hắn là phải hỏi chính tâm của nàng, nếu nàng có đặt ta trong tâm, tự nhiên sẽ nhận ra ta là ai, nếu không, ta có nói ra thì cũng thế nào?” Nam tử nói xong, xoay người rời đi, phát tay nói:“Chúng ta

còn có thể tái kiến.” “Ai! Ta còn chưa hỏi tên người.” Vu Thịnh Ưu nhìn theo bóng hắt kêu lên. Nam tử xoay người, ngoái đầu nhìn lại cười, lại khiến vang lên một trận suýt xoa. Hắt hạ mắt, nhẹ giọng nói: “Tên của ta, nàng có biết a.” Vu Thịnh Ưu nhìn theo bóng dáng hắt, nhú mào, người này cảm giác rất quen thuộc! Nàng nhất định biết hắt! Nhất định! Nhưng vì sao nhất thời lại không nhớ ra? Cách hội đèn lồng không xa, tại tửu lâu trên chính phố, một nam tử áo trắng một mình uống rượu, bởi vì hội đèn lồng, tửu lâu không có khách, toàn bộ lầu hai chỉ có một mình hắt, hắt nâng tay rót rượu, rượu mới rót nửa chén đã hết. Hắt buông bầu rượu, ánh mắt nhìn ngơ tư đường đèn đuốc sáng trưng phía trước, yên lặng không nói gì, cầm chén rượu cuối cùng uống cạn, tao nhã đứng dậy, trả tiền bước đi. Trong rừng trúc Cung gia bảo, một nam tử áo xanh một mình ôm kiếm dưới ánh trăng, hắt bước chân thong thả, kiếm pháp hỗn độn, ánh mắt hắt có chút âm trầm, chiều thức của hắt không có nửa sự sắc bén như ngày thường. Một lát sau hắt thu kiếm, xoay người rời khỏi Cung gia bảo. Nam tử áo trắng bắt tri bắt giác đi đến phía đông phố hội đèn lồng, dường như bị bầu không khí náo nhiệt nơi đây dẫn dắt qua, hắt mua một chiếc mặt nạ ở cửa tiệm dầu phố, mang vào, chậm rãi đi vào hội đèn lồng. Nam tử áo xanh đi vào từ phía tây phố đèn lồng, cũng tùy tay mua một cái mặt nạ, mang ở trên mặt, chậm rãi đến gần chỗ trung tâm đèn đuốc sáng trưng kia. Vu Thịnh Ưu ngồi ở đoạn trung tâm phố đèn lồng, một mình, có chút nhàm chán, nhưng cũng có chút thú vị, nàng ngồi ở một quán ăn nhỏ ăn vặt, đưa lưng về phía ngã tư đường, một mình ăn mạnh mẽ, không chú ý phía sau nàng có một nam tử áo trắng tao nhã chậm rãi đi qua. Nàng ăn vặt xong, lại bị tiếng chiêng trống phía trước hấp dẫn, kích động chạy tới xem xiếc khỉ, nàng không phát hiện một nam tử áo xanh đang cúi đầu tại một cửa tiệm nhỏ, cầm một chiếc trâm thanh tú lại không mất vẻ đáng yêu, nhợt nhạt mỉm cười, hắt cảm thấy, nếu nàng cài vào, nhất định sẽ rất đẹp, hắt trả tiền, cất nó vào lòng. Nàng xem xiếc ở cách hắt ba bước chân, mà khi hắt đứng thẳng dậy, thân ảnh của nàng đã bị đám người bao phủ. Nam tử áo xanh nhìn thoáng qua con khỉ nhảy lên nhảy xuống trong đám người, mỉm cười, xoay người rời đi. Nàng xem một hồi, cảm thấy không thú vị, lại đi ra từ trong đám đông, quyết định về nhà. Xoay người, đi về phía trước, bỗng nhiên một trận gió đêm thổi tới, không biết hoa nhà ai nở nhiều như vậy, mùi hoa thơm như vậy, bay trong không khí, làm cho người ta vui vẻ thoải mái. Vu Thịnh Ưu theo mùi hoa quay đầu nhìn lại, góc đường có một nam tử, đứng đưa lưng về phía nàng, dường như cũng bị mùi hoa hấp dẫn, trong tay hắt cầm theo một chiếc đèn thủy tinh xinh đẹp, lẳng lặng nhìn về phía mùi hương phát ra, bóng dáng hắt thẳng thắn như tùng, quen thuộc như thế, ánh mắt Vu Thịnh Ưu căng thẳng, tâm niệm vừa động, chính nàng cũng không biết vì sao, liền đi qua, giữ chặt hắt, làm cho hắt đối diện với mình, nâng tay kéo mặt nạ của hắt xuống. Trong gió đêm, giữa hương hoa, Mặt nạ hạ xuống, nam tử áo trắng tuấn mỹ phi phàm, vẻ mặt phục tùng cười yếu ớt: “Đại tẩu, là người.” Thanh âm hắt có chút cường lực áp chế xa cách, hơi hơi rung động như đi vào lòng nàng, Vu Thịnh Ưu tâm bỗng nhiên đập mạnh, buông hắt ra, hai tay gắt gao nắm chặt, mở to hai mắt lui ra phía sau hai bước. Bỗng nhiên nhớ tới, trong Đại Minh Cung Từ, Chu Tẩn diễn Tiểu Thái Bình, khi nàng kéo mặt nạ Trần Tiết Thiệu, liền trầm luân cả đời cả kiếp. Tiết Thiệu, là một nam tử mắt ngọc mào ngài, ôn nhu như ngọc làm cho người ta mê muội... Mà Cung Viễn Hàm..... Cung Viễn Hàm..... Cũng là nam tử như vậy. Vu Thịnh Ưu ánh mắt căng thẳng, lại lui về phía sau hai bước. “Mặt của người?” Cung Viễn Hàm bỗng nhiên tiến lên giữ lấy nàng, nâng cằm của nàng lên, trong mắt tràn đầy tức giận hỏi: “Là ai đánh người?” “Không có việc gì.” Vu Thịnh Ưu giống như bị dọa, tránh khỏi tay hắt, dùng sức lắc đầu, kích động xoay người chạy vội đi, giống như phía sau có độc xà mãnh thú gì đuổi theo nàng vậy. Cung Viễn Hàm hai tay nắm chặt, do dự tại chỗ nửa ngày, vẫn là đuổi theo. Cách bọn họ không xa, một nam tử áo xanh yên lặng nhắm mắt lại, một giây trước khi nàng nhìn thấy Viễn Hàm, hắt cũng thấy nàng, thời điểm nàng chạy nhanh qua bắt lấy Viễn Hàm, hắt lại ngơ ngác đứng lại. Nếu... Một người không thể lui về... Một người thật sự thấy rõ... Vậy... Vậy... Câu nói kia, quyết định kia, rõ ràng đã từng nghĩ tới, hắt lại gắt gao không chịu mở miệng...

56. Chương 56: Nhận Thấy Rõ

Ban đêm, Vu Thịnh Ưu chạy nhanh ra khỏi hội đèn lồng, trong tay nàng gắt gao nắm một cái mặt nạ, tóc dài bay trong đêm, nàng chạy thật vội, bỗng nhiên, nàng lao đảo một cái, thẳng tắp ngã về phía trước, phía sau, một bàn tay vươn ra nắm chặt lấy cánh tay nàng, kéo nàng đứng lại. “Người chạy cái gì?” Cung Viễn

Hàm nhú mảy mòi. “Ách...” Vu Thịnh Ưu thở phì phò, đúng vậy, nàng chạy cái gì? Chỉ là trong nháy mắt vừa rồi, nàng dường như sợ hãi điều gì, đột nhiên muốn tránh khỏi hắn, nhưng hiện tại ngẫm lại, chính mình cũng không biết mình vừa sợ hãi cái gì. Quay đầu, vô tội nhìn hắn ngây ngô cười: “Ha ha, ta cũng không biết ta chạy cái gì. Ha ha ha ha.” Cung Viễn Hàm nhìn nàng ngây ngô cười, cười nhạo: “Cả ngày ngây ngô.” “Ai, người cười.” Vu Thịnh Ưu có chút kinh hãi nhìn hắn cười. Cung Viễn Hàm chọn mi nói: “Ta cười không phải thực bình thường sao?” “Ta là nói đã lâu rồi người không cười với ta như vậy, người mỗi lần đều là ngoài cười nhưng trong không cười. Giống như này!” Vu Thịnh Ưu học bộ dáng Cung Viễn Hàm bình thường tươi cười nhìn nàng tao nhã có lễ, lại có chút xa cách. Cung Viễn Hàm khinh thường liếc mắt nhìn nàng một cái: “Ta cười rõ lên xấu như vậy sao?” “So với ta cũng không tốt hơn.” Vu Thịnh Ưu có chút hưng phấn, thật lâu chưa từng nói chuyện thoải mái tự nhiên như vậy cùng hắn, có lẽ là ánh trăng thật đẹp, có lẽ là ao sen bên ngoài phố đèn lồng cảnh sắc thật đẹp, tối nay, ngay cả Cung Viễn Hàm cũng trở nên tốt đẹp như trước đây. “Cái kia... người nói chuyện với ta, có phải tức là, chúng ta đã hòa hảo rồi?” Vu Thịnh Ưu cẩn thận nhìn Cung Viễn Hàm, ánh mắt chờ đợi, nhẹ giọng hỏi. Cung Viễn Hàm vừa nghe lời này, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cứng một chút, Vu Thịnh Ưu khẩn trương nhìn hắn. Chỉ thấy hắn lui lại ba bước, ôn cười nói: “Đại tẩu, ta nghĩ người hiểu lầm, ta cũng không cãi nhau với người a.” Vu Thịnh Ưu nắm chặt mặt nạ trên tay, nghiêm mặt hỏi: “Vậy người vì sao lại không để ý tới ta?” Cung Viễn Hàm xoay người nhìn hoa sen trước mắt, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không phải không để ý tới người.” “Gạt người! Người xem người lại bắt đầu không để ý tới ta.” Vu Thịnh Ưu có chút tức giận tiến lên hai bước. “Như vậy giải thích cùng người đi.” Cung Viễn Hàm nhìn ao sen trước mặt thản nhiên nói: “Lúc đại ca bệnh, mọi chuyện lớn nhỏ trong Cung gia đều giao cho ta xử lý, già trẻ trong Cung gia đều giao cho ta bảo hộ, người là người Cung gia, ta đương nhiên sẽ cố gắng chiều cố người, bảo hộ người. Mà hiện tại đại ca hết bệnh rồi, những chuyện phiền lòng, những người phiền lòng, những gánh nặng, những gì trói buộc cũng đã biến mất. Chẳng quan tâm, một thân thoải mái, sống giống như trước kia, tiêu diêu tự tại.” Vu Thịnh Ưu gắt gao nhìn theo bóng dáng hắn, hai tay gắt gao nắm chặt, trầm giọng hỏi: “Ta đây tính là cái gì? Chuyện phiền lòng? Người phiền lòng? Hay là một gánh nặng?” Trong gió đêm, mái tóc dài của Cung Viễn Hàm bị thổi phiêu tán, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn nàng hỏi: “Đại tẩu cảm thấy sao?” Hắn không đáp hồi lại: “Chính người cảm thấy, sự tồn tại của người ở trong lòng ta là như thế nào?” Vu Thịnh Ưu hạ mắt, trầm suy nghĩ, sự tồn tại của nàng trong lòng hắn là như thế nào? Nàng nghĩ rằng, ít nhất hắn cũng giống nàng, xem nàng là thân nhân, bằng hữu... là người rất quan trọng, nếu không thì sự tồn tại của nàng đối với hắn là dạng nào? “Ta cảm thấy, ít nhất ta cũng là thân nhân của người đi?” Vu Thịnh Ưu ngắt đầu, nhẹ giọng nói. “Thân nhân?” “Chẳng lẽ không tính sao?” Cung Viễn Hàm trầm mặc không nói, Vu Thịnh Ưu có chút sốt ruột tiến lên hỏi: “Thật sự không tính sao? Nếu vậy thì là bằng hữu đi?” Cung Viễn Hàm bỗng nhiên cười khẽ một chút: “Muốn biết?” “Phải.” Vu Thịnh Ưu gật đầu, đương nhiên muốn biết rồi. “Lại đây.” Cung Viễn Hàm vẫy tay, Vu Thịnh Ưu đến gần hắn, Cung Viễn Hàm xoay người, cúi đầu xuống, dùng trán của mình chạm khẽ vào trán nàng, ngừng thở, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hắn nhẹ giọng gọi: “Vu Thịnh Ưu.” Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên của nàng, hắn luôn gọi nàng là đại tẩu, đại tẩu. “Hả?” Nàng có chút khẩn trương không hiểu rõ, lẳng lặng chờ hắn nói chuyện, nhưng hắn lại không nói gì nữa. Bọn họ cách rất gần, nàng bỗng nhiên ngửi được hương vị trên người hắn, thản nhiên, giống như mùi trà, nhẹ mà xa xưa..... Một lát sau, hắn nhẹ nhàng mở to mắt, đứng thẳng lên, nhẹ giọng nói: “Được rồi, ta đã nói cho người rồi.” “Ách? Nhưng ta đã nghe thấy gì đâu!” Vu Thịnh Ưu mở to hai mắt nói, buồn bực! Hắn lại đùa giỡn nàng sao! Cung Viễn Hàm hạ mắt, cười khẽ, nhẹ nhàng mà thâm trầm: “Ngốc nghếch.” Không nghe được là vì tâm ý của người và ta không giống nhau a... “Đáng giận, người không nói ra, ta làm sao mà nghe được, ta cũng không phải giun đũa trong bụng người a.” Vu Thịnh Ưu tức giận nhìn hắn. Cung Viễn Hàm cười: “Người không nghe được?” “Không nghe được! Không nghe được!” “Đại ca lại nghe được, người có thể đi hỏi huynh ấy nha.” Cung Viễn Hàm đưa tay chỉ về một phía. Vu Thịnh Ưu nhìn lại phía hắn chỉ, chỉ thấy cách đó vài bước, Cung Viễn Tu đang đứng, nhìn nàng thật sâu, thần sắc hắn có chút bối rối, hô hấp dồn dập, trên trán còn có vài giọt mồ hôi, tựa như vừa rồi chạy thật gấp vậy. Vu Thịnh Ưu chọn mi, chạy nhanh tới: “Viễn Tu, sao người lại cũng đến đây?” Cung Viễn Tu trầm mặc, chăm chú nhìn nàng, sau đó bỗng nhiên ôm lấy nàng, dùng sức ôm chặt lấy. Vu Thịnh Ưu nhú mảy mòi, có chút kỳ quái, lại có chút ngọt ngào, sao tự nhiên lại ôm nàng chặt như vậy a? Giống như sợ hãi nàng sẽ chạy mất vậy? Vu Thịnh Ưu tựa đầu chôn ở ngực hắn, cẩn thận nghe, trái tim hắn đập thật mau a, thanh âm cũng rất lớn, vòng tay hắn ôm nàng thậm chí có chút hơi hơi phát run. Nàng ngắt đầu, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?” “Không có việc gì.” Cung Viễn Tu lại dùng sức ôm nàng một chút, mới buông nàng ra, nhìn về phía nam tử áo trắng vẫn nhìn hắn cười yếu ớt, nói: “Nhị đệ...” Cung Viễn Hàm rừ rừ ồng tay áo, tươi cười ôn nhã: “Đại ca không cần

nhiều lời. Ngày tốt cảnh đẹp như thế đừng lãng phí mới được, tiểu đệ cáo từ trước.” Nói xong hắn hơi cúi đầu, xoay người bước đi, dáng người tiêu sái tao nhã, không có chút nào ướm át bản thủ. Vu Thịnh Ưu gãi gãi đầu, nhìn sang Cung Viễn Tu lại nhìn bóng dáng Cung Viễn Hàm, sau đó vẫn là nhịn không được tò mò hỏi: “Người có nghe được ban nãy hắn nói gì với ta không?” Cung Viễn Tu nhìn nàng, Nàng cũng nhìn Cung Viễn Tu. Về mặt hắn làm cho nàng có một tia mê hoặc, vấn đề này rất khó trả lời sao? “Ta yêu nàng.” Cung Viễn Tu bỗng nhiên cúi đầu nói, thanh âm trầm trầm vô cùng dễ nghe. Vu Thịnh Ưu mở to mắt, sững sốt một chút, đỏ bừng mặt, gắt giọng: “Người.. Người sao bỗng nhiên lại nói những lời này với ta?” Thật là, nàng hỏi hắn là vừa rồi Viễn Hàm nói gì cơ mà! Hắn bỗng nhiên nói như vậy... Đáng ghét ~ “Không thích nghe sao?” Trong mắt hắn còn thật sự mang theo một tia khấn trương, về mặt bỗng nhiên đánh động lòng nàng. Nàng có một loại cảm giác tim đập gia tốc, toàn thân nóng lên, trong lòng tràn đầy mật ý. Vu Thịnh Ưu nhếch miệng, đỏ mặt cười: “Cũng không phải không thích, ha ha.” Gió đêm thổi loạn mái tóc của nàng, dính vào miệng nàng; Hắn vì nàng nhẹ vuốt sợi tóc, đầu ngón tay hơi hơi chạm vào môi nàng, sau đó thực tự nhiên, hắn cúi thấp đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi thơm của nàng. Sắc mặt nàng lại càng đỏ thêm một chút. Khóe môi hắn cũng nhẹ nhàng mang cười, hắn gặt gao ôm lấy nàng, nhẹ giọng nói: “Nương tử, chúng ta sẽ hạnh phúc.” Vu Thịnh Ưu cười tràn đầy ngọt ngào, nàng thực dùng sức gật gật đầu nói: “Ừm.”

57. Chương 57: Vu Lão Cha Đến Đây [Thượng]

Buổi sớm, ngoài cửa sổ bầu trời còn chưa sáng hẳn, chung quanh một mảnh yên tĩnh, tiếng chim chóc kêu có vẻ đặc biệt thanh thúy. Vu Thịnh Ưu đã quen với việc tỉnh lại trong vòng tay ôm ấp thoải mái của Cung Viễn Tu, chậm rãi mở to mắt, trước mắt là là một gương mặt tuần tú nhìn nàng khẽ cười, cặp mắt hắn trong suốt trong sáng, thắm lòng người, tóc dài đen như mực xoa trên gối đầu, dày mê người. Về đẹp như vậy, cho dù là nhìn bao nhiêu lần, Vu Thịnh Ưu đều giống như vừa thấy mà sợ hãi than, tưởng công nhà nàng thật sự là rất tuần tú ! Sắc tâm lại nổi lên, không nhịn được ôm lấy hắn cọ cọ, ân, trên người hắn còn có một loại hương vị dễ ngủ, hơn nữa mùa hè ôm hắn tuyệt không cảm thấy nóng, ngược lại, lại lạnh lạnh , lại an toàn thoải mái, Vu Thịnh Ưu nhắm mắt lại, hưởng thụ, cọ cọ trong lòng hắn, hì hì, nhớ rõ trước kia Viễn Tu cũng thích cọ nàng như vậy, khi đó hắn nhất định cũng là vì thích nàng, mới cọ như vậy đi. Cọ, cọ, cọ! Cảm giác thật hạnh phúc! “Buổi sáng tốt lành, nương tử.” Cung Viễn Tu cười vươn tay, nhu nhu tóc của nàng, ôn hòa nói. “Ừm. Sớm an.” Vu Thịnh Ưu ngửa đầu nhìn hắn, cười đáng yêu. Cung Viễn Tu cúi đầu, yêu thương nhẹ nhàng hôn một chút lên trán nàng: “Đứng lên đi.” “Ừm.” Vu Thịnh Ưu ôm hắn gật đầu, lại không nhúc nhích người, nàng tựa đầu cọ cọ trong ngực hắn, ôn nhu hỏi: “Hôm nay người muốn làm gì?” “Hôm nay?” Cung Viễn Tu nghĩ nghĩ nói: “Hôm nay à, trước tiên dạy cho nàng một bộ quyền pháp, sau đó cùng phụ thân đi bái phỏng Hàn Thừa tướng, buổi chiều xử lý vài chuyện trong nhà.” “Chẳng đi cùng ta!” Vu Thịnh Ưu làm nũng cọ hắn. Cung Viễn Tu bỗng nhiên cười ái muội: “Buổi tối ta ở cùng nàng a.” “Khụ khụ..... Rời giường, rời giường.” Vu Thịnh Ưu đỏ mặt, khụ hai cái, buông hắn ra, xoay người xuống giường. Buổi tối ở cùng nàng? Vẫn là thôi đi, nàng bây giờ vẫn còn bóng ma a, chỉ cần hắn làm vài động tác hơi thân mật với nàng, nàng liền cảm thấy sẽ có rất nhiều người ở những chỗ khác nhau sẽ tiến vào, sau đó nhìn thấy tất cả trò hề của nàng. Một lần là trùng hợp, Hai lần là vận khí không tốt, Ba lượt là xui tận mạng, Nếu bốn lượt, chính là có người ác ý muốn chính ngươi! A! Nói không chừng, mục tác giả kia có lẽ thấy mình ngày thường vui vẻ quá, cho nên trong lòng bất bình, mỗi lần mình muốn xxoo, mục ta đều cố ý phá hư một chút! Ách... Nghĩ như vậy dường như cũng có vẻ đúng thật a! Không... Không thể nào? Toát mồ hôi hột... Hắn là sẽ không ... Ha ha a. Vu Thịnh Ưu vừa miên man suy nghĩ, vừa đi rửa mặt, ngồi trước gương trang điểm chải đầu Nắng sớm chiếu vào trước bàn trang điểm, bỗng nhiên một đạo ánh sáng chột lóe, hấp dẫn tầm mắt của nàng qua đó, Vu Thịnh Ưu giương mắt nhìn, chỉ thấy trong hộp trang sức có một cây trâm bạch ngọc, thân trâm thon dài, bạch ngọc, hình dạng đơn giản lại không mất đi vẻ tú lệ, nắng sớm chiếu vào xinh đẹp vô cùng. Vu Thịnh Ưu kinh hỉ cầm cây trâm lên, đặt ở trên tay yêu thích không buông. “Thích không?” Cung Viễn Tu ở phía sau nàng nhẹ giọng hỏi. Vu Thịnh Ưu dùng sức gật đầu: “Người ở đâu mua ? Thật đẹp.” Cung Viễn Tu cầm lấy lược trên bàn trang điểm, rũ rũ mái tóc dài của nàng, vừa tinh tế chải tóc cho nàng vừa đáp: “Tối hôm qua mua ở hội đèn lồng.” “Chắc chắc, thật xinh đẹp, sao ta lại không mua được thứ đẹp thế này nhỉ.” “Ta mua được không phải cũng giống nhau

sao.” Cung Viễn Tu cười khê buông lược, đưa tay cầm lấy cây trâm trong tay nàng, khi nàng còn chưa lấy lại được tinh thần, đã cuốn xong tóc cho nàng, cài ngọc trâm vào, hẩn nhìn giai nhân thanh tú trong gương, cười khê khen: “Quả nhiên thích hợp.” “Nha! Người đã giúp ta làm tóc rồi?” Vu Thịnh Ưu ngẩn ngơ một lát, mở to hai mắt nhìn Cung Viễn Tu trong gương nói: “Không nên, không nên, ta chưa cảm giác được, người làm lại cho ta đi.” “Đừng nháo, thời gian không còn sớm.” “Làm lại một lần đi!” “Thật là...” “Hắc hắc.” Hẩn cười yếu ớt lắc đầu, cầm lấy lược gỗ lim trên bàn, nâng tay, nhẹ nhàng rút ngọc trâm ra, tóc dài của nàng như thác nước trút xuống, nàng mở to hai mắt, gắt gao theo dõi từng động tác của hẩn trong gương, hẩn khéo môi nhẹ nhàng gờ lên, ánh mắt mang theo tình cảm ôn nhu, cặp mắt sáng ngời như có quang hoa, ngón tay thon dài của hẩn xuyên qua mái tóc nàng, nâng sớm chiều trên người hẩn, phát ra một tầng ánh sáng màu vàng hoa lệ. Nàng hơi hơi híp mắt, ôn cười nhìn hẩn, nữ nhân, quả nhiên là cần người sủng ái che chở, cảm giác được người ta bao bọc trong tay, ấm áp khiến ngay cả lòng của nàng cũng như nhũn ra. Hẩn giương mắt, gặp ánh mắt của nàng trong gương, hai người lẳng lẳng chăm chú nhìn, nhợt nhạt mỉm cười. Có một loại hoa tên hạnh phúc, sáng lạn nở rộ trong trái tim bọn họ. Đúng lúc này, Ngoài cửa lớn Cung Gia Bảo, ba con tuấn mã ngừng lại, nam tử đi đầu phi thân xuống ngựa, tiến lên gõ cửa. Gã sai vặt trong Bảo mở cửa ra nhìn thoáng qua, lập tức vui vẻ mở lớn cửa nghênh đón: “Tam thiếu gia đã trở lại.” Cung Viễn Hạ vẻ mặt ý cười, xem ra tâm tình tốt lắm, hẩn đưa hành trang trên tay cho gã sai vặt nói: “Phải, nhanh đi bẩm báo phụ thân mẫu thân, Vu thần y cùng nhị đệ tử Vu Thịnh Bạch đến bái phỏng.” “Vâng, tam thiếu gia.” “Hai vị, mời.” Cung Viễn Hạ nâng tay, làm một động tác mời. Hai người phía sau hẩn, lộ ra gương mặt, đúng là phụ thân Vu Thịnh Ưu- Vu Hào Cường cùng nhị sư huynh Vu Thịnh Bạch, hai người đồng thời chấp tay cảm ơn. Cung Viễn Hạ dẫn bọn họ đến đại sảnh, mời khách nhập tòa, nhóm tỷ nữ dâng lên trà quý nhất. Ba người ngồi chưa đến một khắc, một thân ảnh đã chạy vội vào, bổ nhào vào trước mặt Vu Hào Cường vui vẻ kêu: “Cha! Nhị sư huynh, sao hai người lại tới đây?” “Ha ha ha, chúng ta tất nhiên là đến xem con thế nào.” Vu Hào Cường nhìn nữ nhi trước mắt, ừm, mập sấp thành bàn tử, thần sắc cũng rất là khoái trá, xem ra nàng ở Cung gia, cuộc sống không tồi. “Con đương nhiên là rất tốt.” Vu Thịnh Ưu vui rạo rức nhìn ông cười: “Đúng rồi, Thánh Y phái chúng ta trùng kiến thế nào?” Vu Hào Cường sờ sờ râu nói: “Đã xây dựng lại tốt lắm. So với trước kia còn khí phái hơn, ha ha, lần này chính là đến nói lời cảm tạ.” “Vu thần y khách khí, việc nhỏ này không cần nói cảm ơn.” Một đạo thanh âm mạnh mẽ truyền vào đại sảnh, chỉ thấy Cung lão gia, Cung phu nhân đi ra, phía sau còn có hai huynh đệ Cung Viễn Tu, Cung Viễn Hàm đi theo. “Cung bảo chủ, Tương Vân công chúa. Lão phu có lễ, cảm tạ đương nhiên là cần thiết, nếu lần này không có Cung gia cứu giúp, Thánh Y phái chúng ta sẽ bị hủy trong tay người khác.” “Vu thần y khách khí làm gì, mệnh của thê tử ta cùng ba đứa con đều là ngài cứu, không có nhân sao có quả, Cung gia cũng không thể kể công.” “Không, Cung bảo chủ ngài hãy nghe ta nói, lần này thật muốn cảm ơn các người...” Cung bảo chủ khoát tay nói: “Vu thần y, Ưu Nhi là con dâu Cung gia chúng ta, hai nhà chúng ta là thân gia, thân nhân sao lại phải nói lời cảm tạ như vậy. Còn cứ nói cảm ơn mãi sẽ thành khách sáo xa lạ.” Vu Thịnh Ưu ở một bên phụ họa nói: “Cha, công công nói rất đúng, chúng ta là thân nhân mà, hỗ trợ cho nhau là đương nhiên a, lần sau Cung gia có chuyện không hay ho, người sai các sư huynh tới đây hỗ trợ là được.” “Nha đầu kia, nói bậy bạ gì đó?” Vu Hào Cường nâng tay gõ xuống, nha đầu kia, sao đã lập gia đình vẫn không thấy tiến bộ, nói chuyện vẫn không dùng tới đầu óc. Chưa thấy nha đầu nào ngốc như vậy! Vu Thịnh Ưu xoa xoa chỗ bị ông gõ, buồn bực nghĩ, lão cha thấy nàng liên đánh đã thành thói quen, khi nào thì mới sửa được a? Chưa thấy người cha nào thích đánh người như vậy! Hai người liếc mắt nhìn nhau, đương nhiên Vu lão cha ánh mắt càng thêm hung ác một chút, Vu Thịnh Ưu ủy khuất trừng mắt nhìn một chút sẽ thu hồi ánh mắt, ra vẻ con sai lầm rồi. Cung gia nhân nhìn hai cha con nhịn không được nở nụ cười, Cung Viễn Tu tiến lên nói: “Phụ thân một đường vất vả, Viễn Tu đã sai người chuẩn bị tốt sương phòng ở nam uyển để người nghỉ ngơi.” “Được! Được!” Vu Hào Cường nhìn con rể của mình nhịn không được gật đầu, ai, con rể này thật sự là không chọn sai, lúc trước khi cứu hẩn, hẩn vẫn là một đứa nhỏ tám tuổi. Một đứa nhỏ tám tuổi, lại có thể cầm bảo kiếm che trước mặt mẫu thân cùng hai đệ đệ, không hoảng hốt bắn loạn, không sợ không lùi, ánh mắt lợi hại nhìn mấy chục hắc y sát thủ trước mắt, định dùng đôi bàn tay nhỏ bé của hẩn để bảo vệ thân nhân. Lúc ấy lão đã thích đứa nhỏ này, muốn thu làm đệ tử, đáng tiếc hẩn lại là trưởng tử Cung tộc, không thể làm môn hạ người khác. Nhưng mà cũng thật may mắn, nếu hẩn làm đệ tử của mình, thấy rõ bản tính của Ưu Nhi, chắc chắn sẽ không chịu làm con rể mình. Duyên phận! Duyên phận! Một trận hàn huyên qua đi, Cung phu nhân tự mình đưa Vu Hào Cường tới nam uyển nghỉ ngơi, vào bên trong, mấy người lại đàm tiếu một hồi, Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên cảm thấy một trận buồn nôn, muốn nôn ra, nhịn vài lần không được, đành phải che miệng chạy ra ngoài, phun ra. Cung Viễn Tu đứng dậy, bước ra ngoài. Ngoài cửa truyền đến tiếng Vu Thịnh Ưu

nôn mưa, cùng thanh âm Cung Viễn Tu thân thiết ân cần hỏi han. Vu Hào Cường ánh mắt sáng ngời nhìn ngoài cửa, chẳng lẽ — nữ nhi có thai! Vu Thịnh Bạch sờ sờ cảm nhìn ngoài cửa, chẳng lẽ — tiểu sư muội có thai? Cung phu nhân liếc mắt nhìn về ngoài cửa một cái, âm thầm nghĩ, nhất định là đêm qua đi chợ đêm ăn linh tinh nên đau bụng, quay đầu nhìn hai người Vu gia vẻ mặt chờ đợi, bỗng nhiên nhân châu chuyển động, khẽ cười nói: “Thân gia đa tâm, Ưu Nhi chỉ là ăn linh tinh nên đau bụng thôi.” “Công chúa sao lại khẳng định như vậy?” Vu Hào Cường kỳ quái hỏi. “Ai!” Cung phu nhân thất vọng lắc đầu: “Ta sao lại không kì vọng chứ, có điều, hai đứa nó đến nay còn chưa viên phòng, làm sao có thai được.” “Cái gì!” Vu Hào Cường cùng Vu Thịnh Bạch đều giật mình trừng lớn mắt! Không viên phòng? Vu Thịnh Ưu lập gia đình đã hơn một năm, vẫn là một cô nương? Vu Hào Cường cẩn thận hỏi “Này... Đây là vì sao?” Chẳng lẽ Cung Viễn Tu kia có bệnh không tiện nói ra? Cung phu nhân khoát tay nói: “Không đúng, không đúng, hai đứa nó thẹn thùng.” “Thẹn thùng?” Vu Thịnh Bạch khóe miệng run rẩy một chút, vị công chúa này chắc chắn là bà ta đang nói về sư muội nhà hấn đấy chứ? Hai thầy trò liếc mắt nhìn nhau một cái, nhất định là vị công tử Cung gia kia quá mức thẹn thùng, Vu Thịnh Ưu nhiều lần xx chưa toại, cuối cùng mất đi hứng thú. Nhất định là như vậy. “Thì ra là thế.” Vu Hào Cường gật gật đầu, thẹn thùng thôi! Không phải là thẹn thùng thôi sao! Cho hấn một viên xuân dược cường hiệu Bửu Bối Phiến Giang Đảo Hải! Ha ha, cho dù người là thánh nhân cũng biến người thành tay ăn chơi! “Thì ra là thế.” Vu Thịnh Bạch chọn mi cười, thẹn thùng thôi! Không phải là thẹn thùng thôi sao! Cho hấn một viên xuân dược đốt người siêu cấp cường hiệu Một Đêm Bảy Lần! Ha ha, xem người còn thẹn thùng thế nào! Cung phu nhân kỳ quái nhìn bọn họ, vì sao người Vu gia lại không có phản ứng gì? Chẳng lẽ thật sự bản cung phải tự mình xuống tay? Quên đi! Tuyệt Liên xuân tửu trân quý ba mươi năm của bản cung, vì tôn tử của ta! Liên cống hiến đi! Lúc Cung Viễn Tu dìu Vu Thịnh Ưu vào phòng, ngẩng đầu nhìn mọi người, bỗng nhiên cảm thấy khó coi? Kỳ quái, vì sao ánh mắt mọi người nhìn hấn lại... lại... Dâm dăng như thế đúng không! Đúng! Nga ha ha a ~!

58. Chương 58: Vu Lão Cha Đến Đây [Trung]

Sau giờ ngo, Cung gia nam uyển. Vu lão cha canh ở cửa sổ, thấy Cung Viễn Tu mới từ thư phòng trở về, lập tức ý cười đầy mặt ngoắc hấn “Con rể a, đến, bồi lão phu một bàn cờ vậy.” Cung Viễn Tu giương mắt nhìn lại, nhột nhạt mỉm cười, có lẽ gật đầu đáp ứng: “Vâng, nhạc phụ đại nhân.” Hai người ngồi đối diện, ở giữa là bàn cờ, trên cửa sổ đặt một lư hương tinh xảo, trong bếp lò mùi hoa phiêu tán ra, đậm mà xa xưa, Cung Viễn Tu tĩnh tâm người, tổng cảm thấy mùi này rất quen, lại nhất thời không nhớ nổi đã ngửi thấy ở đâu. Đoán quân cờ xong, Vu lão cha cầm quân đen đi trước, Cung Viễn Tu cầm quân trắng, hai người người tới ta đi đối chiến thật sự. Nửa ngày qua đi, hai người kì lực chẳng phân biệt được cao thấp, đấu khó phân thắng bại, Vu lão cha vẻ mặt tươi cười, gương mặt hơi tái, Cung Viễn Tu trấn định tự nhiên, ánh mắt thâm sâu. Trận cờ kết thúc, Cung Viễn Tu kém hai mục rưỡi, bại dưới tay Vu lão cha. Vu lão cha vuốt râu cười ha ha: “Con rể kì nghệ không tồi a, không giống Ưu Nhi nhà ta, cho dù ta dạy thế nào cũng không biết chơi cờ vậy, còn tự mình dùng cờ vậy phát minh ra một trò chơi tên là cái gì ‘ngũ tử liên kì’” (chính là cờ caro a)

Cung Viễn Tu chọn mi hỏi: “Ngũ tử liên kì?” “Đúng vậy, người không biết?” “Con chưa từng nghe nàng nhắc tới.” “Nga, vậy người mau về phòng hỏi nó, trò ‘ngũ tử liên kì’ kia cũng rất thú vị a.” Vu lão cha cười giảo hoạt, phất ống tay áo đuổi hấn ra khỏi cửa. Vu Hào Cường, người giang hồ xưng Vu thần y, ngoại trừ việc có thể trị bách bệnh, công phu hạ dược cũng không hàm hồ chút nào! “Vâng.” Cung Viễn Tu đứng dậy, mặc dù có chút khó hiểu vì sao nhạc phụ bỗng nhiên đuổi hấn đi, nhưng cũng không thể hỏi. Chỉ cung kính hành lễ, sau đó chậm rãi ra khỏi phòng. Ngoài phòng, ánh mặt trời chói mắt, chiếu lên người hơi hơi có chút nóng lên, Cung Viễn Tu nhẹ nhàng nâng tay, lau đi mồ hôi trên thái dương, chậm rãi về phía trước, mới đi không bao lâu, lại gặp nhị sư huynh Vu Thịnh Bạch trên hành lang dài, Vu Thịnh Bạch tao nhã cười yếu ớt: “Muội phu tốt lành.” “Nhị cữu cữu tốt lành.” Cung Viễn Tu cười chào hỏi. “Ừa?” Vu Thịnh Bạch bỗng nhiên vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía sau hấn. Cung Viễn Tu giương mắt, bị vẻ mặt của hấn hấp dẫn sự chú ý, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau, hoa viên một mảnh yên tĩnh, chẳng có gì khác, khó hiểu quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?” “Ha ha, không có việc gì, ta nhìn nhầm rồi.” Vu Thịnh Bạch lắc lắc ống tay áo, dấu đi thứ đang cầm trong tay, mỉm cười gật đầu bước đi. Vu Thịnh Bạch, người giang hồ xưng

Thiên Thiên Bạch, ngoại trừ công phu gạt người rất cao, thủ pháp hạ được lại nhanh tới mức khiến người ta không thể phát hiện! Cung Viễn Tu có chút kỳ quái nhìn thoáng qua bóng dáng hắn, hơi nghiêng đầu một chút, lại không nghĩ nhiều. Chỉ là... Hôm nay thời tiết sao lại nóng vậy? Cung Viễn Tu trở lại phòng, trong phòng cứ nhiên trống không, hẳn là Vu Thịnh Ưu lại chạy ra ngoài chơi. Mới vừa ngồi trong phòng một lúc, Cung Viễn Tu cảm thấy không chỉ toàn thân nóng lên, miệng khô lưỡi khô, hẳn nâng tay lau đi mồ hôi trên trán, hơi vạch áo thoáng ra một chút, lại lấy một cái khăn lạnh lau mặt. Đúng lúc này, cửa phòng bị gõ nhẹ, Cung Viễn Tu mở cửa, chỉ thấy Lạc Nhạn mềm mại đứng ở ngoài phòng, trong tay bưng khay, phía trên để một bầu rượu tinh xảo. “Đại thiếu gia, phu nhân sai nô tì đưa đến cho người một ít rượu tuyết liên.” “Đặt trên bàn đi.” “Dạ.” Lạc Nhạn chân thành đem bầu rượu trên khay đặt trên bàn, ôn nhu nói: “Rượu này vừa lấy từ hầm băng ra, bên trong còn có chút vụn băng, thiếu gia uống ngay lúc lạnh mới tốt.” Cung Viễn Tu gật đầu, nhìn bầu rượu, có hơi khát. Lạc Nhạn bộ dạng phục tùng cười yếu ớt, xoay người rời khỏi phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại. Cung Viễn Tu sắc mặt đã bắt đầu đỏ ửng, trên trán thỉnh thoảng toát ra mồ hôi tinh mịn, toàn thân hơi hơi nóng lên, mắt nhìn bầu rượu trên bàn, miệng cảm thấy khát khó nhịn, cầm lấy chén rượu, đổ đầy một ly, nuốt vào miệng, cảm giác lạnh lẽo nháy mắt theo yết hầu trôi xuống tận đáy lòng, lại vẫn không thể dập được lửa nóng trong lòng. Hắn lại rót một ly, uống xong, trong rượu có mùi tuyết liên thanh nhiên, hương rất thuần, lại không biết vì sao hắn càng uống càng cảm thấy nóng, giống như không phải uống rượu băng mà là rượu hâm nóng! Thời điểm thân thể hắn bị thiêu đốt biến thành ngốc tử, cũng cảm thấy nóng như thế này! Khi Lạc Nhạn đi tới hoa viên, liền dừng phải Cung phu nhân đang lo lắng chờ đợi, Cung phu nhân thấp giọng hỏi: “Đưa tới chưa?” “Dạ rồi.” “Uống chưa?” “Nô tỳ ở ngoài cửa vụng trộm nhìn vào, thấy đại thiếu gia đã uống.” “Thật tốt quá!” Cung phu nhân phi thường kích động truyền lệnh “Người tới! Vây chặt nam uyển lại! Không được cho bất cứ người nào đi vào.” Tương Vân công chúa: Người giang hồ xưng Cung phu nhân, vì ôm tôn tử không từ thủ đoạn! Đương nhiên công phu hạ được cũng không phải nói! “Vâng!” Trình quản gia bên cạnh tuân lệnh mà đi. “Nhưng mà... Phu nhân.” “Sao?” Lạc Nhạn vụng trộm liếc nhìn bà, thấy Cung phu nhân bộ dáng kích động, đoán chừng kia chắc chắn không phải rượu bình thường, nói không chừng là... Ngẫm lại chuyện này, mặt của nàng hơi hơi đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Đại thiếu nữ nãi nãi không ở trong phòng a.” “Cái gì!” thân thể tao nhã của Cung phu nhân thiếu chút nữa không thể đứng vững: “Nó... Nó... Nó đi đâu?” “Nô tỳ không biết.” “Người tới! Nhanh đi tìm đại thiếu nữ nãi nãi về, nói đại thiếu gia bị bệnh! Bảo nàng nhanh về phòng!” “Vâng! Phu nhân.” Thủ hạ nô bộc vội vàng tuân lệnh chạy đi. Như vậy, trong lúc Cung Viễn Tu bị tam đại xuân được vây công, dục hỏa đốt người, Vu Thịnh Ưu lại đang ở đâu? Đầu đường náo nhiệt, Vu Thịnh Ưu đứng ở cửa tiệm bánh nướng Kim Hoa chờ lô bánh tiếp theo ra lò, bánh nướng nhà này là món ăn vặt đặc sắc nhất trong thành, vô cùng nổi danh, ngay cả Vu lão cha mười mấy năm trước đã từng nếm, còn nhớ mãi không quên, đôi khi còn nhắc tới tiệm bánh nướng nhà này với đám tiểu bối. Nhớ rõ nhị sư huynh công phu võ mông ngựa rất cao, có một lần đi ngang qua nơi này liền mua một bao bánh mang về Thánh Y sơn, tuy rằng khi về tới núi đã không còn ăn ngon như bánh mới ra lò, nhưng vẫn khiến Vu lão cha cảm động muốn chết, nói là mình chỉ tùy tiện nhắc tới, hẳn lại nhớ rõ mua mang về, khen ngợi nhị sư huynh hiếu thuận, lại đem nàng so sánh với nhị sư huynh, sau đó lắc đầu thở dài! Nghĩ đến chuyện này, Vu Thịnh Ưu vẫn còn buồn bực, lần này phụ thân đến đây, nàng nhất định phải thừa dịp nhị sư huynh chưa tới mua, mua mang về trước! Ha ha a, cũng phải để lão cha hưởng thụ hiếu tâm của mình một chút. Một lúc sau, bánh nướng ra lò. Vu Thịnh Ưu trả tiền, mua hết cả mẻ bánh nướng này, bánh nướng Kim Hoa này nhỏ như bàn tay, nhân rau khô cùng thịt ba chỉ, quay qua trên bếp lò, ăn rất thơm ngon. Lô bánh nướng này, nàng phải đợi mất một canh giờ a, Vu Thịnh Ưu hí mắt cười, lấy một cái bánh nướng đưa lên miệng, hạnh phúc ăn, sau đó đem túi bánh lớn còn lại gắt gao ôm vào trong ngực, bước nhanh về Cung gia bảo. Về nhà hiếu thuận lão cha đi! Sau khi lão cha ăn túi bánh to này, về sau hẳn sẽ bớt đánh nàng vài cái, cho dù có đánh cũng sẽ đánh nhẹ tay đi. Hắc hắc, hí mắt, một đường chạy chậm, khi đi qua một túp lều, bỗng nhiên từ trên lầu, một chiếc chén bạc tinh mỹ rơi xuống nền trên đầu nàng, Vu Thịnh Ưu ôm đầu khẽ kêu một tiếng: “Ái!” Tức giận ngẩng đầu nhìn trên lầu: “Ai a? Ai ném ta?” “Ha ha.” Một tiếng cười khê từ cửa sổ túp lều truyền xuống, một nam tử mặc hoa phục màu đỏ từ trên nhìn xuống, gió nhẹ thổi bay mái tóc đen dài của hắn, ánh mặt trời chiếu trên người hắn chói mắt, sáng lạn. Vu Thịnh Ưu hơi hơi nheo mắt mới nhìn rõ khuôn mặt hắn, tuấn tú yêu diễm, mỹ mạo phi phàm. “Là người.” Vu Thịnh Ưu thốt lên. Người này đúng là nam tử mỹ mạo đêm đó cứu Vu Thịnh Ưu. Nam tử nhếch miệng cười, nhẹ nhàng ngoắc nàng, bảo nàng đi lên. Vu Thịnh Ưu con mắt vòng vo chuyển, nhặt chiếc chén bạc lên, không do dự tiêu sái đi lên, nàng cảm thấy nam tử này có cảm giác quen thuộc. Lên tầng hai, trên lầu cứ nhiên không có người nào khác, chỉ có một mình hắn ngồi dựa ở cửa sổ, nhìn về phía nàng cười nhợt nhạt, trên gương mặt trắng

nôn, nốt ruồi lệ kia lại lộ ra vẻ tà mỹ. Vu Thịnh Ưu đi qua, đặt chén rượu trước mặt hắn nói: “Này, cho người cái chén.” Nam tử cười, cầm lấy chén rượu, chén rượu màu bạc lờ lờ tỏa sáng trên ngón tay trắng nõn của hắn, dị thường xinh đẹp. Vu Thịnh Ưu ngơ ngác nhìn chén rượu trong tay hắn, sao vừa rồi mình cầm không thấy đẹp a, tại sao vừa vào trong tay hắn lại lập tức đẹp lên ba phần vậy chứ! Hắn đưa tay làm một động tác mời, nói: “Ngồi a.” “À.” Vu Thịnh Ưu hoàn hồn, ngồi ở vị trí đối diện hắn, trên bàn chỉ có một bầu rượu cùng mấy món điểm tâm tinh xảo, nàng ngẩng đầu hỏi: “Người còn chưa nói cho ta biết tên của người?” Nam tử cười, nhìn cái túi lớn trong lòng Vu Thịnh Ưu hỏi: “Bánh nướng Kim Hoa. Đông phố. Đúng không?” “A! Sao người biết?” Nàng còn chưa mở bao ra mà. “Ta vừa ngửi mùi này là biết.” “Người cũng thích ăn cái này sao?” “Phải! Đặc biệt thích.” Nam tử gật đầu cười. “Kia... Vậy ta mời người ăn.” Vu Thịnh Ưu hào phóng đưa bao bánh ra, đặt lên bàn, dù sao nàng cũng mua nhiều, mua một mẻ, khoảng hai mươi chiếc, mời hắn ăn một chút cũng không sao, nói lại, nhìn hắn gầy như vậy cũng không ăn hết mấy cái. “Thật sự mời ta ăn?” Nam tử nhàn tình sáng lên, rất là vui vẻ. “Thật.” Vu Thịnh Ưu cười gật đầu. Nam tử cười khê, cầm một chiếc bánh nướng lên ăn, động tác rất là tao nhã, ăn cũng rất chậm, chậm rãi chậm nuốt. A, thân là mỹ nam, ngay cả ăn cũng đều cảnh đẹp ý vui như vậy, thật tốt a. Vu Thịnh Ưu cười nhìn hắn. Nhưng mà... Nhưng mà... Một khắc sau, Vu Thịnh Ưu bắt đầu cười không nổi, người này đã ăn hết phần bánh nướng nàng tính cả cho người hầu. Lại qua một khắc, xong rồi... Phần cho Viên Hạ cũng bị ăn rồi. A a a! Phần của bà bà cũng bị ăn.... Đừng! Đừng ăn nữa! Đó là phần của Viên Hàm! Vu Thịnh Ưu hai tay nắm chặt, hai mắt trừng lớn – đừng a! Nhìn cái bánh nướng cuối cùng rơi vào miệng hắn, Vu Thịnh Ưu đã hoàn toàn hóa đá. Hắn... một mình hắn... Cư nhiên ăn hết số bánh nướng nàng xếp hàng cả trưa mới mua được! Một mình hắn... Không đến nửa canh giờ có thể ăn hết hai mươi phần bánh nướng! Nhưng động tác lại nhã nhặn, tướng ăn cực kỳ đẹp mắt! Hắn... Hắn... Hắn ăn cũng quá tốt đi! “A! Thật có lỗi, lần nào ta ăn bánh nướng Kim Hoa cũng không ngừng được. Ha ha a, ăn ngon thật.” Nam tử cười vẻ mặt thỏa mãn. Vu Thịnh Ưu khóe miệng run rẩy nhìn hắn: “Người thích ăn là tốt rồi. Ha ha, thích ăn là tốt rồi.” Người có thể ăn nhiều như vậy, nàng mới chỉ gặp có một... Không, không có khả năng, người kia cho dù có chui ra từ bụng mẹ một lần nữa cũng không thể trở thành như này được. Người kia, cho dù có cắt hết toàn bộ thịt trên người, chỉ tính khung xương cũng phải to gấp ba lần hắn! Người kia trên mặt cũng có nốt ruồi, nhưng trên nốt ruồi kia còn có một sợi lông đen khiến người ta nhìn thấy ghê tởm! Ha ha! Nhưng mà... “Bàn Tử!” Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên kêu lên như vậy! Nam tử sững sốt, gương mặt nhìn nàng, có chút kinh ngạc. Vu Thịnh Ưu cũng nhìn lại hắn, ánh mắt tìm kiếm. Thật là hắn sao? Nam tử cúi đầu cười khê, vừa muốn nói chuyện. “Đại thiếu nữ nãi nãi!” Một thanh âm từ dưới lầu truyền đến. Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy gã sai vặt Cung gia ở dưới lầu kêu to: “Đại thiếu gia bệnh nặng, phu nhân gọi người lập tức về Báo!” “Cái gì!” Vu Thịnh Ưu mạnh mẽ đứng lên: “Viễn Tu bị bệnh?” “Đúng vậy! Đại thiếu nữ nãi nãi, người mau trở về đi thôi.” Vu Thịnh Ưu bước một bước lên băng ghế, xoay người một cái liền bay xuống khỏi lầu hai, thi triển khinh công chạy vội về hướng Cung gia. Trên lầu lầu, nam tử chậm rãi hạ mắt, gắt gao cầm chén rượu trong tay, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, mạnh mẽ ném cái bàn đi, nổi giận gầm lên một tiếng: “Đáng giận!”

59. Chương 59: Vu Lão Cha Đến Đây [hạ]

Lúc Vu Thịnh Ưu thở hổn hển chạy về Cung gia, mở cửa phòng ra, trong phòng cứ nhiên loạn thành một đoàn. “Viễn Tu?” Vu Thịnh Ưu đi thẳng vào buồng trong, chỉ thấy Cung Viễn Tu nằm ở trên giường, trong miệng phát ra tiếng rên rĩ thống khổ. “Viễn Tu!” Vu Thịnh Ưu bước nhanh đến gần hắn, đứng ở bên giường, chỉ thấy nam tử trên giường vẻ mặt đỏ bừng, áo bị kéo ra lộ ngực, trước ngực da thịt màu hồng sắc sáng bóng, trên trán đầy mồ hôi, quả thực khiêu gợi muốn chết! Như vậy! Quả thực giống như mời người ta nhanh ăn hắn! Ăn hắn! Thiên! Đây mà là sinh bệnh gì! Đây rõ ràng là trúng xuân dược! Ngửi mùi hương này, còn không chỉ trúng một loại! Ừm, có Bùa Bãi Phiên Giang Đảo Hải cường lực xuân dược, cái này chắc chắn là lão cha hạ, còn có loại vô sắc vô vị Một Đêm Bảy Lần dục hỏa đốt thân siêu cấp cường hiệu xuân dược! Xuống tay ngoan độc như vậy, nhất định là nhị sư huynh! Còn có mùi rượu này, hương vị này ít nhất cũng phải là xuân rượu hai mươi năm! Nàng biết là ai đưa tới. Làm cái gì a! Những người này, cũng không sợ hạ nhiều xuân dược như vậy sẽ khiến hắn ăn vào choáng váng a! Vu Thịnh Ưu xoay người muốn đi lấy hòm thuốc, giải dược giúp hắn, nhưng vừa mới đi một bước, tay đã bị nắm chặt, tay

hắn nóng đến dọa người, Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn đỏ bừng, nhìn thẳng vào mắt nàng, xoáy vào lòng nàng, làm cho nàng run nhè nhẹ. “Nương tử....” Tiếng nói hắn khàn khàn, ánh mắt mê say, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, thiên! Vu Thịnh Ưu đầu óc nháy mắt ngừng hoạt động! Cung Viễn Tu như vậy, có độ phóng điện với nữ nhân cao tới 100%! Tới khi đầu óc Vu Thịnh Ưu hoạt động trở lại, nàng đã bị hắn đặt dưới thân, Vu Thịnh Ưu liếm liếm khoe miệng, khấn trương nói: “Viễn Tu, bình tĩnh! Ta đi lấy giải được cho ngươi!” “Giải được?” Vu Thịnh Ưu đỏ mặt, nhìn hắn gât đầu. Cung Viễn Tu cười một tiếng, đặc biệt sáng lạn, trong nháy mắt kia Vu Thịnh Ưu tựa hồ thấy Cung Viễn Tu trước đây, ánh mắt sáng ngời trong suốt, miệng cười sáng lạn như ánh mặt trời. Vu Thịnh Ưu lảng lảng nhìn hắn, hắn ôm lấy nàng, nhẹ cọ cổ của nàng, giống như trước đây cọ khiến nàng toàn thân nóng như lửa. “Nương tử, nàng thay đổi.” “Ách... A? Ta thay đổi?” Vu Thịnh Ưu chỉ vào chính mình hỏi. Cung Viễn Tu gât gât đầu. “Thay đổi như thế nào?” Vu Thịnh Ưu nhú mày hỏi. Cung Viễn Tu buồn cười nhìn nàng nói: “Nếu là trước kia, ta như vậy nằm trên giường, nàng nhất định sẽ lao lên ôm.” Vu Thịnh Ưu lập tức đỏ mặt giống như núi lửa phun trào, nhớ lại những lần trước kia mình nổi thú tính, a a a a! Thực dọa người! “Trước kia, trước kia... Trước kia ngươi thực... mê người...” Vu Thịnh Ưu kéo chân lên, che đi hai má đỏ bừng, nhỏ giọng giải thích. Đúng! Không phải lỗi của nàng, kẻ nào nhìn thấy tiểu bạch thỏ Cung Viễn Tu như vậy cũng đều sẽ lao lên mà thôi! “Vây... Ta hiện tại không mê người sao?” Cung Viễn Tu đưa trán chạm khẽ vào trán nàng, trong thanh âm có một tia buồn rầu. Vu Thịnh Ưu ngay cả vành tai cũng đều đỏ lên, nàng khấn trương túm chặt chân, liếc nhìn hắn nói: “Đương nhiên cũng mê người.” Hơn nữa là cực kì mê người! “Vây sao nàng không lao tới? Nàng không thương ta sao? Nương tử?” Trán hắn đụng trán nàng, mặt hắn cách nàng chỉ một chút, khi hắn nói chuyện, hơi thở ôn ôn phả vào mặt nàng, ngữ điệu kia, cực kì mê người. Vu Thịnh Ưu khấn trương nhấp miệng, đôi môi kiêu nộ, ánh mắt Cung Viễn Tu căng thẳng, lại tới gần nàng nửa phần, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi chạm khẽ lên môi nàng, trong mắt hắn mang theo tình dục say lòng người, hắn rút cực không nhẫn nại được, đem đầu lưỡi tham tiến trong miệng nàng, tìm kiếm của nàng, dây dưa cuốn lên, Vu Thịnh Ưu trợn to mắt, lảng lảng mặc hắn hôn, bàn tay hắn nóng như lửa ôm chặt lấy nàng, làm cho bọn họ gât gao hợp cùng một chỗ, một bàn tay vòng qua sau lưng nàng, gât gao đè lại đầu của nàng, không cho nàng có cơ hội chạy trốn, một cái hôn sâu giống như lửa, khác xa so với cái hôn khẽ của đứa nhỏ khi trước, đây là linh hồn cùng linh hồn dây dưa, va chạm, ánh mắt Vu Thịnh Ưu càng ngày càng mờ lung, cũng chậm rãi nhắm lại. Hắn như là hôn không đủ, một lần lại một lần, nhiệt liệt hôn nàng. Qua hồi lâu, hắn mới buông nàng ra, nhưng bờ môi của hắn vẫn không muốn rời đi nàng, nhẹ nhàng tựa vào trên môi nàng. Vu Thịnh Ưu thở hổn hển hít mắt nhìn hắn, bị hôn đã muốn thần hồn điên đảo. “Môi nương tử thật ngọt.” Cung Viễn Tu nhẹ giọng nói. “A?” “Ngọt khiến ta luôn muốn hôn nàng, khi ta khờ đã muốn hôn nàng như vậy, muốn bảo bọc nàng, sủng ái nàng.” Hắn vừa nói, hai tay nóng như lửa cũng không nhàn rỗi, quần áo Vu Thịnh Ưu không biết từ khi nào đã bị hắn cởi sạch sẽ, hai tay của hắn mềm nhẹ phủ vuốt trên người nàng, bờ môi của hắn, hôn từng chút, từng chút da thịt của nàng, từ trên xuống dưới, khi đi vào ngực, hắn cắn nhẹ nụ hoa hồng nhạt của nàng, dùng đầu lưỡi nhẹ liếm, nàng rút cuộc không nhịn được kêu nhỏ ra tiếng. Cung Viễn Tu cười khẽ, càng thêm ra sức khiêu khích nàng, Vu Thịnh Ưu hai tay nắm chặt bờ vai của hắn, run rẩy cử động thân mình, bàn tay hắn chậm rãi đi xuống phía dưới, đụng đến trên đùi bóng loáng của nàng, vuốt ve qua lại, liền đi vào, tách hai chân của nàng ra, ngón tay khẽ động tại nơi mật huyết sớm ứa át của nàng. “A... Đùng...” Vu Thịnh Ưu thở dốc bắt lấy tay hắn. “Sao? Nàng không muốn?” Cung Viễn Tu ngẩng đầu nhìn nàng, trên khuôn mặt tuần tú có vẻ tức giận, trong mắt hắn có dục hỏa khó át. Vu Thịnh Ưu đỏ mặt, thở gấp nói: “Không... Không phải, ta sợ...” “Sợ cái gì?” “Ta...” Vu Thịnh Ưu bất an liếc mắt nhìn cửa chính, lại liếc mắt nhìn cửa sổ một cái, tiếp tục nói: “Ta sợ có người tiến vào.” Cung Viễn Tu nâng thân lên, tiến đến bên tai nàng nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng nói: “Lần này ai dám tiến vào, ta giết cả nhà hắn.” Nói xong, không hề dừng lại, cúi người đem dục vọng nóng như lửa của mình vùi thật sâu vào động huyết lửa nóng của nàng. “Khoan khoan! Để cho ta đi lấy — a a!” Tốt xấu gì cũng để nàng đi lấy xuân dược tự chế ‘sẽ không đau’ của nàng đã a! Đáng giận! Chuẩn bị mười mấy năm, cuối cùng vẫn không sử dụng được! Chẳng lẽ đây là ‘người tính không bằng trời tính’ trong truyền thuyết sao? Ừm... Đau quá a! “A... Đau... Viễn Tu, đau quá.” Vu Thịnh Ưu gât gao túm chặt bờ vai hắn, móng tay cắm vào da thịt hắn, thấp giọng kêu khóc. Cung Viễn Tu thống khổ găm nhẹ một tiếng, ngừng lại cử động điên cuồng của hắn, hắn thở hổn hển, cúi đầu hôn nàng, đầu lưỡi không ngừng dây dưa, nàng bị hắn hôn thần hồn điên đảo, hắn nhẹ nhàng, thông thả dùng dục vọng thô to của hắn, nhẹ nhàng ma sát tiểu huyết của nàng, bàn tay hắn không ngừng vuốt ve ngực của nàng, ngón tay nhẹ nhàng niết xoa trên nụ hoa của nàng, âu yếm như vậy làm cho tiểu huyết của nàng không nhịn được co rút nhanh, ngón chân của nàng cũng vì dục vọng cong lên, tiếng rên rỉ của bọn họ không ngừng truyền ra, mồ hôi từ trên người hắn rơi xuống, dừng trên

thân thể mềm mại của nàng, quỵen lẫn vào nhau. Hắn rút cuộc không nhịn được, nâng hai chân thon dài của nàng lên đặt trên cổ, đỡ lấy vòng eo của nàng điên cuồng luật động lên. “A... A...” “A... Viễn Tu, nhẹ thôi... Ân a... Đau...” “Ừm... Như vậy sao?” Cung Viễn Tu đỡ nàng lật lại, đưa lưng về phía hắn, đi vào thật sâu từ phía sau nàng. “A a a...” Vu Thịnh Ưu nắm chặt thành giường, ngửa đầu toàn thân run run thừa nhận sự va chạm của hắn: “A... A...” Tiếng rên rỉ nhỏ vụn không ngừng truyền ra từ miệng nàng. Phù dung nội trướng, hai người thở dốc nóng rực, thân thể giao triền, luật động dã tính mà phóng đảng, da thịt nóng bỏng âu yếm, đêm hôm đó, bọn họ rốt cục kết hợp; Hắn vẫn dây dưa nàng đến hừng đông; Hắn mãnh liệt một lần lại một lần thâm nhập thật sâu trong cơ thể của nàng, bắn ra mầm móng cực nóng; Nàng rốt cục trở thành nữ nhân chân chính, thành thê tử chân chính của hắn.

Khi Vu Thịnh Ưu tỉnh lại, đã là buổi chiều ngày hôm sau, nàng giật giật thân thể, toàn thân đau đớn rã rời, khiến nàng lập tức nhú mày. “Ui... Đau.” Nàng không nhịn được rên khẽ một tiếng. “Nương tử, nàng tỉnh?” thanh âm vui vẻ vang lên bên tai, Vu Thịnh Ưu cau mày nhìn lại, đáng ghét, không thấy nàng đau toàn thân sao, hắn còn vui vẻ như vậy làm cái gì? “Ta...” Một câu còn chưa nói xong, nàng liền hoàn toàn ngậy ngẩn cả người... Nam nhân nằm trước mặt, hé ra khuôn mặt tươi cười thực sáng lạn, một đôi mắt trong suốt như nước suối... Nữ nhân! Quả thật là mâu thuẫn! “Nương tử! Hi hi!” khuôn mặt Cung Viễn Tu tươi cười hồn nhiên giống như ánh sáng mặt trời, hắn vươn hai tay, gắt gao ôm Vu Thịnh Ưu vào trong ngực, vui vẻ dùng sức cọ: “Nương tử ôm một cái!” Vu Thịnh Ưu toàn thân cứng ngắc, đầy mặt si ngốc, hóa đá... hóa đá... hóa đá ing..... “Nương tử, nương tử! Nương tử?” Cung Viễn Tu buông Vu Thịnh Ưu đang hóa đá ra, mở to mắt, ủy khuất nhìn nàng, nước mắt trong hốc mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng nghiêng đầu, hấp hấp cái mũi, mím miệng, dùng thanh âm mềm đặc ủy khuất hỏi: “Nương tử... Sao nàng không để ý tới ta?” Vu Thịnh Ưu con mắt cứng ngắc chuyển động một chút, lẳng lẳng nhìn phía Cung Viễn Tu, sau đó dùng sức lắc đầu, kêu to: “A — a a a!” Tiếng thét chói tai đáng sợ như thể truyền vang toàn bộ Cung gia bảo, bên ngoài nam uyển mọi người đều kỳ quái nhìn nhau, là ai a? Kêu khủng bố như vậy? Cung gia nam uyển: Thầy trò Vu gia nhìn nhau. Vu Thịnh Bạch nhìn phía ngoài cửa sổ: “Sư phụ, đây là thanh âm tiểu sư muội. Có phải phát sinh chuyện gì hay không?” Vu lão cha vuốt râu, nhú mày nói: “Không biết nó lại làm cái quái gì nữa.” “Có cần qua xem hay không ạ?” “Hai vợ chồng nó trong khuê phòng, hai đại nam nhân như ta với người sao có thể đi vào?” “Cũng phải.” Vu Thịnh Bạch gật đầu, vậy mặc kệ nàng, dù sao sư muội cũng luôn kính hoàng bất chợt như vậy, có lẽ cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Cung gia bắc uyển: “Nhị ca, huynh có nghe thấy tiếng gì không? Giống như đại tẩu kêu?” Cung Viễn Hạ dựng thẳng lỗ tai ngưng thần nghe: “Có phải phát sinh chuyện gì hay không?” Cung Viễn Hàm nhìn bàn cờ trước mắt, hạ xuống một quân cờ trắng, khiến quân trắng bao vây toàn bộ một đám quân đen lại, lạnh nhạt nói: “Tam đệ, đệ lại thua rồi.” “A! Nhị ca! Huynh vừa đi bước nào?” Cung Viễn Hạ nhìn bàn cờ kêu: “Ta không phát hiện! Huynh không chơi xấu đấy chứ? Đi lại, đi lại!” Cung Viễn Hàm ôn cười nhìn hắn: “Có đi lại một trăm lần, kết quả cũng như vậy.” “Đáng giận! Hôm nay ta nhất định phải thắng huynh một ván!” Cung Viễn Hạ nhanh nhẹn thu lại bàn cờ, quyết tâm đánh lại. Cung Viễn Hàm nâng tay, cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm hương trà, nhìn phía ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu kín âm thầm, nhìn không rõ ràng. Bên này trong sương phòng, Cung Viễn Tu chân tay luống cuống nhìn Vu Thịnh Ưu lâm vào điên cuồng, nhìn nhìn, như là hiểu được lý do vì sao, trong mắt nước mắt ‘tách tách’ lập tức liên rớt xuống: “Nương tử... Nàng làm sao vậy? Nàng không cần Viễn Tu sao?” Vu Thịnh Ưu giương mắt nhìn hắn, ánh mắt quen thuộc kia, vẻ mặt lo lắng, thanh âm kia khiến nàng không thể cự tuyệt, a a a a a! Hỗn loạn! Thật đáng yêu a! Viễn Tu thực đáng yêu! Viễn Tu này không phải là Viễn Tu mình luôn tâm tâm niệm niệm sao? Viễn Tu này không phải là nam tử mình luôn yêu nhất sao? Không cần hắn? Sao có thể không cần chứ? Nhưng mà... Nhưng mà vì sao? Vì sao lại có cảm giác kì quái như vậy? A a a a! Mình thật sự là một nữ nhân mâu thuẫn a! Lúc hắn ngốc muốn hắn tốt! Lúc hắn tốt lại muốn hắn ngốc! Giờ choáng váng lại muốn hắn tốt lại! A a a! Nàng là biến thái sao! Nàng có bệnh sao! Nàng thật sự là một nữ nhân mâu thuẫn không biết thỏa mãn!! “Không phải, ta tuyệt đối không phải là không cần người, ta là nhất thời không thích ứng.” Vu Thịnh Ưu lau mồ hôi trên trán, bất buộc bản thân mình tỉnh táo lại: “Đúng! Ta còn chưa thích ứng!” “Thích ứng cái gì?” Cung Viễn Tu chớp mắt nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu cười khổ nói: “Đương nhiên là thích ứng sự biến hóa của người!” Cung Viễn Tu chọn chọn mi, nghe có chút không hiểu nương tử nói cái gì, nhưng mà: “Nương tử! Viễn Tu rất nhớ nàng nga!” Cung Viễn Tu lao lên, ôm lấy nàng dùng sức cọ cọ, nương tử thơm quá, nương tử thật mềm! Cọ cọ cọ! Vu Thịnh Ưu cứng ngắc nằm ở trên giường, bị ôm, bị cọ! Lúc cơm chiều, Trong nhà ăn, ngồi ở vị trí chủ thượng là Cung lão gia gương mặt lạnh lùng như trước, chỉ là trong mắt có một vẻ ôn nhu, ánh mắt ông nhìn về phía Cung phu nhân, chỉ thấy bà tươi cười đầy mặt nâng chén kính

Vu lão cha một ly, Vu lão cha vượt râu vui tươi hơn hờ nâng chén uống xong, nhìn về phía Cung Viễn Hàm cười yếu ớt đang trò chuyện gì đó với Vu Thịnh Bạch, Cung Viễn Hạ thỉnh thoảng nói vào vài ba câu, ba người trò chuyện với nhau thật vui, nâng chén uống rượu, không khí thực hoà thuận vui vẻ. Đúng lúc này, bên ngoài cửa nhà ăn, hai thân ảnh chậm rãi đi tới, nhìn theo bóng dáng thì biết là Cung Viễn Tu cùng Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Bạch buông chén rượu, trêu đùa nói: “Rốt cục đi ra a.” Cung Viễn Hàm cúi đầu cười khẽ, rất là ôn nhu. Cung Viễn Hạ buông nhanh bát, đứng dậy ngoắc Cung Viễn Tu: “Đại ca, ngồi chỗ này.” Từ lần trước từ biệt ở Thánh Y phái, hắn đã lâu không gặp đại ca, đại ca bình thường a, hắn còn chưa kịp cùng đại ca nói chuyện thoải mái, uống rượu một lần, lãnh giáo võ công một lần đâu! Ha ha a, đại ca hắn a, đại ca hắn sùng bái nhất. “Tốt! Tam đệ.” Cung Viễn Tu cũng vẫy vẫy tay, vui tươi hơn hờ đáp ứng, kéo Vu Thịnh Ưu chạy về phía hắn. A! Đại ca hiện tại thực vui vẻ! Cung Viễn Hạ nghĩ như thế. Nhưng mà... Vì sao? Vì sao khuôn mặt tươi cười của y sáng lạn như vậy? Sáng lạn làm cho hắn có loại dự cảm không tốt! Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng nhú mày, nhìn phía Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu cũng đang nhìn về phía hắn, ánh mắt hai người gặp nhau, chỉ liếc mắt một cái, Cung Viễn Hàm liền đọc được đáp án trong mắt nàng, hắn hạ mắt, lông mi thật dài che đi ánh mắt phức tạp của hắn, trong ống tay áo rộng thùng thình, hai tay nhẹ nhàng nắm chặt lại. Cung Viễn Tu kéo Vu Thịnh Ưu ngồi ở giữa Cung Viễn Hạ cùng Cung Viễn Hàm, vui tươi hơn hờ cầm lấy đĩa gấp đồ ăn: “Ha ha, Viễn Tu thực đói. Muốn ăn thật nhiều thật nhiều.” Trên bàn cơm, mọi người trầm mặc, một trận hít thở không thông, vẻ tươi cười trên mặt Cung phu nhân chậm rãi rút đi, bà quay đầu nhìn Vu Thịnh Ưu, dùng thanh âm run run hỏi: “Nó... Nó...” Vu Thịnh Ưu thông dong cầm lấy đĩa, gấp cho Cung Viễn Tu một miếng đùi gà hắn thích nhất, ngẩng đầu nhìn phía Cung phu nhân bình tĩnh nói: “Mẫu thân, hắn lại choáng váng.” “Ách.....” Cung phu nhân hoảng hốt, chén rượu trong tay “Ba” một tiếng rơi trên mặt đất, Cung lão gia bình thường lạnh lùng như băng lúc này cũng hơi giật mình. Cung Viễn Hạ “A” một tiếng, đứng lên! Đại ca hắn a! Đại ca anh tuấn tiêu sái uy vũ bắt phàm thiên hạ đệ nhất của hắn a! Hắn còn chưa kịp nói một câu với y, y lại choáng váng! “Vu... Vu thần y, mau, mau nhìn xem con ta, vì sao... vì sao lại choáng váng?” Cung phu nhân run run chỉ vào Cung Viễn Tu. “Không cần nhìn.” Vu Thịnh Ưu xua tay, nhìn chằm chằm Vu lão cha, nhị sư huynh cùng Cung phu nhân nói: “Con nghĩ, hắn là bởi vì hôm trước hắn trúng phải ba loại xuân dược nên mới biến thành si ngốc đi.” “Ba loại?” Ba người đồng thời lên tiếng. Sau đó đều liếc mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt hỏi: Chẳng lẽ người cũng hạ? Lại dùng ánh mắt trả lời: Đúng vậy... Vu lão cha đầu tiên bỏ qua những ánh mắt nói: “Vẫn là để lão phu nhìn bệnh trước thì hơn.” “Đúng vậy đúng vậy, Vu thần y, mau nhìn cho Tu Nhi xem.” Cung phu nhân vừa vội lại áy náy, ánh mắt đều đã bắt đầu đỏ lên. Cung lão gia an ủi vỗ vỗ tay bà, đôi mắt bà ngập nước, ‘tách tách’ rơi xuống, bộ dáng diễm đam đáng yêu, cho dù là ai cũng không nhẫn tâm trách cứ bà. “Công chúa đừng vội. Đợi lão phu nhìn xem.” Vu lão cha đi đến bên cạnh Cung Viễn Tu, kéo tay hắn, bắt mạch chẩn đoán. Trong nhà ăn mọi người im lặng cùng đợi. Một lát sau, Vu lão cha nghiêng nghiêng đầu nói: “Kỳ quái.” “Vu thần y?” Cung phu nhân khẩn trương hỏi: “Như thế nào?” “Cung thiếu gia thân thể cũng không đáng ngại a.” “Vậy vì sao? Vì sao lại biến thành như vậy?” Vu lão cha vượt râu nói: “Này... Có lẽ là... hắn miễn cảm với xuân dược, ăn một lần liền biến thành như vậy.” “Có thể có khả năng khôi phục không?” “Câu chuyện này còn phải quan sát một thời gian, mới có thể nói rõ được.” Quan sát một thời gian a? Mọi người đồng thời quay đầu, nhìn Cung Viễn Tu đang vui vẻ ăn, Cung Viễn Tu đang ăn, thấy mọi người đều nhìn hắn thì ngẩn người, vì thế buông đĩa trong tay, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười: “Mọi người không ăn sao? Vậy Viễn Tu cũng không ăn. Hắc hắc.” Mọi người đều quay đầu, cầm lấy đĩa cúi đầu ăn cơm, thiên, một nam nhân sao có thể trong một đêm biến thành đáng yêu như vậy chứ? Vu Thịnh Ưu cúi đầu thở dài! Ai! Đòi mạng a.

60. Chương 60

Màn đêm buông xuống, trong phòng nghỉ của người hầu Cung gia, mấy gã sai vặt cùng vây quanh ngồi bàn tán về những chuyện mới xảy ra trong Cung gia. “Ai, biết không? Đại thiếu gia lại choáng váng.” Gã sai vặt Giáp vỗ mặt bát quái nói. Mọi người đều gật đầu: “Biết, Cung gia từ trên xuống dưới ai chẳng biết a.” “Không biết đại thiếu gia lần này sẽ ngốc bao lâu.” “Ai có thể nói chắc được chứ, ngay cả Vu thần y cũng chưa có biện pháp gì.” “Ai, các người nói, đại thiếu gia ngốc tốt? Hay là thông minh tốt?” Không biết ai

hỏi một câu như vậy, tất cả mọi người trầm mặc một hồi, sau đó có người nói giọng tốt, lúc giọng rất đáng yêu a, có thể cười với hân, cho hân đồ ăn. Có người nói thông minh tốt, lúc thông minh cực giỏi, là nam nhân tuyệt vời nhất, làm ọi người sùng bái! Mấy người bàn tán đang vui vẻ. “Khụ khụ.” Tiếng ho khan rất nhỏ làm ọi người sững sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trình quản gia gương mặt nghiêm khắc nhìn bọn họ, đám sai vật đều im miệng, có hơi sợ nhìn hân. “Chuyện của chủ tử, có thể để cho hạ nhân các người nói huyền thuyên sao?” Trình quản gia nghiêm mặt giáo huấn: “Cho dù đại thiếu gia biến thành thế nào, cũng là chủ tử của các người!” Chúng sai vật cúi đầu, thở cũng không dám thở mạnh. “Nếu để cho chủ tử nghe được những lời bất kính này của các người, chắc chắn các người đẹp mặt !” Trình quản gia hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ giáo huấn. “Chúng tiểu nhân không dám nữa.” Chúng sai vật bị dọa quỳ xuống cầu xin tha thứ. “Mỗi người phạt một tháng bổng lộc! Lại còn có lần sau, trực tiếp trục xuất Bảo.” Trình quản gia bỏ lại một câu, phất ống tay áo rời đi. Trình quản gia cau mày đi ra khỏi phòng hạ nhân, trong lòng âm thầm nghĩ, nô bộc ở Cung gia cái gì cũng tốt, tay chân chịu khó, trung thành với chủ nhân, chỉ là có một chút không tốt, lắm mồm! Chỉ một việc nhỏ, chưa tới một khắc, toàn bộ Cung gia bảo từ trên xuống dưới không ai không biết ! Hân thân là quản gia, nhất định phải giữ vẻ nghiêm khắc! Chỉ là, đại thiếu gia rốt cuộc là ngốc thì tốt, hay thông minh thì tốt đây, này này..... Này thật đúng là một vấn đề khó. Cách đó không xa, hai người đại thiếu gia cùng đại thiếu nữ đang ngồi bên hồ nước hóng mát, gió đêm nhẹ nhàng thổi bay mái tóc bọn họ, đại thiếu nữ cau mày dùng ngón trỏ gõ đầu đại thiếu gia, đại thiếu gia ôm đầu về mặt ủy khuất nhìn nàng, cặp mắt ướt sũng, vẻ mặt lo sợ kia, thật sự là khiến người ta đau lòng, quả nhiên, đại thiếu nữ hân hưng dữ một hồi liền mềm lòng. Đại thiếu gia vừa thấy đại thiếu nữ không tức giận, lập tức thay ngay vẻ tươi cười đáng yêu, lao lên ôm lấy nàng, đại thiếu nữ không đỡ được hân, bị ngã trên mặt đất, hai người lăn thành một đoàn trên cỏ, từ rất xa đã có thể nghe được tiếng cười đùa của bọn họ. Trình quản gia nhìn hai người lăn lộn trên mặt đất, cười híp mắt, xoay người, vừa đi vừa nghĩ: Ai, thiếu gia ngốc hay không ngốc thì có sao đâu, vui vẻ mà sống không phải cũng tốt lắm sao. Hân vừa mới đi được hai bước, một gã sai vật đã chạy tới bám bám. “Trình quản gia, Quý Vực môn Mạt Nhất cầu kiến tìm đại thiếu nữ này.” “Mạt Nhất?” Trình quản gia nhíu mày, Quý Vực môn Mạt Nhất là một trong thập đại cao thủ trên giang hồ, thường ngày xuất quỷ nhập thần, muốn gặp hân khó như lên trời, hôm nay cư nhiên chủ động tới cửa bái phỏng, chắc chắn là có đại sự gì, nhưng hân là một nam nhân, không tìm các vị thiếu gia Cung gia lại tìm đại thiếu nữ này, chuyện này là sao? “Hân có nói tới làm gì không?” “Hân không nói.” Gã sai vật lắc đầu. Trình quản gia nghĩ nghĩ nói: “Sắc trời đã muộn, đại thiếu nữ này không tiện gặp khách, người bảo hân ngày mai lại đến.” “Nhưng mà Mạt Nhất nói...” Gã sai vật vừa định nói chuyện, đã bị Cung Viễn Hạ đi ngang qua ngắt lời. “Mạt Nhất? Người nói Mạt Nhất hả ?” Cung Viễn Hạ có chút kích động. “Đúng vậy, tam thiếu gia.” “Còn không mau mời hân vào.” “Ách... Vâng, thiếu gia.” Gã sai vật tuân lệnh, nhanh chóng chạy đi. Trình quản gia nhìn thoáng qua Cung Viễn Hạ, chỉ thấy hân rất là cao hứng, lắm bầm: “Không phải hân nói không đến sao, ha ha.” “Chắc chắn.” Vu Thịnh Ưu nắm tay Cung Viễn Tu đi tới, nhìn Cung Viễn Hạ nói đùa: “Nhìn người vui vẻ , tiểu tình nhân tới gặp người ?” “Người...nữ nhân này! Tại sao vẫn không hề thay đổi, suốt ngày nói hươu nói vượn!” Cung Viễn Hạ nghiêm mặt, trừng mắt nhìn nàng nói: “Thân là nương tử người ta, trượng phu còn chưa mở miệng, người sao có thể nói chuyện.” “A a.” Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hân một cái: “Người quản ta, người thân là tiểu bối, cư nhiên giáo huấn tiểu tử như vậy! Người chẳng lẽ chưa từng nghe qua một câu tiểu tử như mẹ sao!” “Người không xứng làm tiểu tử của ta a!” Hân tiến lên một bước hung hăng trừng nàng. “Không xứng cũng làm, người phải tôn kính ta!” Nàng cũng tiến lên một bước, trừng lại! “Nương tử, Tam đệ, đừng cãi nhau, ha ha.” Cung Viễn Tu đứng giữa bọn họ, cười gượng xua tay, vì sao hai người này vừa thấy mặt là cãi nhau vậy? Hòa thuận ở chung rất khó sao? Đáng tiếc hai người ai cũng không cho hân mặt mũi, tiếp tục cãi nhau long trời lở đất, thở hồng hộc, Cung Viễn Tu ôm mặt, ngây ngô cười đứng ở một bên xem bọn họ cãi nhau, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi cho Vu Thịnh Ưu, phất tay quạt quạt. Khiến Cung Viễn Hạ đang tức giận, sắc mặt lại đen thêm vài phần. “Tam thiếu gia, Mạt Nhất đến.” Gã sai vật dẫn một nam tử xoắn bước đi tới, hai người ngừng cãi vã, đều xoay người nhìn lại, chỉ thấy nam tử kia trường bào màu đen, đai lưng màu lam, toàn thân từ trên xuống dưới không còn thứ gì khác, chỉ có một bảo kiếm cắm trên tay. Hân khuôn mặt lạnh lùng, lông mày phong mi, đôi mắt lạnh như băng giống như một đầm nước phẳng lặng không chút gợn sóng. Vu Thịnh Ưu chọn mi âm thầm tán thưởng, Mạt Nhất a, thật sự là lạnh khốc trước sau như một a! Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Mạt Nhất, nàng đều có một loại xúc động lang huyết sôi trào không hiểu rõ! “Mạt Nhất huynh, đã lâu không thấy.” Cung Viễn Hạ mặt vốn đang đen thui, bỗng nhiên trở nên vui vẻ cong mày, ngay cả giọng nói cũng ôn nhu hơn vài phần. Vu Thịnh Ưu nhìn Cung Viễn Hạ như vậy, trong lòng cười điên cuồng! A fu fu fu fu fu

! Vì sao nàng kích động như vậy? Vì sao? Mạt Nhất lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, thần nhiên gật đầu, đậm mạc nói: “Ta không phải tới tìm ngươi.” Về tươi cười trên mặt Cung Viễn Hạ cứng lại, có chút khó chịu hỏi: “Vậy ngươi đến để làm chi?” Tầm mắt Mạt Nhất lạnh như băng dừng trên người Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu chỉ chỉ vào mũi mình, ngây ngốc hỏi: “Tìm ta?” Mạt Nhất gật đầu một cái. Vu Thịnh Ưu chọn mi: “Tìm ta để làm chi?” Mạt Nhất hỏi: “Môn chủ chúng ta gần đây có tới tìm ngươi?” “Ngươi nói Bàn Tử?” Vu Thịnh Ưu nghĩ nghĩ nói: “Chưa thấy qua.” “Thật sự không có?” Mạt Nhất lạnh lùng nhìn nàng: “Cẩn thận ngẫm lại.” “Ừm...” Vu Thịnh Ưu hai tay ôm ngực, nhắm mắt lại dùng sức nghĩ: “Nếu ngươi nói là Bàn Tử trước đây, ta thực không thấy, nhưng nếu ngươi nói tới một người có cảm giác giống Bàn Tử... thật ra có một!” “Hắn trông thế nào?” Mạt Nhất hơi căng thẳng, trầm giọng hỏi. “Ừm, thực gầy, rất được, nơi này có một nốt ruồi.” Vu Thịnh Ưu chỉ vào bên khóe mắt đáp. “Quả nhiên... Đáng chết! Hắn quả nhiên làm!” Mạt Nhất sắc mặt vốn lãnh khốc lại thêm vẻ lo lắng, hắn nhìn về phía Vu Thịnh Ưu ánh mắt trở nên phức tạp cực độ! “Làm sao vậy?” Vu Thịnh Ưu nghiêng đầu, kỳ quái hỏi. Mạt Nhất không nói chuyện, hạ mắt, toàn thân cứng lại, bỗng nhiên hắn ngẩng đầu, vung bảo kiếm, thẳng tắp hướng Vu Thịnh Ưu đâm tới! Hai người vốn chỉ cách nhau năm bước chân, Mạt Nhất lại là cao thủ sử kiếm, một kiếm này không chỉ Cung Viễn Hạ không kịp phản ứng, ngay cả Cung Viễn Tu cũng không kịp! Vu Thịnh Ưu lại một chút phản ứng cũng không có, chỉ cảm thấy trước mắt ngân quang chợt lóe, chỗ ngực đột nhiên chợt lạnh, một trận đau nhức, hô hấp nhất thời khó khăn, ho khan hai tiếng, máu tươi từ miệng vết thương cuộn cuộn chảy ra không ngừng. Nàng không thể tin được cúi đầu, lẳng lẳng nhìn bảo kiếm đâm xuyên ngực, ngây ngốc ngược mắt lên, chỉ thấy cặp mắt lạnh như băng mà tràn ngập sát khí của Mạt Nhất. Cung Viễn Tu nổi giận vung tay, hét lớn một tiếng, toàn lực đánh ra một chưởng, đánh bay Mạt Nhất đi, Vu Thịnh Ưu mất đi chỗ chống đỡ, thẳng tắp đổ về phía sau...

61. Chương 61: Ái Đức Ngự Thư: Không Thể Buông Bỏ Tình Yêu [Thượng]

Đau là cảm giác duy nhất hiện tại của Vu Thịnh Ưu, toàn thân giống như bị nhét vào một cái rương, động cũng không thể động, chỗ bị đâm đau nhức nóng bỏng như lửa, nàng không biết mình đã làm gì đắc tội Mạt Nhất, người này không nói một tiếng cầm kiếm chém nàng, chém nàng còn chưa tính, lại còn chém trúng, nàng là nữ chủ a! Nữ chủ! Nữ chủ cho dù gặp tình huống nguy hiểm cũng sẽ không chết, rơi xuống vực, đáy vực nhất định sẽ có đầm nước, sao có thể bị một nhát đao chém chết? Cho dù là nữ chủ bất hạnh nhất, bất tử, tuyệt đối là định luật cơ bản. Cho nên, khi nàng mở mắt tỉnh lại, tuyệt không giết mình. Không giết mình... Không giết mình... Không giết mình mới tài a a a a... Đây là cái gì? Đèn điện! Đây là cái gì? Máy tính! Đây lại là cái gì? Quạt điện a a a a a!!! Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn căn phòng hiện đại trước mặt, hỗn độn kêu to: “A a a a! Ta không cần! Ta không cần trở về! Ta không cần!” “Nương tử, nương tử! Tỉnh tỉnh!” Một đôi bàn tay hữu lực nắm lấy bàn tay đang vẫy loạn trong không trung của nàng, gắt gao cầm, lớn tiếng kêu: “Tỉnh tỉnh!” Vu Thịnh Ưu mạnh mẽ mở to mắt, thở hổn hển, đại ra nhìn căn phòng, giường gỗ khắc hoa kiểu xưa, màn lụa mỏng, chăn bông tằm tơ mềm mại, giường mát, nhìn gương mặt anh tuấn lại quen thuộc kia, thở ra một hơi thật dài, hờ! Thì ra là nằm mơ a... May mà là nằm mơ, mũi bỗng nhiên cay xót, hốc mắt đỏ lên, đáng thương nhìn hắn gọi: “Viễn Tu...” Cung Viễn Tu ánh mắt căng thẳng, tâm hung hăng co rút đau đớn, hắn cúi người, ôm lấy nàng, thật cẩn thận ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Không có việc gì, không có việc gì, nương tử không khóc a, không khóc.” “Ồ... Ồ... Thật đáng sợ.” Bởi một câu an ủi của hắn, Vu Thịnh Ưu nháy mắt khóc lớn, nước mắt ‘tách tách’ rơi xuống, thiên, vừa rồi nàng còn tưởng rằng nàng đã trở về chứ, đáng sợ. “Không sợ, không sợ, Viễn Tu ở đây a, Viễn Tu đánh người xấu cho nàng.” Cung Viễn Tu ôm nàng, một bàn tay vỗ lưng nàng, một bàn tay vì nàng lau đi nước mắt trên mặt, về mặt đau lòng an ủi nàng. “Ai ai, hai người các người, không thể ôm như vậy.” Vẫn đứng ở bên giường, Vu Thịnh Bạch tiến lại, tàn nhẫn tách hai người bọn họ ra: “Tiểu sư muội, chú ý miệng vết thương của muội.” “Miệng vết thương?” Vu Thịnh Ưu sững sốt một chút, sau đó ôm miệng vết thương, đau khiến cả mặt cũng nhăn lại, thấp giọng kêu: “Đau quá.” Đáng giận, hắn không nói nàng đã quên, vừa nói liền đau không chịu được. “Rất đau sao? Viễn Tu xoa xoa cho nàng.” Cung Viễn Tu thấy nàng đau, ghé lại gần, đặt tay trên miệng vết thương của nàng, nhẹ nhàng xoa một chút. Vu Thịnh Ưu đau đến hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt nháy mắt trắng bệch! Kính nhờ! Đây là bị kiếm chém! Không

phải ngã trầy da! Thiên! Nàng run rẩy hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đầu nói không ra lời. Cung Viễn Tu bị nàng trừng, cuống quýt rút tay lại, đáng thương hề hề nhìn nàng, hốc mắt hồng hồng, sợ tiếp cận sẽ bị nàng cắn. “Chắc chắc! Nhìn muội hung dữ kìa.” Vu Thịnh Bạch nâng nhẹ tay xoa đầu nàng, buồn cười nói: “Hắn cười muội cũng thực bất hạnh.” “Thực bất hạnh sao?” Vu Thịnh Ưu trừng mắt hỏi Cung Viễn Tu. Cung Viễn Tu dùng sức lắc đầu. Vu Thịnh Ưu đắc ý nhìn Vu Thịnh Bạch, xem! Hắn nói không phải a. Vu Thịnh Bạch nhìn nàng sắc mặt tiểu nhân đắc chí, buồn cười lắc đầu: “Hồi Hồn đan của sư phụ thật sự là thần dược, muội bị thương nặng như vậy, tỉnh lại có thể giống như không có việc gì.” “Ai nói không có việc gì, vết thương lòng muội rất đau a.” Vu Thịnh Ưu tựa vào đầu giường, khó chịu trừng mắt nhìn hắn hỏi: “Huynh nói xem, Mạt Nhất vì sao muốn giết muội?” “Giết muội?” Vu Thịnh Bạch cười lắc đầu: “Hắn nếu muốn giết muội, mũi kiếm kia chỉ cần lệch lên nửa tấc, như vậy, cho dù là sư phụ cũng không thể nào cứu được muội.” “Vậy hắn làm gì?” Vu Thịnh Ưu trừng mắt hỏi hắn: “Chém muội chơi sao?” Vu Thịnh Bạch thở dài: “Hắn chính là nhất thời nổi giận, không phải là thật sự muốn giết muội.....” “Mặc kệ là thật tâm, hay là vô tình, Mạt Nhất giết người hành hung ở Cung gia bảo, đó là chuyện thật mọi người tận mắt nhìn thấy.” Ngoài cửa một người chậm rãi đi tới, dung nhan nho nhã, ôn nhu tươi cười, hắn thản nhiên nói: “Bạch huynh không cần vì hắn giải thích nhiều làm gì.” “Nhị công tử.” Vu Thịnh Bạch cười: “Tiểu sư muội nếu đã bình an vô sự, huynh có thể nể mặt ta, phóng Mạt Nhất một con ngựa không.” “Bạch huynh khách khí.” Cung Viễn Hàm cười: “Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, đây là thiên kinh địa nghĩa, không phải ta không buông tha hắn, là vương pháp không thể dễ dàng tha thứ hắn.” “Ha ha ha, nhị công tử nói thực buồn cười.” “Huynh nếu thấy chuyện này đáng chê cười, vậy cứ cười đi.” Hai người mỉm cười nhìn nhau, ai cũng không nhường ai. “Cái kia..... hai người kia.” Vu Thịnh Ưu giơ hai tay chỉ, cẩn thận ngắt lời hai người đang đứng đối diện kia, nói: “Ai có thể nói cho đương sự là ta biết này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?” “Loại việc nhỏ này đại tẩu không cần biết.” Cung Viễn Hàm thu hồi tầm mắt, nhìn Vu Thịnh Ưu ôn nhu cười: “Người chỉ cần dưỡng thương cho tốt là được.” Vu Thịnh Ưu nhìn hắn tươi cười, gian nan nuốt nước miếng, ực... Hắn cười thực ôn nhu, Viễn Hàm cười càng ôn nhu càng không thể đắc tội hắn, làm trái ý hắn, bằng không người sẽ chết thực thắm, thực thắm, thực thắm! “Chuyện của nàng còn không tới phiên chú em người làm chủ đi.” Vu Thịnh Bạch chọn mi, nhìn Vu Thịnh Ưu hí mắt cười nói: “Tiểu sư muội, muội nhất định rất muốn biết nga?” Dựa vào! Nhị sư huynh hí mắt cười nga! Thiên a, phải biết rằng nhị sư huynh một khi hí mắt cười với người, nếu người dám không nghe hắn, người nhất định phải chết, chết chắc rồi! Vu Thịnh Ưu cắn ngón tay, hơi sợ, nhìn người bên trái, người nọ ôn nhu nhìn nàng, nhẹ nhàng mỉm cười, ánh sáng thiện lương phát ra từ trên người hắn, chói lọi khiến người ta không mở nổi hai mắt, nhưng nàng đã cực kì hiểu, đằng sau khuôn mặt xinh đẹp kia là sự khủng bố tới mức nào! Lại nhìn bên phải, người nọ thân thiết nhìn nàng, hữu hảo mỉm cười, tuấn mỹ xuất trần, toàn thân cũng tỏa ra ánh sáng thiện lương, Vu Thịnh Ưu yên lặng quay đi! Bên này cũng thực khủng bố a! Chỉ nghĩ tới hậu quả của việc đắc tội hắn, nàng đã cảm thấy đau toàn thân. “Đại tẩu?” “Tiểu sư muội?” Hai người tươi cười càng phát ra mê người. Vu Thịnh Ưu cắn ngón tay nhìn xem bên trái, nhìn xem bên phải, một kẻ là nhị sư huynh ở chung đã mười năm, bị ức hiếp đã mười năm, một kẻ là chú em ở chung một năm, đã bị ức hiếp một năm, hơn nữa sau này sắp sửa ở chung cả đời! “Ta cảm thấy... Ừm... Nếu Viễn Hàm nói là việc nhỏ... ta đây...” “Hử?” Vu Thịnh Bạch chọn mi nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu nuốt một ngụm nước miếng, chuyển hướng: “Muội là nói, kỳ thật biết cũng...” “Ồ?” Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu cuống quýt quay đi, không dám đối diện hắn, nhân châu chuyển động, linh quang chợt lóe: “Ai u! Miệng vết thương của ta đau quá a!” “Nương tử, nàng không sao chứ?” Cung Viễn Tu khẩn trương nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu vụng trộm nhìn về lo lắng của ba người, ôm miệng vết thương rên rỉ: “Đau quá, đau quá, miệng vết thương nứt ra rồi.” “Rất đau sao?” Vu Thịnh Bạch tiến lên một bước: “Ta xem xem.” “Không được, huynh là nam nhân.” Vu Thịnh Ưu dùng sức lắc đầu. Vu Thịnh Bạch cười phốc lên: “Ha ha ha, tiểu sư muội, muội a, vẫn không thay đổi, từ lúc nhỏ, chỉ cần muội giả bệnh trước mặt ta, sẽ dùng lý do qua loa tặc trách này đối phó với ta.” “Muội... Muội không giả bệnh, muội thật sự rất đau a.” Vu Thịnh Ưu đỏ mặt trừng hắn. “Tiểu nha đầu.” Vu Thịnh Bạch sủng ái xoa nhẹ hai cái trên đầu nàng, thở dài nói: “Ta biết lần này muội chịu khổ, nhưng Mạt Nhất tốt xấu gì cũng là thủ hạ nhà ta, muội nể mặt nhị sư huynh, cho hắn một cái chết thống khoái được không?” “A? Chết thống khoái?” Vu Thịnh Ưu cả kinh nói: “Muội đâu có muốn hắn chết.” “Muội đích thực không muốn hắn chết.” Vu Thịnh Bạch liếc mắt nhìn Cung Viễn Hàm một cái nói: “Nhưng với thủ đoạn của nhị thiếu gia này, không chừng để hắn chết còn hơn.” “Cái kia... Viễn Hàm a...” Vu Thịnh Ưu lấy lòng nhìn Viễn Hàm, lời cầu tình còn chưa nói ra miệng. Đã thấy Cung Viễn Hàm nhếch miệng cười, tao nhã: “Đại tẩu không cần nhiều lời, Viễn Hàm biết người mềm lòng, không đành lòng trách phạt hắn, nhưng Mạt Nhất dám can đảm hành hung ở Cung gia, nhất định phải trả giá, nếu

không giết gà dọa khỉ, rắn đe, Cung gia chúng ta chẳng phải là làm cho người ta chê cười? Huống chi, xử phạt Mạt Nhất, không chỉ là vì người, mà còn vì tạo uy nghiêm của Cung gia bảo.” “Ách....” Vu Thịnh Ưu xấu hổ nhìn lại Vu Thịnh Bạch, việc này nàng không giúp nổi a! Viễn Hàm người ta bóp chết Mạt Nhất cũng không phải vì nàng, là vì uy nghiêm Cung gia! Mạt Nhất dám rút kiếm ở Cung gia, vốn chính là hành vi muốn chết, Viễn Hàm nếu không xử lý hắn, quả thật không thể nào nói nổi. Vu Thịnh Bạch rũ rũ ống tay áo, thản nhiên nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Ta cũng không phải muốn ngài thả hắn, chỉ là muốn nhị thiếu gia cho hắn một cái chết thống khoái mà thôi.” Cung Viễn Hàm cười: “Không giết hắn đã là nhân từ lớn nhất.” Vu Thịnh Ưu gãi gãi đầu, có chút phiền não hỏi: “Viễn Hàm, Mạt Nhất vì sao muốn giết ta?” Cung Viễn Hàm nhìn nàng nói: “Chính là giận chó đánh mèo.” “Giận chó đánh mèo?” Cung Viễn Hàm gật đầu: “Trước đó vài ngày, Quý Vực môn chủ Ái Đức Ngự Thư luyện công, bỗng nhiên tẩu hỏa nhập ma, hiện tại võ nghệ hoàn toàn biến mất, không còn sống được bao lâu nữa.” “Người... Người nói là Bàn Tử không còn sống được bao lâu nữa?” Vu Thịnh Ưu cảm thấy chợt lạnh, kích động túm lấy ống tay áo hắn hỏi. Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng gật đầu. Thì ra, Ái Đức Ngự Thư đã luyện Ma Cầu công tới tầng thứ bảy, các môn chủ Quý Vực Môn trước giờ, nhiều lắm cũng chỉ luyện tới tầng thứ bảy, bởi vì tầng thứ tám quá mức hung hiểm, luyện qua tự nhiên là thiên hạ vô địch, nhưng luyện không qua, chẳng những sẽ mất toàn bộ võ công đã luyện, có khi còn mất mạng. Mà Ái Đức Ngự Thư chính là nhất đẳng cao thủ, nếu nói thiên hạ còn người nào có thể đánh thắng hắn, thì chỉ có một mình Cung Viễn Tu. Ở trong lòng hắn, bại bởi ai cũng không thể bại bởi Cung Viễn Tu, cho nên hắn hạ quyết định, không để ý mọi người ngăn cản, khiêu chiến tầng thứ tám của thần công này. Mà Mạt Nhất, vẫn bị Ái Đức Ngự Thư phái ở lại Thánh Y phái hỗ trợ, khi hắn trở lại Quý Vực môn, Ái Đức Ngự Thư đã bế quan hơn một tháng, môn chúng đều lo lắng môn chủ gặp chuyện không may, thấy Mạt Nhất trở về, đều mời Mạt Nhất vào trong xem tình hình, Mạt Nhất tiến vào, bên trong lại sớm người đi nhà trống. Mạt Nhất trầm mặc, lường trước sự tình không ổn, nếu Ma Cầu công của môn chủ đại thành tuyệt đối sẽ không vô thanh vô tức mất tích, về phần môn chủ đi đâu, Mạt Nhất chỉ nghĩ một chút là biết. Khi hắn đến Cung gia, thấy Vu Thịnh Ưu, vừa hỏi, đã biết Ái Đức Ngự Thư luyện công thất bại, vừa nghĩ đến Ái Đức Ngự Thư sẽ chết, hắn liền không khống chế được chính mình, hắn từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, trong lúc hắn sắp chết còng, là Ái Đức Ngự Thư cứu hắn một mạng, giữ lại bên người, bồi dưỡng hắn thành tài, coi hắn như huynh đệ bình thường, đối với Mạt Nhất, y là chủ tử, là ân nhân, là người đáng giá để hắn lấy mệnh báo đáp! Mà nữ nhân trước mắt này chính là căn nguyên của tất cả tội ác, nếu môn chủ không thương yêu nàng, không muốn thắng Cung Viễn Tu, cũng sẽ không đi luyện tầng thứ tám kia, cũng sẽ không mất đi võ công, mất đi sinh mệnh! Ngay lúc đó hắn không chút suy nghĩ, phần nộ cùng oán hận che lấp cặp mắt hắn, hắn là sát thủ, biện pháp giải quyết chướng ngại cũng chỉ có một! Giết chết! Giết chết nàng, vì môn chủ báo thù! Giết chết nàng, chôn cùng môn chủ! “Đây là do ta sai?” Vu Thịnh Ưu trầm giọng hỏi: “Đây là sai lầm của ta sao? Ta căn bản không biết, hắn vì sao lại thích ta!” “Tiểu sư muội, muội đã quên sao?” Vu Thịnh Bạch nhíu mày hỏi: “Mới trước đây muội thực thích nó a, mỗi ngày còn kêu phải làm lão bà của nó nữa.” “A?” Có chuyện này?

62. Chương 62: Ái Đức Ngự Thư: Không Thể Buông Bỏ Tình Yêu [Trung]

Ái Đức Ngự Thư khi còn nhỏ là một đứa nhỏ cực kì nhất gan, hơn nữa thực không tự tin, lúc nhỏ, Ái Đức Ngự Thư vô cùng ỷ lại ca ca Vu Thịnh Bạch, trong Quý Vực môn, hắn chỉ chơi cùng Vu Thịnh Bạch, chuyện gì cũng đều nói với Vu Thịnh Bạch, năm ấy hắn tám tuổi, Vu Thịnh Bạch bị lây bệnh dịch nghiêm trọng, môn chủ Quý Vực môn bắt buộc phải đuổi y ra sa mạc, mặc cho y tự sinh tự diệt. Lúc ấy mọi người đều cho rằng Vu Thịnh Bạch đã chết, không ai ở Quý Vực môn còn dám nhắc tới tên Vu Thịnh Bạch, bởi vì đó là nỗi đau lớn nhất trong lòng môn chủ. Tiểu Ái Đức Ngự Thư lại vì ca ca rời đi, thương tâm thật lâu, từ đó càng trở nên trầm mặc thêm. Trong hai năm thơ ấu tiếp đó, một mình hắn cô độc ở tòa thành Quý Vực, Ái Đức Ngự Thư mười tuổi bắt đầu luyện Ma Cầu công, từ một cậu nhóc xinh đẹp phần điều ngọc mài, biến thành một viên tiểu Cầu Cầu tròn vo. Mười một tuổi năm ấy, cha mẹ đều qua đời, Ái Đức Ngự Thư kế thừa địa vị môn chủ, thành tiểu chủ nhân Quý Vực môn, hắn ở trong tòa thành yên lặng đó, có được quyền lực lớn nhất, nô bộc trung thành, tài phú vô tận, nhưng hắn lại không thể vui vẻ nổi, hắn luôn ngồi một mình trên tường thành cao cao, giống một tiểu vương tử cô độc, nhìn bão cát sa mạc vô biên vô

hạn, trong lòng trống rỗng, có cảm giác muốn khóc mãnh liệt... Cứ như vậy lại qua một năm, bỗng nhiên có một ngày, hắn nghe người ta nói ca ca mình không chết, hiện đang ở Thánh Y sơn, tin tức này giống như tia sáng, nháy mắt chiếu sáng một mảnh tâm hồn u ám của Ái Đức Ngự Thư, hắn không suy nghĩ gì, cũng không để ý điều gì, theo bản năng lao đi, tìm kiếm ca ca hắn, thân nhân duy nhất của hắn. Mười hai tuổi, Ái Đức Ngự Thư đã béo gấp năm, sáu lần so với những đứa nhỏ cùng tuổi, một đứa nhỏ như vậy, nhất thời xúc động, lưu lạc giang hồ, không có tiền, không có người quen, không cần nói cũng biết, hắn phải chịu rất nhiều cực khổ. Khi hắn thiên tân vạn khổ đi đến thôn nhỏ dưới chân Thánh Y sơn, đã là chàng vạm vỡ, hắn mỗi mệ không chịu nổi, cả người chật vật, bần thủ, giống như một quả trứng đen di động. Bọn nhỏ trong thôn ăn xong cơm chiều, tụ tập ở đầu thôn chơi đùa, bọn chúng chưa từng thấy đứa nhỏ nào béo như Ái Đức Ngự Thư, khi hắn đi vào thôn, bọn nhỏ đều vây quanh, ngạc nhiên nhìn hắn. “Hắc! Mau nhìn! Mau nhìn! Người này sao lại béo như vậy a!” “Nha nha, hắn là Trư Bát Giới chuyển thế sao?” “Ha ha ha ha, Trư Bát Giới cũng không béo bằng hắn đâu.” “Quá xấu nga! Người xem trên mặt hắn còn có lông kia!” “Oa — rất ghê tởm!” Lời nói của bọn trẻ là chân thật, nhưng cũng gây tổn thương người khác. Ái Đức Ngự Thư bị đối vốn khó chịu, còn bị nhiều đứa nhỏ chê cười như vậy, mắng hắn là Bàn Tử, mắng hắn thực xấu, trên đường đi, hắn đã nghe thấy những lời này vô số lần, hắn vẫn lấy béo là mỹ, lấy béo là vinh, hiện tại bỗng nhiên đi vào thế giới của người gầy, mọi người đều bài xích hắn như vậy, điều này làm cho quan điểm thẩm mỹ của hắn hỗn loạn, đảo điên! Nhìn bọn nhỏ cười to, Bàn Tử tức giận kêu: “Các người mới xấu! Các người xấu! Các người gầy như vậy! Các người quá xấu!” “Hắn nói chúng ta xấu.” Một tiểu nam hài tức giận đẩy hắn một cái: “Người giống như trư yêu còn dám nói chúng ta xấu!” “Các người xấu! Các người gầy như hầu yêu!” Ái Đức Ngự Thư không cam lòng yếu thế đẩy lại một cái. Ái Đức Ngự Thư có học võ, khí lực lớn hơn rất nhiều so với những đứa nhỏ bình thường, đẩy nhẹ đã khiến thằng bé kia ngã lăn ra, ngã đầu rơi máu chảy. “Hắn đánh ta! Hắn đánh ta! Trư yêu đánh người!” Tiểu nam hài kêu khóc lăn trên mặt đất, những đứa nhỏ khác đều tức giận, nhặt đá, gây gộc đánh hắn. “Người xấu!” “Đánh chết người!” “Trư yêu!” “Nhốt hắn vào chuồng heo đi!” Mười mấy đứa nhỏ cùng nhau cầm gây gộc đánh hắn, Ái Đức Ngự Thư võ công tuy rằng hơn bọn chúng rất nhiều, nhưng vì mấy ngày chưa được ăn gì, căn bản là không có khí lực, chống cự một chút, đã bị bọn chúng đánh ngã trên mặt đất, bị bọn nhỏ đùa dai, dùng dây thừng trói lại, ném hắn vào chuồng heo. “Ha ha ha! Trư yêu phải ở cùng chỗ với heo.” Bọn nhỏ đứng ở bên ngoài chuồng heo cười ha ha. Ái Đức Ngự Thư thực đáng thương cơ người lại, yên lặng tròn tròn mắt, đã sớm không còn sức lực để giãy dụa. “Các người đang làm cái gì?” Đúng lúc này, một thanh âm mềm mại truyền đến. “Tiểu Ưu, muội xem, muội xem, chúng ta bắt được một con trư yêu.” Đám nam hài giống như hiến vật quý, chỉ vào Ái Đức Ngự Thư bảo nàng xem. Khi đó Ái Đức Ngự Thư nằm trên sàn đầy phân heo lầy lội, trên mặt mũi bầm dập máu me, trên người lại phát ra mùi thối ghê tởm, thật sự là muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu. Khi đó Vu Thịnh Ưu bảy tuổi, mặt trái xoan xinh đẹp, làn da tuyết trắng, mắt to linh động, ánh nắng chiều chiếu lên bộ quần áo lụa mỏng màu hồng phấn của nàng, giống như thêm một đôi cánh rực rỡ màu sắc vì nàng, muốn bao nhiêu xinh đẹp thì có bấy nhiêu. Đó là lần đầu tiên Ái Đức Ngự Thư nhìn thấy Vu Thịnh Ưu, hắn chăm chú nhìn nàng, giống như thấy một tiểu công chúa xinh đẹp nhất trên thế giới, cô bé xinh đẹp kia tò mò nhìn hắn, dưới ánh mắt thuần khiết của nàng, chính hắn cũng không biết vì sao, vụng trộm rụt tay chân lại. “Các người thực quá phạm, sao các người đồng người như vậy lại có thể đi khi dễ một người chứ?” Tiểu Ưu nhẹ nhàng nhíu mày, mắt hứng nhìn bọn họ. Đám nam hài không dám lên tiếng, ở Thánh Y sơn, phụ thân Vu Thịnh Ưu, giống như thần, không ai dám không tôn kính người của Thánh Y phái bọn họ, huống chi là đại tiểu thư của Thánh Y phái chứ. “Hắn là người xấu, hắn đánh vỡ đầu ta.” Nam hài lúc đầu bị đẩy ngã chỉ vào đầu nói. Tiểu Ưu liếc mắt một cái nói: “Chỉ là bị trầy da mà thôi, các người xem các người đánh người ta thành cái dạng gì rồi.” Bọn nhỏ nhìn thoáng qua Ái Đức Ngự Thư bị trói nằm trong chuồng heo, có chút áy náy gãi đầu tỉnh lại, bọn họ hình như là có hơi quá đáng. Tiểu Ưu đẩy đám người ra, mở chuồng heo ra đi vào. “Tiểu Ưu, bên trong bẩn.” Bọn nhỏ đều gọi vào. Tiểu Ưu không để ý, tiêu sái đi đến trước mặt Tiểu Ngự Thư, ngồi xổm xuống, quần lụa mỏng hồng nhạt sạch sẽ xinh đẹp quét trên đất, bùn đất tanh hôi dính trên đó, nàng cau mày, trong đôi mắt to trong veo như nước tràn đầy quan tâm, dùng tiếng nói mềm mại nhẹ giọng hỏi: “Người không sao chứ?” Chỉ một câu này, làm cho Ái Đức Ngự Thư trong lòng đau xót, nước mắt chảy ra, đã bao lâu, đã bao lâu rồi không có người dùng ánh mắt quan tâm lo lắng như vậy nhìn hắn? Đã bao lâu rồi, không có người dùng thanh âm mềm nhẹ như vậy nói với hắn? Lần gặp đó, câu nói kia, ánh mắt kia, Ái Đức Ngự Thư yên lặng nhớ trong lòng suốt đời... Chuyện về sau thực tự nhiên, Tiểu Ưu cứu Tiểu Bàn Tử, cho hắn thức ăn ngon, dẫn hắn đến sơn tuyến sau núi tắm rửa, bôi thuốc trị thương giúp hắn. Hai người thân thiết rất nhanh, Ái Đức Ngự Thư nói cho Tiểu Ưu biết mình tới tìm ca ca, ca ca hắn tên là Ái Đức Ngự Lãnh,

Tiểu Ưu nghĩ nghĩ, mình không biết người này, bắt quá thực nhiệt tâm đáp ứng sẽ giúp Bàn Tử tìm ca ca, khi đó nàng không biết Ái Đức Ngự Thư Lãng trong miệng hần chính là nhị sư huynh Vu Thịnh Bạch của mình. Tiểu Ưu giấu Ái Đức Ngự Thư ở phía sau núi, mỗi ngày đều tới tìm hần chơi đùa, lên núi bắt chim, hái thuốc, xuống nước vớt cá bắt tôm, Ái Đức Ngự Thư từ nhỏ đã rất giỏi, chuyện gì cũng có thể làm rất tốt, mỗi lần hần đều có thể bắt được nhiều chim, hái được nhiều thuốc tốt, Tiểu Ưu luôn tươi cười đầy mặt đứng một bên nhìn hần, vui vẻ gọi hần là Ngự Thư ca ca. Cùng Tiểu Ưu ở chung một chỗ Ái Đức Ngự Thư rất vui vẻ, rất hạnh phúc, cảm tình của hần đối với Tiểu Ưu càng ngày càng sâu, bướm bay trong không trung, con thỏ chạy trên mặt đất, cá nhỏ bơi trong nước, chỉ cần nàng thoáng lộ ra vẻ yêu thích, hần sẽ lập tức đi bắt cho nàng. Chỉ cần Tiểu Ưu nói một câu, chuyện gì hần cũng đều có thể đi làm. Mà Tiểu Ưu cũng thực thích chơi cùng Ái Đức Ngự Thư, mỗi lần thấy Bàn Tử này, đi trên đường giống như lần, tâm tình nàng liền khoái trá, cười to không ngừng. Tới khi Vu Thịnh Bạch tìm được Ái Đức Ngự Thư, đã là chuyện nửa năm về sau, hai người đã sớm dính lấy nhau khó có thể tách rời, tựa như Yun Joon Suh cùng Eun Suh trong “Trái tim mùa thu”, loại tình cảm của những đứa nhỏ, hồn nhiên trong sáng, động lòng người, làm cho người ta không nhận được phải mỉm cười. Nhưng mà, ly biệt cũng là thống khổ! Lúc môn hạ Quỷ Vực môn đưa Ái Đức Ngự Thư đi, hai người khóc túi bụi, Ái Đức Ngự Thư nắm tay Tiểu Ưu, cùng nàng ước định, về sau hần nhất định phải trở thành nam nhân tốt nhất để đến cưới nàng, Tiểu Ưu dùng sức gật đầu đáp ứng, cũng viết cam đoan, giao cho Bàn Tử, hứa hẹn nàng nhất định chờ hần đến. Về sau... Chính là ly biệt, lúc Ái Đức Ngự Thư Ngự Thư bị xe ngựa mang đi, Tiểu Ưu khóc đuổi theo phía sau, nhưng làm thế nào cũng không đuổi kịp, Ái Đức Ngự Thư ngồi trong xe ngựa, tựa đầu nhìn ngoài cửa sổ, khóc xua tay với nàng, bảo nàng đừng đuổi theo, hần nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ trở lại cưới nàng. Tiểu Ưu khóc, nhìn xe ngựa càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong tầm mắt. Về sau, Tiểu Ưu luôn quần quít lấy Vu Thịnh Bạch hỏi không ngừng: “Ngự Thư ca ca khi nào thì trở về?” “Ngự Thư ca ca khi nào thì đến cưới muội?” “Sư huynh không trở về nhà sao?” “Sư huynh về nhà cũng mang muội theo với.” Mùa hè năm Tiểu Ưu tám tuổi, nàng vẫn giống như năm trước, thường đến sơn tuyến sau núi tìm củ ấu ăn, đáng tiếc thiên ý trêu người, khi Tiểu Ưu lặn xuống nước vô ý bị bèo quấn lấy chân, không thể giãy, chết đuối. Nhưng sau khi thi thể được vớt lên, lại bỗng nhiên mở mắt, sau khi tỉnh lại, Tiểu Ưu mất đi trí nhớ, tính tình đại biến, không còn ôn nhu thiện lương, mềm mại thuần khiết giống trước kia nữa. Nói đến đây, Vu Thịnh Bạch liếc mắt nhìn Vu Thịnh Ưu một cái, Vu Thịnh Ưu chột dạ cúi đầu. Đúng vậy, đúng vậy, ta là nữ nhân xuyên qua! Ta không ôn nhu, ta đáng khinh, ta không thiện lương, ta xấu bụng, ta không mềm mại, ta mạnh mẽ, ta không thuần khiết, ta thực bạo lực! Ta chiếm thân thể người ta! Ta có tội! Nhưng nếu ta không chiếm, khối thân thể này mười hai năm trước đã phải vùi vào hoàng thổ, đây là mệnh, là mệnh của nàng! Vu Thịnh Bạch thở dài: “Muội tuy rằng không nhớ rõ mọi chuyện. Nhưng đệ đệ lại nhớ rõ từng chút một, luôn nghĩ đến việc sẽ cưới muội, ta ở cùng muội từ khi muội còn nhỏ, biết rõ mắt nhìn nam nhân của muội, đệ đệ như vậy, muội tuyệt đối sẽ không thích, cho nên lúc ấy sư phụ gả muội cho Cung gia, ta cũng không ngăn cản, ta nghĩ có lẽ muội đã gả cho người ta, nó sẽ hết hy vọng, lại không nghĩ tới, tình cảm của nó lại sâu đậm như vậy, không có cách nào buông bỏ.” Vu Thịnh Bạch nói xong, trong phòng im ắng, một lát sau Vu Thịnh Ưu nhẹ giọng hỏi: “Vây hiện tại làm sao bây giờ?” Vu Thịnh Bạch nói: “Cho dù thế nào, cũng phải tìm được nó trước.” “Được! Muội đi tìm hần.” Vu Thịnh Ưu chống tay muốn đứng lên. “Đi tìm làm gì.” Cung Viễn Hàm ôn cười, vẫn đậm phong khinh nói: “Ta đã đem chuyện hôm qua truyền ra ngoài, Mạt Nhất là thuộc hạ đắc lực của hần, hần há có thể mặc kệ, chưa đến ba ngày, chắc chắn hần sẽ tự mình tới cửa.” Vu Thịnh Ưu nghe Cung Viễn Hàm nói xong, miễn cưỡng nhìn hần, không nhận được cảm thán: “Viễn Hàm! Người thật sự là lợi hại nga!”

63. Chương 63: Ái Đức Ngự Thư: Không Thể Buông Bỏ Tình Yêu [Hạ]

Cung Viễn Hàm liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng chưa lên tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng đầy ý cười, nhẹ nhàng ôn nhu. Vu Thịnh Bạch liếc mắt nhìn Cung Viễn Hàm một cái, chọn mi nói: “Đã có những lời này của Cung nhị thiếu, ta đây cũng yên tâm.” Nếu Cung Viễn Hàm dùng Mạt Nhất dẫn dụ Ái Đức Ngự Thư ra, hần là Mạt Nhất tạm thời sẽ không bị nguy hiểm. Nghĩ vậy, hần liền yên lòng, lấy từ trong người ra một hộp thuốc mỡ, đưa cho Vu Thịnh Ưu: “Tiểu sư muội, nghỉ ngơi cho tốt đi, bạch ngọc cao này uội dùng,

mỗi ngày bôi vài lần, miệng vết thương sẽ không lưu lại vết sẹo.” “Vâng, cảm ơn sư huynh.” Vu Thịnh Ưu nhận lấy thuốc mỡ, cười nói cảm ơn.

Vu Thịnh Bạch lại chấp tay nhìn Cung gia huynh đệ, nói tiếng cáo từ, liền xoay người ra khỏi phòng. Vu Thịnh Bạch đi rồi, trong phòng chỉ còn lại Vu Thịnh Ưu cùng Cung gia hai huynh đệ. Vu Thịnh Ưu tựa vào đầu giường, sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, nàng nhìn Cung Viễn Hàm bên giường nói: “Viễn Hàm, người đừng khó xử Mạt Nhất.” Cung Viễn Hàm nhìn nàng cười: “Hắn đâm người một kiếm, người cư nhiên không tức giận đi độc chết hắn, ngược lại muốn ta tha hắn? Người biến thành hào phóng như vậy từ khi nào?” Vu Thịnh Ưu nhếch miệng cười cười, chọn mi nói: “Ta không phải hào phóng, ta là thương hại hắn, người nghĩ xem a, nếu ta tự mình đi báo thù, cùng lắm cũng chỉ độc chết hắn, nhưng hắn rơi vào tay người, chắc chắn..... Ai, có chết cũng không được đầu thai.” Cung Viễn Hàm cau mày nhìn nàng: “Ồ trong mắt người, ta chính là người lấy việc tra tấn kẻ khác làm vui sao?” “Ách?” Chẳng lẽ không đúng sao? Khuôn mặt tươi cười của Cung Viễn Hàm chậm rãi lạnh đi: “Ồ trong mắt người, ta là người tàn nhẫn như vậy sao?” “Ách.....” Tàn nhẫn dường như không đủ để hình dung Viễn Hàm đi. “Đại tẩu.....” Cung Viễn Hàm lên án nhìn nàng, tuấn dung chói mắt mang theo một tia cười yếu ớt: “Hóa ra, người coi ta là người như vậy.” “Không phải, không phải!” Vu Thịnh Ưu giật mình, cuống quýt xua tay, giải thích: “Ta chưa nói gì cả, ta không có ý đó.” “Nhiệm vụ không khó chịu.” Cung Viễn Tu mở to mắt, vẻ mặt đơn thuần đưa tay sờ sờ tóc Cung Viễn Hàm. “Ta thực không phải có ý đó.” “Vậy người có ý gì?” Thanh âm hắn như có áp lực, trở nên trầm thấp. “Ý ta là, ta tàn nhẫn, ta tất nhiên muốn độc chết hắn, Mạt Nhất giao cho người là sự nhân từ lớn nhất với hắn, là kết cục tốt nhất của hắn!” Vu Thịnh Ưu nói xong còn dùng sức gật gật đầu: “Ta nói chính là ý này.” Cung Viễn Hàm gục đầu xuống, nhẹ giọng hỏi: “Vậy đại tẩu, cho dù ta xử trí Mạt Nhất như thế nào, người cũng sẽ không có ý kiến đi?” “Hoàn toàn không có ý kiến!” Vu Thịnh Ưu dùng sức gật đầu, chỉ cần hắn đừng dùng loại ánh mắt ưu thương này nhìn nàng, hắn nói cái gì cũng đều được. “Thật tốt quá.” Cung Viễn Hàm ngẩng đầu, đầy mặt tươi cười, làm gì còn chút khổ sở cùng ủy khuất nào nữa? “Ách?” Vu Thịnh Ưu nháy mắt mấy cái, có chút không thích ứng kịp sự biến hóa của hắn. “Đại ca, chiếu cố tẩu tử cho tốt, đệ còn có một số việc muốn đi xử lý.” Cung Viễn Hàm cười vỗ nhẹ bả vai Cung Viễn Tu, sau đó quay đầu nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Đại tẩu, ngày mai ta lại đến thăm người.” “Ừm.” Vu Thịnh Ưu ngây ngốc gật đầu. Mãi cho đến Cung Viễn Hàm đi thật lâu rồi, nàng mới phản ứng lại, đáng giận, lại bị tiểu tử kia lừa, hắn nào có yếu ớt như vậy, hắn chính là tàn nhẫn, chính là lấy tra tấn làm vui, hắn mới chỉ bày ra vẻ thương tâm, nói với mình mấy câu, mình liền đem quyền sinh sát Mạt Nhất giao cho hắn, hơn nữa không thể có dị nghị gì với chuyện hắn làm! Thiên! Vu Thịnh Ưu bị phản nghĩ, Cung Viễn Hàm! Người chính là một kẻ yêu nghiệt! Mạt Nhất a! Người tự cầu phúc đi! Nguyên Phật Tổ phù hộ người, A men! (=)= tỷ có phân biệt được Phật với Chúa không hả)

“Nương tử, nương tử.” Cung Viễn Tu đưa tay đẩy đẩy Vu Thịnh Ưu. Vu Thịnh Ưu quay đầu nhìn hắn: “Sao?” “Ta bôi thuốc cho nàng a.” Cung Viễn Tu giơ thuốc mỡ vừa rồi Vu Thịnh Bạch đưa cho nàng, cười đáng yêu. “Người làm được sao?” Vu Thịnh Ưu có chút lo lắng hỏi, đừng để đến lúc đó phá vỡ miệng vết thương của nàng. “Được được!” Hắn dùng sức gật đầu. “Vậy đến đây đi.” Vu Thịnh Ưu hiên ngang lăm lăm xóc chân lên, chờ bị chà đạp. Cung Viễn Tu chu miệng, vẻ mặt nghiêm túc, vươn tay, cởi bỏ áo trong của Vu Thịnh Ưu, trước ngực quần băng gạc màu trắng, lớp băng đã thấm máu đỏ thẫm, Cung Viễn Tu cúi đầu, cẩn thận tháo bỏ băng gạc, lúc tháo tới lớp cuối cùng, miệng vết thương chưa hoàn toàn khép lại, mới động một cái, Vu Thịnh Ưu đã đau tới sắc mặt trắng bệch, sợ hãi kêu một tiếng, dọa Cung Viễn Tu tay run lên, toàn bộ băng gạc bị rơi ra, miệng vết thương nháy mắt bị xé rách, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài. “A –!” Đau đớn nóng bỏng khiến Vu Thịnh Ưu quát to một tiếng. “Nương tử, thiệt nhiều máu. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Cung Viễn Tu bối rối nhìn nàng, bị dọa không biết làm sao. “Mau thoa thuốc!” Vu Thịnh Ưu đau nghiêng răng nghiêng lợi, chảy nước mắt ròng rã. “À.” Cung Viễn Tu mở bình thuốc ra, đổ thuốc mỡ lên miệng vết thương của nàng, sau đó cầm băng gạc sạch sẽ, băng kĩ vết thương lại, động tác rất là lưu loát. “Rất đau sao?” Cung Viễn Tu nhìn Vu Thịnh Ưu mặt tái nhợt, tràn đầy mồ hôi lạnh, đau lòng hỏi. “Vô nghĩa, đương nhiên đau.” Vu Thịnh Ưu hữu khí vô lực tựa vào đầu giường nói thảm. “Viễn Tu vù vù cho nàng.” Cung Viễn Tu chớp mắt, cúi đầu, môi nhẹ nhàng đụng vào miệng vết thương của nàng, ôn nhu thổi thổi: “Không đau, không đau nga.” “Ha ha, đừng thổi, đừng thổi, ngứa muốn chết.” Hắn thổi một cái, miệng vết thương của nàng vừa đau lại vừa ngứa, đẩy đầu hắn ra, nhìn hắn bộ dạng lo lắng, không nhịn được cười rộ lên, đưa tay nhu nhu tóc mềm của hắn, Cung Viễn Tu hạnh phúc chớp chớp mắt. “Viễn Tu, đi lên ôm ta một cái.” Vu Thịnh Ưu kéo áo hắn, nhẹ nhàng nói. Cung Viễn Tu vui vẻ cúi gập, lên giường xóc chân lên, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, Vu Thịnh Ưu im lặng tựa vào trong lòng hắn,

yên lặng tròn tròn mắt, nghe tim hần đập, ngửi hương vị của hần. Hai người lẳng lẳng ôm nhau, một lát sau, Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Viễn Tu, nếu có một ngày, ta không thương người, người sẽ hy vọng là vì ta chết, hay là bởi vì ta mất trí nhớ?” “Ừm...” Cung Viễn Tu còn thật sự nghĩ nghĩ nói: “Đều không hy vọng.” “Không được, người chọn một cái.” “Vây mất trí nhớ đi.” “Ta chẳng những mất trí nhớ còn gả cho người khác, hai người ân ái hạnh phúc muốn chết, hờ hững với người, cộng thêm vạn phần ghét bỏ!” Vu Thịnh Ưu ngửa đầu nhìn hần tiếp tục hỏi: “Như vậy, người cũng hy vọng là ta mất trí nhớ sao?” Cung Viễn Tu há to miệng, tưởng tượng thấy cảnh tượng Vu Thịnh Ưu nói, càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng sợ hãi, mím mím miệng, bộ dáng sắp khóc, dùng sức ôm lấy Vu Thịnh Ưu nói: “Không nên, không nên, không được! Không thể như vậy.” “Ta chỉ là đang nói ví dụ.” Vu Thịnh Ưu quát hần. “Ví dụ cũng không được.” Cung Viễn Tu tính trẻ con đem mặt chôn ở cổ nàng, dùng sức cọ . “Cho nên, cứ hy vọng ta chết là được rồi.” Vu Thịnh Ưu nhẹ giọng nói: “So với chuyện ta quên người, nhìn ta ân ái với người khác, không bằng cho rằng ta đã chết thì hơn.” “Không phải nga...” Cung Viễn Tu vẫn chôn mặt ở cổ nàng, khi nói chuyện hơi thở ôn ôn thổi vào tóc nàng: “Nếu thực lòng yêu thương, vẫn sẽ hy vọng là nàng mất trí nhớ.” “Ách?” “Bởi vì như vậy... Ít nhất cũng có thể nhìn thấy nàng hạnh phúc.” “Người nghĩ như vậy sao?” Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu nhìn hần. “Ừm.” Vu Thịnh Ưu phiền não nhẹ giọng thở dài, Bàn Tử rốt cuộc nghĩ như thế nào, nàng rốt cuộc là nên nói ra sự thật, hay là nên che dấu sự thật. “Nương tử, ta mệt.” Cung Viễn Tu hôn nhẹ khuôn mặt Vu Thịnh Ưu, có chút buồn ngủ nói. “Mệt thì ngủ đi.” Vu Thịnh Ưu yêu thương vuốt ve hần. “Ừm, cùng nhau ngủ thôi.” Cung Viễn Tu ôm Vu Thịnh Ưu loạng choạng. “Được, cùng nhau ngủ.” Đối với Viễn Tu đáng yêu như vậy, Vu Thịnh Ưu luôn không có biện pháp cự tuyệt, Cung Viễn Tu đỡ nàng nằm xuống, sau đó chính mình cũng nằm ở bên người nàng, bàn tay theo thói quen nắm tay nàng, khoát lên lưng nàng. Trong phòng im lặng, Vu Thịnh Ưu nghe hần hít thở an ổn, chính mình cũng dần dần cảm thấy mệt mỏi, nàng càng thêm dịch sát vào lòng hần, cũng nhắm mắt lại, chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Ở trong mộng, nàng mơ thấy sơn tuyền trên Thánh Y sơn, vẫn trong suốt như vậy, từ phía trên có thể thấy con cá sung sướng bơi dưới đáy nước, ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt nước, sáng lên lấp lánh, cực kì đẹp mắt. Vu Thịnh Ưu đứng bên bờ suối quen thuộc, không phân rõ là trong mộng hay là sự thật..... Lúc Vu Thịnh Ưu tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, nàng mở to mắt, liền thấy một bóng người ngồi ở bên giường, thân thể gầy yếu, sườn mặt xinh đẹp, khóe mắt có một nốt ruồi lệ khiến người ta chói mắt. Vu Thịnh Ưu không thể tin được trừng mắt nhìn, hần vẫn ở đó, lại chớp chớp, vẫn ở! “Người! Người sao lại ở đây?” Vu Thịnh Ưu chỉ vào hần lớn tiếng hỏi. Ái Đức Ngự Thư chớp chớp mắt, nghịch ngợm cười: “Ta vì sao lại không thể ở đây?” Thanh âm của nàng đánh thức Cung Viễn Tu, hần dụi mắt ngồi dậy, nhìn Ái Đức Ngự Thư bên giường, tò mò hỏi: “Nương tử, hần là ai vậy nha?” Vu Thịnh Ưu ngồi dậy, nhìn Cung Viễn Tu nói: “Viễn Tu, người giúp ta tới phòng bếp lấy chút quả hoa cao đến đây được chứ?” Cung Viễn Tu nhìn Vu Thịnh Ưu lại nhìn Ái Đức Ngự Thư, suy nghĩ một chút, sau đó thực ngoan ngoãn gật đầu nói: “Được. Ta đi lấy.” Nói xong, xuống giường mang giày vào, chạy ra ngoài. Cung Viễn Tu đi ra ngoài, Vu Thịnh Ưu đánh giá cẩn thận Ái Đức Ngự Thư, hần thật sự biến thành xinh đẹp, tuấn tú, ánh mắt có nét tương tự nhị sư huynh, đôi mắt thâm thúy còn sáng hơn, làn da trắng nõn so với nữ nhân cũng còn hơn vài phần, dưới nắng sớm càng sáng như trân châu. Hần mỉm cười, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, thanh âm hần vốn dễ nghe, ánh mắt hần nhìn nàng mang theo một tia nghịch ngợm, một tia tà mị, hần chỉ nhìn người một cái là có thể tiến sau vào đáy lòng người. “Xem đủ chưa?” Ái Đức Ngự Thư buồn cười nhìn nàng, dường như thực hưởng thụ ánh mắt mê muội của nàng. “Ha ha.” Vu Thịnh Ưu xấu hổ xoay xoay ngón tay: “Người thay đổi thật nhiều.” Ái Đức Ngự Thư nhìn nàng hỏi: “Nàng thích dung mạo ta hiện tại sao?” Vu Thịnh Ưu cầm hai tay, nhìn dung nhan tuyệt thế của hần nói: “Người biến rất được.” “Ta biết nàng sẽ thích!” Ái Đức Ngự Thư hí mắt cười. Vu Thịnh Ưu nhìn hần miệng cười vui vẻ, trong lòng hơi hơi đau nhói, nàng không muốn làm thương tổn hần, thật sự không muốn! Nhưng mà... tình yêu của hần, nàng thật sự không thể nhận, cũng không thể báo đáp! Vu Thịnh Ưu hít sâu một hơi, nhìn hần nói: “Chuyện trước đây, ta đã không nhớ rõ. Năm tám tuổi ta trượt chân rơi xuống nước, ước định cùng người hoàn toàn không nhớ rõ...” “Ta biết.” Ái Đức Ngự Thư nhìn nàng cười nói: “Chuyện của nàng, ta sao có thể không biết chứ.” Hóa ra, Ái Đức Ngự Thư vẫn thông qua Vu Thịnh Bạch biết được tin tức của Vu Thịnh Ưu, biết nàng mất trí nhớ, quên chuyện trước kia, hần phi thường lo lắng, lại một lần không quan tâm tới mọi chuyện, vụng trộm chạy ra khỏi Quỷ Vực môn tìm nàng. Năm ấy trời rất lạnh, tuyết trắng không ngừng rơi xuống, bay toán loạn bầu trời, tuyết đọng dày hơn một thước, Ái Đức Ngự Thư mười bốn tuổi, lại một lần nữa đi vào Thánh Y sơn quen thuộc, thôn trang nhỏ dưới chân núi, bởi vì mùa đông, trở nên im lặng lạ thường, nơi nơi đều là tuyết trắng xóa một mảnh, Ái Đức Ngự Thư đi vào thôn trang, gần nửa tháng lộ trình làm cho hần vừa đói vừa mệt, một thân phong trần, hần muốn chờ một lát tắm rửa sạch

sẽ, mới đi gặp Tiểu Ưu. Hắn tìm một tủ lâu, lên lầu hai, gọi chút đồ ăn, lúc này tuyết rơi mạnh, gió bắc vừa thổi, bông tuyết cuồng loạn bay. Ái Đức Ngự Thư giương mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy tủ lâu đối diện có một tiểu khất cái đang ngồi, y quần áo không đủ che thân, toàn thân run run cuộn mình lại, trước mặt có một cái chén đã bể, khát vọng lại tuyệt vọng nhìn theo những người đi qua trước mặt, nhưng mà, tại mùa đông này, thiện tâm của con người dường như cũng đã đóng băng, tất cả đều im lặng đi lướt qua mặt y. Ái Đức Ngự Thư nhìn y một cái, quay đầu lại ăn hai miếng thức ăn, nhìn đồ ăn trên bàn, bưng lên một đĩa bánh, đứng dậy, chậm rãi xuống lầu, vừa mới đi ra khỏi cửa, gió lạnh thấu xương, bông tuyết bị thổi bay lên khiến hắn hơi hơi hí mắt. Khi hắn mở mắt ra, chỉ thấy phương xa có hai bóng người một ột thấp tới gần, thiếu niên tuổi chừng mười sáu, khuôn mặt anh tuấn, thần sắc lạnh như băng, một tay cầm ô, tay phải hắn nắm tay một tiểu cô nương, cô gái kia mặc áo lông cừu, bên ngoài khoác áo choàng màu tím, nàng một bàn tay cầm ô, một tay gắt gao nắm chặt tay thiếu niên. Ái Đức Ngự Thư lẳng lẳng nhìn cô gái, một cái tên ghen trong cổ họng, hai người từng bước một đi vào, cô gái mắt to trong như nước nhìn phía trước, thấy tiểu khất cái kia, ánh mắt của nàng chợt lóe, buông tay thiếu niên ra, chạy đến trước mặt tiểu khất cái, hạ cái bao trên vai xuống, lấy từ trong bao ra hai chiếc bánh bao trắng như tuyết, mỉm cười đưa cho tiểu khất cái, tiểu khất cái cuống quýt tiếp nhận bánh bao, lang thôn hổ yết ăn, tiểu cô nương mỉm cười nhìn hắn. Quay đầu mở to mắt to thiện lương nhìn thiếu niên hỏi: “Đại sư huynh, hắn thực đáng thương, chúng ta đưa hắn về nhà đi.” Thiếu niên lãnh đạm nhìn khất cái, nhắc chân bước đi, hoàn toàn không quan tâm tới cô gái. Cô gái khó xử nhìn thiếu niên lại nhìn tiểu khất cái, cuối cùng cởi chính áo choàng của mình xuống, khoác trên người hắn, tựa vào bên tai hắn nói nhỏ: “Nhà ta trên đỉnh núi, người tự lên đó đi.” Nói xong, nàng xoay người đuổi theo thiếu niên: “Đại sư huynh, chờ muội.” Thiếu niên có chút không kiên nhẫn dừng lại cước bộ, tiểu cô nương chạy đến gần thì trượt chân, thẳng tắp ngã về phía thiếu niên, thiếu niên thân hình ổn định, đón được cô gái, tiểu cô nương cười cười đắc ý, sau đó dặt tay thiếu niên, hai người dần dần biến mất trong gió tuyết. Nhớ lại đến đây, Ái Đức Ngự Thư quay đầu, nhẹ nhàng nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Lúc ấy ta đã nghĩ, cho dù nàng mất trí nhớ, vẫn là thiên sứ thiện lương nhất trên đời, là người mà ta thích nhất, cho nên sau khi gặp lại, nàng sẽ vẫn thích ta giống như trước đây. Thì ra lại không phải a...” Hắn cúi đầu, trong mắt có thâm trầm đau xót. Vu Thịnh Ưu nhìn Ái Đức Ngự Thư như vậy, bỗng nhiên có chút nhớ nhung xúc động khốc! Chuyện này phải giải thích với hắn thế nào đây? Hắn thật mỹ hóa nàng! Hắn quả thực điểm tô cho nàng đẹp thành thiên sứ ~! Kỳ thật, sự thật tình huống là như này! Ngày đó, Vu Thịnh Ưu vừa xuyên qua, đầu tiên, nàng đem mục tiêu sắc nữ đặt tại đại sư huynh lãnh khốc Vu Thịnh Thế, được rồi! Nàng thừa nhận, nàng lúc ấy là cuồng băng sơn! Khi đó, nàng mỗi ngày đều quần quýt lấy Vu Thịnh Thế, Vu Thịnh Thế nói thế nào, nàng liền như vậy, nhớ rõ ngày đó tuyết rơi, còn rơi rất lớn, Vu Thịnh Thế vâng lệnh sư phụ xuống núi xem bệnh ấy người trong thôn, Vu Thịnh Ưu cảm thấy tốt, là cơ hội tốt để ở riêng a, hơn nữa đường xa trời tối, là thời điểm tốt để ăn đậu hũ a! Dù sao nàng cũng tìm được rất nhiều lý do, theo đại sư huynh xuống núi, dọc theo đường đi dùng trăm ngàn lý do để nắm tay người ta, đôi khi còn làm bộ mệt, muốn người ta ôm nàng! Dù sao cũng là giả đủ hoa chiêu, ăn đậu hũ vô số. Trong lúc Vu Thịnh Ưu đang thỏa mãn, vừa cười gian nắm tay Vu Thịnh Thế, vừa tính toán tiếp tục ăn đậu hũ thế nào, đúng lúc đó, ven đường xuất hiện một tiểu khất cái! Đúng! Là tiểu khất cái! Là tiểu khất cái đáng thương! Hơn nữa lại là tiểu nam hài khất cái đáng thương! Quan trọng nhất là! Là một tiểu nam hài khất cái đáng thương có gương mặt không tồi! Vu Thịnh Ưu xoát một chút, cực kỳ kích động chạy tới! Các ngươi phải biết rằng! Phải biết rằng! Trong tiểu thuyết xuyên qua, những tiểu khất cái nữ chủ cứu, thường thường sau này lớn lên đều không tồi a! Tương lai cũng đều bị nữ chủ thu vào hậu cung a ~ oa ca ca ca ca! Hậu cung, hậu cung ta đến đây!! Cho nên nàng bày ra một bộ dạng thật thiện lương, thật thiên sứ, vọt lên! Chính vì một mục đích – bắt đầu bồi dưỡng hậu cung của mình từ nhỏ. Vu Thịnh Ưu xấu hổ gãi gãi đầu, ha ha a... Đây thật sự là hiểu lầm tày trời a! Lại nhìn Ái Đức Ngự Thư, hắn vẫn còn đang ở trong ngày tuyết rơi trắng xóa kia, tiếp tục nhớ lại Vu Thịnh Ưu ôn nhu, xinh đẹp, thiện lương, đáng yêu. Nhưng sự thật... Nhưng sự thật... Vu Thịnh Ưu lau mồ hôi lạnh trên trán, tốt hơn hết vẫn là đừng nói ra sự thật đi! Bằng không, hắn nhất định sẽ giết nàng trước, sau đó tự sát! Ái Đức Ngự Thư tiếp tục nhớ lại, về sau, hắn thường xuyên vụng trộm chuồn ra khỏi Quỷ Vực môn, chạy đến Thánh Y phái nhìn lên Vu Thịnh Ưu, hắn càng nhìn càng thích, càng nhìn càng thích, thích đến không thể tự kiềm chế được, Vu Thịnh Ưu đáng yêu cũng tốt, đáng khinh cũng được, hắn chấp nhận toàn bộ! Hắn chính là thích! Nhưng mà Vu Thịnh Ưu không nhớ rõ hắn, hắn chỉ có thể ẩn mình sau cây đại thụ vụng trộm nhìn nàng, vì thế, khi đó ở Thánh Y sơn, thường xuyên có thể thấy cảnh tượng, một Bàn Tử tròn như quả cầu, hoặc là núp sau gốc đại thụ, hoặc là tránh phía sau tảng đá, rình coi một tiểu cô nương đáng yêu, tiểu cô nương cười, Cầu Cầu cũng cười, tiểu cô nương tức giận, Cầu Cầu chỉ trong một giây liền phá hủy đi thứ

khuyến nàng tức giận! Ái Đức Ngự Thư nghĩ đến đây, bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Vu Thịnh Ưu, rất thâm tình nói: “Ta lúc nhỏ thật sự thích nàng.” Vu Thịnh Ưu gắt gao túm chặt chần, yên lặng cúi đầu, nói không cảm động, là không đúng, nhưng nàng lại không biết nên nói cái gì cùng hắn. “Cho dù đến bây giờ, ta vẫn thích nàng, mỗi ngày đều muốn gặp nàng.” “Ta lập gia đình ...” Vu Thịnh Ưu cắn môi, ngắc đầu, gắt gao nhìn hắn nói từng chữ, từng chữ: “Ta đã lập gia đình!” “Ta biết nàng đã lập gia đình ...” Ái Đức Ngự Thư xinh đẹp ánh mắt tràn đầy ưu thương, lại có chút bất đắc dĩ, có tự giận, hắn dùng thanh âm khàn khàn tiếp tục nói: “Nhưng lại không buông bỏ nàng được.....” Vu Thịnh Ưu quay đầu, nàng không thể nhìn vào ánh mắt hắn được: “Đừng nói nữa.” Ái Đức Ngự Thư cũng không để ý nàng, vẫn nói hết suy nghĩ của mình, giống như trút hết nỗi lòng yêu say đắm nhiều năm qua: “Ta biết nàng đã lập gia đình, biết nàng không thể ở cùng một chỗ với ta, nhưng mà..... Ta thích nàng. Nàng tức giận với ta cũng được, lấy tảng đá đánh ta cũng được, mắng ta cũng tốt, mặc kệ nàng thế nào, ở trong mắt ta cũng đều đáng yêu như vậy, ta vẫn thực hoài nghi, có phải từ nhỏ nàng đã hạ thứ gì trong lòng ta hay không...” “Ta nói là người đừng nói nữa!” Vu Thịnh Ưu bỗng nhiên rống lớn: “Người đừng nói, ta không xứng. Ta thật sự không xứng để người yêu ta như vậy. Hơn nữa, người muốn ta phải làm sao bây giờ? Cùng Viễn Tu ly hôn, cùng người một chỗ sao? Ta nói cho người biết! Chuyện đó là không thể!” Nàng không muốn thương tổn hắn, nhưng nàng lại luôn luôn làm thương tổn hắn! Nàng cũng muốn đối xử với hắn tốt, nhưng nàng không làm được! Ái Đức Ngự Thư trầm mặc nhìn nàng, sau đó hắn nói: “Ta sắp chết.” Thanh âm hắn luôn như vậy trầm trầm, lộ ra sự lạnh lạnh tịch mịch, khiến người ta phải nhẹ nhàng rơi lệ. Vu Thịnh Ưu nhìn lại hắn, cố chấp nhìn hắn: “Người gạt người.” “Nàng biết mà, ta vĩnh viễn cũng sẽ không lừa nàng.” Vu Thịnh Ưu trừng mắt nhìn hắn, nước mắt chảy ra. “Xem, nàng vẫn khóc kìa.” Ái Đức Ngự Thư nhìn nàng, trong mắt cảm tình thật sâu, hắn ôn nhu nâng tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng: “Nàng không cần áy náy, yêu nàng là do chính ta, không liên quan tới nàng.” “Ta không áy náy! Ta tuyệt không áy náy.” Vu Thịnh Ưu trừng mắt rống với hắn, nước mắt tách tách rơi xuống. “Đi với ta đi.” Bàn Tử nhẹ giọng nói: “Đi cùng ta một ngày, ta sẽ tha thứ cho nàng. Tha thứ chuyện nàng quên ta, tha thứ chuyện nàng không thương ta.”

64. Chương 64: Ái Đức Ngự Thư: Lữ Trình Đẹp Nhất Sinh Mện

Đã vào mùa thu, Không khí mang cảm giác mát mẻ thân nhiên lại hiu quạnh. Sắc trời không quá xanh, mây cũng thật ít, gió rất nhẹ, ánh mặt trời rất sáng lạn, lại ôn nhu không chói mắt chút nào. Vu Thịnh Ưu ngồi một mình trong đình bát giác sơn son ngoài thành, nàng hôm nay, tóc búi cao, cài trâm hoa, tay áo sáng màu, váy hoa xanh biếc, bên hông thắt một sợi dây mềm vàng, đeo một khối bạch ngọc bội, nhìn trang phục cũng thấy rõ ràng đã dụng tâm giả trang, tinh tế nhìn lại, thật là có chút trắng trong thuần khiết thanh nhã, hương vị ôn nhu nhàn tĩnh. Gió nhẹ phất qua, lá phong đỏ như lửa nhẹ nhàng lay động, trên con đường nhỏ bên đình, một hồng y nam tử chậm rãi đi tới, hắn ngẩng đầu nhìn nàng, nhợt nhạt cười, đứng dưới tán lá phong đỏ, đón gió, đón ánh mặt trời, ôn nhu mà sáng lạn, xinh đẹp tuyệt mỹ..... Vu Thịnh Ưu hai tay nhẹ nhàng nắm quần áo, nhìn hắn, nhẹ nhàng mỉm cười, có lẽ bởi sắc đỏ của lá, hai gò má của nàng cũng nhè nhẹ đỏ ửng. Hắn đến gần nàng, Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, Hắn nhìn nàng, ánh mắt hắn thâm trầm, ánh mắt của nàng có chút trốn tránh, không dám nhìn thẳng vào hắn, hắn nâng tay, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nàng, nàng đỏ mặt, gục đầu xuống, gắt gao nắm tay, nhưng không trốn tránh. Hắn hơi hạ mắt, nhợt nhạt cười, nhẹ nhàng nhặt một chiếc lá đỏ rơi trên búi tóc nàng lên, cầm trên tay, nhẹ nhàng xoa xoa, trêu ghẹo nhìn nàng nói: “Đến sớm như vậy?” Hắn hẹn nàng giờ Thìn gặp lại, hiện tại mới qua nửa giờ Mẹo. Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu nói: “Ta muốn chờ người.” Việc nàng có thể làm cho hắn, chỉ có một chút như vậy, để hắn có thể nhìn thấy mình sớm hơn một chút, đỡ đi một khắc chờ đợi. Ái Đức Ngự Thư nghe xong lời của nàng, nhẹ nhàng nở nụ cười, trong thanh âm khàn khàn tràn đầy sung sướng, lòng tràn đầy ôn nhu, lá phong cũng lay động, nặng nề trùng trùng điệp điệp, khắp sườn núi như có lửa đỏ. Vu Thịnh Ưu nhìn hắn cười, ngẩng đầu, cũng tươi cười, dùng thanh âm nhẹ nhàng hỏi: “Nào! Hôm nay người muốn đi đâu chơi?” Ái Đức Ngự Thư nhếch miệng cười, bỗng nhiên vươn tay, bế nàng lên, Vu Thịnh Ưu sợ hãi kêu một tiếng, Ái Đức Ngự Thư sang sàng cười nói: “Nàng cứ theo ta là được.” “Này...ta...ta tự đi được.” Vu Thịnh Ưu đỏ mặt hét lên. “Thương thể của nàng chưa tốt. Ta ôm nàng đi mau hơn.” Ái Đức Ngự Thư không để ý tới nàng, ôm nàng đi nhanh lên đỉnh núi. “Chính người cũng có thương tích trong

người.” “Có bị thương nặng, cũng không đến mức ngay cả lão bà đại nhân cũng không ôm được.” “Ta không phải.....” Câu nói bình thường vẫn thốt ra kia, hôm nay lại nghẹn lại, bị Vu Thịnh Ưu nuốt xuống, nàng sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói thầm: “Quên đi, cho người chiếm tiện nghi một lần.” Ái Đức Ngự Thư ha ha cười, chưa đi được mấy bước, đã thấy một tuần mã màu trắng, con ngựa bị buộc ở cây, đá chân, thở phì phì, như là đang thúc giục chủ nhân mau tới. Ái Đức Ngự Thư đặt Vu Thịnh Ưu lên lưng ngựa, chính hắn cũng lúi lút lên ngựa, hai tay cầm dây cương, đồng thời cũng vòng tay ôm nàng vào ngực, hắn mỉm cười, giật dây cương, khẽ quát một tiếng, con ngựa giống như tên bắn xông ra ngoài. Con ngựa chạy gần nửa canh giờ, liền dừng lại bên bờ suối sau núi, Ái Đức Ngự Thư nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng bế Vu Thịnh Ưu xuống, chỉ vào dòng suối nhỏ phía trước nói: “Nàng xem, dòng suối này tuy không trong suốt như sơn tuyền trên Thánh Y sơn, nhưng cũng có rất nhiều cá nha.” “Cá?” Vu Thịnh Ưu gãi gãi đầu, kỳ quái nhìn hắn. Ái Đức Ngự Thư hí mắt cười: “Lão bà đại nhân, hôm nay ta bắt cá cho nàng ăn nha.” “Người bắt được sao?” Vu Thịnh Ưu nhìn mấy con cá bơi qua bơi lại trong suối, có chút không tin hỏi. “Ừ, nàng xem thường ta?” Ái Đức Ngự Thư không vui, rũ rũ tay áo cùng ông quần bước xuống suối, Vu Thịnh Ưu cũng muốn xuống giúp hắn, nhưng hắn lại bắt nàng chờ trên bờ, tự mình cầm đá bên bờ suối, làm thành một cái vòng lớn giữa suối, Vu Thịnh Ưu ngồi trên bờ, ôm đầu gối, chống đầu nhìn hắn, nhìn hắn bận rộn trong suối, hắn bắt cá thật sự rất lợi hại, tay không, chỉ một khắc đã bắt được ba, bốn con cá, hắn bắt được con nào, đều đem đến để bên chân nàng, cười vui vẻ giống như đứa nhỏ. Có lẽ, thật lâu trước kia, hắn cũng giống như vậy, ở sơn tuyền trên Thánh Y sơn, bắt cá cho tiểu Ưu của hắn, giống như bây giờ, không muốn nàng làm bất kỳ việc gì, cho dù là đi một bước, làm một chút việc nặng, chạm phải một chút nước lạnh. Nam nhân như vậy, nếu gặp hắn trước khi gặp được Viễn Tu, nàng có cảm động không? Cho dù hắn béo đến không còn lời nào để nói, cho dù diện mạo hắn kỳ quái, cho dù tính cách hắn quỷ dị, nhưng mà, trong mắt hắn, trong lòng hắn, nàng chính là trân bảo, nâng trên tay sợ rớt, giữ trong miệng sợ tan. Nếu gặp hắn trước khi gặp được Viễn Tu..... “Lão bà đại nhân! Tiếp theo!” Vu Thịnh Ưu định thần lại, nhìn lại phía tiếng nói, chỉ thấy một con cá to dài bay thẳng tới trước mặt nàng, nàng sợ hãi kêu a một tiếng, cuống quýt đưa tay bắt lấy, con cá mạnh mẽ quẫy vài cái trên tay nàng, đuôi cá đánh vào mặt nàng, Vu Thịnh Ưu lại a một tiếng, dùng sức giữ chặt mình cá, con cá ra sức giãy dụa, đuôi không ngừng quẫy vào mặt Vu Thịnh Ưu, Vu Thịnh Ưu buồn bực buông tay, con cá rơi trên cỏ, quẫy quẫy. Vu Thịnh Ưu vươn tay, cầm lấy một tảng đá, tức giận chỉ vào con cá nói: “Đáng giận! Người cư nhiên dám đánh vào tay ta! Ta bóp chết người!” Vu Thịnh Ưu ném tảng đá vào con cá, nhưng con cá lại nhảy lên, vừa lúc đụng trúng vào mặt Vu Thịnh Ưu, phát ra một tiếng vang lớn. Vu Thịnh Ưu sững sốt, nàng... nàng cư nhiên bị một con cá khi dễ !! “Ha ha ha ha.” Ái Đức Ngự Thư đứng trong nước, nhìn Vu Thịnh Ưu chật vật, cười đến gập lưng, ánh mắt hắn xinh đẹp cười mỉa, cười vui cười mở. Vu Thịnh Ưu thấy hắn cười vui vẻ như vậy, xoa xoa mặt mình, cũng nở nụ cười theo. Ái Đức Ngự Thư đi từ dưới suối lên, túm lấy đuôi con cá, cười giảo dị: “Cá nhỏ, cá nhỏ, người xem người cư nhiên dám khi dễ lão bà nhà ta! Ta nhất định phải thu thập người một phen. Lão bà, nàng muốn ăn nướng? Hay là luộc?” Vu Thịnh Ưu nhíu nhíu mày, còn thật sự nghi ngờ nói: “Nướng hay luộc cũng đều cho nó chết toàn thân, không được! Rất tiện nghi cho nó.” Ái Đức Ngự Thư hỏi: “Vây chặt ra rán?” Vu Thịnh Ưu chọn mi, phi thường tán thành gật đầu: “Không tồi!” “A ~ rán thì có chút khó khăn.” Ái Đức Ngự Thư hí mắt cười: “Nhưng mà cũng không làm khó được ta.” Nói xong, hắn đi đến bên ngựa, lấy từ trên lưng ngựa xuống một bao lớn, bên trong có một cái nồi, có bát đũa, có một ít đồ gia vị, còn có vài củ khoai lang cùng một ít món ăn thôn quê. “Oa! Người đều chuẩn bị tốt a? Thiệt nhiều đồ ăn, oa! Cư nhiên còn có rắn nữa, này ăn thế nào a?” Vu Thịnh Ưu nhìn mấy thứ trong bao, sợ hãi than. “Hắc hắc, nàng xem biểu hiện của ta là được, ta đã sớm muốn ăn cơm cùng nàng như thế này một lần.” Ái Đức Ngự Thư về mặt hưng phấn nói: “Trước kia, ta tránh sau núi nhà nàng, đều ăn cơm như vậy, cơm ngon ở nhà, nàng lại không muốn ăn, mỗi ngày đều chạy tới sau núi ăn cơm ta làm, khi đó ta làm không tốt, chính ta cũng không thích, nàng lại ăn giống như sơn hào hải vị, nhưng hiện tại ta có thể làm rất tốt rồi. Ta vẫn muốn lại được nấu cho nàng ăn.....” “Người thật sự rất thích nàng.” Vu Thịnh Ưu nhẹ giọng nói. “Sao? Nàng?” Ái Đức Ngự Thư nhìn nàng, sau đó phản ứng lại, gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, ta thật sự rất thích nàng a.” Vu Thịnh Ưu cầm cây rau, nhặt từng chút, lại nhìn lại đầu bếp sát cá Ái Đức Ngự Thư, nhẹ giọng thở dài. Một ngày này, Hai người bọn họ phối hợp phi thường tốt, những chuyện không muốn nói đều không nhắc tới, những chuyện không nên hỏi, tất cả đều không hỏi. Giữa trưa, hắn nhóm lửa nấu cơm bên dòng suối, thức ăn đơn giản, chỉ có mấy món, nàng lại ăn cao hứng, về mặt khen ngợi, hắn bưng bát cơm ý cười đầy mặt, đắc ý dào dạt. Buổi chiều, hắn ở bên dòng suối múa kiếm, thân ảnh di động, y vĩ phiêu phiêu, hắn múa tận hứng, nàng xem kinh diễm. Hắn thu kiếm, nhìn bên bờ suối đầy hoa dại, chọn lấy một đóa đẹp nhất, cài lên tóc nàng, nhìn nàng miệng cười xinh đẹp. Chạng vạng, hắn cùng nàng sống vai ngồi bên suối,

nhìn rắng đỏ chân trời, nhìn mặt trời dần dần hạ xuống, hắc trần đầy phiền muộn, yên lặng không nói gì..... Đêm, có chút lạnh.... Ánh trăng, tỏ lại sáng ngời..... Vu Thịnh Ưu nhẹ nhàng nắm tay lại, phúi những cánh hoa rơi trên làn váy đi, nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói:“Ta muốn trở về.” Đã khuya, nếu không trở về, Viễn Tu sẽ sốt ruột, nói không chừng còn khóc nữa. Ái Đức Ngự Thư nhìn trăng sáng trên bầu trời, trên gương mặt tuần mỹ đầy vẻ mờ mịt:“Nàng xem, ánh trăng trên trời thật đẹp, nhưng cho dù ta vươn tay thế nào, cũng đều không chạm được vào nó.” Vu Thịnh Ưu theo lời hắc, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nhẹ giọng nói:“Nó ở trên trời, người trên mặt đất, tự nhiên không thể chạm tới.” “Đúng vậy, trăng trên trời, bởi vì trên trời, ta không chạm được, trăng trong nước, bởi vì trong nước, ta cũng không chạm được.” Ái Đức Ngự Thư nói xong, nhẹ nhàng hạ mắt, không lên tiếng, qua hồi lâu, hắc mới đứng dậy nói:“Ta đưa nàng về.” Không giống với lúc đi, lần này, Ái Đức Ngự Thư lên ngựa trước, nhường Vu Thịnh Ưu ngồi ở phía sau hắc, giục ngựa đi, gió đêm lạnh như băng thẳng tắp thổi qua quần áo hắc, nhưng hắc không đi chậm lại chút nào, một đường giục ngựa, chạy đến cửa sau Cung gia bảo mới ngừng lại. Vu Thịnh Ưu xoay người xuống ngựa, đứng dưới nhìn hắc, Ái Đức Ngự Thư cười nói:“Vào đi thôi.” Vu Thịnh Ưu xoay người, đi hai bước, dừng lại, quay đầu nhìn hắc nói:“Người..... Người tới Thánh Y sơn tìm phụ thân ta, nói không chừng, người có thể trị khỏi cho người.” Ái Đức Ngự Thư nhìn nàng cười, không gật đầu, cũng không lắc đầu. Vu Thịnh Ưu quay lại hai bước, đứng trước ngựa, ngẩng đầu nhìn hắc, sốt ruột dặn:“Người nhất định phải đi a, bằng không... Bằng không ta sẽ thực lo lắng.” Ánh mắt Ái Đức Ngự Thư vẫn trong sáng, có ý cười thản nhiên, hắc nhếch miệng cười:“Lừa gạt nàng thôi! Ha ha.” “Ách?” Vu Thịnh Ưu cả kinh, kỳ quái nhìn hắc. “Nàng xem.” Ái Đức Ngự Thư chỉ vào con sư tử đá ở trước cửa hậu viện Cung gia bảo, vận khí từ đan điền, đột nhiên phát ra một chuồng, sư tử bằng đá nháy mắt vỡ vụn! “Ách!!” Vu Thịnh Ưu mở to hai mắt nhìn mảnh đá vụn đầy đất. “Ha ha ha, ta luyện thành tầng thứ tám nga!” Ái Đức Ngự Thư vẻ mặt đắc ý cười. “Cái gì? Thật sự?” Vu Thịnh Ưu kinh hãi nhìn hắc. “Đó là đương nhiên, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm, thông minh thiên hạ đệ nhất như ta, sao lại có thể thất bại chứ! Ha ha ha.” Ái Đức Ngự Thư bộ dáng tự kỷ. Vu Thịnh Ưu hỏi:“Vậy sao Mạt Nhất lại bảo người thất bại?” “Hắc bị ngốc.” Vu Thịnh Ưu hai tay chống nạnh rống lớn:“Vậy sao người lại nói người sắp chết?” “Ngốc! Ta không nói như vậy, nàng sẽ đi cùng ta sao?” Ái Đức Ngự Thư bắt đắc dĩ phẩy phẩy hai tay. “Người! Người! Người đi chết đi!” Vu Thịnh Ưu tức giận đánh một quyền, lại không nghĩ tới, Ái Đức Ngự Thư ngồi không vững, lập tức té xuống. Vu Thịnh Ưu bị dọa cuống quýt chạy tới hỏi:“Không sao chứ? Ta không phải cố ý.” “Ha ha ha ha, lão bà đại nhân, nàng quan tâm tới ta như vậy, chẳng lẽ không phải là thích ta a? Ta biết mà, ta anh tuấn tiêu sái như vậy, so với tướng công ngốc của nàng còn mạnh hơn cả trăm lần, nàng sao có thể không thích ta chứ?” Hắc xoa xoa chỗ bị Vu Thịnh Ưu đánh, ngồi dưới đất ha ha cười trêu chọc nàng. “Ngu ngốc! Ta không bao giờ để ý đến người nữa!” Vu Thịnh Ưu tức giận dậm chân, bỏ lại những lời này, xoay người chạy về Cung gia, không quay đầu lại nhìn hắc. Nàng đã đi xa, khuôn mặt tươi cười của Ái Đức Ngự Thư mới chậm rãi trầm xuống, trong mắt tràn đầy tịch mịch, Vu Thịnh Bạch đi ra từ phía sau cây đại thụ, thấp giọng than nhẹ:“Đệ sao phải lừa muội ấy.” Ái Đức Ngự Thư cười khổ một chút:“Như vậy nàng mới có thể không vướng bận gì vì đệ.” “Như vậy thật sự được chứ?” “Ừm.” “Đệ rõ ràng vì nàng làm nhiều như vậy, vì sao không nói cho nàng?” Hắc rõ ràng là vì nàng, đang lúc luyện công mấu chốt nhất, bỗng nhiên nghĩ rằng, nếu gầy, nếu biến thành mỹ nam, Vu Thịnh Ưu sẽ thích, hắc lại nói là do hắc không cẩn thận. Rõ ràng luyện võ thất bại, mất hết võ công, đe dọa sinh mệnh, hắc lại muốn mình đánh nát con sư tử đá giúp hắc, lừa nàng là vẫn còn võ công. Rõ ràng vì nàng cam nguyện buông tay tất cả, nguyện ý thay đổi tất cả, tất cả suy nghĩ đều là vì nàng, lại không nói một lời! “Vì sao không nói!” Nếu hắc nói ra tất cả những điều đó, thế giới này sẽ không có nữ nhân nào không cảm động vì hắc, không nhớ hắc cả đời. “Đệ có nói nha.” Ái Đức Ngự Thư nhẹ giọng trả lời. “Nói sao?” “Đệ nói đệ yêu nàng.” Thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một câu, ta yêu nàng... Vu Thịnh Bạch lắc đầu thở dài, tiến lên nâng hắc dậy:“Người thật là đệ đệ của ta sao? Nếu thích như vậy phải đi cướp lại a! Không cướp được tâm cũng phải cướp lấy người! Quý Vực môn chúng ta chẳng lẽ không bằng Cung gia bảo sao?” Ái Đức Ngự Thư nhìn theo hướng Vu Thịnh Ưu biến mất, nhẹ giọng nói:“Ca, đệ không có cách nào.” “Hử?” “Không có cách nào nhìn nàng chịu đau khổ, nhìn nàng phải khó xử.” Vu Thịnh Bạch lắc đầu:“Đệ so với ngốc tử Cung gia kia còn ngốc hơn! Ta sao lại có đệ đệ ngu như vậy chứ! Thật là...” Ái Đức Ngự Thư cúi đầu, nhẹ giọng nói:“Ca, đệ khó chịu.” Vu Thịnh Bạch trong lòng đau xót, vươn tay ôm đệ đệ của mình vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng hắc nói:“Ngoan, không nghĩ, cùng ca về Thánh Y sơn, ca nhất định sẽ chữa khỏi cho đệ, ca sẽ không để đệ chết đâu.” Ái Đức Ngự Thư gục trong lồng ngực ấm áp của Vu Thịnh Bạch, nhẹ nhàng nhắm mắt, nước mắt trong suốt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống..... Tâm nặng nề, phiền muộn cùng đau đớn nói không lên lời. Hắc yêu nàng, yêu mười hai năm, Mười hai năm..... Mười hai năm..... Đã yêu hết lòng, cũng đã đau thương Nhưng chưa bao giờ hối hận.

65. Chương 65: Định Nghĩa Hạnh Phúc

Vu Thịnh Ưu thắng tấp chạy về Cung gia bảo, nàng chạy thẳng từ hậu viện tới trung đình, bởi vì chạy nhanh, miệng vết thương của nàng hơi hơi đau, nàng ôm ngực, chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh ao sen, mồ hôi lạnh tinh mịn toát ra, nàng cau mày, nhìn phía trước, gắt gao nắm tay trái chính mình, cảm thấy càng đau đớn, chỉ nghĩ đến Bàn Tử, tâm lại đau nhói, nàng cắn răng, chịu đựng, gắt gao cắn răng, lại vẫn nhìn không được, nhìn nước ao mà hét to: “Ngu ngốc! Bàn Tử! Người là đồ ngu ngốc! Người là đồ ngu ngốc! Ô ô –” Kêu, kêu, chính nàng cũng không ý thức được, nước mắt sớm đã rơi ướt hai gò má, hần nghĩ rằng nàng thật là kẻ ngu ngốc sao? Hần nếu thật sự luyện được thần công, Mạt Nhất cần gì phải tức giận như vậy, hần nếu thật sự luyện thành, làm sao có thể bị một quyền của nàng đánh ngã. Tình nặng như vậy, làm sao nàng có thể nhận. Yêu sâu như vậy, làm sao nàng có thể báo. Nàng không có tư cách, cũng không có khả năng, cho nên nàng chỉ có thể làm bộ như không biết, cho nên nàng chỉ có thể quay đầu rời đi như vậy, chỉ có thể tuyệt tình tuyệt ý như vậy. Nàng cũng không muốn như vậy, nhưng nàng không thể không làm như vậy! Nàng không thể cho hần một chút hy vọng, không thể đối xử tốt hơn với hần, bởi vì tình yêu của hần không thuộc về nàng, nàng không thể đón nhận, tình yêu của hần tốt đẹp như vậy, thuần túy như vậy, không mang một chút tạp niệm, toàn tâm toàn ý, một nụ cười, một suy nghĩ, cũng đều hướng về nàng, làm sao để đối với nàng tốt hơn, làm sao để yêu nàng hơn. Tình yêu của hần, giống như giọt sương đọng trên lá sen buổi sớm, không nhiễm một hạt bụi, trong suốt tinh thuần. Tình cảm tốt đẹp đó, thuộc về nàng sao? Đương nhiên không phải! Tình cảm đó thuộc về Tiểu Ưu, cô gái giống như thiên sứ kia. Nàng chiếm thân thể của nàng ta, nhận lấy tất cả mọi thứ của nàng ta, nhưng không có cách nào làm cho người yêu của nàng ta được một chút hạnh phúc, một chút khoái hoạt, một chút vui mừng..... Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gắt gao nắm chặt hai tay, nước mắt chậm rãi chảy xuống. “Người khóc sao?” Phía sau, nhẹ nhàng truyền đến một thanh âm ôn nhu mà quen thuộc. Vu Thịnh Ưu vừa nghe tiếng đã biết là ai, nàng cuống quýt cúi đầu, đưa tay vội vàng lau nước mắt. “Người khóc vì Ái Đức Ngự Thư sao?” Hần ý cười trong suốt ngồi xuống bên người nàng, không chút nào để ý tới bùn đất làm nhiễm bẩn áo trắng của hần, hần cúi đầu nhìn nàng, nàng cúi đầu ra sức dùng tay áo lau nước mắt, nhưng lau thế nào cũng không sạch. Dưới ánh trăng, hai người sống vai ngồi bên hồ sen, trong hồ sen, chỉ có vài chiếc lá sen ố vàng, nhẹ nhàng lay động trong gió đêm. Cây hương chương bên cạnh ao sen sừng sững thản nhiên, ánh trăng sáng tỏ xuyên qua lá cây lay động, ôn nhu chiếu trên thân thể hần cùng nàng. “Người khóc vì hần sao?” Hần lại hỏi một lần. Vu Thịnh Ưu nhu nhu mũi, cúi đầu, nhẹ nhàng gật gật đầu. Cung Viễn Hàm hơi mỉm cười, phát ra thanh âm dễ nghe: “Hoàn toàn không cần thiết a.” “Ách?” “Người không cần khóc vì hần.” Cung Viễn Hàm mỉm cười nghiêng đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Hần đã thực hạnh phúc.” Vu Thịnh Ưu kỳ quái nhìn hần: “Hạnh phúc?” “Thân là nam nhân, hần đã có tình yêu, toàn lực truy đuổi, cho dù thất bại, hần cũng đã đem hết tâm ý của mình nhấn tới người, cho người biết.....” Cung Viễn Hàm nhìn nàng thật sâu nói: “Hần yêu người, thực yêu người, lại có thể khiến người lo lắng cho hần, khổ sở vì hần, cuối cùng, còn rơi lệ vì hần.” Tay hần không nhìn được vươn lên, nhẹ nhàng đụng vào nước mắt trong suốt trên hai gò má nàng, chỉ chạm một chút, liền lùi tay về, quay đầu, nhìn nước ao trong trẻo nhưng lạnh lùng, sâu kín hỏi: “Như vậy không phải là hạnh phúc sao?” Vu Thịnh Ưu sửng sốt, nước mắt vẫn đầm trên mặt, nhìn hần, ngơ ngác hỏi: “Vậy cũng coi như hạnh phúc?” “Vậy... đại tẩu cho rằng thế nào mới là hạnh phúc? Ở cùng một chỗ với người, sớm sớm chiều chiều, đến khi bạc đầu, mới là hạnh phúc sao?” Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng nhìn nước ao, dung nhan tuấn tú xuất trần, dưới ánh trăng bàng bạc, thản nhiên lại có chút ưu sầu. Vu Thịnh Ưu cúi đầu, không nói gì. Cùng nàng cùng một chỗ? Sớm sớm chiều chiều, tới tận khi bạc đầu? Thật sự là là hạnh phúc sao? Nàng cũng không phải Tiểu Ưu, lừa gạt hần cả đời, để hần sống trong sự giả dối, thật sự là hạnh phúc sao? Đúng vậy, cho dù nàng thương hần hay không, đều nhất định sẽ khiến hần không được hạnh phúc. Bởi vì... Người hần yêu đã sớm biến mất, Từ mười hai năm trước, Biến mất trong dòng nước sơn tuyền xanh biếc trên Thánh Y sơn... Có lẽ đã chết đi, có lẽ đã sớm đầu thai..... Cho nên... Cả đời này, hần đều nhất định không thể yêu được người hần yêu, Cả đời này, hần đều nhất định không thể chiếm được người hần yêu. Nghĩ vậy, Vu Thịnh Ưu thở dài thật sâu, nhẹ nhàng nhú mày, lại cúi đầu khóc lên: “Ô ô, Bàn Tử thật sự rất đáng thương..... Vì sao hần lại yêu sâu đậm như vậy? Vì sao hần lại yêu thực lòng như vậy?” “Đại tẩu, đôi khi, tình yêu, kỳ thật là chuyện của một người.” Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng nói xong, đưa tay vào ngực, lấy ra một chiếc khăn tay trắng nõn tinh xảo đưa

cho nàng: “Cả đời này ngươi đã lựa chọn đại ca, vậy không nên vì nam nhân khác rơi lệ. Bằng không... có người sẽ thương tâm.” Vu Thịnh Ưu nhìn khăn tay trong tay hắn, nhẹ nhàng đón lấy, theo ánh mắt hắn nhợt nhạt nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa, Cung Viễn Tu đang hoang mang vội vàng chạy về phía nàng. “Nương tử, nàng đã trở lại?” Hắn vừa chạy vừa vẫy tay gọi. Vu Thịnh Ưu nắm khăn tay trong tay, xoa xoa lưng tung nước mắt trên mặt, sau đó đưa tay khăn trả lại cho Cung Viễn Tu, nhìn về phía Cung Viễn Tu, cố gắng cười gật đầu: “Phải!” Cung Viễn Tu theo quán tính lao lên ôm, Vu Thịnh Ưu đứng thế trung bình tấn, vững vàng đón được! Cung Viễn Tu dùng sức ôm lấy nàng cọ cọ, ủy khuất oán giận: “Nàng đi ra ngoài đã cả ngày, Viễn Tu buồn muốn chết.” “Hắc hắc, không phải ta đã trở lại rồi sao?” Vu Thịnh Ưu buồn cười an ủi hắn: “Lần sau cũng sẽ đưa ngươi ra ngoài chơi.” “Thực chứ?” Cung Viễn Tu ánh mắt lóe sáng lóe sáng. “Thật.” Vu Thịnh Ưu nhìn hắn bộ dáng đơn thuần, mỉm cười, hung hăng gật đầu. Những người khác, nàng không quản nổi, cũng không có sức đi quản, nhưng hạnh phúc của chính mình, nam nhân của chính mình, nàng nhất định sẽ thực cố gắng khiến hắn được hạnh phúc! Giống như Viễn Tu đã nói, cả đời này nàng đã lựa chọn hắn, không có đường lui, cũng không muốn lui về phía sau. “Nương tử tốt nhất!” Cung Viễn Tu thực vui vẻ ôm lấy nàng, cọ a cọ a, dùng sức cọ! Cọ khiến nàng trong lòng tràn đầy nhu tình. “Được rồi, được rồi, đừng cọ, trở về ngủ thôi.” Vu Thịnh Ưu vỗ vỗ đầu hắn cười nói. “Được!” Cung Viễn Tu gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Cung Viễn Tu nói: “Nhị đệ, nương tử đã trở lại, ta trở về ngủ nga.” Cung Viễn Tu mỉm cười, vỗ nhẹ nhẹ bờ vai của hắn, ôn nhu nói: “Đi đi.” “Được rồi!” Cung Viễn Tu rũ rũ ống tay áo một chút, ôm lấy Vu Thịnh Ưu, vui vẻ cười nói: “Đi thôi.” “A, ta tự đi được.” Vu Thịnh Ưu bị ôm trong lòng hắn giãy giụa yếu ớt. Nhưng Cung Viễn Tu lại lắc đầu, dùng sức ôm nàng, vừa bước nhanh về phía trước, vừa cười nói: “Không được, không được, nương tử bị thương còn chưa lành đâu.” “A — không cần, thật mất mặt.” Từ đây đi trở về, không biết sẽ có bao nhiêu người hầu nhìn vào a, không cần tới trời sáng, tin tức bất quá mới nhất của Cung gia sẽ ra lò, đến lúc đó không biết sẽ truyền thành cái dạng gì đây! “Ha ha ha, không đâu, không đâu, nếu rơi Viễn Tu sẽ nhặt lên cho nàng.” “Ngốc – mất mặt rồi sao có thể nhặt lại được?” “Ha ha ha.” Hai người vừa cười, vừa đùa, chậm rãi biến mất trong màn đêm, không còn thấy bóng dáng, ngẫu nhiên có thể nghe được thanh âm cô gái cười duyên từ xa xa truyền lại, một lát sau, ngay cả một thanh âm nhỏ vụn cũng không còn nghe thấy nữa. Dưới ánh trăng, Cung Viễn Tu một mình đứng bên ao sen, lẳng lặng nhìn hồ nước, nhẹ nhàng mỉm cười, tao nhã, gió đêm thổi qua, áo trắng phiêu hương phía chân trời, tuần mỹ giống như thần tiên, tuyệt thế xuất trần, không nhiễm bụi bặm.

66. Chương 66: Hòa Hợp, Chúng Ta Lại Hòa Hợp

Cung Viễn Tu ôm Vu Thịnh Ưu một đường sôi nổi trở về phòng, ôm nương tử nhà mình, đổ về hướng giường, hai người song song ngã trên giường, Cung Viễn Tu áp trên người Vu Thịnh Ưu, vui rạo rực nhìn nàng, vì sao hắn lại thích nương tử nhà hắn đến vậy? Thật sự rất thích. Cung Viễn Tu gục đầu xuống hôn nhẹ lên mặt Vu Thịnh Ưu, nàng đỡ lấy đầu hắn, ha ha cười không ngừng hỏi: “Làm chi vậy?” “Hôn nhẹ a.” Cung Viễn Tu ngẩng đầu, trông mong nhìn nàng: “Không được sao?” “Cũng không phải không được a.” Vu Thịnh Ưu mặt đỏ lên, nàng không chịu nổi ánh mắt giống như con chó nhỏ này của hắn, mỗi lần, hắn nhìn nàng như vậy, toàn thân nàng mềm nhũn, tim đập gia tốc, hắn nói cái gì nàng cũng sẽ không cự tuyệt. Trong lúc Vu Thịnh Ưu thất thần, Cung Viễn Tu vừa hôn môi, hai má của nàng, vừa mở vạt áo của nàng ra, cái yếm tơ lụa màu đỏ như lửa rất nhanh lộ ra. Vu Thịnh Ưu sững sốt một chút, nuốt một ngụm nước miếng, nhỏ giọng hỏi: “Viễn Tu, ngươi đang làm gì?” “Cởi quần áo của nàng a.” Cung Viễn Tu trả lời trực tiếp, vừa cởi vừa dùng ánh mắt mà Vu Thịnh Ưu khó chống đỡ nhất nhìn nàng hỏi: “Không được sao?” “Cũng không phải không được a.....” Vu Thịnh Ưu gãi gãi tóc, hai mắt lóe sáng, đáng giận! Mỗi lần hắn nhìn nàng như vậy, nàng lại muốn lao lên, lại muốn hóa thân thành lang sói! A ngao ngao ngao ngao ngao ngao ~! Nghiêng đầu, lau nước miếng, đã lâu mình không thấy hưng phấn như vậy! Nhưng mà, đây là Viễn Tu đáng yêu a! Là Viễn Tu chỉ số thông minh còn không đến mười tuổi a! Làm sao có thể, cảm giác giống như đang phạm tội a! Nhưng mà..... Hắn thật sự rất có tiềm chất câu dẫn người ta phạm tội a! Một lát sau, quần áo Vu Thịnh Ưu đã bị hắn cởi sạch, nàng toàn thân xích lửa nằm trên giường, ngượng ngùng túm lấy cái chăn bên cạnh, muốn che đi thân thể, nhìn người bên trong giường, nhẹ giọng hỏi: “Người cởi sạch quần áo ta như vậy để làm chi?” Chẳng lẽ hắn muốn...? Ai nha! Đáng ghét ~! Người ta không cần! Sẽ

có người tiến vào! Cung Viễn Tu cười, thực sáng lạn, ánh mắt cũng thực trong suốt, không hề có một chút tình dục, hần giờ hộp thuốc trong tay lên nói: “Bôi thuốc cho nàng a.” “A.....” Vu Thịnh Ưu ánh mắt tối lại, không rõ là cao hứng hay là mất mát. Bôi thuốc thì bôi thuốc, không phải cởi áo của ta là đủ rồi sao? Còn cởi quần ta làm chi! Thật là, ngu ngốc, khiến người ta hiểu lầm! Ai, ngốc tử đúng là ngốc tử, nàng cư nhiên còn trông mong hần sẽ làm gì để làm gì! Thật sự là, suy nghĩ quá nhiều. Vu Thịnh Ưu nằm thẳng, hai tay chạm đầu, không nhúc nhích, để Cung Viễn Tu bôi thuốc cho nàng, miệng vết thương của nàng cũng đã đóng vảy kết, mỗi ngày dùng thuốc mỡ nhị sư huynh đưa, tốc độ khép miệng vết thương lại nhanh hơn, chỉ qua vài ngày, cơ hồ đã khỏi hẳn. Cung Viễn Tu mở hộp thuốc, mùi thuốc dễ ngửi phiêu tán trong không khí, ngón tay thon dài của hần khê quệt một chút thuốc ra, thuốc mỡ màu phấn hồng, nhẹ nhàng xoa lên miệng vết thương của nàng, tay hần chậm rãi vẽ loạn trên miệng vết thương đã đóng vảy kết của nàng, một vòng, một vòng nhẹ nhàng vẽ về, Vu Thịnh Ưu cảm giác được thuốc mỡ mát rượi, nàng hơi hơi run rẩy một chút, một lát sau, bởi vì hần khê vuốt, miệng vết thương dần dần nóng lên, còn có cảm giác hơi ngứa. “Nương tử, còn đau phải không?” Cung Viễn Tu cũng nằm xuống, nhẹ giọng hỏi bên tai nàng, hơi thở của hần thổi tới vành tai của nàng, mang theo một tia khiêu khích tình dục, tay hần chậm rãi chạm trên vết thương của nàng, từ ngón tay biến thành bàn tay. Vu Thịnh Ưu cảm thấy toàn thân nóng lên, miệng khô, nàng liếm liếm khóe môi khô khốc nói: “Ách, hoàn hảo, không phải rất đau.” “Viễn Tu vù vù cho nàng.” Cung Viễn Tu nói xong, không đợi nàng trả lời, ngồi thẳng dậy, đem môi mềm nhẹ dán tại miệng vết thương của nàng, thổi nhẹ hai cái, sau đó vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm. Thân mình Vu Thịnh Ưu run rẩy một chút, miệng vết thương vừa nóng vừa ngứa, nàng đỏ mặt nói: “Được rồi, được rồi, không đau.” Cung Viễn Tu nghe được, ngừng động tác lại, Vu Thịnh Ưu chậm rãi thở ra một hơi, nhưng còn chưa kịp hít vào, cả người lại run lên. “A..... Viễn Tu người.” Vu Thịnh Ưu đẩy nhẹ đầu hần, run rẩy cả kinh kêu lên. “Nương tử, Viễn Tu muốn hôn nhẹ nàng, không được sao?” Cung Viễn Tu chôn mặt trên ngực nàng, ngược mắt nhìn lên, vẽ mặt cầu xin khó nhịn nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu trái tim hơi hơi run lên, ngay cả đầu ngón tay cũng mềm nhũn, nàng đỏ mặt gật đầu: “Khụ, cũng không phải không được.” Cung Viễn Tu như là được đặc xá, sung sướng khiêu khích ngọc châu của nàng, dùng miệng cắn nhẹ, dùng đầu lưỡi hôn lấy, nhẹ nhàng liếm, bàn tay nắm một bên khác, xoa bóp không nhẹ không nặng. Vu Thịnh Ưu toàn thân cứng lại, hai tay gắt gao bám lấy bờ vai hần, nhắm mắt lại, chịu đựng cảm giác sống dở chết dở này. Hần hơi hơi dùng sức một chút, “A...” Nàng nhịn không được rên rỉ ra tiếng, Cung Viễn Tu sau khi nghe được, lại ra sức khiêu khích, bàn tay to thỉnh thoảng chạy loạn trên người nàng, nàng cắn chặt khóe miệng, nhẩn nại nói: “Viễn Tu, được rồi.” Đáng giận, hần rốt cuộc muốn hôn bao lâu a. Cung Viễn Tu không để ý đến nàng, rời khỏi ngực nàng, khê hôn lên phía trước, đầu lưỡi hần tựa như rắn, trượt trên thân thể nàng, hần liếm qua cổ nàng, một đường đi vào cằm của nàng, cắn nhẹ một chút. Vu Thịnh Ưu bị đau, hé miệng kêu nhỏ một tiếng, đầu lưỡi hần linh hoạt tiến đến miệng nàng, xâm nhập vào trong, thực dùng sức quấn lấy đầu lưỡi của nàng, dây dưa, Vu Thịnh Ưu toàn thân cứng lại, kim lòng không đậu đưa tay ôm lấy lưng hần, gắt gao nhắm mắt lại, nhiệt liệt đáp lại nụ hôn của hần. Hai người vẫn hôn thật lâu, khi hần buông môi của nàng ra, nàng hít mạnh từng ngụm từng ngụm, toàn thân lửa nóng, trái tim đập bịch bịch, hần ngồi thẳng lên, rất nhanh bỏ đi áo của chính mình, áp người xuống, tiếp tục hôn nàng, giống như hôn không đủ, gắt gao dây dưa, cắn cắn, lồng ngực hần xích lửa, nóng như lửa dán sát vào nàng, bàn tay to di chuyển trên cơ thể nàng, chậm rãi đi xuống phía dưới, tới hai chân nàng, ngón tay khê chạm nơi mật huyết của nàng, sớm đã một mảnh ướt át, Vu Thịnh Ưu mạnh mẽ mở to mắt, toàn thân mãnh liệt run run. Hần khê cười một tiếng, môi dùng sức hôn nàng, ngón tay có lúc như vô tình chạm qua bên ngoài của nàng, có lúc lại tùy ý ma sát, nhẹ nhàng xoa bóp. Vu Thịnh Ưu bị hần làm cho khó chịu, thân thể nàng chỉ có thể cuồng loạn lắc lư, như là né tránh hần đụng chạm lại giống như khát vọng được càng nhiều hơn. Nàng nghiêng đầu, né tránh hần hôn, khó kim lòng nổi kêu tên hần. “Viễn Tu..... Viễn Tu.” thanh âm Vu Thịnh Ưu, sớm trở nên kiều mỵ vô cùng, nàng vặn vẹo thân thể, khiến chính mình càng gần sát hần, nàng biết nàng muốn hần, cũng không thể không biết xấu hổ nói ra miệng, chỉ có thể dùng thân thể không ngừng cọ sát hần. Cung Viễn Tu giương mắt, trong mắt hần còn có một tia thanh minh, hần nhìn nàng vẽ mặt mê loạn, cảm thấy vui mừng, hần thích vẽ mặt nàng như vậy, chỉ lộ ra trước một mình hần, hai gò má bị dục hỏa thiêu hồng, ánh mắt cuồng loạn, thanh âm mềm nhuỷ, đây là đều là của hần, của một mình hần, cho dù nam nhân khác yêu nàng như thế nào, cũng chưa từng nhìn thấy, nàng là của một mình hần, vẽ mặt này, cũng chỉ có một mình hần có thể thấy. “Viễn Tu..... A!~” Vu Thịnh Ưu mở mắt ra nhìn hần, trong mắt lộ ra vẻ mời gọi say lòng người. Cung Viễn Tu nuốt nước miếng, hạ thân lửa nóng lại thô to thêm một chút, hần rốt cuộc nhịn không được cởi quần ra, nhấc hai chân nàng lên, đặt trên lưng hần, dục vọng đặt ở lối vào mật huyết, thân thể nàng run lên, hai chân kim lòng không đậu kẹp chặt

thắt lưng hắn. Cung Viễn Tu động thân, dục vọng chậm rãi tiến vào, động tác của hắn rất chậm, rất nhẹ nhàng, thậm chí còn có một tia lý trí, hắn đang nhìn, nhìn nàng ở dưới thân hắn thở gấp liên tục, mãn nhãn mị ý, hắn đang cảm thụ, cảm thụ của nàng chậm rãi bao dung hắn, nàng thậm chí nhắc ông, tiếp nhận hắn. Cung Viễn Tu nhẹ nhàng cười, phần eo dùng sức, mạnh mẽ đâm vào, cho đến khi hoàn toàn nhập vào. “Ân a.....” Vu Thịnh Ưu hai chân kẹp chặt thắt lưng hắn, hai tay ôm chặt lấy lưng hắn, dùng tư thế này đón nhận vui thích hắn mang đến cho nàng. Hắn bắt đầu cử động nhanh hơn trong nàng, mỗi một lần đều khiến nàng bay lên tận trời, lại nhẹ nhàng phiêu phiêu rơi xuống, còn chưa cảm nhận hết kích thích lần này, lại một lần bị hắn đưa lên đỉnh cao. “A a ~! A a.” Vu Thịnh Ưu cuồng loạn lắc lư thân thể, chỉ có thể rên rỉ, hắn động tác mau, hắn va chạm thực mãnh liệt, hắn toàn bộ vọt vào nàng, hạ thân của nàng không ngừng run rẩy, co rút nhanh, loại kích thích này, nàng sắp không thể đón nhận nổi nữa, nàng dùng sức leo lên hắn, muốn lui khỏi sự va chạm của hắn, nhưng hai tay của hắn lại gắt gao ôm lấy hông nàng, dùng sức va chạm từng đợt từng đợt, trong phòng tiếng rên dâm dục vang lên không ngừng. “A... A...!” Hai tay của nàng càng thêm dùng sức ôm hắn, mũi chân của nàng gắt gao thẳng cứng, ánh mắt càng thêm mê loạn, mặt huyết không ngừng run rẩy. Hắn biết, cao triều của nàng sẽ đến, hắn bỗng nhiên ôm lấy nàng, xoay người một cái, làm cho nàng đặt ở trên người hắn, dục vọng cứ rắn thẳng tắp đi vào, “A a... Viễn Tu ~ a ân!” Vu Thịnh Ưu cong người nhận, hạ thể truyền đến khoái cảm mãnh liệt, làm cho nàng run rẩy toàn thân, nàng muốn càng nhiều, càng nhiều loại cảm giác này. Theo bản năng nàng lắc lư hông, qua lại ma sát dục vọng của hắn, điên cuồng phun ra nuốt vào. “A a... A!” “A.. A!” Cung Viễn Tu đỡ lấy hông nàng, ôm nàng tiếp tục vận động, nâng nàng lên, buông tay, để cho nàng ngã xuống, dục vọng của hắn tiếp tục thâm nhập tiểu huyết của nàng. “A a a!” Vu Thịnh Ưu điên cuồng lay động vài cái, toàn thân giống như bị điện giật, loại khoái cảm tê dại run rẩy này, quả thực như đưa nàng lên tận thiên đường, nàng mạnh mẽ ngồi xuống, ghé vào trên người hắn, tiểu huyết gắt gao bao lấy dục vọng của hắn, ánh mắt chậm rãi thất thần, cảm nhận khoái cảm cao triều. Cung Viễn Tu im lặng ôm lấy nàng, dùng dục vọng mềm nhẹ ma sát nàng, khiến tiểu huyết co rút nhanh, để cho nàng hưởng thụ dư vị lần này. Hắn kéo nàng qua, hôn trụ đôi môi đã bị hắn hôn đến đỏ bừng kia, không ngừng cắn cắn, Vu Thịnh Ưu thở phì phò nhìn hắn, hắn lại nhẹ nhàng cắn nàng một ngụm, dục vọng ở trong cơ thể nàng cứ rắn mạnh mẽ. “A!” Vu Thịnh Ưu khẽ kêu một tiếng, Cung Viễn Tu nhẹ nhàng cười, cắn vành tai của nàng một chút nói: “Tiếp tục a. Nương tử.” Vu Thịnh Ưu vô lực nhìn hắn miễn cưỡng nói: “Không còn sức.” Cung Viễn Tu cười: “Ta đến là được.” Nói xong, hắn xoay người một cái, đem Vu Thịnh Ưu đặt dưới thân, tách hai chân của nàng ra, nhắc ông nàng, rất nhanh vọt vào mặt huyết của nàng. “A a, Viễn Tu!” Vu Thịnh Ưu cuồng loạn hô tên của hắn, hai tay quơ loạn trong không trung, rốt cục túm chặt bờ vai của hắn, như là kẻ sắp chết đuối túm được phao cứu mạng, gắt gao bám chặt. Cung Viễn Tu lần này không ôn nhu, hắn dùng lực tiến vào, theo một trận cao triều co rút nhanh của nàng, hắn cũng đem toàn bộ mầm móng cực nóng gieo trong cơ thể nàng. “A ~!” Cung Viễn Tu ôm chặt lấy nàng, càng tiến vào sâu hơn, để âm móng của mình đi vào càng nhiều, hắn giương mắt, ôn nhu nhìn nữ tử bị dục hỏa thiêu đốt tới yếu mị, nhẹ nhàng hôn hai má, ánh mắt, chớp mũi, môi của nàng, nàng hơi hé miệng, đầu lưỡi hắn trượt vào, cùng nàng giao triền một chỗ, hạ thân hắn mềm nhũn còn chôn trong cơ thể nàng, hắn ôn nhu hôn nàng, nhẹ nhàng tự do di chuyển trong miệng nàng, đầu lưỡi đảo qua lợi của nàng, liếm hôn từng chút, ôn nhu giống như đang hòa tan trong miệng nàng. Nương tử, không nên nhìn nam nhân khác, không cần vì người khác mà khóc, chỉ nên vì ta, chỉ nhìn một mình ta. Làm nữ nhân của một mình ta. Như vậy là được rồi. Ta sẽ làm cho nàng thực hạnh phúc..... “Nương tử, thoải mái sao?” Cung Viễn Tu nhẹ giọng hỏi. “Ừm.” Vu Thịnh Ưu híp mắt, giống như con mèo được cho ăn no. “Vậy lại tiếp một lần được chứ?” Hắn giương mắt nhìn nàng, ánh mắt thực trong suốt, thực trong suốt. “Cái kia... Viễn Tu a, người làm việc này thật đúng là thuần thực a.” Vu Thịnh Ưu nhìn hắn nghi hoặc hỏi. Hắn không phải choáng váng sao? Vì sao kỹ xảo của hắn tốt như vậy chứ? “Nương tử, ta là nam nhân a.” Cung Viễn Tu vừa nói, vừa đem dục vọng vừa cứng lên của mình đi vào: “Ừm... Đây là bản năng a.” “A, thật không?” Vu Thịnh Ưu có chút hoài nghi. “Đúng vậy!” Dùng sức vọt mạnh một trận. “A... A... A ân ~” Nàng rốt cuộc không còn sức để nghĩ xem hắn có đúng là ngốc hay không, chỉ có thể theo hắn tiếp tục dây dưa ... Đêm còn rất dài... Trong trường xuân sắc, Tình ý chính nùng ~!

67. Chương 67: Tướng Vong Cho Giang Hồ [Thượng]

Sáng sớm, sắc trời chưa rõ, người hầu Cung gia bảo đã sớm thức dậy, đốt củi, nấu cơm, dọn dẹp sân, vui vẻ thoải mái. Tì nữ Lạc Nhạn trong phòng Cung phu nhân, sớm đã thức dậy, nàng đi ra khỏi phòng, tới phòng bếp, Cung phu nhân mỗi sáng sớm đều thích dùng muối cùng phần trâu châu Nam Hải súc miệng, mỗi ngày nàng đều tự mình tới phòng bếp mang lên. Kỳ thật loại việc nhỏ này, căn bản không cần thị nữ cao cấp như nàng đi làm, chỉ là..... Chỉ là..... Mỗi ngày, nàng đều đi qua bên rừng trúc, khi đó, nàng luôn nhẹ nhàng nhìn vào phía bên trong, chỗ sâu trong rừng trúc, tinh tế rậm rạp, rõ ràng không thể nhìn thấy gì, rõ ràng nàng chưa từng nhìn thấy người ấy múa kiếm, nhưng nàng cũng có thể tưởng tượng ra, người ấy ở giữa rừng trúc xanh biếc, nhẹ nhàng rút kiếm, kiếm quang vũ lộng, áo trắng phiêu phiêu, kiếm khí mạnh mẽ, tiêu sái tới mức nào, mê người tới mức nào. Nàng luôn chậm rãi đi qua rừng trúc, quay đầu nhìn, kỳ thật không chỉ mình nàng, có người hầu nào ở Cung gia, khi đi qua đây lại không giống nàng, nghiêng đầu, nhìn về phía sâu trong rừng trúc ? Chỉ cần một lần cũng tốt, Có thể để cho nàng được nhìn thấy, Nhìn thấy dáng vẻ nhị thiếu gia múa kiếm, Thật là tốt biết bao..... Nàng quay đầu, quẹo vào hành lang dài, đi về phía trước, đoạn đường ngắn chỉ khoảng hai mươi bước là hết, nàng không dám, cũng không thể, ở trong này nhiều hơn một giây. Lúc Lạc Nhạn đi đến trong sân đình, chậm rãi thả chậm cước bộ, nhìn về phía ao sen đã héo rũ, sáng sớm sắc trời vẫn tối nặng nề, hoàn toàn không nhìn thấy mặt ao, nhưng nàng lại đi đến bên cạnh ao, đứng dưới tàng cây hương chương, nhìn nước ao xa xa. Người ấy, luôn thích đứng ở đây, nhìn về phía trước, giống như phía xa kia có phong cảnh đẹp nhất trên đời. Người ấy luôn nhìn như vậy..... Nhìn..... Người ấy khéo môi luôn mang theo nụ cười ôn nhu, nhợt nhạt, ảm áp lại đậm đặc, mê người lại đả thương người, Nàng luôn vụng trộm đứng ở xa xa nhìn hắn, hắn ngắm phong cảnh, nàng ngắm hắn, hắn thích phong cảnh, nàng thích hắn. Phong cảnh nơi này, nàng nhìn vô số lần, học theo dáng vẻ của hắn, đứng ở cùng một nơi, nhưng..... Nàng không nhìn thấy. Không nhìn thấy phong cảnh trong mắt hắn, Người ấy..... Rốt cuộc đang nhìn cái gì? Vì sao, phiền muộn như thế, Vì sao, tịch mịch như vậy. Lạc Nhạn nhẹ nhàng nắm hai tay, a, nàng vượt rào, nàng chỉ là một tì nữ, mà người ấy, là nam nhân hoàn mỹ nhất trên thế gian này, là chủ tử của nàng, nàng không nên nghĩ tới, không nên, chỉ nghĩ một chút, cũng là xúc phạm tới tiên nhân như người ấy. Nàng nhẹ nhàng xoay người, lại phát hiện, một nam nhân tao nhã vô thanh vô tức đứng cách nàng không xa, Lạc Nhạn hơi cả kinh, cũng khôi phục lại rất mau, nhẹ nhàng nhún người nói: “Nhị thiếu gia.” Cung Viễn Hàm ôn nhu cười gật đầu: “Không cần đa lễ.” Lạc Nhạn đứng dậy, hơi cúi đầu, thối lui ba bước, tránh khỏi nơi hắn vẫn hay đứng. Cung Viễn Hàm chậm rãi tiến lên, đứng bên cạnh ao sen, cười yếu ớt nhìn phía trước, gió nhẹ, thổi qua tán lá cây hương chương, vài chiếc lá ố vàng nhẹ nhàng rơi xuống, xoay tròn bay qua bên người bọn họ, phát ra tiếng vang nhỏ vụn. “Lạc Nhạn, nhà của ngươi ở đâu ?” Cung Viễn Hàm bỗng nhiên lên tiếng hỏi. “Nhà của nô tì ở thành Hoa Thanh.” “Thành Hoa Thanh.....” Cung Viễn Hàm nhẹ nhàng nói: “Là một nơi không tồi.” Lạc Nhạn ôn nhu cười, khuôn mặt lại diễm lệ vài phần: “Đúng vậy, quê nô tì bốn mùa như xuân, nhị thiếu gia không phải thích ngắm hoa sen sao? Hoa Thanh thành cho dù đến giờ, trên mặt hồ ngoài thành hoa sen vẫn còn nở.” “Thật không?” Cung Viễn Hàm mỉm cười mà đứng, không hề nói tiếp. Lạc Nhạn biết hắn không muốn bị người khác quấy rầy, mềm nhẹ nhún người, xoay người cáo lui. Đi đến xa xa, nhin không được quay đầu, nhìn lại bóng dáng hắn phía xa. Cuối cùng, hơi hạ ánh mắt, quay đầu rời đi. Cung gia nam uyển, Cung Viễn Tu theo thói quen đã sớm tỉnh lại, lúc này hắn đã nên tới rừng trúc luyện võ, lại nhìn kiêu thế nặng nề ngủ bên cạnh, hắn lại không nghĩ tới, chỉ muốn ôm thân mình mềm mại của nàng, ngắm nhìn gương mặt nàng lúc ngủ, cho tới tận khi vĩnh viễn sánh cùng trời đất. Người trong lòng cọ cọ ngực hắn, hắn mềm nhẹ cười, cúi đầu, yêu thương hôn lên trán nàng, hắn vốn nghĩ chỉ nhẹ nhàng yêu thương nàng một chút, nhưng đụng tới nàng lại không nhịn được, hôn một chút lại một chút, hai má, khéo miệng, đôi mắt, mũi. Vu Thịnh Ưu mặt nhăn nhú, mơ mơ màng màng cọ cọ hắn, tìm vị trí thoải mái trong lòng hắn, tiếp tục ngủ. Cung Viễn Tu nở nụ cười một chút, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, đã là thời gian ăn điểm tâm, hắn muốn gọi nàng dậy, lại nghĩ tới đêm qua điên cuồng, lại nhin xuống. Để cho nàng ngủ thêm một lát đi, đợi lát nữa kêu tì nữ đưa chút nước ấm cùng thức ăn tới phòng, nếu nàng tỉnh, liền đưa nàng ăn một chút, nếu chưa tỉnh, cứ để nàng tiếp tục ngủ. Nâng tay, nhắc bàn tay nàng đặt trên người hắn xuống, đứng dậy xuống giường, nhẹ nhàng đắp lại chăn cho nàng, mặc quần áo, lặng lẽ ra khỏi phòng. Một loạt động tác mềm nhẹ cẩn thận, từng động tác đều mang theo vẻ ôn nhu say lòng người. Ngoài phòng, sắc trời vừa sáng, chim chóc ở trên cây vui kêu to, Cung Viễn Tu xoắn bước đi đến nhà ăn, trên mặt mang theo nhợt nhạt tươi cười. Cách đó không xa, kim quế nở thật nhiều, hương hoa quế tỏa bốn phía, Cung Viễn Tu ngẩng đầu nhìn lại, bỗng nhiên nghĩ đến, nếu lúc nương tử thức dậy, trong phòng có một chút mùi hoa,

nàng nhất định sẽ thực vui vẻ đi? Nghĩ đến nàng miệng cười vui vẻ, hân nhện không được bước nhanh tiến lên, đi đến dưới tàng cây hoa quế, kéo một nhánh cây, hái một nhánh hoa quế nhiều nhất, hân đứng dưới tàng cây tinh tế tìm kiếm, muốn chọn thêm một chút. Lúc này, Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên phía sau hân: “Đại ca.” “Nhị đệ.” Cung Viễn Tu quay đầu, tươi cười sáng lạn, giống như lúc ngây ngốc. Cung Viễn Hàm đi đến, nhìn hân, mỉm cười nói: “Đại ca còn muốn giả bộ bao lâu?” Cung Viễn Tu dừng động tác, không chút nào kinh ngạc nói: “Bị đệ phát hiện rồi?” “Sớm phát hiện, đại ca, huynh cũng chỉ có ngày đầu tiên là thật ngốc đi?” “A! Sao đệ lại có thể phát hiện chuẩn xác như vậy?” Cung Viễn Tu cười, lúc ấy hân trúng xuân dược, tư duy quả thật có chút hỗn loạn, nhưng không quá một ngày đã tỉnh táo lại, nhưng hân cũng không lập tức tuyên bố hân đã bình thường lại, mà lại tiếp tục giả ngu. “Ngày đó lúc huynh đánh Mạt Nhất đệ đã biết.” Chương lực kia không chế vừa đúng, chỉ khiến hân trọng thương, không phải chí tử, tuyệt đối không phải điều ngốc tử Tu có thể làm được! Hơn nữa, hân là đệ đệ của y, trên thế giới này không ai hiểu Cung Viễn Tu hơn Cung Viễn Hàm, tựa như, không ai hiểu Cung Viễn Hàm hơn Cung Viễn Tu vậy. “Đại ca vì sao phải giả ngu vậy?” Cung Viễn Hàm nhìn hân, nhẹ giọng hỏi. Hân không hiểu, đại ca thân là Cung tộc trưởng tử, từ nhỏ, đã bị mẫu thân giáo dục dựa theo tiêu chuẩn hoàng tử hoàng tộc, hân vĩnh viễn cẩn trọng, trầm ổn, giỏi giang làm cho người ta không thể bỏ qua. Hân xuất sắc hoàn mỹ như vậy, vì sao lại nguyện ý giả trang thành một ngốc tử? Một đứa nhỏ chỉ số thông minh chỉ có mười tuổi? Cung Viễn Tu cầm bó hoa trong tay, nhẹ giọng nói: “Không có cách nào a, ngốc nha đầu kia, luôn nhớ tới ta trước kia, nếu ta không giả bộ như vậy một lần, nàng có thể nhớ thương cả đời, ta không muốn, nàng cả đời đi theo ta, lại không thể vui vẻ nổi.” Đúng vậy, Vu Thịnh Ưu yêu Cung Viễn Tu ngây ngốc, nàng tuy rằng cũng tiếp nhận Cung Viễn Tu thông minh, lại luôn không thể thân cận, sâu trong nội tâm nàng luôn nghĩ tới, nhớ kỹ, chân chính yêu, vẫn là Cung Viễn Tu thiên chân khả ái kia. Hân, không muốn, Cũng không nguyện ý. Để nàng chịu ủy khuất dù chỉ một chút, Có một chút tiếc nuối, Cho nên, hân chỉ có thể giả ngu, học theo bộ dáng trước như trong trí nhớ, biểu hiện ra Viễn Tu nàng thích, về mặt nàng thích, thanh âm nàng thích, ánh mắt nàng thích. Việc này, đối với hân mà nói, Cũng không khó, nhưng cũng không dễ. Cung Viễn Hàm nhẹ giọng hỏi: “Đại ca sẽ không vì nàng thích ngốc tử, liền giả trang ngốc tử cả đời chứ.” “Đương nhiên sẽ không, lần này ta sẽ từ từ trở lại, chậm rãi trở lại, để cho nàng thích ứng ta hiện tại từng chút, từng chút.” Viễn Tu cười: “Một ngày nào đó, nàng sẽ hoàn toàn chấp nhận ta hiện tại.” “Đại ca, không phiền sao?” Cung Viễn Hàm nhẹ giọng hỏi. “Không, kỳ thật ta cũng giống nàng, khi vừa trở lại bình thường, ta không biết phải làm thế nào để yêu nàng, làm thế nào để bảo vệ nàng, sau khi giả dạng làm ngốc tử, lại có thể thực nhẹ nhàng ôm nàng, hôn môi nàng, yêu nàng, sủng nàng.” Về mặt Viễn Tu rất là ôn nhu, nồng đậm, đều là tình ý: “Viễn Hàm, ta tuyệt không mệt, thật sự.” Cung Viễn Hàm nhìn nam nhân trước mắt cười khê, hơi hơi giật mình, sau đó cũng tươi cười nói: “Ca, huynh làm ngốc tử đã lâu, quả nhiên choáng váng.” “Ha ha, có lẽ đi.” Cung Viễn Tu ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhợt nhạt mỉm cười. Bầu trời, có những cánh chim bay lướt qua, tự do, vui sướng. Cung Viễn Hàm cũng ngẩng đầu, nhìn cánh chim kia, bỗng nhiên nói: “Ca, đệ muốn ra ngoài ngao du.” Cung Viễn Tu ngẩn ra, chậm rãi quay đầu, nhìn hân, về mặt hân vẫn chưa hề thay đổi, khóe môi mang cười, tao nhã, chỉ là, trong mắt hân, lại sớm một mảnh mê mang. Cung Viễn Tu cúi đầu, sau đó nói: “Đi đi, chỉ cần đệ cảm thấy như vậy là tốt.” “Đương nhiên.” Cung Viễn Hàm cười: “Đương nhiên tốt lắm.” Thân nhân chân chính, Ai lại không hiểu được ai yêu, Ai lại không hiểu được ai đau khổ, Có những điều, không cần phải nói rõ ràng, Có một số việc, không cần phải cố hiểu rõ, Hân cùng y đều chưa hề nói gì, Bởi vì bọn họ là huynh đệ, huynh đệ tốt nhất.

68. Chương 68: Mạt Nhất, Viễn Hạ: Bằng Hữu!

Thời điểm Vu Thịnh Ưu tỉnh lại, đã là buổi chiều. Nàng duỗi người trên giường, vận vẹo một cái: “Ai nha nha, toàn thân đau nhức a!” Kêu to một trận, bên người cư nhiên không có ai quan tâm tới nàng, nàng mở mắt ra, Cung Viễn Tu ngủ bên cạnh đã sớm mất bóng dáng. “Người này! Rất không săn sóc!” Vu Thịnh Ưu báo oán nói, đáng giận a, hoàn toàn không giống như trong tiểu thuyết viết a, trong tiểu thuyết người ta, nữ chủ bị oxxx xong, mở mắt tỉnh lại, nhất định sẽ thấy nam chủ ôn nhu nhìn nàng, nữ chủ ngượng ngùng cười, thân thể mềm mại uốn éo: “Ai nha ~ đau.” Nam chủ sẽ về mặt khẩn trương hỏi: “Bảo bối ~ làm sao đau?” Nữ chủ đáp: “Nga ~ eo người ta đau ~ đau quá u ~” Sau đó nam chủ sẽ dùng bàn tay thon dài

lửa nóng mát xoa giúp nữ chủ, nữ chủ sảng khoái ân ân a a hai tiếng, kích thích thú tính nam chủ, lại một lần nữa áp lên, o a! x a! Nga ha ha a ~ Vu Thịnh Ưu ở trên giường lăn hai vòng, tự giác không thú vị, lau nước miếng, rời giường. Vừa mở cửa phòng ra, chỉ thấy Cung Viễn Hạ đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt không được tự nhiên. “Người đứng trước cửa phòng ta làm gì?” Vu Thịnh Ưu kỳ quái hỏi. “Nữ nhân này, đã buổi chiều mới rời giường, sao có thể lười như vậy chứ?” Cung Viễn Hạ khinh bỉ nói. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hần: “Người đứng trước cửa phòng ta, là vì muốn xem ta khi nào thì rời giường?” “Không phải.” Cung Viễn Hạ quay mặt, vẻ mặt xấu hổ. “Vậy người đến để làm chi?” Vu Thịnh Ưu chọn mi hỏi. “Đại tẩu.” “Cái gì, cái gì, cái gì! Người bảo ta cái gì?” “..... Đại tẩu.” Vu Thịnh Ưu ngạc nhiên nhìn hần, hần gọi nàng là đại tẩu a! Không phải kêu nàng là nữ nhân đáng chết! Nữ nhân ngu ngốc! Nữ nhân này! Mà kêu nàng là đại tẩu a ~! Vu Thịnh Ưu hơi sợ lui về phía sau, phòng bị nhìn hần: “Người..... Người có ý đồ gì?” “Nữ nhân này!” Cung Viễn Hạ trừng mắt nhìn nàng, lời giáo huấn nàng vừa ra khỏi miệng, lại nhin xuống, hần hít sâu một hơi, nhìn Vu Thịnh Ưu, ôn hòa hỏi: “Đại tẩu, thương thế của người đã tốt hơn chưa?” Vu Thịnh Ưu ôm tay xoa xoa bả vai, vì sao, vì sao hần gọi nàng là đại tẩu, toàn thân nàng đều nổi da gà! “Người có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi! Van cầu người! Đừng làm ta ghê tởm!” “Người..... Người!” Cung Viễn Hạ gắt gao nắm tay! Cùng nữ nhân này nói chuyện rất lao lực! Phải mất rất nhiều sức lực mới có thể khống chế mình không giáo huấn nàng! “Rốt cuộc chuyện gì? Nói a!” Vu Thịnh Ưu không kiên nhẫn nhìn hần, cùng người này nói chuyện thực lao lực! Phải mất rất nhiều sức lực mới có thể khống chế mình không bóp chết hần! Hai người này! Chính là điển hình bát tự không hợp a! Cung Viễn Hạ bình tĩnh lại nói: “Đại tẩu, thương thế của người nếu không có gì trở ngại, có thể nhờ người đi xin nhị ca, thả Mạt Nhất ra được không?” “Mạt Nhất còn chưa được thả ra sao?” Nàng vẫn nghĩ ngày đó Bàn Tử đi, đã đưa Mạt Nhất cùng đi rồi. “Chưa. Hần vẫn bị nhốt tại địa lao.” Cung Viễn Hạ nhăn nhanh tuấn mi, vẻ mặt lo lắng. Vu Thịnh Ưu chọn mi nhìn Cung Viễn Hạ, bỗng nhiên mân miệng tặc cười: “Di hi hi, người thực lo lắng cho hần sao sao sao ~!” “Mạt Nhất cùng ta tình như thủ túc.” “Nga nga ~ tình như thủ túc

!” “Là sinh tử chi giao của ta!” “Nga nga nga nga ~ sinh tử chi giao!” “Ta đương nhiên sẽ lo lắng cho hần!” “Nga nga nga ~ vì hần lo lắng, hắc hắc!!” Vu Thịnh Ưu kích động tại chỗ, hủ huyết sôi trào! Hạ tiểu thụ, Hạ tiểu thụ ~ ta không mệt gọi hần là Hạ tiểu thụ lâu như vậy! Hần rốt cục biến thành một tiểu thụ chân chính rồi! Oa ha ha ha ha ~! Vu Thịnh Ưu nắm chặt tay Cung Viễn Hạ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Chúng ta đi cứu hần đi! Cứu sinh tử chi giao của người, huynh đệ thủ túc của người! Ta nhất định sẽ giúp người! Giúp người vượt qua muôn vàn khó khăn! Giúp người đạt được hạnh phúc của mình!” “A?” Cung Viễn Hạ mạnh mẽ rút tay về, khoe miệng run rẩy một chút, để phòng nhìn nàng, nữ nhân này kích động như vậy làm gì? Còn có, còn có! Vì sao ánh mắt nàng ta nhìn mình lại lóe sáng, lóe sáng như vậy? “Đúng rồi, làm thế nào để tới địa lao a?” Nàng đến Cung gia một năm, còn không biết ở đây có địa lao đâu. Cung Viễn Hạ hỏi: “Đi địa lao làm gì?” “Cướp ngục a!” Vu Thịnh Ưu đương nhiên trả lời. “Bằng vào hai chúng ta?” Cung Viễn Hạ chĩa chĩa nàng, lại chĩa chĩa chính mình. “Không đủ sao?” Cung Viễn Hạ phù ngạch nói: “Ta chỉ là tới nhờ người cầu tình với nhị ca. Cướp ngục! Ta muốn cướp ngục còn tìm người làm chi! Không giúp được còn mang theo một nữ nhân vướng bận.” Vu Thịnh Ưu cả giận nói: “Hừ! Muốn cầu tình sao người không tự đi mà nói a!” “Ta đã nói tám trăm lần, nhị ca căn bản không để ý tới ta.” “Nếu vậy ta nói cũng có tác dụng gì?” Vu Thịnh Ưu buông tay. Cung Viễn Hạ không nói lời nào. “Ta nói cho người biết, Viễn Hàm muốn thả, hần đã sớm thả, không muốn thả, chúng ta có dính miệng trên người hần cũng không ăn thua.” Vu Thịnh Ưu tỏ vẻ ta rất hiểu hần, gật đầu nói: “Cho nên, biện pháp duy nhất của chúng ta hiện tại chính là đi cướp ngục, sau đó, người mang theo Mạt Nhất trọng thương lập tức bỏ trốn, ta sẽ che dấu giúp các người! Không cần lo lắng cho ta, các người cố gắng trốn đi!” Cùng nhau viết một khúc ‘Tình yêu bỏ trốn’ hoa hoa lệ lệ đi! Cung Viễn Hạ nhú mày nghĩ nghĩ, nếu chân chờ không cứu Mạt Nhất ra, có lẽ hần sẽ chết trong đó, hần không thể chịu được thêm vài ngày nữa : “Cũng chỉ có cách này, chúng ta phải tìm cách một chút.....” “Tìm cách cái gì! Chọn ngày không bằng lập tức, liền hôm nay đi! Đi! Chúng ta đi cứu Mạt Nhất!” Vu Thịnh Ưu kích động lôi kéo Cung Viễn Hạ đi về phía trước, vừa đi vừa hô lớn : “Đã đảo Viễn Hàm! Cứu Mạt Nhất ra! Rống rống ~!” Cung Viễn Hạ xông lên phía trước che miệng của nàng: “Đừng kêu! Khiến nhị ca nghe được, chúng ta nhất định phải chết!” Vu Thịnh Ưu kéo tay hần, cười hề hề: “Người yên tâm! Hần ở bắc uyển, chúng ta ở nam uyển, tai hần có dài trăm thước cũng không nghe thấy.” “Có nga ~!” Cung Viễn Hạ khinh bỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng không biết nhị ca khủng bố cỡ nào a! Đừng nói một cái Cung gia bảo nhỏ nhỏ, cho dù là toàn bộ giang hồ, chỉ cần có người nói nói xấu nhị ca một câu, hần lập tức có thể biết. “Mặc kệ, cứu Mạt Nhất đi.” Vu Thịnh Ưu kéo hần, hai người bước nhanh về phía địa lao Cung gia. Cung gia địa lao, nói là địa lao cũng chỉ là một cái hầm ở bắc uyển, ngày thường cất giữ một ít thức

ăn cùng băng. Vu Thịnh Ưu đi theo Cung Viễn Hạ xuống hầm, chỉ thấy hầm ước chừng rộng khoảng năm sáu trăm thước vuông, ở tận cùng bên trong, có một nam tử bị xích sắt khóa lại, hai tay của hắn bị treo trên tường, hai đầu gối quỳ gối, hắn nghe được tiếng động, liền chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tiêu tụy, sắc mặt xanh tím, chỉ là trên gương mặt lạnh như băng không hề có biểu tình gì, đậm mạc vô cầu. Vu Thịnh Ưu nhìn hắn, quần áo hoàn hảo, trên người không có ngoại thương nghiêm trọng, nửa tháng chỉ gầy đi một chút, tiêu tụy hơn một chút mà thôi: “Không bị tra tấn sao! Ta còn nghĩ sẽ vết thương đầy người, máu chảy đầm đìa chứ.” “Người biết cái gì! Nhị ca ép hắn ăn Thực Vô Hoạn trùng, cái loại sâu này, hấp thụ nội lực của người ta, mỗi ngày sáu lần, mỗi lần chúng ăn nội lực của người bị kí thân, người đó sẽ đau đớn khó nhịn, sống không bằng chết! Mà thậm chí là, tới khi bị chúng ăn sạch nội lực, Thực Vô Hoạn sẽ bắt đầu ăn đến cốt tủy, da thịt người!” Cung Viễn Hạ nhìn nam nhân trước mắt đã tiêu tụy đến mức thần chí không rõ, gắt gao nắm chặt tay. Nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, là ở Quỷ Vực môn, khi đó mình tới ăn vụng đồ ăn ở chỗ Vu Thịnh Ưu, bỗng nhiên cảm thấy phía sau một trận sát khí, khi hắn xoay người lại, liền thấy nam nhân này! Nam nhân lạnh như băng! Một lần kia, bọn họ giao thủ, chỉ trong mười chiêu, hắn bị y đánh bại, lần đó hắn trúng mê dược trong thức ăn, cho dù thua, cũng coi như không thể tính. Về sau, hắn bị nhốt tại địa lao Quỷ Vực môn, nam nhân này thường xuyên xuất hiện ở trong lao, nghiêm mật, lãnh khốc thực hiện khổ hình với phạm nhân trong lao! Cho dù tù phạm khóc kêu như thế nào, cầu xin tha thứ, chửi bậy, y đều không có biểu tình, lãnh khốc, không giống như một người đang sống. Sau đó, nhị ca đến Quỷ Vực môn, hắn được thả ra, không thể không nói, khi đó Cung Viễn Hạ thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong tiềm thức hắn không muốn mình bị Mạt Nhất nắm trong tay. Nhị ca để lại cho hắn một phong thư, để hắn cùng Mạt Nhất bí mật đi theo phía sau bọn họ, tìm ra kẻ đứng sau màn độc thủ. Mà khi đại ca bị bọn chúng bỏ lại bên sông, hắn rút cuộc không nhịn nổi, muốn lao ra cứu đại ca, nhưng Mạt Nhất lại ngăn hắn lại, đó là lần đầu tiên giao thủ! Bọn họ ngang tay, không có thắng bại. Khi đó, hắn hận y, hận không thể giết y! Cung Viễn Hạ hắn chỉ mới bại bởi một người, người kia là đại ca hắn! Ngay cả nhị ca, cũng chưa nhất định có thể thắng hắn! Nhưng, hắn lại không thắng được y? Hắn không phục! Tuyệt đối không phục! Cho nên trong lúc giúp Thánh Y phái trùng kiến, ngày ngày hắn tìm y luận võ, nhưng ngày ngày đều không phân thắng bại, dần dần, hai người trở nên thân thiết, mỗi ngày lại tỷ võ, có khi ngồi trên đỉnh núi uống rượu, ngẫu nhiên lại tâm sự, đương nhiên, hắn tán gẫu, Mạt Nhất nghe, Mạt Nhất là một người nghe rất tốt, y luôn im lặng nghe, rầu rĩ uống rượu, không nói một lời. Cho dù Mạt Nhất lạnh lùng như băng, nhưng Cung Viễn Hạ cảm thấy, y không chán ghét hắn, nếu không, y cũng sẽ không luận võ cùng hắn, sẽ không cùng hắn uống chung một bầu rượu, sẽ không ngồi cả đêm nghe hắn nói một ít chuyện vụn vặt mà nhàm chán. Cung Viễn Hạ hắn, từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử (1), luôn luôn tự cho là thanh cao, sống mười tám năm, còn chưa thừa nhận kẻ nào là bằng hữu, Mạt Nhất, là tương giao tri kỷ đầu tiên của hắn, là nam nhân duy nhất hắn bội phục, ngoại trừ hai vị ca ca!

(1* thiên chi kiêu tử: con cưng của trời) Cung Viễn Hạ nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Mạt Nhất, nhẹ giọng gọi tên hắn: “Mạt Nhất.” Mạt Nhất ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trống rỗng, hốt hoảng, thanh âm khàn đặc: “Viễn Hạ?” Vu Thịnh Ưu ôm hai má dùng sức vận vẹo, a nga nga nga nga ~~ hắn gọi là Viễn Hạ! Gọi là Viễn Hạ! Gọi là Viễn Hạ, ai ai ~! Thực mờ ám! Thực mờ ám ~! fu fu fu fu fu fu ~! “Mau cứu hắn! Mau cứu hắn!” Chịu không nổi! Mau cứu hắn a a a

! “Được.” Cung Viễn Hạ lúc này cũng hạ quyết tâm, cho dù sẽ khiến nhị ca nổi giận, hắn cũng muốn cứu y. Rút trường kiếm ra, chém đứt xích sắt, Mạt Nhất yếu ớt ngã xuống, Cung Viễn Hạ vươn người lại, đỡ lấy y, Mạt Nhất hoàn toàn vô lực, ngã vào lòng hắn, tư thế của hai người, ở trong mắt Thịnh Ưu, không khác gì gắt gao ôm nhau! “Mau! Mau! Mau ôm hắn đi!” Vu Thịnh Ưu kích động hoa chân múa tay, vui sướng chỉ huy. Cung Viễn Hạ vòng một cánh tay của Mạt Nhất qua cổ mình, một tay đỡ thắt lưng y, nửa dìu nửa bế y đứng lên: “Đi thôi.” Hai người vừa mới đi vài bước, bỗng nhiên phát hiện, địa lao vốn không có người, đột nhiên xuất hiện mười mấy hộ vệ Cung gia. Hộ vệ đi đầu trước tiên cúi đầu có lễ với Cung Viễn Hạ cùng Vu Thịnh Ưu, sau đó nói: “Tam thiếu gia, đại thiếu nữ nãi, hai vị không thể đưa hắn đi.” “Cút ngay cho ta! Các ngươi cũng dám cản đường ta?” Cung Viễn Hạ lạnh lùng trừng mắt nhìn bọn họ. “Tiểu nhân không dám! Tiểu nhân chỉ muốn xin tam thiếu gia nói một tiếng với nhị thiếu gia, nhị thiếu gia gật đầu đáp ứng, tiểu nhân lập tức nhường đường.” Hộ vệ thủ lĩnh không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp. “Cái kia... Viễn Hàm đã đáp ứng rồi! Ta vừa rồi đi tìm hắn, hắn nói, được! Thả đi thôi.” Vu Thịnh Ưu cười, mắt cũng không chớp. “Thật không?” Thanh âm ôn nhu mang theo mỉm cười, Cung Viễn Hàm từ trên cầu thang đi xuống, nhìn Vu Thịnh Ưu nói: “Ta sao lại không nhớ ta đã nói những lời này?” “Viễn Hàm!!” Vu Thịnh Ưu lui ra phía sau từng bước, cười gượng nhìn hắn nói: “Ha ha ha, ha ha, người vì sao lại ở trong này?” Cung Viễn

Hàm hạ chiết phiến xuống, khẽ cười nói: “Có người hô lớn muốn đả đảo ta, ta đương nhiên phải tới nhìn xem, là ai dũng cảm như vậy.” “Không phải ta!” Lập tức phủ nhận, một giây cũng không chậm trễ! “Đại tẩu phủ nhận thực mau a.” “Tuyệt đối không phải ta!” Đánh chết cũng không thừa nhận, kiên quyết phủ nhận! Cung Viễn Hàm chọn mi nhìn nàng, Cung Viễn Hạ khinh bỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó khấn cầu nói: “Nhị ca, đại tẩu thương thế đã khỏi, Mạt Nhất cũng đã chịu phạt, chẳng lẽ huynh thật sự muốn mạng hần hay sao? Xin huynh thả hần đi.” “Viễn Hạ.” Cung Viễn Hàm cười meo meo nhìn hần nói: “Buông Mạt Nhất ra.” Vu Thịnh Ưu vụng trộm nhìn khuôn mặt tươi cười của Cung Viễn Hàm, nga nga nga ~ Viễn Hàm nổi giận! “Không!” Cung Viễn Hạ kiên quyết lắc đầu: “Hần là bằng hữu của đệ! Đệ sẽ không để huynh giết hần.” Oa! Cung Viễn Hạ phản kháng! Vì Mạt Nhất mà phản kháng lại nhị ca hần sợ hãi nhất từ khi còn nhỏ tới nay! Xem! Đây chính là sức mạnh của tình yêu a! Viễn Hạ! Trong lòng ta ủng hộ người a! Cố lên! Cung Viễn Hàm hơi hơi giật mình, hần cũng không đoán được, Cung Viễn Hạ lại không nghe lời hần, hần thân nhiên hỏi: “Mạt Nhất là bằng hữu của đệ? Vậy đại tẩu không phải là thân nhân của đệ sao.” “Đại tẩu đã khỏe lại rồi, hướng hồ chính nàng cũng không để ý.” “Đúng! Ta không ngại! Coi như hết ~!” Vì thành toàn bọn họ, một kiếm kia nàng nhịn! Cung Viễn Hàm liếc mắt nhìn nàng một cái nói: “Việc này cùng người có liên quan sao?” “Ta biết! Đây là vấn đề tôn nghiêm Cung gia! Tuyệt đối không thể tính!” Vu Thịnh Ưu a ~ nàng hần là nên cải danh thành đầu tường thảo!

(đầu tường thảo: ý chỉ những người gió chiều nào che chiều đấy) Đầu tường thảo, nghiêng ngả, bên kia gió lớn liền đổ về hướng đó! Cung Viễn Hàm nhìn Cung Viễn Hạ: “Đại tẩu cũng có thể hiểu được đạo lý, đệ cư nhiên không hiểu?” Cung Viễn Hạ nhếch miệng, không nói lời nào, nhưng bàn tay giúp đỡ Mạt Nhất lại cũng không buông lỏng một chút. Đúng lúc này, Mạt Nhất vẫn hôn mê tỉnh lại, khó khăn nói: “Viễn Hạ, quên đi.” Một cái mệnh mà thôi, đã sớm nên công đạo. Trước khi chết, lại biết được sẽ có một người liều mạng vì mình như vậy, cũng coi như được an ủi. Cung Viễn Hạ không nói lời nào, cố chấp đỡ hần. Cung Viễn Hàm mở chiết phiến nói: “Mạt Nhất, ta vốn cho người một con đường sống, đáng tiếc chủ tử nhà người không muốn cứu người. Người không trách ta được.” Mạt Nhất không liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: “Cung nhị thiếu rất dễ mất Mạt Nhất, Mạt Nhất chỉ là một tên khất cái mười hai năm trước được môn chủ cứu giúp trong gió tuyết mà thôi, sao đáng giá để môn chủ dùng Quỷ môn Bằng phách để đổi.” Cung Viễn Hàm tiếp tục nói: “Người nếu thề nguyện trung thành cho Cung gia, ta cũng có thể thả người một con đường sống.” “Ta nếu thề, sẽ không đáng giá để ngài phóng ta một con đường sống.” “Người như người, nếu chết thật đúng là đáng tiếc.” “Viễn Hàm! Người không thể giết hần!” Vu Thịnh Ưu vẫn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng. Ánh mắt nghiêm túc nhìn Cung Viễn Hàm nói: “Người muốn giết hần, trước hết hãy giết Viễn Hạ! Sau đó giết ta!” “Vì sao lại xếp ta trước người!” Cung Viễn Hạ nhin không được rống! “Ồ?” Cung Viễn Hàm kỳ quái nhìn nàng, nha đầu kia vì sao lại kích động vậy? Vu Thịnh Ưu quay đầu, thực nghiêm túc hỏi Mạt Nhất: “Người được Bàn Tử cứu trong gió tuyết? Là mười hai năm trước? Có phải ở dưới chân Thánh Y sơn không, trước khi Bàn Tử cứu người, có phải còn có một tiểu cô nương đã cho người bánh bao thịt?” “Người..... Người làm sao mà biết?” “Quả nhiên!” Vu Thịnh Ưu vỗ tay nói: “Ta chính là tiểu cô nương kia!” Định luật xuyên không thực vĩ đại a! Quả nhiên! Quả nhiên tiểu khất cái được nữ chủ bố thí, sau khi lớn lên đều vô cùng, vô cùng soái, đều vô cùng, vô cùng lợi hại! 80% đều trở thành sát thủ! 20% trở thành nam ki! Nhưng 99% đều quỳ gối dưới váy nữ chủ! Đáng tiếc là, Mạt Nhất lại thuộc 1% còn lại kia! Mạt Nhất có chút không thể tin được nhìn Vu Thịnh Ưu, cư nhiên là nàng? Cô gái cho hần bánh bao kia, cư nhiên là nàng? Hần còn nhớ rõ cô gái kia bảo hần đi đến nhà mình, nhưng mà, bằng tuyết đã sớm đông cứng hai chân hần, hần đi thật lâu trong tuyết, đi về phía nàng nói, nhưng mà, cuối cùng, hần vẫn không thể tới được, giữa đường, bị một trận gió tuyết vùi lấp. Tuyết lại ẩm áp, hần biết, hần sắp chết, nhưng trước khi chết, hần vẫn không nhịn được nghĩ, nhà của cô gái kia, rốt cuộc như thế nào? Nghĩ nghĩ, hần bắt đầu hận cô gái kia, hận nàng cho hần ăn bánh bao ngon như vậy, hận nàng cho hần một hy vọng lớn như vậy, nhưng cuối cùng, hần chỉ có thể giãy dụa chết đi trong gió tuyết..... Ngày đó, hần nghĩ rằng hần chắc chắn sẽ phải chết rồi. Cũng không nghĩ đến, lúc tỉnh lại, đã ở trong một nơi vô cùng ẩm áp. Một Bàn Tử, nam hài diện mạo kỳ quái, cứu hần. Từ đó về sau, Trở thành chủ nhân của hần, cuộc sống của hần, sinh mạng của hần!

69. Chương 69: Tướng Vong Cho Giang Hồ [Trung]

“Viễn Hàm, coi như xong, người để Mạt Nhất đi đi.” Vu Thịnh Ưu nhìn Cung Viễn Hàm, ánh mắt khẩn thiết mang theo thỉnh cầu, nàng ôn tồn nói: “Người nên thu thập cũng đã thu thập, nên giáo dục cũng đã giáo dục, cho dù là lấy uy cũng đủ rồi. Coi như xong, coi như xong.” Mạt Nhất, bắt đầu từ nghiệt duyên giữa nàng và Bàn Tử, nếu có khả năng, nàng hy vọng hắn cũng sẽ trở thành dấu chấm dứt nghiệt duyên giữa bọn họ. Bàn Tử, vừa nghĩ tới cái tên này, nàng liền vô cùng đau lòng, nàng thiếu hẳn nhiều như vậy, nếu có thể cứu Mạt Nhất, có tính là trả cho hắn chút ân tình không? “Nhị ca!” Cung Viễn Hạ cầu xin nhìn Cung Viễn Hàm. “Nếu hôm nay ta nhất định phải giết hắn thì sao?” Cung Viễn Hàm cười yếu ớt hỏi, ánh mắt có chút lạnh như băng. “Người nếu thực muốn giết hắn, chúng ta cũng không ngăn được.” Vu Thịnh Ưu đỏ mắt, cả giận nói: “Nhưng người không sợ ta cùng Viễn Hạ sẽ chán ghét người sao! Chán ghét người, chán ghét người, chán ghét người cả đời!” Cung Viễn Hàm mắt cũng chưa chớp: “Phải, không sợ.” Vu Thịnh Ưu quay đầu, lệ rơi đầy mặt, vì sao hắn tiếp lời mau như vậy a! Rất đả thương lòng tự tôn của người khác! “Nhị ca!” Cung Viễn Hạ cũng bị thương, đau lòng kịch liệt kêu hắn. Cung Viễn Hàm ha ha cười, nghịch ngợm nháy mắt: “Lừa các người thôi! Ta sao có thể vì một người ngoài, để cho đệ đệ đáng yêu nhà ta cùng tẩu tử oán hận ta cả đời chứ, không đáng, không đáng nga.” “Viễn Hàm.....” Vu Thịnh Ưu hai mắt lóe nước mắt, cảm động nhìn hắn! Nàng đã sớm biết Viễn Hàm đau nàng! “Nhị ca.....” Cung Viễn Hạ gắt gao nắm tay, hắn đã sớm biết nhị ca thương hắn! “Ai, ta thương tâm, các người vừa rồi cư nhiên đối xử với ta như vậy.” Cung Viễn Hàm khổ sở gục đầu xuống: “Trừng mắt nhìn ta, hét lớn với ta, không nghe ta nói, còn nói muốn chán ghét ta cả đời!” “Thực xin lỗi! Chúng ta sai lầm rồi! Chúng ta có tội!” Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Hạ cúi đầu 90°, xin lỗi! “Về sau phải ngoan nga.” “Vâng!” Hai người dùng sức gật đầu! “Không được phản kháng lời ta nói nga.” “Vâng!” Hai người lại dùng sức gật đầu! Cung Viễn Hàm đưa cho Cung Viễn Hạ một cái bình sứ nhỏ, gật đầu khẽ cười nói: “Đây là giải được, Mạt Nhất, người tự do.” “Viễn Hàm! Người thật tốt quá!” “Ca! Cám ơn huynh.” “Được rồi, được rồi, nhanh mang Mạt Nhất đi trị thương đi.” Cung Viễn Hàm lắc lắc chiết phiến, cười vẻ mặt ôn nhu. “Vâng.” Cung Viễn Hạ sốt ruột đỡ Mạt Nhất đi ra ngoài, lại bị Vu Thịnh Ưu ngăn lại một phen: “Nội lực đại bổ hoàn này cho người, là ta tự chế, có thể cường thân kiện thể, tăng trưởng nội lực! Rất hữu dụng nga!” Vu Thịnh Ưu dầm tà cười lấy từ trong túi ra một bình thuốc đưa cho hắn. “Người cũng làm được loại được này?” Cung Viễn Hạ ngạc nhiên hỏi, không phải nghe nói người này chỉ biết làm độc được cùng xuân được sao? “Đương nhiên rồi, trong đó tốt nhất chính là bình này nga.” Vu Thịnh Ưu che miệng cười, ánh mắt sáng ngời, sáng ngời. Cung Viễn Hạ cầm bình được có chút cảm động nhìn nàng: “Đại tẩu, ta không nghĩ tới người là người tốt như vậy.” Vu Thịnh Ưu một phen cầm tay hắn, cảm thán nhìn hắn nói: “Tiểu đệ! Người cố gắng đối tốt với Mạt Nhất, các người phải hạnh phúc a!” “Ách...” Lời này nghe có chút kỳ quái, nhưng Viễn Hạ lại không nghe ra kỳ quái ở đâu, chỉ có thể gật đầu cười nói: “Đương nhiên.” (Hạ tiểu thụ thật dễ dụ a~ đáng thương) Cung Viễn Hàm đi tới, mỉm cười đoạt lấy bình được trong tay Viễn Hạ: “Mạt Nhất bị thương, không nên ăn thuốc bổ bậy, ăn giải được, nghỉ ngơi vài ngày là được rồi.” “Được! Nhị ca, đệ đi trước.” Viễn Hạ nói xong, nâng Mạt Nhất bước nhanh mà đi. Cung Viễn Hàm cùng Vu Thịnh Ưu chậm rãi đi theo phía sau bọn họ, mấy người rời khỏi địa lao, Cung Viễn Hạ lưng công Mạt Nhất, hướng đi về phía tây uyển mình ở, Cung Viễn Hàm dừng lại, đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Cung Viễn Hạ nhẹ nhàng mỉm cười, đệ đệ của hắn rốt cục dám phản kháng hắn, mặc dù có một chút khó chịu, nhưng thân là nam nhân, nên có loại khí phách này,..... Viễn Hạ a, đệ rốt cục bắt đầu trưởng thành, không còn là thiếu niên mà hắn chỉ cần trừng mắt một cái là đã không nói lên lời nữa. Trong lúc Cung Viễn Hàm đang vui mừng vì chuyện này, Vu Thịnh Ưu chui ra phía sau hắn, vụng trộm, vụng trộm, vụng trộm đưa tay muốn lấy rút lại bình được trong tay hắn, fu fu, còn thiếu một chút, một chút, sắp tới tay, tại lúc nàng đang muốn nhanh chóng cướp lại bình được, Cung Viễn Hàm thu tay lại, tiêu sái xoay người, góc áo tung bay, thoảng lên một mùi hoa quế dễ ngửi, khiến nàng mê người, hơi hơi hí mắt. Cung Viễn Hàm để tay sau lưng, nghiêng đầu nhìn nàng cười: “Đại tẩu, người muốn làm gì vậy?” “Ách?” Vu Thịnh Ưu đứng thẳng người, dùng sức lắc đầu: “Không làm gì cả a.” Cung Viễn Hàm gơ bình được ra hỏi: “Đây là thuốc gì?” “Nội lực đại bổ hoàn.” Nói xong, còn thực khẳng định gật gật đầu! Cung Viễn Hàm chọn mi, đưa bình thuốc tới trước mặt nàng: “Vậy đại tẩu ăn một viên đi a.” Vu Thịnh Ưu vẻ mặt trấn định xua tay: “Ta không có nội lực, không cần bổ.” Cung Viễn Hàm ha ha cười thu tay lại nói: “Ta cầm đưa cho đại ca ăn!” Vu Thịnh Ưu cuống quýt túm lấy ống tay áo hắn, cười lấy lòng: “Không cần không cần, trong phòng ta còn có rất nhiều, người cứ giữ đi.” Cung Viễn Hàm gật gật đầu, cười nói: “Vậy để ta ăn.” “A! Đừng! Đây, người không bệnh, đừng ăn bậy.” Vu Thịnh Ưu quỳnh quáng, cuống quýt xông lên muốn giật lại: “Đưa ta, đưa ta” Cung Viễn Hàm quơ quơ tay, dễ dàng tránh khỏi bị Vu Thịnh Ưu cướp lấy,

hắn chọn mi: “Đưa cho ta còn muốn lấy lại sao?” Vu Thịnh Ưu không cướp được lại, chỉ có thể sốt ruột nói: “Người cũng không thể ăn thuốc này a! Sẽ gặp chuyện không may.” Giỡn sao, cho hắn ăn, vạn nhất xảy ra chuyện gì kia, gì kia, tỉnh táo lại, hắn lại không giết nàng mới lạ a! Hơn nữa, Viễn Hàm giống thần tiên trong cõi người như vậy, vạn nhất bị một đám nữ nhân ác độc xấu xa chiếm tiện nghi, nàng càng mắc tội lớn! Cung Viễn Hàm nhìn nàng vẻ mặt sốt ruột, bỗng nhiên ha ha cười rộ lên. Dưới tàng cây kim quế, nam tử áo trắng tươi cười, giống như được bao bọc bởi màu vàng sáng rọi, lóng lánh làm cho người ta cảm thấy vô cùng đẹp mắt. Vu Thịnh Ưu có chút kinh ngạc nhìn hắn, nhìn hắn mỉm cười, cũng cười rộ lên theo, híp mắt nói: “Viễn Hàm, người hôm nay tâm tình thực không tồi a?” Dường như đã lâu nàng không thấy hắn tươi cười như vậy, nụ cười xinh đẹp tựa như hoa trên toàn thể gian này đều nở rộ vậy. “Đúng vậy.” Cung Viễn Hàm cười gật đầu nói: “Hôm nay ta đã có một quyết định rất tốt.” Vu Thịnh Ưu nhìn hắn hỏi: “Quyết định gì a?” Cung Viễn Hàm cười, chậm rãi nói: “Ta muốn ra ngoài đi du lịch.” “Du lịch?” Vu Thịnh Ưu nhú mày, có chút khó hiểu hỏi: “Vì sao bỗng nhiên quyết định đi du lịch chứ?” “Không phải đột nhiên a.” Cung Viễn Hàm cười, ngẩng đầu nhìn trời xanh rộng lớn, nhẹ giọng nói: “Sáu năm trước, ta đã muốn đi.” Vu Thịnh Ưu hơi hạ ánh mắt, nghĩ nghĩ, nhẹ giọng hỏi: “Viễn Hàm, người ở nhà phiền chán phát ngốc rồi sao?” Cung Viễn Hàm hơi hạ mắt, gật đầu nói: “Ừm. Xem như vậy đi.” “Vậy đi thôi!” Vu Thịnh Ưu ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt một mảnh sáng ngời: “Ra ngoài hít thở không khí! Người giống như người, không hành tẩu giang hồ, gây tai họa một chút, thực khiến giang hồ tịch mịch a!” “Ha ha, đại tẩu quá khen.” Cung Viễn Hàm cười ôn nhu. Vu Thịnh Ưu ha ha nở nụ cười một chút, tươi cười có chút miễn cưỡng, nàng nắm hai tay, nhẹ giọng nói: “Ta phải đi đây.” Nàng xoay người, chậm rãi đi về phía trước, kỳ thật nàng muốn mở miệng giữ hắn lại, kỳ thật nàng muốn nói hắn đừng đi, kỳ thật nàng muốn nói hắn mang nàng cùng Viễn Tu cùng đi, nhưng mà..... Nàng có tư cách gì để nói những điều đó đây. Nàng đã trưởng thành, nàng cùng Viễn Tu đều đã là người lớn, bọn họ không thể tiếp tục ỷ lại vào Viễn Hàm, Không thể..... Ý lại nhiều, ý lại lâu, Viễn Hàm cũng sẽ mệt Hắn phải đi, hắn muốn ra giang hồ, muốn đi du lịch, Tốt lắm a..... Tuy rằng, nàng sẽ có chút tịch mịch, nhưng mà..... Chỉ cần hắn vui vẻ, không phải tốt lắm sao. “Đại tẩu.” Nàng nghe thấy hắn ở phía sau nhẹ giọng gọi nàng, nàng hấp hấp cái mũi đã hơi cay, quay đầu cười hỏi: “Sao vậy?” “Cái này cho người.” Hắn tiến đến, đưa cho nàng một khối ngọc gì đó, nàng cầm trên tay, lạnh lẽo, như là nắm một khối băng: “Đây là cái gì?” Cung Viễn Hàm cười: “Quý môn Băng phách.” “A! Bàn Tử đưa cho người!” Vu Thịnh Ưu rống to! Kêu xong, tâm lại mềm nhũn, mình thật khờ, Bàn Tử là người giàu tình cảm như vậy, sao có thể mặc kệ Mạt Nhất chứ, Viễn Hàm đáp ứng thả Mạt Nhất dễ dàng như vậy..... “Đáng giận! Người rõ ràng phải thả Mạt Nhất đi, lại còn giả bộ với chúng ta làm chi!” Giả bộ muốn giết người! Khiến ình cùng Viễn Hạ phải ăn nói khấp nép cầu hắn. Cung Viễn Hàm cười: “Đưa cho vui.” Vu Thịnh Ưu cả giận chỉ: “Người là người xấu! Ta phải đi nói cho Viễn Hạ biết!” “Đi đi.” “Hừ.” Vu Thịnh Ưu quay đầu nói: “Nếu người muốn cái này, sao lại đưa cho ta?” “Đây là bảo bối trân quý nhất của Quý Vực môn, Ái Đức Ngự Thư lấy cái này để đổi Mạt Nhất, đương nhiên ta có thể thả hắn, như vậy, cũng không có người nào dám nói gì.” Cung Viễn Hàm giương mắt nói: “Về phần vì sao ta cho người, đương nhiên là vì, thứ này chỉ có ở trên tay người, ta mới không cần lo lắng hắn sẽ cướp lại. Ha ha.” “Người... Người... Người đúng là người xấu!” Vu Thịnh Ưu cuống quýt đem băng phách ôm vào trong lòng, lớn tiếng nói: “Ta nhất định sẽ trả lại cho Bàn Tử.” “Nếu đưa người, liền tùy người xử trí đi.” Cung Viễn Hàm nhìn nàng cười. Vu Thịnh Ưu nhìn hắn mỉm cười không sao cả, bỗng nhiên cảm thấy, Cung Viễn Hàm cũng không cần khối bảo bối này, hắn muốn nó, để ình lại đem trả lại cho Bàn Tử. Hắn đang giúp nàng sao? Giúp nàng trả phần ân tình kia? Nàng cúi đầu, nghe được hắn nhẹ giọng nói: “Đại ca liền giao cho người, người hãy đối xử tốt với huynh ấy.” “Người yên tâm đi du lịch đi! Có ta ở đây, không ai dám khi dễ Viễn Tu!” Vu Thịnh Ưu dùng sức gật gật đầu, vẻ mặt hung hãn nói: “Ai dám động tới một sợi tóc của hắn, ta liền độc chết cả nhà y!” Cung Viễn Hàm cười khẽ nghe, không nói chen vào, Vu Thịnh Ưu nói một hồi, dừng một chút, nhìn hắn hỏi: “Vậy khi nào thì người trở về?” Cung Viễn Hàm hơi hạ mắt, nhẹ giọng nói: “Chờ tới khi quên đi một số chuyện không nên nhớ, bỏ đi được một số thứ không nên nghĩ tới, sẽ trở lại.” “Kia... chuyện gì là chuyện không nên nhớ, cái gì là cái không nên nghĩ tới?” Nàng đứng dưới tàng cây hoa quế, nhẹ giọng hỏi hắn, Hắn hơi run một chút, Sau đó nói: “Thử lại một lần?” “Sao?” Cung Viễn Hàm bỗng nhiên tới gần nàng, chạm nhẹ trán lên trán nàng, nhắm mắt lại. Vu Thịnh Ưu mở to hai mắt nhìn hắn, còn chưa cảm nhận được loại cảm giác này, hắn đã lui lại, nhẹ giọng hỏi: “Ngốc, lần này đã biết chưa?”

70. Chương 70: Tướng Vong Cho Giang Hồ [Hạ]

Thanh âm hần rất nhẹ, tuần dung mang theo nhợt nhạt ôn cười, gió nhẹ thổi qua, hương hoa quế nhẹ nhàng phiêu tán khắp hoa viên, Vu Thịnh Ưu nhíu mày, cố gắng ngẫm lại, có chút oán giận nói: “Vì sao mỗi lần người đều chơi trò này a? Người không thể dùng miệng nói sao!” Cung Viễn Hàm hí mắt, nhẹ nhàng cười, trêu chọc: “Đứa ngốc, người không phải ngốc bình thường.” “Hừ, người thì thông minh lắm.” Vu Thịnh Ưu liếc mắt hừ một tiếng, sau đó lại nói: “Đúng rồi, ở bên ngoài, người thấy cái gì hay, ăn ngon, nhớ mua cho ta một ít.” “Có thể a.” “Viễn Hàm.....” Vu Thịnh Ưu cảm động nhìn hần, Viễn Hàm thật sự là người tốt a! Cung Viễn Hàm cười xòa tay: “Đưa tiền đây.” “Xì ~!” Nàng đã biết hần sẽ nói như vậy mà: “Quên đi, quên đi, ta cũng chẳng trông cậy người sẽ mua cho ta, ta đi đây.” Vu Thịnh Ưu nói xong, xoay người phất tay rời đi. Cung Viễn Hàm nhìn nàng theo bóng dáng nàng, tự nói với chính mình, cảm tình đó của hần không thể đựng vào, không cần mưu toan vờ tay, người đó không thuộc về hần, hần không nên hy vọng xa vời, không nên trêu chọc, không nên ái muội. Hần thâm nghĩ, sống được thản nhiên, không đi truy đuổi, không đi chờ đợi, có lẽ có một ngày, hần sẽ gặp được phần hạnh phúc thuộc về chính mình. Vu Thịnh Ưu chạy ra cổng đá ở hoa viên, không nhìn được quay lại liếc nhìn hần, nam tử áo trắng kia, đứng dưới tàng cây kim quế, mang theo ôn nhu tươi cười, lẳng lặng nhìn nàng, hần vĩnh viễn tao nhã, vĩnh viễn không nhiễm phong trần, vĩnh viễn phiêu dật như mây, tuần nhã bất phàm, kinh diễm làm cho người ta tim đập không thôi. Đây là Cung Viễn Hàm, Cung gia nhị công tử, thần tiên trong cõi người. Ba ngày sau, Cung Viễn Hàm đi rồi. Không ai đi tiễn hần, không phải không muốn tiễn, mà là hần không ọi người cơ hội được đưa tiễn hần. Ngày đó sáng sớm, trời hơi mưa phùn, hần cười trên bảo mã màu đen, chậm rãi thông thả đi ra khỏi Cung gia bảo, rất xa chỉ thấy Cung Viễn Tu đứng ở cửa Cung gia bảo, trầm mặc nhìn hần. Hần xuống ngựa, đi đến trước mặt y, mỉm cười: “Đại ca, huynh cần gì phải đưa đệ.” Cung Viễn Tu nhìn hần, gật gật đầu, không nói gì, chỉ là bỗng nhiên vươn tay, ôm lấy hần, vỗ nhẹ lưng hần, y có rất nhiều lời muốn nói với hần, nhưng lại cảm thấy không cần phải nói, y nghĩ, hần biết, hần đều biết. Y có bao nhiêu cảm kích hần, khi y ngốc, hần đã tiếp nhận trọng trách, khổ tâm gánh vác, lo lắng hết lòng. Y có bao nhiêu cảm kích hần, khi y ngốc, hần đã cẩn thận che chở, hết sức yêu thương. Đôi khi nghĩ lại, chính mình ngây ngốc nhiều năm như vậy, là vì chính y không muốn tỉnh, muốn ngây ngốc, tránh phía sau Viễn Hàm, y cảm thấy thực an toàn, thực hạnh phúc, không phải lo lắng bất cứ chuyện gì, vô ưu vô lo một ngày lại một ngày, một năm lại một năm nữa. Nếu không phải, y muốn dùng sức lực của chính mình bảo hộ Ưu, có lẽ..... Y thật sự cả đời sẽ không tỉnh lại. Mùa thu mưa phùn, có hơi lạnh, gió thổi loạn, hạt mưa tinh tế dừng trên người bọn họ, ướt tóc, ướt góc áo. Cung Viễn Hàm sững sốt một chút, hần có chút giật mình, hần thật không ngờ Cung Viễn Tu lại ôm hần, nhưng mà, chính vì một cái ôm này, hần tiêu tan tất cả, hần cam tâm tình nguyện, hần không ủy khuất, cũng không cảm thấy khổ sở. Bởi vì, hần thật sự rất yêu bọn họ..... Thực yêu..... Hần cười yếu ớt vươn tay, ôm lấy cả chính mình, Hần muốn nói: Hãy đối với nàng thật tốt. Nhưng mà hần không nói, bởi vì hần biết, y sẽ, y sẽ yêu thương nàng hơn bất cứ kẻ nào. Hần muốn nói: Thực xin lỗi, đệ không nên thích thê tử của huynh. Nhưng mà hần không nói, bởi vì hần biết, y sẽ không trách hần, y chỉ biết tự trách mình. Hần muốn nói rất nhiều, lại cảm thấy không cần nhiều lời. Rất nhiều điều muốn nói, đều yên lặng truyền lại trong một cái ôm này. Một cái ôm này, có cảm kích, có áy náy, có xin lỗi, cuối cùng, hần buông y ra, lui lại từng bước, cười khê nhìn Cung Viễn Tu nói: “Đại ca, đệ đi rồi.” Cung Viễn Tu gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đi đi.” Đi đi, đi tới nơi hần muốn đi, làm sao y không biết, sáu năm trước, khi y không ngốc, mười lăm tuổi, hần đã muốn du ngoạn giang hồ. Là y đã quán chân hần, là y đã ngăn trở giấc mộng của hần. Hần muốn đi, vậy để cho hần đi đi, chân trời góc biển, du ngoạn rồi trở về. Y nhìn hần tiêu sái ngồi trên lưng ngựa, biến mất ở cuối góc đường, mưa chậm rãi ngừng, sắc trời vẫn âm u, y đứng yên ở cửa thật lâu, mãi cho đến hạ nhân mở cửa Cung gia, giật mình gọi y ‘đại thiếu gia’, y mới hồi phục tinh thần lại, xoay người rời đi. Đến cuối cùng, ngay cả một câu ‘trở về sớm một chút’, y cũng đều không nói. Bởi vì, y biết, y không cần phải nói, Viễn Hàm, hần sẽ trở về, nơi này là nhà của hần, là nơi hần nhớ nhung nhất. Cung Viễn Hàm đi rồi, toàn bộ Cung gia có vẻ có chút im lặng, như là bỗng nhiên mất đi một phong cảnh xinh đẹp, trở nên ảm đạm. Ngay cả nhóm tỷ nữ Cung gia, cũng đều cảm thấy không quen. Thời gian nghỉ ngơi sau cơm chiều, vài thị nữ tụ tập bên cạnh ao sen, nhỏ giọng trò chuyện. “Ai, nhị thiếu gia lần này đi không biết bao lâu mới trở về.” Một thị nữ nói. “Đúng vậy, có lẽ chờ người trở về, chúng ta đều đã xuất giá.” Một thị nữ khác tiếp lời nói, trong thanh âm có vô hạn quyến luyến. “Buổi sáng thức dậy, chỉ cần nghĩ đến không còn nhìn thấy nhị thiếu gia nữa, muội lại không có tâm trạng làm việc.” Một thị nữ nhỏ tuổi nói thăm. “Ha ha, tiểu nha đầu như muội cũng thăm mền nhị thiếu gia.” Một thị nữ khác cười trêu nói. “Muội thăm mền thì sao chứ, Cung gia chúng ta, có cô gái nào không thích nhị thiếu gia?” Thị nữ nhỏ

tuổi khê đầy nằng một chút. Lạc Nhạn vẫn đứng bên cạnh nghe xong lời này, mỉm cười. Đúng vậy, ở Cung gia, có ai không thích nhị thiếu gia chứ. Chỉ là, thân phận như các nàng, sao có thể hy vọng xa vời gì chứ? Nhị thiếu gia..... Người rốt cục rời đi sao? Kỳ thật, ngày đó khi hắn hỏi quê nàng ở đâu, nàng liền mơ hồ cảm giác được, hắn phải đi. Thật tốt, hiện tại nhị thiếu gia, có phải đã đến quê nàng hay không? Bên hồ ngoài thành Thanh Hoa hoa sen hắn là đang vừa lúc nở? Nhị thiếu gia người..... Sẽ vui về chứ? Sẽ cười sao? Nhất định sẽ như vậy đi. Gió nhẹ phát qua, Lạc Nhạn nhìn ao sen úa vàng trước mắt, nhẹ nhàng nghĩ: Nhị thiếu gia, người phải hạnh phúc. Ở trong chốn giang hồ, tìm được hạnh phúc của người. Mà nàng..... Nàng chỉ hy vọng xa vời, chính là hy vọng xa vời, trong lúc mình còn ở đây, còn có thể có cơ hội, vì hắn dâng một chén trà, nhún người hành lễ, vì hắn hái một đóa hoa sen, tách một viên hạt sen. Nàng chính là lặng lẽ hy vọng xa vời, có thể có cơ hội, lại một lần nữa, đứng ở phía sau hắn, ở rất xa, nhìn hắn ngắm cảnh..... Nhìn hoa nở, nhìn hoa tàn, vì nó phiền muộn, vì nó ưu thương..... Vào đông ánh mặt trời vẫn ấm áp, Vu Thịnh Ưu nằm trước cửa phòng trong tiểu viện phơi nắng, mặt cổ khô vàng có hơi dăm, nhưng nàng da dầy, không sao cả. Nàng ngửa đầu, nhìn trời xanh mây trắng, bỗng nhiên có chút nhớ nhung Viễn Hàm. Viễn Hàm đã đi hơn một tháng rồi, cũng không biết hiện tại thế nào? Kỳ thật nàng tuyệt không lo lắng cho hắn, chỉ là ngẫu nhiên nghĩ tới..... Được rồi, nàng thừa nhận, nàng không phải ngẫu nhiên lại nghĩ đến, mà là thường xuyên nghĩ đến, nghĩ đến tên kia hé ra khuôn mặt tươi cười, ở nơi nào đó tai họa nhân gian, lừa gạt bao nhiêu thiếu nữ thiện lương, bắt tù binh trái tim ngây thơ của bao nhiêu cô gái. Ha ha, cuộc sống của hắn nhất định thực dễ chịu đi! Hâm mộ a hâm mộ! “Ủy! Người nằm ở nơi này, thực chặn đường a!” Cung Viễn Hạ đi tới, đưa chân đá đá Vu Thịnh Ưu. “Đường rộng như vậy, người không thể đi vòng quanh a?” Vu Thịnh Ưu không nhúc nhích tiếp tục nằm. “Hừ.” Cung Viễn Hạ quay đầu, sau đó ném một bao gì đó cho nàng: “Đây là Mạt Nhất bảo ta đưa cho người.” “Cái gì vậy?” Vu Thịnh Ưu cầm lấy bao, vừa mở ra, cư nhiên là một bao đầy bánh bao thịt: “Hắn đưa ta nhiều bánh bao thịt như vậy làm gì?” “Hắn cho người thì ăn đi! Dồi dào nhiều như vậy làm gì!” Cung Viễn Hạ hầm hừ nói. “Người làm sao mà tức giận như vậy a?” Vu Thịnh Ưu con mắt vòng vo chuyển, ha ha cười nói: “Người không phải là đang ghen tị đấy chứ?” “Ai ghen tị với người a! Ăn bánh bao của người đi!” Cung Viễn Hạ liếc mắt trừng nàng một cái, xoay người bước đi, đáng giận, thật sự là bị nàng nói trúng rồi, hắn chiếu cố Mạt Nhất hơn một tháng, chờ tới khi vết thương lành, y đưa cho hắn một bao gì đó, hắn lại tưởng lẽ vật cảm tạ hắn! Còn về mặt nguyệt nguyệt cự tuyệt nói: “Ha ha, mọi người đều là huynh đệ, không cần khách khí như vậy, đưa lẽ vật làm gì a!” Kết quả Mạt Nhất tên mặt than chết tiệt kia, cư nhiên chọn chọn lông mi, thực trực tiếp ném một câu: “Không phải đưa cho người. Giúp ta đưa cho Vu Thịnh Ưu.” Đáng giận, đáng giận! Muốn đưa bánh bao, sao tự mình không tới mà đưa a! Còn muốn hắn chuyển cho! Mạt Nhất tên hỗn đản này! Vu Thịnh Ưu nhìn Cung Viễn Hạ hầm hừ rời khỏi, có chút khó hiểu, lúc Mạt Nhất đi, nàng rõ ràng có đi tiễn a, còn giao Quỷ môn Bảng phách cho hắn, bảo hắn mang đi trả Bàn Tử, vì sao hắn không đưa nàng bánh bao luôn lúc đấy? Vu Thịnh Ưu ngồi xuống, đếm đếm, tổng cộng hai mươi cái bánh bao, bánh bao, bánh bao..... Chẳng lẽ ý hắn là? Năm đó mình cho hắn hai cái bánh bao, cho nên hiện tại hắn hoàn trả gấp mười? Không..... Không thể nào? Ân tình của mình, báo đáp dễ dàng như vậy sao? Mạt Nhất người này, cũng quá tinh đi! “Mạt Nhất! Người là quỷ keo kiệt!” “Sao vậy? Ai chọc nàng tức giận?” Cung Viễn Tu chậm rãi đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh nhìn nàng. Vu Thịnh Ưu ôm lấy hắn: “Tướng công, Mạt Nhất thật xấu tính!” Cung Viễn Tu cười nhạo: “Hắn lại làm sao?” Vu Thịnh Ưu vẽ mặt tức giận nói: “Hừ! Mười hai năm trước ta cho hắn hai cái bánh bao, giờ hắn trả ta hai mươi cái, hiện tại giá cả tăng cao, tính thế nào ta cũng chịu thiệt!” “Vậy theo ý nương tử, hắn phải đưa nàng bao nhiêu cái?” Vu Thịnh Ưu nghĩ nghĩ nói: “Ít nhất cũng phải đưa ta năm mươi cái đi.” Cung Viễn Tu nhìn nàng vẽ mặt nghiêm túc, cười nói: “Mạt Nhất như thế, nếu hắn thật sự nhớ kỹ ân tình của nàng, ngay cả mệnh cũng có thể cho nàng, nếu hắn không muốn nhớ, hắn sẽ không đưa gì hơn ngoài hai mươi cái bánh bao này.” Vu Thịnh Ưu bộ dáng không cam lòng gật đầu: “Cho nên ta nói, hắn xấu tính!” “Nương tử so đo cùng hắn làm gì.” Mạt Nhất chủ ý quýt nợ, dùng hai mươi cái bánh bao giải quyết ân oán của hai người trong lúc đó, nàng so đo cũng chỉ là lo sợ không đâu mà thôi. Vu Thịnh Ưu liếc mắt nhìn hắn một cái, bỗng nhiên ném bánh bao sang một bên, nhếch miệng cười xấu xa: “Hắn quýt nợ cũng không sao, người không cần nghĩ! Người nói, rốt cuộc là từ khi nào thì người bắt đầu giả ngu?” Người này, quả thực hù chết nàng, sáng sớm ngày đó, chính là sáng sớm ngày Viễn Hàm đi. Nàng thức dậy, mở to mắt, chỉ thấy hắn không nói một tiếng, ngồi ở trước giường yên lặng nhìn nàng. Ngày đó trời mưa, sắc trời u ám, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Nàng chớp chớp mắt, đứng dậy nhẹ giọng gọi tên hắn: “Viễn Tu?” Cung Viễn Tu lông mi giật giật, nhưng không trả lời, nàng có chút lo lắng tiến lên kéo hắn, tay nàng vừa đụng tới hắn, lập tức bị cảm giác lạnh băng trên tay hắn làm cho rùng mình, hắn cúi người, ánh mắt có chút mờ mịt, Vu Thịnh Ưu lo lắng hỏi: “Viễn Tu, làm sao vậy?” Cung Viễn Tu trầm

mặc một hồi, sau đó nói: “Viễn Hàm đi rồi.” Vu Thịnh Ưu sững sốt, Viễn Hàm đi rồi? A, đúng rồi, hắn đã sớm nói phải đi, lại không nghĩ rằng, hắn lại rời đi không nói một tiếng. Hắn là vì Viễn Hàm rời đi mà thương tâm sao? Đúng là đứa nhỏ. Vu Thịnh Ưu ôn nhu nhìn hắn, dùng hai tay ấm áp gắt gao nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn, nhẹ nhàng ma sát, nàng an ủi nói: “Viễn Hàm chỉ là ra ngoài chơi, rất nhanh sẽ trở về.” Bàn tay Cung Viễn Tu chậm rãi ấm áp lên, hắn im lặng một hồi, sau đó lặp lại lời của nàng nói: “Đúng vậy, hắn rất nhanh sẽ trở về.” Vu Thịnh Ưu có chút kỳ quái nhìn hắn, Viễn Tu im lặng a, tuyệt không giống đứa ngốc Tu, chẳng lẽ hắn? “Viễn Tu người.....” Nàng còn chưa hỏi ra, hắn lại bỗng nhiên ôm lấy nàng, hung hăng áp xuống môi nàng, cuồng nhiệt hôn nàng, bỏ đi quần áo của nàng, dùng bàn tay thon dài vuốt ve thân thể nàng, sau đó tách hai chân của nàng ra, đem chính mình tiến vào thật sâu trong cơ thể ấm áp của nàng, một lần lại một lần giữ lấy nàng, tiến công chiếm đóng nàng. Ngày đó, hắn muốn nàng rất nhiều lần, hắn có một chút điên cuồng, một lần lại một lần đưa mầm móng cực nóng của hắn tiến vào trong cơ thể nàng. Ngày đó, khi nàng nặng nề hô hấp, nàng cảm giác được hắn đặt nàng dưới thân, hắn cùng nàng dung hợp một chỗ, hắn chế trụ chân tay của nàng, phủ ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Nương tử, chúng ta sẽ hạnh phúc, ta sẽ cho nàng hạnh phúc.” Ngày đó, nàng nặng nề ngủ trong lời thề này của hắn, ngay cả trong mộng, khóe miệng cũng hơi hơi gợn lên. Hắn nói, hắn sẽ cho nàng hạnh phúc. Thật tốt, nàng rốt cục cũng tìm được nơi chốn của mình, ấm áp, hạnh phúc cả đời của mình. Tới khi nàng tỉnh lại, liền phát hiện người này quả nhiên biến thành Viễn Tu thông minh! Vu Thịnh Ưu tuy rằng có hơi ngốc, nhưng cũng không phải ngu xuẩn! Nàng đã nghĩ, người này tuyệt đối quỷ dị, nói không chừng chỉ là đang giả ngu! Nhưng mỗi lần nàng hỏi hắn vấn đề này, không phải bị hắn tránh thoát, chính là bị hắn kéo lên giường oxxx! Vì thế, trong tình trạng kiệt sức, toàn thân tê dại, nàng liền quên hỏi. Hôm nay, nàng rốt cục lại nghĩ tới mà hỏi! Lần này hắn đừng hòng chạy thoát! Vu Thịnh Ưu lui ra phía sau hai bước, ánh mắt chuẩn xác nhìn hắn, không cho phép hắn tránh né đề tài, cũng không cho phép hắn kéo nàng qua, áp đảo, oxxx! Cung Viễn Tu thực trấn định lắc đầu: “Ta không giả bộ a, chỉ là ngày đó ta vừa thức dậy, bỗng nhiên liền thanh tỉnh.” Vu Thịnh Ưu hoàn toàn không tin: “Người gạt ta, nếu người không tốt, Viễn Hàm sao dám hạ quyết tâm bỏ xuống một nhà già trẻ đi ra ngoài du ngoạn?” Cung Viễn Tu cười, nàng cứ nhiên đem Cung gia hình dung thành một nhà già trẻ? Ha ha, cho dù hắn thật là khờ, Viễn Hàm đi ra ngoài du ngoạn vài năm, Cung gia cũng không thể sụp đổ. Vu Thịnh Ưu vẻ mặt hung hãn nhìn hắn, nắm chặt tay hỏi: “Không phủ nhận đi? Hừ hừ, ta nên trừng phạt người như thế nào đây? Cứ nhiên dám gạt ta!” Cung Viễn Tu trầm mặc cúi đầu, không nhìn thấy biểu tình, Vu Thịnh Ưu hạ ánh mắt, hắn làm sao vậy? Sợ hãi? Qua một giây, hắn lại ngẩng đầu lên, đáng thương hề hề, vẻ mặt đơn thuần tốt đẹp, nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: “Nương tử, nàng muốn trừng phạt Viễn Tu sao?” Lừa giận của Vu Thịnh Ưu lập tức biến mất, ngay cả thân mình cũng đều mềm nhũn, ách..... thực đáng yêu!! Viễn Tu đáng yêu như vậy! Cho dù biết là hắn giả bộ! Cho dù biết hắn đang dụ hoặc nàng! Nhưng mà vẫn là thực đáng yêu! Vu Thịnh Ưu ánh mắt ôn nhu, dùng sức lắc đầu: “Sẽ không, sẽ không, ta sao có thể trừng phạt người chứ!” “Vậy nương tử hôn nhẹ a.” Cung Viễn Tu vươn mặt qua, cười vẻ mặt hồn nhiên tốt đẹp. Vu Thịnh Ưu vươn qua, nắm lấy mặt hắn, dùng sức cắn mấy cái: “Sao, sao, sao, sao, sao, sao!” Cung Viễn Tu cười, đưa tay kéo nàng qua, gắt gao ôm vào trong ngực, xoay người, áp nàng xuống. Trời xanh trong sáng, ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ cũng ấm áp, hắn đặt nàng trên cổ, nâng tay, dùng ngón tay xinh đẹp treu chọc mái tóc dài của nàng, trên gương mặt tuấn mỹ tràn đầy tươi cười, hắn dùng thanh âm tràn ngập từ tính nói: “Nương tử, nàng hôn rồi, hiện tại đến phiên ta đi?” Nói xong, hắn cúi xuống, ôn nhu hôn nàng, nhẹ nhàng, liếm cắn, đem đầu lưỡi tham lam đi vào, bá đạo đẩy đưa nàng, một cái hôn thực sâu thực trầm, thực ôn nhu nóng bỏng, hắn hôn thật lâu, khiến người nào đó toàn thân xụi lơ ở dưới thân hắn thổ hấp liên tục. Điều nói nữ nhân thật sự yêu thương sẽ không đòi tiền, nam nhân thật sự yêu thương sẽ không sợ mất mặt. Lời này tuyệt đối là chân lý, hiện tại Cung Viễn Tu chính là điển hình tuyệt đối, hắn đã không cần quan tâm nàng thích là Viễn Tu đáng yêu hay là Viễn Tu thông minh, dù sao đều là hắn, khi nàng thích hắn đáng yêu, hắn liền đáng yêu, khi nàng muốn hắn thông minh, hắn liền thông minh. Hơn nữa, ngẫu nhiên giả bộ đáng yêu để làm nũng, nhìn nàng không thể chống cự mình, cũng rất thú vị a. Một cái hôn thật dài chấm dứt, Vu Thịnh Ưu vẻ mặt đỏ bừng hờn dỗi đẩy bờ vai hắn nói: “Ừm..... Người là người xấu! Người một chút cũng không đáng yêu!” “Nàng không thích ta như vậy?” Cung Viễn Tu nhìn nàng, trong mắt có một tia khấn trương. “Ách?” Vu Thịnh Ưu gãi gãi đầu: “Đương nhiên không phải.” “Vậy thì tại sao? Nàng vẫn không muốn ta trở nên thông minh sao?” “Không phải a.” Vu Thịnh Ưu cau mày, còn thật sự nghi nghi nói: “Mặc kệ người thông minh hay là không thông minh, đều là tướng công của ta! Điều là Viễn Tu ta thích nhất!” Nếu nói, Viễn Tu lần đầu tiên biến thành thông minh, nàng quả thật có chút không quen, không thích ứng, nhưng lần thứ hai, nàng đã không có loại cảm giác này, lại cảm thấy hắn sớm nên biến trở lại, thậm chí có một loại cảm

giác như trút được gánh nặng. Không phải nàng không thương Viễn Tu đáng yêu, mà là nàng..... Được rồi, chính nàng cũng không rõ nói cảm giác của nàng được, dù sao chỉ cần là Viễn Tu là được! Nàng đều thích! Đều yêu! Cho nên, nàng không rối rắm! Sống cho tốt đi! Hẳn cho nàng hạnh phúc, đồng thời, nàng cũng muốn đem tới hạnh phúc cho hắn! “Chỉ cần là ta, nàng đều thích?” Cung Viễn Tu nhin không được nhếch miệng nở nụ cười. Vu Thịnh Ưu dùng sức gật gật đầu. “Nương tử, bên ngoài gió mạnh, chúng ta trở về phòng đi.” Nói xong, không chờ Thịnh Ưu gật đầu, một phen ôm lấy nàng, đi vào trong phòng, đóng cửa! Làm gì? Đây còn phải hỏi! Ha ha ha, Cung Viễn Tu người ta võ công là thiên hạ đệ nhất, công phu gì gì kia, tuyệt đối cũng là thiên hạ... Ha ha ha! Dù sao, cuộc sống tính phúc của Vu Thịnh Ưu vẫn còn oanh oanh liệt liệt ở phía sau màn che a! Nàng sẽ không bao giờ còn ra khỏi cửa với gương mặt dục cầu bất mãn nữa!

71. Chương 71: Đại Kết Cục

Thánh Y sơn, là nơi vô cùng lạnh ở phương bắc, mỗi khi mùa đông đến tuyết bay tán loạn, màu trắng bao phủ, đẹp đến mức tận cùng, lại lạnh lẽo đến mức tận cùng. Năm nay Thánh Y sơn, cũng vẫn như mọi năm, vừa vào đông liền nổi tuyết, trên sơn đạo, tuyết đã đọng đến mắt cá chân. Trên nền tuyết lâu không có người đi, bị một nam tử đột nhiên xâm nhập in xuống một chuỗi dấu chân, nam tử kia mặc một bộ trường bào màu đen, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng cũng màu đen, gió lạnh thổi bay tà áo của hắn về phía sau, hắn cúi đầu, không bung dù, tuyết rơi trên tóc cùng vai hắn thật dày, hắn cũng không ngừng lại, đi bộ lên đỉnh núi, động tác của hắn nhanh nhẹn, bộ pháp nhẹ nhàng, vừa nhìn đã biết là một người võ nghệ không tầm thường. Chưa đến một hồi sau, hắn lên tới đỉnh núi, trên đỉnh núi, một tòa trang viên khí phái hiện lên trước mắt, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn ba chữ ‘Thánh Y phái’ trên cửa lớn tòa trang viên, tiến lên phía trước, nhẹ gõ cửa. Gia đình trông cửa là một lão bá tuổi hơn năm mươi, mở cửa ra, nhìn nam tử, lễ phép hỏi: “Vị công tử này..... A!” Khi lão thấy rõ mặt hắn, kinh hãi kêu lên: “Là Mạt Nhất đại hiệp! Sao ngài lại đến đây?” “Ta đến tìm Vu Thịnh Bạch.” “Mạt Nhất đại hiệp mời tiến vào, Bạch đại phu đang ở Thiên viện, lão đưa ngài tới đó.” “Làm phiền.” “Mạt Nhất đại hiệp khách khí, đây là tiểu nhân phải làm.” Gia đình lão bá liếc mắt nhìn Mạt Nhất một cái, lão dẫn hắn đi qua hai hành lang dài, qua một hồi lâu, rốt cục không nhìn được hỏi: “Mạt Nhất đại hiệp, Cung tam công tử không cùng ngài đến sao?” Mạt Nhất sững sốt một chút, cuối cùng lãnh đạm trả lời: “Không có.” “A, đáng tiếc.” Gia đình lão bá có chút thất vọng a một tiếng. Mạt Nhất có chút kỳ quái nhìn lão, không biết vì sao lão lại thất vọng như thế. Kỳ thật hắn không biết, khi trùng kiến Thánh Y phái, Mạt Nhất cùng Cung Viễn Hạ mỗi ngày đều đấu võ, đây không chỉ là tiết mục người Thánh Y phái thích xem, ngay cả dân chúng dưới chân núi, mỗi ngày sau khi ăn xong cơm chiều, không có việc gì làm cũng đều xách ghế ngồi xa xa nhìn. Đấu võ, phần khích! So với bọn mồm mép đầu đường, xem thích hơn tới mấy trăm lần! Từ sau khi Cung Viễn Hạ cùng Mạt Nhất đi, dân chúng Thánh Y sơn mất mát thật lâu, mỗi ngày đều ngóng trông bọn họ trở về. Ngàn mong vạn chờ, cuối cùng Mạt Nhất cũng đã trở lại, nhưng mà Cung Viễn Hạ không trở lại, ai đánh cùng hắn đây? Không có người đánh cùng hắn, bọn họ xem sao được? Ai, thất vọng, thất vọng a! “Nhị công tử, Mạt Nhất đại hiệp cầu kiến.” Cửa phòng bị mở ra, Vu Thịnh Bạch nhìn hắn tỏ vẻ sớm biết, nói: “Giờ mới trở về.” Mạt Nhất ôm quyền hành lễ: “Đại thiếu gia, môn chủ chúng ta tốt không?” “Tốt không, chính người đến xem thì biết.” Vu Thịnh Bạch nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Đi theo ta.” Mạt Nhất hơi hạ mắt, đi theo Vu Thịnh Bạch, bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, Vu Thịnh Bạch bung dù, đưa hắn đi vòng vào mấy vòng, rốt cục dừng lại bên ngoài một sơn động, nhìn Mạt Nhất nói: “Hắn ở bên trong.” Mạt Nhất ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng, hắn đi vào, chỉ thấy trong sơn động có tám hỏa lò, trên hỏa lò đang đun thuốc, trong sơn động còn nóng bức hơn so với tháng bảy mùa hè, Mạt Nhất đưa mắt nhìn, ở giữa sơn động, có một chiếc giường đá, mặt dưới giường bị vét sạch, làm thành bếp lò, bên trong củi cháy rất vượng. Trên giường đá, một nam nhân đang nằm, hé ra dung nhan tuyệt thế, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giống như là đang ngủ, hắn mặc hoa phục sắc đỏ thẫm, tóc dài như mực xoa xuống hợp cùng y phục màu đỏ, tản ra một vẻ xinh đẹp yếu ớt đến mức tận cùng. “Mạt Nhất tham kiến môn chủ!” Mạt Nhất chỉ liếc nhìn một cái, không dám nhìn nhiều, hắn cung kính quỳ xuống, cúi đầu, trong ánh mắt có sự trung thành trước sau như một. Nhưng người trên giường đá không hề có động tĩnh, không giống trước kia, không đợi hắn quỳ xuống, đã cười sang sảng kéo hắn đứng lên. Mạt Nhất lẳng lặng quỳ, y không nói, hắn sẽ không đứng lên. Vu Thịnh Bạch nhìn

trên người giường, than nhẹ một tiếng: “Người đứng lên đi, hần còn đang ngủ.” Mạt Nhất siết chặt tay, có chút khẩn trương hỏi: “Môn chủ người..... Người thế nào?” “Không cần lo lắng, đã không nguy hiểm tới sinh mệnh.” Vu Thịnh Bạch nhẹ giọng an ủi. “Vô võ công?” “Người còn sống, quan trọng hơn bất cứ điều gì.” Ngày đó đưa hần về, gân mạch hần đều tổn hại, võ công hoàn toàn mất hết, có thể cứu được tánh mạng, đã là rất may mắn. Cho dù như vậy, cơ thể hần lại lạnh như băng, với thời tiết này, không để hần ở nơi ấm nóng, hần sẽ bị đông chết mất. “Không có khác biện pháp sao?” Mạt Nhất nhẹ giọng hỏi, thanh âm có một chút gấp gáp. Môn chủ hần, ở trong mắt hần là nam nhân mạnh nhất, nhưng hiện tại, y cư nhiên mất đi võ công, Mạt Nhất bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, rất khó chịu, loại cảm giác rầu rĩ nặng nề này, khó chịu làm cho hần gắt gao siết chặt tay, cắm sâu vào da thịt. Vu Thịnh Bạch gật đầu nói: “Sẽ có, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho hần.” Đúng vậy, đệ đệ của hần, thân nhân duy nhất của hần, hần nhất định phải chữa khỏi cho y, mặc kệ mất bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tiền tài, bao nhiêu sức lực! Vu Thịnh Bạch quay đầu nhìn Mạt Nhất nói: “Hần còn phải một canh giờ nữa mới tỉnh, người ở đây canh giữ đi.” Mạt Nhất gật đầu một cái, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm người trên giường, y gầy, thực gầy, trở nên rất đẹp, ở trong mắt hần, y vẫn rất đẹp, tựa như Ái Đức Ngự Thư tự mình nói vậy, anh tuấn tiêu sái, uy vũ bất phàm, thông minh vô địch, cường đại vô song. Hần tôn kính y, sùng bái y, cảm ơn y. Cho nên, cho dù y không có võ công, y không còn cường đại, hần cũng là thuộc hạ của y, bóng dáng của y. Mạt Nhất hần vĩnh viễn chỉ trung thành với một mình y! Vĩnh viễn Hần thẳng lưng, canh ở cửa thạch động, giống như một pho tượng bảo vệ, thẳng tắp đứng, canh giữ cho vị thần của hần ngủ! Vu Thịnh Bạch che dù, chậm rãi trở về, lúc này, một người hầu hoang mang khẩn trương chạy tới nói: “Nhị công tử, ngoài cửa có một tiểu cô nương muốn gặp người.” “Tiểu cô nương.” Vu Thịnh Bạch nhíu mày: “Là ai?” “Nàng nói nàng đến tìm đệ đệ ngài, nàng là đệ muội của ngài.” “Ách? Đệ muội?” Vu Thịnh Bạch có chút giật mình, đi đến phòng khách, nhìn tiểu cô nương ngồi trong đại sảnh, nhìn qua chỉ khoảng mười hai tuổi, nàng mặc áo bông thuần màu trắng, khuôn mặt đáng yêu bị lạnh đến đỏ bừng, phía sau nàng có mười tám hộ vệ, mười tỷ nữ đi theo. Nàng vừa thấy Vu Thịnh Bạch đến, đứng dậy, nghênh đón, khi nàng bước đi, tay phải nàng phát ra thanh âm linh linh dễ nghe, Vu Thịnh Bạch nhìn cổ tay nàng, có đeo một chiếc vòng vàng xinh đẹp, phía trên còn có hai chiếc chuông nhỏ trong suốt. Vu Thịnh Bạch nhìn nàng hỏi: “Tiểu muội muội, muội tìm ta?” Tiểu cô nương dùng sức gật gật đầu, sau đó lấy từ trong lòng ra một lọ thuốc, đưa cho hần nói: “Muội là Lộ Nhân Y, muội nghe nói bé ca ca bị bệnh, vội đem thuốc tới cho bé ca ca.” Vu Thịnh Bạch nghi hoặc mở bình dược ra, vừa ngửi, kinh hãi nhìn nàng. Lộ Nhân Y nghiêng đầu cười đáng yêu: “Ca ca, muội có thể đi gặp bé ca ca không?” “Đương nhiên có thể, tiểu tiên nữ.” Vu Thịnh Bạch có chút khẩn trương dắt tay nàng, đưa nàng đi tới phía sau núi. Hần không ngờ, nhà họ Lộ đã biến mất hơn một trăm năm trước trên giang hồ, cư nhiên lại xuất hiện, mấy trăm năm trước, nhà họ Lộ cùng Vu gia đều là thần y danh tiếng vang dội, đều nói ‘Nam Lộ, Bắc Vu’, nhà họ Lộ giỏi dùng dược, Vu gia giỏi dùng châm, hơn một trăm năm trước, gia tộc này bỗng nhiên biến mất, y thuật dược vật của bọn họ cũng đều biến mất theo. Vừa rồi thuốc mỡ Lộ Nhân Y đưa, là bảo bối tốt nhất, nó có thể làm cho Ái Đức Ngự Thư khôi phục kinh mạch, chỉ cần hần xin sự phụ hạ châm, dẫn thông nội lực, võ công của y, ít nhất có thể trở lại bốn thành! Khi hần đi vào sơn động, Ái Đức Ngự Thư đã tỉnh, y ngồi trên giường cùng Mạt Nhất trò chuyện, Lộ Nhân Y vừa nhìn thấy hần, lập tức buông tay Vu Thịnh Bạch, lao qua ôm lấy hần gọi: “Bé ca ca!” “A, Tiểu Y Y!” Ái Đức Ngự Thư có chút giật mình: “Sao muội lại tới đây?” “Muội tới tìm ca ca để thành hôn a!” “Ách? Muội mới mười hai tuổi, sao có thể thành hôn?” “Muội mặc kệ, mặc kệ

!” Lộ Nhân Y nhào vào trong lòng hần dùng sức làm nũng. Ái Đức Ngự Thư vẻ mặt xấu hổ, Vu Thịnh Bạch cười nhìn bọn hần, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, cô gái này mười hai tuổi? Khoảng cách Tiểu Ưu mất trí nhớ cũng là mười hai năm..... Đôi khi hần nghĩ, Tiểu Ưu sau khi mất trí nhớ là một người khác. Có phải Tiểu Ưu trước khi mất trí nhớ đã chết? Có phải cô gái này chính là nàng đầu thai chuyển thế hay không? Hần giương mắt, chăm chú nhìn Lộ Nhân Y, thật sự là càng nhìn càng thấy giống Tiểu Ưu trước đây.... Vu Thịnh Bạch, lắc đầu, a.... Hần đang loạn tưởng cái gì, trên đời này sao có chuyện đó chứ? Tiểu Ưu rõ ràng còn sống đó thôi. Ban đêm, Vu Thịnh Bạch trở lại phòng, thê tử của hần ôn nhu tiến lại, phải đi những bông tuyết trên người hần, hần kéo tay nàng, ôn nhu nắm trong tay. Xuân Tình nhìn hần ôn nhu cười nói: “Tiểu sư muội gửi thư.” “Ồ? Ta xem xem.” Vu Thịnh Bạch đi đến bên bàn, cầm thư đọc lên. Nhị sư huynh: “Huynh gần đây thế nào? Muội bảo Mạt Nhất đem Quỷ môn Bảng phách nhà huynh về trả, vui vẻ đi? Lần sau đừng có nói muội lập gia đình rồi là chỉ hướng về Cung gia, không hướng về huynh! Sư muội ta, đối với huynh là tốt nhất đấy!” Vu Thịnh Bạch nhìn đến chỗ này, nhin không được mỉm cười, cái gì mà tốt nhất, nàng nói dối mà không đỏ mặt. “Sư huynh a, nói cho huynh biết một chuyện, muội mang

thai nha! Đã ba tháng, thật là, muội thật không muốn mang thai sớm như vậy a, muội còn muốn cùng tướng công hưởng thụ thế giới hai người cơ! Nhưng mà, bà bà cùng tướng công đều cao hứng muốn chết, mỗi ngày đều cung phụng muội như Bồ Tát a, muội nói thế nào, chính là như thế, biết không, hiện tại ở Cung gia muội là lớn nhất nga! Muội lớn nhất, lớn nhất nga! Ha ha ha, nhưng mà mỗi ngày muội đều phải ăn thực nhiều thuốc bổ, đã béo tới mức không thể coi được nữa rồi! Viễn Hạ tên bại hoại đó, mỗi ngày đều gọi muội là bánh bao! Sư huynh, huynh giúp muội đi hỏi đại tẩu một chút, sao lúc tẩu ấy mang thai lại không bị béo? Sinh xong sao lại khôi phục tốt như vậy? Hỏi xem tẩu ấy ăn cái gì, bảo đại sư huynh cũng gửi uội một ít!” Vu Thịnh Bạch lắc đầu, đứa nhỏ này, loại đề tài này, một người nam nhân như hấn sao có thể hỏi đại tẩu, chính nàng sao lại không đi hỏi a? “Sư huynh, đệ đệ huynh có khỏe không? Huynh hãy chiếu cố hấn cho tốt, muội thiếu hấn, cả đời này cũng không trả được, sư huynh, huynh nói với Ái Đức Ngự Thư, nếu hấn nguyện ý chờ, muội nhất định sẽ sinh một nữ nhi vì hấn, gả cho hấn làm vợ!” Vu Thịnh Bạch cười nhạo, nha đầu kia, nói bậy bạ gì đó, chờ nữ nhi nàng trưởng thành, đệ đệ nhà hấn cũng đã hơn bốn mươi, cho dù bọn họ đều nguyện ý, thì nữ nhi của nàng cũng không nguyện ý! “Nhị sư huynh, muội không nói nữa, chờ khi muội sinh hạ đứa nhỏ, huynh nhất định phải tới uống rượu nga! Tiểu sư muội yêu của huynh: Ưu” Vu Thịnh Bạch buông thư, cười nói: “Tiểu nha đầu kia mang thai.” “Oa! Thật tốt.” Xuân Tình tẩu cười khe: “Muội ấy hấn là thực hạnh phúc.” “Đúng vậy.” Vu Thịnh Bạch cười: “Nhất định thực hạnh phúc.” Bấy tháng sau, Cung gia nam uyển, hai tiếng khóc to rõ phá vỡ yên tĩnh. Một bà mẹ chạy đến, hưng phấn nhìn đám người Cung phu nhân, Cung Viễn Tu, Cung Viễn Hạ đứng ngoài phòng chúc mừng nói: “Chúc mừng công chúa, chúc mừng đại thiếu gia, là hai vị công tử! Đại thiếu nãi nãi sinh hai vị thiếu gia a, sinh song bào thai a!” Cung Viễn Tu không nghe hết lời, liền vọt vào phòng. “A a! Thật sự, thật sự! Thật tốt quá!” Tương Vân công chúa Cung phu nhân, kích động hai mắt đỏ lên: “Hai đứa, ta có hai tôn tử, mau, mau đỡ bản cung vào xem.” Trong phòng sinh, Cung Viễn Tu vẽ mặt đau lòng nắm tay Vu Thịnh Ưu, trong mắt có quý trọng, có lo lắng, có nồng đậm tình yêu, hấn nhìn hai hài tử cha mẹ mình ôm trên tay, ánh mắt có chút hồng, hấn vươn tay, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt nàng. Vu Thịnh Ưu nhìn hấn cười: “Thế nào, ta lợi hại đi! Một lần sinh hai đứa! Ha ha.” “Lợi hại, lợi hại, nương tử nhà chúng ta lợi hại nhất.” Cung Viễn Tu thanh âm có chút ghen ngào. “Nương, cho con ôm một đứa, cũng cho con ôm một đứa đi.” Cung Viễn Hạ đứng ở bên cạnh cha mẹ, sốt ruột vươn tay: “Cha, người ôm cũng đã lâu, cho con ôm một cái, cho con ôm một cái.” “Người ôm cái gì mà ôm, ca người, tẩu người còn chưa được ôm đâu.” Cung phu nhân vui vẻ liếc mắt trừng hấn một cái, ôm tôn tử không buông tay, tôn tử của bà a, bà mong muốn nhiều năm như vậy, rốt cục đã thành, một ngày liền có hai đứa! Ha ha a, bà thật sự là rất hạnh phúc: “Xem, tôn tử nhà chúng ta, thật đáng yêu a, thật xinh đẹp a!” “Đúng vậy, đúng vậy! Ha ha ha.” Ngay cả Cung bảo chủ, hôm nay cũng vui vẻ cười ra tiếng. “Đúng vậy, cháu của ta, đương nhiên xinh đẹp a!” Cung Viễn Hạ không được ôm đứa nhỏ, chỉ có thể đứng nhìn, tuy rằng đứa nhỏ mới sinh ra không nhìn ra xinh đẹp hay khó coi, nhưng mà hấn cảm thấy, chúng thật xinh đẹp. Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Tu nhìn mọi người bên giường hạnh phúc, cũng hạnh phúc nở nụ cười. Ha ha. Giang Nam, Vũ thành. Một nam tử áo trắng nhàn nhã nằm trên một con thuyền nhỏ, nhìn trời xanh xinh đẹp, con thuyền theo dòng nước chậm rãi trôi đi, khóe môi hấn mang theo vẻ tươi cười ôn nhu mê người. Một con bồ câu trắng lượn vòng phía trên hấn, rồi hạ xuống dừng trên tay hấn, nam tử rút phong thư dưới chân con bồ câu xuống, nhìn hàng chữ trên tờ giấy trắng, ánh mắt sáng ngời, nụ cười trên gương mặt tuấn mỹ càng thêm xinh đẹp. “A, ta có hai đứa cháu. Ha ha” Nam tử nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cười, một lát sau, hấn nhẹ giọng nói: “Là lúc nên trở về rồi.”

72. Chương 72: Phiên Ngoại 1. Cung Viễn Hàm

Địa điểm: Sân khấu ở hiện đại

Sự kiện: Cung Viễn Hàm gặp mặt hội độc giả Người chủ trì: Mỗ Nguyệt Người xem: Chúng độc giả Mỗ Nguyệt: Nhóm độc giả thân ái, mọi người tốt lành! Hoan nghênh tới buổi gặp mặt độc giả của Viễn Hàm! Ta là Tử Nguyệt! Tiếng chuông kết thúc sắp vang lên, bánh xe thời gian đã để lại dấu vết thật sâu. Cùng với ánh mặt trời ấm áp của mùa hè, hôm nay mỗ Nguyệt đúng hẹn tới..... Chúng độc giả: Đủ a! Đừng có ở đây câu từ ngữ! Mau đi xuống, đi xuống! Mỗ Nguyệt [thần bí lắc lắc ngón giữa]: Chắc chắn, các người

không chào đón ta, chẳng lẽ còn không chào đón thần tượng của chúng ta — Viễn Hàm sao! Trên sân khấu, một ngọn đèn màu lam chiếu xuống, một thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng bay xuống, dưới đài vang lên tiếng kêu hét: Viễn Hàm! Viễn Hàm! Viễn Hàm em yêu chàng! Viễn Hàm! Chúng em yêu chàng! Viễn Hàm! Viễn Hàm! Viễn Hàm! Cung Viễn Hàm nhìn phía dưới đài, tao nhã cười, thanh nhã cao xa, giống như thiên tiên, chỉ thấy hoa nở bốn phía

~! Nga ~ soái quá! Chúng độc giả: A a a a a ————— thực soái a a!!![tiếng thét chói tai dài đến hơn mười phút] Mỗ Nguyệt: Im lặng! Im lặng! Im lặng, im lặng, im lặng!! Ta bảo các người im lặng!!!![hồi hải ngược xuôi điên cuồng lật bàn!] Chúng: Mỗ Nguyệt thật đáng sợ nga... Mỗ Nguyệt: Khụ khụ, hiện tại, vì sự nhiệt tình của độc giả, mỗ Nguyệt đặc biệt mời đồng học Cung Viễn Hàm đến, đảm đương nam quan hệ xã hội (*) một ngày, khụ khụ, không phải, đảm đương nhân vật chính tới giao lưu với mọi người một ngày. Cung Viễn Hàm đồng học, có gì để nói với mọi người không?

(* tức là trai bao *cẩn răng, siết chặt tay* Mỗ Nguyệt chết tiệt, dám ví Hàm ca như vậy a)Cung Viễn Hàm tiếp nhận microphone, mỉm cười chưa lên tiếng, dưới đài lại một trận tiếng thét chói tai, hân hân hơi nâng tay lên, làm động tác yên lặng, mọi người hai mắt sáng ngời như sao, im lặng nhìn hân. Sau đó hân nói:“Tại hạ Cung Viễn Hàm, thật cao hứng khi nhìn thấy mọi người.” Dưới đài lại là một trận tiếng thét chói tai. Mỗ Nguyệt: Tốt lắm! Mọi người chờ mong đã lâu, ‘PK Viễn Hàm’ chính thức bắt đầu! Những độc giả may mắn được mỗ Nguyệt lựa chọn, hiện tại có thể xếp hàng đi lên, cùng Viễn Hàm tiếp xúc gần gũi, thời hạn 10 giây! Đương nhiên, nếu Viễn Hàm muốn cùng người tiếp xúc nhiều hơn cũng quên đi! “Người báo danh đầu tiên, đồng học Nhan Chỉ Anh mời lên đài.” Mỗ Nguyệt vừa tuyên bố xong, chỉ thấy một cô gái lao về phía Viễn Hàm, giở trò, kêu to:“Chàng là của ta, là của ta! Là của ta!” Mỗ Nguyệt: Đã đến giờ! Đồng học, có cảm giác gì? Nhan Chỉ Anh: Ta thực hạnh phúc, ta đã ăn được đậu hủ. Mỗ Nguyệt: Viễn Hàm đồng học, người có cảm giác gì? Viễn Hàm: Đậu hủ là cái gì? Mỗ Nguyệt: Ách.... Này giải thích thì rất dài, thôi! Chúng ta nắm bắt thời gian, kế tiếp! Hiệp Tiểu Tịch! Hiệp Tiểu Tịch bình tĩnh tiêu sái lên đài, đánh giá Viễn Hàm từ đầu đến chân [dùng ánh mắt xác định số đo...] chắc chắn nói: Ừ, bộ dạng không tồi. Mỗ Nguyệt [khen ngợi]: Vị đồng học này sắc đẹp trước mặt vẫn thực bình tĩnh a. Hiệp Tiểu Tịch: Đó là đương nhiên, kỳ thật ta là fan Bàn Tử! Mỗ Nguyệt:..... Viễn Hàm: Fan là cái gì? Mỗ Nguyệt [trực tiếp xem nhẹ vấn đề của Viễn Hàm]: Đồng học phía dưới chú ý a! Đừng dùng từ ngữ hiện đại, Viễn Hàm nhà chúng ta là phúc hắc, không phải ngốc! Tránh điểm ấy ra, biết không! Ok, kế tiếp! Lưu Tô đồng học. Lưu Tô đi lên liền ôm lấy không buông tay: Ta thích chàng, thực thích. Mỗ Nguyệt: Đã đến giờ. Viễn Hàm có cảm giác gì. Viễn Hàm: Ồ..... Ta thích rụt rè một chút . Mỗ Nguyệt: Hiểu! Kế tiếp nhất định rụt rè! Lạc Bảo đồng học! Lạc Bảo đi lên, quả nhiên thực rụt rè, hai tay nắm lại ngượng ngùng nói: Ta.. Ta.. Ta đã để ý chàng từ lâu .. Ta thích chàng, thực sự thích chàng, ta sẽ làm cho chàng hạnh phúc...” Mỗ Nguyệt: Này đủ rụt rè . Viễn Hàm còn chưa gật đầu, chỉ thấy Lạc Bảo lao lên ôm chặt lấy hân:“Chàng đồng ý không?? Đồng ý không??.. Hừ, nếu chàng không chấp nhận ta, ta phóng hỏa đốt luôn nhà chàng!!!” Mỗ Nguyệt: Đã đến giờ, Viễn Hàm, có cảm giác gì. Viễn Hàm: Không có cảm giác. Mỗ Nguyệt: Nàng nói muốn đốt nhà người. Viễn Hàm [lộ ra tươi cười ôn nhu]: Mau tới đi, ta chờ không kịp . Lạc Bảo: Ta.... Ta hay nói giỡn.[rơi lệ chạy đi] Mỗ Nguyệt: Ta mệt mỏi, không chủ trì, phía dưới các người theo trình tự báo danh mà đi lên. Tính danh: Tạ Bằng Tịch Đối Viễn Hàm thổ lộ: Viễn Hàm, yêu chàng, thực yêu, thực yêu chàng! Thấy Viễn Hàm hành động thứ nhất: Đá hân một cước, chờ hân ngồi xổm xuống, nhảy lên lưng hân, ôm cổ hân, ra sức lắc

!!!!!!ps: Đánh là thân, mắng là yêu. Viễn Hàm đáp lại: Nhảy lên thì nhảy lên, ta cũng sẽ không trốn, vì sao phải đá ta một cước! Tính danh: Tiểu Lung. Đối Viễn Hàm thổ lộ: Ân... Ân... Ân... Ân... Bộ dạng thực tm không làm người xem thất vọng... Gia thu... Thấy Viễn Hàm hành động thứ nhất: Dùng ngón trỏ nâng cằm Viễn Hàm lên.....[cười một cái cho Gia xem..] Viễn Hàm đáp lại: Mỗ Nguyệt, vì người, ta bị nữ nhân đùa giỡn! Mỗ Nguyệt: Ta sẽ cho người diễn thêm, cố gắng nhịn. Tính danh: Tiểu Di Đối Viễn Hàm thổ lộ: Cái kia.. cái kia...ta rất thích chàng a! Chàng có thích ta hay không, nếu thích ta, chúng ta liền lập tức thành thân, không thích, ta cũng bám theo chàng a ~ Thấy Viễn Hàm động tác thứ nhất: Giả bộ thẹn thùng, thừa lúc Viễn Hàm chưa chuẩn bị, hôn “bẹp” một cái [quả nhiên là mềm mại a ~~ chảy nước miếng

] Viễn Hàm: Bị... hôn.... !!! Mỗ Nguyệt: Nhịn xuống! Viễn Hàm [nắm tay]: Có thể, nhưng người phải để cho ta hôn lại. Mỗ Nguyệt: Tốt tốt, ta để người hôn nè. Viễn Hàm: Ta nói là hôn nữ chủ. Tính danh: A Mi. Đối Viễn Hàm thổ lộ: Soái! Ta coi trọng chàng, không bằng chàng liền theo ta đi

nếu theo lập tức bãi đường, không theo? Ta đây theo chàng cũng được

Thấy Viễn Hàm động tác thứ nhất: Bất chấp tất cả, xông lên hôn một cái đã

~[hôn xong sẽ phụ trách chàng ~!!! Oa ca ca

!!] Viễn Hàm đáp lại: nữ nhân thế kỷ 20 không có một người nào rụt rè sao? Mỗ Nguyệt: Các nàng chỉ là rất kích động. Tính danh: Người qua đường Ất Đối Viễn Hàm thổ lộ: Oa, chính thái đáng yêu a!

(chính thái: bé trai)Thấy Viễn Hàm hành động thứ nhất: Cười tủm tỉm ngoắc ~ ngoan ~ a di mang chàng đi mua đường ăn ~ Viễn Hàm [khinh bỉ]: Chiêu này để dành mà đối phó với đại ca đi. Tính danh: Tiểu Vu. Đối Viễn Hàm thổ lộ: Thế nào, Tiểu Hàm Hàm, ta thu chàng vào hậu cung của ta nga. Đến, ha ha, tiểu mỹ nhân, đừng thẹn thùng. [kỳ thật [cầm lấy móng vuốt mỗ Hàm =, liếc mắt đưa tình], ta có thể vì chàng...bỏ đi hậu cung của mình] Thấy Viễn Hàm hành động thứ nhất: Che mặt, trộm ngấm [oa ca ca, không thể tin được], xác định xong — gục. Viễn Hàm đáp lại: Vì sao người nào cũng muốn lao lại đây, ta muốn phản kháng! Mỗ Nguyệt: Không được, người hôm nay là tới tham gia giao lưu, giữ vẻ tươi cười, kiên trì đi! Chỉ còn mấy người thôi ! Tính danh: Tuyết Nguyệt Hoa Thổ lộ: Chàng là của ta. Hành động: Trực tiếp thượng hân đi... (đùa chính là bạo) Viễn Hàm (ném bay): Thật có lỗi, tại hạ vẫn phản kháng . Mỗ Nguyệt: Không sao, người không phản kháng ta cũng muốn bóp chết nàng. Tính danh: Lãnh Đông Thổ lộ: Chàng còn có ta. Hành động: Cuồng cần. Viễn Hàm: Ta có thể chụp chết nàng ta không? Mỗ Nguyệt: Làm thế phá hư hình tượng của người! Ta đến! Ta chụp! Ta chụp! Ta chụp chết nàng ta! Tính danh: Mộc Cận Đối Viễn Hàm thổ lộ: Ta muốn thượng chàng. . . Thấy Viễn Hàm hành động thứ nhất: Lục túi. . lục túi. . . Tìm kiếm cường lực xuân dược. . . Viễn Hàm đáp lại: ... Đó là gói thuốc của đại tẩu sao? Mỗ Nguyệt: Kính nhờ! Chẳng lẽ lại không có một độc giả bình thường nào sao! Tính danh: Bạch Thiên Đối Viễn Hàm thổ lộ: Nga ha ha a. . Lão nương nhất định sẽ khiến chàng quỳ gối dưới váy ta. . . Thấy Viễn Hàm hành động đầu tiên: Ngạch. . . Đây là KING trong truyền thuyết . . . ? Viễn Hàm đáp lại: Rốt cục không có, ta muốn về cổ đại, nhanh lên đưa ta về cổ đại. Mỗ Nguyệt: Trước khi trở về, làm cho ta một chuyện đi? Viễn Hàm: Chuyện gì? Mỗ Nguyệt lấy ra máy tính, mở WORD ra, bắt đầu gõ: Viễn Hàm tham gia xong buổi gặp mặt độc giả, bỗng nhiên thâm tình yêu thương mỗ Nguyệt, hân ôm lấy nàng, dưới ánh mắt chúc phúc của mọi người, thâm tình hôn nàng! Từ đó về sau, bọn họ sống cùng nhau thực hạnh phúc! — Gặp mặt kết thúc!

73. Chương 73: Phiên Ngoại 2: Cung Viễn Tu

Ngày đó Viễn Hàm đi, chỉ có ta đi tiễn hân, nhìn hân biến mất trong làn mưa, ta nửa buồn nửa vui. Ta buồn, vì ta không phải một đại ca tốt. Ta vui, vì hân rốt cục quyết định buông tay. Nhớ rõ trước đây mẫu thân hỏi ta: “Viễn Tu, con là Cung gia trưởng tử, biết trưởng tử là sao không?” Lúc đó ta quá nhỏ, chỉ biết nhìn mẫu thân lắc đầu. Mẫu thân cười rất đẹp, chỉ vào Viễn Hàm cùng Viễn Hạ đang chơi đùa trong viện nói: “Viễn Tu, trưởng tử là người sẽ bảo vệ hạnh phúc ọi người trong nhà nga.” Bảo vệ hạnh phúc ọi người trong nhà, ngay lúc đó ta không biết hạnh phúc là gì, nhưng ta biết, muốn bảo vệ, phải rất mạnh, mạnh giống như phụ thân vậy, như vậy, cho dù là cái gì, ta cũng đều sẽ bảo vệ được đi? Nói đến thật buồn cười, sau khi ta trở nên mạnh mẽ, cư nhiên lại choáng váng, những người ta phải bảo vệ, những trách nhiệm ta phải gánh vác, đều đặt tại Viễn Hàm. Ta biết, hân sẽ thích Ưu, là vì, hân đã có thói quen bảo vệ, bảo vệ tất cả mọi người trong nhà, hân tiếp xúc với nàng, theo đuổi cảm tình của chính mình, quên phân rõ giới hạn, bởi vì hân cảm thấy, hạnh phúc của nàng, nụ cười của nàng, đều là trách nhiệm của hân. Cho nên, sau khi ta thanh tỉnh, hân bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai, bảo hộ Ưu không phải là hân, thói quen bảo hộ bỗng nhiên mất đi ý nghĩa, mất đi lý do, hân không biết tình cảm của mình đối với Ưu là thế nào? Hân muốn chạy trốn, những càng trốn tránh càng để ý, càng giãy dụa càng hăm sâu. Cuối cùng, không chịu nổi gánh nặng đó... Ưu, thật sự là cô gái kỳ quái, rõ ràng cũng chỉ là thanh tú mà thôi, tính cách cũng không thiện lương lắm, a, lời này không thể để nàng nghe thấy, bằng không nàng nhất định sẽ giận dữ đánh ta. Nàng như vậy, lại có thể khiến hai huynh đệ ta đều say mê, đặc biệt là ta, quả thực bị say mê tới mức choáng váng. Ta không nhớ rõ lúc ta khờ, ta thích nàng ở điểm nào, chỉ nhớ rõ, khi đó ta thực thích ở

cùng một chỗ với nàng, lúc nào cũng dính lấy, từng phút từng giây. Ta vốn tưởng rằng, sau khi ta khôi phục thần trí, loại mê luyến này sẽ giảm bớt, nhưng không nghĩ tới, chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng hăm sâu. Khi ngốc, ta không ăn dầm chua, nhưng hiện tại ta có, nhìn nàng vì Ái Đức Ngự Thư mà khóc, ta ghen, nhìn nàng cùng Mạt Nhất nói nói cười cười, ta ghen, nhìn nàng cùng Viễn Hàm thân mật tiếp xúc, ta lại ghen! Đôi khi, chính ta cũng cảm thấy như vậy không giống chính mình, có phải bệnh của ta vẫn chưa khỏi hay không? Ta nhớ rõ trước kia, ta sẽ không dễ dàng dao động cảm xúc như vậy. Hơn nữa, ta thích kẻ cận nàng đã thành thói quen, một chút cũng không thay đổi, mỗi ngày khi làm việc, ta cũng đều tìm cơ để nàng ở cùng ta, nàng ngồi bên cạnh ta, cho dù không nói lời nào, ta cũng cảm thấy thực ấm áp. Ta đã thấy rất nhiều nữ tử xinh đẹp, lại rất ít người có thể vừa mắt. Nhưng mà đối với Ưu, ta lại ngắm nhìn không chán, nhìn nàng híp mắt, măn nhãn sương mù, thực xinh đẹp, khi nàng ăn thường liếm khóe môi, rất đáng yêu. Nhìn nàng cởi áo tháo thắt lưng, tuy rằng đáng vẻ thô lỗ, lại có thể chọc đến ta. Thời gian Ưu mang thai, tính tình trở nên khá cổ quái, luôn bỗng nhiên tức giận, bỗng nhiên vui vẻ, lại bỗng nhiên khóc, bỗng nhiên cười, mỗi ngày muốn ăn gì đều đòi bằng được, lúc thì muốn ăn quả vải, lúc lại muốn ăn quả dương mai, lúc nói nhảm chán muốn đi dạo phố, lúc lại nói mệt mỗi buồn ngủ. Quả thực là ý vào mình mang thai, dùng sức ép buộc ta, ta biết rõ điều này, lại dị thường hưởng thụ sự ép buộc đó. . . Được rồi, ta thừa nhận, ta ma chướng. Nhớ rõ có một ngày buổi tối, nàng bỗng nhiên ôm lấy ta hỏi: “Tương lai sinh hạ cục cưng, chàng thích cục cưng nhiều hơn, hay là thích ta nhiều hơn?” Ta không hề nghĩ ngợi trả lời, đương nhiên là nàng. Nhìn nàng vừa lòng tươi cười, ta nhin không được nhẹ hên lên đôi mắt sáng ngời của nàng. Kỳ thật nàng không cần hỏi ta thật hay giả, ta vĩnh viễn cũng sẽ không nói dối nàng một lời. Khi còn nhỏ, ta không hiểu, phụ thân đối với mẫu thân, vì sao có thể ôn nhu cùng sùng ái như vậy, hiện tại, ta đã hiểu. Bởi vì, ta đang rập khuôn theo con đường của người. . .

74. Chương 74: Phiên Ngoại 3: Vu Thịnh Ưu

Vu Thịnh Ưu cười tủm tỉm: “Nhóm bảo bối, biết hôm nay là ngày hội gì không?” Song bào thai: “Trung thu a!” Vu Thịnh Ưu: “Tiểu Học con nói, tết Trung thu phải làm gì a?” Tiểu Học Học (giọng nói non nớt): “Cho tiền mừng tuổi

~!” Vu Thịnh Ưu (quýnh): “Đó là tân niên! Tiểu Tập con nói ~!” Tiểu Tập Tập (mắt to lờ lờ): “Cho tiền mừng tuổi

~!” Vu Thịnh Ưu (vô lực phù ngạch): “Đã nói đó là tân niên! Các con nghĩ lại xem phải làm gì?” Song bào thai (đồng thanh): “Cho tiền mừng tuổi

~!” Vu Thịnh Ưu (lật bàn): “Đã nói đó là tân niên, tân niên, tân niên! Các người nghe không hiểu a!” Hai đứa nhỏ này sao lại thế này, trong đầu đều là tiền, tiền, tiền ! Hẳn là học nhị thức nhà chúng đi! Song bào thai ủy khuất nhìn nhau, hai cặp mắt to ngập nước, khuôn mặt đỏ bừng tràn đầy ủy khuất, nghẹn miệng, đáng thương hê hê kêu khóc: “555555

~~ mẫu thân thật đáng sợ

!” Vu Thịnh Ưu: “Ách ~ ta... Ta sai lầm rồi. “ Tiểu Học Học khuôn mặt đáng yêu còn mang theo nước mắt, mở mắt to nhìn Vu Thịnh Ưu hỏi: “Trung thu không phải là nên cho tiền mừng tuổi sao?” Oa ~! Thực đáng yêu ~! Vu Thịnh Ưu dùng sức gật đầu: “Phải, hẳn là phải cho.” Tiểu Tập Tập nghiêng đầu, khuôn mặt đáng yêu tương tự, chớp chớp mắt to nhìn nàng: “Mẫu thân sẽ cho chúng con tiền mừng tuổi sao?” “Sẽ! Đương nhiên sẽ cho!” Vu Thịnh Ưu dùng sức gật đầu, lấy bạc vụn trong túi đưa cho hai bảo bối của nàng, nhìn bọn họ bộ dáng vui vẻ, thật là đáng yêu muốn chết! Thực đáng yêu, thực đáng yêu, thực đáng yêu! Vu Thịnh Ưu rốt cuộc nhin không được! Vươn lên, ôm lấy toàn bộ! Bên trái cắn mấy cái, bên phải cắn mấy cái! Thực đáng yêu, thực đáng yêu! Nhóm con trai của nàng thực đáng yêu! Hai hài tử lắc đầu xua tay giẫy dụa, mẫu thân thật đáng sợ, động một chút là lao lên cắn bọn họ! “Được rồi, được rồi. Đừng hôn chúng nữa.” Vẫn ngồi ở một bên, Cung Viễn Tu ôn nhu cười, lời hai đứa nhỏ trong lòng Vu Thịnh Ưu ra, mỗi đứa đặt một bên đùi, đưa tay, lấy khăn lau nước miếng trên mặt chúng, bọn nhỏ vui vẻ dán tại đầu vai hắn hi hi ha ha cười đùa. “Ai bảo bọn chúng đáng yêu như vậy!” Vu Thịnh Ưu híp mắt nhìn hai đứa

con bảo bối của mình, thực xinh đẹp, thực đáng yêu, tựa như hai nắm gạo nếp, luôn hấp dẫn nàng không nhin được phải cắn mấy cái! Nghĩ nghĩ, nhin không được lại tiến lại, ần một cái hôn thật vang trên mặt mỗi đứa nhỏ, cảm thấy mỹ mãn đứng một bên ha ha cười, Cung Viễn Tu cười khê ngắc đầu, nhìn Vu Thịnh Ưu hỏi: “Của ta đâu?” Vu Thịnh Ưu mặt mày vui vẻ, mỉm cười cúi đầu, ở khöhe môi hân dùng sức hôn một cái, còn phát ra thanh âm: “Chụt ~!”. Hai người nhìn nhau, lòng tràn đầy vui mừng. Hai hài tử dán trên vai Cung Viễn Tu tỏ vẻ không vui: “Phụ thân, hôn nhẹ.” Cung Viễn Tu cúi đầu hôn một chút trên gương mặt chúng, hai hài tử cũng ôm cổ Cung Viễn Tu, mỗi đứa hôn một bên, một bức tranh 3P hoàn mỹ ~! Ai! Không đúng! Vì sao trong đầu nàng lại hiện ra loại cảnh tượng này! Vì sao trong đầu nàng lại nhảy ra những từ 3P, phụ tử chứ! Vì sao, vì sao, vì sao

~! “Phát gốc gì vậy? Tới nhà ăn ăn cơm a.” Cung Viễn Tu mỗi tay ôm một đứa nhỏ, quay lại hỏi Vu Thịnh Ưu đang ngây người. Vu Thịnh Ưu dùng sức lắc đầu, muốn quên đi những suy nghĩ kì quái kia, nhưng cũng không biết vì sao, một khi loại tư tưởng kỳ quái này sinh ra, lại giống như Hoàng Hà tràn ra càng không thể ngừng lại! Màn ảnh A: Một ngày giữa trưa, Vu Thịnh Ưu ở trong sân, bỗng nhiên nghe được trong viện truyền đến tiếng cười đùa thanh thúy, đi vào, chỉ thấy Cung Viễn Tu dùng miếng vải đen che hai mắt, đứng ở giữa sân, trên gương mặt tuần tú mang theo nụ cười. Nhóm song bào thai, nghịch ngợm bên cạnh hân, Tiểu Học chụp lưng hân một chút, Tiểu Tập chụp tay hân một chút, Cung Viễn Tu đều làm bộ như không bắt được, khiến bọn nhỏ ha ha cười to, Tiểu Học cùng Tiểu Tập cùng nhau cười chạy đến phía trước hân vỗ vỗ một chút hân, lại cuống quýt chạy đi, lúc chạy đi, Tiểu Học không cẩn thận đụng phải Tiểu Tập, mắt thấy hai đứa nhỏ sẽ té ngã, Vu Thịnh Ưu một câu ‘cẩn thận’ còn ở trong cổ họng chưa kịp kêu ra, một bóng đen vụt qua, Cung Viễn Tu chuẩn xác đỡ được hai đứa nhóc bướng bỉnh kia, bởi vì vóc dáng đứa nhỏ rất thấp, hân cơ hồ là nằm trên mặt đất đỡ được chúng, hai đứa nhỏ ngã vào trong lòng hân, ba người ôm thành một đoàn, Tiểu Học cười kéo miếng vải đen che mắt Cung Viễn Tu, Cung Viễn Tu khöhe môi mang cười, yêu thương đưa tay xoa đầu hai đứa nhỏ, hai đứa nhỏ lao lên, ngồi trong lòng phụ thân, chu miệng, mỗi đứa hôn một bên mặt hân, non nớt nói: “Tiểu Học thích nhất phụ thân~!” “Tiểu Tập thích nhất phụ thân~!” Vu Thịnh Ưu ngây người, ánh mắt tròn thật to, nga nga nga ~ vì sao! Vì sao nàng lại nhìn thấy trên người bọn họ có hoa hồng bay loạn! Vì sao! Vì sao ~ nàng lại nhìn thấy trên người bọn họ có vạn trượng hào quang! Vì sao! Vì sao nàng nhìn thấy, đỉnh đầu bọn họ có chữ 3P, cảm luyến, phụ tử a! Mỗi nữ ôm trái tim lui về phía sau ~ thiên! Sẽ không, sẽ không, sẽ không như vậy! Màn ảnh B Một ngày buổi tối, Vu Thịnh Ưu cùng Cung Viễn Tu đang ôm hôn, chuẩn bị tiến vào chủ đề, cửa phòng bị hai tiểu quỷ đẩy ra! Tiểu Học, Tiểu Tập: “Chúng con ngủ cùng phụ thân nga ~!” Cung Viễn Tu bỏ qua sâu Ưu, tươi cười hiền lành, vươn tay hoan nghênh bọn nhỏ, mỗi đứa từ trên giường nhìn ra, lộ ra gương mặt mẹ kế quát: “Về phòng của mình ngủ!” “Chúng con sợ hãi.” Thanh âm thực ủy khuất a ~ “Tìm nhị thúc các người đi ~!” Hai đứa nhỏ liên tục lắc đầu, bọn họ không muốn đi tìm nhị thúc, nhị thúc tuy rằng cười rộ lên thực ôn nhu, nhưng mà không biết vì sao, mỗi lần đụng tới hân đều không có chuyện tốt, giống như lần trước, lần trước nữa, lần trước nữa, vô số lần trước nữa~! Vu Thịnh Ưu co lại một góc giường, rơi lệ nhìn bức tranh ba cha con ngủ say sưa! Gạt người! Ngôn tình tiểu thuyết đều là gạt người a! Trong ngôn tình tiểu thuyết rõ ràng viết là, đứa con luôn thích mẹ hơn, ba ba sẽ ghen nếm đứa nhỏ ra ngoài! Vì sao nhà nàng không giống vậy! Vì sao con trai của nàng thích ba ba nhiều hơn! Một chút cũng không thích nàng! 5555555555~ Lão công của nàng bị đoạt mất ~ bị con đoạt ~! 55555555~ Chờ nàng chết, bọn họ sẽ cùng một chỗ đi ~! Nàng sẽ ở âm phủ nguyên rủa bọn họ a! 3P chết tiệt! Phụ tử chết tiệt ~! Đam mỹ chết tiệt ~! 55555555~ Người ta không muốn làm vật hi sinh nữ xứng a

! Ngay tại lúc lòng nàng tràn đầy thê lương, một bàn tay ôm ngang nàng, Vu Thịnh Ưu ai oán nhìn chăm chăm qua, người nọ nhẹ nhàng cười, ánh nến mờ ảo chiếu trên tuần nhan của hân, khiến cho hân soái đến rồi tinh rồi mù! Vu Thịnh Ưu đỏ mặt quay đi, người nọ vươn người qua, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai nàng, nàng sùng sột một chút, cười lên hắc hắc. Hân ôn nhu hôn lên gương mặt nàng, Vu Thịnh Ưu rốt cục cảm thấy mỹ mãn cùng hân nằm xuống, nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp. Tay hai người, cách hai đứa nhỏ, gặt gạo nắm cùng một chỗ. A~ hạnh phúc là gì? Hạnh phúc chính là Vu Thịnh Ưu! Bởi vì nàng gặt lã công thực tốt, sẽ yêu nàng, đau nàng, sủng nàng cả đời ~! Còn có gì hơn thế? Hâm mộ a ~!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-xuyen-qua-hao>